

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

HERODOTI HISTORiar.

T. V. P. II.

A D N O T A T I O N E S

AD LIB. III. ET IV.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM TERTIUM.

CAP. I. Lin. 11. ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ) Servo Aldinum, in cuius codice supra βουλῆς hinc calami errore natum testantur Arch. Vind. et Theo. Solet scriptor hanc in consiliū vocem frequentare. Loca notavit Portus. Συμβουλῇ sicubi conspiciatur, dubiae fidei est, uti VI. 109. et I. 157. Alibi mssti damnant mutantque, quemadmodum Medic. Pass. Ask. VII. 15. VIII. 101. et 102. Non nescio, in Platone, Xenophonte, Demosthene, Dinarcho, multisque aliis συμβουλῇν sese legentibus obferre, sed eos nunc moror nihil. WESS. — Commode I. 5. ἐκ βουλῆς, consilio hominis; nunc, variandi caussa, τῇ συμβουλῇ, suasu eiusdem. Structura orationis sic intelligenda, ἐνῆγε τῇ συμβουλῇ Καμβύση, πελεύων αὐτὸν αἰτέειν etc. Caeterum I. 157, 12. apud Nostrum in συμβουλῆς consentiunt omnes. S.

12. ἵνα ἢ δοῦς ἀνιῶτο, ἢ μὴ δοῦς) Ista scribens et vicina, [I. 15.] οὐκ εἶχε οὔτε δοῦναι οὔτε ἀρνήσασθαι, meminerat forsā Euripidis in Iphig. Aul. 56. Tyndarei sollicitudine distractum in diversa animum, quum tot nobilissimi filiam ambirent proci: Δοῦναί τε, μὴ δοῦναί τε, τῆς τύχης ὅπως Ἀΐαντ' ἄθραυστα: ista vulgatae vocis ἄριστα correctio, a nullis Codicibus, ut equidem arbitror, expectanda, debetur ingenio Ti. Hemsterhusii, locum explanantis ad Hesych. in Ἀθραυστα. Euripides illic suum imitabatur Aeschylum Suppl. vs. 385. ἀμνηχανῶ --- Δράσαι τε, μὴ δράσαι τε, καὶ τύχην ἐλεῖν. VALCK.

19. μεγάλη τε καὶ εὐειδής) Glossator S. Germani: Εὐειδής [Εὐειδής] οὕτως φασὶν ἀδόκιμον εἶναι τὸ ὄνομα· ἀλλ' ὁ καλὸς Ξενοφῶν Ἀπομνην. Γ. (p. 783. E.) Ἡρόδοτος Α'. δις καὶ τρίς, καὶ Herodot. T. V. P. II.

ἀπειράκεις οἱ Κωμικοί. Qui inprobabant, litem de differente usu τοῦ κελοῦ, εὐμέρφου et εὐειδοῦς in Ammonio et Thoma M. spectarunt. Τέκνα εὐεῖδα τε καὶ μεγάλα habet cap. 3. Ego vero speciosam Nileti formam non nego, miror tamen. Erat unica *Apriæ filia*, quem ante hos XLIV. annos Amasis exstinxerat, fato functus, sicuti cap. 10. perscribitur, in auspiciis huius Persicæ expeditionis. Consequens est, ut plures annis XL. quum in Cambysis amplexus veniret, numerarit. WESS. — Difficultatem levatum ivit *Larcher*, monens minime certum esse, ante XLIV. annos extinctum fuisse Apriem ab Amaside: initium regni Amasidis numerari ab eo tempore, quo galea ei imposita est, (II. 162.) præterea regnante etiam Amaside, complures adhuc annos vixisse videri Apriem. S.

24. διαβεβλημένος ὑπὸ Ἀμ. οὐ μανθάνεις) *Ab Amasi deceptus esse nescis, pro te deceptum.* Quam lib. I. c. 5. recte converterat *Valla*, hic formam loquendi minus apte interpretabatur, Poëtis etiam Latinis notam; quorum ubi loca collegit *Io. Davies* ad *Ciceron. Tusc. IV. 15.* rectius omisisset ad mentem *Bentleii*. Optimi quique veterum, Tragicæ præsertim, amant verbis γνωριστικοῖς in istum sensum rectos adiungere casus participiorum. Pro οὐ μανθάνεις hic quoque scribi potuerat οὐ γινώσκεις vel οὐκ αἰσθάνη. De multis ista quadrant Herodoteis: *Soph. Antig. 538.* οὐδ' ἐμάνθανον Τρέφων δὲ ἄτη. *Aiac. 818.* ἐγνώκα μὲν δὴ Φωτὸς ἡπατημένη etc. *Pausan. II. p. 157.* ὡς ἔγνωσαν ἀπατάμενοι. *VII. pag. 557.* ἐπεὶ ἀπατάμενοι συνῆκαν. *Eurip. Med. 26.* ἐπὶ πρὸς ἀνδρὸς ἥσθητ' ἡδίκημένη. *Xenophon Ἑλλ. VII. pag. 359, 41.* οὐκ αἰσθάνεσθε ἐξαπατάμενοι. *Thucyd. II. 51.* ἐπότε τις αἰσθοίτο κάμνων: vertit *Lucretius VI. 1229.* ubi se quisque videbat *Implicitum morbo.* Græcismus fuisset, ubi quis sentiebat morbo *implicitus.* *Virgilius: Sensit medios delapsus in hostes. VALCK.*

CAP. II. 1. εἰκνεῦνται Καμβύσεα) *Dinon* in Persicis, et *Lynceas Naucraticus* in Aegyptiacis, τὴν Νειτῆτιν Κύρη πειμφθῆναι φασιν ὑπὸ Ἀμάσιδος, ἐξ ἧς γεννηθῆναι τὸν Καμβύσεα, apud *Athen. XIII. p. 560. f.* ubi quæ narrata fuerant e *Ctesia*, de Neitete, ad Cambysen missa, pleraque concinunt *Herodoteis.* In Νειτῆτις, Νίτωκίς, aliisque nominibus Aegyptiacum latere *Minervæ Neir* vel *Nxib*, vidit *Iablonskius*, monuitque plus semel. *VALCK.*

Ibid. Αἰγύπτιοι δὲ οἰκηῖνται Καμβύσια) Herodoti haec manus: vide I. 4. et 94. Aegyptiorum de Cambysis matre Niteti opinionem, sicuti *Athenaeus* ostendit XIII. pag. 560., *Dino* in Persicis et *Lynceas* Naucratis *Aegyptiacorum* lib. III. amplexi fuerunt, quos *Polyaenus* Strateg. VIII. 29. sequitur. Nostri disputatio an valida sit, nunc quaerere quomodo: adprobavit suo eam calculo *Ctesias*. WESS.

CAP. III. 12. Αἰγύπτου τὰ μὲν ἄνω, καὶ τὴν δὴ πρῶτον, etc.) Non dissimiles minae, neque fugit *Berglerum*, Carthaginiensium, alio tamen gestu declaratae, in *Plutarchi* Timol. p. 240. v. Cambysis dictum, et haud paullo significantius, convenit Platónico in *Phaedon*. p. 90. c. ἀλλὰ πάντα τὰ ὄντα ἀτεχνῶς, ὥσπερ ἐν Εὐρίπῳ, ἄνω καὶ κάτω στρέφεται: et *Demosthen.* adv. *Aristogit.* I. p. 492, ὅταν τὸ δίκαιον -- ἡττᾶται τοῦ φθόνου, τότε ἄνω καὶ κάτω πάντα χερὶ νομίζον ἐστράφηται. Rursus *περὶ Στεφ.* p. 156. τῶν μὲν οὖν λόγων, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακινῶν ἔλεγε. Quo ille de genere saepe plura, atque eius exemplo *Dio* uterque, *Aristides*, *Libanius* etc. Neque id mirum, populare enim. WESS.

16. τὴν ἐπ' Αἰγύπτου στρατὴν) Apud *Athen.* XIII. pag. 560. r. tradidisse dicuntur *Dino*, et *Lynceas*, Καμβύσῃν ἐνδικοῦντα τῇ μητρὶ, [τὴν] ἐπ' Αἰγύπτου ποιήσασθαι στρατείαν. Suum hic atque alibi recuperabit *Herodotus*, στρατὴν: cui exercitus dicitur στρατὴ, expeditionem suscipere, στρατὴν ποιεῖσθαι, III. 39. V. 77. Ut *Herodotus*, στρατείαν et στρατείαν tanquam diversa semper distinxerunt *Thucydides*, *Xenophon*, ceterique scriptores antiqui. In his itaque corrigendis sequeretur iudicium *H. Stephani*, *Sylburgii*, *Hemsterhusii*, *Taylori*, *Marklandi*, *Ruhnkenii*. VALCK. — στρατὴν reposui, ut I. 206. WESS.

CAP. IV. 4. καὶ τὰ πολέμια ἄλκιμος) Possunt τὰ πολεμικά apud alios valere, saepe citra ius inculcata. *Herodotus* non admittet, nisi vi coactus, qui οὐδαμῶν ἔσαν τὰ πολέμια ἀμείνους V. 78. et τὰ δὲ πολέμια καὶ τὰ δόκιμος eodem libro cap. 111. sive, uti ibi scriptus codex, τὰ πολεμῆια: tum ἄριστοι τὰ πολέμια VII. 9, 3. ἀγαθοὶ τὰ πολέμια VII. 238. πρῶτοι τὰ πολέμια IX. 57. sed manum conprimo. Confer ad *Diodor.* I. 54. et *Abreschii* Dilucid. *Thucyd.* p. 196. WESS.

11. ἀποστείλας τρεῖς) Bene *Arch.*; Τρεῖς *Med.* et alio-

rum turbat orationem, et Scriptoris morem, quo VI. 19. ἐπὶ Χερσινήσου ἀποστέλλουσι τριήρεϊ οἱ Πεισιστρατίδαι: et V. 85. μετὰ τὴν ἀπαίτησιν ἀποσταλῆναι τριήρεϊ μὴ: tum III. 44. ἀπίσιμπε τεσσαράκοντα τριήρεσι. Accedat, quod Reiskius, V. Cl. admovit, στέλας πλοῖω ἐς Κέρκυραν III. 52. ex Med. in πλοῖον conversum: WESS.

13. καταμεθύσας γὰρ τοὺς φυλάκους) Mactatis custodibus Laurentius ex Cod. sui θύσας, consentiente Arch. Non arbitror ex vero. Commodius multo est vulgatum. Quod de Cambyse sequitur [l. 15.] καὶ ἀπορέοντι τὴν ἔλπεσιν, exercuit doctissimum virum Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 87., exercuit alios. Deficit κατὰ, quod orationem fulcire, etsi tacitum, debet, ut saepe numero. Simile in Vindob. II. 121, 3. WESS. — Conf. IV. 179, 9. S.

CAP. V. 2 seq. μέχρι οὐρανῶν τῶν Καδύτιος πόλιος, ἣ ἐστὶ Σύρων τῶν Παλαιστίνων) Articulum ἥ ante ἐστὶ Iac. Perizonius Orig. Aegypt. cap. 23. p. 475. nullo iure sustulit. Pingi debet aut ἣ ἐστὶ, sublato tono, aut γῆ ἐστὶ, quae Iac. Gronovii plausibilis divinatio. In Phoenice Sidon et Tyrus fere ultimae erant, II. 44. et 116. Phoenicen excipiebat Syria Palaestina, iuxta mediterranei maris litus ad Aegyptum usque protensa. Τῆς Συρίας τοῦτο τὸ χωρίον καὶ τὸ μέχρι Αἰγύπτου πᾶν, Παλαιστίνη καλεῖται, scribit VII. 89. Paria his, ἀπὸ τῆς Φοινίκης, a Phoenice porrigitur propter hoc mare illud litus, παρὰ τε Συρίην τὴν Παλαιστίνην, καὶ Αἴγυπτον, ἐς τὴν ταλευτᾶ, IV. 39. Sic de tractu regionis maritimo generatim: hic explanatur, quorum ditionis sit, distinctius. A Phoenice ad fines urbis Cadytis, (male μέχρι οὐρανῶν ad montes vertunt, quod H. Stephan. et Gronovius pulcre viderunt) Palaestinarum censebatur: hinc emporia ad mare, nam ἐπὶ ἱustum est, Ienysum usque, regis Arabis, τοῦ Ἀραβίου recte Arch. et Vind.; inde vero, ad Serbonidem lacum, omnia iterum Syrorum Palaestinarum. Haec, puto, aperta et vera sunt. Consequens videtur, ut Cadytis et Hierosolyma longe discrepent. Illa erat regionis maritimae, ac Philistaeae; haec a mari remotior, et mediterraneis montibus inposita, Iudaeae. Et quis Hierosolyma Καδύτιν adpellavit? Sanctam aiunt קדושה sive קדשה fuisse nuncupatam viri eruditissimi, a quorum ego opinione olim non abhorruī, inde et קדושת Καδύτιν, formatam. Fac vero, Iudaeos San-

etiam religionis suae metropolin habuisse et vocasse, ut sane dixerunt, etiam-ne Philistaei et vicinorum alii; gentis Iudaicae osores maximi? Qua porro dialecto **Καδυτι** *Caduta*, quum **Καδυτι** apud omnes sibilantem litteram servet constanter? Inpulit ea res V. Cl. Thom. Hyde, ut **Καδυτι** superiore libro [II. 159, 7.] atque hic **Καδυτιος** corrigeret, ad *Itiner. Mundi Abr. Peritzol* pag. 19., callide quidem, sed contra tabulas. Atque haec de *Cadytis* situ paucis: qua in disputatione ex parte quadam consortes *Perizonium*, *Relandum*, et doctum iuvenem (dignum, si fata siverent, vita prolixiore) *Isac. Toussaint*, Dissert. ante hos xxii. annos Franequerae scripta, de *Cadyti Herodotea*, habui. Anceps nunc et difficilis restat ex urbibus electio eius tractus, quibus *Scaligeri* et *Perizonii*, quippe in Arabiae mediterranea atque a mari retractor, *Cades Barnea* inseri non potest. *Gaza* Dissertationis *Toussaint* foret opportuna, modo nomen congrueret. *H. Relandi* Philistaeorum *Gath*, unde **Καδυτι** et **Καδυτι** nasci potuerit, non imprudenter huc advocata fuit. Mihi, quod in vetere formula, N. L. De *Ienyso* nihil quoque habeo constitutum, nisi ex trium dierum eam inter et Casium montem intervallo videri prope *Rhaphiam* fuisse. De *Serbonide palude* et *Typhone* demerso in eam videndus *Apollon. Rhod.* II. 1215. cum Criticis veteribus. WESS.

CAP. VII. 3. **σάξαντες ὕδατι**) Divinus hic *Arch.* liber est. **ἔλαξαντες ὕδατι** quis intelligit? nec melius erit **ἐλάσαντες ὕδατι**, quod *Pavii* extudit ingenium; namque κατὰ δὴ τὰ εἰρημένα, secundum ea, quae dicta sunt, spem istam, ut ne de *Codd.* dicam, excludunt. *Vasa* innuuntur *vinaeria*, quae aquā stipabantur, ut sitientibus potum in Arabia illis arenis praeberent: hoc **σάξαντες ὕδατι**, sive, ut proxime, [cap. 6, 11.] **πλήσαντες ὕδατος**. Cl. *Reiskius*, cui idem in opinionem incidit, ut verbo liquidis in rebus usus adpareret, ex *Clementis Alex. Paedag.* II. p. 219. ἀποστραγγμένους τροφαῖς, et *Athen.* VII. pag. 322. τυρῶ τε σάξας: tum *Polybii Excerpt.* pag. 1489. σάτρουσιν εἰς ἀγγεῖα adposuit; [*Polyb.* XII. 2, 5. nostrae ed.] neque oblitus, prorsus opportunum, ἀγγεῖον ὕδατι στραγγμένον *Luciani Deae Syr.* c. 48. Adcedit *Cercidae* versus in *Stobaei Serm.* IV. p. 54. ἀνέρες, ὧν τὸ κίλερ Παλῶ σίσταται καὶ δυσκνήπτω τρυγί. Quibus omne *Herodot. T. V. P. II.*

*luto, seu vino, uti opinor, Cor sordet atque faece non par-
gabili, ex versione summi Grotii. Nam αἵματι τε καὶ σαρκὶν
διασάρκην Galenū Protrept. pag. 5. praetereo. Neque enim
in dubio res manet. Latina in fraudem alios ne induere
pergant, correctione gaudebunt. WESS.*

CAP. VIII. 7. κροῦδα) Corrigenti docto viro κρο-
κίδα favent Arch. et Vindob., non certior usus. Κροῦς est
in Polluce, quin ipsa haec Herodotea ex Falckenburgii Co-
dice. Κροκιδας reliquisse Hesychium vocum series monstrat.
Κροκιδίζειν in floccis legendis posuit Aretaeus: habet Aëtius
lib. III. c. 161. περὶ κροκιδῶν. In Theophrasti Charact. c. 2.
vetustissimi mss̄ti ἀπὸ τοῦ ἱματίου ἀφελεῖν κροκίδα. Hippocra-
tis et Galeni libri variant, sicuti Foësius in Oeconomia
docuit. Quae si satis non faciunt, observata Salmasio in
Solin. p. 283. adcedere poterunt. WESS.

[8. λίθους ἑπτὰ. Norunt orientalium linguarum studiosi,
ex hoc Herodoti loco cum aliis collato rationem reddidisse
doctos viros, unde factum sit, ut in Hebraeorum sermone
iusiurandum eo vocabulo insigniatur quod a septenario nu-
mero derivatum est. S.]

15. ὑποτρόχαλα, περιξυρῶντες) Περιτρόχαλα recipiet
e codicibus Herodotus. vid. Diss. Herod. p. 100. Praebet
illud Plutarch. T. II. p. 261. F. Περιτρόχαλα κείρεσθαι Athenis,
quod ex Hesych. constat, σκαφίον dicebatur: ad Harpoer.
in Σκαφίον notat H. Valesius. Plura dedit H. Iunius, de
Coma c. 6. Potuerunt autem ista, κείρονται περιτρόχαλα τοὺς
κροτάφους, commodè reddi περιξυρῶνται. Sed pro περιξυρῶντες,
quae forma certe non est Ionica, fortasse cui scripsisse
suo more videbitur Herodotus περίξυρῶντες τοὺς κροτάφους:
mihi tamen vulgatum potius ex interpretamento videre-
tur natum. VALCK.

Ibid. κείρονται δὲ περιτρόχαλα) Verum hoc praestant
veteres schedae et sermonis consuetudo. Pollux de tonsurae
generibus, II. 29. κουρᾶς δὲ εἶδη, κῆπος, -- περιτρόχαλα, ex
Salmasii in Tertulliani Pall. p. 266. certa emendatione.
Consentit Hesychius in Σκαφίον. Hinc Aristodemus tyran-
nus in Plutarchi T. II. p. 261. F. τὰς δὲ θηλείας (bene ita
Salmas.) ἠνάγκασε περιτρόχαλα κείρεσθαι, in orbem tonderi.
Talis εὐείμων ille καὶ ἀποκτενόμενος τὴν κεφαλὴν περιτρόχαλα,
in Prisci Excerpt. Legat. p. 45. Tales Franci περίτροχον κείρο-

μνοι, *Agathiae* lib. I. p. 11. c. Arabum olim idem tonsurae modulus, proptereaue *Ieremiae* c. ix, 25. קְצוּצֵי פִתָּה circumcisi capitis angulos, seu in rotundum capitis comam adtonsi. Plura *Salmasii* *Epist. de Coma* p. 50. et *Vitringae* *Commentarius in Esaiæ* c. xv. p. 463. WESS.

17. Οὐροτάλ) Dedi *S. Bocharto* *Phal.* II. 19. p. 110. et *Reiskio* *Miscell.* Lips. T. VIII. p. 88. hanc ex codicibus (nisi *Οροτάλ* quis maluerit) scripturam: nam *Οὐροτάλ* ultimam ex sequente articulo sibi sociavit. Designantur duo totius Orientis praecipua numina, *Sol* et *Luna*. In *Οὐροτάλ* princeps syllaba manifesto Hebraeorum et Arabum אור, solem lumenque indicans, se prodit: defit enim praegnans caussa, ut *Ολοτάλ* cum *Pocockio* *Specim. Hist. Arab.* p. 107. formetur. Pars vocis extima in ambiguo haeret. *Reiskius* אורוטל *Urotal*, [vel *Orvetal*] h. e. lux et umbra. Qua quidem ratione sonus et litterae voci constant; [Arabum enim littera و respondet Hebraeorum י.] haud scio an et Arabum atque Orientis Theologia. *Lux*, illorum in disciplina, boni origo; *umbra* et tenebrae, mali; ex bono et malo eidem numini cognomen inpingere, incongrui quidpiam habet. Manet tamen suum specimen coniecturae. Aliam dabit *Io. Clericus* ad *Iobi* c. xxxi, 26. Mihi quoque suborta alia fuit, cuius in re ancipiti fidem prodigere nolo. *Luna*, sive *Coelestis Venus* Arabum, I. 131. 'Αλitta perhibebatur; unde, nisi binominis fuerit, alterutrum vitiosum videri posset. Sed puto neutrum. 'Αλλιάρ, quod ill. *Scaliger* ad *Fragment. Graec.* p. 27. iam pridem docuit, Arabum est הלאל Halala, Alila, sive *Luna* μνησείδης et crescens. *Bochartus* plura. WESS.

CAP. IX. 12. βάψόμενον τῶν ὠμοβοσίων etc.) Aldi et aliorum, etiam *Arch.* (e quo ἀψόμενον *Galeus*, longe errans, produxit,) potior lectio. *Consui* profecto prius coria ista bubula, ut canalem scorteum darent, debuerunt, quam variis ex partibus aptari inter se nectique. Non nego βάπτειν in *Musis* iterari, nec adspernantur tamen ἐς τὸν μηρὸν ἐνέββατο II. 146. *Amnis Corys* Arabum *Geographo* אלקרי אלקר, torrens *Core*. WESS.

15. τὸ ὕδωρ σώζωσι) Nihil in his quod offendat: parantur cisternae, ut aquam servant. Nonne quoque, ut potum sitientibus dent? Hoc postulant *Valla* et schedae, quae

ἵνα δικομέναι τὸ ὕδωρ ποτίζωσι, ut aquam recipientes potum praebeant. Lubens fateor, me Laurentio adsentiri, siquidem plenior ita surgit sententia. Nolui tamen orationi, ne videar modum excedere, inserere; [bene factum; videtur enim ποτίζωσι e scholio natum, quod ab homine profectum, qui σώζωσι τοὺς Πέρσας intellexerat.] qua formidine praepeditus non sum in revocata τριῶν voce [l. 17.] et ἱστρατοπειδεύετο. [CAP. X. l. 2.] Levia admodum sunt, quibus contra utramque pugnatur. Nam de locis tam arctis et difficilibus quod obponitur, ipse Vir Celeb. V. 116. profligavit. Ἐν Πηλουσίῳ στόματι, [Cap. 10, 1.] ad Pelusium ostium bene Valla. Στρατεύεσθαι praeterea et στρατοπειδεύεσθαι permiscetur V. 14. Sed quid multa? στρατοπειδεύεσθαι ἐν Πηλουσίῳ habetur II. 141. WESS.

CAP. X. 14. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Hoc mihi quoque sincerius videtur ante vulgato ψεκάδι. Veteris erant Atticismi, Moeridi adnotatae formae: Ψακάς, Ψιάθος, Ὑαλος, Σιάλον: eundem sonum in nonnullis alteri praetulerunt Iones. Numerum adfirmabit Aristides T. III. p. 567. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς (λαμπρῶ forte scribendum:) [immo bene habet λαμπρῶς] πολλάκις ὕεται, ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω: quod multo verius Herodoteis proximis, οὐ γὰρ δὴ ὕεται τὰ ἄνω τῆς Αἰγύπτου τὸ παράπαν: vid. Wesseling. ad Diodori I. p. 84. [P] Pluvia irrigari vel humectari est ὕεσθαι. Recte restituit e msto Gronov. lib. II. c. 14. εἰ μήτε γε ὕεται σφεῖς ἢ χώρη. Assyria ὕεται ὀλίγῳ, I. 193. hieme Scythia, IV. 50. ὕεται ταῦτα τῆς Λιβύης, IV. 198. In excerptis ex Indicis Ctesiae scribendum p. 655, 11. οὐχ ὕεται, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ ποτίζεται ἢ Ἰνδικῇ: contra scribit Philostr. Indiam θαμὰ ὕεσθαι. Aelianus N. A. XV. c. 6. ὕεται Ἰνδῶν γῆ διὰ τοῦ ἥρος μέλειτι ὑγρῶ. VALCK.

Ibid. ὕσθησαν αἱ Θῆβαι ψακάδι) Sequor Med. etsi patroni ψεκάδι non desint; at scribi demiror, augeri sic magnitudinem miraculi, quod ubique observata eodem tempore fuerit lapsa ex aëre una gutta, et mox cessaverit, non geminando lapsu: eoque magis, quod venerint ex calamo viri eruditi. Vide hoc Aristidis in Aegypt. p. 339. τὰ κάτω τῆς Αἰγύπτου λαμπρῶς πολλάκις ὕεται ψεκάδι μὲν γὰρ καὶ τὰ ἄνω πολλάκις ὥς ἐν χρόνους: ubi si posterius πολλάκις tollatur, uti aequum est, nihil utique indicatur aliud, quam minutam subin-

de [at hac ipsa notione, subinde haud raro graecum πολλά-
ως usurpatur,] in superiore Aegypto pluviā cadere, sive,
uti *Aelian.* de Anim. VI. 41. βάνισι δένειν λεπταῖς τὸν θεόν.
Mitto νεφετὸν ψεκάδι λεπτῇ μειμιγμένον *Plutarchi* Socr. Gen.
p. 596. c. et κατὰ νεφῶν ψεκάδας ἕσθαι *Heracliti Allegor.*
p. 466. WESS.

CAP. XI. 15. περόντων ἐξ ἀμφοτέρων) Male praepo-
sitionem ab *Arch.* et *Vind.* exilio tradi, supra I. 76. signi-
ficatum est. In ἄνθρωποι autem barbariei, qua sanguinem hu-
manum, vino mixtum, in pateris circumtulērunt, per
ea est similis *Apollodori* Cassandrensis Tyranni in *Dio-*
dori T. II. [Excerpt. ex lib. XXII.] p. 563. ubi olim plura.
WESS.

CAP. XII. 4. χωρὶς μὲν γὰρ τῶν Περσίων etc.) Omnia
ista, uncinis incincta, ex Grammatici scholio derivat *Cl.*
Abreschius. Non audeo accedere. Abeunt minime ab ab-
undantiore *Nostri* in scribendo more, habuitque suo *Syne-*
sius in libro, tantum in regis *Psammeniti* nomine lapsus.
Cur autem Aegyptiorum capita fuerint duriora, fragi-
liora Persarum, disputavit praeter alios *Mercurialis* Var,
Lect. I. 21. WESS.

17. ἀσθενέας φορέουσι τὰς κεφαλὰς) Persae, quia σκιηροφίον-
σι, πίδαυς τιάρας τε φορέοντες. Horum recordabatur forte *Pla-*
to, quando de Leg. XII. p. 942. D. τὴν τῆς κεφαλῆς, inquie-
bat, καὶ ποδῶν δύναμιν μὴ διαφθεῖρειν, τῇ τῶν ἀλλοτρίων σκεπασμά-
των περικαλυφῇ τὴν τῶν οἰκείων ἀπολλύντας πίδαυς τε καὶ ὑποδημά-
των γένεσιν καὶ φύσιν. Hoc in loco πίδαυς capitis sunt tegumen-
ta: pedum involucra πίδαυς eidem *Platoni* dicuntur in *Sym-*
pos. p. 220. B. quod *Pollux* adnotavit VII. 172. *Platonis*
locum respicit *Musonius Io.* *Stobaei* p. 17, 53. Non protrita
Graevius dedit ad *Hesiodi* *Egy. κ.* Ἡμ. vs. 542. VALCK.

18. πίδαυς τιάρας φορέοντες) *Synesius* πίδαυς duntaxat, sed
multa alia suo sermone mutans. Ego cum Gronov. sentio,
cui *Strabo* ex parte adstipulatur, τιάρας περιεχόμενοι πιδωτάς,
de Persis XV. p. 1066. [p. 733. B. ed. Cas.] *Iornandes* Getic.
cap. XI. de *Diceno*, nomen illis *Pileatorum* contradens, ut
reor, qui opertis capitibus tiaris, quos pileos alio nomine
appellamus, litabant: quasi omnes pilei fuissent tiarae,
quod secus habet. Mox ἰόντα εἶδον [l. 19.] ex schedis resti-
tui, inhaerens vestigiis Auctoris, IX. 54. VI. 109. etc.

Confer Gronov. IV. 23. [ubi nihil quidem, quod huic faciat, reperitur.] WESS.

CAP. XIII. 3. ἀνὰ ποταμὸν) *Cambyzes navem Memphin versus misit.* Hic non requiritur articulus, recte etiam omissus IV. c. 14. ἔπλεον κατὰ ποταμὸν - - ἐς θάλασσαν: hoc est secundo flumine navigare; illud, adverso. κατὰ ῥέον et ἀνὰ ῥέον similiter adhibentur. In iisdem formulis saepe requiritur articulus adiectus: de Euphrate, lib. I. c. 194. ἀνὰ τὸν ποταμὸν, adverso flumine navigari requiritur praefixae rapiditate. II. 96. in Nilo baris ἀνα μὲν τὸν ποταμὸν οὐ δύναται πλέειν - - κατὰ ῥέον δὲ κομίζεται. Lib. IV. c. 18. πλέον ἀνὰ τὸν Βερρυσθενία. Secundo flumine vehi, κατὰ τὸν ποταμὸν καταπλεῦσαι, Thucyd. IV. c. 107. et Aeschini de Fals. Leg. p. 44, 30. et 38. Contra adverso Eridano navigare Luciano est ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Ἡριδανόν, T. II. p. 88. adverso Nilo, ἀναπλεῖν κατὰ τὸν Νεῖλον, T. III. p. 536. In his similibusque verbo praefixa praepositio phrasin determinat. Sed qui Alexandria profecti nave petebant Aethiopiam, nisi fallor, Diodoro Siculo I. p. 200, 59. non κατὰ, sed ἀνὰ τὸν Νεῖλον πλέοντες dici debuerunt; prouti legitur p. 272, 55. et 300, 90. VALCK.

7. καὶ τοὺς ἀνδρας κρεουργηδὸν διασπάσαντες) Opinor in his aliquid esse commissum. Apparet satis nautas indicari, eadem Mitylenaea navi vectos. Sed bene si *Herodotum* novi, non neglexit de numero eorum, debuit certe, addere. Studiose adscribit c. 14. Aegyptiorum ad his mille supplicio fuisse destinatos ultimo de regionum iudicum sententia, et eorum quidem in vicem, qui cum navi Mitylenaea ad Memphin crudeliter fuerant absumti, denis singulorum loco computatis: obtruncati ergo ducenti sunt. Lege nunc καὶ διηκοσίους ἀνδρας etc. et ratio et oratio constabit. In τοὺς latent numerales ΗΗΞ notae διηκοσίων. Si [aliud exemplum vocis] κρεουργηδὸν desideretur, *Eunapius* in Aedes. p. 45. dabit. WESS. — Immerito τοὺς ἀνδρας sollicitasse videtur Vir doctissimus. Fuerint in navi ducenti homines: non nego. τοὺς ἀνδρας adiecto articulo scribens Herodotus, indicat, dilaniatos fuisse quotquot homines in ea fuerant. S.

9. χερόνῳ παρήστησαν) *Laurentii Latina, obsessi aliquamdiu restiterunt, correxerat bene H. Stephanus, inconsulto spreus. Viam muniverat Scriptor VI. 99. ἐνθαῦτα τούτους ἐπα-*

διόρκεον --- ἐς δὲ καὶ οἱ Καρύστιοι παρέστησαν, donec etiam Carystii in dedicationem venerunt. Porro cap. ult. lib. VI. ἐπολιερίοντο, ἐς δὲ καὶ οὗτοι παρέστησαν: tum V. 56. παρέστησαν δὲ ἐπὶ μισθῷ τοῖσι τέκνοισι. Non addo aliunde plura. Lege notas Cl. Io. Tylori ad Demosthenis Androt. p. 244. et Abreschii Diluc. Thucyd. p. 328. WESS. — Quo magis mireris, nuper etiam virum doctum contendisse (in Actis philol. Lips.) haud dubie hic παραστήσαντο legendum, provocantem ad illud III. 155, 12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται. Non meminerat vir optimus, secundum aoristum huius verbi non minus, quam futurum medii, reciprocum vel passivum habere significatum. S.

CAP. XIV. 10. παρὰ τοὺς πατέρας) Servanda fuerat, opinor, altera lectio, κατὰ τοὺς πατέρας: quum puellae plorantes illac praeteribant, ubi parentes erant collocati. Κατὰ significat in talibus ex adverso, contra. Herod. p. 134, 7. [II. 121, 68.] ὡς δὲ κατὰ τοὺς Φυλάσσοντας ἦν. Rursus p. 195, 28. p. 364, 11. [III. 86, 3. VI. 101, 2. Conf. supra ad II. 158, 11.] Thucyd. VIII. 86. ἐπιιδὴ ἐγένοντο πλείοντες κατ' Ἀργός. Xenoph. Ἑλλ. IV. p. 302, 5. κατὰ Λακεδαιμονίους ἐγένοντο. Demosth. contr. Conon. p. 689, 12. παρέρχεται Κτησίας κατὰ τὸ Λεωκόριον: mox iterum, ἡμῖν συμβαίνει - πάλιν κατ' αὐτό πως τὸ Λεωκόριον εἶναι. VALCK. — Sic de his qui in acie stant ex adverso aliorum, Herod. IX. 27, 36. c. 46, 6 seq. et deinde saepius. S.

Ibid. παρήσαν αἱ παρθένοι) Pingi potuerat παρῆσαν aut παρήσαν, de quo II. 163. At placuit scriptorum fidem sequi. Offerent sese ἤσαν δρόμῳ III. 77. ἤσαν ἐπὶ τὴν οἰκίην IX. 5. ubi ἤσαν tamen scripti. Etymologus p. 121, 42. καὶ ἐν συνθείᾳ ἀπῆεν καὶ παρῆεν καὶ ἔρῆεν τὸ τρίτον τῶν πληθυντικῶν --- ἀπῆσαν. [Vide Var. Lect.] Rediit praeterea [l. 11.] οἱ μὲν ἄλλοι πατέρες, quod ex scriptionis compendio vitiatum series postulat. Denique παρεξελθουσίων, [l. 13.] cui rarior usus, quo minus in sede illibatum haereret, nocuit. Τὸ δὲ Φάσμα τοῦτο ἐωυτὸν μὲν παρεξελθεῖν, VI. 117. Sophocles Antig. 933. ποῖαν παρεξελθεῖσα δαιμόνων δίκην. WESS.

22. τὸν παῖδα ἡγεόμενον ἐπὶ θάνατον) Tametsi bonae fidei Codd. sic velint, vereor, ut recte valeat. Vetus ἀγεόμενον rarum videtur, minime tamen genio sermonis pugnans: convenit συμβαλλόμενος τοὺς μῆτας VI. 63.; usus respondet:

mox certe τὸν παῖδα ἐπὶ θάνατον στείχοντα [l. 37.] de eodem regio iuvene posuit: adcedit, lapsus, leviter, *Aristoteles Rhetor.* II. 8. p. 78. διὸ καὶ Ἀμασις, ἐπὶ μὲν τῷ νηϊ ἄγομένῳ ἐπὶ τὸ ἀποθανεῖν, οὐκ ἰδάκρυσεν, ὡς Φασιν, ad haec adludens. Quod si tamen ἡγούμενον defendi debeat, refingi ἡγούμενον τὴν ἐπὶ θάνατον poterit, ut dux eorum fuerit, qui fatale illud iter ingrediebantur. Τὴν ὁδὸν ἡγέοντο IX. 15. τὴν ἐπὶ θανάτῳ supra. [nescio an I. 109, 3. respiciat: sed vide ibi notata.] WESS. — Potuerat, si opus fuisset, ad VII. 223, 8. provocare, coll. l. 24. huius cap. S.

38. οὐτε ἀπέκλυσας) Praecessit ἀνακλαύσας μέγα et sequetur. Nunc schedae aliud probant, idque commodum aequae: τὸν ἄν ἰδῶνται ἀποκλαύσαντα, II. 121, 3. *Aeschylus Prometh.* 638. Ὡς ἀποκλαῦσαι καὶ ποδύρεσθαι τύχας. *Sophocles Oed. Tyr.* 1466. *Philoct.* 709. et frequentissime *Procopius*, sollers priscorum aemulator. WESS.

41. ἢν μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν) Saepius omissum non requirerem, si codicibus abesset, ὥστε: a Codicibus adfirmatum haud sanequam repudiarem, quippe quod in eadem saepe soleat exprimere structura *Xenophon*, sicuti Ἀπομν. III. p. 448, 30. μείζον ἢ ὥστε φέρειν δύνασθαι κακόν: idem paucis dixit *Eurip.* *Hec.* 1114. κρείσσον ἢ φέρειν κακὰ: μείζον ἢ φέρειν, *Soph.* *Oed. Tyr.* 1302. In *Eumenid.* *Aeschylus* forte restitui poterit vs. 473. τὸ πρᾶγμα μείζον ἢ τὴν οἴσθαι τὸδε βροτὸν δικάζειν. Quae primum occultaverat amore, *Stratonicae* τὸ κακὸν μείζον ἡσυχίης ἐγένετο, in libello de *Dea Syria* p. 469. Censebat *Herodoti* *Psammenitus*, eam cladis esse domesticae gravitatem, quae fletu levare recusaret; quique adeo flenda pateretur leviora perpassum: τὰ εἰκηία ἢν μείζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν. Ista *Ios. Vasseus* commodum admovit *Thucydideis*, VIII. 75. μείζω ἢ κατὰ δάκρυα πεπονθότας. In *Stobaei Flor.* Tit. 121. p. 612. exstat illud *Bacchylidis*, μείζον ἢ πενθεῖν κακόν. Quae verbis exprimi nequeunt prae magnitudine, κρείσσον ἢ λέξαι λόγῳ *Τολμήματ'* *Eurip.* dixit *Supplic.* vs. 844. Illud eiusdem apud *Strabon.* VIII. p. 563. B. [p. 366. ed. Cas.] Ἀρετὴν ἐχούσης μείζον ἢ λόγῳ φράσται, et vicina suspicor equidem, ob historiam *Messenicam*, e *Cresphonte* petita. *Herodoteum* ὥστε vel ὡς in talibus occurrit in dicto *Simonidis* *Plutarch.* II. p. 15. c. apud *Philon.* *Iud.* p. 884. E. *Pausan.* I. p. 48. IV. p. 325. VALCK.

42. πένθος) πάθος melius. Eiusdem originis voces, (quales βάθος et βένθος,) atque a Grammaticis saepe permutatae, veterum tamen usu distinguuntur. Quod sequitur [I. 44.] Homereum ἐπὶ γήραος οὐδῶ, Plato, Lycurgus, et Hyperides adhibuerunt: vid. Io. Taylor V. Cl. in Or. Lycurgi p. 328. quem tamen oratorem p. 153, 5. ad normam Atticam scripsisse suspiceris, ἐπὶ γήραος οὐδῶ, prouti Lysiam dedisse liquet ex Harpocr. in Ὀδός. Aeneum limen, χαλκίος οὐδός in oraculo dictum, Sophocli vocatur in Oed. Col. vs. 57. χαλκίπους οὐδός: neque enim οὐδός vulgari debuerat: vide vs. 1586. et Schol. Ὀδὸν, adfirmant Suidas et Eustathius. VALCK.

45. καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα etc.) Procopius Bell. Vand. I. 6. ταῦτα ἐπὶ ἀπενειχθέντα ὁ Φάρας ἔγνω, et Belli Pers. II. 24. Id mirum accidit, tot membranas εὖ δοκίειν σφι εἰρῆσθαι prae se ferre: quae mihi spectasse regium videntur consilium; nam Cambysi plures adfuisse procerum, rerum cohaerentia patefacit. Sic, ipsis videri recte illa dicta, haud utique sine colore et specie veri. Certum praestant ἐπιστόμενος Καμβύση scripti libri, sicuti I. 91. indicatum. WESS. — In istis, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα ὑπὸ τούτου, εὖ δοκίειν οἱ (sive σφι malis) εἰρῆσθαι ὡς δὲ λέγεται ὑπ' Αἰγυπτίων, διακρίνει μὲν Κροῖσον, perspicua satis sententia est; sed in verborum structura insunt nonnulla, quae turbata videri possint, nisi Herodotei moris memineris. Ut a postremis verbis incipiam, de illa quidem loquendi formula ὡς δὲ λέγεται, διακρίνει μὲν (nempe λέγεται, vel λέγουσι) Κροῖσον, abunde dixi ad I. 58, 7. Tum vero in his quae procedunt, satis patet, ad infinitivum δοκίειν idem verbum λέγεται e sequentibus intelligi. Denique, quum planissime sic dicturus fuisset, Καὶ ταῦτα ὡς ἀπενείχθη, Et haec postquam relata sunt, potuerat pro verbo finito, quoniam reliqua oratio infinita est, infinitivum ponere; quemadmodum in tali oratione ἐπεὶ et huiusmodi particulae frequenter cum infinitivo construuntur; veluti III. 35, 10. et II. 32, 24. ubi conf. quae Wess. adnotavit. At nunc placuit auctori, cum particula ὡς, loco verbi finiti, aut loco infinitivi, participium construere, ut ταῦτα ὡς ἀπενειχθέντα idem valcat ac ταῦτα ὡς ἀπενείχθη. Similiter VI. 31, 5. ὡς ἐκάστην (νῆσον) αἰρῶντες οἱ βάρβαροι, ἐσαγήνουν τοὺς ἀνθρώπους: et VI. 79, 7. ὡς ἐκάστους ἐκκαλέμενος

ὁ Κλεομένης, ἔκτεινε: ubi αἰρέοντες et ἐκκαλύμινος idem valent ac ἤρειον et ἐξεκαλείετο. S.

CAP. XV. 5. ἣν δὲ καὶ ἡπιστήθη μὴ πολυπρηγμο-
νεῖν) Nolui ἡπιστήθη movere, quantumvis Arch. ἐπιστήθη
concinnius tinniat. Quaerunt, possit-ne ἡπιστήθη ex ἐπίστα-
μαι formari: negavit H. Stephanus: satis acerbe, etsi te-
ctius, a Porto propterea in Lex. Ion. perstrictus. Accipe
haec ex litteris Cl. Abreschii: H. Stephan. in Collectione Ver-
bor., quorum Themata sunt Anomala, audiendos esse negat,
qui ab ἐπίσταμαι repetant ἡπιστήθη, quod tempus tantum sit
τοῦ ἀπιστίομαι. Verum fallitur haud dubie vir doctus. Saepe
eo utitur Plato: in Convivio p. 321. A. ἐπιστηθεῖς: Phaedr.
p. 357. D. ἐπιστηθῆ: III. Legg. p. 589. B. ἡπιστήθη: et ibid. C.
[ubi ἡπιστήθησαν. Citantur autem paginae edit. Lugd. 1590.]
Hactenus Vir amicissimus. Ego vero malletm ἡπιστήθη aut
ἐπιστήθη μὴ πολυπρηγμονῶν, ex more supra I. 77. firmato.
WESS. — De partic. ἣν in ed. Wess. temere pro si posita
dixi in Var. Lect. Iam verbum ἡπιστήθη idem Wesseling.
cum Porto ab ἐπίσταμαι derivans, passiva notione accepit;
quod vel inde adparet, quod πολυπρηγμονῶν in participio,
quam πολυπρηγμονεῖν maluerit. conf. ad C. 1, 24. Eadem notio-
ne Valla acceperat, cuius versionem h. l. etiam Wess. cum
aliis editoribus tenuit: Qui si compertus etiam fuisset non
affectasse res novas. Portus vero, pariter quidem passive
accipiens, impersonaliter dictum ἡπιστήθη existimavit: Si
compertum fuisset, si constitisset, nihil eum novi curiose mo-
litorum. At in omnibus quidem exemplis ab Abreschio e
Platone productis ἡπιστήθη, ἐπιστηθεῖς etc. haud dubie activa
notione ponuntur. Unde profectus Werferus (in Act.
Philol. Monac. T. I. p. 106.) sic vertenda Herodoti verba
monuit: Si autem scivisset non moliri res novas; opportune
conferens ista ex VII. 29, 15. ἐπίστασο εἶναι αἰὲ τοιοῦτος,
scito semper talis esse vir, scito te semper talem praestare.
Et haec quidem utique commodissima ratio est expediendi
hunc locum, si modo ad thema ἐπίσταμαι referendum sit
istud ἡπιστήθη. At mihi, hoc verbum cum H. Steph. (cuius
vide Thes. T. III. p. 140. b. et d.) ad thema ἀπιστίω referen-
ti, persuasum est, obtinere hic illum graecae linguae idio-
tismum, passim a Grammaticis notatum, quem supra in
Adn. ad I. 68, 11. attigi: nempe ex duabus negationibus

alteram abundare. Scilicet εἰ ἠπιστήθη μὴ πολυπρημονεῖν, idem est ac si dixisset, εἰ ἐπιστεύθη μὴ πολυπρηγμ. aut εἰ μὴ ἐπιστεύθη πολυπρ., si de illo creditum esset, non eum res novas moliri, aut, nisi creditum esset novas eum res moliri. Similima certe ratione apud Thucyd. I. 10. ἀπιστοῖν μὴ γενέσθαι τὸν στόλον idem valet ac πιστεύει μὴ γενέσθαι, aut μὴ πιστεύει γενέσθαι: et apud eundem, II. 101. ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἤξειν idem valet ac πιστεύοντες μὴ ἤξειν, aut μὴ πιστεύοντες ἤξειν. Similisque ratio illius dictionis apud Nostrum I. 68, 11. ὑπὸ ἀπιστίας μὴ γενέσθαι μηδαμῶ etc. S.

10. ἐν δὲ δὴ καὶ τῷδε τῷ Λίβυος etc.) Revocavi sollemnem formulam ἐν δὲ δὴ, quemadmodum II. 43.: tum Inaro, iuventibus schedis, non negavi ex patria nomen, quo c. 12. VII. 7. et in Thucydidis I. 103. insignitur, ubi Λίβυος, βασιλεὺς Λιβύων τῶν πρὸς Αἰγύπτῳ. In Ctesiae Excerpt. [c. 32.] p. 644. Ἰνάρου Αὐδίου ἀνδρὸς nunc ex prava, at dudum ab egregiis viris correcta, scriptura legi, Celeb. Dukerus tacitum non habuit. Veram Liban. T. I. p. 420. c. servavit etiam. Iustum itaque τῷ Λίβυος Ἰνάρῳ παιδί. Quod autem Persarum in more fuisse docetur, rebellantium regulorum liberis principatum non auferre, eius contrarium recentiores Persae, victis gentibus parcentes, nunquam regiae familiae, observarunt apud Agathiam lib. IV. p. 94. ed. Venet. WESS.

12. τῷ Ἀμυρταίου Πανσίῃ) De Amyrtaeo II. 140. Confi-ciunt his ex verbis viri eruditi, praeterque ceteros Ampl. Bouherius, Diss. Herod. c. 1. Herodotum vitam in tempora Darii Nothi, Persarum regis, prorogasse: descivisse enim Amyrtaeum anno eius secundo, regnumque tenuisse sex annos, ex Syncelli fide, Chronograph. p. 205. ed. Venet. At ea, quum opinionis ducem non testatus sit, fallax est. Ex Thucydide I. 110. Diodoro XI. 71. et Ctesiae Excerptis liquere videtur, circa Olymp. LXXIX. Inarum et Amyrtaeum Persarum excussisse iugum, certe utriusque defectionem bello Peloponnesiaco fuisse priorem. Tutatus fortasse se, cum in paludibus Aegypti latitans Amyrtaeus ad deditionem adigi difficulter posset, in id usque bellum fuit; Syncelli tamen auctoritas validius fulcrum desiderat. Stat meis a partibus H. Dodwellus, V. Cl. Annal. Thucyd. p. 99. WESS.

CAP. XVI. 5. ὡς δὲ ταῦτά οἱ ἐπιτελεῖα ἐγένετο) Ita

praestat augeri. Inferius c. 141. ταῦτά οἱ ποιεῖν ἐπιτέλεια: et ad I. 117. Sustuli quoque τὸν νέκυν, ex praecedentibus inconsulto repetitum. Dio Chrysostomus Corinth. p. 466. hinc orationem distinxit: quod Amasin autem ἄλλαν ἀντ' αὐτοῦ ὑπελκβεῖν oratio ostendat, id manifesto claudicans, ὑποβλεῖν doctissimus Berglerus recte instauravit. WESS.

10. Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ) Ioannes Chrysost. iisdem paene verbis T. II. p. 54. B. Θεὸς παρὰ Πέρσαις νομίζεται τὸ πῦρ. Alia plura Brissson. Regn. Pers. II. 14. et Sam. Tenullius Dissert. Histor. de Igne c. 9. p. 48. Quae Persis ignem deum cum obtrudunt, nimis stricte urgenda non sunt: ἱερὸν illis πῦρ erat, quem sacrum ignem mortuo rege et summo in luctu studiosissime exstinguebant apud Diosdorum XVII. 114. quod citra impietatem et religionis contemptum fieri profecto non potuit, si ignis Deus esset. Neglexit hoc Th. Hyde, multa pro Persis disputans, de Relig. Pers. c. 1. et 6. abreptus tamen nimio gentis studio: nam ignis in ea natione cultum plus quam civilem fuisse, ex edicto regis Saporis in Assemani Orient. Biblioth. T. I. p. 191. liquet apertissime. At hoc nunc non agitur. Recte Cl. Gronovius in sequentibus οὐ δίκαιον εἶναι λέγοντις ex Med. admisit: postulant id ipsum alii; neque nocet hilum Stobaeus, orationem Herodoti inmutans. Adsunt praeter ea, quae vir Celeb. advocavit, similis structurae plura VI. 13. VII. 144. etc. WESS.

14. πῦρ θηρίον εἶναι) Qui requiritur articulus, vel e Stobaeo p. 614, 48. potuisset interseri: τὸ πῦρ θηρίον εἶναι ἔμψυχον: ut paulo ante, Πέρσαι γὰρ θεὸν νομίζουσι εἶναι τὸ πῦρ, atque alibi passim articulo [qui tamen non citra exceptionem necessarius est] subiectum insignitur orationis. Paulo post tolerari nequit invectum a Gronovio φησὶν, pro σφί, vel σφιν, ut est apud Stobaeum. Verum in istis: οὐκ ἔστι θηρίοισι νόμος οὐδαμῶς σφί ἐστι τὸν νέκυν διδόναι: pro τὸν ν. suspicor olim fuisse scriptum, αἰνός (sive ἀνθρώπου) νέκυν, hominis cadaver: τὸν νέκυν venerat olim in mentem; nunc placet alterum. Superius paulo scripsit νεκρὸν ἀνθρώπου, et II. 90. muliebri cadaver dixit νεκρὸν γυναικός, II. 89. pueri, παιδίου νέκυν, I. 113. Saepius alibi loquitur ad eandem rationem, non secedens ab usu, quem alii quoque receperunt. Uroris cadaver δάμαρτος νέκυν Eurip. dixit, Or. 1623. ἀνδρός νε-

κρὸν, Soph. Electr. 1488. τὸν Ἑκτορος νεκρὸν, Athenaeus XV. p. 688. D. Vid. Platonis Gorgias p. 524. c. Eustath. ad Id. i. p. 682, 49. In Herodoto magis etiam adfirmabunt ἀνθρώπων νέκυν ista Antonini VI. 13. νεκρὸς οὗτος ἰχθύος, οὔτε δὲ νεκρὸς ὄρνιθος, ἢ χοίρου. VALCK. — At per se facile intelligebatur, de hominis hic agi cadavere. S.

17. οὐδαμῶς σφί ἐστι) Miror οὐδαμῶς Φησὶν ἐστὶ amplecti ex Mediceo Cl. Virum: nihil enim eius errore ineptius. Σφίτιν ille voluit, quorsum Ask. si praecedentis ultima admoveatur, ducit. Aegyptios autem vulgarem ignem θηρίων ἔμφυχον censuisse, non abhorret a vero: alioqui inter eorum numina ΦΘΑΣ sive Vulcanus, ignis et plerarumque artium inventor, apud Diodorum I. 12. et 13. Iunge Nicandri Alexiph. vs. 175. et Plut. Sympos. VII. 4. p. 703. WESS.

21. οὐκ Ἀμασις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν) Cambysis insaniam, et popularem Aegyptiorum in hac tegenda contumelia sollicitudinem iure merito ridet Sinopensis Diogenis admirator, Dion Chrysost. Or. 37. p. 466 seq. et praeter cetera, οἱ Αἰγύπτιοί τε, αἰτ, καὶ Καμβύσης, εἴτε ἄλλος τις ἦν ὁ ταῦτα παθὼν, εἴτε αὐτὸς Ἀμασις ἦν, τύπος ἦν ἀναιμος, ἄσκαρος, ἄψυχος. Hoc quoque stultissimum Regis facinus in libro Historiarum deperdito narraverat Diodorus, quod liquet ex Eclog. de Virt. et Vitiis p. 556. VALCK.

CAP. XVIII. 2 seq. ἐπίπλεος - πάντων τῶν τετραπόδων) Sic Acta Ap. x, 12. De Mensa hac Solis, Pausan. VI. 26. et ibi Kühnius: at uberius multo Aldus in docta Praefatione, Philostrati Latinae interpretationi praefixa, Hieronymi μνημονικὸν ἀμάρτημα in ea mensa erudite et modeste castigans. Addo, Libanium Orationi Antioch. T. II. p. 385. hinc colorem dedisse. WESS. — Expendi meretur ratio qua in hunc Herodoti locum de Solis mensa commentatus est Heeren, in Ideen über die Politik etc. T. II. p. 378 et seqq. ubi alia nonnulla Herodoto memorata, tam erudite, quam ingeniose, pertractantur. S.

CAP. XIX. 4. ἐν ᾧ δὲ ταύτους μετήσαν) Usque dum isti veniunt: Valla. Herodoteo more (ἦσαν et ἀπῆσαν alibi leguntur Ionice scripta:) scribendum μετήϊσαν, vertendumque: dum ad istos arcessendo proficisccebantur. Infra c. 28. quem adduci iusserat Apin, μετήσαν ἄξις. Atticum est

μετῆσαν: μετῆσαν Ionicum. *Ire quid petitur*, ἰλθεῖν ἐπὶ τι, Poëtis et in veteri lingua dicebatur μετὰ τι: hinc ista vis significandi haesit in μετελθεῖν, μετιέναι, μεθήκειν, similibusque. Eurip. Andr. 561. Οὐ γὰρ μίᾱς σε κληδόνος προθυμία Μετῆλθον, ἀλλὰ μυρίων ὑπ' ἀγγέλων. Soph. Phil. 343. Ἦλθόν με τῇ ποικιλοστόλῳ μέτα. Huius generis quaedam prostant ad Eurip. Phoen. p. 446. In Aristoph. Eq. 602. μετῆσαν στρώματα, ibant petiturum stragula, prout optime cepit L. Küsterus; qui domo aberat, ista scribens ad Aristoph. Eccles. 530. „Μετῆλθε: Id est, accersitum venit: sic enim scribendum est pro μεθήκει.“ Vulgatum verbum iure tuetur Steph. Bergler. in Notis, quas unius P. Burmanni Sec. debemus munificentiae, ad literas elegantiores amplificandas atque in Belgio tutandas nati. VALCK.

Ibid. ἐν ᾧ δὲ τοὺς μετῆσαν) Negligi haec non debuerant. Similia c. 28. οἱ μὲν δὴ μετῆσαν ἄχοντες. At utrobique oportuerat μετῆσαν, refinxique adeo. Refer huc c. 15. τὸν μὲν δὴ παῖδα εὖρον οἱ μετιόντες, ubi arcessendi potestas potior. Strabo XIV. p. 950. A. [p. 641. B. ed. Cas. Conf. Hemsterhus. ad Lucian. T. I. p. 135.] καὶ ἀλλαχόθεν μετιόντες αἰὶ τινὰς ἀξιόους τῆς τοιαύτης προστασίας, et semper aliunde arcessentes etc. tum XV. p. 1501. B. [p.] ἀναστρέψαι πάλιν ἀπ' οἴκου, μετιόντος τε αὐτὸν, κλεῦται ἦκειν: arcessente cum, iussisse venire. Vulgo isthuc aliter. WESS.

7. οὐκ ἂν ποίειν ὅσα ἐπὶ τοὺς παῖδας etc.) Themistocles ad Iones οὐ ποίετε δίκαια ἐπὶ τοὺς πατέρας στρατευόμενοι, IX. 22. ex simili ratione. Iones Atheniensium erant coloni, Phoenicibus originem acceptam ferebant Poeni, filii ergo illorum; quemadmodum Atheniensium Iones: nec aliam ob causam Tyrus תַּיִר, filia Sidonis, Esaiæ xxiii, 12. Maior patria colonias pro liberis putabat: unde apud Locros in Graecia tabulae foederis cum Italicis hoc exordio, ὡς γονεῦσι πρὸς τέκνα in Polybio; ad cuius Excerpt. p. 49. [lib. XII. cap. 10. nostrae edit.] egregie Henr. Valesius, et Fronto Ducaeus ad Io. Chrysost. T. II. p. 832. Statim ἐδιδάκισαν [l. 12.] ob schedas et sequentia non recusavi. WESS.

CAP. XX. 3. τὰ τε λέγειν χεῖν) Medic. consentaneique non sibi constant. Vide inferius c. 65. et VII. 39. [et conf. Var. Lect. h. l.] χεῖναι Arch. et Vind. ex χεῖν καὶ natales

accepit. Recepi et *Ἀλκα* [l. 5.] sicuti c. 22. IV. 168. IX. 79. quia mssti iubent et Grammatici. Habet praeterea τὸν μύρου ἀλάβαστρον *Eustath.* in *Homer.* p. 946, 53. [*Iliad.* p. 923, 10. ed. Bas.] *Herodotum* nominatim non excitans: sed *Suidas* in *Ἀγκυβος* illi τὸν ἀλάβαστρον tribuit. [Sic et *Photius*, in *Lexico* haud ita pridem edito.] Haud scio an recte: quamquam si *Codd.* offerrent, pro legitimo procederet facile. Hoc addere iustum est, Persarum regibus placuisse hoc genus munera, aliis mittenda et dividenda, in *Xenophontis Ky.* II. VIII. p. 209. *WESS.* — At nec ferendus h. l. ullo pacto videtur articulus, quem ad ἀλάβαστρον adiectum volunt grammatici, nec absente articulo cognosci potest utrum in masc. an in foem. genere vocabulum illud *Herodotus* usurparit. Quare suspicor, *Suidam* et *Photium*, non inspecto *Herodoto*, perperam interpretatos esse superioris alicuius Grammatici observationem, qui monuerat, non ἀλάβαστρον, ut Attici solent, sed ἀλάβαστρον scripsisse *Nostrum*. De duplici illa vocabuli forma vide *Brunck* ad *Aristoph.* *Acharn.* 1053. cuius monitum de Atticorum usu firmant ea quae a nobis ad *Athen.* V. 206. c. et VI. 268. a. adposita sunt. Eo minus autem opus fuerat de masculino genere, quod huic vocabulo *Herodotus* tribuerit, monere; quoniam illud Atticos etiam scriptores eodem genere frequentasse constat, velut *Aristoph.* l. c. et *Cratinus* apud *Athen.* VI. 268. a. S.

8. κάλλιστοι ἀνθρώπων πάντων) Ita-ne omnium, quotquot sunt, hominum? Displicet ista exaggeratio *Cl. Corn. de Pauw*, suspicanti Αἰθίοπων πάντων: de *Macrobiis* sermonem continuari, atque eos cunctos inter *Aethiopas* proceritate et elegantia formae eminuisse. At respuunt id auxilium membranae, quibuscum *Eustath.* facit: aversatur scriptor ipse, de *Aethiopibus* οὐλότατον τρίχωμα ἔχουσι πάντων ἀνθρώπων, VII. 70. Differt id nonnihil; sed eum toties repetita, scribere se τὰ ἥκουσι, excusabit professio. *WESS.*

8 et seq. νέμοισι δὲ καὶ ἄλλοιςι χρᾶσθαι etc.) His proxima si iungerentur in codicibus, κειχωρισμένοιςι τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, voculas intermedias, αὐτοὺς καὶ, hanc certe, natam e syllaba sequenti, non desiderarem. *Aethiopes* isti *Μακρόβιοι*, *Solensi Bioni* in *Aethiopicis* Ἀθάναιο dicti ap. *Athen.* XIII. p. 566. c. secundum *Herodotum* constituisse Regem nar-

rantur, cuius corporis proceritati fortitudo responderet, quo patre natus esset parum curantes. Huc pertinere suspicor fragmentum ex eiusdem Bionis Aethiop. lib. I. Αἰθίο-
 πες τοὺς βασιλέων πιτέρας οὐκ ἐκφαίνουσιν, ἀλλ' ὡς ὄντας, υἱοὺς
 Ἥλιον παραδιδόασιν. Ista vulgavit e Cod. msto Celeberr. Io.
 Alberti in Append. ad Gloss. in N. F. p. 213. Aethiopum
 τοὺς μὲν βασιλείας ἐγχειρίζουσιν οἱ μὲν εὐπρεπεστάτοις, τύχης ἡγού-
 μενοι δῶρα ἀμφοτέρω, τὴν τε μοναρχίαν καὶ τὴν εὐπρέπειαν, Dio-
 dor. Sic. lib. III. c. 9. ubi notat P. Wess. VALCK.

10 et seqq. τὸν ἄν τῶν ἀστῶν etc.) Nolo dissimulare, ele-
 gantiora mihi, quae Arch. et Vindob. subministrarunt,
 adparere. Loca κρίνωσι, hinc ablatum, post τὴν ἰσχὺν et τοῦ-
 τον βασιλεύειν tantum admitte; ecquid ad cultam et perfe-
 ctam desiderabitur sententiam? Sed qui me passim, ne
 quid audacius moveatur, et hic incessit timor. Adsumant
 ergo, quibus volupe est. Regum autem istam ex magnitu-
 dine et virium robore in Aethiopibus electionem, hinc
 Aristoteles, Bio, Nic. Damascenus et Strabo derivarunt, de
 quibus ad Diodori III. 9. WESS.

CAP. XXII. 5. δολερούς μὲν τοὺς ἀνθρώπους etc.) Plu-
 tarchus de Malign. p. 863. n. ex Nostro Aethiopum regem
 dixisse, ὡς δολερά μὲν τὰ χρώματα, (immo vero αἰεήματα ex
 Cl. Reiskii correctione,) δολερά δὲ τὰ εἴματα τῶν Περσέων ἐστὶ,
 perhibet. Iterum Sympos. II. p. 646. B. ὡς δολερά εἴματα καὶ
 χρίσματα, κατὰ τὴν βαρβάρου Φωνήν, Quorum posterius non
 sine excusatione crit, prius, Herodotum cum adpellavit,
 nequaquam. Decepit doctum criminatorem memoria fal-
 lax. Convenit Aethiopico ex parte quadam dictum; in-
 tegrum Lacedaemoniis, de purpura et unguentis talia pro-
 fessis, debetur: cuius rei testem fero Clementem Alex.
 Strom. I. p. 344. Post pauca [l. 11.] τρία δὲ, quod in Cod.
 Bodleiano, recepi ex Cl. Wasse et Gronovii II. 22. iudicio.
 WESS. — Cf. II. 22, 14. 137, 14. I. 204, 10. etc. S.

[20. οὐδὲν θωμμάζειν etc. Spectavit hunc locum Iulianus,
 citatus a Suida, voce Ἡρόδ. S.]

22. εἰ μὴ τῷ πόματι τῷδε ἀνέθερον) Adcessit penulti-
 mum vocabulum ex schedis. [Adiecto nil opus fuisse, in
 Var. Lect. monui.] Legisse Laurentium ἀνέθερον, dudum
 P. Leopardus Emend. VII. 14. et H. Stephanus animadvertē-
 runt. Utrum praestet, in ambiguo latet. Si vulgatum pro-

betur, plenum exhibit εἰ μὴ τὸν ἄφρον, sive, ut Aethiops, τὸν κόπρον, τῷ πόμῃτι τῷδε ἀνέφρον, nisi panem, seu stercus ex Aethiopsis contemptu, hoc potu miscerent. Et poterit, ubi advocata admittantur, sententia [claudicante quidem pede] procedere. Cultior-ne tamen et praestantior, si ἀνέφρον valeat, evadet? Absurdum in Aethiopsis ore non erit sane, εἰ μὴ τῷ - - ἀνέφρον, nisi hoc se vini potu recrearent. Sic accessiones vocabulorum non desiderabuntur, et sermoni usus et ratio constabit. Dio Cassius LVI. p. 680. ὥστε μὴδὲνα ἔτι τρόπον ἀνεγκλίειν δύνηθαι: ut nullo modo vires recipere ac recreari possit. Tale Aeliani Hist. Animal. XIII. 12. ἀναφρόντες ἱαυροὺς ἀνεδιδώσκοντο. [Saepe sic Appianus, cuius testimonia in indice Graec. olim collegimus.] Non adiungo in re frequente plura. Quae quidem commentari, ut arbitrandi ius integrum omnibus maneret, cum maxime libuit. Mox τοῦτῳ γὰρ - - ἐσσοῦσθαι [l. 23.] pro vero posset censi. Vide tamen c. 106. WESS.

CAP. XXIII. 2. ἔτι μὲν ἐς εἴκοσί τε καὶ ἑκατὸν etc.) Sequor veteres editos et scriptos codices, adposita duntaxat ex his enclitica. In Medic. et similibus εἴκοσι, quod alias damnant, praepositionem, fortasse male pictam, absorbis: certe ad Medic. tutamen producta a Cl. Viro non admodum urgent. [Provocat ille ad II. 36, 4.] Meliora Portus subpeditabit abunde. Ecce Valer. Maximum VIII. 13. Ext. 5. Huius regis (Arganthonii) consummationem annorum minus admirabilem faciunt Aethiopes, quos Herodotus scribit centesimum et vigesimum annum transgredi. Scribit sane Herodotus, sed non tam laxe. WESS.

8. et seq. ἀσθενὲς δὲ τὸ ὕδωρ - - χαλεπὸν ἐς βυσσόν.) His superioribusque descriptis Cel. Boerhavius Element. Chem. T. I. 550. subdit: Ubinam talis aqua hodie? nusquam sane, et si semel haberi posset, daretur comparandae aquae cognitio. Sed neque natura talem hic nobis praebet, neque ars ulla parare potest, ne sollicitissima quidem et repetita destillatione. Quare credidi olim ista legens, quae pro verissimis habeo, quod ligna in Aethiopiae illa parte quam ponderosissima habeantur, aquae simul nostrarum respectu levissimae sint. Tum, positis in medio Asiae, Africae et Americae gravissimi ponderis lignis, non dubitabimus, addit, amplius, quin in illis telluris plagis ligna habeantur ponderosissima, in confirmationem eorum, quae Hero-

Herodot. T. V. P. II.

C

dotus narravit. Enimvero hodiernae observationes probant fere omnia MAGNI VIRI dicta etc. Prorsus pro Herodoto benigne et honorifice. Quam autem vellem exposita itidem illa fuisse, μήτι τῶν ὅσα ξύλου ἔστι ἐλαφρότερα. Herodotus, uti sequentia arguunt, de veritate rei addubitasse videtur. WESS. in Addendis.

16. ἐν πίδῃσι χρυσήσιν δεδέσθαι) Hinc sua desumsit Dion Chrys. Or. 79. p. 664. b. Postquam dixisset, apud Aethiops τοὺς ἄνω aurum rem censi vilissimam, subdit ista: καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακουργοὺς ἐν παχείαις δεδέσθαι πίδαϊς: addendum omnino χρυσαῖς: [aut παχείαις in χρυσαῖς mutandum:] quod cur monere neglexerit Theod. Canter. Var. Lect. l. c. 5. caussae nihil erat. Auro sic abutebantur isti, quibus ὁ χάλκος, ut ait Herod. σπανιώτατον καὶ τιμιώτατον. Notum Platonis illud in Euthydemo p. 304. b. Τὸ σπάνιον, ὃ Εὐθύδημῃ, τίμιον· τὸ δὲ ὕδωρ εὐωνότατον, ἄριστον ἐν, ὡς ἔφη Πίνδαρος. In his, alia longe populo διὰ τὸ σπάνιον τίμια, alia sapientiae verae cultoribus. VALCK.

Ibid. ἐν πίδῃσι χρυσήσιν etc.) Tetigerunt haec Aethiopum ex auro vincula plures veterum, a Theod. Cantero Var. Lect. l. 5. ad testimonium excitati. In Dione Chrysost., haec Herodotea aemulante, Or. LXXIX. pag. 664. b. καὶ φασιν αὐτόθι τοὺς κακουργοὺς ἐν παχείαις δεδέσθαι πίδαϊς, scribi ἐν χρυσαῖς aut παχείαις χρυσοῦ omnino decuit, quod Steph. Berglerum, V. Cl., non fugit. Opportune Heliodor. Aethiop. IX. pag. 40. καὶ τὰ τε δέσματα ἀμείβειν καὶ χρυσᾷ ἐπιβάλλειν· ὅσα γὰρ σίδηρος παρ' ἄλλοις εἰς τὰς χρεῖας, ταῦτα παρ' Αἰθίοψιν ὁ χρυσὸς νενόμισται. WESS.

CAP. XXIV. 2. αἱ λέγονται σκευάζεσθαι ἐκ ὕδατος) Ionum et Atticorum veterum adsuetudo ὕδατος praetulit. Docte T. Hemsterhusius ad Thom. Mag. voc. ὕδατος. [ὕδατος Atticorum esse, ait Thomas, ὕδατος aliorum Graecorum. Ionum nulla ibi mentio, quos novimus plurimorum in vocabulorum usu ab usu Atticorum abhorruisse. Idem Thomas recte monuit, ἀλάβαστον absque ῥ Atticos dicere, ἀλάβαστρον alios Graecos: atqui, ἀλάβαστρον usurpasse Herodotum, supra c. 20, 5. vidimus.] Rem ipsam ad Diodori II. 15. examinaui, non praeterita Ctesiae iniqua et loliginis plena in Herodotum criminatione. Electrum sive succinum Th. Gatakerus fuisse, non ὕδατος vitrum, divinavit

ad Antonini Imp. IV. pag. 133., quam opinionem erudite nuper Celeb. Io. Matth. Gesnerus illuminavit, Commentar. Soc. Reg. Gotting. T. III. p. 92. De vitro utrique non refragor. Cum tamen Herodotus electrum, ex ultima advectionum Europa, quod c. 115. huius libri manifestat, bene noverit, ad credendum erit difficile, ὑάλου vocabulo hic succinum indicasse. At fac intellexisse; unde in Aethiopibus tam uber electri copia, ut cippis ingentibus, intra cavum recepturis integra mortuorum cadavera, suffecerit, neque uni, sed generatim omnibus totius nationis? Veri ea fidem superiaciunt. Diodorum, Strabonem, Lucianum, narrationem memini, quamquam discordes, amplecti; quorum auctoritas, in Herodotum aut Ctesiam reditura, nullatenus iuvat. Mihi, si quid iusti fabulae inest, salis fossilis et εὐεργυῖν indoles et copia, ex Iobi Ludolphi Aethiopis ad Diodorum exposita, hac ὑάλῃ innui probabile manet. WESS. — Crystallum dici, addubitans quidem, suspicatur Heeren, in Ideen etc. T. II. p. 373. S.

6. περιῶτασι στήλην ἐξ ὑάλου) Parum caute duci suo nimium fudit Diodorus, non inspecto volumine Herodoti, sententiam, prout illam Ctesias retulerat, enarrans lib. II. c. 15. περιχεύσαντες τὰ σώματα, καὶ περιχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὑέλων, ἰστᾶσιν ἐπὶ στήλης, ὥστε τοῖς παρῶσι φαίνεσθαι διὰ τῆς ὑέλων τὸ τοῦ τετελευτηκότος σῶμα, καθάπερ Ἡρόδοτος εἴρηκε. Tuitus est contra Ctesiam Historicum suum Wess. Suam forsitan ille χρυσὴν εἰκόνα, in quam primum incluserint cadaver, confinxit ex Aegyptiacis Herodoti, in quibus legerat lib. II. cap. 86. ποιεῦντα ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα, ποιησάμενοι δὲ ἐστέρνῃσι τὸν νεκρόν. VALCK.

10. καὶ ἔχει πάντα Φανερὰ etc.) Haec τὴν στήλην sive cippum signant: nam si cum Laurentii Latinis ad mortui cadaver referas, absurdum erit ὁ νέκυσ --- ὁμοίως αὐτῷ τῷ νέκυϊ: quibus etiam offensus Cl. de Rauin, ἔχει --- ὁμοίως αὐτῷ ὁ νέκυσ coniecit, nimis confidenter. Quid si αὐτῷ τῷ νέκυϊ alienum nunc occupent locum, olim, uti in Cod. Remigii, οἱ μάλιστα αὐτῷ τῷ νέκυϊ προσήκοντες scripta? Loquendi formulam scriptor non renuet, quippe οἰχισθῆαι ἀγγέλλοντα τοῖσι προσήκουσι τῷ νεκρῷ, IV. 14. At nihil decerno. WESS. — Hoc dicit Scriptor: columna omnia manifesta (s. conspicua) habet, sicut ipsum cadaver. Scilicet

mumiae Aegyptiacae nonnisi a parte anteriore conspici poterant, dorsum erat arcu^{la} tectum: cadaver Aethiopicum omni ex parte conspicuum erat; nam columna vitrea, quae illud circumdabat, omni ex parte diaphana erat, nec in postica parte parietem habebat. S.

CAP. XXV. 3. ὄργην ποιησάμενος, ἐστρατεύετο) Quandoquidem ὥρμητο στρατεύεσθαι, et similia frequenter occurrunt, non miror ὄργην viro cuidam docto venisse in mentem: verum ὄργην ποιησάμενος idem est ac ὀργισθεὶς, iratus. Herodoti Xerxes, VII. 105. οὐκ ἐποίησατο ὄργην οὐδεμίην, ἀλλ' ἐπίως αὐτὸν ἀπεπέμψατο. Thucydidi dicuntur Athenienses, IV. 124. ὄργην ποιοῦμενοι, (cap. 123. ὀργισθέντες:) εἰ καὶ εἰ ἐν ταῖς ἡσέως ἦδη ὄντες ἀξιοῦσι σφῶν ἀφίστασθαι. Huius simillimae Herodoto formae sunt loquendi; θῶμα ποιεῦμενοι, μιῶν; λήθην ποιεῦμενος, oblitus; καταστροφὴν ἐποίησχε, debellavit; VIII. 74. I. 127. VI. 28. Ab his distant istae, Herodoto aliisque frequentatae, δεῖνόν ποιεῖσθαι, μέγα, et συμφερόν ποιεῖσθαι: in quibus ἡγείσθαι, τίθεσθαι, et ποιεῖσθαι eidem usui inserviunt. VALCK.

6. ἐμμανὲς τε εἰὼν καὶ οὐ φρενήρης) Sophocli praesertim admatum hoc quoque genus παραλληλισμῶν frequentat Herodotus, cuius attigere quaedam viri docti; illud etiam e lib. V. cap. 42. ἦν οὐ φρενήρης, ἀκρομανὲς τε. Iungit et III. 34. παραφρονεῖν καὶ οὐκ εἶναι νοήμονα. IX. 54. μακινόμενον καὶ οὐ φρενήρεα. Unum hoc satis est, e quo fiat de reliquis coniectura. De re eadem Soph. Antig. 498. Λυσσῶσαν αὐτήν, οὐδ' ἐπήβολον φρενῶν. Conf. Electr. 474. Antiphon Or. III. pag. 117, 5. ἐσωφρόνουν, καὶ οὐκ ἐμκίνοντο, τὴν σωτηρίαν τοῦ κέρδους προσιμῶντες. In talibus, ad exemplum Aeschyli, Sophocle multo parcior fuit Euripides. In Herodoto longe frequentiores istiusmodi, rei propemodum eiusdem, sub alio nomine repetitiones, quam apud Thucyd. et Xenoph.; invenientur tamen apud quosvis veteres; apud Oratores etiam; sed in certis tantum locutionibus, qualis est ista: φράσω καὶ οὐκ ἀποκρύψομαι, Demosth. p. 196, 6. ἐρῶ καὶ οὐ σιωπήσομαι, eidem restituenda p. 632, 116. VALCK.

8. τοὺς παρεόντας αὐτοῦ ταύτη etc.) Optime Arch.; aliorum αὐτοῦ, si tacuisset is, fuisset probum: sed est istud Herodoteum, ut I. 214. ostensum, et a Gronovio IV. 135. Haud quoque scio, repudiari-ne debeat, [l. 9.] πρ

γευόμενος ἔγινετο ἐν Θήβῃσι, ut toties repetitum στρατεύεσθαι vitetur. Nihil certe urget, cur mox ἐξανδραποδισαμένους cum docto viro pingatur: adhaeret sequenti verbo, et recurrit aliàs. WESS.

21. ἕως μὲν τι εἶχον ἐκ τῆς γῆς λαμβάνειν etc.) Vertebat Seneca liberius III. de Ira c. 20. *Sustinebant famem primo tenerima frondium et cacumina arborum, tum coria igne mollita et quidquid necessitas cibum fecerat: postquam inter arenas radices quoque et herbae defecerant, apparuitque talium solitudo, decimum quemque sortiti, alimentum habuerant fame saevius.* Sic loco animalium bene Gronovius, plaudente Herodoto et probante. Corruptissima sunt Libanii Declam. XIX. Tom. I. pag. 507. de Potidaeatis, semet ipsos, dum obsiderentur, depastis: οὐδὲ Καμβύσης εἰς τοσοῦτον ἢ ἀρκέειν· ἐξ Αἰθίοπων ἐπανήγαγεν ἀρχόμενοι τούτων τῶν κακῶν. Suspicio fuisse εἰς τοσοῦτον ἢ ἀρκέειν εἰμάνη· ἐξ Αἰθ. ἔπαν. ἀρχομένων etc. Neque adeo Cambyses, atque illi, insaniit: abduxit ex Aethiopum finibus copias, cum malorum eiusmodi, h. e. ἀλληλοφονίας, initium esset. WESS.

30. οὕτω ἔπρηξε) Adeo cessit infelicitèr adversus Aethiopus suscepta expeditio. Nonnunquam utuntur in designanda calamitate verbo πράξει simpliciter posito, mali ominis voce κακῶς omissa. Postquam triste fatum narrasset Anacharsidis Herodotus, IV. 77. οὗτος μὲν, inquit, οὕτω δὴ ἔπρηξε. De Syracusanis navali praelio superatis Thucyd. VII. 24. κατὰ τὴν ναυμαχίην οὕτως ἐπεπράγεσαν. Demosth. pro Cor. pag. 172. εἰ μετὰ τῶν Θηβαίων ἡμῖν ἀγωνιζομένοις οὕτως εἴμαρτο πράξει: ubi Schol. πράξει recte reddidit δυστυχῆσαι. VALCK.

CAP. XXVI. [4. ἐς Ὀάσιν πόλιν) Ὀάσις (sive Αὔασις, ut recte hodie apud Strab. lib. II. p. 130. D. et XVII. 791. A. pro vitioso olim Ἀνασις editur) docente eodem Strabone generale nomen est, quo in Africae partibus ab occidente Aegypti sitis insigniuntur loca habitata, vastis undique arenis latisque tractibus aqua carentibus circumdata. Confer quae de eodem vocabulo ex lingua Coptica, et generatim de Oasibus Langlès Vir clar. commentatus est in Adpendice II. ad Voyage de Hornemann, T. II. p. 343. seqq. S.]

5. Σάμιοι τῆς Αἰσχρινῆς Φυλῆς) Narrat apud Etymologum

pag. 160, 22. *Themistagoras*, cum colonis Samum profectos Proctem et Tembriona, facta cum Caribus societate, Samum in duas tribus divisisse; quarum unam de fluminis nomine Σχησίαν dixerint, alteram de nomine urbis Ἀστυπαλαίαν. Hoc unico loco *A. Berkelius* inductus, evidentissimum esse scribit ad *Steph. Byz.* in Ἀῦσις, in *Herodoto* reponi debere, Σάμιοι τῆς Σχησίης Φυλῆς λεγόμενοι εἶναι, aut τῆς Σχησιονίης. Neutra coniectura probabilis videbitur. *Codex Etymologici* mstus Χήσιον et Χησίαν exhibet; quam sinceram esse scriptionem contendit, *Etymologi* locum docte pertractans, *Henr. Vales.* in *Exc.* ex *Dionys. Halic.* p. 75. Una de duabus tribubus, ut a flumine Χησία, sic ab altero coloniae duce *Tembrione* Τεμβριωνία denominari potuit: sed hoc, litteras vulgatas propius accedens, aequae est incertum. Tribus, in quas populi quidam fuere descripti, si Atticas excipias, raro memorantur veteribus. *VALCK.*

Ibid. τῆς Αἰσχυριωνίης Φυλῆς) *Berkelius* (in *Steph. Byz.* Ἀῦσις) scribi iubet τῆς Σχησίης, aut si forma vocabuli possit pati, Σχησιονίης, cuius emendationis auctorem fideiussoremque obtrudit *Themistagoram*, profitentem apud *Etymol.* pag. 160. duas Samiorum tribus *Schesiam* et *Astypalaeam* fuisse tantum. Verum *Themistagoras* non Samiis, aucta eorum civitate et copiis florente, negat plures tribus; de primis initiis, cum Graecorum coloni Caribus, insulam possidentibus, miscerentur, memoravit. Qua re *Aeschrioniae* tribui, etsi alibi vix proditae, nihil officit. Confer *Nicandri Alexiph.* vs. 151. et Scholia, et infra c. 39. Θιβίων cur redierit [l. 3. et 6.] non eget indicio. *WESS.*

7. κατὰ Ἑλλήνων γλῶτταν) Forsan articulum *Codices* agnoscent interiectum. κατὰ τὴν Ἑλλήνων γλῶτταν scribi solet ab *Herodoto*: p. 99, 16. 239, 5. [II. 30. et IV. 52.] sed κατὰ Ἑλλάδα γλῶτταν pag. 256, 34. p. 365, 25. [IV. 110. et VI. 98.] Vulgatur in *Aeliani* Var. Hist. IX. c. 16. αὐτὸ τοῦνομα (Μάρης) εἰς τὴν Ἑλλάδα, φασίν, ἱππομιγῆς δύναται. Ex *Scaligeri* Castig. in *Propert.* pag. 287. dudum recipi potuisset emendata lectio: εἰς τὴν Ἑλλάδα φράσιν. *Scaligerana* semper digna sunt, quae consideratius exigantur a litteratoribus. *VALCK.*

8. In *Μακάρων νῆσοι*, ob *Olympiodorum* et *Eustath.*, nominatim *Herodotum* adpellantes, non haesitavi: solent

ita de his insulis Graeci, in quib. Plato Menex. pag. 235. atque alii. Μακάρων tamen νῆσος Steph. Byz. sed convertuntur apud Suidam et Hesychium voces istae. WESS. — Equidem non dubitandum arbitror, νῆσος singulari numero scriptum reliquisse Herodotum. Vide Var. Lect. S.

13. λέγεται δὲ τὰδε ὑπ' αὐτῶν Ἀμμωνίων) Delevi [καὶ] copulam [ante τὰδε]: nihil praecedat, quod eam aut requirit aut tueri potest. Displicuit et Cl. Pauw. [mihi visa est locum suum posse tueri.] Eleganter Seneca Quaest. Nat. II. 32. Aliquando Cambyses ad Ammonem misit exercitum: quem arena Austro mota et more nivis incidens texit, deinde obruit. WESS.

CAP. XXVII. [2. ὁ Ἄπις, τὸν Ἕλληνας Ἐπαφὸν καλεῖσιν. Iam dixerat lib. II. c. 153. conf. II. 38, 2. S.]

CAP. XXVIII. 2. οὐ λήσσειν ἔφη αὐτὸν) Non clam se fore dicebat, si manu tractabilis venisset ad Aegyptios Deus. Χειροῦθης, mansuetus, (τὰς χεῖρας προσφέροντα ὑπομένων, Xenophonti p. 438, 29.) movit mihi olim suspicionem, scriptum fuisse primum, ψαύσειν ἔφη αὐτοῦ contrectaturum se Deum manu tractabilem: ista quum dixisset, ἐπάγειν ἐκέλευε τὸν Ἄπιν. Deinceps [L. 5 seqq.] tradit Herod. e quali vacca nasci crederetur sacer iste vitulus; non e tauro, sed divinitus conceptus, genitili lumine de coelo in vaccam delapso: Αἰγυπτιοὶ λέγουσι, σέλας ἐπὶ τὴν βούν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατίσχειν, καὶ μὴν ἐκ τούτου τίττειν τὸν Ἄπιν. Ob rariorem usum τοῦ Κατίσχειν excitat Herodoti verba Eustath. ad Iliad. α. pag. 100, 40. et Cl. Abresch. Dil. Thuc. p. 460. Signa, quibus Apis a cultoribus agnoscebatur, hic etiam enarrata, [L. 10 seqq.] variis disserendi praebuere materiem: videndus inprimis Iablonskius Panthei lib. IV. 2. quocum, ὅπερ δὲ γλώσση κἀνθαρον, corrigit et Wesseling. Diss. Herod. p. 175. merito laudans illustris Galli coniecturam, pro λευκὸν τιτρίγωνον, corrigentis λευκὸν τι τρίγωνον. Apin Nili fuisse atque Aegypti foecunditatis symbolum Iablonski docuit: utrumque τρίγωνον illud expinxit, Aegypti figura traditur esse τρίγωνον et δελτωτὸν, Eratostheni Catast. cap. xx. Theoni ad Arati Phaen. vs. 235. De foecunditatis imagine Porphyrius Eusebii Praep. III. p. 98. D. σκορᾶ καὶ γένει (ἀπίνειμαν) Φάλητα, καὶ τὸ Τρίγωνον σχῆμα, διὰ τὸ μῦθον τῆς θηλείας. VALCK.

7. ἐς γαστέρα ἄλλον βάλλεσθαι γόνον) Hoc probare se *Pavio* non potuit: λαβέσθαι divinavit, forte animo volvens *Lucae* Eu. c. 1, 31. καὶ ἰδοὺ συλλήλη ἐν γαστρὶ, quod ibi iustissimum; neque istud hic damnabile. Adsolet aſias ἀναιρέεσθαι illa in re usurpare: cum tamen βάλλεσθαι ἐς θυμὸν probaverit, et *Codices* conspirent, dictioque absurdi habeat nihil, cur mutanti obsequemur? *WESS*.

11. ἰὼν μέλας) *Summo iure Gronov. ex Med.*, cui plures adsentiantur, recepit; locumque, expulso inutili verbo, instauravit. *Aelianum* de Anim. XI. 10. *Strabonem* et alios adiungere dedignatus est. Restat λευκὸν τετράγωνον, quod τὸ τρίγωνον sive triquetrum esse debet, si *Apidis* ex cere figuræ, quarum frontibus triangulus inscriptus, non fallunt. Vidi ipse tales, et complures *Comes Caylus*, τρίγωνον refingens, in *Recueil d'Antiquit.* T. I. p. 45. Porro de notis sacri huius bovis *Plinius* VIII. Hist. Nat. cap. 46. *Nodus sub lingua, quem cantharum adpellant.* Etiam *Porphyrus* apud *Euseb.* Pr. Euang. III. 13. Ἡλίου δὲ σημεῖον, τὸ μέλαν τοῦ σώματος, καὶ ὑπὸ τῇ γλώττῃ κἀνθαρός. Qui *Herodotum* studiose cum versaverint, utique hic ὑπὸ δὲ τῇ γλώσσῃ κἀνθαρόν invenisse censendi sunt: atque haec plausibilis conjectura *Iablonskii*, *Panth.* IV. 2. p. 183. *WESS*.

CAP. XXIX. 4. παῖσι τὸν μηρόν) E vulnere contabuit et mortuus est tandem; ut *Apin* *Cambyses* occidisse dicitur *Plutarcho* de Is. et Os. §. 44. *Aeliano* Var. Hist. VI. 8. Postea temporis insaniam *Cambysis* superavit, sacro vitulo mactato, *Artaxerxes Ochus*; quem contemptum quum asinum dicaces vocarent *Aegyptii*, ὁ μὲντοι ὄνος οὗτος, inquiebat, ὑμῶν κατευωχῆσται τὸν βοῦν, atque ita ἔθυσσε τὸν βοῦν, narrante *Plutarcho* §. 31. e *Persicis* *Dionis*, e quibus, sicut alia plurima quae nobis aliunde non innotuissent, sua hausit *Aelianus* Var. IV. 8. conf. Idem de Nat. An. X. 28. et *Maximus Tyr.* XXXV. §. 1. *Cambysis* insanum facinus detestatus, utroque vir multo melior, *Darius Hystaspis*, populari superstitione scienter usus, *Aegyptiorum* sic tibi favorem conciliavit, ut illum unum omnium Regum maxime coluerint et vivum et fato functum, teste *Diodoro* Sic. I. 95. vid. *Polyaen.* VII. cap. x, 7. *VALCK*.

5. τοιοῦτοι θεοὶ γίνονται etc.) Multo hoc significantius

quam *Medic.* οὔτοι οἱ. Addunt auctoritatem schedae veteres. Insequentibus [l. 7.] secutus *Arch.* et *Vind.* sum [scil. delens γε ante Αἰγυπτ.] non oblitus γε in Poëtis bis saepe uno in versu collocari, quibus arguens adesse causa solet metri. Confer Cl. *Valckenarium* ad Tragici Phoeniss. vs. 557. pag. 209. WESS.

CAP. XXX. 5. τὸ τόξον μούνης --- ἐπὶ δύο δακτύλους εἴρυσε) Damnat haec, futilia arbitratus, Cl. *de Pauw*; neque enim arcui tam inflexibile robur, ut Persarum nemo intendere valuerit, adfuisse; aliud, modo verba, ut oportet, scribantur, indicari: *Herodoti* manum esse ὅσον τε ἐπὶ δύο δακτύλοις εἴρυσε, h. e. ἐπείρυσε, praepositione interpositis aliis a verbo distracta, duobus fere digitis, indice nempe et maximo, arcum tenderet. Quod ego commentum exagitare nolo. De ingente arcus rigore testatur rex Aethiops c. 22., vires eum tendendi haud obscure negans Persis: inest praeterea emendationi tale loquendi genus, cui par desidero. WESS.

12. τῇ κεφαλῇ τοῦ οὐρανοῦ φαύσει) Induit hoc, iterum iterumque hac in narratione repetitum, proverbii speciem. *Aristaenetus* lib. I. Ep. xi. καὶ τὸ λεγόμενον δὲ [f. δὴ] τοῦτο, ἰδὲκει τῇ κεφαλῇ φαύειν τοῦ οὐρανοῦ. *Aelianus* Var. XII. 41. ὁ πόνος αὐτοῦ τοῦ οὐρανοῦ φαύσει, recte sic *Faber* et *Perizonius*. Parum discrepat *Eunapii* Vit. *Aedesii* p. 48. καὶ ἡ δόξα τῶν ἄστρον ἔφανε: *Libanii* quoque, Tom. II. p. 115. B. καὶ πατρίων ἀρετὰ φαύουσιν τῆς οὐρανίας ἀψίδος. Cultum utrumque, atque hoc de fonte manans, sicuti *Horatianum*, sublimi feriam sidera vertice. Vide *Barth.* in *Statii* Theb. III. 155. Mox [l. 14.] ἀρχῇ, cui schedae decus et auctoritatem conciliant, recuperavit locum, quem duobus istis ἐς Πέρσας cum *Arch.* et *Vind.* si recusaveris, non obluctabor. WESS. — Eodem hoc capite ter ista ἐς Πέρσας leguntur, lin. 5. 9. et 14. Si semel deleta velles, commodissime eis l. 9. carebimus. Sed nec ibi, nec ad l. 14. in *Var. Lect.* ex *Arch.* et *Vind.* quidpiam adnotatum est. Solummodo ad l. 5. notavit *Wess.* exulare ibi ab *Arch.* duas istas voces. S.

17. ἐπ' ἄγρην ἐξαγαγόντα) Redit ad Σμέρδιν, exeuntem, ἐξελαύνοντα. Malim tamen ἐξαγαγόν, ut ad *Prexaspem* redeat. Quid sibi velit προσαγαγόντα, non video. Forte πρὸς ἀλιεῖν ἀγαγόντα, ad piscationem. Haec vir doctissimus in *Miscell.*

Lipsiens. Verum enim vèro προσαγαγόντα καταποντῶσαι cum Prexaspem signent, alium-ne praecedentia postulabunt? Adduxit infelicem Smerdin ad Rubrum mare, sive Persicum sinum, (nam is innuitur, uti I. 189. VI. 20.) Prexaspes, sed quo obtentu proditum non est. WESS.

CAP. XXXI. 9. εἴτε τοὺς βασιλῆιους δικασταῖς) In Scholiis ad Lucian. de Sacrif. T. I. p. 530. responsum exhibetur iudicum ad Regis quaestionem. De Regiis his iudicibus agens Brissonius de Regn. Pers. I. pag. 119. eosdem fuisse censuit apud Persas τοὺς περιχώρους δικασταῖς et τοὺς βασιλικούς, quos diversis his appellationibus distinguit Aelian. Var. lib. I. cap. 34. isthoc capite tribusque praecedentibus Persica tradens haud certe protrita: sed iudices περιχώρους sive Dinon, seu alius, vocasse videtur, qui regionem peragrantes ius dicendo leviores forte controversias in pagis dirimebant; quales olim in Attica κατὰ δήμους δικασταὶ dicti, οἱ περιόντες κατὰ δήμους τὰ μέχρι δραχμῶν δέκα ἰδικάζον, teste Aristotele ap. Harpocr. et Poll. VIII. 100. In Demosthenis Or. contr. Timocratem lectum olim Κατὰ δήμους δικαστῆς, non inventum Valesio, restitui debet p. 463. §. 176. ubi vulgatur κατὰ νόμους δικ. VALCK. — Ex mssis verum ibi restituit Reiske, p. 735. S.

Ibid. βασιλῆιους δικασταῖς) Interponi καλεσμένους ex Valla et Codd. poterit, ubi necessitas, quam nullam video, urserit. Supra c. 14. et VII. 194. βασιλῆιους δικασταὶ tantum. Multa de illis Barn. Brissonius, Regn. Pers. I. 132. pag. 187. et docti interpretes ad Aeliani Var. Hist. I. cap. ult. et in Hesychium; quibus ex Heliodori Aethiop. VIII. p. 482. [c. 9. pag. 326. ed. Coray.] adstrui possunt: τοὺς τε δυνάστας Περσῶν, οἱ τὸ βουλεύεσθαι ὑπὲρ τῶν κοινῶν, καὶ δικάζειν καὶ τιμωρίας ὀρίζειν ἰσχὺν εἶχον. Adferunt enim illis amplius ornamentum. WESS.

12. ἢ σφι παρεμβῇ τι ἄδικον) Cl. Gronov. iure ita. Firmatur casu Sandocis, quem regium iudicem Darius, ὅτι ἐπὶ χρήμασι ἄδικον δίκην ἔδικασε, in crucem tolli iussit, VII. 194. Scripsi μέχρι τούτου, sicuti cap. 21. Nam quae Valla et Arch. mox liberaliter offerunt, illis non utor. Cum Aldino ἀνακίεται [b. 15.] secus habet: male Stephanus mutavit, quippe Ἰακόν et genuinum, uti I. 14. et alia. WESS.

23. ἔγχευε τὴν ἐρωμένην) Nihil demuto. Atossam intelligit, indice Schol. Luciani, idque liquet ex cap. 88. huius Musae. Sororum Cambysis alteram, comitem in Aegyptum et deinceps uxorem, Libanius Antioch. pag. 343. et Or. XXXII. p. 668. d. Meroën indiget, haud scio unde edoctus. WESS.

CAP. XXXII. 2. λέγεται λόγος) Placuit hoc ex membranis. Τῆς περὶ λέγεται ὅδε ὁ λόγος, II. 135. et cap. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ λεγόμενος, etc. WESS. — Vide Var. Lect. et miraberis solum cod. Med. cum Aldo ἐκφέρεται exhibentem: nisi hic, ut saepe alias, diligentiam Gronovii effugit codicis scriptura. S.

15. θρίδακα τὴν γυναῖκα περιτεῖλαι) Remittimur ad explosum ἀποτεῖλας Musae Primae c. 123., ut περιτεῖλαι Med. stabiliatur. Error est scribarum, simplicem vocalem et diphthongum, ut saepissime in msstis, confundentium. Iam, quod [l. 17.] est in Arch. et Vind. ἡ δασεῖα ἢ θρίδαξ ἰούσα, Herodoteum quodammodo redolet genium; prorsus autem, ubi δασεῖα foret. Verum multorum in similibus grassata licentia est. Θρίδαξ ex Grammaticorum decreto Ionum tantum est, θρίδακιν Atticorum; cui docti viri non adsurgunt. Lege eorum Animadversiones ad Thom. Mag. Θρίδακιν. WESS.

17. ἡ δασεῖα εἴη καλλίων) Interpretamentum videtur, quod in Codd. inventum a Galeo et Gronov. καλλίων: ab Herodoto scriptum, κότερα περιτετιμμένη ἢ θρίδαξ, ἡ δασεῖα ἰούσα (hoc e Codd. reciperem), εἴη ἀμείνων καὶ τὸν φάναι, δασεῖαν. Hoc in loco Ἀμείνων reddi potuit καλλίων, ut Ἀμεινον, κάλλιον Hesychio, non vice versa. Quam περιτετιμμένην Herod. θρίδακα ἀπολελεβμέναν dixit Epicharmus Athen. II. p. 68. F. VALCK. — Cur vero ἀμείνων hic alteri praeferremus, equidem non exputo. Epicharmus de lactuca loquitur cuius cauli detractus cortex. S.

CAP. XXXIII. [3. ἰώθει. Vide Adn. ad II. 68, 23. S.]

5. τὴν ἰρὴν ἐνομάζουσι τινες) Vulgus nimirum et superstitiosi, quorum credulitatem et fraudes explodit Caus Senex in elegante commentario περὶ τῆς Ἰερῆς νούσου, cuius ex pag. 308., disciplina certe, fluxit verissima sequens Scriptoris observatio. WESS.

CAP. XXXIV. 7. περὶ ἐμείο ποιεῖνται) Rarior pro-

nominis flexio in Musis, obvia libro I. 126. VI. 86, 1. etc. uti *σίο* cap. 9. etc. Contra ea *σιῦ* et *εἰσιῦ*, quod hic in *Arch.* et *Vind.*, creberrima. Vir Cl. Corn. de *Παυῶ* in Praefatione galeata, *Phrynicho* praefixa, non dubitat, amanuenses errasse, et pro *σίο* et *μίο* scripsisse *σιῦ* et *μειῦ*: haec enim Dorica esse, non Ionica. *Etymologum* auctorem in *Ἐμισῶ* et *Phavorinum* in voce *Ἐγών* advocat hanc ad rem, non malos quidem, at non locupletes. Gravior multo *Apollonius Dyscolus* in Excerptis est et apud *Salmas.* in *Solin.* pag. 591., ubi *Ἐμειῦ*, *κοινή* *Ἰώνων καὶ Δωριέων*. *εἰμειῦ* δ' ἔλετο μέγαν ὄρνεν, ex *Homero*: cui *Pherecyden* et *Democritum* addit, quos omnes una cum *Herodoto* a scribis in his depravatos, etsi *Pavius* confidenter adserit, haud facile obtinebitur. Equidem non inprobo *εἰμίο*, sicubi *Codicum* adest auctoritas, nec *εἰμειῦ*. WESS.

9. *Φιλονίη* - - - *προσκέεσθαι*) Optime restituit *Gronovius*. *Herod.* I. 134. de Persis, οἶνω κάρτα προσίεται. *Athen.* X. p. 433. B. *Φίλονός* ἐστίν ὁ πρὸς οἶνον ἕτοιμος - - - *Νέστωρ* προσέκειτο τῶν ἄλλων μᾶλλον τῷ οἶνῳ. Eamdem respiciens historiam, sua tamen aliunde repetiit, *Seneca* de *Ira* III. 14. *Cambysen* regem nimis deditum vino (*Φιλονίη* *προσκειμένον*) *Prexaspes* unus ex carissimis monebat, ut parcius biberet; turpem esse dicens ebrietatem in Rege, quem oculi omnium auresque sequerentur. Ex *Herodoto* historiam sumsisse *Seneca* videbatur *Io. Hartungo* *Locor. Memorab.* *Decur.* II. c. 2, 20. VALCK.

11. *Νῦν ἄρα με Φασι Πέρσαι*) Hoc mssti repositum volunt, [scil. *Πέρσαι* cum *Ald.* et *Steph.* omiserat *Gronov.* codice suo non satis diligenter (puto) h. l. inspecto.] estque opportunum. Post pauca [l. 16.] *πρὸς τὸν πατέρα* *Kyron* *Fragm. Paris.* ex Graecorum more. *Lucianus* *Tim.* cap. 42. οὐδὲν ἄρα ἦτε ὡς πρὸς *Τίμωνα*. *Plutarch.* *Solert. Anim.* p. 963. B. καὶ τοι τὸ μηδὲν ἐν τούτοις πρὸς ἐλέφαντα καὶ κάμηλον ἔντες. In quibus similibusque aliis πρὸς comparationi servit. Sed codex ille [verbum omittens] solitarius incedit, *πρὸς τὸν πατ. τελέσαι* *Kyron* *Reisk.* et *Abresch.* pro ὥστε τελέσαι accipiunt recte, ut ad patris exemplar perveniat, sive eum aequiparet. Namque ad patrem consummandum, quod pro *Laurentiano* adaequandum Latina [a *Gronovio*] acceperunt, obscurum et alienum est. WESS.

23. ἦσθη τε ταῦτα) ἀκούσας addendum omnino; quod perperam eiecerat e contextu Gronovius: istis auditis laetatus est. Verbis ἡδεσθαι, τέρπεσθαι, χαίρειν, quaeque his significatum habent contrarium, ἀχθεσθαι, λυπεῖσθαι, χαλεπῶς φέρειν, sic solent adiungi participia. Soph. Philoct. 879. ἥδομαι μὲν τ' εἰσιδών. vs. 673. οὐκ ἀχθομαι σ' ἰδών τε καὶ λαβὼν φίλον. Diphilus Athen. II. p. 47. B. τέρομαι γυμνοῦς ὄρων τοὺς ὀξυπέριους. Lysias p. 153, 6. ἀκούων ἡχθόμεν. Aeschini, atque eo etiam adhibitum Demostheni, dictum Euripidis e Phoenice, Ὅστις δ' ἐμιλῶν ἡδεταί κακῶς ἀνὴρ. Tyranni secundum Xenoph. in Hierone p. 531, 34. τοὺς ξένους δυνατωτέρους τῶν πολιτῶν ποιῶντες ἡδονται. VALCK.

Ibid. ἦσθη τε ταῦτα ἀκούσας) Occupavit veterem sedem ἀκούσας. In Musis ἦσθη (neque Gronov. latuit, et Georg. Arnauldus Animadv. cap. 29. ursit vehementer) tertium sibi sociat casum, alibi quartum, imprudenter erudito iuvene negante. Menander in Legation. Excerpt. p. 135. ὡς ἡδεταί καὶ αὐτὸς τὴν εἰρήνην: ubi τῇ εἰρήνῃ vir doctus. Sed Menandrum tuetur Aristophanes, Acharnensium principio ter ita locutus, et Scholia in 'Il. l. 77. WESS.

CAP. XXXV. 9. ἀνασχίζειν αὐτὸν κελύειν) Apud Senecam de Ira III. 14. Cambyses intendit arcum, et ipsum cor adolescentis (id enim se petere dixerat) figit, rescissoque (rectius scribetur, et respondebit aptius ad verbum Graecum, rescissoque) pectore haerens in ipso corde spiculum ostendit; ac respiciens patrem interrogavit, satis-ne certam haberet manum? At ille negavit Apollinem potuisse certius dimittere. Dixisse patrem refert Herod. Δέσποτα, οὐδ' ἂν αὐτὸν ἔγωγε δικάω τὸν θεὸν οὕτω ἂν καλῶς βλάψειν. Subdit istis Philosophus: Dii illum male perdant, animo magis quam conditione mancipium: κακὸς κακῶς ἔλοιτο, τῇ ψυχῇ μᾶλλον δοῦλος ἢ τῇ τύχῃ. VALCK.

11. ἐνεόντα τὸν ὀϊστον) Nulla τὸν ἰὸν controversia turbasset, ni eam scripti movissent Codices. Τὸ βλήμα, cui supra locus, [l. 10.] H. Stephanus apud classicum auctorem exstare non arbitrabatur, Thes. T. I. p. 666., deposuit et Euripides in Suppl. vs. 330. et Philo Iud. de Exsecrat. pag. 932. E. Ceterum multis tragicam et furentem hanc Cambysis crudelitatem et turpem servilemque Prexaspis adulationem luminibus ornavit Seneca III. de Ira

c. 14. Ἐπίσκοπα, quod sequitur, [l. 15.] *Hesychius* Glossis inseruit, explicuitque *Clar. Io. Alberti* et *Cl. Salmasius* ad *Achillem Tatium* *Amor. Clitoph.* p. 578. *WESS.*

20. ὁμοία τῷ πρώτῳ) In tanta scribarum discordia, promptus ad *Aldum*, haud iuste ab *H. Stephano* desertum, reditus fuit: caussam ad superioris libri cap. 57. produxi. Par sententia *Bergleri*. Fuit autem Persis in variis suppliciorum generibus recepta et sollemnis viventium crudelissima defossio, *Nostro* indice VII, 114., quam quidem ex *Abrahami*, filium divino iussu immolaturi, exemplo derivans *Th. Hyde* *Reliq. Pers.* cap. 2. p. 30., a vero longe deflectit. Quantum enim distant immolare et humi supplicii caussa defodere? Quin si aris inactatos inposuissent Persae, nihil ad *Abrahamum*, quippe *Isacum* non immolantem, quod variis nationibus inopia olim suasit religio. *WESS.*

CAP. XXXVI. 3. καταλάμβανε σεωυτόν.) Bene στήγην pingunt *Pauw*, *Reiske*, *Abresch*, et ante eos *Valla*. ἀγαθόν τοι ex *Reiskii* correctione, aut ἀγαθόν τι, ut mssti, praestat. Notum est Latini poëtae *Triste lupus stabulis*. *Noster* διαβολή γάρ ἐστι δεινότατον VII. 10, 7. et plenius III. 53. φιλοτιμία κτήμα (aut χρεῖμα, variant enim codices) σκαιόν. Porro προμηθεῖη [l. 5.] dialecto debetur, uti II, 18. Scrip-
tor ipse I. 88. καὶ κάτ'α ἐν πολλῇ προμηθεῖη εἴχε. *Euripides* *Hecub.* 795., *Sophocles* *Philoct.* vs. 558. ubi προμηθείας contra *Atticorum* poëtarum morem, de quo copiose et docte *Valcken.* ad *Phoeniss.* p. 496. *WESS.*

12. ὡς χρηστῶς μὲν τὴν etc.) Ironia in ὅς χρηστῶς frigatebat admodum: melius est in bonae fidei codicibus; qui quoque [l. 14.] Ἀράξια, uti I. 205. 210. 211. Male vero de iussu κελεύων accipiunt; suasorem monitoremque requirit, sicuti supra πολλὰ κελεύων et passim alia. *WESS.* — Mihi nec aliena a *Cambysis* persona videbatur ironia, et commode sibi mutuo respondere ista, ὅς χρηστῶς μὲν τὴν σεωυτοῦ -- et, εὖ δὲ τῷ πατρὶ etc. denique καὶ ἀπὸ μὲν σεωυτόν ὤλεσας etc. S.

18 seq. ἀλλ' οὐ τὶ χαίρων) Ex diversis ista lectionibus est genuina. Eadem verba legerat, e praecedentibus explenda, *Herodotus* in *Euripidis* *Oreste* vs. 1595. Supra I. 128. ἀλλ' οὐδ' ὧς ὁ Κῦρός γε χαιρήσει. *T. Hemsterh.* in *Miseell. Obs.* VI. p. 343. Formula, inquit, loquendi, quamquam in

speciem lenior, gravem habet magnique mali comminationem. Nonnulla collegit D'Orvillius in Chariton. p. 641. Hic quoque [coll. l. 12.] dici potuerat: 'Ἄλλ' οὐ τι χαίρων ταῦτα τολμήσεις λέγειν, sive συμβουλεύειν. In Messenicis Pausan. pag. 332. egregius ille patriae defensor Theoclus: 'Ἄλλ' οὐτοὶ τὸν πάντα γε χρόνον χαίροντες καρπώσεσθε τὰ Μεσσηνίων. Vera vatem praedixisse demonstravit Spartanis Epaminondas. VALCK. — Nihil ista formula certius. Sophocles Philoct. 1293. ἄλλ' οὐτι χαίρων, ἣν τόδ' ἐρῶσθ' βέλος. Oedip. Tyr. 372. ἄλλ' οὐτι χαίρων, δὲς γε πημονὰς ἐρεῖς. Euripid. Orest. 1593. etc. WESS.

20. ἰδεῖσθαι ἐπιλαβίσθαι. Ταῦτα δὲ εἶπας etc.) Trium vocum in Med. et aliis defectus, absentiaque a Vallae libro vocabulorum ταῦτα δὲ εἶπας, esse quidpiam hic superflui manifestat. Si cum Gronovio adsentiri Medic. libebit, orationis habitus Cambysem, ira praecipitem, exprimet haud male. Eum adi. WESS. — Tenuerat quidem Gronovius in contextu tria illa verba: sed in Notis haud incommode monuit, nervosiores esse istam brevitem, ἐπεὶ τοι καὶ πάλαι -- ἰδεῖσθαι. Εἶπας ἐλάμβανε etc. S.

33. οὐ καταπροιξέσθαι) Pro οὐκ ἀνατιῖ vel οὐκ ἀτιμωρητὶ, non impune, veteres etiam dixerunt οὐ προῖκα, Iones οὐ προῖκα, id est οὐκ ἀμισθί, vel οὐκ ἀζημίως: poena, τιμὴ, merces erat flagitiis debita. Hinc Ionica manavit forma loquendi, οὐ καταπροιξέσθαι, non impune laturum. Miror cur in notis ad Equites Arist. sub Casauboni nomine vulgatis, dicatur illud Atticis scriptoribus familiare verbum; quod apud nulum, quantum recorder, invenitur nisi Aristophanem. Quin imo plebs Attica duntaxat transsumsisse videtur in quotidianas iurandi formulas illud Οὗτοι καταπροιξέει. Non nisi a iurantibus adhibitum invenietur, ut tu istud, ita me Iupiter amet, non impune feceris, vel dixeris, οὗτοι καταπροιξέει τοῦτο δρῶν, aut λέγουσα ταυτί. vid. Arist. Vesp. 1357. Thesm. 573. Eq. 433. In eundem sensum apud Herodot. semper verbum iungitur participiis: lib. III. cap. 156. οὐ δὴ ἐμὲ γε ὧδε λωβησάμενος καταπροιξέεται: non sanequam impune feret quod me sic mutilavit: cf. V. 105. VII. 17. Participii loco, nominis pronominis-ve secundus casus accedens verbo vim indit irridendi, insultandi-ve, atque adeo etiam despicatui habendi. Mulier indignabunda in Vespis Aristoph.

vs. 1387. οὗτοι, καὶ τὰ θεῶ, καταπρίξει Μυρτιάς. Berglerus interpretatur: Ita me divae ament, ut tu non impune illuseris Myrtiac, et in Nub. vs. 1242. Scholiastes ad Eq. 433. optime cepit, οὐ καταγελάσεις μου χωρὶς ζημίας: adferens in eam rem Herodotea quaedam, et iambum Archilochi, restituendum ex Etymologo p. 689, 3. 'Εμεῦ δ' ἐκείνος οὐ καταπρίζεται: non ille me sic impune spreverit, infidus forte Lycambes. VALCK.

CAP. XXXVII. 4. ἐς δὲ δὴ καὶ τοῦ 'ΗΦ. τὸ ἱρὸν) Longe hoc suavius ambizioso Medic. ὡς δὲ δὴ καὶ ἐς etc. Cui enim bono dictionis illud principium? Geminum vulgato est ἐσῆλθε δὲ καὶ ἐς τῶν Καβ. τὸ ἱρὸν, quod consequitur. De Pataicis Phoeniciis [l. 6.] egregie, post Scaligerum et Bochartum, Stanleius ad Aeschylī vii. contr. Theb. vs. 214. In triremium prorīs locatos. Noster adseverat; ἐν ταῖς πρύμναις sive puppibus Scholiastes, nescio unde. An ἐν τῇσι πρύμνῃσι suo in Codice vidit? Id suspicari proclive foret, nisi plura eaque absona, uti alias patefiet, adscripsisset saepe. Scholiasten Suidas solito more excerpsit, fortasse et Hesychius. Uterque Pataicos in puppe navium ponit, acriter correptus a Io. Swintono, Dissert. de Num. Samaritan. et Phoenic. p. 60., ubi Sidoniorum in numo, modo vir doctus recte perspexerit, navis prora deos tutelares, sive Pataicos, ostentat. WESS.

8. ἐγὼ δὲ οἱ σημαίνω) Mutari Aldinum haud debuerat. Ex Medicei scriptura [ὧδε σημ.] τῷδε σημαίνω, illi declarabo, formavit Abreschius. Vide hoc l. 75. τὴν ἐγὼ - - σημαίνω: et IV. 99. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω. Alia non stipo. Id adiungere alienum non erit, πυγμαίου ἀνδρὸς μίμησιν Tob. Gutberlethum de Myst. Deor. Cabir. cap. vi. p. 43. vertisse fortis sive robusti viri imaginem, caussa ex comparatione cum Vulcano, fabro, et propterea robusto admodum, sumta, tum quod πυγμαῖοι in Graecis Ezechiel. xxvii, 11. sint viri membris torosis. Verum Vulcani statuæ fuerint-ne ea, quam fingit, Herodoti aevo forma, quis docebit? nam πυγμαῖοι ex Ezechiele nihil ad istos homunciones. Aquila, doctus interpres, sed verbum verbo reddere suetus, גמרים Gammadim Prophetæ, quia גמר cubitus, πυγμαῖους fecit, secutique Latini sunt, præbita multis errandi ac cavillandi ansa. WESS. — Qui primus ὧδε pro ἐγὼ δὲ hic scri-

psit, eum turbaverat δὲ particula, in posteriore orationis membro ex priore repetita; quae quidem hominem in Herodoti aliorumque graecorum scriptorum lectione paululum versatum morari non debebat. S.

CAP. XXXVIII. 3. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Haec et seqq. suum in Florileg. recepit Stobaeus Tit. περὶ Φιλαντίας, pag. 190. Respicit, ut Herodoti plura, Sophista in Diss. περὶ Καλοῦ καὶ αἰσχροῦ, in Fragm. Pythagor. p. 715. docens, non eadem omnibus esse honesta atque turpia, sed omnia maiorum institutis iudicari, sicuti loquitur Corn. Nepos. Quibus ad-suevimus usu diuturno, natale solum, patriae leges, atque instituta maiorum, prae aliis pulcra videntur hominibus, ut naturae, sic receptarum consuetudinum tenacissimis. Vel hoc solum, Herodoto iudice, Cambysem argueret dementiae, quod Aegyptiorum sacris violatis religiosos ritus habuerit ludibrio. VALCK.

Ibid. εἰ γὰρ τις προθεῖη) Hoc locum merito tuetur, rei et sententiae unice congruens. Solent amanuenses utrumque modo litera auctius, brevius modo pingere, sed damno orationis. Exempla dabunt Diodorus I. 2., Lysias Orat. de Caed. Erastosth. p. 12. cum nota Cl. Taylor, et Dionysius Halicarn. Ant. X. p. 662. A. et quae ibi Sylburgius. Si quem tamen Origenes, Stobaeus et mssti aliorum trahant, utatur observatis Gronovii. Hoc addo, [l. 7.] ἄλλον γε δὴ ex Origene et Arch. pristinam in sedem rediisse. WESS. — Gronovius, quum προθεῖη lin. 3. cum superioribus editis recte tenuisset, in Notis mendosum προθεῖη absurdus homo absurda ratione defendit. ὠνθρώποισι, quod ead. lin. pro ἀνθρώποισι in nostrum irrepsisse exemplum perinvitus video, ne quis forte ex dialecto ita positum putet; typosetae erratum est, quod, ut passim alia nonnulla, et plura quidem quam par erat, non meos solum caligantes sefellera oculos, sed etiam iunioris in corrigendis speciminibus typographicis socii animadversionem effugerat, gravioribus rebus intentam. S.

16. τοὺς καλεομένους Καλατίαις) Hecataeus nationis huius Indicae nomen eodem scribit modo apud Steph. Byz. in voce. At infra cap. 97. Καλαρτίαι, sive ex msstis Καλλιστίας. Gentes, parentes suos vorantes, produntur plures. Herodot. T. V. P. II.

Conf. *Sextum Empiric.* Hypotyp. III. 24. p. 184. cum Fabricii observatis. WESS.

22. Νόμον πάντων βασιλεία φήσας) Pindari petittum e carmine perditto dictum primus e nostris scriptoribus adhibuit post Herodotum Plato Gorgia pag. 484. v. atque hinc etiam criminandi Platonis arripuit occasionem Aristides in altera orationum, quas opposuit Gorgiae T. III. pag. 89. Meminisse debuerat Sophista, saepius in Politicis de Lege graviter disputantem Platonem ista tamen Pindari auspiciam alibi laudasse, praeterquam in Gorgia; hic autem non e sua vel Socratis sententia loquentem Philosophum, adversarium, quem refutat, Calliclem ista facere dicentem; ut et alia, a quibus Machiavellus et Hobbesius non valde dissentirent. Pindari locus, e Scholiis aliquando supplendus ab Editore, in Platone sic mea poterit opinione partim ex Aristide restitui: Νόμος ὁ πάντων βασιλεύς, θνατῶν τε καὶ ἀθανάτων, ἄγει δικαίῳ τὸ βιωτότατον ὑπερτάτα χεῖρ. Τιμναίρομαι ἔργωσιν Ἑρακλῆος, ἐπὶ ἀπριότητος (nempe Γηρυόνου βόας ἀπήλασεν.) Quae dici possent in hanc sententiam locus non admittit. Suspicio illa Calliclem atque alios etiam abusos, omissis, quae Poëta, laudator aequi bonique, his adiecerat vicina. Priora Pindari verba, Νόμος πάντων βασιλεύς, aut his paulo plura, forsitan e Platone petita, adhibuerunt Chrysippus, Plutarchus, Dion Chrys., Clemens Alex. et Iamblichus, quorum mihi loca haec scribenti versantur ob oculos. Verius Pythagoreis Lex aeterna naturae, sive recta ratio, dicebatur πατήρ καὶ ἡγεμὼν τῶν γεγραμμένων νόμων: atque amplissimi nominis honore dignus Βασιλεύς, νόμος iisdem vocabatur ἔμφυχος. Talem humanis Legibus superiorem in sua civitate desiderabat Plato, qui hinc in Politico p. 294. A. ἀριστον, αἶτ, οὐ τοὺς νόμους ἐστὶν ἰσχύειν, ἀλλ' ἄνδρα τὸν μετὰ Φρονήσεως βασιλικόν, qualem isthoc dialogo, e fonte Pythagorae petito, describit; quippe qui posset, ubi res ita postularet, imitatus optimum universi Regem Deum, τὰ πεικνῆ πρόσθεν ἡγεῖσθαι δίχης, ut loquitur Euripides in Eclogis Stob. Grot. p. 125. sive τῷ ἐπεικνῇ λεγομένῳ δικαίῳ τὴν αὐστηράν τῶν νόμων Φωνὴν παραμυθεῖσθαι: ut inquit Sopater in aureis illis de Magistratu bene administrando praeceptis, Stob. Flor. pag. 314. VALCK. Ibid. Νόμον πάντων βασιλεία) Poëtae hoc scito nihil cele-

brius. *Plutarchus*, *Aristides*, *Clemens Alex.*, *Iamblichus*, et hoc de genere alii laudarunt frequenter. Eorum exscribere verba supersedeo: habent docti viri ad *Clement. Strom.* I. p. 427., *Io. Iac. Wetsten.* in *S. Iacobi Epist.* c. 2, 8. et *Io. Alberti ad Hesych. Νόμος*. Non omnium tamen, qui utuntur, idem sensus, idemque institutum. *Herodotus* intelligit mores longa adsuetudine valentes et dominantes, quantumvis pravos et inhumanos. *Pindarus*, si *Platonem* in *Gorg.* pag. 484. audimus, isto ὁ νόμος πάντων βασιλεὺς θανάτων τε καὶ ἀθανάτων voluit aliud, et quidem, aeterna lege immortales mortalesque constringi, cedereque adeo debiliores robustioribus, superioribus inferiores oportere. Refer huc elegantem Abbatis *Fraguerii* dissertationem, *Histor. Acad. Inscript.* T. III. pag. 165. WESS. — Consule *Heynii Pindarum*, Vol. III. P. 1. p. 76. et seqq. S.

CAP. XXXIX. 8. ξεινήην Ἀμάσι - - συνεθήκατο) Sit-ne ξεινήη Ionici sermonis, haereo. Πρωχῆνης, cum hac voce a viro Celeb. I. 80. compositae, ratio est diversior, sicuti εὐσεβήης, ἀληθῆης, στρατηῆης et similium. Unquamne φίλη Ionum ore φίληη sonuit? Ξεινὴν *Herodoti* Musae norunt duntaxat. Sed hoc, quum πολεμῆια et ξυνῆια (de quibus *Eustath.* in *Hom.* p. 233, 29.) [p. 177, 1 seq. ed. Bas.] poëtae non refugerint, urgere detrecto. Non placet ξεινήην - - βασιλῆϊ φίλην συνεθήκατο ex *Med.* et consortibus. *H. Stephanus*, nescio quo ex codice, Φιλὴν Ἀμάσι - - συνεθήκατο dedit, glossam receptae vocis ξεινῆης. *Mediceus* eandem, sed loco admisit alieno: Copulam si adiungas ex viri *Cl.* divinatione, decurret oratio utcunque, neque scopae erunt dissolutae. At quanto melius interpretamentum, tot a membranarum damnum, reciditur? *Herodotea* sunt, I. 27. καὶ οὕτω - - ἴωσι ξεινὴν συνεθήκατο. Rursum II. 181. Φιλότῃ τε καὶ συμμαχίῃ συνεθήκατο, etc. WESS.

[14. χιλίους τοξότας. Videri potest numerus iusto minor, praesertim si conferas cap. 45, 16. Monuerant etiam *Reisk.* et *Larcher.* S.]

Ibid. ἔφερε δὲ καὶ ἥγε πάντας) Callidum et iniquius *Polycratis* commentum *Polyaenus* describit I. 23, 1. ἔδοξεν εἶναι στρατηγικόν, εἰ κατάγοι κατὰ τῶν φίλων, ὥς εἰ ἀπαιτούμενα λαμβάνοιεν φιλοτέρους ἔξει· οὐδὲν δὲ λαβὼν, οὐκ ἂν οὐδ' ἀποδοῦναι δύνασθαι: sed verbis non usque quaque sanis. *Steph.*

Berglerus ex *Casauboni* coniecturis si φέροι καὶ ἀγχι τὰ τῶν φίλων, ut *Herodoteis* congruant, adripit et defendit. *Lenior* et salubrior longe *H. Valesii* et *Masvicii* medicina est, si κατὰγοι καὶ τὰ τῶν etc. si amicorum bona suos in portus deveheret. Κατὰγειν τὰ πλοῖα docte *Harpocratio* explicuit, κατὰγειν τοὺς ἐμπόρους, et τὰ τῶν πόλεων *Valesius* ad istius *Lexicon* p. 43. et *Dounaenus* *Praelect.* *Demosth.* p. 184. Ceterum fratres *Polycratis* idem *Polyaenus* *Sylosonta* et Παντάγνωστον nominat. WESS.

CAP. XL. 5. Ἀμασις Πολυκράτει) Graecorum studiosissimus literas forte dederit *Amasis* in Graeciam: *Polycrates* *Amasi* *Pythagoram* epistolā scriptā commendasse traditur *Diogeni Laërt.* VIII. 3. Sed quam velut *Aegyptii* Regis ad *Biantem* scriptam exhibet *Plutarchus* in *Convivio* VII. Sap. pag. 151. B. illa aequè censeri poterit *Amasis* epistola, atque haec apud *Herodotum*, per τὸ ἐξ Αἰγύπτου νομήτημα designata *Maximo Tyr.* XXXV. 2. in qua sic parum considerate fingitur loquens *Amasis*, ac si *Solonem* audiisset in aula *Croesi* verba facientem. Mihi, inquit *Amasis* *Herodoti*, nimia felicitas tua non placet, τὸ θεῖον ἐπιστάμεναι ὥς ἐστι φθονερὸν. Eiusdem *Solon* I. 32. se dicit ἐπιστάμενον τὸ θεῖον πᾶν εἶναι φθονερὸν. In omnibus rebus ante fortunatum neminem se novisse narrat *Amasis*, ὅστις ἐς τέλος οὐ κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος: omnium finem respiciendum *Solon* monebat, πολλοῖσι γὰρ δὴ ὑποδείξας ἔλθον ὁ θεὸς πρόβριζους ἀντίρριψι. Qui *Solonis* illud cum *Croeso* colloquium, hanc etiam confinxit Epistolam, *Herodotus*; ab illis hoc nomine non facile reprehendendus, qui historiae cursum orationibus interiectis sibi libenter patiuntur ab historicis Graecis et Latinis interrumpi; quibus excipi prorsus hac in parte posset *Siciliensis* *Diodorus*, si per *Messenios* *Cleonin* et *Aristomenem*, *Nicolaum* et *Theodorum* *Syracusanos* liceret. VALCK.

Ibid. ὧδε λέγει) Nihil simplicius et per Orientem olim probatius hac in epistolis et regum edictis formula. Ὁροῖτης Πολυκράτει ὧδε λέγει, cap. 122. huius Musae. *Xerxes* in *Thucyd.* I. 129. ὧδε λέγει βασιλεὺς Ξέρξης Περσέων. *Rabsaces* ad *Hierosolymitanos* II. Reg. cap. XVIII, 31. כה אמר מלך אשור, τὰδε λέγει βασιλεὺς τῶν Ἀσσυρίων, sicuti IX. 140. Μαρθόνιος τὰδε λέγει. Quam dictionis simplici-

tatem H. Steph. et G. Raphelius inlaudatam noluerunt WESS.

8. τὸ θεῖον --- ἐστὶ φθονερόν) Veriorem huic sententiam Platonis opposuit atque egregia notavit Cl. Wesseling. supra p. 15. [ad I. 32, 6.] Istius modi Historicorum dicta minus etiam videbuntur invidiosa cogitanti, τὸ θεῖον Deum esse ultorem, φθόνον vindictam divinam, vulgo dictam νέμεσιν. Quos Deus sequitur ultor, superbis videtur diciturque φθονερός. Talis Croeso videri poterat, quando hunc ἔλαβε ἐκ θεοῦ νέμεσις μεγάλη lib. I. c. 34. vid. finis libri IV. Permutantur in quibusdam ista duo locutionibus. Qui suspicionem amoliebantur arrogantiae, ut notum, οὐ νέμεσις dicebant, vel οὐ φθόνος: vid. Iac. Elsner. in Iacobi Ep. IV. 5. προσκυνῶ τὴν Νέμεσιν, sive τὴν Ἀδράστιαν, Bergler. ad Aleiphr. p. 139. et D'Orvill. in Charit. p. 332. Rarius illud Sophoclis Philoct. 773. Ἴδου, δέχου παῖ, τὸν φθόνον δὲ πρόσκυτον. Apud Livium V. 21. M. Furius Camillus dicitur precatu esse, ut si cui Deorum hominumque nimia sua fortuna populi-que Rom. videretur, ut eam invidiam lenire suo privato incommodo, quam minimo publico populi Rom. liceret. In eiusdem lib. X. c. 13. Q. Fabius Maximus se dicebat Fortunam ipsam vereri, ne cui Deorum nimia iam in se, et constantior, quam velint humanae res, videatur. Diodor. Sic. XIII. 21. προσκυνούντες τὴν Τύχην, μηδὲν ὑπὲρ ἀνθρώπων πράττει. XI. 92. τὴν Τύχην καὶ τὴν Νέμεσιν τῶν θεῶν ἐντρέπιστα. Superbiae atque arrogantiae vindex in talibus vocatur non tantum ἡ Νέμεσις, ἡ Ἀδράστεια, ὁ φθόνος, ἡ Τύχη, sed et ἡ Δίκη, ὁ Θεός, sive τὸ θεῖον. Aristidi T. II. ed. Iebb. p. 436. Νέμεσις καὶ Δίκη dicuntur οὐκ εἶναι μίζω τῆς φύσεως φρονεῖν, (supra hominis fortunam se efferre:) ἀλλὰ βεβήτως μικρούς ἐκ μεγάλων ποιῶσαι. Id ipsum ὁ θεός facere dicitur Iasoni Thessalo Xenophontis, Ἑλλ. VI. p. 350, 9. Conf. Κυρ. Παιδ. V. p. 70, 29. Ἀναβ. VI. p. 223, 3. Nicias in Thucyd. VII. 77. εἰ τῶν θεῶν ἐπίφθονοι ἐστρατεύσαμεν, ἀποχρώ-ντως ἤδη τετιμωρήμεθα. vid. Herodot. VIII. 13. VALCK.

11. ἡ εὐτυχίων τὰ πάντα) Paulo post ista sic scripta recte leguntur, et c. 43. Hic in aliis etiam invenietur Codicibus ἡ εὐτυχίειν τὰ π. quod praebent Stobaeus p. 583, 14. et Epistolarum Gr. Editio quae nomen praefert Cuiacii, tum margo Steph. et Valla. Perverse Reiskius corrigere tentabat μὴ εὐτυχίων. Herodotus, Homerum suum imitatus,

scripsit: βούλομαι --- τὸ μὲν τι εὐτυχεῖν τῶν πραγμάτων, --- ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα. Huius quidem in istius modi locutionibus voculae μάλλον, et magis, omissae exempla, saepius e Graecis et Latinis scriptoribus accumulata, non requirunt Herodoti lectores: hic tamen, quod fatendum est, μάλλον verbo βούλεσθαι saepius adiecit; neque loci recordeo, in quo supplendum illud reliquerit: nam generis est paulo diversi lib. IX. c. 29. ἡμεῖς δίκαιον ἔχειν τὸ ἕτερον κέραι, ἢ περ Ἀθηναίους: quale hoc Plauti Rud. IV. 4, 70. Tacita bona est mulier semper quam loquens; quaeque dedit ad Livii lib. V. c. 21. I. F. Gronovius. VALCK.

Ibid. ἢ εὐτυχεῖν τὰ πάντα) Verissime Stobaeus et scripti codices: vulgata stare non potest, nisi si εὖκ aut μὴ εὐτυχίαν, quae et docti viri correctio, pingatur. Rem vidit Cl. Pauw. Quod autem [l. 13.] ex Medic. in hanc Amasidis epistolam immigraverat, ὅστις ἕτερος οὐ κακῶς, miror placere potuisse, quippe sententiae hic nullius, et multo magis cavillationes, ad ἑς τέλος vellicandum sparsas. Ἐς τοῦτο ἐτελεύτησαν huius libri c. 125. inconcussum manet, et ἑς τέλος κακῶς ἐτελεύτησε πρόβριζος futile et nulli rei habebitur? Eis τέλος, tandem, aut παντελῶς, tritum satis. Conf. ad Diodori III. 40. p. 207. WESS.

CAP. XLI. 3. τὴν ψυχὴν ἀσηθεῖν) Non puto, ἀσθῆναι [quod Gronovio placuerat,] τὴν ψυχὴν dixisse Graecorum quempiam. Ἀσῆν et ἀσῆσθαι saepe Hippocrates de fastidio et tristitia: ἀνιάται καὶ ἀσῆσθαι παρὰ καιρὸν, Morbi Sacr. p. 209. quae repetuntur, sed hinc sumta, in Fragmento περὶ Μανίας p. 1286. Theognis vs. 659. [665. ed. Brunck.] Μὴδὲν ἄγαν χλεποῖσιν ἀσῶ φρένα: ne crucia mentem difficilibus. Iterum versu 983. [967. ed. Br.] ὅταν τὸν θυμὸν ἀσηθεῖς, ubi tristi fueris animo. Debentur Theognidis haec Georg. Arnaldo Animadv. c. xxix. p. 161. quem vide. WESS.

5. σμαράγδου μὲν λίθου ἐῶσα) Plinius, de gemma Nat. Hist. XXXVII. c. 1. Sardonychem eam gemmam fuisse constat: ostenduntque Romae, si credimus, in Concordiae delubro, cornu aureo Augusti dono inclusam. Sequitur Solinus, uti solet, c. 33. sed, quod Salmasius et Bochartus docuerunt, errantem. Herodotum hac aemulatur in re Pausanias VIII. 14. p. 629. et Tzetzes Chil. VII. Hist. 121. recte Theodorum Teleclis filium perhibentes, qui Rhoeci filius aliis; uti Dio-

doro extremo libro primo. P. *Leopardus* Emend. X. 25. bene de veterum hoc dissensu. WESS.

Ibid. ἔργον Θεοδώρου τοῦ Τηλεκλέους) In msto *Galei*, patris nomen perverse scribitur: *Telecle*m duobus in locis *Pausanias* adfirmabit lib. X. [c. 38.] p. 896. et VIII. [c. 14.] p. 629. ubi haec respicit Herodotea: Θεοδώρου δὲ ἔργον ἦν καὶ ἐπὶ τῆς λίθου τῆς σμαράγδου σφραγίς, ἣν Πολυκράτης ὁ Σάμου τυραννήσας ἐφόρει τε τὰ μάλιστα, καὶ ἐπ' αὐτῆς (lege αὐτῇ) περισσῶς δὴ τι ἡγάλλετο. *Rhoecus* istis in locis *Pausaniae* memoratus, amicis *Theodori*, filiis suis indidisse videtur nomina *Teleclis* et *Theodori*: atque hos esse suspicor *Diodoro* lib. I. c. 98. aliisque memoratos: vid. P. *Wessel.* ad *Diod.* et *Franc. Iunius* in *Catal. Artif.* p. 210. VALCK.

CAP. XLII. 3. ἤξιον μιν Πολυκ.) Excidisse μὲν iusta *Reiskii* suspicio foret, si φέρων δὴ mssti ignorarent. [In *Animadverss.* editis nihil ad hunc locum *Reiskius* adnotavit.] *Valla* liberius χωρήσαντος δὲ οἱ τοῦτου αἰανιτορὶ περμιττῶς expressit: nam συγχωρήσαντος δὲ οἱ τοῦ πυλουροῦ in schedis offendisse, si quidem nullum in *Arch.* et *Vind.* talis scripturae vestigium, ad credendum difficile est. Χωρεῖν et προχωρεῖν de feliciore successu *Musae* amant, V. 62. VII. 10, 2. VIII. 102. etc. WESS.

12. μέγα ποιούμενος ταῦτα) Rapitur animus in partes, hocce retineat, an *Arch. Vind.* μεγάλη ποιούμενος, cui IX. 110., ipsis dissentientibus, locus est. Dedit II. 121, 4. τὴν κεφαλὴν μιν κόπτειν μεγάλη βοῶντα. Habet *Polyaenus* VII. 10, 8. p. 629. καὶ μεγάλη ἀναγελάσας. Poëta Ἰλ. ἴ. 282. ἐν δὲ τε οἱ κραδίη μεγάλη στήρνοισι πατάσσει. Tum *Euripid.* *Androm.* vs. 188. οἱ γὰρ πνίοντες μεγάλα. Quae dictionem satis adfirmant. Egit Cl. *d'Orvillius* super eadem ad *Chariton.* lib. VII. p. 595. WESS. — Variare orationem amat Noster: quare facile credas, placuisse nunc ei μέγα in sing. cum plurali ταῦτα construere. Praeterea credibilis est, μέγα hic a nonnullis in μεγάλη mutatum esse, quam vicissim. S.

19. οἷα καταλαμβάνει) Unā literā verbum auctius hic non spernerem: τὰ ποιήσαντά μιν οἷα καταλαμβάνει, quae facienti qualia sibi accidissent: exempla praebet *Portus* in u. Alibi λαμβάνει et καταλαμβάνει recte leguntur apud *Herod.* III. c. 65. VIII. 122. IX. 59. [nunc 60.] Flexus est

Ionicus. Pherecydes Laërt. I. 122. νοῦός με καταλαβήναι προσλαβήναι habet Eusebius Stobaei, p. 309, 48. ubi γινόμενος mutandum est in πινόμενος. Λαβήναι frustra quaeras in Euripidis Bacchis, designatis in Bibl. Coislin. p. 482. Archimedes in Arenarii fine, [qui Φαμίτης graece inscriptus] τοῖς μεταλαβηκότεσσιν opponit τοὺς μὴ κεκοινηκότας τῶν μαθημάτων, quibus veracissima sua decreta negat εὐπίστα φανησίσθαι: sic enim scribendum est pro φανήσιν, ut λαμφεῖσθαι pro λαμφεῖν ὁ δὴ, in Ocello Lucano Stobaei, Ecl. p. 45, vs. 2. VALCK. — Apud Stobaeum, neglecta dialecti ratione, λήψεσθαι edidit Heeren T. I. P. 1. p. 424. ut est in ed. Galei p. 514. S.

Ibid. οἷα καταλαβήναι) Stabiliunt κενωρήναι, ἀναβεβήναι, ἐξευρήναι, et innumera alia, de quorum apud Ionas flexione Etymologus p. 386, 28. Mox [l. 20.] ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε, videlicet τὴν ἐπιστολὴν, aut τὰ γράμματα. Sic enim plenius alii. Thucydides I. 129. ἐς Βυζάντιον ἐπιστολὴν ἀνεπέτρεψε αὐτῷ. Vide Suidam in Ἐπιθείς et Ἐπιθήσειν, et ad lib. V. 95. WESS. — Qui in proxime praecedentibus, πάντα, τὰ ποιήσαντά μιν, voculam τὰ superfluum esse et ex πάντα temere repetitam existimavit Benedictus, non vidit τὰ ionico more pro ἃ poni; quae si abesset vocula, luxata foret oratio. S.

20. γράψας δὲ ἐς Αἴγυπτον ἐπέθηκε) Reddi debet: tradidit epistolam in Aegyptum perferendam, sive traditam misit in Aegyptum. Commodum Harpocration in Ἐπιθέτους ἐρτάς λέγειν, inquit, ἦν εἰδισμένον, Ἐπέθηκεν ἐπιστολὴν, ἀντὶ τοῦ παρέδωκεν, Cratinum excitans testem et Demosth. pro Chrysippo: postrema Suidas et Etymol. omiserunt. In Demostheneis illud non invenerat H. Vales. olim lectum p. 542, 41. οὐ τὰς ἐπιστολάς ἀπέδωκεν αὐτοῖς, ὥς ἡμεῖς (ego et frater:) ἀπέδωκαμεν: nam dubium erit nemini, quin ex Harp. corrigendum sit ὥς ἡμεῖς ἐπέθηκαμεν, [sic recte ed. Reisk. p. 915.] quas nos tibi in Bosporum deferendas dederamus. Supra p. 540, 11. venit εἰς τὸν Βόσπορον Phormio ἔχων ἐπιστολάς, ὥς δίδωκεν αὐτῷ ἀπενεγκὴν τῷ παιδὶ τῷ ἱμῷ, παραχειμάζοντι ἐκεῖ. Contractam loquendi formam Pausanias explicuit IV. p. 334. ubi heroum optimi consilia proditorum inter Graecos exemplar Aristocrates ἐγγράψας βιβλίῳ καὶ τὸ βιβλίον ἐπιθείς τῶν οἰκετῶν fidissimo πρὸς Ἀνάξανδρον ἀπέστειλεν ἐς

Σπάρτην: paulo post scribendum putem τὰ ἀντεπισταλμένα, quae dici quoque possent ἀντεπιτεθειμένα. Vid. Harpocr. in Ἀντεπιτίθην et notas ad Thom. Mag. in Ἐπίθηκά τινι ἐπιστάλην. VALCK.

CAP. XLIII. 8. τοῦδε εἵνεκα) τοῦδε δὲ εἵνεκα Abreschius, neque inconmode. [Vide Var. Lect. et conf. VIII. 85, 11.] Synesius Epist. XLVI., Amasidis institutum haud probans, id laudat, quod Polycratis calamitati, si ea amicitiae renuntiationem antevertisset, lacrymas non fuisset negaturus, κήρυκα πίμψας τὴν φιλίαν ἀπέπατο, δῆλον ἐποίησεν, ὅτι καὶ ἰδαίκευσεν, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόβησιν. WESS.

CAP. XLV. 2. ὑπὸ Πολυκράτους) Non intercedo, quo minus haec deleantur; quamquam tales περιστολογίαι in Musis geminae conplures. Ἐν Καρπάθῳ [l. 4.] Laurentius in Carpathio mari rectissime: nihil certe est cur ἐν Καρπάθῳ reperisse eum putemus cum Corn. de Pauw. Tritum dicendi genus viri Cl. Perizonius, Gronovius, Dukerus abunde declararunt. Ecce tibi hoc Diogenis Laërtii I. 81. χρόνῳ δ' ἐν ταῖς Ἀθήναις -- τοῦ τρίποδος εὐρεθέντος ὑπὸ τῶν ἀλίων, h. e. in mari, quod Athenas alluit, περὶ τὴν Ἀθηναίων θαλάσσαν scripsit sect. 31. Strabo de Caesaraugusta II. p. 246. B. [p. 162. D. ed. Cas.] ἦν ἔφαμεν ἐν τῷ Ἰβήρῳ ἰδρύσθαι: ubi vir magnus ἐπὶ τῷ, scriptore in praecedentibus praeunte. At idem I. p. 64. C. [p. 38. A. ed. Cas.] οὔτε γὰρ ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς θαλάττῃ οἰκοῦσι τινες Αἰθίοπες, mare nostrum sive mediterraneum non accolunt Aethiopes. Sed manum, quod dici solet, de tabula. WESS. — Conf. ad II. 163, 7. notata. S.

14. Πολυκράτεια παραστήσασθαι) Laxius est, ad expellendum. Thucydidis καὶ πολιορκία παρεστήσαντο Schol. recte explicant ἐδούλωσαν, I. 98. et 124. Suidas in Παρίστῃσι ex Procopio, ut opinor, ὧν τὰ μὲν βία ἤρει, τὰ δὲ ὁμολογία παρεστάτο. Is certe Bell. Vand. I. 3. ἐπεὶ οὐδὲ βία, οὐδὲ ὁμολογία -- παραστήσασθαι οἷοί τε ἦσαν. Lege Schol. in Sophoclis Oedip. Colon. vs. 909. et Cl. Wasse Addend. Thucydid. p. 667. WESS. — Conf. III. 13, 9. S.

20. ἢν ἄρα προδιδῶσι οὗτοι) Vallam, cuius Latina durant, [si eum redeuntibus aliis prodidissent,] legisse hic προῶσι aut προσάγωσι, suspicatur doctus vir in litteris ad me, neutro contentus, ut nec vulgato. De Laurentio omnia alia pronuntiare debeo; in schedis Arch. discrepantia nulla, nulla

in *Vind.* quibus *Vallam* simillimas versasse constat. Προδιδῶσι πρὸς τοὺς etc. idem est, ac *inita proditione transfagiant*. [Conf. V. 113, 3 et 5.] Congruit ἐβουλευόντο ἐκλῃπειν τὴν πόλιν ἐς τὰ ἄκρα τῆς Εὐβοίης, VI. 100. et de Thespensibus αὐτέαν ἐκλειπότων ἐς τὴν Πελοπόννησον: quibus citra talem ellipsin tenax gratia non perseverabit. Mox [l. 21.] *Suida* duce et genio sermonis αὐτοῖσι νεωσοικοῖσι amplecti libuit. Vide ad *Librum* superiorem c. 46. WESS.

CAP. XLVI. 4. τὰ μὲν πρῶτα λεχθέντα) Nervos Laconico dicto *Med.*, prorsus sine auxiliatore, incidit, proptereaque vituperium, non laudem meritis. Si *Plutarcho* fides, responderunt Samiis Lacones, τὰ μὲν πρῶτα ἐπιελάθαμεν, τὰ δὲ ὕστερα οὐ συνήκαμεν, διὰ τὸ τὰ πρῶτα ἐπιελάσθαι, Laconic. Apophthegm. p. 232. v.; quorum postrema Spartanam fortassis breviloquentiam dedecorat, reliqua pondus addunt atque auctoritatem scripturae Codicum *Arch.* et *Vind.* defenduntque probantem. WESS.

7. τὸν θύλακον ἀλφίτων δέσθαι) Quod aliunde *Steph.* [in ora] enotarat, e *Med.* recepit *Gronov.* Melior meo iudicio vetus est lectio: τὸν (id est τοῦτον) ἀλφίτων δέσθαι, aut, quod hic praetulerim, τόνδε: nempe δικτικῶς, huncce, quem digito monstrabant, saccum inanem, farina indigere, atque adeo tacendo dicentes: Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνιστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Illud τόνδε et τούτον sic in primis comoedia frequentat. In *Aristoph.* *Nub.* vs. 1145. τούτον πρῶτον λαβέι *Bergler.* istum saccum farinae prius accipe. Schol. θύλακον ἀλφίτων δίδωσιν αὐτῷ. Vulgatur in *Av.* 443. Μήτ' ὀρχίπειδ' ἔλκειν, μήτ' ὀρύττειν. Χο. Οὐτί που τόν, οὐδαμῶς. Quibus non est ignota comoediae petulantia, Τόνδ' οὐδ. scribendum esse fatebuntur. Neque in Comiciis tantum Tragicisque, sed et in Oratoribus et Historicis multa pendent ab actione animo repraesentanda. Exemplo sit notum illud, quod perhibent statuae monumenti *Sardanapali* inscriptum: Ἐσθίε, πίνε, παῖζε, ὡς τὰλλα τούτου οὐκ ἄξια: apud *Athen.* XII. p. 530. c. qui ad τούτου recte scribit, τοῦ ἀποκροτήματος ἔοικε λέγειν: cetera huius non facio, digitorum crepitus nimirum: quae leguntur alibi, istius τούτου sunt interpretamenta: vid. ill. *Bouhier Diss. sur Sardanapale* p. 384. Ista prostant in *Append. Vatic. Prov.* p. 312. τὸ ἐφεστὸς τῷ μνήματι ἀγαλμα, ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἔχον τὰς χεῖρας, πεποιήται ὥστ' ἀναποληρχεῖν

τοῖς δακτύλοις: corrigo: ὡς τινα ἀποτελοῦν ἦχον τοῖς δακτύλοις. [At vide *Suidam* in *Σαρδαναπ.* et in *Ἀναποληκοῦν*, quod ipsum quidem verbum cum sua interpretatione in *Küsteriana* *Suidae* editione temere praetermissum est; tum confer *Hesychium* voc. *Ἀπελήκησεν* et *Ἀπολάκημα*: intelligesque nimis violentam et arbitrariam esse emendationem a Viro doctissimo propositam, satisque fuisse ὥστ' ἂν ἀποληκοῦν corrigere, coll. *H. Steph.* *Thes.* voc. *Λακεῖν*.] Eadem hac opera in *Schol.* ad *Arist. Ran.* vs. 944. γρύζοντας οὐδὲ τουτί: emendari poterit, εἰκὸς αὐτὸν ἀποκροτῶντα τῷ δακτύλῳ δεικνύειν τὸ, οὐδὲ τουτί: vulgatur ἀπρακτοῦντα. *VALCK.* — In nostra ad h. l. *Var. Lect.* sunt nonnulla parum accurate posita. Primum monere debueram, τὸν θύλακον iam ab *H. Steph.* in ora fuisse adnotatum. Tum imprudenti exciderat, ut scriberem „ἀλφίτων delevit *Schaeff.*“ pro eo quod volueram debuerāmq. „θύλακον, inde a *Gronov.* vulgatum, denuo abiecit *Schaeff.*“ Denique magis distincte docere debueram, nostrum cod. F. tenere quidem θύλακον διέφροντες, sed dein dare ἔφασαν τὸν θύλακα ἀλφίτων διέσθαι: atque ita fortasse ipse *Herodotus*, variare amans verborum formas, scripserat; a recto casu ὁ θύλαξ. S.

9. τῷ θύλακῳ περιεργάσθαι) Frustra *H. Stephanus* ad haec adhaesit, mutila arbitratus. *Diogenes*, luxum *Socrati* exprobrans, περιεργάσθαι γὰρ καὶ τῷ οἰκιδίῳ καὶ τῷ συμποδίῳ, nimium fuisse aiebat in parva domo et lectulo, apud *Aelian.* *Var.* IV. 11. Non alia *Laconum* sententia. *Samii* panarium, et vacuum quidem, in medium collocarant: addiderant, τὸν θύλακον ἀλφίτων διέσθαι. Id *Spartani* dictum nimiae loquacitatis damnant: satis enim fuisse ostensum panarium. Res manifesta ex *Sexto Empir.* est lib. II. adv. *Mathemat.* [§. 23.] p. 293. ubi *Chiorum* legatus, cum alius in petendo ob multum loquentiae frumento repulsam *Lacedaemone* tulisset, κενὸν θύλακον porrigens, insuper ἀλφίτων αὐτὸν διέσθαι, prorsus ut *Samii*, adiungit. At illi oratorem reprehendunt ὡς ἀδολίσχην, tanquam nimis garrulum. ἀπεχρώντας γὰρ κενὸς δειχθεὶς ὁ θύλακός ἐσήμνηε τὴν τῶν Χίων αἰτίαν. Sic *Sextus. WESS.* — Nempe sic utique *Sextus*, respiciens quidem (ut videtur) hunc *Herodoti* locum, sed fallente memoria *Chiis* tribuens quod ille de *Samiis* narrat, interpretatus est *Spartanorum* responsum; at prorsus

contra Herodoti mentem. Quemadmodum apud Aeliam. l. c. Σωκράτην περιεργάσθαι οἰκιδίῳ καὶ σκυποδίῳ καὶ βλαύταις, non significat Socrati satis fuisse habere domunculam et lectulum et blautas; sed in hoc nimium fuisse Socratem et supervacanea fecisse, (adeoque τρυφήταις; delicatulum fuisse) quod domunculā, lectulo et blautis usus sit, quibus rebus carere potuerat et supersedere debuerat: sic τῷ θύλακῳ περιεργάσθαι (scil. αὐτοῦς) non significat satis fuisse ostensum panarium, aut (ut H. Steph. latine vertit) illos panario supervacua orationem adiecisse; debuisse contentos esse panarium seu saccum ostendere; sed e contrario, panario supersedere illos potuisse, non opus illis panario fuisse. Et hoc ipsum quidem responsum duobus modis intelligi potest: uno modo, ut dixerint Spartani, rem supervacaneam fecisse Samios quod panarium monstrassent; nempe, satis fuisse verbis exponere quid vellent: quam in partem Schneider accepit in Lexic. voc. Περιεργάζομαι. At haec quidem interpretatio parum apta videtur ubi hoc Samiis exprobrant Spartani, quod nimis multa verba faciant: itaque altero modo accipiendum fuerit responsum, panario (nempe hoc vocabulo, panarium sive saccus) supersedere eos potuisse, in hoc illos nimios (nimis loquaces) fuisse: quum enim panarium ipsum coram monstrassent, satis fuisse dicere, σιτίων δίδται; nil opus fuisse adiecto vocabulo ὁ θύλακος. Satis caeteroquin constat, ad ineptiam usque adfectasse Spartanos breviloquentiae gloriolam. S.

CAP. XLVII. 4. οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι) Recte restituit Gronov. pro οὐκ τι e Med. cui plures forte Codd. suffragabuntur. Vellem praeterea praeberent: οὐκ οὕτω τιμωρῆσαι δεικνύουσι Σαμίοις ἰσχυρατεύοντο, ὡς τίσασθαι βουλόμενοι, non adeo Samiis, ut vindictae sumendae cupidis auxiliarentur, quam ut ipsi vindicarent iniuriam sibi illatam. Apud Plutarch. [de Malign. Herod.] T. II. p. 859. c. dixisse feruntur Lacedaemonii, ὡς οὐ βοηθοῦντες, οὐδ' ἐλευθεροῦντες, ἀλλὰ τιμωρούμενοι Σαμίους στρατεύσαιντο. Auxilium alteri ferre in iniuria propulsanda dicitur τιμωρεῖν, ἀμύνειν, et ἀρῆγειν [τινί]: sed τιμωρεῖσθαι, τίσασθαι, ἀμύνεσθαι, et ἀλέξασθαι, [τινὰ] significant sibi illatam vindicare [in altero.] Illud Herodoti haud tritissimum, οὐκ οὕτω --- ὡς βουλόμενοι, quantillum fuisset Gronovio, lectoribus commendasse simillimis aliquot locis designatis e

p. 206, 24. p. 350, 15. [III. 120, 18. VI. 61, 3.] et p. 368, 46. [VI. 108, 14.] *ὡς κατὰ εὐνοίην οὕτω, ὡς βουλόμενοι.* VALCK.

10. καὶ ζῶων ἐνφασμένων) Haec redarguunt *Pliniana* Hist. Nat. VIII. 48. *Plurimis vero liciis texere, quae Polymita appellant, Alexandria instituit: magis etiam Is. Vossii coniecturas de Iudaeis Alexandrinis, talis ὕφαντικῆς auctoribus, et monstra fabulosaque animalia, cuiusmodi erant Cherubini et Seraphini, ut scribit, intexentibus; ad Catull. p. 196. Ars enim in Aegypto Alexandria multo vetustior, et, quae Iudaeis adfricantur, sine locuplete teste. Verum ista huius non sunt temporis et loci. Meliora Plinii de thorace Amasidis, Minervae sacratio, lib. XIX. cap. 1. [sect. 2, 2.] et Aelian. Nat. An. IX. 17. in quo Ἀμασιν ex ἄσμασιν praeclare Trillerus extudit. WESS. — Ζῶα in pictura, textura, et sculptura, non sola animalia dici, sed cuiuslibet generis figuras et imagines, iam saepius monuimus. Vide ad I. 70, 5. et ad I. 203, 11. S.*

CAP. XLVIII. 6. παῖδας τρικροστούς etc.) Inmanem hanc crudelitatem *Plinius* Nat. Hist. IX. 25. et *Diogenes* I. 95. obliti non sunt; de nobilium numero puerorum nihil. *Plutarchus* et *mssti* in trecentis acquiescunt, a quibus nihil dissentio. WESS. — Conf. *Valck.* ad c. 49, 7. S.

[13. ἐργόντων Κορινθίων) Nil variant, quod sciam, libri: sed fere non dubito τῶν Κορινθ. scripsisse *Herodotum*. S.]

19. ἐς τοῦτο δὲ οἱ ἐγένετο) Literis duabus repetitis legem: ἐς τοῦτο τὸδε σφί ἐγένετο, ἐς δὲ οἱ Κορινθιοί, τῶν παίδων αἱ φύλακοι, οἰχοῖντο. Si correctioni favent codices, ut favere videtur ms. *Arch.* tantilla forte non displicebit. VALCK.

Ibid. ἐς τοῦτο δὲ τὸδε ἐγένετο) Vulgata ἐς τοῦτο δὲ οἱ excusatione caret: τοῦτο δὲ σφί, ne sententia labaret, *Reiskius* repesuit; ego *msstos* sequor *Arch.* et *Vind.* diversas codicum scripturas edentes. Quod autem [CAP. XLIX. 2.] φίλα ἦν iidem *mssti* mutatum ierunt, non laudo. *Herodotea* sunt φίλα ποιεῖσθαι, εἰρηναῖά οἱ ἦν, et consimilia. WESS.

CAP. XLIX. 5. εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι ἰόντες ἐωῦτοῖσι) Praeferunt haec insoliti quidpiam. Est, cui placet ἰόντες οἱ αὐτοὶ h. e. αὐτοὶ, quamvis iidem sint, quippe ex Corinthiorum metropoli et eius propago, me non invidente. *Herodotus* II. 7. ἔστι εὐρέα Αἴγυπτος ἰούσα ὑπὲρ. Iterum IV. 46. ἀλλὰ φερίοι οἱ ἰόντες πάντες ἔωσι ἰπποτοξόται:

tum V. 95. αὐτὸς μὲν φεύγων ἐκφεύγει. Alia prudens negligo. De tempore deductae in Corcyram coloniae, non eadem omnium opinio. Eusebium si sequi consultum fuerit, Olymp. xviii. a Corinthiis occupata est: cuius quidem sententiam dum ill. Scaliger testimonio Diodori V. 16. stabilire voluit, a vero aberravit. Pityusae isthic initia describuntur, nulla Corcyrae. Strabo VI. p. 414. [p. 269. D. ed. Cas.] Echecratem, Corcyrae conditorem, comitem Archiae, colonos Syracusas deducendi, adiungit sub Olymp. xi.; Timaeus vero in Scholiis Apollonii Rh. IV. 1216. sexcentis ab eversa Troia annis constitutam ait; gravissime, modo Critici verba eius bene expresserint, lapsus: foret enim his ex calculis colonia Cypselo et Periandro posterior. Ut ut fuit, si Echecrates, coloniae auctor, aut ira percitus aut ignominia notatus, Corintho excessit, quod Timaeus significat; certa manent, quae de Corcyraeorum et Corinthiorum inimicitiis hic produntur. Adde antiquissimum totā Graeciā navale praelium hos inter pugnatum apud Thucydidem I. 15. WESS.

Ibid. εἰς ἀλλήλοισι etc.) Nota quidem graeca locutio, διάφοροι ἐνύγχανον ἔοντες: sed nondum exputo, quid sibi velint ista: εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι ἔοντες ἑαυτοῖσι. Ponuntur ab Herodoto valde vicina, ἔστι -- ἐοῦσα, ἢ -- ἐών, et similia; sed de rebus tamen diversis: p. 237, 15. 20. 268, 26. 278, 5. [IV. 46. IV. 147. et 175.] Lib. VI. c. 52. de Eurysthene et Procle, τοὺτους, inquit, ἀνδραβέντας, αὐτοὺς τε ἀδελφεοὺς ἔοντας, λέγουσι διαφόρους εἶναι τὸν πάντα χρόνον τῆς ζῆς αὐτίαν ἀλλήλοισι. Ad istam rationem si hic legeretur, νῦν δὲ αἰεὶ, ἐπεὶ τε ἔκτισαν τὴν νῆσον, εἰς ἀλλήλοισι διάφοροι, ἔοντες ἑαυτοῖσι συγγενεές, vel ὁμογενεές, vel simile quid, nihil hic esset impediti: nam revera Corcyraei cum Corinthiis eiusdem fuere generis atque originis participes, Corinthiorum quippe coloni; sed, quae maioribus suis debebant, habentes neglectui, opibus etiam elati, marique potentes, ab antiquissimis usque temporibus in sua viscera saevientes bella gessere cum Corinthiis, vicinis Atheniensibus discordiam fovētibz, dum suas inter se vires colliderent, utilissima. VALCK. — Vide *Var. Lect.* et conf. III. 108, 4 seq. et Adn. ad I. 122, 4. S.

7. ἐπ' ἐκτομῇ) Sardes misit τῶν πρώτων Κερκυραίων τοὺς

παῖδας. Cap. 48. dicitur eum in finem misisse παῖδας τριηκοσίων ἀνδρῶν τῶν πρώτων: ubi rectius τριηκοσίου videtur legisse Plutarch. II. p. 859. F. Hic et in seqq. narrata Diogenes Laërt. adtigit I. 94. et 95. ubi notat Menagius. VALCK.

CAP. L. 6. Προκλῆς) Sic omnes. Th. Gale ex Arch. Πατροκλῆς eruit, deceptus linea, qua προκλῆς in codice ornatur: habet eandem Περιανδρος, et, quae propria dicuntur, nomina. Diogenes I. 100. et Athenaeus XIII. p. 589. F. tyranni nomen parili modo scribunt; Pausaniae II. 28. Πατροκλῆς est, frequentissima utriusque tituli ex conpendiariae scriptionis lege conmutatione. WESS.

16. τέλος δὲ μιν περιθύμως ἔχόμενος) Quod edebatur περί θυμῷ ἔχόμενος docti viri per tmesin dissectum censuerunt: mihi περιέχισθαι creberrime se in Musis obfert, nusquam, quod quidem recordor, tali usu. Περιθύμως dabit Aeschylus Choëph. 38. Περιθύμως (quod in Arch.) ἔχων Noster II. 162. et ὄργῃ ἔχόμενος I. 141. etiam Procopius Bell. Goth. I. 10. qui quoque c. 7. καὶ θυμῷ πολλῷ ἤδη ἔχόμενος, et c. 18. θυμῷ μεγάλῳ ἔχόμενος: tum, quod paulo audacius, cap. ult. θυμῷ τε πολλῷ καὶ κραυγῇ ἔχόμενοι. WESS. — Cum περιθύμως stare ἔχόμενος non potest: ἔχων oportebat, ut II. 162, 25. Itaque tenenda longe plurimorum codicum scriptura περί θυμῷ, quemadmodum apud Poëtam Iliad. v. 119. ὑμῖν δὲ νηυσσώμεαι περί κῆρι: et ibid. 206. τότε δὴ περί κῆρι Ποσειδάων ἔχολάβη: sive cum Schaef. περί retracto accentu pingere malueris, περί θυμῷ ἔχόμενος, ut περί idem ac περισσῶς valeat, quomodo talibus in locis apud Poëtam scribere doctiores Editores consuerunt. S.

CAP. LI. 14. ἀπελευνόμενος ἂν ᾦε) Eleganter ᾦν ᾦε Cl. Reiskius. Quid si ἂν istud παρὰ πληρωματικὸν sit, ut profecto paullo superius est? [De usu particulae ἂν cum indicativo, in re quae subinde fit, vel idemtidem fieri solet, vide Herman. Adn. 286. ad Viger. et, quem is laudat, Brunck. ad Sophocl. Philoct. 290. Caeterum conf. Var. Lect. ad h. l.] Porro ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐταίρων vitiose scriptum Cl. de Pauw censetur: nam sodalium, inquit, aedes si adiisset Lycophron, non recepissent eum, quia Periandri erat filius, sed quoniam amicus et sodalis: praestare ἐπ' ἐτέρην τῶν ἐταίρων. Sic ille, argute magis, opinor, quam solide. Sodalium, τῶν ἐταίρων, abesse non potest mentio. Ceterum a Periandri edicto Oedipi verba

ap. Sophoclem Oed. Tyr. 347. μήτ' ἐσδέχεσθαι, μήτε προσφανεῖν τινα, non abirent multum, ni uberiorem ea quae sequuntur, sanctionem conplecterentur. WESS.

CAP. LII. 16. εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι Hesychius: Ἐναντιότης, ἔρις καὶ Ἐναντίαι, ἀλλήλοις ἐρίζοντες: hoc si verum est, ἐναντίοις hic scribi potuit pro ἐρίζουσιν: εἰ γὰρ τις συμφορὴ ἐναντίοις ἐγγόνεσι, ἐξ ἧς ὑποψίην ἐς ἐμὲ ἔχεις. Suum sic tegit irati crudele facinus Periander, qui uxorem Melissam interfecerat, ὑπὸ ὀργῆς βαλὼν ὑποβάθρῳ, ἢ λακτίσας τὴν γυναῖκα ἐγκλον οὖσαν, ut scribit Diog. Laërt. I. 94. Quid Periandrum crudelem reddiderit narrat Parthen. περὶ Ἐρωτ. Παθῆμ. c. 17. VALCK.

Ibid. ἐν αὐτοῖσι ἐγγόνεσι) Fuit qui ἐν οἰκίοις emendaret: neque enim αὐτοῖσι, si ad ἀγαθὰ referatur, consistere posset. Hoc verum quidem. At ἐν αὐτοῖσι, modo tacitum πρῆγμασι intelligatur, bene procedit. Reiskio ἐν αὐτοῖσι, aut αὐτοῖσι idem est atque ἐν ἡμῖν αὐτοῖς, si quae calamitas nobismet ipsis contigit. WESS. — Reiskius, in editis Animadv. adsentiens Wesselingio, ἐν αὐτοῖσι his in rebus, hoc in negotio interpretatur. Mihi prior eiusdem interpretatio probata est; ita tamen ut ἐν αὐτοῖσι intelligam apud nos, in familia nostra. IV. 97, 19. habemus ἑωυτοῦ εἵνεκεν idem valens ac ἑμεωυτοῦ. conf. Var. Lect. VII. 28, 5. Pro ἑωυτ. vel ἑωυτ. vero haud raro nudum αὐτ. ponitur: sic II. 143, 19. αὐτοῦς valet ἑωυτοῦς: et II. 162, 25. αὐτῷ i. q. ἑωυτῷ. Atque etiam III. 85, 5. αὐτῶν haud obscure notione ἡμῶν positum videtur. S.

19. ὅσῳ φρονέσθαι κρίσσειν etc.) In celebri hoc et passim cunctis probato dicto si qui ex Stobaeo ὅσον praeoptaverint, non repugnabo. Brevius κρίσσειν οἰκτιρῶν φρόνης Pindarus extr. ode I. Pyth. WESS.

30. ἐόντα αἰριώτατον) Perbrevis exstat apud Diogen. Laërt. I. 100. epistola Dorica, velut a Periandro scripta ad socerum Proctem, cuius pars sic vulgari debuerat: Ἀμὴν μὲν ἀκούσιον τὰς δαίμαρτος τὸ ἄγος τὸ δὲ ἐκὼν, τῷ παιδί ἢ ἀπὸ θυμοῦ με ποιήσας, ἀδικεῖς. ἢ ὧν, παῦσον τὰν ἀπῆνειαν τῷ παιδί, ἢ ἐγὼ τὸ ἀμυνεῖμαι. Pro τοῖ Dorismus τὸ, id est εἰ, postulabat. Uxor is cadaver Epidaurum ad Proctem misisse videri posset e Pausania Periander, qui Melissae quoque μνημα prope Epidaurum invenit II. [28.] p. 177. VALCK.

CAP. LIII. 6. οὐκ ἐνώρα) Tot schedis obluctari temerarium censeo, eoque magis, quod dictio *Herodoti* genium spiret. Εἰ γὰρ ἐνώρων τοῦτο ἐν ὑμῖν scripsit lib. VIII. c. 140, 2. et I. 38. οὔτε ἄλλο --- παριδὼν τοι. Ex *Medic.* οὐκ ἰώρα finxit docte οὐ νόον ἰώρα *Reiskius*, quo uti non licet. **WESS.** — Frequenter verbo ἐνορᾶν utitur *Noster*; sed constanter ita, ut accusativus aliquis verbo iungatur. Quare nudum οὐκ ἐνώρα utique videri poterat nimis abrupte hic positum: at nimirum e praecedd. intelligendum, οὐκ ἐνώρα αὐτὸν δυνατόν ὄντα τὰ πράγματα ἐπορᾶν. *S.*

6. τῷ πρεσβυτέρῳ τῶν παίδων) Nomen iuveni, quod hīc signatum non est, *Nobil. Palmerius* Exercit. p. 15. ex *Aristotelis* *Politic.* lib. V. 12. Gordium, cuius filius *Psammetichus* *Periandro* successerit, indidit. Verum Gordius ille, sive *Gorgias* potius, *Periandrum* non agnovit patrem, sed fratrem, utpote *Cypselo* progenitus. *Plutarcho* utor teste et auctore, *Conviv.* VII. *Sapient.* p. 160. **WESS.**

[8. ἀνακρίσιος) Commodius utique ἀποκρίσιος videri poterat, quod offerebant codices nonnulli: sed speciem hoc habet emendationis e librarii alicuius ingenio adlatae. *S.*]

14. ἡ αὐτός σφε ἀπελθὼν ἔχειν) Illa σφεῖα saepe dixit *Herod.* forsā et hic, ἡ αὐτός σφεα ἀπελθὼν, ubi poni quoque potuit tanquam de exule κατελθὼν. Duo memorarat puella, τὴν τε τυραννίδα ἐς ἄλλους πεσεῖν, καὶ τὸν οἶκον τοῦ πατρὸς διαφραθέντα, imperium, et bona paterna, quae sic in *Attico* quoque foro dicebantur. **VALCK.** — Σφεῖ, ut μιν, valet αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτό: itaque h. l. ad οἶκον referri potest, et cap. 52, 18. ad συμφερέν. Sed non solum singularis numeri est id pronomen, verum etiam pluralis, ut apud *Poëtam*, *Iliad* λ'. 111. et τ'. 265. *S.*

15. φιλοτιμία κτῆμα σκαιόν.) Nihil verius: at *Periandri* *Lycophron* non φιλότιμος, sed erat φιλόνομος et pervicax. Quandoquidem tamen nimia φιλοτιμία et φιλονεικία vitia sunt adfinia, sic ut saepe iungantur φιλότιμος ἄγαν καὶ φιλόνομος, quin dici nonnunquam videtur veteribus φιλοτιμία, quae propria potius adpellatione vocanda esset φιλονεικία, nihil et hīc novandum censerem; si scripti libri vulgatae lectioni concinunt. Hanc praefert et *Stobaeus* *Tit.* XXIII. p. 190. ubi sequentes quoque leguntur *Herodoteae* *Periandrines* egregiae sententiae, nisi fallor, e *poë.*
Herodot. T. V. P. II.

tis expressae. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννὶς χρῆμα σφαλερὸν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταὶ εἶσι, forsan Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξενύεται Δεινοῖς ἐρῶσιν, ἥς φυλακτίον περὶ: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἥς posuerit. Περὶ commutetur in περ, id est πάτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννὶς πάντοθεν τοξενύεται
δεινῶς ἐρῶσιν, οὗς φυλακτίον, πάτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὰ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόνθεν δὲ κακῷ κακὸν -- ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτυχήματι τὸ ἀτύχημα ἰωμένῃ.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucydid. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προσθέασι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαλον Stobaeus, mssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περίανδρος ἐστέλλετο εἰς τὴν Κέρκ.) Male Laurentius Perianther Corcyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucydid. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidet: at eo Cypselus, Perianther pater, necdum Corintho, Bacchiadis oppressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contingerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laertio et Euse-

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemptus erat. At hinc abeo. Satis est, egregie a *Thucydide* firmari, inimicitias Coreyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum στελλίσθαι subinde quidem latine redditur *proficisci*, iter facere; nec vero id satis adcurate. ἐστάλη quidem profectus est significat; sed στέλλεται, ad iter se instruit; et ἐστίλειτο, ad iter se instruebat, proficisci parabat. S.

CAP. LIV. 4. ὑπερέβησαν) Reliqui sua in sede, haud inconmodum ἐπέβησαν Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος. [ὑπερέβησαν significat, ultra illam turrim eos iam penetrasse.] Cur mox ἀπηλάσθησαν et ἐπισπόμενοι, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — ἐπισπόμενοι quidem unice verum est, at ἀπηλάσθησαν non deterius quam ἀπηλάσθησαν. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμεν) Quae sequuntur, δήμου γὰρ τούτου ἦν, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. Δῆμον sive demum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur δῆμοι: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi δῆμοι, et singulorum cives, in suam singuli veluti curiam transcripti, curiales et δημόται. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum δῆμον, sive popularem regiminis formam. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribae de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo Pitantes, et Lacedaemonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit

tis expressae. Primam harum Sophocli debet Herodotus, postremam, τυραννίς χρημα σφαλερόν, πολλοὶ δὲ αὐτῆς ἐρασταὶ εἰσι, forsā Euripidi. Euripidea Stobaei p. 343. Ἡ γὰρ τυραννίς πάντοθεν τοξίζεται Δεινοῖς ἐρωσιν, ἥς φυλακτίον περὶ: sic scripta retulit Grotius in Floril. p. 185. ut οἷς pro ἥς posuerit. Πέρη commutetur in περ, id est πᾶτερ, frequens in fine senariorum Euripidae. Locum sincerum praestabo, sic a me dudum emendatum:

Ἡ γὰρ τυραννίς πάντοθεν τοξίζεται
δεινῶς ἐρωσιν, οὗς φυλακτίον, πᾶτερ.

Regnum undique petitur misere amantium insidiis, quae, mi pater, praecavendae sunt. VALCK.

16. Μὴ τῷ κακῷ τὸ κακὸν ἰῶ) Melior hic ordo et probatior. Sophocles in Stob. Serm. IV. p. 54. κακοῖς ὅταν θέλωσιν ἰᾶσθαι κακὰ. Apollon. Rh. IV. 1081. σχεδόνθεν δὲ κακῷ κακὸν - ἀκαιομένη. Appian. I. Bell. Civ. p. 601. Σύλλας κακῷ τὸ κακὸν ἰώμενος. [Similiter Idem, Civil. IV. c. 11. ἀτυχήματα τὸ ἀτύχημα ἰωμένη.] Libanium, Io. Chrysostomum, Palladium, Proclum, ipsumque Thucydid. V. 65. etsi alia ordinatione usum, nunc omitto. Qui quidem cum κακῷ articulum negent, nec hic necessarius erit. Vid. Duker. ad Thucydidem et Vincent. Riccardum ad S. Procli Or. XVII. p. 505. Προτιβάσι, quod sequitur, dialectus, et ἀπίβαν Stobaeus, mssti, atque usus rata habent. WESS.

28. Περίανδρος ἐστέλλετο εἰς τὴν Κέρκ.) Male Laurentius Periander Corcyram ipse veniebat, iuvenis Corinthum. Conatus et consilium itineris indicantur, quo de more ad I. 68. Nex Lycophronis, ni fallat Schol. Thucydid. I. 13. ansam dedit certamini Corinthiorum et Corcyraeorum navali, quo nullum tota Graecia prius. Si Thucydidem audimus ipsum, pugna ista cclx. ante finem belli Peloponnesiaci annis pugnata fuit. Age, amputentur anni cclx. a Period. Iul. Ann. 4310. quo bellum istud terminatum fuit, et praelium in annum eiusdem Periodi 4050. incidit: at eo Cypselus, Periandri pater, necdum Corintho, Bacchiadis obpressis, potitus erat. Itaque errat Scholiastes. Probe memini, Ampl. Bouherium in cclx. Thucydidis annis vitium animadvertisse Dissert. Herodot. c. xv. atque ex cclx. annos fecisse clx., unde consequens esset, ut naumachia contigerit An. Per. Iul. 4150. quo, si Diogeni Laertio et Euse-

bio credimus. Periander rebus humanis dudum exemtus erat. At hinc abeo. Satis est, egregie a Thucydide firmari, inimicitias Corcyraeorum et Corinthiorum citissime ortas et propagatas fuisse, quo de superius. WESS. — Verbum στελλέσθαι subinde quidem latine redditur *proficisci, iter facere*; nec vero id satis adcurate. ἐστάλη quidem *perfectus est* significat; sed στέλλεται, *ad iter se instruit*; et ἐστέλλετο, *ad iter se instruebāt, proficisci parabat*. S.

CAP. LIV. 4. ὑπερέβησαν) Reliqui sua in sede, haud inconmodum ἐπέβησαν Arch. et Vind. arbitratus. Sic IX. 69. ἐπέβησαν Ἀθηναῖοι τοῦ τείχεος. [ὑπερέβησαν significat, *ultra illam turrim eos iam penetrasse.*] Cur mox ἀπηλάθθησαν et ἐπισπόμενοι, quod Portus coniiciendo adsecutus fuerat, reformaverim, significatum saepe antea est. WESS. — ἐπισπόμενοι quidem unice verum est, at ἀπηλάθθησαν non deterius quam ἀπηλάθθησαν. vide Var. Lect. c. 46, 1. et Adnot. ad I. 168, 7. S.

CAP. LV. 7. αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγεγόμεν) Quae sequuntur, δήμου γὰρ τοῦτου ἦν, huius enim erat oppidi civis, in ipsius Codice perverse scripta rectius non attigisset in libello de Dial. Gregorius, quem Corinthum vocant. Δῆμον sive demum dicamus, seu oppidum, sive curiam, singula Ciceronis adfirmari possunt auctoritate. Non apud Athenienses tantum, sed et alibi pagi vel oppida minora dicebantur δῆμοι: neque tamen promiscue de quibusvis ista fuit adhibita appellatio; nihil minus. Quando e pagis diversis, vel minoribus oppidis, cives, seu sponte, aut etiam inviti coaluerant in unam civitatem; tum dicebantur isti pagi δῆμοι, et singulorum cives, in suam singuli veluti curiam transcripti, curiales et δημόται. Singula ista oppida sua sibi sacra habuerunt non tantum, sed et suos Magistratus, suum δῆμον, sive popularem regiminis formam. Ea de re forte dicam aliquando explicatius in *Diatribē de demis Attices*; in quibus eandem nominis rationem fuisse iudico, atque alibi locorum; et in hac ipsa *Pitana*, uno e minoribus oppidis Laconicis, duro Spartanae civitatis imperio parentibus. Erat Archias Herodoti demo *Pitanates*, et Lacedaemonius. Videtur autem illo familiariter usus Herodotus, et, ut saepe humana fuit passus, propterea hanc avi huius Archiae collaudandi captasse occasionem: fecit

idem in aliis. Verum hac etiam in parte a *Thucydide* diversissimi ἢ Ἡροδότου διάθεσις ἐν ἅπασιν ἦν ἱπικῆς, καὶ τοῖς ἀγαθοῖς συνηδομένη, ut vere civis eius iudicabat *Dionysius*. VALCK.

8. δήμου γὰρ τοῦτου ἦν) Nulla status his foret controversia, ni mssti et *G. Corinthus* dissentirent. Schedae *Vind.* et *Arch.* longius, me iudice, aberrant: in *Corintho*, ut passim editur, est, quod improbo. *Aldus* vulgaverat Anno MDXII. αὐτὸς μὲν ἐπὶ τόνους συνεγερόμην δήμου τοῦ ἦν, ἀντὶ οὗ ἦν, vitiose citra dubium. Si scripseris, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγερόμην, δήμου τοῦ ἦν, videbitur Herodoteum. Ita *Corinthus* certe opinatus est. Verum uberius hoc doctissimus iuvenis *Gisb. Koen*, cui *Corinthis* de Dialectis Eclogas, culte tractatas, brevi debebimus, examinabit. De *Pitanae* δῆμου ad *Eurotam* *Laconico Gronov.* et *Io. Meursius* *Miscell. Lac.* IV. 9. WESS.

12. ὑπὸ Σαμίων εὔ.) Malui msstos plures sequi. Fateor, publice contumelatos bene (εὔ) plerumque fuisse sepultos; an semper, ignoro. Sane εὔ publicae sepulturae amplius quoddam decus addit. Vocula ipsa saepe orationem terminat in *Herodoto*, cap. 82. monitore *Gronov.*, in *Pericitiones* *Fragm.* ap. *Stob.* pag. 488. ἀνδάνει ταῖς γυγνομέναισιν εὔ. Ego vero non ambigo, quin ταφῆναι *Noster* nationis et dialecti consuetudine exaraverit. Conf. *Eustath.* in *Homer.* p. 519, 41. WESS. — Adde *Adn.* ad I. 130, 8. et ad II. 121, 11. S.

CAP. LVI. 5. λόγος ὥρμηται, λέγεται) Apte nexa haec non sunt: saltem λέγεται γὰρ etc. Praestaret ὥρμηται λέγεσθαι, Πολυκράτεια etc. Sic adsolet enim. Ὁ λόγος ὅδε ὥρμηται λέγεσθαι: IV. 16. Iterum VI. 86, 4. Statim μόλιθδου, *Ael. Dionysio* ap. *Eustath.* in *Homer.* pag. 1340, 30. [p. 1469, 20. ed. Bas.] obtemperans, amplexus sum. Vid. ad *Diodorum* lib. II. [c. 10.] pag. 125. WESS. — Qua caussa λέγεται γὰρ maluerit *Vir* doctissimus, non video: immo prorsus ab hoc loco aliena foret haec particula. Nec vero ad λόγος ὥρμηται quidquam desideratur: sic sane et φάτις ὥρμηται ait, VII. 189, 7. fama exiit, emanavit, fertur. Caeterum moneo, esse h. l. plenam locutionem, qua aliàs ellipticā usum esse vidimus *Nostrum*: quod si enim contuleris loca a nobis in *Adn.* ad I. 58, 7. adlata, intel-

liges, ex more Nostri citra sententiae damnum omitti h. l. verbum λέγεται potuisse; quod ipsum verbum, si vel ab uno vetere codice abesset, equidem arbitrarer temere in reliquos codices invasisse e' scholio, quo olim aliquis adnotasset, λόγος ὤρμηται idem ac λέγεται valere. S.

8 seq. ταύτην πρώτην στρατιήν etc.) Egregius, nimius tamen, Medic. est in Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς. Postremum satis fuerat. Alia prave mutat. Vagum et generale nimis, (quod et G. Arnaldus Animadv. cap. 29. vidit:) ubi πρώτην induxeris, sententiae nascitur genus. Primam fuisse signat, ut eiusmodi in Asiam expeditionum initia constarent. Finxi praeterea στρατιήν ex coniectura, quam perpetuus Scriptoris mos certissimam praestat. Praeivit quidam ex parte Editor Genevensis. WESS.

Ibid. ταύτην πρώτην --- Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς) Istam primam expeditionem in Asiam dicuntur suscepisse, ταύτην πρώτην στρατιήν: sic enim scripserat: perperam Gronovium obliterasse vocem πρώτην, monuerat G. Arnaldus Anim. pag. 162. Precibus Ionum Asiaticorum excitati iam ante Spartani rebus se miscuerant Asiaticis, Herod. I. cap. 152. sed haec prima illorum erat στρατιά, vel ἔξοδος, in Asiam. Imitator Herodoti Pausanias de primo loquens bello Messenico, IV. [5.] p. 292. ταύτην, inquit, Λακεδαιμόνιοι πρώτην ἐπὶ Μεσσηνίους ἔξοδον ἐποιήσαντο. Scientem historiae Graecae neminem sanequam offenderent alibi Λακεδαιμόνιοι Δωριεῖς: sed hoc in loco Lacedaemonios e proximis notissimos nemo requireret, si Δωριεῖς in Codicum nominarentur contextu, voce Λακεδαιμόνιοι in marginem reiecta. Alia longe res est in his Atheniensis Euphemi apud Thucyd. VI. 82. Imperio recusamus esse subditi ἡμεῖς, (Ἀθηναῖοι,) Ἴωνες ὄντες, Πελοποννησίοις, Δωριεῦσι, respondentis ad ista Syracusani Hermocratis, cap. 80. ἐπιβουλεύμεθα μὲν ὑπὸ Ἴωνων, αἰεὶ πολεμίων, προσδιδόμεθα δὲ ὑπὸ ὑμῶν, Δωριεῖς Δωριέων. Apud Pausan. VII. pag. 537. bellis Persicis Achaei Λακεδαιμονίους Δωριεῖς ἀπηξίουσιν σφίσιν ἡγεῖσθαι. Hoc nominis honore superbi praesertim Heraclidae Spartani se libenter Δωριεῖς nuncupabant; Asiaticos non tantum, sed Athenienses vel in primis percontemtum Ἴωνας: vid. Thucydides p. 323, 72. 426, 51. 450, 46. 482, 21. 483, 66. 520, 56. Propter ista horumque similia, plerique tanquam Herodotea hic etiam utrumque censebunt retinendum. VALCK.

CAP. LVII. 5. καὶ νησιωτῶν μάλιστα ἐπλούτεον) Quod *Corinthus* hinc adfert κατ' ἀρχαῖς νησιωτῶν etc. unde accepit, iuxta cum illis scio, qui ignorant: est quoque inutile. *Siphniorum metalla et pecuniae veterem abundantiam*, (nam sciore aevo nihil illis tenuius,) ex *Nostro*, *Suida* et *Phavorino* in luce *S. Bochartus* posuit de *Phoenic.* Colon. lib. I. 14.; quibus accedere *Pausanias*, *Siphniorum* apud *Delphos* thesaurum atque opes memorans lib. X. 11. pag. 823., obportune potuerat. WESS.

11. εἰ αὐτοῖσι) In *Gregorii* de *Dialecticis* libro msto legitur: ὡς αὐτοῖσι τὰ παρόντα ἀγαθὰ etc. Si. qui forte Codd. affirmarent, illud ὡς considerari mereretur; pro πῶς, quomodo, *Tragicis* aliisque frequens. *Siphniis* datum oraculum soli debemus, opinor, *Herodoto*, quo iubentur φράσασθαι ξυλινόν τε λόχον, κήρυκά τ' ἱερὸν. Huius ξυλινόν λόχον fieri potest, ut *Themistocles* fuerit recordatus, dum *Delphici* vatis τεῖχος ξυλινόν civibus ille suis utiliter interpretabatur: φράζεσθαι, in oraculis verbum usitatissimum; significans animo considerare, saepius etiam notat considerata cavere, φυλάξασθαι. Apud *Plutarch.* T. I. pag. 597. c. et T. II. pag. 399. b. φράξο δὴ Σπάρτη, -- Μὴ σθέν ἀγρίπιδος βλάβη χωλῇ βασιλείᾳ. Vates *Diopithes* in *Xenoph.* Έλλ. III. p. 289, 6. εἶπεν ὡς Ἀπόλλωνος χρησμὸς εἴη, φυλάξασθαι τὴν χωλὴν βασιλείαν: utrumque iunxit in *Agesilao* *Plutarch.* I. p. 612. e. εἴλοντο χωλὸν καὶ πεπηρωμένον, ὃ παντὸς μᾶλλον αὐτοὺς ἐδίδασκε φράζεσθαι καὶ φυλάττεσθαι τὸ δαιμόνιον. Deo *Delphico* rectius obsecundassent *Spartani*; nam egregius Imperator *Agesilaus* immoderato in *Thebanos* odio suaue dominandi cupidine patriam pessumdedit. VALCK.

CAP. LVIII. 6. αἱ νῆες ἦσαν μιληγεφείες) *Grammaticis* si fides manet, ἰακὼν erit τὸ νῆες ex *Vindob.*; in *Musis*, quod supra admonitum, mira valet inconstantia, nullā scriptoris culpā. Naves μιληγεφείας *Homeri* versibus celebrantur: μιληγεφείας qui adpellarit, novi neminem. *Eustathius* de compositis ex ἀλειφῶ huiusmodi, διὰ δὲ τοῦ φ, μόνον τὸ ἰῶτα ἔχουσιν· εἶον ἂν η λ ι φ ῆς ναῦς, ἢ μὴ ἀλειφεῖσα πίσση, καὶ π ι σ σ α λ ι φ ῆς, ἢ πεπιστωμένη: in *Odys.* p. 1561, 8. [p. 260, 45. ed. Bas.] *Paria Etymolog.* p. 61, 5.; quorum quidem ex scito μιληγεφείες levi opera fingentur. Mihi *Arch.* μιληγεφείες vehementer blandiuntur. *Ξηραλοιφεῖν*, μυρμηλοφεῖν suppetias ferunt. WESS.

CAP. LIX. 2. Ὑδρέαν τὴν ἐπὶ Πελοποννήσῳ) Praeclara Arch. et Vind. laus ex instaurata insula. Θυρέα, *Thyrea*, in mediterraneis Argolidis et Laconicae finibus, in numero insularum locum capessivit nunquam, neque potuit. Venit in ditionem ea post acre certamen, de quo I. 82., Spartanorum; a quibus humanissime Aeginetis exulibus contributa fuit colenda et habitanda, *Pausania* auctore lib. II. c. 29. et 38. Nihil proinde iuris in eam Hermionensibus. Contra ea, ut Cl. *Askew* belle animadvertit, *Hydrea* insula e regione *Hermiones* in sinu Saronico situm habebat, eodem *Pausania* Corinth. cap. 34. p. 192. testificante. Est quidem in *Steph. Byz.* Ὑδρέα, νῆσος πρὸς τῇ Τροιζίνι, sed stabilit insulae posituram: vicinae enim Hermione et Troezen; unde et Samii pecunia redemptam Troezeniis certa lege tradiderunt. Atque hinc fortassis πρὸς τῇ Τροιζίνι in *Stephano*, quoniam eius in civitatis potestatem devenerat. WESS.

5. Ζακυνθίους ἐξελοῦντες) Omnes ita. *Herodoto* solemnnia sunt ἐξελῶντες, ἐξελῶν, ἐλῶν, IV. 148. V. 63. IX. 89., ad quam formam et hic ἐξελῶντες scripsisse, credibile est. Eadem Jo. *Piersoni* sententia ad *Moerid.* pag. 146. WESS. — Potuerat ἐξελῶντες scribere, sed et ἐξελοῦντες probum. Vide nostram *Var. Lect. S.*

8. τῆς Δικτύνης) Sic omnes, etiam *Valla*. Δικτύνην, *Dictynnam*, creberrime alii, ut notum omnibus, scribunt. In numis Cretensium apud *Mediobarbum* ΔΙΚΤΙΝΑ: in *Cornuto* Nat. Deor. c. 34. [pag. 230. ed. Gal.] Δίκτυνα et Δίκτυνα. Multa de ea *Diodorus* V. 76. et ill. *Spanhemius* ad *Callim. Hymn. in Dian.* vs. 205. WESS.

10. καπρίους ἔχ. τὰς πρώτας) *Prorarum* insignia, capros, arietes, tauros, apros, leones, viri longe doctissimi, *Scaliger*, *D. Heinsius*, *Stanleius*, ea ornarunt eruditionis copia, ut tacere consultum sit. Accedat *Iungermannus* ad *Polluc.* I. 83. Nam Καπρίους Arch. et Vind., nisi lapsus offendentis fuerit calami, non intelligo. WESS.

12. ἔγκειτον ἔχοντες) *H. Stephani* praeiudicio, *Prolegom.* Edit. Secundae, ἐν κότον ἔχοντες scribendum ubique: solum verum esse κότον ἐνέχειν ex lib. I. c. 18., quod per *tmesin*, ut *Herodoti* plura, disiunctum ἐν κότον ἔχειν prae-buerit; ἔγκειτον praeterea in adiectivis locum semper ha-

bere. Ego vero bene reminiscens ἔγκοτον στύγος Aeschyli Choëph. vs. 391. et Homeri κότον ἔχειν, Ἰλ. δ. 82., in viri doctissimi iudicio non adquiesco. Vetant Scholiastes, Timaeus, et Suidas, et Scriptor ipsemet; siquidem VIII. 29. τούτων δὴ σφι ἀμφοτέρων ἔχοντες ἔγκοτον: et IX. 109. ταύτην οὐκ ἔχε ἔγκοτον: in quibus timesi nulla occasio. WESS.

CAP. LX. 2. οὐρέος τε ὑψηλοῦ ἐς πεντ.) Gronovium, semper in Medic. proclivem, nihil hic demutasse, [scil. non abiecisce vocab. ὄρυγμα, vulgo olim post ὑψηλοῦ insertum.] mirum accidit. Verissima sunt, quae amplectimur. ὄρυγμα ex insecutis insertum imprudenter fuit. Iustum praeterea τούτου τὸ ὄρ. ex schedis, videlicet montis; nec alia Cl. Reiskii suspicio. WESS. — Vide nostram Var. Lect. S.

6. διὰ παντός δι' αὐτοῦ) Fossa erat ἀμφίστομος, duplici instructa ore. Quare διὰ παντός non aliud vult, ac per eundem montem et iuxta priorem fossam [sive in illius medio] excavatam fuisse alteram, quae aquae ductus vicem praeberet. Prior hominibus transitum dabat, ut, si quid aquae ductui labis fieret, sarciretur: unde et latior et celsior altera erat: nam τριπλοῦν Vallae et Codicum manifesto aberrat. Mecum faciunt Cl. de Pauw et Reiskius. Ὁρώρυκται, etsi ὠρύκται II. 158., possessionem recepit: illud enim et cap. 186. Musae primae, atque alias. Placuit quoque ὀχετεύομενον διὰ σωλ. ex codicum consensione. WESS.

CAP. LXI. 4. τῶν οἰκίων μελεδωνόν) Servari οἰκίων μελ. potuerat, ni Scriptori placuisset prius. Μελεδωνόν τῶν οἰκίων cap. 63. et ἐπίτροπον τῶν οἰκίων cap. 65. fuisse Magum scribit. Mitto perpetuam in his librariorum aberrationem. Conf. I. 109. Recte Manasses in Annalibus, Οἱ τῶν δωματίων φύλακες τῶν βασιλείων Μάγοι, de his fratribus. WESS.

13. ὁ μάγος Πατιζείθης) Notabile Pass. codicis ex Dionysio Milesio Scholion ob diversam nominis Magi scripturam. Κατιζείθης Zonarae ex Herodoto, sed corrupte. Alii longius abeunt, de quibus Ian. Rutgersius Var. Lect. I. 8. et III. 10. Vallae Latina, tanquam ambigua, Stephanus olim in Voc. Herodoti Recensione castigavit. Et erant sane, tametsi quadam tenuis congrua Arch., non bona. WESS.

16. προσέρποντα -- ὡς Σ. ἀκουστέα εἶν) Quando paulo legitur inferius, οἱ κήρυκες προκηγόρευον ταῦτα, lectio Cod. Arch.

abici debuerat a Galeo, non tentari. [Scil. pro mendoso προελθόντες, quod Arch. hic habet, „forte προσελθόντας“ adnotaverat Gal.] De praecone praesertim frequentata προσιπεῖν, προαγορεύειν, προερεῖν, significant proclamando edicere vel denuntiare. Προσιπεῖν quum forte legeretur in Attica lege Demosth. contr. Macart. p. 607, 83. in errorem induxit S. Petitum in Legg. Att. pag. 623. Scribi debuerat: προσιπεῖν τῷ κτείναντι: et apud eundem Dem. p. 647, 98. ὀνομαστὶ μὲν οὐδενὶ μὴ προαγορεύειν, τοῖς δὲ δρακόνσι δὲ καὶ κτείνανσι. Doctis notum est quid in Attico foro diceretur πρόβησις et προαγόρευσις. Herodoti Magus edici iussit exercitui, ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἶη. Sophoclis est in Elect. 340. τῶν κρατούντων ἰσὶ πάντ' ἀκουστέα. Istam quidem scribendi formam Noster alibi, quantum memini, non adhibuit; qua Thucyd. utitur et l. 86. οὗς οὐ παραδοτέα τοῖς Ἀθηναίοις ἴσθιν, οὐδὲ δίκαις καὶ λόγοις διακρίτέα, -- ἀλλὰ τιμωρητέα ἐν τάχει. Illa Tragicis, Comicis, Platoni, ceterisque Atticis est multo usitatior forma, qua docet amabilis ille morum magister in Xenoph. Ἀπομν. II. p. 430, 27. quo modo θεραπευτὴν τοῦ θεοῦ, τοὺς φίλους εὐεργετητὴν, τὴν πόλιν ὠφελήτην. Ab utraque distant Herodoteum, οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα ἀνθρώποισι, et similia. VALCK.

CAP. LXII. 4. ἐν Ἀγβατάνοις) Stephanus Byz. haec Herodoti ista in Voce advocans, sic iubet; Laurentius in suis invenit schedis. At nullum gravius urget imperium, quam Scriptoris, cap. 64. urbem non aliter exarantis. Adde lib. l. c. 98. Quae autem Syriae illa Ecbatana sive Agbatana, discernere non stricte queo. Memorat Iosephus Vit. cap. 12. p. 6. Ἐκβάτανα in Galilaeae tractu, sed male habita et vitiosa, quod Spanhemius et Relandus viderunt. In Plinii Hist. Nat. V. 19. de Carmelo, et in monte oppidum eodem nomine, quondam Ecbatana dictum. Id huc pertinere, probabile est. WESS. — De hoc Syriae oppido consulendus omnino Hyde, Relig. Vet. Pers. pag. 541. S.

10. οὗτι μοι) Perplacet: Οὕτω μοι διεπρήξαο τὸ τοι προσέδικα πρῆγμα; ita-ne mihi rem executus es, quam tibi iniunxeram? Sic ista dum vertebat Valla, οὕτω se reperisse demonstrat in suo Cod. enotatum a Galeo ex Arch. Vallae versio, hominis ut erant tum tempora perdocti, centies

minus cogitate fuit a correctoribus interpolata. Quid in suis invenerit Zonaras, decerni nequit. Quod infra legitur, [L. 13 seq.] οὐ -- τι -- -- ἢ μέγα ἢ μικρόν, (conf. pag. 327, 4.) [V. 106, 14.] significans nihil prorsus, frequenter apud Oratores etiam Atticos. VALCK.

18. νεώτερον κακὸν ἀναβλάστη) νεώτερον κακὸν qui dixerit, novi neminem: novi qui κακὸν vel κακὰ ἀναβλαστῶν et ἀναφύεσθαι eodem sensu posuerint; plurimos autem, qui pro κακὸν per εὐφημισμὸν scripserint νεώτερον: ut adeo, si κακὸν omitteretur in Codicibus, ex interpretamento fluxisse videretur. Pausan. IV. p. 367. οὐδὲ ἐκ τῶν Μισσηίων -- ἐγένετο οὐδὲν ἐς αὐτοὺς νεώτερον: idem illud sic adhibuere Herod. V. 19. 35. et 93. VIII. 142. Thucyd. p. 85, 34. Euripid. Rheseo vs. 590. Aristoph. Ἐκκλ. 338. Ἀγνιν τι νεώτερον est in Eurip. Or. 1331. ut in Platonis Protag. pag. 310. μήτι νεώτερον ἀγνι γέλλεις; οὐδὲν γ', ἢ δ' ὅς, εἰ μὴ ἀγαθὰ γι. Insidiis alteri structis res novas moliri, νεώτερα βουλευῆσαι dicitur Herodoto I. 210. cuius est in lib. VIII. c. 21. ἦν τι καταλαμβάνῃ νεώτερον τὸν πεζόν. Huius vice Thucyd. VII. 64. dum scribit, εἰ ξυμβήσεται τι ἄλλο, secundum Schol. εὐφημότατα ἠνέξατο τὴν ἥταν. Solā quoque voculā τὴν mala quaevis bellica designantur in Eurip. Phoen. 642. καὶ τί σοι πόλις γένηται. VALCK.

Ibid. νεώτερον ἀναβλαστῆσει) Quod in verbo ausus sum, schedae excusabunt; excusabunt etiam κακὸν in exsilium actum, a Vindob. et Valla merito proscriptum. Νεώτερόν τι ποιῆν habet V. 19. et aliās, expressum κακὸν non desiderans. Immo vero plura credo in hac vicinia mutationem subiisse, fuisseque primitus, uti Codd. praecunt, νῦν ὃν μοι μεταδιώξας τὸν κήρυκα ἐξετάζειν παρ' ὅτεν etc. Convenit Scriptoris elegantiae, qua inferius cap. 134. σὺ δέ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι. Sunt, quae iuvare possunt, et alia. Hoc celare iniustum foret, glossatorem S. Germani ἐτάζειν hic reperisse. Sic enim Ἑτάζειν τὸ ἐξετάζειν, Ἡρόδοτος Γ'. WESS.

CAP. LXIII. 6. αὐτός τοι Σμέρδης) Vere libri veteres: labat ceteroqui oratio, quod Reiskium non latuit. Ἐς ὅψιν, postulantibus msstis, cur recusarem, nihil erat. ἔρχεσθαι εἰς ὅψιν praebebit Diodorus, φαίνεσθαι εἰς ὅψιν alii, quos in re nota non fatigabo. Vide tamen VII. 6. WESS.

17. ὁ ἐπιβατεύων τοῦ Σμέρδης οὐνόματος) Recurrit c. 67.

et IX. 94. Singulare et rarum *Pollux* habuit: itaque plures, tanquam emblemata, ornandae orationi inseruerunt. Tale *Iamblichi* ἵνα μὴ καὶ ἑτέρα τις τοῦ τῆς Σινωνίδος ἐπιβατεύσῃ ὀνόματος apud Phot. Biblioth. p. 248. [ed. Rothom.] Procopio, aemulatori Herodoto, mire arrisit: εὖτε τοῦ ὀνόματος ἐπιβατεύσαι ἤξιωσεν, Bell. Goth. I. 1. et Bell. Pers. I. 25., tum Vandal. I. 11. etc. WESS.

CAP. LXIV. 8. τῇ ἀπάσῃ συμφορῇ) Corrigitur τῇ ἀπαντιώσῃ occurrente: verum ἀπάσῃ, summâ totâque, recte erit, sicuti docti norunt monentque. [Iterum c. 65 extr. ἀπέκλειαι πᾶσαν τὴν ἰωντοῦ πρῆξιν. Conf. Lexicon nostrum Polyb. voce Πᾶς, num. 3.] Maiorem movet litem [l. 11.] τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφος ὁ μύκης, sive, ut Gronov. in Latinis, *fungus vaginae gladii*. Est-ne summa an ima vaginae pars? Eustathius et Grammaticorum plures prius optant et τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους interpretantur: quibus favet Portus. Contra Pavius, quod capulus sit obtusior et ad vulnus inferendum ineptior, μύκητα esse illud ferrum, quod in ima parte mucronem ambit et ipsius est mucronis theca. Satis speciose. Mihi forma gladii apud Persas et Graecorum priscos non explorata est cognita, potior tamen Criticorum caussa. Similitudo μύκητος, *fungi*, manubrio gladii propior est, quam extimae vaginae. Nicandri praeterea Alexiph. vs. 103. μύκης ὅθι κάππεσιν ἄρπης vaginae extrema indicare nequeunt; bene Schol. μύκης κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ξίφους, τὸ κατακλείων τὴν θήκην. Eadem Etymolog. p. 594., leviter in prima voce vitiosus: minime vero Plutarchi de Flumin. p. 63. ἐξέπεσεν αὐτοῦ τῆς λαβῆς τοῦ ξίφους ὁ μύκης: illis enim nihil ad hanc rem clarius. WESS.

11. τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφος ὁ μύκης) Eustathio, ubi excitat Herodotea, in Ἰλ. β'. pag. 219, 27. μύκης minus accurate fuisse dicitur ἢ λαβὴ τοῦ ξίφους. Cautius Zonaras Ann. IV. pag. 127. n. ipsa transscripsit Herodoti verba, τοῦ κουλεῦ τοῦ ξίφους ὁ μύκης ἐξέπεσε. Recte, credo, definitur ab aliis τὸ κατακλείων τὴν θήκην τοῦ ξίφους: fungo namque cadente Cambysis acinaces vagina fuit nudatus. Loca Grammaticorum collegit Abr. Berckel. ad Steph. voc. Μυκῆναι. Huius non meminerat historiae interpretes Pausaniae, quem huc respexisse minime dubito I. [c. 28.] p. 70. Λέγεται καὶ ἄλλα τῶν ἀψύχων αὐτόματα ἐπιθεῖναι σὺν τῷ δικαίῳ τιμωρίαν ἀν-

δράποις ἔργον δὲ κάλλιστον καὶ δόξῃ φανερώτατον ὁ Καμβύσης παύσχετο αἰνέειν. Nihil sanequam fecit ista res ad Atheniensium gloriam: τί γὰρ Καμβύσης καὶ Ἀθηναίους ἦν πρῆγμα; [Perspecte ista Pausaniae graeca sic gallice reddidit nuperus doctus Interpres: et l'exemple le plus célèbre en ce genre est celui du sabre de Cambyse.] Illud vero mirabile, quod Cambysi, idem evenisse Annibali secundum Pausan. VIII. pag. 623. Poenum deceperat Iupiter Ammon nomine Λιβύσης: Cambysen Latona, nomine Ἐμβατάνων. Figura ex ambiguo coelestibus istis valde fuit adamata. VALCK. — De vi vocab. μύκης videndus omnino Schneider, Animadv. in Nicandri Alexiph. vs. 103. et quos ille laudavit auctores; quibus adiiciendum Hecataei fragmentum, ex Scholiis Venetis ad Iliad. XV. 302. a Creuzero prolatum in Historicor. Graec. antiquiss. Fragm. pag. 77. S.

14. ὡς οἱ καίρις ἔδοξε τεύεσθαι) Laurentius male vertit. Palmerius, quem ducem Gronov. habuit, melius, Exercitat. p. 16., non neglectis Syriae Ecbatanis. Non repeto caussas, quibus Ἀγβάτανα ex mssis restitui. [Vide supra, ad cap. 62, 4.] Iosephum Antiq. XI. 2, 2., Cambysis obitum Damasci contigisse scribentem, miror, nec minus Ctesiam, qui Babylone. WESS. — Ad καίρις intelligi πληγῇ, vix opus fuerit ut moneatur Herodoti lector. S.

CAP. LXV. 16. ὑπεραιρημένου) Sive cum Reiskio scribendum ὑπαραιρημένου, seu ὑπεξαραιρημένου, Smerde submoto, vel sublato: hoc praebet lib. VII. c. 8. §. 3. Portus in Ἀραιρημένος nostrum illud non attigit. VALCK.

Ibid. ὑπαραιρημένου) Gronovii coniecturam firmat Pass. codex. Παραιρημένου, ut plures schedae hic et cap. 126., praesidium ex Demosthenis Philipp. II. p. 46. et eius Scholiaste, quem Suidas descripsit, [item ex Polyb. I. 9, 6.] nancisci posset, nisi vulgatum dialecto congrueret aptius. WESS.

[27. οἰκιστάτων) In nostro exemplo ante ηῖ iota operarum errore irrepsisse, non est quod moneam. De vocali antepenultima syllabae notare debeo, editos quidem libros omnes ω longum tenere; recte illos quidem hactenus, quoniam ob divulsam in duas vocales diphthongum η praecedat brevis syllaba. Codex vero ms. F. (nescio an consentientibus aliis) et h. l. et V. 5, 8. breve o habet, ne is

quidem male, nempe omissis utrobique super η (quo pacto ille constanter diphthongum η pingit,) punctis diaereticis. At altero loco, V. 5, 8. editi omnes ante Schaeff. et Borh. $\omicron\iota\kappa\eta\iota\delta\alpha\tau$. praeferunt, brevi $\omicron$ utentes, simul tamen diphthongo in duas syllabas distracta. S.]

35. $\alpha\pi\alpha\iota\rho\epsilon\theta\eta\eta\alpha\iota$) Membranae hoc desiderant, scriptore consentiente. Paullo ante, $\delta\epsilon\iota\sigma\alpha\varsigma\ \mu\eta\ \alpha\pi\alpha\iota\rho\epsilon\theta\epsilon\omega\ \tau\eta\eta\ \alpha\rho\chi\eta\eta$. Rursus I. 69. $\omega\varsigma\ \alpha\pi\alpha\iota\rho\epsilon\theta\epsilon\iota\sigma\alpha\iota\ \upsilon\pi\omicron\ \Sigma\alpha\mu\iota\omega\eta$. Denique III. 126. $\upsilon\pi\omicron\ \text{M}\eta\delta\omega\eta\ \alpha\pi\alpha\iota\rho\alpha\iota\eta\mu\epsilon\eta\omicron\upsilon\varsigma\ \tau\eta\eta\ \alpha\rho\chi\eta\eta$. WESS.

40. $\mu\eta\ \alpha\nu\alpha\sigma\omega\sigma\alpha\mu\epsilon\eta\omicron\upsilon\varsigma\ \delta\epsilon\ \tau\eta\eta\ \alpha\rho\chi\eta\eta$) Et hoc, iisdem postulantibus, iustum est. Vide c. 75. Diras, quas rex inprecatur, ex saxo Aphrodisiensi illustravit Gronovius: geminae Teiorum sunt in Antiq. Asiatic. p. 98. Edm. Chishull; longe vero dirius in Israëlitas, ni saperent, carmen Deuteron. xxviii, 16. etc. WESS.

41. $\tau\alpha\ \epsilon\nu\alpha\nu\tau\iota\alpha\ \tau\omicron\upsilon\tau\omicron\iota\varsigma\ \alpha\rho\epsilon\omicron\mu\alpha\iota$) Ista Sophoclis: $\text{K}\alpha\iota\ \tau\alpha\upsilon\tau\alpha\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \mu\eta\ \delta\rho\omega\sigma\iota\nu\ \epsilon\upsilon\chi\omicron\mu\alpha\iota\ \theta\epsilon\omicron\upsilon\varsigma\ \text{M}\eta\ \tau\ \alpha\rho\tau\omicron\eta\nu\ \alpha\upsilon\tau\omicron\iota\varsigma\ \gamma\eta\eta\ \alpha\nu\epsilon\iota\nu\alpha\iota\ \tau\iota\nu\alpha\ \text{M}\eta\ \tau\ \omicron\upsilon\nu\ \gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\omega\eta\ \pi\alpha\iota\delta\alpha\varsigma$: ex Oed. Tyr. 277. forte respexit Herod. qui lib. VI. c. 139. hanc Pelasgis memorat in Lemno divinitus inflictam poenam: $\omicron\upsilon\tau\epsilon\ \gamma\eta\ \kappa\alpha\rho\pi\omicron\nu\ \epsilon\phi\epsilon\rho\epsilon$, $\omicron\upsilon\tau\epsilon\ \gamma\upsilon\nu\alpha\iota\kappa\epsilon\varsigma\ \tau\epsilon\ \kappa\alpha\iota\ \pi\omicron\iota\mu\nu\iota\alpha\ \omicron\mu\omicron\iota\omega\varsigma\ \epsilon\tau\iota\kappa\tau\omicron\nu\ \omega\varsigma\ \kappa\alpha\iota\ \pi\rho\tau\omicron\upsilon$. conf. Philostr. Vit. Apollon. III. 20. In veteribus imprecationum formulis ista talia leguntur saepenumero; in recentioribus etiam absurdissima. VALCK.

CAP. LXVI. 2. $\kappa\alpha\tau\eta\rho\epsilon\iota\kappa\omicron\nu\ \tau\epsilon$) Superfluum $\tau\epsilon$, leniter in $\tau\omicron$ mutatum, dabit $\kappa\alpha\tau\eta\rho\epsilon\iota\kappa\omicron\nu\tau\omicron$: quod, si vel omnes Codices alterum praeferrent, harum rerum peritis sincerum videbitur. In Regis non optimi, Regis tamen, luctu Persarum proceres obsecundabant consuetudini, lugentiumque sibi personam induebant: $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\iota\varsigma\ \tau\alpha\ \tau\epsilon\ \epsilon\sigma\theta\eta\tau\omicron\varsigma\ \epsilon\chi\theta\mu\epsilon\nu\alpha\ \epsilon\iota\chi\omicron\nu\ \tau\alpha\upsilon\tau\alpha\ \kappa\alpha\tau\eta\rho\epsilon\iota\kappa\omicron\nu\tau\omicron\ \kappa\alpha\iota\ \omicron\iota\mu\omega\gamma\eta\ \alpha\phi\theta\omicron\nu\ \delta\iota\epsilon\chi\rho\epsilon\iota\omega\nu\tau\omicron$: non aliis vestes illi diripiebant, non $\kappa\alpha\tau\epsilon\rho\eta\gamma\gamma\upsilon\nu\omicron$; sive $\kappa\alpha\tau\eta\rho\epsilon\iota\kappa\omicron\nu$, sed $\kappa\alpha\tau\eta\rho\epsilon\iota\kappa\omicron\nu\tau\omicron$, suas discindebant. Praeterea praebet id ipsum, hinc enotatum probabiliter, Hesychius: $\text{K}\alpha\tau\eta\rho\epsilon\iota\kappa\omicron\nu\tau\omicron$, $\kappa\alpha\tau\epsilon\sigma\chi\iota\zeta\omicron\nu\tau\omicron$. $\kappa\alpha\tau\epsilon\sigma\chi\iota\sigma\alpha\sigma\theta\alpha\iota\ \tau\omicron\upsilon\varsigma\ \pi\acute{\epsilon}\pi\lambda\omicron\upsilon\varsigma$ est apud Pollucem VII. 50. ex interpretamento Xenophontei $\kappa\alpha\tau\alpha\rho\eta\eta\zeta\alpha\sigma\theta\alpha\iota$: sicut ap. Diodor. Sic. T. I. p. 83, 34. ad $\text{K}\alpha\tau\epsilon\rho\eta\eta\tau\tau\omicron\nu\tau\omicron$ Codd. scholion adiiciunt $\kappa\alpha\iota\ \epsilon\sigma\chi$. sive $\kappa\alpha\tau\epsilon\sigma\chi\iota\zeta\omicron\nu\tau\omicron$. Vir D. in Miscell. Obs. Nov. T. I. p. 73. ad Hesychium comparans Aeschyli locum e Pers. vs. 537. in Herodoto tamen $\kappa\alpha\tau\eta\rho\epsilon\iota$

κον scribendum credidit. Quid differant περιῤῥῆξαι τὴν ἐσθῆτα et περιῤῥήξασθαι Praeceptores mei docuerunt in Miscell. Obs. V. 3. p. 64. et ad Diodor. Sic. T. II. p. 186. Quibus ista fuerint explorata, nec non cura scribendi Herodotea; hi minime dubitabunt, quin verum sit κατηρείκοντο, inprimis Aeschylea considerantes, ubi Persides in publico luctu: Πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας Κατερείκμεναι, διαμυδαλίοις Δάκρυσι κόλπους Τέγγουσ' ἄλλους μετίχουσai: quae fortasse respexit Herod. et, ubi de eodem, de quo Aeschylus, luctu loquitur lib. VIII. c. 98. τοὺς κithῶνας κατεῤῥήξαντο πάντες, βοῇ τε καὶ οἰμωγῇ ἐχρέωντο ἀπλήτῳ. Xenophontis Tigranes Κυρ. Παιδ. III. p. 38, 26. περισπάσατο τὴν τιάραν καὶ τοὺς πέπλους κατεῤῥήξατο, quod recte tuetur H. Steph. Diodorus I. 72. de Aegyptiis, Rege, inquit, mortuo omnes κοινὸν ἀνηροῦντο πένθος, καὶ τὰς ἐσθῆτας κατεῤῥήττοντο. Herodotus in horum locorum primo ponere quoque potuisset κατηρείξαντο, pro κατεῤῥήξαντο. Ἐρείκει a Grammaticis redditur σχίζειν et ῥηγνύνει: vid. Hesych. in Ἐρείκει et in Δήρικον: neque tantum ἐρείκειν, sed et ἐρείξαι usu fuisse receptum monstrant Aristophanis κατερείξαι in Vesp. vs. 647. et Hesychii Διερείξας. Ex eodem discimus, τὰ κατεῤῥωγῶτα ἱμάτια alicubi fuisse dicta Κατερίκτα. Apud Hephaestion. p. 34. Καττύπτεσθε κόραι, καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας, cum Editore legit Wesseling. ad Herod. p. 124. n. 38. [ad II. 42, 27.] VALCK.

Ibid. κατηρείκοντο) Aldinum κατερείκον τε Sylburgius ad Brisson. R. Pers. II. 205. p. 563. κατήρεικον, Gronovius ex Med. κατήρικον refinxit. Nihil verius admisso. Hesychius, hoc fortassis e loco, κατηρείκοντο, κατισχύζοντο. Forma verbi unice quadrat. Vetus poeta in Enchirid. Hephaestionis p. 34. καττύπτεσθε κόραι καὶ κατερείκεσθε χιτῶνας (sic Io. Corn. de Pauw egregie): Aeschylus Pers. vs. 537. πολλὰ δ' ἀπαλαῖς χερσὶ καλύπτρας κατερείκόμεναι: quo Tragici versu in Miscellan. Observ. Nov. T. I. p. 72. usus etiam vir doctus est. WESS.

4. ὡς ἐσφακέλισέ τε τὸ ὀστίον) Multa Foësius Oecon. p. 603. Opportune vero Galenus in Hippocr. Aphorism. p. 325. postquam γάγγραιναν medicorum, aliis Graecorum σφακέλον dici monuisset, οὕτω γαῦν μοι δοκεῖ καὶ ὁ Ἡρόδοτος τὸν μῆρον εἰρηκέναι τοῦ Καμβύσου σφακέλιζεσθαι, sed memoria lapsus. De Miltiade ad eum modum VI. 136. Adde Cononem Narr.

xviii. ipsumque *Galenum* p. 546. ubi Herodoteis adsimilia. WESS.

[5. ἀπήνικε Καμβύσια) Possis ἢ νοῦσος supplere cum Porto, aut τὸ κακόν: sive τὸ ὅστις σφακελίσαν καὶ ὁ μὴρὸς σαπίς. Caeterum conf. VI. 27, 6. S.]

11. ἵνα οἱ ἐκπολεμῶν πᾶν τὸ Περσικόν) Gronovii Latīnā, ut sic ab eo omne nomen Persicum ad hostilem iram concitaretur, non sunt bona: Vallae praestantiora, [ut sic omne illi nomen Persicum redderetur hostile,] et propterea restituta. Notissima verbi potestas est, spreta saepe. Noster V. 73. ἡπιστάτο γὰρ σφι πρὸς Λακεδαιμονίους - ἐκπεπολεμῶσθαι. Iosephus B. Iud. VII. 10, 2. οὗ γὰρ Ἀντιόχῳ μὲν ἔτι μᾶλλον ἐκπεπολεμῶσθαι τοὺς Ἰουδαίους. Confer doctissimos Ammonii, Moeridis et Thom. Mag. in Πεπολέμωται commentatores. Mox [L. 14.] μὴ μιν ex scriptis malui: eadem Reiskii divinatio. WESS. — Nos non poenitet μὴ μὲν revocasse. Vide Var. Lect. S.

13. βασιλεία ἀνεστειῶτα) In sacris frequens, ἀνίστη (ὄρ) βασιλεὺς, his in libris non puto reperiri; nisi si forte quis ad vitam crederetur revocatus: quo modo legitur supra c. 62. ὁ ὧν saepe dicitur κατιστάς, Herodoto κατιστεύς. ἐνεστώς de Rege, quasi τῷ θρόνῳ ἐνιστεύς, καὶ ἄρχομεν τὸ μέρος. Hic itaque legi non nolim ἐνεστεῶτα: et pro ἀνιστάμενος infra c. 67. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν, ingressus imperium. VALCK. — Possit tamen ἀνεστεῶτα idem ac ἐπανεστεῶτα valere: atque etiam ipsum ἀνεστίασι c. 62, 16. de insurrectione intelligi fortasse poterit. S.

CAP. LXVII. 3. μῆνας ἐπὶ τὰ τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση etc.) Ordo confusior turbas civit. Bene Abreschius τοὺς ἐπιλοίπους Καμβύση τῆς πληρώτιος ἐς τὰ etc. Alibi ἐπὶ μὲν τέσσαρα ἔτια πλήμια VII. 20. Reiskius corrigebat ἐς τῶν ἐκτὼ ἐτίων τὴν πληρώσιν, sine plausu. WESS.

10. ἐνιστάμενος ἐς τὴν ἀρχὴν) Hoc dederat, offeruntque schedae. ἐκέχρηστό σφι - αὐτίκα ἐνισταμένοι σι ἐς τὰς τυραννίδας II. 147. et VI. 59. ἐπειδὴ - ἄλλος ἐνίστηται βασιλεὺς. Atque hic non obliviscor Alexandrinor. Interpretum et Paulli Apostol. Epist. ad Roman. xv, 12. καὶ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἰθὺν, quod multum discrepat, et alius est indolis. WESS.

CAP. LXVIII. 3. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων) Sic ista recte Zonaras interpretatur Ann. IV. p. 127. Ε. Ὅρα-

νης ἢν γίνεαι καὶ πλούτῳ Περσῶν τοῖς πρώτοις ἐνάμικλος. Dedit et ad initium somnii Luciani Hemsterhusius, quae vix ab alio poterant expectari. Thucydidae locum, huius imitator frequens, forsitan et hunc Herodoti, respexit scriptor Epist. Phalaridis Ep. xxi. ὅμοια τοῖς πρώτοις Σικελιωτῶν πεπλοῦτηκεν: ubi paulo post corrigendum censeo, τυραννοκτόνοι Φαλαρίδος ἀκούειν, pro ἀκουσθῆναι. VALCK.

Ibid. ὁμοίως τῷ πρώτῳ Περσέων) Abbas Geinozius ex conjectura ὁμοιος, quod in Arch. Idem Lipsiae expressit Io. Friderichus in Magophonia. At perinde est. Ὅμοια, ὁμοίως, ὁμοιος frequentantur in talibus. Pausanias I. 9. p. 22. καὶ Μακεδόνων ὁμοίως τοῖς ἀρίστοις ἦγεν ἐν τιμῇ. Lege T. Hemsterhusio observata ad Luciani Somn. c. 2. Scripsi ὑπόπτισι, [L. 4.] ne semper in his dialecti ratio contemneretur. WESS. — Ubi adverbio locus est, ibi plerumque ὁμοῖα pro ὁμοίως utitur Noster: sed adverbio hic locus nullus, quia nullum adest adiectivum aut verbum, quo illud referatur. S.

12. παρ' αὐτὴν τὴν θυγ.) Clariss. Gronov., quia Med. παρ' αὐτὸν, nescire se scribit an quid lateat. Latet omnino nihil, nisi error amanuensium, Med. et huic nationi non insuetus: quamquam melius, opinor, ut Arch., παρὰ ταύτην τὴν θυγατέρα. WESS.

23. τῶν συγκατημένων γυναικῶν) Committit hanc dictionem vir Celeb. cum Latino stare in lupanari, non iniuriā D'Orvillio ad Chariton. lib. V. 9. p. 489. inprobante. In gynaeceis Medorum et Persarum plures morabantur feminae, quod ex reginae Estherae historia atque aliunde cognitissimum: hae iuxtim sedebant, pensa trahentes aut texentes, quemadmodum eas inter Sardanapallus in Diodori II. 23. Aldinum ὠνθρωπος rediit in veterem possessionem. WESS. — κατῆσθαι etiam de artifice vel opifice selulario dici, in officina sua sedente, supra vidimus II. 86, 1. S.

CAP. LXIX. 10. ἀφάσσειν αὐτοῦ τὰ ὄτρα) Suidas Ἀφάσσειν, ψηλαφῶν Ἡρόδοτος: quod Steph. Berglerus in ἀφάσσειν, ψηλαφῆσαι non inconsulte transmutat. Spectavit utique grammaticus haec Nostri, in consequentibus verbi sibilantem literam semper geminantis. Eadem aliis consuetudo: de Hippocrate liquido Erotianus et in eum Eusta-

chius p. 50. WESS. — Vide *Erotiani Glossar.* ed. Franz. p. 168 seq. et conf. nostram *Var. Lect.* ad h. l. Libris obtemperans ἄφατον revocavi. Videtur ab ἀφάτῳ futurum ἀφάτω formatum fuisse. Sic quidem et παραφᾶσαι (nisi rectius παραφάσαι) et ἰσαφάσασθαι et ἰσαφάσας habes apud Galen. in Explan. voc. Hippocr. p. 538. et 474. Conf. *Foësi* Oecon. p. 485. S.

16. ἐπίλαμπος δὲ) Capitalis instauratio. *Suidas*, *Scholias*, *Phavorinus*, et hoc de genere alii, nugantur, [ἐπίλαμπος scribentes,] κατάδηλος et καταφανής ex Ionum more, ut adseverant, interpretati. Nihil futilius. Qui communiter Graecis ἐπιληπτός, uti *Antigono Caryst.* c. 45. is Ionum lingua ἐπίλαμπος, cuiusmodi et καταλαμπτής III. 127. Viderunt verum et in clarissima posuerunt luce Cl. *Küsterus* et *Alberti* ad *Ἐπίληπτος Hesychii*. WESS.

Ibid. ἐπίλαμπος) Tolletur, ut opinor, menda vetus e codicibus. ἐπίλαμπος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται restituit e Codd. *Parisinis* L. *Küster.* ad *Hesych.* ubi *Ἐπίληπτος* redditur καταφανής. Attice diceretur: αὐτὴ δὲ ληφθῆ vel φωραθῆ vel ἀλφῆ φηλαφῶσα, sive φάνουσα deprehendatur: solent ista, sicut alia huius generis, adiungi participiis. Eiusdem formae, cuius est ἐπίλαμπος, pro φοιβόληπτος positum φοιβόλαμπος legitur in *Herod.* IV. 13. Sunt autem Ionici flexus istius verbi aliunde notissimi: constanter in Alexandrino Codice *Vet. Test.* λήμψεσθαι, λημφθῆναι, et similia scripta reperiri monuit et alibi *Io. Ern. Grabi*us et in *Proleg.* ad Vol. I. c. 2. §. 7. Vid. *Küster.* Praef. ad Ed. N. T. *Io. Millii* p. 9. Sed a quibusvis Graecis literam μ. superfluum in multis, tum verbis tum nominibus, praesertim propriis, labialibus emolliendis praefigi tametsi constet, saepenumero tamen tentantur a correctoribus minime corrigenda. VALCK.

20. Ἡ ὦν δὲ Φαιδύμη) Paucis interiectis orationem interruptam solemnibus voculis redorsus non necesse quidem habebat *Herod.* iterum nobis narrare, quo patre sata esset *Phaedyme*; sed sic studet ille suaviloquus narrationes suas in animos insinuare legentium, ut addere malit superflua, quam obscurus esse verborum aliquot parsimonia: addidit itaque, αὐτὴ ἡ τοῦ Ὀδάνειω θυγάτηρ. Utilis istius luxuriae, qua sua ipsius explanat *Noster*, centum

forte possent exempla proferri. Hoc eo dico, ne quis olim ista talia intempestive obiiciat hic illic voculam velut Scholion proscribenti. Quod paulo post [l. 26.] legitur diversi generis, *μαθοῦσα οὐ χαλεπῶς, ἀλλ' εὐπειρώς*: pleonasmus est, aliis etiam istius ferme aetatis scriptoribus optimis satis usitatus: Antiphontis est, *οὐκ ἐλάσσω, ἀλλὰ πολὺ μείζω*, p. 118, 24. Lysiae, *οὐ βουλόμενος, ἀλλ' ἄκων*, p. 319. Isaei, *οὐ μικρὰ, ἀλλὰ μεγάλα*, p. 67, 4. VALCK.

22. ἐπεί τε αὐτῇ μέγας ἐγένετο) Graecus interpretes Estherae cap. 2, 12. καὶ ὅταν ᾗ καιρὸς κορασίου εἰσελθεῖν πρὸς βασιλέα: quae versio non est, sed expositio. Hebraea ita, וְכַתְּבָה לְמֶלֶךְ תָּרַח נָעֲרָה לְבֹאֵל אֶל הַמֶּלֶךְ, et quum veniret ordo, τὸ μέρος, puellae, ut ad regem accederet. Gemina sunt atque eadem de re. WESS.

CAP. LXX. 5. τοῦ Ὁράνῳ) Tametsi Ὁράνιος sequenti redeat capite, Gronovium sequi ausus non sum. Ὁράνῳ vocandi casu c. 72. ἀπὸ Ὁράνῳ et τῷ Ὁράνῳ c. 84. Multa in talibus admissa sunt; Ὑτάσπιος et Ὑτάσπιω pari variatione, quamquam Ὑτάσπιω apud Agathiam. Quem vero [l. 7.] Ἰνταφέρνηα plerique scribunt, is Arch. et Vallae semper Ἰνταφέρνης sicuti Ἀγρᾶφέρνης pluribus in Codd. V. 25. et Aeschylī Pers. vs. 780. Paulo ante τοῦτον, τῷ legitimum est. WESS.

7. ἐπάγεται Ἰνταφέρνηα) Introducit? quo tandem introducebat? Idem fere significari debet, quod in proximis dicitur προστειρίζασθαι, conspiracy sibi socium adsciscere vel conciliare. Corrigendum ἐπάγεται, parat sibi στασιώτην, vel in partes suas adlicit. Hariolor id ipsum in Codicibus adservari, sicut in suo Zonaras invenit, qui Ann. IV. p. 128. B. εἶδεν οὖν αὐτοῖς καὶ ἑτέροις προστειρίζασθαι, καὶ Ὁράνῳ μὲν ἐπάγεται Ἰνταφέρνην. vid. Andr. Dounaei, viri Graece perdocti, Praelect. in Demosth. Philipp. p. 99. VALCK. — Nil mutant libri, nec opus erat sollicitare vulgatum. S.

[9 seq. παραγίνεται εἰς τὰ Σοῦσα -- ἐν Περσίῳ ἥκων) Nempe Susa urbs, licet caput quodammodo Persici regni, et regia prae caeteris sedes, tamen non in Perside proprie dicta, sed in Cissiis sita erat. conf. c. 91, 20. S.]

CAP. LXXI. 6. καὶ αὖ τοῦτου εἰνεκεν ἦκω) Invenit iterum Vir Cl. manifestam Codicis corruptelam. Venerat in urbem Regiam Darius αὐτοῦ τοῦτου εἰνεκεν, ob id ip-

sum, sive solius istius rei gratia. Pausan. I. p. 54. πολλοῖς, αὐτῶν τούτων εἵνεκα, ἐς λόγους ἦλθον. Thucyd. p. 544, 6. ἄλλο μὲν οὐδὲν, αὐτὸ δὲ τούτο: et p. 91, 19. Xenoph. p. 326, 26. αὐτὸ τοῦτ' ἔφη, προσήκει σκοπεῖν: elegantiore usum Iac. Perizon. intellexit in Aeliani Var. Hist. II. 29. Videtur idem; neque est tamen, pervenustum illud Iovis Lucia-
nei T. I. p. 210. Ὡς ἀφελῆς ὁ παῖς ἐστὶ, καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔστι. VALCK. — Ex Medic. αὐ τοῦτου si vale-
ret, vis et vigor sermonis Darii flaccesceret. Scriptor ipse lib. II. c. 3. καὶ ἐς Ἡλιόπολιν αὐτίων τούτων εἵνεκεν ἐγραπτόμην: aliàs etiam, et quis non? WESS.

20. μάλιστα μὲν νῦν ὀφείλετε) Non indigemus Vindob. ὀφείλετε: idem est vulgatum et Ἰακόν. Verti debetis haud convenit, sed debebatis, ut olim Valla: languet alioqui inpetus Darii. Βαλόμενοι rectissime expedit Cl. Gronovius. [Nec vero spernendum βαλλόμενοι, quod offert ms. F.] In Libanii Declam. II. p. 204. D. καὶ ὁ μὲν ἀφ' ἑαυτοῦ βαλλόμε-
νος, ἔπραττε τὸ τερπνόν. Notat Morcellus ex msstis ἐφ' ἑαυτοῦ et λαβόμενος ac βουλόμενος, quorum ultima corruptelae, veris-
simum prius, et imprudenter ab eo spretum. WESS.

23. ὅτι ἢν ὑπερέσῃ ἢ νῦν ἡμέρη) Non placet ὑπερέσῃ. Multo cultius et suavius Arch. ἢνπερ πύσῃ: nec muto ta-
men quod displicet, ne nimium novator censear. Nemo tamen erit, quin ἀλλὰ σφεας αὐτὸς ἐγὼ ex schedis restitutum adprobet. WESS. — Equidem, cur ἢνπερ πύσῃ alteri praefertur, nihil admodum video caussae. S.

[24. οὐκ ἄλλος φθὰς ἐμεῦ κατήγορος ἔσται) Latine ista con-
verti quasi esset φθὰς ἐμεῖ, quemadmodum φθάνω cum ac-
cus. casu constructum habemus VII. 161, 2. et alibi. Graeca rectius ad verbum Valla expressit: non alium occupaturum
ut me apud Magum accuset. S.]

CAP. LXXII. 18. ἔνθα γὰρ τι δεῖ ψεύδος etc.) La-
xissima haec de mendacio professio, verumque fallacilo-
quentiae suscitabulum. Genio Ulyssis interroganti Neopto-
lemo, Οὐκ αἰσχρὸν ἡγῇ δῆτα τὰ ψευδῆ λέγειν; responsum,
Οὐκ; εἰ τὸ σωθῆναι γι τὸ ψεύδος φέρει, conveniebat belle in
Sophoclis Philoct. vs. 107. Discrepant nonnihil Heliodori
Aeth. I. p. 50. Καλὸν γὰρ ποτε καὶ τὸ ψεύδος, ὅταν ὠφελοῦν
τοὺς λέγοντας, μηδὲν καταβλάπτῃ τοὺς ἀκούοντας: neque enim
mendacium adprobat, sed fictum, citra alterius ius et

detrimentum, sermonem, quem *falsiloquium* nova voce appellant. Utrumque scriptoris locum enotaverat Steph. Berglerus; nec praeterierat in doctis de Mendacio et Verit. libris Nicol. Abramus, longe plura admensus, lib. I. 17. p. 465. WESS.

22. οἱ δ' ἀληθίζονται, ἵνα τι etc.) Verius hoc. Quae sequuntur, optime Gronovius inlustravit. At illa οὕτω ὡς ταῦτα ἀκούοντες, intacta miror. Qui mentiuntur et qui veraces sunt, eadem-ne exercent? Utrique, si Nostro creditur, lucrum spectant, in loquendo longe dissimiles. Cohaeberit oratio aptior, modo cum Valla et Arch. οὕτω οὐ ταῦτα ἀκούοντες, probetur. WESS.

29. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολέμιος) Pro hoste habeatur: verbi corrector Reiskius quae sunt huius generis paulo rariora non habebat in numerato. [In editis *Animadverss.* silentio hunc locum Reiskius praeteriit.] Δεικνύσθω ἰὼν, sive dicatur Φανερός γινίσθω πολέμιος ὑπάρχων, seu ἰνδῆλος, eodem sententia recidit: pateat illum nobis hostem esse; atque adeo tanquam talis confodiatur, συγκνυρίσθω, quod verbum infra legitur, ubi obviis intersectis, ut scribit Iustinus, ad Magos perveniunt: intelligitur itaque id ipsum, quod suo more Vir D. exprimi volebat. In Lysiae p. 90. Φανερός ἐστὶ ποιησάμενος, patet eum fecisse, Marklandus interpretatur; communicivis exemplis aliquot Io. Taylor, Vir Cl. Euripides Bacch. vs. 47. αὐτῷ θεός γεγώς ἰνδείξομαι. Andocid. p. 31, 34. ἰνδείκνυνται -- ὑμᾶς τοῖς αὐτοῦ τρόποις ἀκολουθεῖν ἀξίων. Herod. II. 119. ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασμένος. Xenoph. Ἑλλ. III. p. 291, 36. μάλα ἀχθεσθέντες Φανεροὶ ἐγένοντο. et II. p. 275, 14. Thucyd. II. 64. μὴ ἰνδῆλοι ἔσθε τοῖς παροῦσι πόνους βαρυνόμενοι. Soph. Trach. 679. ἀθυμῶ δ' εἰ Φανήσομαι τάχα Κακὸν μέγ' ἐκπράξασα. In Xenoph. Κυρ. Ἀν. V. p. 211, 8. si Codex scriptus praeferret ἡξίου Ἑλληνας ὄντας Ἕλλησι τούτῳ πρῶτον καλῶς δεικνυσθαι, τῷ εὖνους εἶναι: ego quidem vulgatum verbum huic postponerem. VALCK.

Ibid. δεικνύσθω ἐνθαῦτα ἰὼν πολ.) Varie tentantur haec. Est cui διακνύσθω, confodiatur, lanietur, non magna molitione, unice placet. Alius δεικνύσθω ἐνθαῦτα νικρός, ἰὼν πολέμιος, interimatur, quippe hostis, praeoptat. Quorum equidem institutum sequi non audeo. Dictio rarior est, signatissima tamen. Δεικνύσθω πολέμιος, aut, si velis, ex Arch.

δεικνύσθω ostendatur sive manifestus hostis sit, eaque, quae in hostem licet, patiatur: ὑπὸ τραυμάτων νεκρὸν δείξας est in Diodori Excerptis, aliud in Libanii Epist. cix. quorum tamen utrumque diversius abit. WESS. — Compositum verbum, alibi frequentatum Nostro, et hīc pariter a codd. nonnullis oblatum, receptum me voluisse, in Var. Lect. significavi. S.

CAP. LXXIII. 3. κάλλιον παρίξει). Optime Gronovius. Ex Aldino Corn. de Pauw idem aut etiam παρῆχαι formaverat. Mox ὅτε γε ἀρχ. ex schedis, ut Reiskius divinabat, potius est visum: habet particula suam sibi in talibus vim et elegantiam, qua de Cl. Valckenar. ad Tragicī Phoeniss. p. 209. WESS.

12. ἄλλοθι ἰόντας ἢ ἐπὶ τὸν) Si, quod sentio, dicere liceat, et quid nī? multo Gobryae sententia et ardor incenditur, ubi ἄλλ' ἰόντας ἐπὶ τὸν μάγον ἰδέω, sed in magum statim et recta pergentes, probabitur. Secutus hoc Valla est, et praeferunt membranae. [Eo etiam probabilior haec scriptura, quo minus commode ἄλλοθι hīc ponatur, ubi ἄλλοσε aut ἄλλῃ requirebatur.] Mox ταῦτα αἶνον postulabat sermonis et Scriptoris usus: τὴν Δαρείου πάντες αἶνον γνῶμην, c. 76. et IV. 80. ὁ δὲ Ὀκτομασάδης κατανείει ταῦτα. WESS.

CAP. LXXIV. 5. μῶνος ἡπίστατο) Supra c. 61. noverat fraudator Magus, τὸν Σμερδῖος θάνατον -- ὡς ὀλίγοι ἦσαν οἱ ἐπιστάμενοι Περσέων: et apud Zonaram p. 127. v. dicitur γυνὺς ὁ Κατιζείθης (Πατιζείθης) ὡς ὀλίγοις ὁ ἐκείνου θάνατος ἔγνωσται. Prae paucis istis unicus Prexaspes ea de re planissime erat persuasus, quippe qui iussus Cyri Smerdin remotis arbitris e vita sustulisset. Collectanea Io. Iac. Wetstenii, ad Euang. Ioann. xvii, 3. ὅλη τῇ θουλάκῃ excussa, digna sunt quae considerentur. VALCK.

7. ἰόντα ἐν αἴνῃ μεγίστῃ) Futile est Arch. ἐν αἰτίῃ, quod et Valla in suo cod. legerat. Prexaspes, πιστότατος ἰὼν ἐν Πέρσῃ, sicuti mox perhibetur, non flagrabat invidia et odio, sed omnium laudibus ferebatur, quippe maximo in honore. De Themistocle, ὡς εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν, lib. VIII. 112. Arrian. Indic. c. 27. τῶν ἐν αἴνῃ -- ὧν Μακεδόνων. Atque hoc quidem extra periculum. Quod succedit [l. 9.] πιστὸς τε λαβόντες καὶ ὀρκίῳσι, Gronovio se non probavit, contra ex Med. πίστις τε, siquidem λαβεῖν πίστις ferri nequeat.

Scriptor tamen ipse lib. IX. 105. [IX. 106, 23.] *πίστι καταλαβόντες καὶ ὀρκίοις*: quomodo ἔρκοις δειντάτοις καταλαβὼν Procopius Bell. Goth. I. 11. Hist. Arc. c. 2. et Zosimus ex certissima Sylburgii emendatione lib. IV. c. 26. Fac vero *πίστι καταλαβόντες* eadem in re inopportune, quod ego quidem non largior, necti, non-ne utroque in sermone verbum, uni rei aptum, pluribus iungitur? Tetigit hanc figuram Scholiastes ad Sophocl. Electr. vs. 438. Quid porro *πίστις τε λαβόντες, καὶ ὀρκίοις*; unde pendebit posterius? Succurrit Cl. Abresch Diluc. Thucyd. p. 425. *ὀρκίοις*, mutata distinctione, sequenti *ὑποσχόμενοι* adstruens, quod, si *πίστις τε λαβόντες* valere debeat, certissimum auxilium. WESS. — Vocab. *ὀρκίοις* ad προσεκτέωντο retulerat Gronov. Compositum utique καταλαβόντες mallet, si modo vel unus codex offerret. S.

12. *ὑποσχόμενου*) Interpretamentum genuino locum cecidet *ὑποδεκόμενου*, quod in tribus inventum Codd. e Galeo iam constitit. Si mox praebent et *ἀνέπεισαν*, hinc quoque deturbabitur *ἀνέπεισαν*, quod saepius sede, quam occupat, non sua deiectum iri, monstrat Diss. Herod. p. 40. 41. Zonaras, καταθεμένον δ' ἐκένου ποιῆσαι ταῦτα, προσεπῆγον: hoc posuit pro προσέφερον Herodoti, cuius ille vestigia solius persequitur in his enarrandis; sicut in aliis Xenophontea. VALCK. — *ποιῆσαι*, quod l. 13. pro *ποιήσαι* nostro in exemplo exaratum indignabundus video, ne quis forte ex dialecti ratione ita scriptum putet: typothetae errori et correctoris festinationi, quem nimis urget typographi ardor, originem debet. Mox etiam *πύργον* et *ἀγορεύσαι*, pro *πύργον* et *ἀγορεύσαι*, neminem turbabunt. S.

CAP. LXXV. 4. *τῶν μὲν τοι ἐκείνοι προσεδ.*) Multis non sine ratione displicuit infelix *τι*: aut eraserunt, aut *τε* esse voluerunt. Abreschius *μὲν τοι*, addicentibus schedis, e quibus post nonnulla [l. 6.] *ὡς ἐς τοῦτον κατέβη*, ad hunc, Cyrum nempe. Non me fugit, neutrum *τοῦτο* locum capessere c. 82. sed vicit Codd. imperium. WESS.

CAP. LXXVI. 2. *αὐτίκα ἐπιχειρεῖν*) Litem his movéo nullam. Notabile Arch. *ἐπιβίην*, Herodoto in confluentem plurium multitudine non inusuetum IX. 37. Tale Theocriti Idyll. XV. 59. *σπύδωμες ὄχλος πολὺς ἄμμιν ἐπιβίη*. De invadendi inpetu, qualis horum in magos principum, non reminiscor. WESS.

6. εἰδοσαν αὐτοῖσι σφισι λόγους) Mire blanditur *Arch.* et *Vind.* αὐτίς, ut iterum rem secum reputarint, quo modo IV. 102. et superiore libro c. 162. Abstini a mutatione, arbitrio aliis relicto. *Aldum* [l. 8.] μὴ δὲ οἱ δέοντων publicantem *H. Stephanus* in *Recensu Voc. Herod.* comiter in viam reduxit. Vide infra c. 127. *WESS.*

8. ὑπερβαλίσθαι) Si teritur usu, quam vim hic tempus haberet futurum non exputo. ὑπερβαλίσθαι hinc excitat, et sequentia, καὶ μὴ οἰδούντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι; *Eustathius* ad *Od.* β'. p. 90, 43. [p. 1441. sub fin. ed. Rom.] verum minus apte τὸ ὑπερβάλλεσθαι hic interpretabatur per διατρίβειν. Voluit *Otanes* opportunitatem expectare rei gerendae, ὑπερβάλλεσθαι, quod frequentius dicitur ἐπιτίθεσθαι, secundum *Ammonium* significans, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων, neque censuit consilium, quod ceperant, exsequendum, dum res adeo essent turbidae. Ἐπιτίθεσθαι τοῖς πρηγμασι nimirum, hic non est insidiari, sed res aggredi: τοῖς πρηγμασιν ἐπιχειρεῖν ἀδυνάτοις ἐπιτίθεσθαι πρηγμασιν, *Isocratis* est ad *Philipp.* p. 90. A. et *Xenoph.* Ἀπομν. III. p. 453, 29. *Longino* περὶ Ὑψ. XV. 6. ἐπιτίθεσθαι φαντασίαις οὐκ ἄτολμος dicitur *Euripides*; Ἀσχυλοῦ φαντασίαις ἐπιτολμῶντος ἡρωϊκατάτοις, ibid. §. 11. Ἐπιτίθεσθαι τῇ ποιήσει dixit *Eupolis*, in luculenta parte parabasis, ut puto, quam nobis servavit *Stobaeus Floril.* p. 53. Nihil vetat illinc duo tres-ve decerptos trochaicos hic ponere scriptos emendatius, quam vulgo solent, aut etiam leguntur in *Exc. Grotii* p. 31. Ἦν δὲ τις τῶν ἐνθάδ' ἄστῶν, μηδὲ ἐν χεῖρον φρονῶν, συνεπιθῆται τῇ ποιήσει, πάννυ δοκεῖ κακῶς φρονεῖν, Μαινεταιί τε καὶ παραρεῖ τῶν φρονῶν, τῷ σῶ λόγῳ. Cetera fortasse non cadent in controversiam: ad παραρεῖ *Hesychius* comparetur, et *Theocriti* ὁ πάραρος τῆνος, ex *Eid.* XV. 8. *Schol.* ὁ ἀνάρμοστος, καὶ μάταιος, ἐκ μεταφορᾶς τῶν παρήρων ἵππων: imo τῶν παρήρων. *VALCK.* — De verbo ὑπερβαλ. vide *Var. Lect.* Nec vero spernendum ὑπερβαλλίσθαι, quod habet *F.* in praes. temp. Sic sane et συμβαλλεῖν et συμβαλλίσθαι utitur *Noster*, inserta vocali e ante verbi terminationem: nec obstat quod paulo post idem codex in ὑπερβάλλεσθαι cum aliis consentit. *S.*

CAP. LXXVII. 5. Διὶ πομπῇ χρεωμένους) *Laurentius* pompa. *Instinctum* et divinum impulsu scriptor voluit, uti lib. I. 62. IV. 152. *Aeschylus* *Agam.* 757. πομπῇ Διὶ

ἔνιόν. Apud Suidam in Ἀναλώθησαν scriptor incertus θηρίον αὐτοῖς πομπῇ κρείττονι ἐντυγχάνει: quo de loco Abreschius ad Aeschylum lib. I. 23. WESS.

CAP. LXXVIII. 17. θύλων αὐτοῦ προσθῆναι τὰς θύρας). Nimis sollicitè quæsiuit Portus, [Lexic. ion. voc. θύρα] utrum αὐτοῦ an αὐτῷ, in quod pronior est, scriptum fuerit olim. Neutrum locum habuit; *thalami fores* signantur. Bene Kühnius auxilio Nostri defendit Diogen. Laërt. II. 105. ἀλλὰ τὸ θύριον προστιθεὶς μετέειχε Σωκράτους. Iungere potuerat ex *Lysiae Or. de Caede Eratosthen.* p. 8. Ed. *Britan.* [p. 14. ed. Reisk.] ἐκείνη δὲ ἀναστᾶσα καὶ ἀπιούσα προσέθηκε τὴν θύραν. Atque hoc hactenus. Mox [l. 18.] Codd. discors voluntas ambiguum τὸ συνισπύπτουσι efficit, quod Zonaras, haec describendo imitatus, praetulit, et prior eo *Plutarch. T. II. p. 50. E.* WESS. — Conf. *Polyb. IV. 71, 12.* et Indicem nostrum Graecitatis Appiani. S.

Ibid. προσθῆναι τὰς θύρας) His commodum usus Ioach. Kühnius aliis non intellectum explicuit Diogen. Laërt. II. 105. eo nomine laudatus Küstero ad *Arist. Ἑκκλ. 420.* E neutro Pollux enotasset X. 25. sed προσθῆναι (τὰς πύλας) invenerat apud *Thucyd. IV. 67.* Ad illud *Lysiae (Or. I. p. 8.)* προστίθῃσι τὴν θύραν - - καὶ τὴν κλειὴν ἐφίλειται, comparat *Salmasius* hoc *Petronii* e cap. 94. adduxit repente ostium cellae, - - exemitque raptim clavem. *Lucian. de Paras. T. II. p. 878.* τὴν θύραν τοῦ δωματίου προστίθῃσι. *Pausan. II. p. 195.* ἀναπικταμένας ἔχοντες - - - προσέθεσαν τὰς θύρας. Adducere ostium Graece dicebatur συναγαγῖν τὴν θύραν: *opponere ianuam*, vel *adponere* (si tamen hoc Romanis fuit in usu,) προσθῆναι. VALCK.

25. Δαρεῖος δὲ πειθόμενος) Vel coecus videat, πυθόμενος consistere hac in vicinia non posse. Laudo Io. *Friderichum*, illud in *Magophonia* secutum. Non male, etsi laxius, *Iustinus I. 9.* Quorum alterum *Gobryas* medium amplexus, cunctantibus sociis, ne ipsum pro mago transfoderent; quia res obscuro loco gerebatur, vel per suum corpus adigi mago ferrum iussit. Consimilia alii, omnes uno ex fonte. WESS.

CAP. LXXIX. 5. ἔθειν ἔξω) Quod narrationem voce ἔξω auxerim, excusabunt schedae et rerum series. Certe ἔθειν ἔξω principes, cum foras se proriperent, ut populo, quid Magis factum fuisset, ostentarent. WESS.

16. Μαγοφόνια) Optime Gronovius ex Med. addicentibus aliis. Postulabat regula, praescripta lib. I. c. 148. et Agathias lib. II. p. 47. A. Utrique Io. Friderichus paruit. WESS.

CAP. LXXX. 1. ἐκ τὸς πάντε ἡμερίων) ἐν τὸς πάντε ἡμ. nimis est angustum, nihilque certe finit. Sequor scriptorum fidem. WESS.

4. ἐλέχθησαν δ' ὧν) Nihilominus: οὐδὲν ἦσαν ab aliis adhibetur in talibus; aut etiam in fine periodi, ἐλέχθησαν δὲ diceretur, vel ἐλέχθησαν δ' ὅμως. Sed ita solet Herodotus, praesertim ubi rem narrat minus credibilem, vel incertam: IV. 5. ἐμοὶ μὲν οὐ πιστὰ λέγοντες, λέγουσι δ' ὧν. IV. 82. ἔλεξε, οὔτε εἰ ψευδόμενος οὔτε εἰ ἀληθὲς λέγων ἔχω σαφηνίως εἰπαι, ἔλεξε δ' ὧν. Qui Herodotum tanquam fabulatorem traducunt, suam quisque Helenam mirati, saepe minus attendunt ad minutas istas loquendi formulas; quas diligenter expressit Pausanias, fabulis, quas enarrat, minime fidem adhibens. VALCK. — De ista coniuratorum deliberatione conf. Heeren *Ideen über die Politik etc.* T. I. p. 465 seq. et Creuzer *Historische Kunst der Griechen*, p. 108. quorum hic quidem totam illam disputationem ex fabulosa fama relata esse a Scriptore nostro censet; ille vero, quamvis color disputationis et totum genus tractandi propositam quaestionem e medio Graecorum more desumptus sit, rem tamen ipsam et argumentorum summam non utique pro conficta habendam esse iudicat. S.

7. μούναρχον μοῦνον) Ad exemplum scripsit Homeri, ut erat Ὀμηρικώτατος Herodotus. Qualia saepius attigerat, multa collegit Homerea huius generis Eustath. ad Od. τ'. p. 699. [p. 1867. ed. Rom.] Eustathii commentariis usus Henr. Stephanus diligentissime in Append. de Dial. Att. nonnulla dedit p. 87. In sermone quoque quotidiano vis nativa saepius in compositis negligebatur: huc pertinent ζώπυρα πυρός, IV. Maccab. VIII, 12. Βουκόλια βοῶν, Ioëlis I. 18. σαρκοφαγοῦσι σάρκας Diodori Sic. V. 39. Nonnihil hinc distant ista eiusdem Diodori, σαρκοφαγεῖν ἀνθρώπους· θρεμματοτροφεῖν ἀγέλας βοσκημάτων· σιδηροφορεῖν πέλεις, VALCK. — At vide Var. Lect. S.

10. Κῶς δ' ἂν εἴη χρῆμα κατηρημένον) Scribi quoque potuit κατηρημένον vel κατηρητισμένον. [Nil hic variant libri. V. 106,

29. ex uno Arch. κατατίσω pro aliorum κατατήσω recepit Wess.] Quae hinc sequuntur Otanis Herodotei descripsit Stobaeus p. 345. Herodotus de tribus rerum publicarum speciebus, quae populi, quae paucorum, quae unius potestate regerentur, ut loquitur Quinotikhanus, ea facit Otanem, Megabyzum, Dariumque dicentes, quae pro singulis dici posse viderentur, aut ab aliis dicta meminisset. VALCK.

Ibid. Κῶς δ' ἂν εἴη χρεῖμα etc.) Elegans, sed communis de tyrannide disquisitio, nihil cedens Euripideis in Suppl. vs. 428. Οὐδὲν τυράννου δυσμενέστερον πόλει Ὅπου τὸ μὲν, et quae succedunt. Iustissimum mox τῇ ἔξεισι ἀντιβῶν etc. De Romanorum dictatore ap. Dionysium Antiq. VI. p. 370. ὃς ἀντιβῶν χρώμενος ἐξουσίᾳ καὶ βουλῇ καὶ δῆμον ἀναγκάσει: et in Suidae Ἀντιβῶνος, nam ad dictatorem fragmentum pertinere, credibile sit. Statim πάντα ἐς ταύτην τὴν ἀρχὴν [L. 12.] Herodoteum videri, Stobaeus et mssti ostendunt. [conf. ad I. 21, 4. notata.] Ceterum haec disputatio in oculis Plutarchi fuit T. II. p. 826. E. WESS. — De Otanis ista disputatione confer lib. VI. c. 43. S.

14. Φθόνος δὲ ἀρχὴν ἐμφύεται) Facilitatem Cl. Viri miror. Vidit verum; tenere, Herodoto saltem reddere, noluit. [Nempe Aldinum ἐμφύεται consulto se tenuisse ait Gronov.] Invidia insita plerisque mortalium est, et acquiritur amplior. Alia in re Eusebius apud Stob. Serm. XLI. p. 270. ὅπως μὴ — ὀλεσθῇ καὶ ἀνασκησὶν ἀρετῆς ψυχαῖς τῶν κατὰ πόλιν ἐμφύη. Insolentiam autem, sive ὕβριν, tyrannidis suscitabulum, et fomentum haberi, Sophocles Oed. Tyr. vs. 883. Ὅττις φουδεῖ τυράννον, ὕβρις κ. λ., ne alios adnumerem, testimonio est, usque firmat. WESS.

22. διαβολὰς δὲ ἄριστος ἐνδείκασθαι) Saepe de libroriorum Editorumque perverso iudicio querela iteratur. Nunc insigne licentiae specimen, ut Plautinum usurpem, specitur. Aldus, Camerarius, Stobaeus et schedae habebant ἄριστον ἐνδείκασθαι, de suo H. Steph. admensus est ἡγίται. Quanto lenius et elegantius Arch. ἄριστος ἐνδ. sine inutili fulcimento? Porro [L. 25.] plures mssti ἄχθεται ἅτε θωπεῖαν, cui Aldus ἡγούμενος adstruxit. Additamentis nunc locus nullus. Cui enim bono? Eccum aliud: Stobaei et Arch. ἅτε θωπεῖαν itidem in θωπεῖαν inperite flexerunt. Habet in more Herodotus ἄχθεσθαι τῇ ἀρχῇ, et hoc de genere alia, struere; uti

II. 105. et 175. Θῶψ assensator blandus est; cuius et λόγος θῶψες, ex Euripidis Syleo, Philoni Iud. adv. Flacc. p. 979. E. et Legat. ad Cai. p. 1015. D. θῶψες καὶ ἀπατηλοὶ Procopio Bell. Pers. II. 30. Rem ipsam si velis, consentiet Dio Chrysost. Or. VI. p. 97. Denique κτείνει ἀκρίτους [l. 27.] since- rum Codices praestant. Gulta profecto sunt quae simili in disquisitione conduxit Theophylactus Pαιδ. Βασιλικῆς c. 8. et 9. WESS.

28. ἰσονομίην) Erunt fortasse, qui Stobaei ἰσotiμίν eligent, Herodoto vetante. Otanes ὁ Πέρσης ἰσονομίην σπείδων ποιῆσαι, c. 83. et Maeandrius ad Samios ἰσονομίην ὑμῖν προαγεῖν c. 142. In populari statu laudatur iuris inter omnes aequabilitas. Euripid. Suppl. 433. ε, τ' ἀθηνῆς, Ὁ πλούσιός τε τὴν δίκην ἴσῃν ἔχει: et Hyperides ex versione Rutilii Lupi lib. II. de Figur. Sentent. p. 7. Non simile est vivere in aequa civitate, ubi ius legibus valeat: et devenire sub unius tyranni imperium, ubi singularis libido dominatur. Livii memorabilia lib. II. c. 3. non exscribo. Praeclare erudita sunt quae Valckenarius noster super hac ἰσότητι ad Tragici Phoeniss. vs. 541. p. 109. WESS.

CAP. LXXXI. 4. τὰ δὲ -- ἄνωγε φέρειν) Quia praecessit τὰ μὲν -- τυραννίδα παύων, maluit Cl. Pauw ἀνάγων φέρειν. Qui si in msstis ἄνωγε κελεύων φέρειν latere novisset, sibi fuisset haud dubie gratulatus. Id ego arbitrio legentium trado, non utique prorsus futile, neque vulgato detraho. De plebis multitudine, δῆμος συνοίκημα ἀχαριτώτατον, VII. 157. Apud Suidam οὐδὲν ὑβριστικώτερον ὄχλου: quo prior affirmari huius loci scriptio videbatur; at praestantior nova. Ipse Grammaticus in Ὑβριστότερος testem adpellat Xenophontem Κυρ. Παιδ. V. p. 147. c. WESS.

9. τῷ δὲ οὐ γινώσκων ἔνι) Celeb. viri adnotationem confusio- rem animadverto. Aldus et Camerarius id, quod legitur, vulgaverunt: a Stephano est οὐδὲ γινώσκ. De plebis in administrandis rebus inscitiā non dissimilia Euripides Suppl. vs. 417. Aeschines, Δῆμος γὰρ, ἀχαρίστητον, ἀψίκορον, ὠμόν, βάσκανον, ἀπαίδευτον, Dial. III. 17. Non addo alia elogia, sed haud efficacem καλὸν inter et οἰκῆτιον [l. 11.] ob- positionem haberi. WESS.

10 seq. εὔτε αἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἰκῆτιον) Sic scrip- ta commodam vix admittunt interpretationem. Saepius

opponuntur ἰδέναι, sive νοῆσαι, et διδασκῆναι: ut ap. Xenoph. Ἑλλ. V. p. 334, 14. ἢ αὐτὸς νοήσας ἢ διδασκῆς ὑπὸ τοῦ. Soph. Oed. Tyr. 714. Pausan. V. pag. 410. ἐξευρόντα αὐτὸν, ἢ καὶ ὑπ' ἄλλου διδασκόντα: sicut ap. Platonem plus semel. Archytas Slobaei pag. 270, 8. Δεῖ ἢ μαθόντα παρ' ἄλλου ἢ αὐτὸν ἐξευρόντα - ἰπιστάμενα γενέσθαι. Eadem Archytas et plura dedit Iamblichus in suis Περὶ τῆς κοινῆς Μαθηματικῆς Ἐπιστήμης. Huc pertinet et nobile Hesiodi dictum Ἑργ. καὶ Ἡμ. vs. 291. quod interpretantur Cicero pro A. Cluent. c. 31. atque ita Livius XXII. 29. Eum primum esse virum, qui ipse consulat quid in rem sit; secundum eum, qui bene monenti obediat: qui nec ipse consulere, nec alteri parere sciat, eum extremi ingenii esse. In postremam classem populus Megabyzo videretur reiciendus, δὲ οὔτε ἰδιδάχθη, οὔτε οἶδε καλὸν οὐδὲν, οὐδ' οἶκ' οἶον, qui nihil pulcri honestique novit, aut ab aliis edoctus, aut a se ipse quod sit proprium. Literis aliquot, quae male fuerant repetitae, reiectis, sic ista capienda iudico; atque οἶδε οὐδὲν οἰκῆιον, idem esse ac οὐδὲν οἶδεν οἰκοθιν, id est ἐξ αὐτοῦ. Quando tamen tres quatuorve iunguntur interdum negationes, ne litera pereat, forsitan erit qui hic scribi malit: οὔτε οἶδε καλὸν, οὐδ' οὐδὲν οἶκ'. advocato Platone in Theaet. pag. 180. A. ἥττον αὐτοῖς ἐνὶ ἢ τὸ μηδὲν μᾶλλον δὲ ὑπερβάλλει τὸ οὐδ' οὐδὲν. VALCK. — Οἰκῆιον equidem cum Corayo apud Larch. ad h. l. pro καθῆκον et πρέπον accepi. Citavit ille locum ex Isocratis Orat. ad Philipp. T. I. pag. 236. sub fin. (§. v. p. 320. ed. Auger.) Alia loca dabit Lexicon nostrum Polyb. p. 401. S.

12. χεῖμαρρῶ ποταμῷ ἱκελός) Ὁ δῆμος ὥσπερ ἐμπεσὼν τὰ πρῆγματ' ἀνευ νόου. Talis Populus illis omnibus videri debuit, quibus inconsulta concionum innotuerat Graeciae temeritas, Oratoribus in primis quotidie concionem habentibus, aut agentibus cum populo; qui ad iudicandum impetu temerario ductis saepe cedendum, atque ex Antigone Sophoclis (vs. 727.) didicerant, παρὰ βέλους χεῖμαρρῶς ὅσα δένδρων ὑπείκει κλώνας ὥς ἰσάζεται. Cicero Herodoteis instar erit commentarii in Or. pro Cn. Plancio, toto cap. 4. et ibid. cap. 6. Illae, inquit, undae comitiorum, ut mare profundum et immensum, sic effervescunt quodam quasi aestu, ut ad alios accedant, ab aliis autem recedant. Sicut isto loco, ter alibi Cicero, pro L. Murena c. 17. de Provinc. Con-

sul. c. 16. pro Milone cap. 2., insignem locum respexit, qui *Camerarium* et *Abramum* non latuit, *Demosthenis* contr. *Aesch.* *Falsae Legat.* p. 229. [p. 383. ed. Reisk.] ubi videri voluit non ipse dicere, quid sibi de superbis dominis videretur, sed suam ipsius sententiam artificiose Philippo contribuit, quem osiores Atticae libertatis docerent: ὡς ὁ μὲν δῆμος ἐστὶν ὄχλος, ἀσταθμητότατον πρᾶγμα τῶν ἀπάντων, καὶ ἀσυνετώτατον, ὥσπερ ἐν θαλάττῃ κύμα ὡς ἂν τύχοι κινούμενον, κ. τ. λ. sic ista, partim ab aliis adiutus, legenda censeo. Praeter ceteros, *Demosthenis* locum expresserunt oratores suo aevo nobilissimi, *Aristides* T. III. p. 78. et *Dion Chrys.* Or. III. p. 44. c. Eiusdem quoque meminerat *S. Ioannes Chrys.* Oper. T. III. pag. 50. b. De multis unicum ponam incerti *Comici* dictum ex *Dione Chrys.* p. 368. δῆμος ἀστατον κακόν, Καὶ, θαλάσση πάνθ' ὁμοιον, ὅπ' ἀνέμῳ ῥιπίζεται. VALCK.

CAP. LXXXII. 7. πολλῷ τοῦτο προσέχειν) Cave τοῦτον melius opineris. Adsolent in similibus ita. Δῆμος, ἀχάριστον, *Aeschines*, videlicet χρεῖμα. Mox καὶ ἐν τούτῳ διέδεξε ὅσῳ ἐστὶ τοῦτο ἀριστον, i. e. *Monarchia*, [l. 17 seq.] et c. 83. ὡς ἡ μοναρχίη κράτιστον, tum τὸ τοιοῦτο περιστέλλειν. Quae continuo succedunt [l. 10.] στυγῶτό τε ἂν etc. morari *H. Stephanum* non debuerant. In monarchia semper tectiora in hostes consilia, et expeditiora; quae multitudini committuntur, plenae rimarum, hac atque illac perfluunt, uti *Comicus*. Vide *S. Pufendorfum* I. N. et *Gent.* VII. 5. WESS.

13. αὐτὸς γὰρ ἕκαστος) Noxium αὐτῶν γὰρ *Stobaei* etiam margini *Gesnerus* adlevit. Αὐτὸς ἕκαστος πρῶτος est VIII. 10. et c. 123. αὐτὸς ἕκαστος δυνάων ἀριστος γενέσθαι. Eum in modum *Aeneas Tactic.* c. 4., levi macula spurcus, ὡς πρὸς φίλους αὐτοῦς ἕκαστος δοκῶν ὕστερον παραγίνεσθαι. Quid dederit, cuilibet adparet; sequens quoque multitudinis numerus molestus recordato *Sallustiani* coepere se quisque *magis extollere* et lib. VII. 144. non erit. WESS.

22. συγκρύπταντες ποιῶσι) Hoccine idem ac mutuo se occultant? [quo modo *Valla* hunc locum reddidit.] Non opinor. Obtegunt fortassis furta, rapinas, flagitia, technasque. Saltem occultantes faciunt. At aliud voluit, a *Stobaeo*, msstis, qui nunc durant, antiquiore, fideliter cu-

stoditum: συγκύψαντες ποιῶσι, in idem incumbentes et consentientes faciunt; uti VII. 145. αἱ συγκύψαντες τῷ αὐτῷ πρήσσειν πάντες. Aristophanes Equit. vs. 850. τοῦτο δ' εἰς ἓν ἔστι συγκυψός: ubi Critici bene, ὁμονοοῦν ἑαυτοῖς καὶ συνπίπτουσι. Venit hoc quoque in ingeniosam Cl. Abreschii coniecturam. Quod apud eundem autem Stobensem προστάτης τοῦ δήμου, fuit olim προστάτης, quo Plato in demonstratione, ὡς μεταβαίνει τύραννος ἐκ δημοκρατίας, saepius utitur lib. VIII. Rep. p. 566. WESS. — In nostra Var. Lect. ubi συγκυψ. Arch. posuit typheta, debuerat συγκρήψ. Arch. S.

240. ἐκ δὲ αὐτῶν) Scripserat forsitan: ἐκ δὲ αὐτῶν δὲ θωμάζεται οὗτος δὴ ὑπὸ τοῦ δήμου θωμάζομενος δὲ ἀν' ὧν ἐφάνη μεύναρχος ἰών. Ut praepositio ἀν' a verbo ἐφάνη, vocula ὧν interiecta, per tmesin usitatam Herodoto fuerit sciuncta: ἐκ τῶνδε significaret postea, noto praepositionis usu, de quo dedit egregia perdoctus Theologus Io. Pearsonus in Vind. Ignat. p. 372. VALCK.

CAP. LXXXIII. 6. ἥτοι κλήρω γε λαχόντων) Si-ve sorte sortiamur Latina; quae metuo ut ex Graecis bona sint. Hoc Aeschyli vide, Eumen. vs. 33. ἵτων πάλω λαχόντες, ὡς νομίζεται: eant sorte lecti. Rursus VII. contr. Theb. vs. 128. Philo Iud. Constit. Princip. pag. 722. Οὐ τοίνυν προσήκει δεσπότας --- ἀποφαίνειν τοὺς κλήρω λαχόντας. Iam sorte legi plures, ut regnarent, haud poterant, verum unus duntaxat, Otaneliquido significante. Quidni-ergo ex Arch. et Vind. κλήρω γε λαχόντα sorte adeptum probamus? Ita IV. 94. τὸν πάλω λαχόντα αἰεὶ σφῶν αὐτέων ἀποπίμπουσι. Aeschylus VII. contr. Theb. vs. 55. ὡς πάλω λαχὼν ἕκαστος. At hoc alii viderint. Quae in msstis turbantur statim, ex generis et numeri enallage, satis obvia et proposita ad Diodori II. 19., natales acceperunt. Placet ἢ ἄλλη τινὶ μηχανῇ, ex formula cui saepe repetitum Lysiae μήτε τέχνη, μήτε μηχανῇ μηδεμιᾷ concinit. WESS. — Recte fecere qui λαχόντα adoptarunt. Quod vero in Var. Lect. dixi, nec male habere vulgatum olim λαχόντων, id imprudenti exciderat. κλήρω λαγχάνειν numquam, quod sciam, significat sorte inter se contendere: sed κλήρω λαγχάνει is cui aliquid sorte obvenit, qui sorte designatur vel eligitur. S.

14. ἐκ τοῦ μέσου καθῆστο) Simillimum lib. I. cap. 46.

[c. 45 extr. quem ad locum vide quae notavimus.] κατῆστο, ἐκατίετο et κατήμενος Ionum sunt. Dictio ipsa non vult ex medio abire alio sessum, sed e medio secedere, et partium esse neutrarum; qui usus opportunius alibi valebit. [IV. 118, 9. VIII. 22, 9. 73, 16.] Elegans est Arch. et Vind. [l. 16.] καὶ οὔτε ἄρχεται, πλὴν τῶσαῦτα. Nec cultum minus, cui suus supra locus, ἐπ' ᾧ τε - ἄρχεσθαι. [l. 10 seq.] At manum abstinere. WESS.

CAP. LXXXIV. 6. τὴν πᾶσαν δωρεὴν etc.) Haec recurrunt extremo hoc libro. Cuiusmodi autem dona fuerint, docte Barn. Brissonius Regn. Pers. I. 144. examinavit. Medicam vestem, Acanthiis honoris ergo a Xerxe datam, lib. VII. c. 116. habet. WESS.

[9. Vitiosum ἐξαίρεται quò pacto irrepserit, non exputo. Corrige quaeso ἐξαίρετα, ut habent libri omnes. S.]

11. ἄνευ ἱσαγγελίας) Expressit hunc locum Scriptor libelli de Syr. Dea p. 472. ubi Rex ad Combabum: ἀπίξαι παρ' ἡμέας ἄνευ ἱσαγγελίας, οὐδέ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὄψιος, οὐδ' ἦν γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι: hanc proceres Herodotei constituerant exceptionem, ἣν μὴ τυγχάνῃ εὐδαὶν μετὰ γυναικὸς βασιλεύς. VALCK. — Conf. ad I. 114, 8. notata. S.

14. ἐβούλευσαν τοιόνδε) Sermonis studiosissimo hic quidem certe syllaba debet restitui, quam describentis praetermisit incuria: ἐβουλευσαντο τοιόνδε, re inter se deliberata constituerunt. Ponitur enim pro βουλευσάμενοις ἔδοξεν αὐτοῖς, vel συνέθηκοντο, prout legitur cap. 86. Iustinus: pactique inter se sunt, ut, - - cuius equus inter solis ortum hinnitum primus edidisset, is rex esset. In his convenisse Ctesiae videtur cum Herodoto: forsā ex Hellanico, multum diversa traduntur in Scholiis ad Aeschyli Pers. vs. 776. VALCK. — De usu verbi βουλεύειν apud Nostrum vide notata ad I. 73, 20. Videnturque hic ex scholio libri nonnulli ἐβουλευσαντο posuisse. conf. paulo ante, l. 10. S.

Ibid. ἐβουλεύσαντο τοιόνδε) Hoc utilius et genio linguae congruentius in constitutione de regno; sicuti et paullo superius. Conf. I. 73. VIII. 101. Videntur autem matutinum legisse tempus, quod solem orientem Persae venerarentur. Εἶναι γὰρ αὐτοῖς νόμον τὰς τοῦ ἡλίου ἀνατολὰς προσκυνεῖν ἐκάστη ἡμέρα, in Procopii Bell. Pers. I. cap. 3. WESS.

CAP. LXXXV. 9. Εἰ --- ἐν τούτῳ τοῖ ἔστι) Sententiam expressit Zonaras p. 129. A. θάρρει, ὃ δέσποτα, ἔφη, ὡς σὴ ἔσται ἡ βασιλεία. Apud Iustinum, Dario de regno sollicito equi custos ait, si ea res victoriam moraretur, nihil negotii superesse. Ad Herodoti formam loquendi, εἰ ἐν τούτῳ τοῖ ἔστι ἡ βασιλεία εἶναι, ἢ μὴ, proximum accedit hoc Eurip. Iphig. Taur. 1057. τὰ μ' ἐν ὑμῖν ἔστιν, ἢ καλῶς ἔχουσιν, ἢ μηδὲν εἶναι. Herod. VI. 109. ἐν σοὶ νῦν, Καλλιμαχεῖ, ἔστι, ἢ καταδουλώσκει Ἀθήνας, ἢ ἐλευθ. Paulo plenius Andocides de Myst. p. 6, 18. ὅπως ἐν ἐκείνῳ εἴη ὄντινα βούλοιτο Ἀθηναίων φάναι τῶν ἀνδρῶν τούτων εἶναι, ὄντινα δὲ μὴ βούλοιτο λέγειν ὅτι οὐκ ἦν. Lysias pag. 20. ἐν ὑμῖν δ' ἔστι, πότερον χρὴ τούτους ἰσχυροὺς ἢ μηδένους εἶναι. VALCK.

13. ὥρῃ μηχανᾶσθαι καὶ μὴ etc.) Sumtum fortasse ex nobili Bacchylidae, Οὐχ ἔδρας ἔργον, εὐδ' ἀμβολᾶς. Sicuti ὡς --- ὁ ἀγὼν ἡμῖν ἔστι ad Proverbii modulum, Νῦν γὰρ ἔστ' ἀγὼν, aut πλοσίον ὁ ἀγὼν: de quibus nunc nihil, nisi culte a magno viro, Is. Casaubono, explicita esse ad Suetonii Neron. cap. 45. WESS.

20. ἐγχερίπτων τῇ Θηλέῃ) Arch. ἐγχερίπτων non sprevimus ad superioris Musae c. 60. [ubi vide notata ad l. 8.] Portus τῇ Θηλέῃ habet in Ἐγχερίπτειν ex coniectura, sed bona: nam Θηλέην amat dialectus I. 192. II. 41. III. 102. VII. 58., neque aut Eustathio in Hom. p. 546, 42. [pag. 414, 46. ed. Bas.] aut G. Corintho latuit. WESS.

CAP. LXXXVI. 1. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ οἱ εἴξ) Postero die ubi primum illuxit sex illi etc. Zonaras: ἔωθεν δὲ τῶν ἐπτά παραγενομένων: dare quoque debuerat τῶν εἴξ, sed alterum posuit, eorum immemor quae de Otane legerat olim in excerpando praetermissa: Platonem mirarer, cur de Leg. III. pag. 695. v. scripsisset, πάλιν εἰς Πέρσας ἐλθεῖν τὴν ἀρχὴν διὰ Δαρείου καὶ τῶν ἐπτά: dare potuerat διὰ Δαρείου αὐτοῦ ἐβδόμου: dederat forte καὶ τῶν εἴξ. [At similiter Noster quoque c. 84, 4. ἢ ἐς ἄλλον τινὰ τῶν ἐπτά etc.] In ista formula legitur infra lib. IX. cap. 44. Ἄμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ. Codices si variant, vix constitui poterit, utrum dederit Noster. Ad Diodori Sic. XIII. 18. τῆς ἡμέρας ὑποφωσκούσης, vid. Wesselingius. Aliorum in his fuere locutiones, ὡς ἡμέρα vel ὡς ἕως ὑπέφαινε: prima luce, primo luci, et ubi primum diluculetur: vid. Gellius Noct. Att. II. 29.

p. 200. 201. ibique Io. Fr. Gronov. et VII. c. 1. ubi noctis legitur extremo, priusquam dilucularet: ὄρθρου βαθίος: tempus memorat Plato ἀπ' ὄρθρου μέχρι περ ἂν ὁ ἥλιος ἀνίσχη, Leg. XII. p. 951. D. VALCK.

Ibid. ἅμ' ἡμέρῃ δι' διαφασκούσῃ) Sic ἅμα ἡμέρῃ διαφασκούσῃ lib. IX. 44. et ἥλιος ἐπιφασκόντων doctus Iobi interpres c. xxxi, 26. Apud alios ἡμέρας ὑποφωσκούσης, aut τῇ ἐπιφωσκόνσῃ Matth. c. xxviii, 1. nec concordī ubique scriptura, de qua ad Diodori XIII. 18. Quod praeterea in Codd. [1. 2.] παρήϊσαν ἐπὶ τῶν, id vulgato concedit nihil. Ἦκειν ἐπ' ἵππου IX. 43., Sophocl. Oedip. Col. 305. Αἰτναίας ἐπὶ πώλῳ βεβῶσα. Talia, urbem albis equis introiit, in Neron. Suetonii, et poetarum per medias in equis itque reditque vias. Plura Cl. Burmannus ad Ovidii Art. Am. lib. I. 214. WESS.

8. ἐτελώσῃ μιν) Laurentius compotem voti fecit. Quod nunc in Latinis, [eum inaugurarunt,] debetur viro celeberrimo. Simile Auctoris Epist. ad Hebr. c. 2, 10. τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι Th. Beza recte accepit. Statim, emsstis quae exsulant ὡς βασίλῃα, si consensus foret, possent illic relinqui: solemnīs certe principum προσκύνησις accessione illa non egebat. At vide Polyae. VII. 9. et Valer. Maxim. VII. 3. Ext. 2. WESS.

CAP. LXXXVII. 5. ἔχει αὐτὴν κρύψας) Recte cepit Zonaras, cui dicitur Oebares τὴν χεῖρα κρύπτειν ἐν τῇ ἀναξυρίδι. Κρύψας ἔχει ponitur pro κρύπτει, vel ἔκρυψεν, in Euripidis Danaë vs. 40. Hec. vs. 1012. πέπλων ἐντὸς ἢ κρύψας ἔχεις; Hesiodus Ἔργ. καὶ Ἡμ. vs. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Pausan. V. pag. 408. ἔχειν ἀποκρύψαντα ὑπὸ τὴν ψάμμον. X. pag. 832. ὁμοῦ τῷ χρυσίῳ κατακρύψαντα ἔχειν αὐτόν. Sed in his tamen ἔχειν suam quoque vim exserit; in multis huius generis non item, de quibus ad Phoen. vs. 712. VALCK. — De praeterito periphrastico conf. not. ad I. 37, 7. De scriptura ἔχει, quam adoptavimus, dictum in Var. Lect. ad h. l. S.

9. Φριμάξασθαι τε καὶ χρημετίσαι) Eadem verba retinuit Zonaras. Φριμάξασθαι hinc enotatum in Gloss. Herod. et Suida redditur per Φρυάξασθαι, quod usitatus erat de equo; cum alterum eximie de hirco diceretur. VALCK.

CAP. LXXXVIII. 1 et seqq. Δαρείος τε δὴ ὁ Ὑστάσιος etc.) Cl. Abreschius Δαρείος γε δὴ, Darius quidem certe. Herodot. T. V. P. II.

Arabes, quum omnis Asia a Cyro et Cambyse domaretur, aut illi domandi in conatu essent, illorum in ditionem non venerunt, *Diodoro* lib. II. c. 1. concordante. Atque illud est, quod olim Deus O. M. Ismaëli et posteris recepit *Genes.* c. xvi, 11. 12.; cuius illi fructum promissi uberrimum abstulerunt habentque, liberi, sui iuris, ἀδούλωτοι. Prorsus eximie eruditi Britanni et cum cura super ea nationis libertate *Tom. XVII.* p. 829. *Historiae Catholicae Ed. Belg.* [T. XVI. ed. Germ. §. 334.] *WESS.*

7. et seqq. Γάμους τε τοὺς πρώτους ἰγάμει Πέρσης etc.) Quatuor hic memorat uxores *Darii*; duas, praeter illas, alibi: vere tamen, opinor, scriptum fuit *Iustino* I. 10. Principio regni *Cyri Regis* filiam in matrimonium recepit, regalibus nuptiis regnum firmaturus, ut non tam in extraneum translatum, quam in familiam *Cyri* reversum videretur. De duabus unius tantum meminit *Atossae*; cuius, prae ceteris uxoribus, altera etiam *Cyri* filia, mulieris in aula *Darii* potentissimae, praecipua semper habita fuit ratio; quod variis documentis demonstrat *Herodotus*, et VII. c. 3. ἡ Ἀτόσσα, inquit, εἶχε τὸ πᾶν κράτος, regnum obtinebat *Atossa*. Ibid. cap. 2. traditur, antequam pervenisset ad imperium *Darius*, ex filia *Gobryae* tres suscepisse filios; Rex factus *Persarum*, ex *Atossa* quatuor. Hoc loco motus *Schol.* ad *Aeschyli Pers.* 719., Ἡρόδοτος, αἶτ, ζ' Φησὶ Δαρείου παῖδας εἶναι: addens, Ἑλλάνιος δὲ ἰά. Atqui totidem ille apud *Herod.* reperire potuisset, quin imo XII, in transcurso plerosque memoratos, *Darii* filios. Praeter pellices, sex habuit *Darius* uxores legitimas, atque ex his singulis liberos etiam mares procreavit; praeterquam ex *Otanis* filia *Phaedyma*, quae Magi fraudem patefecerat. Ex *Gobryae* filia tres suscepit filios *Darius*: natu maximus fuit Ἀγροβαζάνης, (VII. 2.) memoratur et Ἀριαβίγνης, VII. 97. Tertii nomen non memini me legere: sed suspicor matris olim factam mentionem VII. 68. quae si iusta suspicio, fuerit is Ἀρσαμίνης: et certe *Plutarcho* aliisque filius ex uxore *Darii* prima vocatur Ἀριαμίνης. vid. ad *Iustinum* notata II. 10. Ex *Atossa* *Cyri* filia, praeter *Xerzen* *Darii* successorem, nati fuerunt *Μασίστης*, Ἀχχιμίνης, et, fratribus minus nobilitatus, Ὑδάσσης. vid. *Herod.* VII. 82. 97. et 64. Ex *Artystone*, altera *Cyri* filia, quam virginem du-

xit uxorem; (Atossam iam ante habuerant frater Cambysis, et Magus Smerdis:) Ἀρσάμης et Γωβρύης, VII. 69. et 72. Ex Parmy, Cyri nepte, filia Smerdis, unicus memoratur natus Ἀριόμαγδος, VII. 78. Tandem VII. 224. ex Phratagyne, filia fratris Artanis, nati dicuntur Ἀβροκόμης et Ὑπεράνης. Postrema duo nomina hoc equidem miror, quod inter centena forte Persica Herodoti, praeter Phaedymae nomen, sola sunt planissime Graeca. Adtigit illa Hemsterhusius ad initium Xenoph. Ephes. Quid Iac. Palmerius velit in Exercit. pag. 38. non satis liquet. In historia Persica recentiori non sane miror nomina Persarum Graeca, neque adeo Abrocomam sive Acrocomam satrapam, prout Isocrati dicitur pag. 69. v. sed in Darii filiorum nominibus flexus Graecos mirabar ut inexpectatos. VALCK. — Quod l. 8. ἐνάμει Πέρσῃσι scribitur, ἐν Πέρσῃσι malebam: sed videtur dativus ille casus a vocab. πρώτους pendere, nuptias quae Persis primae, i. e. nobilissimae erant. S.

14. δυνάμεις τε πάντα οἱ ἐπιπλέατο) Apostoli ad Ephes. III, 16. δυνάμει κραταιοῦσθαι, et Aristidis T. I. pag. 326. δυνάμει ἐμπέπλασθαι μετὰ κουφότητος, cum his composuit Abreschius. Ego vero [paullo post] meis ex libris atque Aldo τύπον ποιησάμενος λίθινον malui, opinatus aliorum λίθον ex scripturae esse compendio. Belle χρυσίους τύπους, τύπους λατοκολήτους, et χρυσίον ξοάνων τύπους Euripidis et aliorum novi, τύπον λίθον nequaquam. De Darii equo iucunde Oppianus, Cyneget. I. 234. et ibi Rittershusius. Nam, quod Thom. Hyde Relig. Pers. cap. 23. omnem de equo narrationem ex Persarum vocabulo, sed male expresso, Gheshasp, i. e. factus equo, propagatum pertendit, a vero abhorret. WESS.

CAP. LXXXIX. 1. ἀρχαὶς κατεστήσατο ἑἵκοσι) Insequentibus viginti recensentur istae satrapiae, quaeque singulis subiectae fuerint regiones; singulorum enim imperio plures suberant, exceptis praefectis Ciliciae atque Indiae. Videant homines eruditi, quo pacto haec Herodoti cum aliis possint in concordiam redigi; a quibus longius etiam distat, quod, undecunque tandem repetitum, duobus in locis Plato tradidit; quorum locorum alter notus fuit Brissonio de Regn. Pers. I. p. 148. e Leg. lib. III. p. 695. c. Δαρεῖος βασιλεὺς οὐκ ἦν υἱὸς, παιδεία τε οὐ διατρέφωσθαι τετραμμένος ἑλθὼν δ' εἰς τὴν ἀρχὴν, καὶ λαβὼν αὐτὴν ἑβδομοῖς, διείλετο ἑπτὰ

μέρη τιμώμενος: quarum partium singulas, regiones amplissimas, singulis e sex coniurationis sociis regendas attribuerit: hoc Platonem voluisse liquet ex ipsius Epist. VII. p. 332. A. ubi Siciliensem Dionysium, qui paene nemini se credebat, (Cicero Tusc. V. 20.) neque uxoribus nec filiabus, hac etiam parte multo fuisse scribit deteriorem Dario, δς οὐκ ἀδελφοῖς πιστεύσας, οὐδ' ὑπ' αὐτοῦ τραφεῖσι, κοινωνοῖς δὲ μόνον τῆς τοῦ Μήδου τε καὶ εὐνούχου χειρώσεως, διένειμ' ἡ μὲν τὴν μίζω ἑκάστα Σικελίας πάσης ἑπτά, καὶ πιστοῖς ἐχρήσατο τοῖς κοινωνοῖς, καὶ οὐκ ἐπιτιθεμένοις οὔτε αὐτῷ οὔτε ἀλλήλοις. Verbosa, quam suo more scribit in hunc locum, adnotatione parum extricat H. Steph. recte per Medum et Eupnuchum eundem intelligens; in cuius nomine quantum fuerit variatum, docuit Iac. Nic. Loënsis Miscell. Epiphyll. I. cap. 21. Prior Platonis locus atque integra ista disputatio Κύρον παιδεία fuit opposita Xenophontis, quem virum optimum, ut et alios e Socratis palaestra, oderat Plato. VALCK. — Fortasse imperii Persici distributionem, quae posteriori tempore obtinuit, cum illa priore, quae a Dario instituta est, permutavit philosophus. S.

[6. καὶ ὑπερβαίνων τοὺς προτεχίας, ἄλλοις ἄλλα ἔθνεα τὰ ἐκαστῶν νείμων. Prorsus contra satis manifestam auctoris mentem, ne quid asperius dicam, verba ista gallicus Interpres accepit, sic convertens: et quelquefois, omettant ceux qui étoient voisins, il mettoit dans un même département, des peuples éloignés l'un de l'autre. Cuius tamen vestigia, quod mirari subiit, secutus est perspicacissimus Heeren, in Idzen etc. T. I. p. 186. S.]

9. Βαβυλωνίον σταθμὸν τάλαντον) Refingitur τάλαντον a docto viro. Contra lib. I. 51. τὰ δὲ ἄλλα -- σταθμὸν διτάλαντα: et ἔλασαν σταθμὸν τάλαντα δέκα. Aelianus Var. Hist. X. 17. Θεμιστοκλῆς τρία τάλαντα ἔχειν τὴν οὐσίαν τὴν πατρῴαν. Atque ita solent Graeci Latinique, docente summo viro Io. Fr. Gronovio de Pecun. Vet. lib. I. cap. 6. Iam sive Εὐβοικὸν seu Εὐβοικὸν probetur, parum referet; illud Steph. Byz., hoc Polybius, Strabo, Appianus, maluerunt. Maioris momenti, minae sunt septuaginta Euboicae in talento Babylonio: aliter Aelianus Var. I. 22., Atticas minas septuaginta et duas illi talento tribuens: in primis autem, siquidem hoc auctore doctissimus De la Barre Histor. Acad.

Inscription. T. VI. pag. 355. *ἑβδομήκοντα καὶ δύο μνῆας* *Herodoto* operosa reddit disputatione; cui calculum addere nondum audeo. Arcent auctaria schedae veteres, conspiratque *Pollux* IX. 86., minis septuaginta talentum Babylonium equiparans: dubiae praeterea fidei *Aeliani* locus est, et acriter oppugnatus a *Willebrodo Snellio* de *Re Nummar.* pag. 41. Quin si fides illi constet, Atticas minas complectitur duntaxat. Conf. *Panelium* de *Cistophoris* pag. 110. etc. *WESS.* — *Reizius*, inter *Εὐβοϊδᾶς* et *ἑβδομήκοντα* stellulâ interpositâ indicans nonnihil ibi omissum se iudicare, in inferiore libri ora, ubi summa rerum capita adnotantur, haec posuit: *Babylonicum talentum LXXXVIII. minarum Euboicarum*: qui quam sit rationem in ea computatione secutus, nec novi equidem, nec nunc inquirere vacat. S.

16. *Δαρειὸς μὲν ἦν κάπηλος*) Signatissima ea sunt et aliorum commentationibus frequenter ornatus intexta caussa, *Dionis Chrysostomi*, *Libanii*, *Iuliani*, *Themistii*, quorum loca *Spanhem.* ad *Iuliani* Or. I. p. 9. et *Davisius* in *Maximi Tyr.* Diss. IV. p. 508. antestati illustrarunt docte. Commodum minus de tributo, a *Dario* primum descripto et instituto, hic et a *Polyaeno* VII. 10, 3. traditum, censerî posset; siquidem Magi *ἀτρελῆν στρατηγὴς καὶ Φόρου* in *trienium* Persis tribuerunt c. 67. huius Musae. At bene habet: nam tributum continuum hic loci, posteriore [altero loco, (c. 67.) illud,] quod in tempus et belli usum ac doni instar erat, tangi per bene amicus meus *Herm. Venema* Dissert. ad *Danielis* Vaticinia p. 161. animadvertit. De *Strabone* lib. XV. p. 1068. [pag. 735. ed. Cas.] tributorum (τοῦ Φόρου) in Persis primordia *Artaxerxi Longimano* asserente, consulto taceo. *WESS.*

17. *διεπότης* *Κῦρος δὲ πατήρ*) Adtigit postrema *Wess.* ad *Diodori* T. I. p. 275. T. II. pag. 553. Reliqua transcripsit etiam *Eustathius*, Homerea tractans de Rege dicta, *πατήρ δ' ὡς ἦπιος ἦεν*, Od. β'. 57. ubi leguntur et ista: *Κῦρος δὲ πατήρ, - - ὅτι ἦπιος, καὶ ἀγαθὰ σφισιν ἐμνηχάνεσσο*: quae lectionem adfirmant, a *Gronovio* non absurde mutatam. Praestantem bellica virtute virum, *Philopomenem*, *Messenii* vere nuncupabant *πλέον τι ἢ παντός τοῦ Ἑλληνικοῦ πατέρα*, apud *Pausan.* VIII. pag. 704. *Herodoti* meminit agens de

Rege Dion Chrys. p. 5. c. etc. opponens πατήρ et δεσπότην, quae appellatio Graecis semper visa fuit invidiosa: alibi Dio respicit et τὸν κάπηλον Darium: vid. Io. Davisius in Max. Tyr. p. 508. De Dario, istiusmodi quoque καπήλων osor acerrimus, longe iudicabat aliter Plato Epist. VII. p. 332. B. ἔδειξε παράδειγμα, ὅσον χρεὶ τὸν νομοθέτην καὶ βασιλέα τὸν ἀγαθὸν γίνεσθαι: hic titulus quam sit amplus et magnificus docebit Platonis Politicus. VALCK.

19. ὅτι ἥπιός τε) Erat elucubrantis in animo Homericum, ex Odyssea, πατὴρ δ' ὡς ἥπιος ἦεν, quoq. nihil in laudem praeclarius dici de rege potest, egregie Sopatro apud Stobaeum Serm. XLIV. p. 312. monstrante. Dabit conplura alia doctissimus Gatakerus ad Antonini lib. I. 9. p. 11. Ceterum ἀγαθὰ σφί τὰ ἐμμηχανήσατο Medic. et consentaneorum, tinnit scabrum et radit aures. Suavius multo et ad sententiam gravius ἀγαθὰ σφί πάντα, quomodo Ald. et plures. WESS.

CAP. XC. 3. Μιλυίων) Arch. optime et mox [l. 10.] Μαριανδυνῶν. Sic veteres nuncupant omnes, ac Scriptor ipse, illos I. 173., hos I. 28. VII. 72. Reduxi quoque [l. 6.] Λασονίων nomen, quoniam ita VII. 77. In Cabaliis sive Cabalensibus, qui eadem septimā Musā Καβηλῆες, nulla haesitatio; incolis quippe regionis Cabaliae apud Plinium, seu Καβαλίδος, in Stephano Byz. ex Strabone cum L. Holstenii observatis. Qui vero [l. 7.] Hygennenses, Autenenses, Augennenses, talis enim in schedis discordia, frustratā quaesivi operā. Placuerat Lycaoniae regio Obigene, cui fidere non libet. Eccum tamen Plinii Hist. Nat. V. 32. verba: *Attingit Galatia et Pamphyliae Cabalia et Milyas.* - - Item *Lycaoniae partem Obigenen.* Valckenarii elegans hariolatio consideranda est. WESS.

6 seq. Καβαλίων καὶ Ὑγεννίων) Coniecturam ponam, quam ante aliquot annos cum Wesselingio communicavi, quaeque etiam nunc videtur probabilis. Quandoquidem Ὑγεννῆες, sive Ὑγεννίες, quos hic in suo Codice Stephanus invenisse videtur, aliunde sunt ignoti, suspicor, literas ΚΑΙΤΤΕΝΝΕΩΝ, in ΚΑΑΥΤΜΕΝΩΝ esse transmutandas, et scriptum antiquitus fuisse: Λασονίων τῶν (hoc facile potuit elidi:) καὶ Καβηλῶν καλεωμένων. Fundus coniecturae locus est Herodoti, Xerxis copias recensentis lib. VII.

cap. 77. Καβηλῆς δὲ οἱ Μήνες, Λασιόνοιο δὲ καλούμενοι. Sed et haec et quae sequuntur Geographica praestiterit intacta viro summo reliquisse. VALCK.

15. ἐς τὴν Φρουρέουσαν ἵππον) Omnia videntur plana. Laurentii, in ea Ciliciae regione, quae equos producebat, respondent Arch. et Vind. Cilicia fuit optimorum equorum alitrix, ut vicina Cappadocia. Φρούρεα ἵππος notare potest τὰς Φοράδας, sicuti Gregor. Nazianzenus et Basilius M. appellat. Tum τῆς Κιλικίης χώρας praestaret; quod ego in re dubia adfirmare non sustineo. WESS. — Mihi haud dubie vitiosa scriptura Φρούρεουσαν videtur, commodiissima autem et unice vera Φρουρέουσαν, quam a Viro praestantissimo sollicitatam nollem. S.

CAP. XCI. 2. ἐκ' οὐραίοις) Docte hanc scripturam defendit Th. Pinedo ad Ποσειδεον Stephani, et participium impersonale ἀρξάμενον Georg. Raphaelius verbis Lucae Euang. cap. xxiv, 47. WESS. — Istud participium ἀρξάμενον consulit Larcher cum δῖον, ἐξόν, παρὸν, ἐνδεχόμενον: quorum tamen non prorsus eadem ratio est. S.

10. ἐκεκοσμέατο) Mutari non debuerat. Sic lib. I. 100, et IX. 30. ἐπὶ τε τάξιν πλεῖνας ἐκεκοσμέατο, pro quo κατὰ ἔθνη κεκοσμημένοι ἦσαν VII. 212., fortasse ex scholio. Κεκοσμέατο est in Arriani Indicis pag. 321. Praeoptavi quoque προσῆς ob Ionicam speciem et verbi in Musis frequentiam. De pecuniae proventu ex Moeridis lacu, II. 149. Cetera Gronovius optime expedit. WESS.

12. τὸ ἐγίνετο ἐκ τῶν ἰχθύων) In alio scriptore viderentur ista lectoris emblemata: in Herodoto caute versandum est: vid. lib. II. c. 149. Diodor. I. 52. τὴν ἐκ τῆς λίμνης ἀπὸ τῶν ἰχθύων γινομένην πρέσοδον ἴδωκε (Rex Aegypti, atque Aegyptiorum ad exemplum Persa:) τῇ γυναίκα πρὸς μύθῳ καὶ τὸν ἄλλον καλλωπισμὸν: hinc ratio liquet exceptionis hoc in loco. VALCK.

17. Σατταγυδαί.) Gentem non novi: nomen ita exaratum ex mssis placuit; nam Med. et Arch. una in littera aberrarunt. Aparytas frustra quaerendo investigavi. Gandarii et Dadicae recurrunt VII. 66. neque aliis sunt ignoti. WESS.

CAP. XCII. 4. Παριμανίων) Ad eum modum Steph. in Παριμάνη, et alii, cum Nostro VII. 86. Sunt autem hi

Paricani ab illis diversi, qui *Aethiopibus* iunguntur cap. 94. *Orthocorybantii* [l. 5.] an *Orthocorybantes* rectius pingantur decernere haud valeo. Παυσίται, [l. 6.] si *Is. Vossii* non fallit coniectura, Παυσίται erunt. Eum vide ad *Melam* III. 5. WESS. — De *Caspiis* conf. mox ad cap. 93. 9. notanda. De *Paricaniis* facile equidem *Rennello*, clarissimo Viro, adsentior, in *Geogr. System of Herodotus* pag. 270. Παρητακνοι h. l. corrigenti, collato *Nostro* I. 101., *Stephano Byz.* in Παπατακα, aliisque auctoribus a *Cellario Geogr. Ant.* T. II. p. 808. citatis. Dissentit quidem *Larcher* in *Indice geogr. ad Herod.* p. 419. S.

9. μέγχι Αἰγυλῶν) *Steph. Byz.* Αἰγυλοί, ἔθνος Μηδικόν: quam nationem eandem atque *Aeglorum* suspicabatur *Luc. Holstenius*, et ante eum *Ortelius*. ΑΙΓΔΩΝ, quomodo *Valla* et *Arch.*, et ΑΙΓΔΩΝ vocabulum idem: error est alterutra in scriptione, incertum qua. Habet lib. VII. 72. Αιγύων in hac vicinia gentem, quae Αιγύων et Αίγυες *Arch.* Eadem Λιβύες, et *Bactris* contermina, cap. 86. eiusdem libri. Qua quidem in discordia, cum auxilii spes aliunde deficiat; ἐπέχειν consultum est. WESS.

CAP. XCIII. 4. Σαραγρίων καὶ Σαραγγίων etc.) *Sargartii* memorantur a *Steph. Byz.*, *Ptolemaeo* et *Nostro* I. 125. VII. 85., tuenturque nomen suum. *Saranga*e, Σαρράγγαι, Σαραγγίων VII. 67., unde Σαραγγαίων absurde finxerunt, quo lapsu voces Ἀθηναίων, Θηβαίων, locum Ἀθηνέων, Θηβέων, invaserunt. De *Mycis* [l. 5.] nulla deinceps haesitatio: adstipulantur *Holstenio* et *Berkelio*, titulum nationis *Ethnicographi* praescripto instaurantibus, schedae veteres et VII. 68. WESS.

[9. Κασπίοι. *Caspii*, ad *Caspium* puta mare habitantes, supra nominati sunt, cap. 92, 6. iidemque iterum lib. VII. cap. 67, 1. memorantur. Nunc qui h. l. iterumque VII, 86, 6. eodem nomine insigniuntur, (si vera scriptura est, quam utrobique libri tenent omnes) hos ab illis diversos esse adparet. At expectare debebamus, adiecta quadem notâ hos, quos *Indorum* vicinos fuisse intelligi par est, distincturum fuisse *Herodotum* ab alteris illis *Caspiis*. Quod quoniam non factum, nec apud alios scriptores reperitur *Caspiorum* in illo terrae tractu mentio, ex coniectura corrigere scripturam et h. l. et

VII. 86, 6. tentarunt. Et Reizius quidem *Καρσίον* corrigens, *Stephani Byz.* auctoritatem (ut ipse in Praef. ad suum Herodotum p. xvii. docet) secutus est, qui ex *Herodoti libro tertio Κάρσιον urbem Parthorum memorat, Indiae finitimam.* Quod nomen quum nusquam alibi apud Herodotum legatur, sedes illius haec fuisse videri debebat. „Una dubitatio est: (inquit idem REIZIUS) quod Herodotus non urbis hinc meminit, sed gentis; et, quum *Stephanus* dicat etiam gentem *Καρσίον*, nominari, alium is eius rei testem laudat, non eundem Herodotum.“ Itaque „audacius fortasse quam par erat se fecisse, *Καρσίον* corrigentem,“ ipse vir doctus profitetur: pro cuius quidem causa hoc dici poterat, nihil impedire quo minus credamus, in *Epitome Stephani*, quae sola ad nos pervenit, locum istum (quod in plurimis aliis factum constat) non-nihil turbatum esse; ab ipso *Stephano* nomen *Κάρσιον* non minus ex *Herodoto*, quam ex *Dionysio*, fuisse citatum. Aliam rationem secutus doctissimus perspicacissimusque *Rennell*, in *Geographical System of Herodotus* pag. 302. (laudatus hoc nomine a *Larchero* in *Tabula Geogr. ad Herod.* pag. 99 seq.) quoniam cum *Sacis* iungitur hic populus, *Κάρσιον* corrigendum censet, eius regionis incolas intelligens quae *Καρία χώρα* apud *Ptolemaeum* *Geogr.* lib. VI. cap. 15. nominatur. Caeterum non opus est ut moneam, quum in hac parte Historiarum *Herodoti*, tum in aliis ubi de geographicis rebus agitur, praeter *Larcheri Indicem Geographicum*, cum fructu consuli posse idem laudatissimum *Rennelli* opus, e quo multa passim *Larcherus* (tam in *Notis ad Herodotum*, quam *Tomo VIII.* quo *Index Geographicus* continetur) excerpserit, nobis quidem, ne nimium augeatur huius operis moles, praetermittenda. S.]

CAP. XCIV. [1. Παρικανιοὶ δὲ, καὶ Αἰθίοπες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ) Alios *Paricanios*, cap. 92, 4. memoratos, videri *Parretacenos* esse, supra monuimus. *Paricani*, qui hic cum *Aethiopibus Asiaticis* componuntur, iidem lib. VII. c. 68. componuntur cum *Utiis* et *Mycis*, quos *Erythraei* maris accolae fuisse ex superiori cap. 93, 5. intelligitur: quare et hos haud procul ab illo terrae tractu sedes habuisse probabile est. *Larcherus* in *Not.* ad h. l. *Aethiopas Asiaticos* adfirmat *Colchos* esse, prorsus contra *Herodoti* usum men-

temque, qui *Colchos* suo semper nomine nominat, (ut H. 104, et III. 97, 15.) eosque ne coloniam quidem Aethiopum, sed Aegyptiorum facit, denique qui mox diserte docet, (III. 97, 15.) *Colchis* tributi nomine nihil fuisse imperatum, sed de *donis* quinto quoque anno adferendis pactos illos esse cum rege. Hoc igitur gratis sumto, idem vir doctus *Paricanios*, qui hic nominantur, Colchis finitimos statuit, inter Caucasum et Pontum Euxinum habitantes. Conf. *Steph. Byz.* in Παρικιάνη, *Plin. Hist. Nat.* VI. xvi, 18. et *Pomp. Melam* I. 2. ibi ab *Holstenio* citatum. S.]

3 seqq. Μαρσινῶς etc.) Adsolent ad hoc vocabulum et ad *Saspire*s, tanquam ad scopulum offendere scribae. Vide lib. I. cap. 189. et 110. Μοσσύνωνες *Ask.* et lib. VII. 78. codicum plurium, haud male. Μόσσυνες, gentili dialecto, turres; quas quoniam incolebant, inde nomen in *Diodori* lib. XIV. 30. Μάρδοις ex *Is. Vossii* ad *Melam* lib. I. c. 2. correctione Μαρσι. Certe Μάρες apud *Stephanum* Mossynoecorum perhibentur vicini, suntque infra lib. VII. 79. nec longe ab illa viri docti divinatione mssti distant. *WESS.*

[10. πρὸς πάντας τοὺς ἄλλους) *Ad omnes ceteros* vertit *Gronov.* incertâ sententiâ; cuius versionem tenuit *Wess.* Idem vero *Gronov.* in *Notis*, par caeteris omnibus. Nos, pro ratione aliorum omnium, posuimus: rectius fuerit, prae reliquis omnibus. conf. II. 35, 3. et VIII. 44, 2. Nescio an eandem sententiam in animo *Valla* habuerit, super caeteros omnes scribens. Manifeste vero contra auctoris sententiam *Larcherus*: Ils payoient autant d'impôts que tous les autres ensemble. S.]

CAP. XCV. [3. γίνεται τεσσαράκοντα καὶ πεντακόσια καὶ εἰνακισχίλια τάλαντα) Id est, 9540 talenta, nempe *Euboica*: qui numerus quum minime congruat cum his quae proxime sequuntur; si modo iustus est numerus 14560, quo paullo post universa tributorum summa indicatur, vera fuerit codicis *Arch.* scriptura, ὀγδῶκοντα καὶ ὀκτακόσια καὶ εἰνακισχίλια exhibens, id est, 9880, qui numerus alioqui ex docti cuiusdam viri emendatione adscriptus videri poterat. Certe, si de summa 14560 (l. 8 seq.) detrahas 4680, (ex l. 5 seq.) restant 9880. Alteri autem numero 4680 recte constat ratio; quandoquidem 360 talenta ramentorum auri, pro ratione tredecupla, quam ipse *Scriptor*

indicat, conficiunt 4680 argenti talenta Euboica. Sed ipsam illam 14560 talentorum summam, sive alterum numerum 9880 talentorum, quo pacto collegerit Noster, id vero haud satis adparet. In unum collectis numeris omnibus, qui in recensu tributorum ex XIX. praefecturis redeuntium diserte indicantur, prodit summa 7740 talentorum Babyloniorum; quae, pro ratione 60 ad 70, quam cap. 89, 11. docuit auctor, conficiunt Euboica talenta 9030; quibus si adieceris 4680 ex India redeuntia, habebis summam 13710. Denique his 13710 si adieceris 240 fere talenta, quae ex Moeride lacu (cap. 91, 11. coll. cum II. 149 extr.) redibant, conficiuntur 13950 talenta. Itaque, nisi in numero 14560 (sub finem huius cap.) erratum fuerit, intelligi par est, aut in superiorum numerorum particularium aliquo sive aliquibus peccatum fuisse, aut 610 illa talenta, quae complendae summae 14560 desunt, ad reliquam summam adiectam esse tamquam pretium frumenti, ab Aegyptiis eorumque finitimis ad alenda centum et viginti hominum millia conferendi, de quo cap. 91, 13 seqq. De verbo *γίνεται*, quod in locum vulgati olim *εἶναι* substitui, dictum in *Var. Lect.* ubi simul monui, videri istud ex *εἶν* corruptum. Similiter *Benedictus* in *Act. Sem. Phil. Lips.* haud incommode *εἶν* & *ν* legendum corrigit, quo significetur (coll. l. 9.) incerti quiddam in definienda hac summa inesse. S.]

4. *τρισκαίδεκάστειον*) Auri ad argentum ratio varia, pro minore aut maiore eius abundantia. Quae hic *τρισκαίδεκάστειος*, ea aetate *Platonis* in *Hipparch.* p. 231. D. duodecupla sive *δωδεκάστειος*. *Menandri* Comici aevo decupla, *δεκάπλειος*, ap. *Polluc.* IX. 76. Adtiguit hanc rem *Car. Arbuthnotius* *Tabul. Antiq. Numm.* c. 6. Est quoque in *comparatione talenti Babylonici et Euboici*, et utriusque inter se iusta proportionem, anceps disputatio et difficilis, iam olim ab egregio viro *Guil. Budaeo* de *Asse* lib. IV. p. 87. prudenter instituta, et nuper a *Cl. de la Barre* *Histor. Acad. Inscript.* T. VI. p. 355. docte iterata. WESS.

[9. τὸ δ' ἐστὶ τούτων ἑλαττον ἀπὸ;] Obscurius dictum: id quod his (sive, in his) minus est, omittens. Quid velit, satis adparet, *omittere se minorem numerum unitatum, qui huius summae deest ad veram summam complendam.* S.]

CAP. XCVII. 4. δῶρα δὲ ἀγίνεον) Futile ἀγίνεον superstitiosae Florentini Codicis admirationi, oculos clarissimi viri nimium praestinguenti, debetur. Nolo factum traducere, miror tamen, cum toties totiesque ἀγίνεειν et ἀπαγινέειν in hac tributi descriptione deponantur. *Sequentia* exscripsit *Eustath.* ad *Odyss.* p. 1386, 8. [*Od.* p. 13, 14. ed. Bas.] *WESS.*

9. σπέρματι μὲν χρέωνται) Paucis, ut solet ὁ πάνυ, lectionis vulgatae monstravit absurditatem in *Dissert. Herod.* p. 174. et 175. monuitque consuetudinem respici memoratam c. 38. qua solebant, τοὺς πατέρας ἀποθήσκοντας κατασιτίεσθαι, pro σπέρματι docte corrigens ἔργματι. Cogitanti mihi H saepius in Π mutatum a librariis, venerat in mentem σήματι (id est τάφῳ) μὲν χρέωνται τῷ αὐτῷ, τῷ καὶ οἱ Καλατίαι Ἰνδοὶ, οἰκήματα δὲ ἔκتهνται κατὰ γαῖαν. Potuit utraque domus simul conmode memorari. Vid. *Diodor.* T. I. p. 60, vs. 69. [lib. I. c. 51.] Mos ipse vix alibi narratur, ubi hac in re dissimillimae variarum gentium recensentur consuetudines *Nicolao Damasceno Stobaei, Diodoro Sic., Plutarcho, Ciceroni, ceterisque*; quo scilicet hi Indi atque Aethiopes, secundum *Herodotum*, viva parentum suorum erant sepulcra, quorum illi cadavera visceribus suis ingesta condebant, et ἑμφύχοι τάφῳ dici possent Γεργιάζοντι. vid. erudita collectanea *Th. Gatakeri* ad *M. Antonin.* IV. 21. et *Iac. Tollius* ad *Longin.* III. 6. Ad hanc consuetudinem accedebat prope illa *Massagetarum* ap. *Herod.* lib. I. c. ult. atque hinc *Anonymo* memorata, cuius dissertationibus inter *Pythagoreorum* reliquias locum non dederim, p. 713. *Μασσαγέται τῶς γονίας* (non quosvis:) *κατακόψαντες κατέσθοντι, καὶ τάφος κάλλιστος δοκεῖ ἡμῖν ἐν τοῖς τέκνοις τεθῆσθαι*, in liberorum visceribus conditum esse, honestissimum videtur sepulcrum. Conf. *Herod.* III. 99. *VALCK.*

Ibid. σπέρματι μὲν χρέωνται --- οἱ Καλαντίαι) Superius c. 38. Καλατίαι, veriore titulo. Quod autem hic de semine, σπέρματι, quo eodem Aethiopes et Indi Calatiae utebantur, expediri non potest. Nusquam quidquam Scriptor illo de semine. Contra prodit, Indos istos τοὺς γονίας κατέσθιεν, parentes suos vorare. Idem hi Aethiopes, uti verba requirunt, si facitarent, σπέρματι insinuata est penitissime labes, nec melius leniusve, nisi erro, detergenda,

quam ἔργματι μὲν χρ. eodem facinore defunguntur, quo Indi Calatiae, scribendo. Ita secum non pugnabit Herodotus et sermo procedet recte. Ἐργματα καλὰ sunt in Perictionae fragmento ap. Stobaeum p. 487. Euripides Orest. vs. 160. Ὡ μέλειος, ἐχέστων Διόθεν ἐργμάτων. WESS. — Ut operosa et longius adscita, sic parum utilis, haec doctissimorum duumvirorum disputatio. τὸ ἐν Αἰθιοπία γιγνόμενον σπέρμα memoratur Athenaeo III. 110. e. Polluci VI. 73. Hesychio in Ὀρίδην: intelligiturque sive oryza, sive milii quoddam genus, Nostro iterum paulo post (c. 100.) memoratum. Confer Denon, *Voyage en Egypte*, p. 75. aliosque Itineratores. S.

13. διηκοσίας Φαλάγγας ἐβένου) Plinius hoc ex loco in tributi vicem regibus Persidis e materie eius (ebeni) centenas phalangas tertio quoque anno pensitasse Aethiopas; quibus, nisi memoriae ludibrium debuerit, longe minorem phalangarum se numerum invenisse, declarat. Idem lib. VIII. 3. quae Iuba cornua appellat, Herodotus tanto antiquior, et consuetudo melius, dentes. Conf. ad Diodor. II. 19. WESS.

15. ἐτάξαντο ἐς τὴν δωρεάν) Sic ex Scriptis. Colchi ipsi [se] ad donationem ordinarunt. Fert ita mos in ultronea tributi et donorum collatione. Ipse post pauca, οὗτοι δὲ δωρεὰ τὰ ἐτάξαντο: et c. 13. καὶ φόρον τε ἐτάξαντο. Rursus lib. IV. 35. ἀπὸ τοῦ ὠκυρόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον: tum c. 165. eiusdem Melpomenes. WESS.

18. τοῦ Καυκάσιος) Agnoscit Steph. Byz. Alioqui Καύκασος mons ille aut Καυκάσιος lib. I. 203. Quod ex Aldo venerat ἐς ἐμεῦ, pro ἐς ἐμὲ, id bene lib. I. 66. (ubi idem olim) decurtarat H. Steph., hic praetervidit. ἐς ἐμὲ genius sermonis flagitat, et usus lib. IV. 125. V. 45. etc. WESS.

22. παρὲξ τοῦ φόρου) Arabes ἀτιλίς sive a tributo erant immunes, cap. 91. Par et memoratarum paullo ante nationum conditio. Dona ferebant ultro, nullum tributum. Consequens est, ut παρὲξ τοῦ φόρου eas non spectet, sed descriptum aliis et imperatum tributum. Geminum dabit c. 117. WESS.

CAP. XCVIII. 2. κομίζουσι, cui in Med. et sequacibus locus negatur, exulare potest, Gronovio probe admonente: satis autem est τοιῷδε κτείνωται. WESS. — Quo pacto, salvā orationis structurā, abesse verbum κομίζουσι h. l. possit, non video equidem. S.

11. ἐκ πλοίων καλαμίνων ὀρμώμενοι) Displicuit semper ultimum vocabulum: nam quid? insiliebant-ne ex navigiis Indi in pisces magno inpetu, ut manibus deprehensos raperent? Id dicendum, si vulgato vigor adsit. Coniiciebam ὀρμενόμενοι. Apud Hesych. Ὀρμευτής est ἄλκυσ, hamo pisces captans, formatus utique ex ὀρμεύω. Video nunc simile in opinionem Cl. Pavii venisse, scribentis ὀρμώμενοι, ex ὀρμιά, sive linea hamoque, unde ὀρμιάομαι. Foret sane alterutrum ad sententiam utile, Indosque ex navigiis hamo piscibus exhiberet insidiantes. At deest verbo auctoritatis usus; favet analogia. Pro vulgato *Abreschius* ad Thucyd. p. 297. *Naves ex arundinis in India internodiis non neglexit Diodor.* II. 17. WESS. — ἐκ πλ. καλ. ὀρμεώμενοι commodè habere videtur, nil aliud significans, nisi *navibus arundineis ad capiendos pisces exeuntes*; perinde sive hamo, sive retibus, illis insidiarentur. De *Indica arundine*, cuius singula internodia navigiorum vicem, si credimus, (ut *Plinius* ait) praestant, conferri *Theophrastus* potest, *Hist. Plant.* IV. 12. *Strabo* lib. XV. p. 710 seq. ed. Cas. hisque prior *Ctesias*, *Indic.* c. 6. qui tantam eius crassitiem esse narrat, quantam duorum hominum ulnae vix complecti possint; cuius verba ad *Plin.* XVI. xxxv. 65. adposuit *Harduin.* S.

13. ἰσθῆτα φλοῖνον) Ex libro [latine reddidit] vir Cl. spreto *Salmasiano* ex *phleo*, quod verius multo. Atticis φλώς, Ionibus φλοῦς, herba palustris, scirpi instar, auctore *Polluce* X. 178. Ἐσθῆς φλοῖνη, scirpea sive ex *phleo*, etiam *Pausan.* lib. VIII. c. 22. p. 641. Conf. ad *Solin.* p. 702. et *Bod. a Stapel* in *Theophr.* lib. IV. [c. xi.] *Hist. Plant.* p. 463. Articulum ῆ, ultima praecedentis syllaba in codicibus quibusdam devoravit, quae crebra omissionum causa. WESS. — *Herodoti* hunc locum respexit *Niebuhr*, *Itinerar.* T. II. p. 70. ubi vid. Tab. aen. xii. fig. C. S.

CAP. XCIX. 3. Παδαῖοι) *Broukhusius* alique dudum viderunt, huc respexisse *Tibullum* IV. 1, 144. *Impia nec saevis celebrans convivia mensis*, *Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padaeus*. Gentis nomen, auctoritate *Tibulli* satis munitum, restituendum videtur *Nicolao Damasc.* ap. *Stob.* p. 105, 31. hinc in *Excerptis N. Cragii* et *H. Valesii* p. 514. similiter scriptum: ἐν Παδαίῳ Ἰνδικῷ ἔθνεσιν οὐχ ὁ θύων,

ἀλλ' ὁ συνειτώτατος τῶν παρόντων κατάρχεται τῶν ἱερῶν αἰτεῖται δ' αἰεὶ παρὰ θεῶν οὐδὲν ἄλλο πλὴν δικαιοσύνης. Corrigebam ἐν Πανδαίοις: nam inhumana gentis consuetudo nihil impedit, quo minus solam a Diis virtutem, sive iustitiam, expetendam esse censuerint. VALCK.

Ibid. καθίσταται δὲ Πανδαῖος) Haesitat Cl. Salmasius an forsitan Πανδαῖος Pandaei sit legendum, ad Solin. p. 700. quasi a Pandaea, Herculis filia, de qua Arrian. Indic. c. 9. genus duxerint. Sed de gentis nomine nihil dubitandum. Tibullus, quod vir summus fatetur, hinc lib. iv. l. 145.

Impia nec saevis celebrans convivia mensis

Ultima vicinus Phoebo tenet arva Padæus.

ubi Pandaeus metri modulum depravabit. Quod et Cellarium V. Cl. Geogr. Ant. lib. III. 23. p. 872. observasse conperior. Νομαῖοις ex Steph. margine Herodoteum dictionis colorem ostentare, norunt omnes. Unde accesserit, ignoro. WESS. — In vetere libro scripturam νομαῖοις reperisse Stephanum, nostri libri declarant. S.

7. ἀπαρός ἐστὶ μὴ μὲν νοσείν) Hic forte legendum suspicabatur Vir Clar. μὴ μὲν, vereor ut uspiam illud inveniat in talibus: ἢ μὲν in iurandis frequentat et Herod. Quod hoc uno loco Reisk. dimisit intactum, saepe sollicitavit, velut in his II. 179. χρῆν ὁμόσαι, μὴ μὲν ἐκόντα εἰθεῖν: III. 66. ἔξαρνος ἦν μὴ μὲν ἀποκτείναι Σμέρδιν: V. 106. θεοὺς ἐπόμενυμι μὴ μὲν πρότερον ἐκδύσασθαι. Sana nunc videbuntur, quae suis singula locis censebantur vitiosa: amat hanc etiam voculam μὲν traicere in alium locum Herodotus. VALCK.

CAP. C. 2. κτείνουσι οὐδὲν ἔμψυχον) Gentis Indicae nomen praebet Nicol. Damasc. apud Stob. p. 66, 38. Ἀστῆνοι τῶν ἐμψύχων οὐδὲν ἀποκτείνουσι τὰ δὲ κεράμια τῶν χρηστηρίων ἐν χρυσοῖς ἐλῦτροις φυλάττουσι. Nic. Cragii, Contr. Gesnerum sequuti, corrigit errorem Henr. Vales. in Exc. Pciresc. p. 74. et τὰ κεράμια τῶν χρηστηρίων, (aliis dicta τῶν σκευῶν τὰ κεράμια,) recte interpretatur: conf. I. G. Graevius in Hesiodi Ἔργ. κ. Ἡμ. vs. 402. Dudum ante Vales. Nicolai locum iam explicuerat Casaub. in Athen. p. 20. [P] vid. Leopardus Em. XIII. c. 6. VALCK. — De vocab. χρηστήριον conf. Athen. V. 204. f. et quae ad Athen. III. 114. d. adnotavimus. S.

[4 seq. αὐτοῖσι ἐστὶ ὅσον κέχρητο τὸ μέγαθος etc.) Vide supra c. 97, 9. ibique notata. S.]

CAP. CI. 4 seqq. ἡ γονὴ -- μέλαινα, κατὰ πρὸς τὸ χρῶμα) *Aristoteles* hanc assertionem falsi, neque sine ratione, coarguit *Hist. Anim.* III. 22. p. 82. et *Generat. Animal.* II. 2. p. 207. *Causa Indorum Aethiopumque nigredinis Onesicritum et Theodecten sollicitos habuit ap. Strabonem* XV. p. 1019. [pag. 695 seq. ed. Cas.] non infulse decernentem, in utero κατὰ σπερματικὴν διάθεσιν tales fieri, quales sunt qui genuerunt. Sed haec erudite *Cl. Bern. Sigef. Albinus* *Dissert. de Colore Aethiop.* p. 10. *WESS.* — *Conf. Soemmering, vom Neger*, p. 59. laudatum *Heerenio* in *Ideen* etc. T. I. p. 416. S.

CAP. CII. 3. κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν) *Copula* [quae olim ante τῶν inserta erat] nexum et seriem sermonis conturbabat. *Scriptis* *Corn. de Pauw* coniectura est, κατοικημένοι μετὰ τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *habitantes cum aliis Indis, qui Bactriorum more vivunt*; nam *Indos*, aurum colligentes, ex istis fuisse, qui *Bactriorum* moribus utebantur. Atque haec tolerari utcunque potuerant, ni καὶ, fide insti, bonam eiurasset copiam. πρὸς ἄρκτου --- κατοικημένοι τῶν ἄλλων Ἰνδῶν, οἱ etc. *versus septemtrionem --- incolentes aliorum Indorum, qui etc.* Tale IV. 7. πρὸς βορρῇν -- ἀνεμον τῶν ὑπερείκων τῆς χώρας, ad boream eorum qui superioris regionis incolae sunt. *Caspatyro* (Κασπάπυρος *Steph. Byz.*) opportunior opera lib. IV. c. 44. veniet. *WESS.* — Vide ibi notata. S.

[6. ἐρημία. *Desertum Cobi.* *Conf. Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 390. et 116. S.]

13. εἰς δὲ καὶ εἶδος ὁμοιάται αὐτοῖ) Sequi si libuerit *Arch. et Vind.*, οὗτοι ex pristina scriptura eradentes, nihil erit, quod molestiam creabit. *Similes nostris quantum ad formam designantur.* Ut nunc est, καὶ εἶδος αὐτοῖσι etc. maluit *Cl. Reiskius*, cui *Dio Chrysost.*, *Nostri* vestigia premeus, *Or. XXXV.* p. 436. v. favet, οὗτοι δὲ εἰσι ἀλωπίκων μείζονες τᾶλλα δὲ ὅμοιοι τοῖς παρ' ὑμῖν. Quae *Strabo* XV. p. 1032. [p. 705. extr. et seq. ed. Cas.] et *Arrianus* *Indic.* c. 15. de formicis ex *Nearcho* et *Megasthene* referunt, prudens negligo. Omnes videntur, ut vere *Arrianus*, ἀκῶν ἀφηνέισθαι, nec ipsas vidisse. Habet ex *Busbequii* *Epist. IV.* magnus *Thuanus* lib. XXIII. p. 461. animal, cui *formicae Indicae* nomen ex quadam similitudine inpositum, quod ad stabiliendam hanc rem *Nobil. Palmerius* *Exercit. in*

Graec. Auct. p. 16. aptissimum censuit. WESS. — Descriptura quam secuti sumus, videsis quae in *Var. Lect.* monuimus. Ad rem quod spectat: si vera fabula, (cuius ingeniosam interpretationem ex Comitis *Velthemii* coniectura *Heeren* loco cit. p. 392. refert) fuerint istae bestiae de vulpino genere; quae ob vitae quidem genus conferri utcumque cum formicis, atque inde nomen etiam potuerunt invenire: quod vero de corporis specie simillima formicis hic narratur, ea quidem fabula nescio cuius ex errore manavit. Intelligi par est, hoc voluisse *Herodotum*, debuisse certe, vulpibus similes esse illas bestias. Animal esse canis mediocris magnitudine, mordax et saevum, ex *Busbequo Thuanus* scribit. *Nearchus* apud *Arrianum*, vivum quidem animal se non vidisse profitetur, pelles vero multas (δοραὶ αὐτῶν πολλὰς) in Macedonum castra adlatas. S.

21. δυνατώτεραι πολλόν) *Gronovio* et meliorum Codicum conspirationi, etsi multiplex πολλόν inter et πολλῶ conversio, obniti recusavi. Editur lib. VII. 7. Αἰγυπτοὶ πᾶσαν πολλῶ δουλοτέρην ποιήσας, invitis membranarum, πολλόν ostentantibus. Sed talium messis uberrima. De camelis taceo. Animal ex *Herodoto* doctissimi viri *Conr. Gesnerus*, *Bochartus*, *Shaw* atque alii illustrarunt. WESS.

CAP. CIII. 4 seqq. κάμηλος ἐν τοῖσι ὀπισθίοισι etc.) *Aelianus*, quando de *Nat. Anim.* X. 3. Ἡρόδοτος, inquit, λέγει, τὰς καμήλους ἐν τοῖς ὀπισθίοις σκέλεσιν ἔχειν τέτταρας μῆρους, καὶ μέντοι καὶ γόνατα τσαῦτα, τὰ δὲ ἄρθρα διὰ τῶν σκελῶν τῶν κατόπιν ἐς τὴν οὐρὰν τετράσθαι αὐταῖς: dubites ἄρθρα legerit, ἀν αἰδοῖα: quae sic non *Herodoto* tantum, sed etiam *Aelianus* frequentius, quam aliis ἄρθρα, vocantur, de animalibus loquenti, lib. I. 17. III. 47. VI. 27. IX. 48. ad quorum locorum primum nonnulla notat *Trillerus*. Secundum *Solonis* tabulam, ὡς ὁ ἄξων *Θησιν*, *Lucian.* T. II. p. 358. obtruncare licebat *Athenis moechum*, quem *Plautus* vocat (*Bacchid.* IV. 8, 77.) manifestarium, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχοντα. *Petit.* in *Legg. Att.* p. 463. VALCK. — Ἄρθρα de genitalibus *Noster* usurpavit III. 87, 4. IV. 2, 4. De camelo consuluisse iuvabit quae ad *Aelian.* X. 3. huc spectantia *Schneiderus* adnotavit. S.

CAP. CIV. [7. ὑπερτείλας, μέχρις οὗ ἀγορῆς διαλύσις) Distinctionem vulgo post ὑπερτείλας nullam interponentes, *Herodot.* T. V. P. II. H

iuncta ista intellexerunt ὑπερτίλας μέχρις οὗ etc. Quae quum sic *Vallae* convertisset, eo usque effervescens dum tempus est a foro discedendi; verbum ὑπερτίλας rectius expressurus *Gronovius*, in hunc modum interpretatus est, eousque capitibus imminens dum tempus est etc. quo nihil non modo a Scriptoris mente alienius, sed et per se nihil absurdius dici poterat; quandoquidem tempus quo a fore disceditur, meridiei licet proximum, tamen antemeridianum intelligitur. Quo magis mirari subit, versionem istam non modo a *Wesselingio*, perparco in corrigendis *Gronovii* vel *Vallae* latinis, esse servatam, verum a *Larchero* etiam fideliter his verbis expressam, ils l'ont à plomb sur la tête jusqu'à l'heure etc. Satis vero adparet, ὑπερτίλας referri ad θερμότατος; δὲ ἵστί ὁ ἥλιος, ardentissimus est sol ex quo ortus est, sive, ex quo ad aliquam coeli altitudinem pervenit, usque versus medium diem. Ὑπερτίλλοντις ἀνατίλλοντις, *Hesychius*. Rursus idem, consentiente *Suida*, Ὑπερτίλλον ὑπεραντίλλον, ὑπερφαινόμενος τῶν ἄλλων ἀστέρων. S.]

[10. ἐν ὕδατι λόγος αὐτοῦς ἵστί βρέχσθαι) Intelligunt vulgo cum *Valla*, dicuntur illi tum in aqua se abluere; sive maderare, ut *Gronov.* Ego de vehementiore sudore accepi, quemadmodum gallice dicimus nager dans l'eau. Sane latinum vocabulum sudor satis manifeste ipsum graecum ὕδωρ est. S.]

14. ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον) Quod scriptus offert liber, ἐπὶ μᾶλλον, damnabile non est. Haud dissimili in negotio lib. IV. 181. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὼν ἐς τὸ θερμόν: etiam I. 94. *Phercydes* ap. *Diogenem* I. 122. τῇδε νοῦσῳ πιεζόμενος ἐπὶ μᾶλλον. Pulcre propterea *Cl. Reimarus* causam infitiatum esse, cur *Dionis Cass.* lib. LXVII. p. 507. Ed. Nov. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μᾶλλον ἢ πρὶν ἐνωτίον ἀβαντ in ἔτι μᾶλλον. *WESS.*

CAP. CV. 9. καὶ παραλύεσθαι ἐπελκομένους ἐν ὁμοῦ ἀμφοτέρους) Inest his ingrati quidpiam ob sequentia. *Cl. de Padw*, καὶ παραλύεσθαι, ἐπελκομένους καὶ ὁμοῦ ἀμφοτέρους, et deficere attractos aliquando duos pariter, levi mutatione. Maius est molimen docti viri in *Miscell. Lipsiensibus* Vol. VII. p. 93. Mihi copula non placet, proscripta in *Arch.* et inducta. [Eandem delendam censuit *Reisk.* aut scribendum ἀπυπτεῖν καὶ παραλ. Possis tamen, ut saepe alias, etiam, cum vi intensiva, vel adeo, intelligere.] Tum dubium est, debeat-ne παραλύεσθαι de virium resolutione, an vinculorum;

sumi. Quorum in posterius saepe declivis fui. Mares cameli erant *σειρηφόροι*, *funales*: in pernici cursu cum feminis pares haud essent, *attracti exsolvebantur*, sed οὐκ ὁμοῦ ἀμφοτέρω, *non ambo pariter*, prior fortasse dexter, tum sinister, aut contra. Hoc si valeat, cessabit fortasse difficultas. Certius est, διδόναι μαλακὸν [quod L. 11. ex Med. adsciverat Gron.] pugnare sermonis genio et ex schedarum macula venisse. *Hemsterhusium* fugere hoc ad Comici *Plutum* non potuit: cuius monito adiungenda *Elsneri* observata *Schediasm. Critic. p. 10.* Praestat praeterea οὕτω Ἰνδοὶ aut οἱ Ἰνδοὶ ex *Aldo* et aliis. Sic c. 109. οὕτω κτῶνται Ἀράβιοι. WESS. — In istis, παραλύεσθαι ἐπιλοκόμενους etc. si nihil mutandum, et ego nunc in eam partem inclino, quae *Wesselingio* probabilior visa erat. Similiter ἐπέλκειν ἵππον ἐκ τοῦ βραχίονος, V. 12, 12 et 22. et ἐπέλκειν τὰς οὐράς, III. 113, 6. At rursus alibi ἐπιλοκόμενους dicit Noster eosdem atque τοὺς ὑπολοιπομένους, qui in agmine pone manent, qui segnius sequuntur, *moratores*, IV. 203, 19. quae notio opportuna huic loco foret, si negans particula abesset. Aliam rationem secutus doctissimus *Coray*, in *Larcheri* Notis, verba ista in hunc sensum interpretatur: *Les chameaux mâles se sépareroient des femelles (resteroient en arrière), s'ils n'étoient point tirés ensemble et à coté d'elles. S.*

11. ἐνδιδόναι μαλακὸν εὐδέν) Virum *Clar.* notavit *T. Hemsterh.* ad *Schol. in Arist. Plut. vs. 488.* ubi haec *Herodoti* commodum admovit *Grammaticus Aristophaneis*, μαλακὸν δ' ἐνδῶσται μηδέν. Similia quaedam collegere *L. Küster.* et in *Schediasm. Crit.* se longe doctiorum satis superbus censor *Iac. Elsnerus*. Quid haec sibi velint non est obscurum; *femellas* nempe *camelorum desiderio pullorum*, a quibus fuerant abstractae, gradu currere concitatissimo, *maribus* sua quoque *natura velociores*. Sed mihi non plane liquet, quid in proximis dixerit de duobus maribus *funariis*: *σειρηφόρους* fuisse novimus ex cap. 102. ubi insidens *femellae* habebat *Indus* *σειρηφόρον* ἐκαστέραθεν ἔρσενα παρῆλκειν. VALCK.

14. ὀρυσσόμενος) Omissum hoc verbum non requirerem. Hic satis erat dixisse: ἄλλος δὲ σπανιώτερος ἐν τῇ χώρῃ. *Flumina* etiam erant *aurifera*: cap. 106. χρυσὸς ἀπλετος αὐτόθι ἐστὶ, ὁ μὲν ὀρυσσόμενος* ὁ δὲ καταφορεύμενος ὑπὸ ποταμῶν ὁ δὲ -- ἀεργάζομενος. Haec *Is. Casaubonus*, quaeque participium

ὀρυσσόμενος sequuntur, αἱ δ' ἰσχατιαὶ κως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλιστα ἔλαχον, adhibuit in *Athen.* VI. c. 4. [cap. 23. nostrae ed.] ad ista p. 233. D. ἐν ταῖς ἰσχατιαῖς τῆς οἰκουμένης καὶ ποτάμια τὰ τυχόντα ψήγματα χρυσοῦ καταφέρει: quae, ni fallor, *Posidonii* verba, *Eustathio* etiam excitata ad *Od.* 8. p. 153, 42. Celtarum, quos vocabant, flumina potissimum spectant. Eidem *Posidonio* sua hac de re debet *Diodorus Siculus* V. 27. ut pleraque, quae de Hispanis, Gallis, et finitimis populis nobis tradidit. Hunc quoque fontem *Diodori*, praeter ceteros, aperuit eruditio *Wesselingii*. VALCK.

CAP. CVI. [3. τοῦτο μὲν γὰρ) His respondent ista; Πρὸς δ' αὖ μεσαμβρίας, initio capitis seq. S.]

12 seqq. εἴρια - - προφύροντα - ἀρετὴ τῶν ἀπὸ τῶν οἴων) Nihil verius. Idem ingenii remigio *Pavius* adsecutus fuit. Larga de hoc arborum genere *Palmerii* disputatio (*Exerc.* in *Gr. Script.* p. 18.) plantam, gossypii feracem, excludit, arborem gossampinam praefereus *Plinii*. Quae *Bellonius* *Observ.* II. 6. *Prosp. Alpinus* de *Plant. Aegypt.* c. 18. et popularis meus *Io. Veslingius* *Observ.* in *Alpin.* c. 18. ea disputanti adsentiant cum *Bod. a Stapel* ad *Theophrast.* *Hist. Plant.* lib. V. c. 9. p. 427. WESS.

CAP. CVII. 6. εὐπετίως) Solam itaque myrrham sibi comparabant χαλεπῶς et σὺν πόνῳ; haec enim apud nostrum opponuntur τῷ εὐπετίως. Cur ergo de illa tacet, multis enarrans quomodo colligerent λιβανωτὸν, κασσίνην, κιννάμωμον, λίδανον; sic ut dici potius debuisset videantur ταῦτα πάντα nacti οὐκ εὐπετίως, vel δυσπετίως: postremum praebet *Cod. Arch.* teste *Galeo*. VALCK.

5 seq. πάντα, πλὴν τῆς σμύρνης, εὐπετίως κτίωνται) Velle haec videntur, myrrham difficulter comparari, de qua et eius colligendi modo, in aliis aromatibus studiose occupatus, nihil scriptor. Thus, casiam, cinnamomum non sine periculo Arabes sibi quaerebant, in ledano fortassis non tantum discriminis et laboris. Qui ergo εὐπετίως de omnibus? *Cl. de Pauw* πλὴν hic ait includere; non, ut plerumque semper, excludere: verti debuisset, praeter myrrham illa omnia facile parant Arabes: non unam enim myrrham, sed omnia illa aromata in promptu et parato esse. Mihi dubius voculae talis usus, praestabilisue *Arch.* δυσπετίως, difficulter, censetur. Myrrha sine magna collige-

batur aerumna, reliqua δυσπερίως, periculoso opere; quod in thure, casia et cinnamomo certum ipse praestat. *Styracem* autem ad serpentes fugandas, in odoriferis silvis frequentissimas, Arabes urere Nostri exemplo *Plinius Hist. Nat.* XII. 17. *Serpentes* habet *Musa* secunda c. 75. et *Diodorus* III. 47. WESS.

CAP. CVIII. 7. ἀνιμά) Quae cutem pungunt aut etiam animum, dicuntur ἀνιμά, molesta. *Muscae*, crabrones, pulices, atque id genus animalcula hominibus sunt ἀνιμά. ἀνιμάρον ἴσιν αἱ μυῖαι. *Leaenae*, viperae, de quibus acturus est, me iudice, dici vix possunt ἀνιμά. Non de nihilo est, quod legitur in cod. *Arch.* ἀνιμά, parum distans ab ἀνικτα. Corrigendum arbitror: ὅσα δὲ σχίτλια, καὶ ἄμικτα, ὀλιγόγονα. Non ferae tantum istiusmodi, sed ferinis etiam moribus populi, saepe dicuntur ἄμικται. *Aristogiton*, ὅθις ἡ σκορπίος dictus *Demostheni*, vocatur eidem ἄμικτος, p. 489, 74. Centauros, Θῆρας, *Sophocles* vocat ἄμικτον στρατόν, *Trach.* vs. 1111. Obponuntur ap. *Herod.* ὅσα ψυχὴν τε δαΐδα καὶ ἰδῶδιμα. VALCK.

8. ὁ λαγὼς) Quae de lepore tradit, ex *Athen.* IX. p. 400. f. et *Eustath.* in *Hom. Iliad.* μ'. p. 869, 16. et aliunde, hunc in modum videntur integranda: ὁ λαγὼς ὑπὸ παντός θηρεύεται καὶ θηρίου καὶ ἐρμιθὸς καὶ ἀνθρώπου, οὕτω δὲ τι πολυγόνον ἔστι· ἐπικυύσκειται τε μῦνον πάντων θηρίων· καὶ τὸ μὲν δασὺ τῶν τέκνων ἐν τῇ γαστρὶ, τὸ δὲ ψιλόν, τὸ δὲ ἄρτι ἐν τῇσι μήτρησι πλάσσεται, τὸ δὲ ἐπαναίρεται. Mitto reliqua, quae vulgatis procul dubio sunt meliora. Formam Ionicam λαγὼς dat *Codex Arch.* λαγῶ legitur et alibi apud Nostrum. Λαγὼς, ὁ Ἴων, *Phrynichus* p. 78. *Eustath.* in *Iliad.* χ'. p. 1372, 47. *H. Stephan.* App. de *Dial. Att.* p. 148, 149, 193. Postremum ἐπαναίρεται est ex *Eustathio*, qui illud explicat: ἐκναλαμβάνεται, καὶ ἐπὶ τοῖς πρὸ αὐτοῦ τελευτέροις κνήμασι σπερματικῶς συλλαμβάνεται. *Herodotea* comparans cum *Plinius Salmasius* in *Solin.* p. 283. praeferre videtur ἐπαναίρεται, quod *Athenaei* praebet editum exemplar. Ἀναίρεσθαι *Herodoteum* est: lib. VI. c. 69. ad *Demaratum* mater: ἐν - - σὲ τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἀναίρεομαι: id est συλλαμβάνω. vid. *Cl. Abresch* ad lib. *Cattierii* p. 66. *Lepus* vero, quae super priores foetus alium adhuc concipit, ἐπαναίρεται. Idem est paulo ante Ἐκκυύσκειται: adiecto τε formam praetuli mediam vul-

gatae in Athenaeo et Eust. ἐπικυύσκει τι. Memineram, his apud Herodotum legi κυύσκεισθαι, lib. II. c. 93. pisces ἐπιάν ἐστὶν εἰστρος κυύσκεισθαι. IV. 30. ἐπιάν προσή η̄ ἄρη κυύσκεισθαι τὰς ἰππους: quin etiam ἐπικυύσκειται apud Clementem Alex. repertum Paedag. II. p. 223, 17. de leporis agentem salacitate: ὀχεύει πᾶσαν τὴν ὥραν ὁ λαγώς - - - κυεῖ δὲ κατὰ μῆνα καὶ ἐπι-κυύσκειται ὀχεύεται καὶ τίκτει· τεκοῦσα δὲ εὐθύς ὀχεύεται ὅθ' οὐ ἂν τύχη λαγωῦ, καὶ συλλαμβάνει πάλιν ἔτι θηλαζομένη. Paria de lepore tradiderunt Xenophon Cyneget. p. 572, 33. Aristoteles de Gen. Anim. IV. 5. Aelianus de Nat. An. II. 12. Ex Theophrasto partim, ad Arati Phaenomenon. vs. 338. sic redintegrari poterit cap. 34. Cataster. Eratosthenis: Λαγώς ἐστιν ἐν τῇ καλῇ κυνηγίᾳ εὐ τιθείς· διὰ δὲ τὴν ταχύτητα τοῦ ζώου καὶ τὴν πολυγονίαν - - - μόνον γὰρ τῶν τετραπόδων δοκεῖ κύειν πλείονα, ὧν τὰ μὲν τίκτει, τὰ δ' ἔχει ἐν τῇ κοιλίᾳ. VALCK.

9. οὕτω δὲ τι πολύγονόν ἐστι) Praeclare mssti, nam insititium τὸ vitiabat sermonem. Πολύγονος Arch. relinquo. Oppianus fin. Cyneget. III. Ἐξοχα γὰρ τόδε φῶλον ὅτ' ἄπλετος ἔτρεφεν αἶα Πολύγονον τελέθει, et reliqua hoc ex fonte artis luminibus culte colorata. Ἐπικυύσκει τι Athenaei et Eustathii. nihil, me iudice, melius. Usus utrique auctoritatem dat. Placet etiam impense ἀναιρέταις, rediturum lib. VI. 69. Possem hic Olearii lapsus ad Philostr. Icon. p. 772. et Steph. Monachii in Barnab. Epistol. p. 813. perstringere. Sed cui bono? WESS.

13 seqq. ἡ δὲ δὴ Λαίνα etc.) Herodotea de Leana, semel in vita unicum catulum pariente, hinc attigerunt Antigonus Caryst. c. 25. et A. Gellius Noct. Att. XIII. 7. hic quidem, quam Plinius vocat, deliram fabulam refutans Homeri et Aristotelis auctoritate: gravioribus testibus advocatis quidquid in eam rem dici posset praecepit Sam. Bochartus P. I. Hieroz. lib. III. c. 2. VALCK. — Parisiis ter eodem anno peperisse leaenam legimus in Menagerie du Museum d'Histoire Naturelle, Fasc. 2. et primum quidem abortum fecisse, iterum vero tres peperisse mares, denique tertio duas femellas. S.

19 seq. ἐπικινύεται καταγράφων) Blanditur ἐσικνύεται, tot codicibus protectum, ex quo Aeschyl. Suppl. 565. ἐισικνουμένη βίβει βουκόλου πτερόεντος. Sed locum illi, quoniam in dubio, sit-ne vulgatum, Ionum more, ex ἐσικνᾶσθαι,

non concessi; certe *καταγράφων* optime tum adhaerescet, etsi et sua venus in *Arch. καταγράφων*. Hoc considerent, quibus volupe fuerit. De *iecto leaenae utero* falsa omnia, et dudum a Philosopho explosa *Hist. Anim. VI. 31.* Adoptavit tamen *Basilus M. Homil. IX. in Hexaëm. p. 85. v.*, et ita quidem, ut hanc de providentia, animalibus timidæ indolis, ferocioribus, leporibus et ceteris, disquisitionem suam fecerit. Vide ibi *Front. Ducaem. WESS.*

Ibid. ἐπικνέεται καταγράφων) Mihi sincera videtur lectio *Cod. Arch. ἐπικνέεται καταγράφων*, unguibus obstantia lacerando penetrat. Si nuspiam etiam alibi legeretur illud *καταγράφειν* (de altero *ἐπικνέεται* non contenderim:) suo se tamen colore hic facilius multo tueretur, quam in *Troad. Euripidis vs. 1251.* ex origine parum distans significatu a verbis usitatoribus, *καταμύσσειν*, et *καταξάινειν*. *Spinas*, quibus adversarium Croesus laceratum perdidit, *κνάφον* vocat *Herodotus I. 92.* *Tribulis lacerare*, *Plato* dixit *ἐκ ἀσπαλάθων κνάπτειν*, de *Rep. X. p. 616. A.* Contulit *Tib. Hemsterh. ad Hesych. p. 1359*, diversas etiam verbi memorans lectiones. Ex eodem disci potest *T. Hemsterhusio* in *Misc. Obs. V. p. 21.* verba *κνάφειν* et *κνάπτειν* non nisi forma differre: par est in similibus ratio, ut et in *Γνάφειν* et *Γνάπτειν*, *Κνάφειν* et *Κνάπτειν*. Dedit in iisdem *Miscell. multa d'Orvillius, IX. p. 118.* et seqq. quae, si Grammaticus tractaretur, examinari mererentur. Recte *Herodianus Eustathii*: *ἐκ τοῦ Κνάφ λέγει καὶ τὸ Κνάπτειν γίνεσθαι.* *VALCK. — Conf. Var. Lect. S.*

CAP. CIX. 3. εἰ ἐγίνοντο) *Cl. Reisk. εἰ διεγίνοντο*, h. e. εἰ διετέλουν, si perseverarent. *WESS.*

Ibid. οὐκ ἂν ἦν βιώσιμα) Hunc, ut puto, locum *Aristides* alludebat *T. III. p. 521.* εἰ μὴ τῇ κακίᾳ τῆς φύσεως αὐτῶν καὶ τῆς πονηρεύματιν ἀσθένειαν καὶ ἀνικηρίαν ὁ θεὸς προσῆλθεν, ὥσπερ ἂν ἀφ' αὐτῶν ἦν, ὥσπερ Ἡρόδοτος περὶ τῶν ὄφειν ἔφη. *Ichneumon* nisi crocodilorum ova contereret, διὰ τὸ πλεῖθος τῶν γεννημένων θηρίων ἀβατον ἂν γινέσθαι τὸν ποταμὸν, scribit *Diodorus Sic. T. I. p. 97, 34. [lib. I. c. 87.]* huc etiam respiciens, quod vicina manifestant. Quae sequuntur *Herodoti* [de serpentibus] citat *Aelian. de Nat. An. XV. 16. conf. I. 24. VALCK.*

10. διασθίει τὴν μήτραν) Nec haec superioribus fide, etsi veterum plures adsciverint, antecellunt. Culti versus sunt, ex *Herodoteis* ficti et politi, *Nicandri Ther. 139* seqq.

praesertim, ἐπεὶ διὰ μητρὸς ἀραὴν Γαστέρ' ἀναβρώσαντες, ἀμνηστές ἐξεγίνοντο. Memini Galenum Theriac. ad Pison. pag. 461. γαστέρ' ἀναβρώσαντες legere, sed ex glossa, quam Herodotus et Critici in Euripidis Orest. vs. 479. iugulant. Ἀμνηστές viperæ simili de causa Philostrato Vit. Apoll. II. 14. p. 66., ubi Olearius bene multa. Statim χῆμα τῶν τέκνων cum Galeo praeoptavi: posuit saepe antea nec refugiunt in animalibus, ut superius c. 105. Ἀλίας στραβήλου τέκνον Sophocles ap. Athen. III. p. 86. WESS.

13. πολλὸν τι χῆμα τῶν ὀφίων) τῶν τέκνων e Codicibus recipere: avium pulli, νεοσσοὶ Poëtis, ad imitationem Homeri, saepe τέκνα dicuntur: quod exemplis excitatis Rittershusius et Gatakerus ostenderunt. Vid. quae notat, primum literarum nostrarum decus, Io. Alberti ad Hesychii Γύρινον. Contra liberi parentum dicuntur νεοσσοί. Suo more Plato venuste ἀκυρολογεῖ, de Rep. VIII. pag. 548. Λ. [ed. H. Steph.] Propria Graecis erat in his forma patronymica in δῦς: λυκου τέκνα, Λυκιδεῖς dicebantur: Theocritus V. 38. θρέψαι δὴ λυκιδεῖς. τέκνα λαγωῦ, Λαγιδεῖς. Reperiuntur et Λιοντιδεῖς Πισθηκιδεῖς Ἀλωπεκιδεῖς Χηνιδεῖς Περιδικιδεῖς Ἰερακιδεῖς Περιστεριδεῖς: quae causae nihil erat, cur in Lexicis omitterentur pleraque. VALCK.

CAP. CX. 6. τῇσι νυκτερίσι) Syllabā ex πτερωτὰ repetitā legerim: τὰ, τῇσι νυκτερίσι προσείμελα μάλιστα, καὶ τέτρυγε δινόν, καὶ ἔστιν ἐς ἀλκὴν ἄλκιμα. Dabunt saltem Codd. τέτρυγε, sicuti IV. 183. in Cod. Arch. et apud Eustathium ad Dionysii Perieg. vs. 180. legitur, τετρίγασι, κατὰπερ αἱ νυκτερίδες. Alter sonus τρύζειν, turturis est: νυκτερίς τρύζει. Eustath. in Iliad. β'. p. 173, 44. ἔστι Τρύζειν τὸ λεπτὸν ἡχεῖν κατὰ τὰς νυκτερίδας· τὸ μέντοι Τρύζειν, ἃφ' οὗ ἡ τρυγῶν, τραχυφωνότερόν ἐστι. Quae collegerat, omnia dedit Io. Iac. Wetstenius in Ev. Marci ix, 18. VALCK.

7. καὶ τέτρυγε δινόν) Similiter lib. IV. 183. scripti Codices. Homerus Odys. ω. 5. τὰ δὲ τρίζουσαι ἔποντο, Ὡς δ' ὅτε νυκτερίδες - - Τρίζουσαι ποτίονται: ubi plura Eustathius. Ex Nostro Plinius, tanquam fabulose narratum, item easiam circa paludes propugnante unguibus diro vespertilionum genere, aligerisque serpentibus, Hist. Nat. XII. 19. Scripsi perpetuo κασίην iussu schedarum, quomodo lib. II. 86.; alii sibilantem geminare maluerunt, ex dubia vobis Phoenicum

ἡγύγρ pronuntiatione. In *Heliodori* X. p. 494. Φύλλον τι τοῦ θνῶδους καὶ καδάας καὶ κινναμώμου mentio: rectius *Vat. Pal.* et *Vind.* καὶ κασσίας. Κινναμώμου *Vind.* WESS.

CAP. CXI. 7. τὰ ἡμεῖς ὑπὸ Φοινίκων μαθόντες) Dum alium vellicat, in turpem ipse errorem induitur *Plinius* Nat. Hist. XII. 19. *Cinnamomum et casias fabulose narravit antiquitas, princeps-ve Herodotus, aviam nidis, et privatim phoenicis, in quo situ Liber Pater educatus esset, ex inivis raphibus arboribusque decuti.* Nihil *Herodotus* de ave phoenice, sed de *Phoenicibus*. Intactum id non dimisit *Salmas.* in *Solin.* p. 283. Habet narratio multum fabulosa, a *Phoenicibus* ad *Graecos* propagati, inque ipsis *Sinensium* finibus diu probati, bene ex *Garzia ab Horto* lib. I. *Arom.* cap. 15. enotante *Barthio* ad *Statii* *Theb.* VI. 61. WESS. — Conf. *Heeren Ideen über die Politik* etc. T. I. p. 864. et seqq. et, quos ille laudat, *Thunberg*, in *Anmerkungen über den Zimmt*, in *Actis Acad. Suec.* et *Beckmann* ad *Antigon.* de *Mirabil.* p. 84 seqq. S.

CAP. CXII. 1. τὸ Ἀράβιοι καλέουσι λάδανον) Vere scribit. *Λάδαν*, *Ladàn*, illis dicitur. Vid. *Ol. Celsii Hierobotan.* Parte I. pag. 284. Iustum, fatente *Cl. Gronovio*, ἔτι τούτου θωῦμασιώτερον, quomodo supra de cinnamomo ἔτι τούτων θωῦμασιώτερον συλλέγουσι. Vellem praeterea [l. 3.] τῶν αἰγῶν καὶ τῶν τράγων schedae darent aut alterutrum abesset. Prius *Salmasius*, *Pavius*, *Reiskius* decreverunt, habentque consensum *Dioscoridis* lib. I. c. 128. τὰ φύλλα - - - νέμονται αἱ αἶγες καὶ τράγοι - - - ἀναλαμβάνουσι τῷ πάγωνι. Alioqui minore molimine τῶν τῶν τράγων, ex coniectura egregii iuvenis *Mein. Tydemanni*. WESS. — Quidni vero hircos τράγους τῶν αἰγῶν dicere. *Herodotus* potuerit? Nam ex ipsius usu series naturalis verborum in hunc modum concipienda est, ἐν τοῖσι πάγωνι τῶν τραγῶν τῶν αἰγῶν. Similiter quidem et germanice *geisbock* dicimus, et ὁ τράγος αἰγῶν vel τῶν αἰγῶν est in graeca versione *Danielis* prophetae cap. 8. vs. 5, 8. et 21. S.

CAP. CXIII. 1. Ταῦτα μὲν θυωμάτων πέρι) Non potui ab hoc instaurando temperare, siquidem membranae viam muniunt et lones volunt. Dictum supra II. 86. Ad sequens ἀπόξει δὲ etc. alludit *Lucian.* *Dea Syr.* c. 30. et nominatim II. Ver. Hist. c. 5., quod et *Diodoro* in animo fuit lib. III. 46. WESS.

1 seq. ἀπόζει - - τῆς Ἀραβίης θεσπέσιον ὡς ἰδύ) Paria dabit de Arabia Felice, utriusque Nostri Schultensii deliciis, *Diodorus Sic.* III. 46. ubi vid. *Wess.* n. 59. *Alexander Sophista* apud *Philostr.* p. 575. οὐδὲ φύλλον Ἀράβιον ἐμβαλεῖς, οὐδὲ κάρφος ἀποβήσεις οὐδὲν ἐκεῖ φῦν, τοσοῦτον ἢ περὶ τοὺς ἰδρώτας εὐτυχεῖ. VALCK.

5. οὐράς - τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας) Multimodis hoc praeferendum dictionis habitus suadet, et, cui suo haec adumbrare libuit sermone, *Aelianus Hist. An. X.* 4. Sic enim, τὰς μὲν αὐτῶν οὐράς ἔχειν μηκίστας, ὡς εἶναι μετρήσαντες καὶ τριῶν πηχέων οὐκ ἐλάσσονας. Addit continuo, ἀσπερὺν εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως, nitide omnia affirmans, quae ex codicibus *Herodoto* redierunt. Eadem viderat *Abreschius* felice coniectura. Pensemus nunc operam, et *Aeliano* vicem reddamus: τοὺς νομέας δὲ εἶναι ἀγαθοὺς χειρουργεῖν, οὐπὲρ ἂν - τῶν ἀμαξιδῶν scribit de *plotellis* et *pastorum* sollertia, quam *librarii* foedarunt. Voluit ὑπεράνω τῶν. Callidos esse *pastores* in *caudis ovium* super *plotella*, ne *tractae* per *aspreta* convulnerentur, componendis. WESS.

Ibid. τριπήχειας) τριπήχεων vulgabatur ante *Gronovium*: τριῶν πηχέων, genuinum praebent *Valla*, margo *Steph.* *Cod. Arch.* et *Aelianus Nat. An. X.* 4. de ovibus Arabicis enarrans *Herodoto* tradita. — In proximis forsitan etiam *Codices* variabunt in ἐπ' ἡ: ego quidem *literas* transponendas arbitror, ut scribatur: τὰς εἰτις ἐπείη σφι ἀπέλκειν, vel ἐπ' ἡλκειν potius: quas *caudas* si quis illas siverit per *terram* trahere. *Aelianus*: ὥσπερ εἰ ἐφ' ἡ τις ἐπισύρειν, ἐλκοῦσθαι ἂν αὐτὰς πάντως παρατριβομένης πρὸς τὸ δάπεδον. VALCK.

CAP. CXIV. 1. Ἀπεκλιναμένης) Ἀπὸ κλιναμένης *Reisk.* maluerat: et [l. 3.] οἰκευμένων *Schurzfleischius*. WESS. — Non incommode *Reiskius*. Haud dubie verum quidem est ἀπεκλιναμένης cap. 104, 12. sed ibi alia ratio. S.

[4. καὶ δένδρεα πάντα ἄγρια) Nempe ἀμφιλαφία φέρε. Conf. *Hesych.* et *Suid.* in voce, et *Apollon. Rhod.* II. 735. S.]

CAP. CXV. 1. ἰσχυαῖαι εἰσι) Non moveo; neque infitior, [quod *Gronov.* adnotavit,] ἰσχυαῖας convenire posse *agris* et *minoribus regionum partibus*, quod docte, ut solet, *Hemsterhusius* in *Timon.* *Luciani* cap. 30. stabilivit. Verum propterea haud spernitur in *ultimis terrae habitabilis tra-*

etibus. En tibi ex cap. 106. αἱ δ' ἰσχατιαὶ πως τῆς οἰκουμένης τὰ κάλλιστα ἔλαχον. Rursus cap. 116. αἱ δὲ ὧν ἰσχατιαὶ οἴκασιν etc. Mitto quod statim in oculos incurret legenti, et alia. WESS.

4 seqq. Ἡριδανὸν τινα καλεῖσθαι etc.) *Electrum*, sive succinum, auditione acceperat in ultimo septemtrione erui ad flumen, cui *Eridano* nomen, atque hinc in Graeciae et Asiae oras importari. Id recipere se negat, quoniam amnis titulus Graecum quid reddeat: haud quidem imprudenter, in illa ultimae Europae tum caligine. Nec male tamen mercatores, sive Phoenices illi, seu aliunde fuerint, de amne. In ore illis erat flumen *Rhodaune*, quod *Vistulae* haud longe *Gedano* miscetur: succini isthic esse uberem copiam, quae in Prussiae maritimis adhuc dum redundat. Fluvii, varie pronuntiatum nomen, dedit Ἡριδανόν, terminatione Graeca, non natalibus. Id fugere solertissimum potuit. Egregie viri eruditissimi Ph. Cluverius Germ. Antiq. lib. III. 34. p. 634.: Io. M. Gesnerus de Electro T. III. Comment. S. R. Goetting. p. 88. et Th. S. Baierus de Eridano T. VII. Comment. Acad. Petropol. p. 350., cui in amne *Duna*, qui *Marciani Heracleotae* sit Πούδων, non adstipulor: ad eum enim succini proventus nullus. De stanno [L. 7.] iidem mercatores multa, falsa minime, sed comodi sui causa obscurius. Hinc Nostri et plurium olim in *Cassiteridibus* sive *Stannariis* insulis hallucinatio. Inspice *Diodorum* lib. V. 38. p. 361. WESS. — Conf. *De la Nauze*, in Act. Acad. Inscr. T. XXXVI. p. 66. S.

8. ὁ Ἡριδανός) Auctor an lector adiecerit decerni non poterit: satis certe notum erat e proximis nomen *Eridani*; in quo veterum adtiguit errores, Herodotea citans paulo aliter scripta quam vulgantur, I. P. Maussac. in Diss. Crit. [Harpocrati adiecta] p. 402. Non nescio quo pacto possit hac in sede defendi ὁ Ἡριδανός: sed satis erat dixisse: τοῦτο μὲν γὰρ αὐτὸ κατηγορεῖ τὸ ὄνομα, ὡς ἔστι Ἑλληνικόν, καὶ οὐτὶ (sive, quod praetulerim, καὶ οὐκ) βαρβαρικόν: ubi deterior mihi videtur Codicum lectio βαρβαρικόν, quod alteri Gronovius antetulit lib. VIII. c. 19. monitorum magni Patris sui semper immemor, dum tractabat *Herodotum*. Ἑλληνικά et βαρβαρικά apud Xenoph. Ἑλλ. V. p. 331, 1. apud Theopompum Longini π. Γψ. XLII. 5. et apud quosvis alios frequenter opponuntur. VALCK.

10. το ὅτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω) Nulla hic caussae opus est dictione. Scriptorem qui norunt, formulam probabunt eupide. οὐ βάρβαρον repudiabunt fortasse, tametsi eius in usu varietur. Conf. doctos *Thomae M.* explanatores et *H. Stephan.* in *Criton. Platon.* p. 52. Inutile certe οὔτε erat, melius ex *Reiskii* correctione οὐ γε. *WESS.*

Ibid. οὔτε δὲ) Quando praecesserat τοῦτο μὲν, *partim quidem*, sequi debebat usitato more τοῦτο δὲ, *partim vero*: hoc, vel absque Codicibus mea opinione restituendum, praebet Codex *Arch.* Το ὅτο δὲ οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι τοῦτο μελετῶν, etc. Postremum, si sincerum est, idem propemodum significabit ac πυνθίσθαι δὲ σπουδῇ πάνυ θελήσας, quod ego reponendum arbitror in *Pausaniae IV.* p. 282. med. [princ. cap. 2.] pro vulgatis π. δὲ που δὴ πάνυ ἴθ. Neque tamen μελετῶν sic adhibitum recorder; et με λίν codex *Arch.* μοι λέγοντος praebet cod. *Eton.* pro μελετῶν. Venit in mentem haec scribenti haerens in eadem voce vitium apud *Isocratem*: ista leguntur in *Archidamo* pag. 122. E. ὅπως δὲ τοῦ δικαίου χρὴ ποιῆσθαι τι προυργαίτερον, (τὸ συμφέρον,) οὐδεὶς ἂν μελετῶν πείσειν: non aliter nuper *Londini* vulgarunt, Vol. II. p. 27. Nemo monitus dubitabit, quin castigatissimus orator dederit: οὐδεὶς ἂν με λέγων πείσειν, nemo verbis mihi persuaserit. *Isocrat.* p. 354. c. ταῦτ' -- οὐδεὶς ἂν ὑμᾶς λέγων ἔπεισε. *Aristoph. Lys.* vs. 1231. ἦν τοὺς Ἀθηναίους ἐγὼ πείσω λέγων. Apud *Aristidem T. III.* pag. 313. *Themistocles* τὸν Εὐρυβιάδην ὡς οὐκ ἔπειθε λέγων: *Eurybiadem* quum minus quam vellet moveret, *Cornel. Nep. Themist.* c. 4. *VALCK.*

[12. ὅπως θαλάσσι ἐστὶ τὰ ἐπὶ κίματα τῆς Εὐρώπης) Quum *Vallae* versionem, quomodo se habeat mare ad illam *Europae* partem, tenuisset *Wess.* cum *Gronovio*; perspecte *Schaeferus* ad *Bosii Ellips.* Graec. pag. 289. monuit: „Verte; „mare esse ultra *Europam*. Aliter interpres; cuius ratio, „nem miror *Larchero* probatam esse.“ Confer *Nostrum IV.* 45, 3. S.]

CAP. CXVI. [1. Πρὸς δὲ ἄρκτου τῆς Εὐρώπης) Tenendum est hoc loco id, quod ex *IV.* 42. et 45. discimus, *Europam* ex *Herodoti* ratione secundum totam *Asiam* superne porrigi, universamque *Asiae* (quam nos vocamus) partem septemtrionalem comprehendere. S.]

verto, laetor. WESS. — Quod in *Var. Lect.* dixi, pro *ἰόντων Χορασμίων*, in cod. *Paris. C.* *ἰὸν Χορασμ.* legi, id *Georgiades* noster ex hoc codice adnotavit, qui ex cod. *Paris. A.* h. l. nihil excerpserit. Eandem vero scripturam *ἰὸν Χορασμ.* *Larcherus*, qui codicem nostrum *Par. C.* non excussit, ex *Paris. A.* laudavit; simul monens, in eodem codice (non in *Pc.*) *εὐροισι* inter lineas scribi, in codd. *Ph.* et *Pd.* vero easdem quatuor vel quinque voces omitti, quae codici *Med.* eiusque sociis desunt. S.

Ibid. in *οὐρεσι ἰόντων*) Voce *ἰόντων* in duas *ἰὸν τῶν* distracta, locum, qui videbatur difficillimus, leni molimine facilem me puto reddidisse, vere emendando: in *οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν, καὶ Ὑρανίων, καὶ Πάρθων*, sensu planissimo: Planities ista Chorasmiiorum quidem erat olim; in finibus sita et ipsorum Chorasmiiorum, et Hyrcaniorum, et Parthorum, et Sarangarum, (sive Drangarum:) et Thamanacorum: sed, a quo tempore penes Persas est imperium, nunc in ditione Regis est. In *οὐροισι*, finibus, et in *ἰὸν* adfirmandis tempus non teram; nam, ut ominor, utrumque satis certum illis ipsis videbitur, quibus hic locus gravioris erat mendae suspectus. Vulgavit ante hos annos ferme XII. Lipsiae Clar. *Reiskius* doctam Dissertationem de Arabum Epochā vetustissimā, in qua hunc quoque tractans *Herodoti* locum pro *ἐν οὐρεσι ἰόντων* corrigere tentabat *ἐν κατὰ ἰόντων*, eo tempore quo adhuc sui iuris essent et hi ipsi Chorasmiici et caeterae vicinae ipsis gentes: sic ille. In eundem sensum lenius fore remedium videbatur Clar. *Abreschio*, *Diluc. Thuc.* p. 76. si mutata distinctione pro *αὐτῶν* scriberetur *αὐτονόμων*, hoc modo: *ἢν μὲν ποτε Χερ. ἐν οὐρεσι, ἰόντων Χορασμίων τε αὐτονόμων, καὶ etc.* Si verum, ut est, *ἐν οὐροισι ἰὸν τῶν Χορασμίων τε αὐτῶν*, necesse non erit, ut istae refutentur virorum eruditorum coniecturae. Duo hic tradit *Herodotus*: primum, in quarum gentium finibus ista sita fuerit planities, quinque gentibus contermina: praeterea docet, in quorum illa fuerit olim ditione, quorumque esset imperio suo tempore subiecta: *ἢν μὲν ποτε Χορασμίων* --- (γυν δὲ) *ἔστι τοῦ βασιλέως*: olim quidem erat Chorasmiiorum, nunc vero Regis est, sive Regis in ditione, vel sub Rege, *ἔστι ὑπὸ τῷ βασιλεῖ*, vel *ὑπὸ τὸν βασιλέα*: permutantur enim ista inter se. Sicut autem *Herodotus*, sic

loquuntur passim Graeci Latinique; praesertim in foederum formulis: ex. gr. Livius XXIX. 12. ut Parthini --- Romanorum essent; Atintania --- Macedoni accederet. Thucyd. VIII. 18. ὁπόσῃν χώρην καὶ πόλεις βασιλεὺς ἔχει --- βασιλείως ἔστω: cap. 37. utraque foederis forma displicebat Lichae c. 43. tertia vid. c. 58. Apud Xenoph. Ἑλλ. IV. pag. 313, 36. dicebat Dercyllidas, ὅτι καὶ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλείως ἐστὶ, καὶ Τῆμος καὶ Αἰγαί εἰσι (sic legerim:) --- οὐχ ὑπήκου ὄντα βασιλείως. Graeca libertate pacis indignae conditiones, ab Antalcida concitore denominatae, ferebant τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ πόλεις βασιλείως εἶναι: insularum tres solas; ut fuerant olim, εἶναι Ἀθηναίων, Xenoph. Ἑλλ. V. p. 322, 1. Hanc formulae partem, ab Artaxerxe praescriptae, suo iure notabat Isocrates Paneg. p. 68. E. p. 78. B. Panathen. pag. 254. F. De multis unius succedat locus Dionis Chrys. p. 324. ult. si quis quaerat, τίνας ἐστὶν ἡ νῆσος; ἢ, τίνας ἡ Καρία; φησὺσι Ῥοδίων' εἰάν δὲ ἄλλως ἐρωτᾷς, τοῦτ' ἐστὶν τὸ χωρίον; ἢ τὸν ἄγρον; δῆλον ὅτι πύσῃ τοῦ δεσπότη τοῦ ὄνομ' α. Ceterum Asiaticae gentes, hic Herodoto commemoratae, aliunde satis innotuerunt, tum temporis obscura Graecis nomina, Parthi, Hyrcani, et Chorasmii. Χοράσμοι etiam memorantur Herod. III. 93. VII. 66. Hecataeo in Asiae periegesi ap. Athen. II. p. 70. B. Πάρεθον πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα Χοράσμοι οἰκοῦσι, γῆν ἔχοντες καὶ πεδίον καὶ εὐρεα: horum partem Stephanus excitat Byz. in voc. Χορασμία: ubi quae censebantur eiusdem esse Hecataei, verba sunt Herodoti his vicina, quae suo nunc poterunt restitui parenti. Meminit et Chorasmiorum in Macrobiis Lucian. III. p. 210. ubi nomen scribitur prima producta, sicut in Dionysii Periegesi: vid. Cellarii Geogr. Ant. III. c. 21, 18. Multo sunt minus noti Σαράγγαι et Θαμαναῖοι: et in his variant etiam Codices. Σαραγγαίων καὶ Θαμανίων legit in suis Valla; Σαραγγέων καὶ Θαμανίων, Gronovius ex Med. Supra legitur III. 93. Σαραγγαίων καὶ Θαμαναίων: infra VII. 67. Σαράγγαι: hinc Ionica fit flexione Σαραγγίων. Demamus primam nomini litteram, Ἀράγγαι nulli sunt, sed noti satis Δράγγαι. Veri valde videtur simile, barbaricum unius gentis nomen a Graecis diversimode fuisse pronunciatum, Σδράγγας, Δράγγας, Σαράγγας: quod et suspicatus est Fabricius ad Isidor. Charac. Pro καὶ Θαμανίων si qui Codd. darent καὶ μανίων,

cuius facile Καρμανίων nomen hic subnasceretur: sed haeriolationum desino; postremas, si nimis forte displicent, earum prima peritis redemisse iudicabor. VALCK. — Herodoti hunc locum tractans Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. V. pag. 8 seqq. veterem scripturam ἐν οὐρεσι ἰέντων recte habere nec ulla indigere emendatione contendit: caeterum planitiem montibus cinctam, de qua hic agitur, Indiae regionem Caschmir intelligit, fluviumque Acen sive Acin [l. 8.] eum esse censet, quem Arcesinen vocant rerum Alexandri Scriptores, ab oriente in Indum influentem, hodie Tschunab vel Tschinab nominatum. Multo probabilior eorum sententia, qui planitiem, quam dicit Herodotus, ab oriente Caspii maris longe ab Indo remotam statuentes, Acen vel Acin amnem, quem ille vocat, eundem atque Oxum esse autumant. Sic quidem Sainte-Croix in Examen des Historiens d'Alexandre pag. 714. in eandem partem inclinante Barbier du Bocage ibid. p. 829 seq. sic item Heeren in Ideen etc. p. 907. praeunte (quem ibidem laudat) Gatterero. S.

[9. διαλελαμμένος πενταχοῦ] Quum παιταχοῦ olim nullo aut perincommodo sensu legeretur, mireris nemini in mentem venisse scripturam unice veram, quam felicibus auspiciis codex Paris. C. nobis servavit. Vallae versionem, per multas ambages errantem, Wess. et Gronov. tenuere: per singulas undique intercisiones ductus ac distributus. Videtur idem interpres in suo codice vitiosum διαλελαμμένος, quod cum Aldo libri nonnulli praeferunt, reperisse, idque pro διελελαμμένος (a themate διελαύνω) accepisse. Recte vero Henr. Stephanus διαλελαμμένος, a verbo διαλαμβάνω, dedit. Conf. Var. Lect. S.]

CAP. CXVIII. 6. ἔσοδον εἶναι παρὰ βασιλέα) Haud percipio, quorsum docti viri animadversio, qua εἶναι non aliud ac ἰέναι, tendat. Non nescio in Codd. utrumque saepe permutari; at hic εἶναι naturalem usum deponere non poterit. Rem supra c. 84. commemoravit. WESS.

CAP. CXIX. 6. ὥς οὐ συγκειμένοισι) Non absurdam profecto dat lectionem Codex Arch. ὥς οὐ σὺν ἐκείνοισι: si plures dant οὐ σὺν κείνοισι dignum illud quod paulo spectetur consideratius: σὺν τινὶ et ἄνευ τινός interdum notant conscio et inscio. VALCK.

Ibid. ὡς οὐ συνεικίνοισι) Ex coniectura συν κεινοισι olim; cui auctoritatem Arch. liber et Valla conciliant. τὰ συγκείμενα, τὸ συγκείμενον, in pactis conventis teruntur; sed οὐ συγκειμένοισι ποιῆσαι, non ex compacto agere, haud recordor. Mox καὶ τοὺς παῖδας [non τὸν παῖδα,] dedisse scriptorem, clarius, quam cum sudum est. Sequitur enim continuo τὸν ἄνδρα τε καὶ τὰ τέκνα ἐγκαταλιπούσα, ne plura advocem. WESS.

[10. ἔδωκε τὴν ἐπὶ θανάτῳ τὴν -- δέσιν intellige. Vide Adnot. ad I. 109, 2. S.]

12. κλαίσκε ἄν καὶ ὠδύρετο) Incommoda mihi visa fuerat ἄν particula, et ἀνωδύρετο placuerat. Tuentur voculam codices, ut liquet ex Dissertatione Herodotea p. 144. et praebent κλαίσκε ἄν καὶ ὠδυόσκετο. VALCK.

Ibid. κλαίσκε καὶ ὠδυόσκετο) Incommodum ἄν Abreschius ἄν corrigit, ego inductum ex Arch. Vind. malo. Ὀδυόσκετο, sicuti ποιεόσκετο lib. VII. 119., ostentat speciem Herodoto olim frequentissimam, nunc rariorem. Vid. Etymolog. pag. 624. fin. Quod Galeus autem ex schedis Arch. καὶ ὠδύρεσκε, id illae non norunt. WESS. — Particulam ἄν, a Wess. Reiz. et Borh. abiectam, restitui cum Schaefero. Utitur illa et alibi Noster eodem modo in actione idemtidem repetita; veluti III. 148, 5. et 9. omninoque passim eam adhibet, ubi abundare videri poterat, ut I. 196, 15, 18. et 21. S.

25 seqq. Ἡ δ' ἀμείβετο etc.) Cum memorabili mulieris responso comparavit et Sophoclea ex Antigone vs. 924. celeberr. Wesseling. Diss. Herod. pag. 176. In continuis quatuor versibus tanta cum Herodoteis est similitudo, ut alter alterius velut interpretes censi queat, et, ut equidem puto, Sophoclea Herodotus dederit ad verbum propemodum expressa. Non me praeterit, homines eruditos et Iac. Tollium in Fortuitis c. 4. sic statuere, ut Herodotea potius videri deberet Sophocles imitatus: ego vero, quod pace fiat illorum, aliter censeo; et, cur id adeo in animum induxerim, habeo rationes forte non adspernandas, quae hic conmode non possunt explicari. Qui Longino dicitur Ὀμηρικώτατος, XIII. 7. Herodotus, Homerum, quem Polemo (Laërt. IV. 20.) vocabat Tragicum, Homereae certe magnificentiae proximum Sophoclem habuit in deliciis. Verum, haec ut unde sint Herodot. T. V. P. II.

ducta liqueat, singula ponam seorsim: *Sophocles*: Πόσις μιν ἂν μοι, κατθανόντος, ἄλλος ᾗν. *Herodotus*: Ἄνὴρ μὲν μοι ἂν ἄλλος γένοιτο, εἰ δαίμων θέλοι. *Soph*: Καὶ παῖς ἀπ' ἄλλου φωτός, εἰ τοῦδ' ἡμπλακον. *Herod*: Καὶ τέκνα ἄλλα, εἰ ταῦτ' ἀπαβάλλοιμι. *Soph*: Μητρός δ' ἐν ᾧδον καὶ πατρός κεκυυότοιν, Οὐκ ἔστ' ἀδελφός ὅστις ἂν βλαστοί ποτί. *Herod*: Πατρός δὲ καὶ μητρός οὐκ ἔτι μιν ζώντων, ἀδελφεός ἂν ἄλλος οὐδενὶ τρόπῳ γένοιτο. *Posterior*es duo versus, quales minus sincere scriptos legerat apud *Clem. Alex.* p. 747. velut ex deperdito dramate petitos *Grotius* posuit in *Excerptis* pag. 153. Levem errorem correxit *Gatakerus* *Adversar.* cap. x. Novator *Sophoclis* pro κεκρύφθαι vel κρυφθῆναι adhibuit τὸ κεκυυέναι: haec est ratio, cur insolentius, genuinum tamen, κεκυυότοιν, in alia fuerit mutatum. *Sophocles* *Oed. Tyr.* vs. 977. Θανὼν Κεύθει κρύπτεται καὶ τῷ δὴ γῆς. *Scholiasta*: Κεύθει, ἀντὶ τοῦ κεύθεται, κρύπτεται καὶ ἐν Ἀντιγόῃ, Μητρός δ' ἐν ᾧδον καὶ πατρός κεκυυότοιν. Ab *Antigones* autem *Sophocleae*, et *Intaphernis* uxoris *Herodoteae* iudicio non valde dissidet illud *Abauchae* *Scythae*, qui, uxore liberisque tenellis post se relictis, aegrotantem amicum ex incendio servavit, narrante *Toxari Luciano* *T. II.* p. 565. [*Toxar. s. Amicit. c.* 61.] rogatusque causam, ἀλλὰ παῖδας μὲν, ἔφη, καὶ αὐθις ποιήσασθαι μοι ἱερίδιον, καὶ ἄθλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται οὗτοι· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὐροίμην ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, οἷος *Γυνδαίνης* ἐστὶ. **VALCK.**

28. οὐκ ἔτι μιν ζώντων) *Clementem Alex.* *Strom.* lib. VI. p. 747. et *Plut.* περὶ Φιλαδ. p. 481. E. οὐκ ἔτι μιν ἰόντων, quem in modum supra cap. 65. et saepe alii, invenisse, plura ni mutassent, putares. *Persicae* matronae dictum cum *Sophocleo Antig.* vs. 925., velut hinc derivato, comparavit operosius *Iac. Tollius* *Fortuit.* cap. 4. Quae his autem apta et nexa, non ex mulieris oratione, sed narratoris esse videntur, etsi discrepet librorum iudicium. *Tollius*, feminae tribuens, ἐξέλεξα τοῦτον, fratrem videlicet, emendabat, cui non accedo. **WESS.**

CAP. CXX. 3. Ὁρεῖτης) *Satrapae* nomen unius literae discrimen apud alios, Ὁρέτην adpellantes, habet: ex *Nostri* exemplo instauratur a *P. Victorio* in *Cicerone* *Var. Lect.* II. 4. et *Io. Davisio* ubique ad *Maximum Tyr.* *Diss.* V. p. 511., non sine ratione; modo hoc ex fonte, sicuti *Aelian.* *Hist. An.* VIII. 11., hauserint; quae quidem

dubia res Cel. Hemsterhusio ad Luciani Contempl. cap. 14. WESS.

[9. νομοῦ ἀρχοντα τοῦ ἐν Δασκυλίῳ) Conf. c. 126, 6. Nempe Bithyniae erat praefectus. S.]

12. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Simili saepe in formula multitudinis numerus, qui tot in msstis, probatur: post pauca cap. 125. ἐν ἀνδραπέδων λόγῳ ποιούμενος εἶχε, quo Procopius modo Bell. Pers. I. 7. καὶ τοὺς περιόντας ἐν ἀνδραπέδων λόγῳ ποιῶνται, et lib. II. 5. eiusdem belli. Tale ἐν συμμάχων λόγῳ, Musae VIII. 68. et alia ap. Portum. Nec diversum de Gelimere, ultimo Vandalorum rege, καὶ νῦν ἐν αἰχμαλώτων λόγῳ ἦκων, Procopii Bell. Vand. lib. I. 7. WESS.

Ibid. Σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ;) Minus attendenti blandiri posset lectio Codicum ἀνδρῶν: mihi genuinum videtur vulgatum ἀνδρός. Viri quidem praestantes εἶναι dicuntur ἐν λόγῳ: (οἵπερ εἰσὶν ἐν λόγῳ restituerem in Euripidis Rheseo vs. 149.) quique nullo sunt numero, οὐτ' ἐν λόγῳ οὐτ' ἐν ἀριθμῷ. Verum εἶναι ἐν ἀνδρῶν λόγῳ hoc sensu vereor ut Graecis fuerit in usu. Nisi fallor, σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ λόγῳ; tantundem est ac σὺ γὰρ ἀνὴρ; tu-ne vir fortis, vel egregius censereris? sive σὺ γὰρ ἐν ἀνδρὶ μοῖρα vel μίρε; Platoni in Menex. pag. 249. dicitur civitas bello defunctis ἐν κληρονόμου καὶ νότος μοῖρα καθιστηκῆ. ἐν πολεμίου μοῖρα, Demosth. pag. 412, 92. Tanquam privatae sortis hominem degere, ἐν ιδιώτου μίρε; διόγειν, Isocrat. Euag. p. 193. c. Eusebius Stobaei pag. 567, 9. ὅδε μὲν καὶ ὅδε ἀρχουσι καὶ τετιμύχται τὸ δ' ἐμὸν ἐν ιδιωτίῳ λόγῳ καὶ αἰτίμῳ. Eadem est Herodoti forma scribendi. VALCK.

20. δὲ ὃν τινα κακῶς ἤκουσε) Stat H. Stephani fides, ab omni in posterum suspicione immunis. [Nempe hoc ex ms. notaverat Stephanus in marg. de quo in Var. Lect. monere debueram.] Certe commodissimum, agnoscente Gronovio, quod rediit. Cl. Reiskio διὰ τινα idem prorsus ac δι' ὃν τινα propter quem, ob veterum exempla, Miscell. Lips. Vol. IX. pag. 312. sedulo conducta, quibus uti nunc non licet. WESS.

CAP. CXXI. 5. καὶ Ἀνακρίοντα τὸν Τήϊον) Aetas hominis hinc constituta manet. Amores et Polycratis familiaritatem non persequor. Multa P. Baelius post alios in Lexico, verum copiosior, quam res postulabat, in scri-

ptorum dissensu ventilando. Vixit Musarum, Veneris Bacchique corculum Cyro, Cambyse et Dario, Persarum regibus: haec discrepantiae origo. Ipsa autem commemoratio haec *Herodoti*, verborum seriem et structuram si consideres, implicatio atque ex interpositis parenthesisbus paullo inpediitior est: hinc variae coniecturae et mutationes, quas doctis auctoribus relinquo. Pendent omnia ex οἱ δὲ διάσπονδες λίγουςι. WESS.

CAP. CXXII. [1. Αἰτίας μὲν δὴ αὐταὶ διαφοραὶ etc.) Aliam caussam saevitiae, quam in Polycratem Oroetes exercuit, ex *Diodori Sic. Excerptis de Virt. et Vit.* (T. II. ed. Wess. p. 557.) adnotavit *Larcher. S.*]

5. Μύρρον τὸν Τύριον) Genus-ne *Myrsus* ex Gyge, Lydorum rege, derivarit, non habeo, etsi veri specie defectum non sit, dicere. Nomen Lydum esse, Myrsi et Mysili, Lydiae regum tituli lib. I. 7. nitide declarant. Recurret homo lib. V. 122., ubi mendose et contra fidem Codicum huc usque Μύρρον. WESS.

8. παρὲξ Μίνως τε τοῦ Κνωσίου) De Minoë fatentur *Thucyd.* I. 4., *Diodorus* IV. 60. V. 54. et ibidem nominati. Minoëm inter et Polycratem tamen plures *Βαλασσοκρατοῦντας* *Africanus* et *Eusebius* in *Chronicis* recensuerunt, a summis viris *Casaubono* in *Polyb.* p. 192. [ed. Gron.] et *Seldeno* de *Mari Clauso* lib. I. 10. ordine digestos et temporibus divisos. Sed hic reges et tyranni nominantur. Nam aut Democratici aut Aristocratici formulâ imperii gubernabantur fere Graeci illi, penes quos dominium marinum toties, ut ap. *Eusebium* et *Africanum* traditur, variabatur, bene *Seldenus*: vere quoque *Scaliger*, ἀνθρωπίνην γένεσιν [l. 10.] esse tempus historicum, et opponi τῇ μυθικῇ, lib. III. *Can. Isagog.* pag. 278. Aliis ἀνθρωπίνην γένεσιν et ἀνθρώπινος spatium vitae humanae xxx. annorum aut etiam pauciorum, uti *Artemidoro*, *Porphyrioque*, quos *Berglerus*, huc non pertinentes, advocavit. WESS.

11. Πολυκράτης ἱστὶ πρῶτος,) Hiabat sermo, nunc lenissime labens. Πρῶτος ob praecedentia placuit. Quod de *Ioniam* sequitur, [l. 12.] ridiculum *Cl. de Pauw* et plane absonum est. Non ea enim fuisse Polycratem potentia, ut *Ioniam* posset Persarum regi eripere: imperium maris et insularum animo agitasse, id hic innui, repetendum ex

superioribus et considerandum ac si θαλάσσης Ἴωνίης foret. Sic vir doctus. Verum ut amantes sibi somnia fingunt, haud aliter ambitiosi. Polycrates mari, quod Ioniam adspersit, iam dominabatur in Musae huius cap. 39. Crevit habendi cupido, et hominem in perniciem detruxit, vana se spe lactantem. WESS.

Ibid. Πολυκράτης μοῦνος) Quomodo tandem solus? quum tam multi memorentur in historia veteri θαλασσοκράτορες. Vallae vetus et vera lectio fuit iterum a correctoribus oblitterata: vertebat Valla: Primus, inquam, extitit ex eo genere, quod humanum vocatur, (opposite ad heroicum:) qui multam conciperet spem Ioniae atque insulis dominandi. Legit itaque, quod ex Arch. Cod. dedit Galeus: Πολυκράτης ἰσθὶ πρώτα (vel πρώτος) ἐλπίδας πολλὰς ἔχων Ἴωνίης τε καὶ νήσων ἄρξεν: quod, mea quidem sententia, paene significat idem atque illud de eodem Polycrate paulo ante dictum Herodoto: πρώτος -- Ἕλλήνων δὲ θαλασσοκρατεῖν ἐπειροῆθη. Thucydidi dicitur insulas sibi subiecisse Polycrates ναυτικῷ ἰσχύων, I. 13. Straboni, fuisse δυνάμει λαμπρὸς, ὥστε καὶ θαλαττοκρατῆσαι, XIV. pag. 945. B. [p. 637. D. ed. Cas.] Qui maris tenuere mediterranei partem Graeci, superbo θαλασσοκρατούντων insignes titulo, in aliquot insulas Aegaei maris exercebant imperium, sic satis interdum violentum; nam obniti quidem noverant dominationem affectantibus, sed moderate imperandi artem ignorabant Graeci. Insulas, quarum imperium et τὸ θαλασσοκρατεῖν, per contemptum νησὺδρια Thessalus vocabat Iason apud Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 340, 8. Nobis ista nunc nota sunt, quae forsitan ignorassemus, absque Casauboni fuisset in Polybium commentario p. 97. qui pag. 192. et seqq. sequutus Eusebii ductum populos θαλασσοκράτορας recensuit, huius Herodoti tum forte loci non memor; nam, quod de Minoë tradit Noster, enotavit e libro IV. c. 60. Diodori Siculi, idem illud de Minoë ter quaterve tradentis alibi. VALCK.

CAP. CXXIII. 3. Μαϊάνδριον Μαϊανδρίου) Restituit e Med. Gron. accedunt Arch. et Valla: et saepius in c. 142. et seqq. Herodoto dicitur Μαϊάνδριος. Praeter Perizon. [ad Aeliani Var. XII. 53.] vid. Hemsterh. ad Luciani p. 478, 510. [ad Necyomant. c. 16. et Contempl. c. 14.] Patris nomen filio fuit inditum, more minus inter Graecos usitato:

Persas id ipsum fecisse nonnunquam, Herodotei demonstrant Ἀργαφέρνης ὁ Ἀργαφέρνης, et Ὑδάρνης ὁ Ὑδάρνης. In duobus *Demosthenis* locis pag. 144, 98. et p. 744, 191. quinque memorantur patribus cognomines, Cephisophon, Cleon, ipse Demosthenes, Hippocrates, Diophanes, omnes eiusdem aetatis Attici: hoc aevo multo fuit illud usitatus quam olim. VALCK.

8. λάρνακας ὀκτὼ πληρώσας λίθων) *Amphoras complures complens plumbo, summas operiens auro et argento*, Gortynios dum callide ludificabatur Annibal, ut a Graecis alia, hoc forte ceperat ex *Herodoto* consilium; nam Graece Poenum scientem nonnihil etiam temporis tribuisse literis constat. Ut Polycratem Oroites, catos illos Athenienses non immeritos deceperunt Egestaei apud *Thucyd.* VI. 46. *Diodor.* XII. 83. *Polyaen.* VI. 21. Fraus dissimilis, qua Syracusanus Pythius bonum illum equitem Romanum circumvenit, *Ciceroni* venuste narratur, de *Off.* III. 14. VALCK.

[11. καταδήσας δὲ τὰς λάρνακας) *Alligatas arcas vertunt: commodius obligatas dixissent. Obsignatas* equidem, (hoc enim me voluisse, non *obsignatus*, quisque videt) ad sensum magis, quam ad verbum, reddidi. *Commode Larcherus* ex *Eustathio* ad *Odyss.* θ'. 447. adnotavit, priusquam claves fuissent inventae, arcas et fores, quas tuto clausas voluere veteres, loris fuisse colligatis, eisque nodis fuisse constrictas, quos nemo alius facile solvere posset: καὶ δύναται (ait *Eustath.* pag. 319, 9. ed. Bas.) καὶ εἰς παρομίαν κεῖσθαι ὁ τοῦ Ὀδυσσεύς δεσμός ἐπὶ τῶν σφραγισμένων ἀσφαλῶς. De eodem more *Reiskius* etiam ad hunc *Nostri* locum monuerat. S.]

CAP. CXXIV. 6. παντοῖα ἐγένετο [placuit ἐγένετο ex ms.] μὴ ἀποδημῆσαι τὸν Πολυκρ.) Cl. *Reiskius* τὸ μὴ ἀποδημῆσαι. Explicatur phrasis lib. VII. 10, 3. τότε παντοῖοι ἐγένοντο Σκύθαι δεόμενοι Ἰώνων λῦσαι τὸν πόρον. Iam quod Polycratis filiae per quietem obiectum dicitur somnium, id ipsum vidisse tyrannum et recitasse, cum Persarum regis iussu in crucem tolleretur, *Philo Iud.* prodidit apud *Euseb.* Pr. *Evang.* lib. VIII. 13., alios fortasse secutus. *Vid. Mangeium Oper. Philon.* T. II. p. 639. WESS.

Ibid. παντοῖα ἐγένετο μὴ etc.) In *Xenophonteis* semel, ut puto,

reperietur: ἐν παντὶ ἦσαν, μὴ etc. pag. 334, 8. Hinc diversum illud Herodoti significat in omnes se formas vertebat, obsecrans Polycratem, domo ne abiret: δεομένη namque subaudiendum, additum ab Aeliano Nat. An. XV. 21. παντοίοις ἐγένοντο οἱ Ἰνδοὶ δεόμενοι τοῦ Ἀλεξάνδρου μηδένα ἐπιβῆσθαι τῷ ζῳῷ: quod saepe facit, Herodotum imitabatur Aelianus, cuius ista sunt VII. p. 385, 2. [c. 10, 34.] παντοίοις ἐγένοντο Σκύθαις δεόμενοι Ἰώνων λύσαι τὸν πόρον. Neutrum horum Portus adtiguit. Quocunque vehementiore mentis motu subito concitati, terrore praesertim, seu metu, dicuntur παντοίοις γενέσθαι. Uxorem metuens Xerxes Herod. IX. 108. παντοίως ἐγένετο, in omnes se formas vertebat, ut ne dare cogeretur quod amata sibi petierat Artaynte. Vid. Luciani T. I. pag. 268. p. 725. T. II. p. 358. et p. 378, 78. ubi reperias παντοίους ἢ π' εὐφροσύνης γενομένους. VALCK.

8. ἐπιφημίζετο) Gronovio, compositum hoc proscribenti, satis, puto, faceret Eustath. in Iliad. α. p. 28, 27. [pag. 21, 48. ed. Bas.] Σημείωσαι δὲ ὅτι τὸ παρ' Ἡροδότῳ ἐπιφημίζεσθαι, οὐ ταυτὸν ἐστὶ τῷ ἐπιευφημεῖν ἀλλὰ μαντικὴ λέξις ἐστὶ, δηλοῦσα προφορὰν τινα μαντείας δι' ἀναμνήσεως ἐνυπνίου. Quorum quidem recordatio si animum non subiisset, aderat Hesychie ἐπιφημίσμασιν, οἰωνίσμασιν, potuerantque in promptu esse Thucydidis et Iosephi verba, a Grammatico explicata. At homines sumus, et specie deludimur. Tu vide Albertum ad Lexicographum. Restitui πεντηκόντερον, scriptore praeunte. WESS.

CAP. CXXV. 5. καὶ τὴν τέχνην ἀσκήοντα) Minimi refert, utrum eligatur: [ἀσκ. an ἐπασκ.] parendum tamen Codicum imperio. Ἀσκήων πενταέθλον IX. 32. pro quo ἐπασκήσας VI. 92. ἀσκέειν χρηστότητα Eurip. Suppl. 872., κακότητα ἀσκέειν Aeschyl. Prometh. 1064. Superius [lin. 4.] Κροτωνίτην ἄνδρα, ἡγερὸν τ' etc. fortasse voluit, ut c. 122. Μύρσον - ἄνδρα Λυδὸν, nisi scribenti in oculis fuerit Homeri Ἰητρός γὰρ ἄνθρωπος. [Iliad. λ'. 514.] WESS.

8. ὅτι γὰρ μὴ οἱ Συρακουσίων) Horum corruperat sensum Valla, qui eiectam a Gronovio reperit et in suo Cod. vocem τυράννοι. Per Syracusanorum Tyrannos, quorum μεγαλοπρέπεια cum illa posset Polycratis Samii componi, nullos, ut puto, designare potuit Herodotus, nisi nobilissimum illud par fratrum, Gelonem, et Hieronem; nam pri-

mus etiam Hiero paulo ante iam illuc abierat, quam historiam suam conderet Herodotus; quo tempore Syracusis imperium fuit penes suum dominum, Populum. Utrumque cum excellenti viro Pisistrato comparans Plutarchus de Sera Num. Vind. p. 551. v. Gelonem, inquit, novimus, et Hieronem, Sicilienses, et Pisistratum, ὅτι πονηρία κτησαμένοι τυραννίδας, ἐχρήσαντο πρὸς ἀρετὴν αὐταῖς, καὶ παρονόμως ἐπὶ τὸ ἀρχεῖν ἐλθόντες, ἐγένοντο μέτριοι καὶ δημοφελεῖς ἄρχοντες. Gelo certe, libertatis amantissimis civibus post obitum etiam desideratus, clementiae fuit et moderationis, et prope modum Regis qualem fingebant in umbra Philosophi, verum exemplar; civibus dictus ἐνεργέτης, καὶ σωτὴρ, καὶ βασιλεὺς, Diodor. XI. 26. Ad illum non aequiparandus frater Hiero, eruditorem istius aevi hominum studiosissimus cultor, Simonidis, Pindari, Bacchylidis, Aeschyli, ceterorumque, (Aelian. Var. IV. 15.) eo dignus vel inprimis fuit Herodoto visus, qui huius laudis ornaretur titulo. Sed his longe recentioris secundi Hieronis, (cum primo saepe confusi,) sub Romanorum umbra Regis fortunatissimi, mihi multo notior est μεγαλοπρέπεια. VALCK. — μεγαλοπρεπήν tenent libri omnes, sicut I. 139, 4. Unus Borh. μεγαλοπρεπήν suo arbitrio edidit. Subintelligendum κατὰ vel ἐς μεγαλοπ. facile patet. S.

11. οὐκ ἀξίως ἀπηγγέσιος etc.) Tentata haec varie sunt, frustraneo successu: explicatione indigent, nulla correctione. Significatur, Polycratem, postquam indigno modo qui narretur, fuisset ab Oroeta occisus, in crucem sublatum. Modus supplicii, quem negat relatu dignum Herodotus, aliquod sine dubio crudelitatis insigne exemplum habuit. Solebant Persae cruci suffigendis capita amputare, ut Histiaeus VI. 30. et Leonidae VII. 238., aut pellem detrahere; qua fortasse excoriatione, ut multum in tollendis iis, quorum corpora in propatulo postea ponebant, abusi etiam fuerunt in Polycrate. De Bagapate Ctesias Eclog. Pers. cap. 58. τὸ δῆμα περιαιρεθεὶς ἀνισταυρέθη. Haec magnus Casaubonus, atque, ut opinor, verissime, Exercit. XVI. ad Annal. Baronii p. 541. WESS.

CAP. CXXVI. 3. καὶ τῶν Μάγων τὴν βασιλείαν) Hic iterum, si non fuisset interpolata, Vallae versio, post Cambysis obitum, occupato a Magis regno, demonstrasset atten-

denti, καὶ in κατὰ debere transmutari: μετα' γὰρ τὸν Καμβύσιον θάνατον κατὰ τῶν Μάγων τὴν βασιλείην. Necessary cor-
 rectionem esse sciens historiae Persicae nemo diffitebitur: vid. Herod. III. 61. et 67. Per septem menses Medus ille Smerdis regnavit cum fratre fraudis architecto: κατ' ἐκείνου τοῦ καιροῦ evenerunt hic narrata. Ut passim ab aliis, κατὰ sic etiam adhibetur ab Herodoto I. 67. κατὰ τὸν κατὰ Κροῖ-
 σον χρόνον, καὶ τὴν 'Αναξανδριδῶ τε καὶ 'Αρίστωνος βασιλείην ἐν Λα-
 κεδαιμόνι. vid. P. Leopard. Em. XI. c. 5. [καὶ τῶν M. tenent
 scripti omnes: κατὰ recepere Borh. et Schaef.] Paulo post,
 ut legit Valla, scribendum: ὁ δὲ ἐν ταύτῃ τῇ ταρχῇ [pro
 olim vulgato ἀρχῇ] κατὰ μὲν κτείνει etc. adfirmant illud
 Cod. Arch. et Herod. infra c. 150. ἐν ὅσῳ ὁ, τὴν Μάγος ἤρχε καὶ
 οἱ ἐπὶ ἐπανίστησαν, ἐν ταύτῃ παντὶ τῷ χρόνῳ καὶ τῇ ταρχῇ.
 VALCK.

4. ὠφέλει μὲν οὐδὲν Πέρσας) Coniiciendo adtulerunt Pa-
 vius et Reiskius. Post pauca c. 127. de Oroeta ὅς ὠφέλησε
 μὲν καὶ οὐδὲν. Succedit ἐν ταύτῃ τῇ ἀρχῇ, suum sibi incon-
 modum habens; neque enim bene adhaerescit antea positis.
 Equidem proclivior sum in Vallae et Arch. ἐν ταύτῃ τῇ τα-
 ραρχῇ, in illa post Cambysis fata rerum conturbatione. Vide
 annotationes Galei, quibus Cl. Schurtzfleischius calculum
 addidit. WESS.

[6. Μισροβάτια etc. Conf. cap. 120. S.]

10. καὶ τινὰ ἀγγαρήϊον Δαχρίου) Exquisitius hoc est quam
 pro scribarum ingenio. 'Αγγεληφόρους in Musis ignorat
 nemo. 'Αγγαρήϊος Persarum voce idem. Testes ἀγγαροί, toties
 apud alios obvii, tum ἀγγαρεύειν, docte illustratum a Vinc.
 Riccardo ad Homil. Procli XVIII. p. 523. et Balh. Stolbergio
 Exercit. Ling. Gr. p. 152. Herodotus Ionica specie ἀγγαρήϊον
 extulit, quando de Persarum vehiculari cursu τοῦτο τὸ δρά-
 μαμα τῶν ἵππων καλεῖται Πέρσαι ἀγγαρήϊον lib. VIII. c. 98.
 liquido docens, in regum nunciis, sive pedibus seu curru
 eant, voci sedem esse. WESS.

11. κτείνει μιν) κτείνει [nescio utrum κτείνει, an κτείνει,
 voluerit] μὲν iustissime docti viri, Pauw, Reiske, Abresch.
 Proximum ἀποκτείνειας δὲ μιν ita postulat. WESS. — Com-
 modum utique foret μιν, commodum etiam κτείνει aoristo
 tempore, sic dein ἠφάνισε: sed in vulgatum consentiunt
 libri omnes. S.

12. ὑπίσας) Bis terve reperitur apud Nostrum ὑπίς, p. 63, 41. p. 180, 12. [lib. I. c. 156. et III. 52.] et hoc loco praebet idem *Arch.* Si vel plures darent, servandum tamen rarius illud Ionicum iudicarem ὑπίσας. Ut hic ἀνδρας οἱ ὑπίσας, sic legitur VI. 103. νεκρὸς ὑπίσαντες ἄνδρας. Formam, Grammaticis ferme ignotam, ut Iones, sic veteres etiam adhibuerunt Attici: ἀφείσα, ἀφείσαν, est in *Thucyd.* V. 81. et alibi. VALCK. — Aequae ionicum ὑπίς est, et ὑπίσας: sed ὑπίς τῆς ὀργῆς locis citatis, a verbo ὑφίμι, remitto; at ὑπίσας vel ὑφείσας ab ἔω, colloco. S.

CAP. CXXVII. 5. οὐκ ἰδόνει πέμπειν) In his requiritur vocula, quae in vicinis est superflua. Scripsisse adeo Nostrum arbitror: στρατὸν ἐπ' αὐτὸν οὐκ ἰδόνει οἱ πέμπειν, αἵτι οἰδεόντων ἔτι τῶν πραγμάτων: neque enim οἰδεόντων, si plures dant Codices, alteri οἰδαινόντων postponerem: legitur et III. 76. μηδὲ, οἰδεόντων τῶν πραγμάτων, ἐπιτίθεσθαι. Platonis imago non multum distat, πόλιν et ἀρχὴν φλεγμάνουσαν memorantis, de Rep. II. p. 372. E. de Leg. II. p. 691. E. VALCK. — At nec ullo incommodo subintelligi datus οἱ ad ἰδόνει potest, et peropportuna eidem voculae sedes deinde est, rebus ei (id est, rebus eius) nondum satis tranquillis. Cacterum, intercidisse in codicum aliquo οἱ ante οἰδεόντων, nemini mirum videbitur. S.

Ibid. αἵτι οἱ οἰδεόντων etc.) Praeivit Scriptor, Thaliae c. 76. μηδὲ οἰδεόντων τῶν πραγμάτων. Aldus ibi, ut hic Pass. οἱ δεόντων, quod ipsum in Suidae Ἰθύ fuit; ubi Küsterus, quum οἰδεόντων debuisset, rescripsit hoc ex loco οἰδαινόντων, oblitus H. Stephanum dudum in Recens. Voc. Herod. verum tenuisse. Οἰδαίνει in irac fermento Procopius Bell. Pers. I. 21. et Vand. I. 4. Mox μεγάλην τὴν ἰσχύον non sollicito. WESS.

CAP. CXXVIII. 5. παλλομένων δὲ λαρχάνει) In his etiam fuit erratum. Idem saepe dicitur κληρουμένων δὲ λαρχάνει: nam, quod Ionice πάλλειν et πάλλυσθαι, vulgo κληροῦν dicebatur et κληροῦσθαι: quae duo sane differunt significandi dote. Sive praefectus sortitioni, seu sortes in aliorum gratiam coniciens in galeam, sitellam, vel urnam, a concussionem πάλλειν κλήρους, et πάλλειν dicebatur simpliciter, vulgo κληροῦν. Πάλλυσθαι et κληροῦσθαι, qui sortiebantur, sive rem inter se sorti committebant. Quem ex his tangebatur sors, sive, cuius sorte nomen excidebat, is λαρχεῖν dicebatur, vel

κλήρω λαχεῖν [III. 83; 6.], *Herodoto* πάλω λαχεῖν, [IV. 94, 5. 153, 5.] et *Aeschilo* Sept. c. Theb. vs. 55. Κληρουμένους ὁ ἔλπιον, ὡς πάλω λαχὼν Ἐκαστος αὐτῶν. In *Soph. Elect.* vs. 711. agonistas Brabeutae Κλήροις ἔπληαν. Hoc activo verbo Κληροῦν est et *Aristophani Eccles.* 678. Contra *Callim. Hymn.* in *Iov.* vs. 64. ἐπ' ἰσαίῃ γὰρ ἔοικε Πήλασθαι. *Homerus Iliad.* 6. 191. Ἦτοι ἐγὼν ἔλαχον πολὴν ἄλα ναίμεν αἰεὶ Παλλομένην. *Hoe* et κληρουμένων λαγχάνει, *Xenoph.* p. 22, 28. *Lysiae* p. 105. *Demosthenes* p. 322, 22. κληρουμένων πρῶτος αἰριῖσθαι τὸν αὐλητὴν ἔλαχεν. Turpe mendum, ut alia non pauca, reliquerant in *Harpocrat.* Πινάκια, τὰ καθιέμενα ἀντὶ κλήρων ἐπὶ τῶν κληρονόμων: corrige κληρουμένων. *H. Valesius*, vir summus, κληρούτων dum scribebat, Attici forte moris non recordabatur. VALCK. — Immo recte, si quid video, emendavit *Valesius*. S.

14. εἰ ἐνδείχαιτο ἀπόστασις) Misellum εἰ οἱ placere [*Groponio* et *Porto*] non potuit, quoniam ἐνδείχαιτο ex ἐνδείχασθαι repetitum iverunt. Fac Ionum more ab ἐνδείχασθαι descendere, et voculae tuta erit statio. *Diodori* sunt, καὶ μὴ βάριον ὁμοίτητα πρὸς ὁμοειδεῖς ἀνθρώπους ἐνδείχασθαι, lib. XIII. 27. et in *Excerpt. T. II.* p. 631. μεγάλην ὕβριν τῇ πρεσβείᾳ ἐνδείχαιτο. Nobile *Paulli* est *Apost.* Ἀλέξανδρος πολλὰ μοι κακὰ ἐνδείχαιτο II. *Tim.* iv, 14. Alia prudens negligo. Artibus autem *Bagaei* ad *Oroetem* pessumdandum conveniunt *Macrois* technae in *Ael. Seiano* ap. *Dionem Cass.* et *Olympii* sive *Honorii Imp.* in *Stilicone* opprimendo ap. *Zosimum*. WESS. — Facile equidem patiar εἰ οἱ ἐνδείξ. restitui. S.

[20. μετῆκάν οἱ τὰς αἰχμὰς) Vertunt vulgo cum *Valla*, lanceas deposuerunt. An submiserunt ei lanceas, aut tradiderunt? Nescio an militaris formula sit μετῆναι τὴν αἰχμὴν, cuius vim mihi haud satis liquere profiteor. S.]

CAP. CXXIX. 5. ἀστράγαλος ἐξεχώρησε ἐκ τῶν ἄρθρων) De *Dario*, καταπιστὼν ἀπὸ τοῦ ἵππου ἐν κυνηγεσίῳ, τοῦ ἀστράγαλου ἐκχωρήσαντος *Dio Chrysost.* Or. XIV. p. 231. ex *Herodoto*, dissensu exiguo, iterato Or. LXXVII. p. 652. πείσονται ἀπὸ τοῦ ἵππου μεταχωρήσας ὁ ἀστράγαλος: maior est in medici nomine, quem *Δημοδόκον*, incertum sua-ne an aliorum culpa, adpellat. Fieri potuit, ut *Δημοδόκος*, quo de *Aristoteles Eth.* ad *Nicom.* VII. 8. in *Oratoris* animo fuerit. In *Himerii Eclog.* p. 71. ed. *H. Steph.* Δημοκίδης ὁ Κροτωνιάτης,

etiam ap. Photium Biblioth. p. 1142. ubi Sophistae verba *Hoerschellii* adiumento correctiora leguntur. WESS.

8. στρεβλοῦντες καὶ βιάμενοι) Haec et vicina obversabantur *Dioni Chrys.* Or. XIV. p. 231. B. et LXXVII. p. 652. D. et 653. ubi chirurgi εἰς ἀγρυπνίας τε καὶ ἀλγηδόνας *Darium* ἐνέβαλον, ἔλκοντες καὶ βιάζόμενοι τὸ ἄρθρον: tum tangit laudabile *Democedis* facinus, invidos Medicos Aegyptios e praesentissimo liberantis periculo, narratum *Herodoto* c. 132. Bis in *Dione* medicus *Crotoniata* dicitur *Δημοδόκος*, qui fuit *Δημοκίδης*, et *Democedes* etiam vocatur *Timaeo* ap. *Athen.* XII. p. 522. B. et *Aeliano* Var. Hist. VIII. 17. VALCK.

11. ἀγρυπνίης εἶχετο) *Suidas* male [qui ἀγρυπνίῃ συνέχετο.] *Herodotea* ἔχσθαι ἀπορίῃ et ἐν ἀπορίῃ IV. 131. IX. 97. et ἀμφιβαλὴν ἐχόμενος V. 74. *Aeliani* Var. XIII. 35. Φαλαγγίαν κνήμασιν ἐχόμενος, *Luciani* Scyth. c. 2. τῷ λοιμῷ ἐχόμενος, abunde Grammaticum redarguunt. Dignum magis consideratione [L. 12.] παρακούσας -- τὴν τέχνην, studiosissime in *Lexica*, ut ἀκούειν et παρακούειν, contra compositionis indolem, idem habeatur, receptum. Consilio non favebit *Herodotus*, si, quod schedae offerunt, οἶα δὲ παρακούσας dederit, tantum indicans, oscitanter et negligenter hominem Sardibus pridem audientem *Dario* nunc tandem *Democedis* artem indicasse. WESS. — Verba οἶα δὲ facile suspiceris ex glossa a nonneminē fuisse adiecta: quae sive adsint, sive absint, perinde constabit verbo παρακούειν notio obiter audiendi, quam ei *Vir doctus* vindicavit. Denique ad ἀγγέλλει τῷ *Δαρείῳ* utique intelligi debet τὴν τέχνην τοῦ *Δημοκίδους*, et potest ad παρακούσας subintelligi περὶ αὐτῆς: sed et nihil impedire videtur, quo minus iuncta intelligamus παρακούσας τὴν *Δημοκίδους* τέχνην, et dein cogitemus ἀγγέλλει αὐτήν. S.

CAP. CXXX. 4. κατεφάνη -- τεχνάζειν ἐπιστάμενος) *Vallae* Latina, visus *Dario* fuit notitiam artis perite didicisse, mala sunt, damnataque ab *H. Stephano* Thes. T. III. p. 1437. *Suidae* interprete, et *Reiskio*. Dolos et strophas noverat *Democedes*, ut artis medicae peritiam dissimularet. Id τεχνάζειν. Ὁ δὲ Ἀρταφέρνης ὄρεων αὐτὸν τεχνάζοντα, dissimulandi artibus utentem, infra lib. VI. 1. WESS. — *Vallae* versionem quum *Gronovius* tenuisset, cum hac *Wesselingius* permixtavit, sed tamen visus fuit *Dario* dissimulandi artes bene nosse: frigidā (ut dicam quod sentio) sententiā. Nempe me-

mor Vir doctissimus usitatae verbi *φαντασθαι* et similium constructionis cum participio loco infinitivi, (de qua etiam ex professo *Valckenarius* ad c. 1, 24. huius libri monuit,) iuncta intellexit ista *κατεφάνη ἐπιστάμενος*, rursusque illa, *ἐπιστάμενος τεχνάζειν*. Sed ex praemissa Darii interrogatione, (l. 2.) *τέχνην εἰ ἐπίστατο*, perspicuum videtur intelligi h. l. debere, *ἐπιστάμενος αὐτήν*, scil. *τὴν τέχνην*, adeoque hoc dici: *adparuit Dario, dissimulare hominem, cum quidem calleret artem; sive, quod eodem redit, adparuit Dario, callere eum artem, sed dissimulare*. Poterat *Herodotus* scribere *ἐφάνη* - - *τεχνάζων, ἐπιστάμενος*: sed, ne duo participia absque coniunctiva concurrerent particula, alterum verbum in infinitivo posuit, cui perinde hic locus erat. In eandem nobiscum sententiam *Larcherus* monuit, *ἐπιστάμενος* hic accipiendum quasi esset *καίπερ ἐπιστάμενος*. S.

8. *Φλαύως ἔχειν τὴν τέχνην*) Praeferrem, si Codices subministrarent, *Φλαύως ἔχειν τῆς τέχνης*: quo modo saepe loquuntur veteres. *μακαρίως ἔχεις Φρενῶν** *Θράκης παρόδου χρησίμως ἔχειν* *οὕτως εὐνοίας ἔχων** *αὐχμηρῶς εἶχε τοῦ προσώπου** *οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης*. Horum primum est *Dionysii Tyr. ap. Stobaeum* p. 531, 14. Postremum *Platonis* ita transtulit Latine *Cicero*: *cum ignorem quam sit doctus, quam vir bonus?* *Tusc. V. 12.* VALCK. — Tenent vulgatum libri omnes: et perinde sane (*κατὰ*) *τὴν τέχνην*, atque *τῆς τέχνης* (*ἐνσκα*) dicere licuit *Herodoto*. S.

[9. *ὥς οἱ ἐπέτρεψε*: sc. *ἑαυτὸν*, aut *τὸ πρᾶγμα*. S.]

10. *καὶ ἥπια μετὰ τὰ ἰσχυρὰ προσάγων*) Series rerum msstis adstipulatur. *Aegyptii* medici regem diu torserant, et continuatis aerumnis somno prohibuerant. *Democedes lenibus post acria* illorum usus medicamenti *Darii* insomniam discutit, reddita sanitate. *Valla* verum perspexit, nactus *Morelli* ad *Dion. Chrys.* p. 72. et aliorum calculum. *ἥπια φάρμακα* *Poëtae Iliad.* δ. 218. et *ἥπια ἀνίσματα* *Aeschyli Prometh.* vs. 481. loquendi genus adfirmant. *Hier. Mercurialis* Var. Lect. lib. IV. 3. intacta non reliquit *Herodotea*. WESS. — Suum *Herodoto* restitutum iri, καὶ ἥπια μετὰ τὰ, monstrat *Diss. Herod.* p. 81. Sic *Laurentium* legisse monuerat, qui primus, ni fallor, omnium exactius expendere coepit monumenta veterum, Graeca praesertim, P. *Leopardus* Emend. VII. c. 14. VALCK.

19. ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἐκάστη) Stephani ὑποτύπτουσα probarunt Ampl. Cuperus Ep. ad Graev. Syllog. Burman. T. II. p. 690. Pavius, Geinozius; merito improbante Gronovio, sed vulgatum, in quod codices magna consensione conspirant, infeliciter explicante. [Nempe vertendum censuit, unaquaeque pectus subverberans.] Indiget locus inter-punctione, bene a Cl. Reiskio picta, et ex Arch. τὴν θῆκην, arcā sive repositorio aureorum numorum. Donarunt regiae mulieres Democedem stateribus, cumulatim adeo in phiala concervatis, ut plures deciderent. Singulae τοῦ χρυσοῦ τὴν θῆκην arcam, ut numos phiala eruerent, concusserunt et subverberarunt: id ὑποτύπτειν II. 136. VI. 119. habetque iunctum utrobique sibi, quo quid egeritur, instrumentum, etiam in Comici Avib. vs. 1145. ubi Hemsterhusius praeclare. Lege mecum, Ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἐκάστη Φιάλη τοῦ χρυσοῦ τὴν θῆκην ἰδωρίετο τὸν Δημοκῆδεα οὐρα δὴ τι δαψιλῆς δαρεῖ, ὡς etc. Earum unaquaeque phiala thecam (sive auri arcam) concutiendo eruens Democedem tam luculentum munere donavit, ut servus - - - et plana via erit. Tzetzes, laxius explanatione usus, χρυσαῖς Φιάλαις τὸν ἐπύχον ἐκείνῳ Democedi, Chil. III. p. 514. WESS.

Ibid. ὑποτύπτουσα etc.) Tentamina prostant H. Stephani, Palmerii, Gronovii, Reiskii. Qui hic Theologica potissimum tractat juvenis Gallus Io. le Febvre hunc in sensum accipiebat Herodotea: chacune d'elles vidant une fiole pleine d'or dans une caisse, la donnèrent à Democède avec la caisse. Reliquis mea quoque succedat coniectura, τὸν χρυσὸν tantum scribentis pro τοῦ χρυσοῦ. Herodoti verba, ὑποτύπτουσα δὲ αὐτῶν ἐκάστη Φιάλη, τὸν χρυσὸν σὺν θῆκῃ ἰδωρίετο τὸν Δημοκῆδεα, sic interpretor: earum autem singulae phiala eruentes, (aureos stateras, ex arca videlicet:) auro et phiala donabant Democeden: atque ita verum me reperisse arbitror: probe tamen sciens veritatis saepe nos decipi simulacris. Primum egestos ex arca stateras continens phiala, auri erat θῆκη. Deinde, τὸν χρυσὸν - - ἰδωρίετο τὸν Δημοκῆδεα, qua ante structura, δαρίεταί μιν Δαρείος π. χ. δύο ζεύγεια. [At ibi ζεύγεις et usus Graeci sermonis et librorum consensus postulavit.] Quid tandem sit Ὑποτύπτειν ante hos 50 annos Küsterum docuit venerandus ille nobis Hemsterhuisius: vid. ad Aristoph. Av. vs. 1145. Küsterus dedit et Berglerus Herodotea ex

lib. II. c. 136. ubi κοῦφ' ὑπορύπτοντες ἐς λίμνην notat conto in paludem immisso egerentes quod adhaerebat luti: omisere locum Herod. VI. 119. (p. 370, 37. ed. Gron.) ὑπορύψας τοῦτ' ἀντλήει. Aristophanis anseres, latis pedibus usi veluti palis; ὥσπερ ἄμαις, lutum eruentes, ὑπορύπτοντες, in pelves ἐνίββαλον. Similiter uxores Darii quaeque dicuntur ὑπορύπτουσα φιάλη, tanquam palis usae phialis: nec mirum; phialarum enim ampla quidem erat capacitas, sed lata figura palatum instar: vocem idcirco Hebraeam פִּיָּה, qua palae designantur, φιάλας interpretantur Numer. iv, 14. In Homero φιάλην exponunt χαλκίον ἐκπέταλον λεβητώδης: vid. Athen. XI. p. 468. E. p. 501. A. Eustath. ad Iliad. ψ'. p. 1412, 30. et Wetsten. ad Ioannis Apoc. 5, 8. Vas sive poculum ἐκπέταλον amplum est, atque expansum instar folii vel laminae: Athen. XI. p. 485. E. 494. E. 496. A. et Harpocrat. in voc. Τριπτήρα. Istarum itaque Darii uxorum unaquaque donabat Democeden (fortasse regio more προπεπωκυῖα*) Λαβούττα πλήρη χρυσίων [μεσόμφαλόν γε] φιάλην: sic apud Athen. XI. p. 502. A. scribendus est Theopompi Com. tetrameter, ex Althaea sumtus. VALCK.

[Theopompi apud Athen. fragmentum iam nil moror; ad quod consuli possunt quae a Casaubono, a Porsono, et a nobis adnotata sunt; Animadv. ad Athen. T. VI. p. 297 seq. Hoc unum moneo, nescire me consulto-ne χρυσίων scripserit Valck. pro eo quod apud Athen. olim vulgatum erat χρυσίων. Caeterum rectissime hunc Herodoti locum expeditisse idem Vir doctissimus mihi visus est; nisi quod nil opus fuit, τοῦ χρυσοῦ ibi contra et sermonis usum et librorum consensum in τὸν χρυσόν mutare, quum percommode intelligi possit δαψιλῆϊ δωρεῇ τοῦ χρυσοῦ. Quod vero θήκην idem Vir doctus ipsam illam phialam interpretatur, qua et hauriebatur aurum et cui illud impositum donabatur Democedi; similiter apud Athen. IV. 4. p. 129. d. e. est ὑαλοῦς πίναξ, ἐν θήκῃ κατακειμένος ἀργυρᾶ, vitrea patina super reposito argenteo: et ibid. c. 5. p. 130. c. d. bellaria in canistris ex ebone tectis --- dono dabantur hospitibus αὐταῖς ταῖς ἰδίαις τῶν πεμμάτων θήκαις, unā cum thecis, quibus quodque bellariorum genus impositum erat. Et, φιάλην (phialam, pateram) planius aliquod vas et latius esse, super quo aliud (v. gr. poculum) possit reponi, ex eodem Athenaeo

et ex Polluc. VI. 95. observavit *Wyttenbach* in Annotatt. ad Selecta principum Historiocos. p. 374 seq. conf. *Xenoph.* Cyrop. I. 3, 8 seq. *Wesselingii* ratio, quoad sententiae summam parum a *Valckenarii* interpretatione discrepans, nititur illa quidem codicis *Arch.* auctoritate; sed vereor ne τὴν θήκην ibi (pro vulgato σὺν θήκῃ) ex scribae ingenio profectum sit, non e vetusto exemplari derivatum. Sane in duobus aliis *Herodoti* locis, ubi verbum ὑποτύπτω eadem notione usurpatur, itemque in tertio ex *Aristoph.* prolato, nullum nomen in accusativo casu positum conspicitur, nec illo opus esse videtur: aurum vero simul cum theca (σὺν θήκῃ) dono datum esse *Democedi*, ex his quae continuo sequuntur intelligitur. *Reiskius* duas voces σὺν θήκῃ in unam συνθήκην contrahendas censuerat, χρυσοῦ συνθήκην auri acervum intelligens. *Toupius* Emend. in *Suid.* (ad voc. Χρυσίς) P. III. p. 575 seq. ista τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ, violenter utique, in εἰς τὴν χρυσοθήκην mutans, provocavit ad illud apud Nostrum ὑποτύπτοντες εἰς λίμνην, auri arcam χρυσοθήκην intelligens. τοῦ χρυσοῦ σὺν θήκῃ tenens *Werfer*, et haec ipsa verba iuncta intelligens, (in *Act. Philol. Monac. T. I. p. 108. seqq.*) θήκην χρυσοῦ nil aliud nisi auri arcam vel crumenam significare contendit, idque ex *Herodot.* IX. 83, 3. adparere existimat, ubi tamen nihil impedit quo minus θήκας illas, quemadmodum hoc loco, phialas s. pateras intelligamus, collato praesertim ibid. cap. 80, 6. *Benedictus* nuper (in *Act. Sem. Philol. Lips. II. 2. p. 296 seq.*) unice veram lectionem esse ὑποκύπτουσα iudicans, quam nonnullos bonae notae codices ait exhibere, nescivit Vir doctus nullo in vetere libro reperiri istam scripturam, nonnisi ex coniectura propositam ab *H. Stephano* sub finem Praefationis ad Lectorem quae editioni Graeco-latinae praemissa est. S.]

CAP. CXXXI. 2. πατρὶ συνέχετο ἐν Κρότωνι) Insulsum δ; damnavit *Gronovius*, nec induxit, *Reiskio* merito demirante. Tolerari debuit. Simile erit *Homeri* *Iliad.* ζ. 396. τοῦ περ δὴ θυγάτηρ ἔχεθ' Ἑκτορι, si ad structuram animus se verterit; et VI. 12. τῇ παρούσῃ (δουλήῃ) συνέχεσθαι, conflictari. *WESS.* — At *Homericus* quidem ille locus cum hoc nihil prorsus commune habet. δουλήν συνέχεσθαι latine commodius forsā reddetur, premi servitute, ut apud *Polyt.* πολέμοις, λιμῶ συνέχεσθαι. S.

8. Ἀθηναῖοι, ἐκατὸν μνέαν) Polycratem non miror de male quaesitis adeo munificum in medico fuisse remunerando; sed mirarer equidem Aeginetarum, atque istius temporis Atheniensium munificentiam; nisi suspicarer, ut alibi numeros, hic summam quoque pecuniae nimium ab Herodoto amplificatam. Dum opibus etiam Atheniensium civitas erat potentissima, legatis in diem, Aristophanis aevo, duae dabantur drachmae: vid. Arist. Acharn. vs. 66. Centum drachmae unam duntaxat minam conficiunt, quales minas centum annuas dedissent Democedi: huc adde, medicis vix ullam tum publicitus datam fuisse mercedem. Pluti versus est 408. Τίς δ᾽ ἦν ἰατρός ἐστι νῦν ἐν τῇ πόλει; Οὔτε γὰρ ὁ μισθὸς οὐδὲν ἐστ᾽, οὔθ' ἡ τέχνη. Sed ante bella Persica cuperem equidem edoceri, unde tanta fuerit in Atheniensium aerario pecuniae vis, ut peregrino Medico annum adsignare commodè potuerint salarium *talentum et minas quadraginta*, sive, secundum nostram putandi rationem, tria millia Carolinorum. Illud adeo, vix credibile, si verum est, oportet iste Democedes ad rem valde fuerit attentus, qui minas, ad centum, viginti tantum adiacenti Tyranno suam maluerit operam addicere, quam Atheniensibus in libera civitate. Quibus exploratae sunt Atheniensium opes diversis temporum articulis, Herodotea mecum, credo, mirabuntur. VALCK.

13. Κροτωνίηται ἰητροὶ ἐλέγοντο) Voluit-ne Arch. librarius ἰητροὶ ἐλέγοντο, καὶ ἀνὰ πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα εὐφημίζοντο? Sententia non erit mala, fortasse etiam nonnullis speciosa, mihi tamen ex critici interpretamento nata. Democedes et Crotoniatae Medici plura scholae Italicae videntur debuisse: Pythagoras, artis non inperitus, tum temporis Crotone docebat. Milo, Democedis socer, testis erit c. 137. Ut taceam illustrem in Pythagorae rebus memoriam Democedis apud Iamblichum Vit. Pyth. c. 35. Conf. Dan. Clericum Hist. Medic. lib. II. 2. p. 79. WESS.

CAP. CXXXIII. 3. ἔφυσμα) Generalius Athen. XII. 4. [c. 22.] p. 522. B. τὸν μαστὸν ἀλγέσασα. Vomicae morbum φῦμα explicat Plin. Nat. Hist. VII. c. 50. eadem spectans, quae Plutarchus de Iasone Pheraeo T. II. p. 89. c. ἔσπαινε τῷ ἔξοι το φῦμα καὶ διεῖλεν οὕτως, ὥστε σωθῆναι τὸν ἄν. Herodot. T. V. P. II. K

δραπον -- τοῦ φύματος βαγέντος. Sed tyranno profuit ruptum tuber, Atossae inconmodum auxit. WESS.

8. ἐξορκοῖ μιν) Vide VI. 74. WESS. — Scilicet ibi pariter ἐξορκοῖ, non ἐξορκεῖ. Conf. vero et IV. 154, 14 et 15. S.

9. ὅσα αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Aliàs monui, [ad I. 10, 12.] necesse non videri, ἐς αἰσχύνῃ scribi. Sustuli nunc codicum imperio praepositionem. Euripid. Hecub. 1241. καὶ γὰρ αἰσχύνῃ φέρεῖ Πρᾶγμα. Plato Menex. p. 247. Α. ἡ νίκη αἰσχύνῃ φέρεῖ. WESS. — Vide quae in Var. Lect. notavimus. S.

Ibid. ὅσα ἐς αἰσχύνῃ ἐστὶ φέροντα) Restituit etiam Gronov. I. 10. παρὰ βαρβάροις καὶ ἄνδρα ὀφείναι γυμνόν, ἐς αἰσχύνῃ μεγάλην φέρεῖ. Quam ex Med. Cod. praepositionem ἐς adiecit, illam merito non necessariam iudicabat, quo humaniorem in Herodoto poliendo successorem ne optasse quidem tacitis votis potuit Gronovius. Thucyd. I. 5. οὐκ ἔχοντός πο αἰσχύνῃ τούτου τοῦ ἔργου, φέροντος δέ τι καὶ δόξης μᾶλλον. Aelian. Var. I. 21. οὐ μὴν ἔδρασιν οὐδὲν τῶν ἐν τοῖς Ἑλλήσιν αἰσχύνῃ φέροντων. Quae habent vel adferunt ignominiam, dicuntur αἰσχύνῃ ἔχοντα, vel φέροντα: in his valde dubitari potest an locum suum ἐς possit tueri. Saepenumero quidem iisdem verbis ἔχειν et φέρειν adiicitur ab Herodoto praepositio; sed in diversissimis loquendi formis, in quibus illa significant spectare vel pertinere. II. 52. τὰ ἐς Ἡσιόδον τε καὶ Ὀμηρον ἔχοντα. IX. 42. τὸν χρησμόν, τὸν Μαρδ. εἶπε ἐς Πέρσας ἔχειν. IX. 32. οὐκ ἐς γυμνικούς ἀλλ' ἐς ἀρήϊους ἀγῶνας φέρον τὸ -- μαντήϊον. VIII. 137. ἐπὶ ἡλθέ οἱ αὐτίκα, ὡς εἶη τέρας, καὶ φέροι ἐς μέγα τι. Talia, Herodoto frequentata, parcius alibi reperientur, praeterquam apud eius imitatores, quos inter eminet, in his etiam adhibendis, Pausanias: huius VIII. p. 701. legitur φέρειν ἐς ἐκείνον τὸ ἄσμα, et X. p. 842. Lib. I. p. 104. τοῦτο τὸ ἔπος ἐς τοὺς τεθνεώτας ἔχειν νομίζοντες. II. p. 133. τὸ ἐπίγραμμα ἐς γυναῖκας ἄλλας εἶχε. V. p. 380. ἐς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἔχει τὸ μάντευμα. V. p. 417. ista ἐν τοῖς ἔχουσιν ἐς Ἀργείους ἰδὴ λωσα. p. 427. τῆς ὑπονοίας τὸ πολὺ ἐς Εὐμῆλον τὸν Κορίνθιον εἶχεν ἡμῖν. Cum postremis comparari potest hoc, diversum tamen, Antiphontis Or. IV. p. 119, 7. τὰ ἔχῃ τῆς ὑπονοίας εἰς τοῦτον φέροντα: et p. 120, 8. τὰ ἔχῃ τοῦ Φόνου οὐκ εἰς ἐμὶ φέροντα. Haec ad manum non erant G. Arnaldo scribenti Var. Coniect. p. 210. et p. 416. Monstret mihi quis in Herodoto vel aliis scriptoribus optimis, τὰ εἰς δειλίαν,

vel βλασφηημίαν, vel εἰς ὄνειδος φέροντα, fatebor etiam dici potuisse τὰ ἐς αἰσχύνην φέροντα: sed, quae diversi sunt generis mihi non incognita, quod nimis fit frequenter, permisceri nolim. VALCK. — Nihil referre videtur (quem admodum ad I. 10, 12. *Wesselingius* monuit) addatur εἰς ad αἰσχύνην, an auferatur: ac possis latine etiam perinde reddere, quae ad contumeliam pertinent. Conf. quem in *Var. Lect.* laudavi Markl. ad Eurip. Suppl. vs. 295. S.

CAP. CXXXIV. 13 seqq. αὐξανόμενον γὰρ τῷ σώματι etc.) Ex Democrito habet Stob. Serm. CXV. p. 592. Αὐξανόμενον γὰρ τοῦ σώματος, συναύξονται φέρες κηράσκοντος δὲ συγρηράσκουσι etc., quae his ita respondent, ut eodem fonte manarint. Saepe opinatus sum, perperam Democriti nomen fragmento apud Stobaeum adpingi, debuisse enim Herodoti. Nunc, cum ambo eiusdem fuerint temporis et aequales, philosopho et medico dictum, utriusque sententiis bene congruens, nolo auferre. Galeni similem apud Eustathium [ad Odyss. β. p. 98, 31.] professionem non miror, quippe τὴν κρᾶσιν, sive corporis temperamentum, humanam animam arbitrati. Nec Aristotelicum, Polit. lib. II. c. 7. Ἔστι γὰρ, ὥσπερ καὶ σώματος, καὶ διανοίας γῆρας. Notae Philosophi sunt de mente humana fluctuationes. Bene observavit Hier. Mercurialis Var. Lect. lib. IV. 3. tolerari utcumque ea posse, si de operationibus animae, quatenus ex instrumentis corporis pendent, accipiantur. Mihi sese probavit hoc Heraclidæ Pont. Allegor. p. 485. ὅσον ἡ τοῦ σώματος ἰσχὺς ὑποθλίνει, τοσούτον ἡ τῆς διανοίας αὐξεται ῥῶσις. WESS.

Ibid. αὐξανόμενον γὰρ etc.) Sub nomine Democriti Herodotea legi apud Stobaeum monitum fuit in Diss. Herod. *Wess.* p. 177. Suo tributa parenti prostant in Scholiis ad Hom. Od. β. 315. Dixisse fertur Antipater Tarsensis lib. II. de anima, secundum decreta Stoicorum: ὅτι συναύξεται τῷ σώματι ἡ ψυχὴ, καὶ πάλιν συμμεινοῦται. Traditur hoc in Scholiis Homeri Leidensis ad Iliad. λ'. 115. [et in Venetis Scholiis a Villoisono editis.] quod neque ex Eustathio constat, nec Diogene Lærtio, neque aliunde forsitan didicissemus. Verborum sententia neque Democrito disconvenit: cum corpore, ait Lucret. III. 447. Crescere sentimus pariterque senescere mentem. - - - Post ubi iam validis quassatus est viribus ævi Corpus, et obtusis ceciderunt viribus artus; Claudicat inge-

nium, delirat linguaque mensque: γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι (καὶ αἱ φρένες,) καὶ ἐς τὰ πρήγματα πάντα ἀπαμβλύνονται. Quintilianus in re diversa, Inst. Or. X. 5. Necesse est, inquit, ipse ille mucro ingenii quotidiana pugna retundatur. Quod, ut puto, sumserat ex Herodoto Livius VI. 23. L. Furium facit iuvenibus bella data, dictitantem, (Herod. τὸν γὰρ ἄν τι καὶ ἀποδείξαι ἔργον, ἕως νῆος εἰς ἡλικίην. cf. Homer. Iliad. χ'. 71.) et cum corporibus vigere et deflorescere animos. Petebant ista Camillum: is exactae iam aetatis erat; sed vegetum ingenium in vivido pectore vigeat. Tales fuere semper, et sunt etiam nunc, de quibus idem dici queat, quod scribit Livius de M. Furio Camillo. Materiae, quam tractabat, ubique memor Longinus π. Τψ. sect. ix. sub fin. magnifice, γῆρας, αἶτ, διηγούμεαι, γῆρας δ' ὅμως Ὀμήρου, Odysseae conditoris, atque in illa similis ἡλικίᾳ καταδυομένη. Moriens Cyrus Xenophontis Κυρ. Παιδ. VIII. p. 138. de se ipse testabatur: τοῦ μὲν γῆρας εὐδαιμόνιᾳ ἡσθόμην τῆς ἡμῶν νεότητος ἀσθενέστερον γινόμενον: quae libenter adhibet Ciceronis Cato maior de Sen. c. ix. Qui fertur esse Xenophon, quando secedit a Xenophonteis ex historia Graeca ad verbum describendis, frigidus Agesilai laudator et sophista, p. 86. ed. Hutchins. Δοκεῖ δ' ἔμοιγε καὶ τὸδε μόνος ἀνθρώπων ἐπιδιδῆαι, ὅτι ἡ μὲν τοῦ σώματος ἰσχὺς γηράσκει, ἡ δὲ τῆς ψυχῆς βίωσις τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἀγήρατος ἴστί. Qui libellum istum olim tamquam Xenophonteum adhibuere, vel videntur adhibuisse, horum mihi testimonia, plerorumque opinor, sunt in numerato. VALCK. — Xenophonti libellum istum contra Valck vindicavit Weiske, Opp. Xenoph. Vol. IV. p. 404 seqq. S.

19. Ζεύξας γέφυραν ἐκ τῆς δεξιᾶς) Posteriora ad eum modum certatim formarunt docti viri, et recte: rei indoles et mssti testantur, nec minus, iustum videri, quod insuper mutatum. Infra lib. IV. 117. Darius γέφυραν Ζεύξας - διαβίβηκε ἐς τὴνδε τὴν ἡπείρου. De ancillis Atticis, [l. 25. seq.] ab Atossa sibi expetitis, et belli Persici origine, Aelian. Hist. An. XI. 27. Claudianum credo lib. II. in Eutrop. vs. 200. ad eas alluisse: Felices - quibus Argivae, pulchraeque ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacaenas. WESS.

CAP. CXXXV. 1. καὶ ἅμα ἕπος τε καὶ ἔργον ἐποίησεν) Solens Homerum imitatur Iliad. τ'. 242.

Αὐτὸν ἐπιδὶ ἅμα μῦθος ἔην, τελέιστο δὲ ἔργον.

Quod dudum animadvertentem Eustathium p. 1182, 30. [p. 1248 extr. et seq. ed. Bas.] operae est audire. Τοῦτο δὲ ὁμοίον ἐστὶ τῷ ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον ἅπερ Ἡρόδοτος ζηλώσας φησὶ ταῦτα εἶπε καὶ ἅμα ἔπος τε καὶ ἔργον ἔποιε. Nolo dicere, Thesalonicensem praesulem msstis ad amussim convenire, id solum, cessare post haec fluctuationes de veriore sententiae scriptura debere. Patronum Cl. Valckenarius suae opinionionis allegare Cod. Ask. potest. WESS.

Ibid. καὶ ἅμα τ' ἔπος ἔφα) Vulgabatur ante Gronov. καὶ ἅμα ἔπος τ' εἶπε. In aliis Codd. nec reperitur εἶπε, neque ἔφα. Hoc, Doricum, ferri nequit: sed Herodotea sunt, ἔφατο, ἰφάμενη, φάμενος: extra poetas illa quidem rarissima, nisi quod Aelianus in Var. Historia ἔφατο, II. 2. et frequenter adhibuerit alibi. Herodotum itaque scripsisse suspicor: ταῦτα εἶπε ἅμα τε ἔπος ἔφατο καὶ ἔργον ἔποιε: ista dixit, et simul atque dixisset, rem aggrediebatur: sive, nec dicta res morata, ut loquitur Iustinus II. 3. Solet et Noster ita loqui p. 47, 2. [lib. I. c. 112.] ἅμα δὲ ταῦτα ἔλεγε, -- καὶ ἀπιδείκνυε. p. 269, 41. [IV. 150.] ἅμα τε ἔλεγε ταῦτα καὶ ἐδείκνυε. cf. p. 461, 41. [VIII. 5.] Homereum illud, ἅμ' ἔπος τε καὶ ἔργον, in sermone quotidiano dicebatur de re dicto paene citius confecta, ἅμ' ἔπος ἅμ' ἔργον, Zenob. I. Prov. 77. Quando ad ἔργον adiecit Herod. ἔποιε, putem et ἔπος ἔφατο non spernendum; praesertim ubi membrana Flor. ἔφα ostentat. In Euripidis Bacch. vs. 1080. Καὶ ταῦθ' ἅμ' ἠγόρευε, καὶ πρὸς οὐρανὸν καὶ γαῖαν ἐστήριξε φῶς: hoc tempus (non ἐστήριξε) poscit usus Euripidis et ratio locutionis: vid. Electr. vs. 788. Plutarch. T. II. p. 782. c. Chariton VII. p. 122. Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. in Iov. vs. 87. et 92. Homerus Iliad. τ'. 242. Αὐτίκ' ἐπειθ' ἅμα μῦθος ἦν, τέλειστο δὲ ἔργον. Est sane sublime dictum, quidquid disputent viri docti, notum illud: εἶπεν ὁ θεός, γένεσθαι, καὶ ἐγένετο. VALCK.

[13. συμβαλεῖσθαι ex Pc. me adscivisse dixi in Var. Lect. Sic vero etiam in Pa. Pb. et Pd. scribi diserte Larcherus monuit, quibus e codicibus nihil h. l. enotavit is qui nostri caussa illos excussit. S.]

16. δέσας μὴ εὖ ἰκπιρῶτο) Tametsi εὖ Euripideo Phoeniss. vs. 998. ὡς εὖ πατὴρ ὅς ἐξείλον φόβον, κλέψας λόγους, comparatur, claudicabit sermo. Stephan. μὴ ἰκπιρ. coniecit, minime εὐστόχος. Pavius μὴ εὖ, Reiskius μὴ εὖ, lenissima me-

dicina. Quae autem his iugata adhaerent, [οὐ τι ἐπιδραμῶν πάντα etc.] suum ex Codicibus recuperarunt colorem. Indicant. Democedem non cupide involantem donata accepisse cuncta, sicuti iidem perspexerunt optime. Nam Latina, nihil omnium offendens oblata sibi accepit, iure damnantur. Verbum ἐπιτρέχειν significatum requerit. Aristides T. II. p. 401. ed. Iebb. εἴ σοι περὶ παιδῶν εὐχομένῳ, τῶν θεῶν εἴποι τις, ὡς ἔσονται μὲν - - - οὐκ ἂν δέξαιο; οἶμαι μὲν καὶ ἐπιδράμοις: imo vero cupide accurreres et arriperes. Cuius ego loci indicinam Abreschio, verissime addenti, Io. Chrysostomo in deliciis illud ipsum fuisse, debeo. Vide *Nostram* lib. VIII. 32. WESS. — Vitiosum εὐ ἐκπιρῶτο, ex *Aldina* ed. propagatum, tenere *Wess.* non debuerat. εὐ pingendum, idem ac οὐ valens, optime Reiskius monuerat: quum vero sit enclitica vocula, recte μὴ εὐ Reizius edidit, et sic *Schaeff.* et *Borh.* Miror nihil ad h. l. ex msstis prolatum reperiri: in nostro quidem cod. F. sic scriptum μὴ εὐ nec spiritu adiecto, nec accentu. εὐ vero ex Ms. *Paris. A.* adnotavit *Larcher.* Verbo ἐπιτρέχειν, arripiendi, sibi vindicandi notione, cum dat. casu usus est *Appian.* Punic. c. 94. S.

22. τούτῳ ταῦτα) Non intercedam, si qui cum Reiskio ταῦτα pinxerit. WESS. — In editis Animadverss. vulgatum ταῦτα non sollicitavit Reisk. Conf. supra, l. 3 seq. S.

CAP. CXXXVI. 1. Καταβάντες δὲ οὗτοι) οὕτω mallem ex msstis, quippe venustius. [Quum dederint hoc *Pass. Ask.* et F., videtur idem legi in *Med.* sed non advertisse *Gronov.*] Γαυλὸν μέγαν [lin. 3.] neglectui habere, ut Grammaticorum quorundam socordia ne occultetur, nequeo. *Etymologus* p. 222, 28. λέγεται δὲ καὶ τριμήνης γαυλός, διὰ τὸ πλείστα δέχεσθαι, ὡς φησιν Ἡρόδοτος ἐν τῇ τρίτῃ τῶν ἱστοριῶν. In *Msto Traiectino*, διὰ τὸ κοῖλον καὶ πλείστα δέχεσθαι. *Cyrilli Lexic.* Ms. eadem, indicio Cl. *Alberti* ad *Hesychii* Γαυλός. Splendidae sunt nugae, quod *Gronovium* non fugit. Γαυλός et ὀλκός eadem navis, nempe oneraria, minor trireme. Vox est Phoenicum lib. VIII. 92. ex ἡ gol, gaul, ob curvam rotunditatem, auctore S. *Bocharto.* WESS.

8. ἐκ ῥηστῶν τῆς Δημοκίδεος) Vulgata ἐκ Κρηστῶν nullo defendi machinis potest: nam nulla unquam in Italia urbs *Crestone*. Habet τὴν ὑπὲρ Τυρσηνῶν Κρητῶνα πέδον lib. I. 57. quae utrum Italica fuerit, disputavimus uberius. At

demus dubia in re eam Italiae, huc sanè referetur perperam, siquidem in mediterranea regione sedem occupans Corton est sive Cortona, modo ne fallat Dionysius Halicarn. Quid porro ἐκ Κροτωνῆς τῆς Δημοκῆδος? neque enim Crestonaeus domo et origine Democedes, verum Crotoniates. Atque, haec virum Celeb. [Gronovium] nihil esse morata, merito demiror. Retinuit Vallae Latina, ibi Aristophilides Tarentinorum rex, et ipse Crotoniensis, ad ipsius Graeca οὐδὲν πρός Διόνυσον. Laurentii liber ἐκ Κρότωνος, sicuti Vind. et Arch. Quae quidem si adiuves, et ὁ ἐκ Κρότωνος reponas, tolerabilis, sed durior erit sententia: Ibi vero, qui ex Crotone Democedis, Aristophilides. Nec liquet aliunde, Aristophiliden, Tarentinorum regem, Crotone natales accepisse. Mihi cum locus hic novationem effugere nequeat, blanditur cum maxime editum ἐκ ἱστορώνης, ex indulgentia, ἡδυνία, facilitateque Democedis, Tarentino regi in exarmanda navi et Persis vinciendis nimium concedentis. Addunt novanti consensum Ms. Ask. et eruditissimi viri Hemsterhusius, Geinozius, Valckenarius. WESS. — Vide Adnot. proxime sequentem. S.

Ibid. ἐκ Κροτωνῆς) Mihi quoque dudum venerat in mentem ἐκ ἱστορώνης: quod viros insignes adsequutus coniectura liquet ex Wess. Diss. Herod. p. 31. Memineram olim in Herodoto vulgatum ἐς Σάβας, pro ἐς Ἄβας, et contrario vitio scribi ἐς Ἰνδούς, et ἐς Κῶλον, ubi ἐς Σινδούς et ἐς Σκῶλον exhibebit Editio Wesselingi, cui hanc correctionem adfirmendam relinquo. Multa mihi quidem in mundo sunt, quibus usus varii vocis ἱστορώνη possent adfirmari; perpauca tamen ad sententiam apte respondentia, quam hic locus me iudice postulat. VALCK. — Quidni vero, ἱστορώνην facilitatem et indulgentiam intelligentes, vocab. Δημοκῆδος pro genitivo obiecti, quem dicunt grammatici, acciperemus? Sic fecerit istud Tarentinorum rex indulgentiā in Democedem, scilicet, quo ei gratificaretur, et faciliorem ei redderet fugam. Corayus quidem, Vir doctissimus, apud Larcherum, ἐκ ἱστορώνης τοῦ Δημοκ. interpretatur ἐκ ἡδυνρίας, ἐκ τέχνης, ἐκ σοφίσματος τοῦ Δημ. S.

CAP. CXXXVII. 6. τοῖσι σκυτάλοις) Constat librorum dissensus. Glossator instus σκυτάλοις, editus ab Aldo stat, quod levis momenti. Athenaeus de Persis et

Democede paria ferme, sed alio ex fonte lib. XII. 4. [c. 22.] p. 522. Quod Persae autem ad Crotoniatas, πῶς ταῦτα βασιλῆϊ Δαρείῳ ἐχρήσατο; in Latinis bona non sunt. [Tenuerat illa tamen Wess. cum Gronov. sic concepta: An ex usu erit vobis hanc iniuriam regi Dario intulisse?] Verti debuerant, an regi Dario sufficiet hanc a vobis iniuriam perpeti? Cui eorum dicto pondus ex mstis accedet καὶ πῶς ταῦτα etc. [Et ego illam καὶ particulam lubens adiaci patiari, quod a Schaeff. factum laudo.] Mentem quiritantium Pavius, Reiskius, Abreschius perceperunt. Scriptor ipse lib. VIII. 70. οὐκ ἐξέχρηστί σφι ἡ ἡμέρη, satis illis dies non erat. WESS.

[11. ἢν ἀπέλυσθε ἡμέας) Perperam Valla: si nos dimiseritis. Melius Gronov. si nos spoliaveritis: quae intacta reliquit Wess. Equidem cum H. Stephano αὐτὸν vel τοῦτον subintelligendum putavi, quem etiam Larch. secutus est. S.]

CAP. CXXXVIII. 8. ἢν δὲ αὐτὸν στόλος μέγας) Fuit, cui ἢν δὲ αὐτῶν idem ac si propter haec. Equidem oblitus haud sum observationis Th. Bezae in Epist. ad Rom. vi, 4. et Hugonis Grotii ad Hebr. 1, 2. de simili praepositionis usu, parum profecto stabili et certo. Potior Codicum auctoritas, quae et ex Ionum sermone μούνοις et μάλωσα δὲ tuebitur. Negligi hic non debet, Apuleio Florid. p. 351. auctore, Pythagoram, Cambysis olim captivum, a quodam Gillo Crotoniensium principe recipratum. Gillus, Philosophi liberator, non alius atque hic videtur. Respondet aetas; nec officit, quod Crotoniensium princeps audiat, multum. Quid enim, si duplicem, ut plures olim, habuerit patriam, et exsul Crotone consederit aliquantisper? Consentunt, etsi discordes in Pythagorae vita et tempore, magni viri R. Bentleius Diss. de Epist. Phalarid. p. 70. et H. Dodwellus Exercit. de aetate Pythag. p. 250. WESS.

CAP. CXXXIX. 6. οἱ δὲ, στρατηγόμενοι) Auxi ex Arch. hiulcam orationem: idem Th. Galeus tentavit, tacito schedarum nomine, unde Cel. viri ad sensum auferre non potuit; et viam tamen muniverat Valla. Cognitissimum ex hoc et superiore libro, multos mercaturae caussa, alios militatum, in Aegyptum ivisse, haud paucos, ut regionis et Nili amnis indolem explorarent. WESS.

Ibid. στρατευόμενοι) Quando vertit *Valla*, partim negotiandi, partim militandi gratia, legisse videtur, quod et in Codd. invenisse Galeus, οἱ δὲ στρατευόμενοι. Insolenter vulgata corrigens [Grönovius], praeterquam ex inviolatae, quem vocat, bonitatis codice, hic tamen ista variis modis pertractat. [Scil. οἱ δὲ ex Galei coniect. profectum existimans, proposuit ipse ἢ στρατ. aut στρατευόμενοι δὲ ὄντες, καὶ αὐτῆς etc.] κατ' ἐμπορίην, στρατευόμενοις, non esset etiam absurda lectio: posset et alicui incidere κατ' ἐμπορίην στραγγυόμενοι. Mihi correctoris esse videtur illud οἱ δὲ, et στρατευόμενοι male iam olim a librario repetitum, cuius vox ista paulo ante descripta adhuc inhaereret memoriae: nam hoc aevo cui tandem sponte sua Graeci militatum venissent in Aegyptum? Persis? milite quidem Graeco Persae recentioris aevi libenter utebantur; de Cambysis tempore nihil tale constat. VALCK. — Etiam IV. 28, 7. pro στρατεύονται alius vir doctus στραγγύονται (morari) legendum suspicatus erat. Quidni vero credibile sit, Ionas nonnullos in exercitu fuisse Cambysis? De mercatoribus Graecis, in Aegypto versantibus, conf. lib. II. c. 178. S.

7. Συλοσῶν ὁ Αἰάκιος) Recte: nam filius Sylosontis Aeaes vocatur VI. c. 13. Αἰάκιος -- παῖς Συλοσῶντος τοῦ Αἰάκιος. [conf. II. 182, 9.] Sami tyrannus ille patri successerat Sylosonti, de quo multis hic agens Herod. illud non tradit, acerbum in subditos exercuisse imperium: πικρῶς ἤρξεν, inquit Strabo XIV. p. 945. D. [p. 638. c. ed. Cas.] ὥστε καὶ ἐκτεπνέοντες ἢ πόλεις: et Zenob. III. Prov. 90. Uterque senarium nobis servavit Ionici cuiusdam Ποῦται. suavissimum: Ἐκπνέοντες Συλοσῶντος εὐρυχωρίην, cuius auctor respexisse potius videtur Herodoto narrata cap. 149. Antiquiora tempora spectat, tyrannidem nempe Polycratis, Anaximenis quae fertur Epistola apud Laërt. II. 5. ad Pythagoram scripta, Εὐθουδέτερος εἰς ἡμῶν, μεταναστάς ἐκ Σάμου εἰς Κρότωναν· ἐνθάδε εἰρηνικῶς· οἱ δὲ Αἰάκιος παῖδες [ἄλλοις τὰ] κακὰ ἔρδουσι: uncis a me inclusa quomodo sananda sint, non liquet: scribi potuit ἀλαίστα κακὰ, vel μέγιστα: quod alicui primum forsitan incidat, ἀλλήλους, vel ἄλλος ἄλλον, illi se non probaret, qui in obtinenda tyrannide Polycrati fratres Sylosontem et Pantagnostum adiutores fuisse didicisset ex Polytaeno I. cap. 23, 2. Hi tres, nisi fallor, sunt οἱ Αἰάκιος

παῖδες in *Anaximenis* epistola; in qua hoc tamen liquet, pro ἔτιχοι, scribendum ἔτι ἔχοι· κῶς ἀν οὖν Ἀναξιμένης ἐν θυμῷ ἔτι ἔχοι αἰθερολογεῖν. VALCK. — Corruptarum apud *Laertium* vocum ἀλλοις τὰ, in quibus haeserat Vir longe doctissimus, tam certa fuerit, quam obvia, emendatio, ἀνοιστὰ, intolerabilia mala. Permutatione literarum N et AA nil frequentius. conf. Var. Lect. ad II. 41, 24. et Adnot. ad I. 90, 12. S.

10. λαβὼν χλαμῖδα -- πυρρῇν) Eruditiss. *Reiskius* *Tyrin* Tyriā infectam purpurā, nullā necessitate. *Tzetzes* *Chil.* III. p. 312. *Babylone* *Darium* a *Sylosonte* amiculum inpetrasse errans scribit, ἐκ Συλοσῶντος δὲ λαβὼν δῶρον πυρρῇν χλαμῖδα: neque id ex vero: laena fuit, non chlamys. At eius opinionis consortes habuit *Suidam* in *Χλαμύς* et *Append.* *Prov.* *Vatic.* p. 281. *WESS.*

13. ἐπεθύμῃσι τῆς χλαμίδος) Hic maiori iure, quam supra cap. 127. ex perversa scriptione *Med. Cod.* ἐπιθυμίου, poni potuerat ἐπεθύμει, commendatum a vicino ὠνέτο. *Cambysis* satelles chlamydem ἐπεθύμει ὠνέσθαι. *Herodotus* in istum sensum scribit simpliciter ὠνέτο, sicuti I. 69. χρυσὸν ὠνέοντο *Lacedaemonii*, quod aurum *Croesus* ὠνεομένοις ἔδωκε δωτήνην. vid. *Clar. Wesseling.* ad p. 34. n. 12. [ad I. 68, 26.] Mirum hic toties cur dicatur χλαμῖς, quae fuerit χλαμύς: voces librariis frequenter inter se permutantur. Graecis, ἐπὶ τῶν ἀλαζονευομένων ἐπὶ ἐσθῆτι, instar proverbii adhibebatur ἢ Συλοσῶντος χλαμύς, *Diogenian.* *Centur.* V. *Prov.* 14. *Aeliano* *Var. Hist.* IV. 5. dicitur *Darius* accepisse *Sylosontis* ἱματίον: sic, ut notum, eximie pallium vocabant: initio I. de *Rep.* *Plato*, καὶ μου, inquit, ὅπισθεν ὁ παῖς λαβόμενος τοῦ ἱματίου. *Lucian.* T. III. p. 255. *Terent.* *Phorm.* V. 6, 23. puer ad me accurrit *Mida*: Pone adprehendit pallio. VALCK.

17. δεῖ γίνεσθαι πάντως τοι.) *Aldinam* et tot *Codicum* distinctionem aspernari temerarium. ἄλλως δίδόναι, gratis donare, ponitur contra χρημάτων πωλείν. Dicit *Syloson* gratis se, si prorsus ita fieri oporteat, amiculum illi dare. *WESS.*

CAP. CXL. 2. εὐνήην recepi, (ut alia ad lib. II. 18, 8.) simplicitatem quandam et facilitatem in donando intelligens, non stultitiam. Iunxisse *Demosthenem* φιλανθρωπίαν καὶ εὐνήειαν indicavit *Thom. M.* verissime: sic *Or.* in *Timocr.* p. 451. πρὸς τὰ καὶ εὐνήειαν habet *Fals. Leg.* p. 213.,

alia ex Erotico missa facio. Vide Galen. in Hippocr. Progn. p. 154. et doctissimos Viros Wasse et Duker. ad Thueyd. III. 83. WESS.

5. ὡς τούτων τὸν ἄνδρα) Quinimo ἐς τοῦτον: alterum illud ab Herodoto scriptum, quod unus Codex virum Clar. docuit, mihi ne decem quidem persuaderent: regnum in aliquem devolutum dicitur περιελθεῖν, aliisve verbis eiusdem potestatis, εἰς τινὰ, nunquam πρὸς τινὰ, neque adeo etiam ὡς in talibus locum invenit: vid. notata in lib. I. c. 120. et II. 135. VALCK.

10. λέγει πρὸς ἑωυτὸν) Dubitavi, sequeretur-ne mstos plures, an in vulgato acquiescerem. Si fastui Persico, quae Pavii suspicio, posterius respondeat accuratius, maneat in possessione: mihi conspirans tot codicum concordia non sine laude censetur. [Valet idem πρὸς αὐτὸν, atque πρὸς ἑαυτὸν, quod e schol. invectum videtur, ut saepe alibi. conf. ad II. 162, 25. et ad III. 52, 16.] Omni autem dubio caret [I. 11.] ὃ ἐγὼ προκαθεύμαι, iam supra non sine plausu lib. I. 61. tractatum. Reiskius reponebat, οὐ ἐγὼ προδίδημι, quo ego viro unquam habuerim opus, istam damnaturus fortasse operam. [et damnavit in editis Animadverss. laudans ibi Wesselingium.] Syloson autem cum Dariū, νεωτὶ τὴν ἀρχὴν ἔχοντα, convenerit, colloquium congruet principio Olymp. LXV. WESS.

12. ἢ τις ἢ οὐδεὶς καὶ) Recte suam ex Med. formam recepit venustum illud, ἢ τις ἢ οὐδεὶς, nullum, vel ferme neminem significans. Proverbio dicebatur, εἰς ἀνὴρ, οὐδεὶς ἀνὴρ. Cyrus Xenoph. Κυρ. Παιδ. VII. p. 115, 12. τούτων τῶν περισηκότων ἢ τινὰ ἢ οὐδένα οἶδα: ista sollicitantis H. Stephani conatus, hominis Graece perdocti, monstrat formulae rarissimum usum. Advocato etiam Aristide (T. I. p. 285r) loca Xenophontis et Herod. comparavit G. Canter. Nov. Lect. VII. c. 6. Aeliano sophistae hoc adeo visum fuit elegans, ut quater minimum adhibuerit de Nat. An. V. 50. VI. 58., ἴσασιν Αἰγυπτίων ἢ τις ἢ οὐδεὶς. VII. 8., θαυμάζει τις (ἢ τις) ἢ οὐδεὶς: et XIV. 26. Ad tantilla quoque Conr. Gesnerum adtendisse, indicant doctissimi viri Prolegomena. VALCK.

28. ἀνασωσάμενός μοι δὲς τὴν etc.) Paene adsentior δὲς negligentibus Codicibus: quisque sine eo Sylosontis intel-

ligit desiderium: facit insuper eius absētia petitionem quodam modo significantiorem. Ἀναλώσασθαι τὴν ἀρχήν, τὴν πατριδα, et hoc de genere plura, Herodoti studiosum fugere non possunt. Darii munificentiam Valerius Maxim. laudavit lib. V. c. 2. WESS. — Abest etiam δὲς Fragm. Paris: ac sane satis erat id quod paullo post legitur, ταύτην μοι δός. S.

CAP. CXLI. [5. ἔστειλα τὴν στρατιήν. Parum com-
mode, fere ut *Valla*, in Latinis scripsi *exercitumque con-*
traxit. Debueram, *traicere exercitum paravit*, vel *traiecit*
exercitum: quam in sententiam *Larcher*, *il fit embarquer*
ses troupes, provocans ad *Euripid.* *Iphig.* *Aul.* 661. et *Ae-*
schyl. *Pers.* 176. Conf. ad III. 53, 28. notata. S.]

CAP. CXLI. 2. ἐπιτροπαίην -- λαβὼν τὴν ἀρχήν)
Suum hoc esse, libro IV. c. 147. docet Noster, ubi ἐπι-
τροπαίην εἶχε ὁ Θήρας τὴν ἐν Σπάρτῃ βασιλείην. Mox [l. 6.]
βωμόν et τίμενος exemplo Homeri iunxit *Iliad.* 9, 48. *Vallae*
τίμενος fanum, si *Livii* lib. X. 37. modo, non absurde.
Aream arae aut templo undique circumdatam designat *Pausa-*
nias lib. VI. c. 6. p. 467. τίμενός τε ἀποτεμνομένους οἰκοδομή-
σασθαι νεών. *Iosephus* quoque *Bell. Iud.* I. 21, 2. et *mar-*
mor Aphrodisiense in *Antiq. Asiat. Ed. Chisholm* p. 154.,
Philo Iud. Leg. c. 1. p. 1014. Et quis non? WESS.

11. τὰ τῷ πέλας ἐπιπλήσσω) Voluerunt-ne *Arch.* et *Vind.*
ἐγὼ τὰ αὐτῷ πέλας etc. Si ita, non sequor. *Maeandrius*
bene; pariterque *Xerxes*, αὐτὸς δὲ, τὰ ἐκείνοισι ἐπιπλήσσει,
ταῦτα οὐ ποιήσειν lib. VII. c. 136. WESS.

17. χίρτα ἱμεῶν τῷ γενέσθαι) Aldinum ἱμεῶν τῷ γενεῆσθαι
Vir Cel., etsi *Florentiae* nihil enotarit, praeoptat: caus-
sas dant adnotationes, minus, ut, quod sentio, profitear,
validas. Equidem ex mssis excerptum non animadverto,
[vide tamen nostram *Var. Lect.*] *Stephanoque* mutanti ad-
stipulor. Valde autem miror, in *ἱεροσύνην* coniurasse ple-
rosque. Saltem *ἱεροσύνην*, quod in *Arch.* et *Vind.*; nam *He-*
rodotus *ἱεροσύνην*, ut lib. IV. 161., maluit. Porro *ἐπαγγέλλο-*
το, [l. 23.] et τῶν δὲ τις videlicet *Σαμίων*, eiusdem sunt.
Vide II. 157. VI. 75. WESS.

19. ἱεροσύνην) Per tot Edd. non debuerat hoc propagari:
ἱεροσύνην scribunt vulgo Graeci; *ἱεροσύνην* suo more dedit
Herod. In centenis nominibus ὁ μικρόν praecedit istam ter-

minationem; in perpaucis ὡς μέγα: sed in his paucis est ἱερωσύνη. Utraque scriptio certa nititur ratione: *sacerdos ἱερῶμενος* et *ἱερωμένη* dicebatur, *Dei Deaeve sacerdos*, ἱερῶσθαι *Deῖ.* VALCK.

CAP. CXLIII. 12. ἰβουλῆατο εἶναι ἐλευτέροι) Non detrectabant Samii libertatem, sed talem, quae pactio esset servitutis. Cl. de Pauw hariolabatur, ἰβουλῆατο εἶναι ἀνελεύθεροι, nolebant carere libertate: ἀνελεύθερον, libertatis esse expertem: Glossas Labbei, ἀνελεύθερος, illiberatus, inliber, offerre; inliberum, Tyranno parere; hoc iugum Samios recusasse. Posterius admitto, cetera minime. Glossae nihil ad hanc rem, quarum inliber idem atque illiberalis. WESS.

CAP. CXLIV. 2. Vere οὐ τί τις σφι cum D'Orvillio ad Chariton. III. 8. pag. 721. divinavit Cl. de Pauw. Mox [l. 4.] minimi refert, utrum στασιῶται an στρατιῶται probentur: erant omnes eiusdem factionis, Maeandrii ἐπικουροί c. 146. WESS.

CAP. CXLV. 1. ὑπομαργότερος) Petulantior et propemodum vecors. Cleomenem Spartanum, insania correptum, ἰόντα καὶ πρότερον ὑπομαργότερον proponit lib. VI. 75., similique ornat titulo Cambysem huius Musae c. 29. Talis Cestius ὑπομαργότερος, bello Perusino domum incendens et in flammam se praecipitans Appiano Bell. Civil. lib. V. [c. 48.] p. 1112. Suidae ὑπερμαργότερος in Μάρκος, et voce ipsa, [cum interpretatione] ὑπερμαινόμενος, indignante H. Stephano de Dialect. pag. 40. neque inmerito. WESS.

11. δῆσας γοργύρης ἡξίωσας) Cum praecesserit ἐν τῇ γοργύρῃ ἰδεῖτο, non carebit sua venere δῆσαι γοργύρῃ ex scriptis. Sed Gronovium laudo [δῆσας e msto adsciscentem.] Fabulabantur olim Gorgyram, Acherontis uxorem. Porphyrius ap. Stob. Ecl. Phys. lib. I. p. 119. Γοργύραν δὲ τοῦ Ἀχέροντος γυναῖκα προσανέπλασαν, ἀπὸ τοῦ γοργῶς φαίνεσθαι τοῖς πολλοῖς τὰ ἐν ᾧ δου. Quae tituli indigetatio philosophica et arcessita longius est. Carcerem inferorum subterraneum, δεσματήριον ὑπὸ γυναικων Glossae Herodoti, cognominis auctores spectarunt unice. WESS.

CAP. CXLVI. 8. παθόντες οἱ Πέρσαι, προσμικραίνεσθαι) Moratur Cypdicum discordia. Si Arch. et Vind. παθόντες οἱ Π. κακῶς πάρος, ἐμπικρανέσθαι, attentionem meretur, mens erit, malum ante perpressos Persas, exacerba-

liore in Samios fore animo; uti ἐμπικραίνόμενος Ἀθηναίῳτι Hip-
prias, lib. V. c. 62. γυναικίως ἐμπικραίνόμενος Eusebii Stobaei
Serm. XLIV. pag. 310. Talis Fulvia, Ciceronis amputato
capiti, καὶ ἐμπικραμένη οἱ καὶ ἐμπύσσατα in Dionis Cass.
lib. XLVII. p. 378. Quae quidem schedis illis, et κακῶς
mordicus tenentibus, patrocinauntur; eoque amplius,
quod προσμπικραίνεσθαι nimium explicet. At haec Galei et
Codicum caussa. Censebunt haud dubie alii πάρος ex πρόσ
esse progenitum. WESS. — Conf. quae in Var. Lect.
monita sunt. S.

18. τοὺς διφροφορεμένους) Qui sellas attulerant, Vallae.
Vérius Scholiastes, Φορεῖός Φορουμένους, Hesychio et Suida se-
quentibus. Etymologus p. 279. Ἡρωδιανὸς τοὺς Πέρσας Φο-
ρεῖός Φορουμένους διφροφορουμένους. Scripserat, uti bene Cl.
Alberti, Ἡρόδοτος τοὺς etc. Error compendiarie debetur
scripturae, saepius recurrens. Persarum locupletiores sel-
lis sive lecticis gestabantur, succollantibus διφροφόροις ap.
Athen. lib. XI. 2. [c. 8.] p. 514. Considerant ipsi θρόνους
δίμυνοι, cap. 145. Kühnius plura ad Aelian. Var. IV. 12.
WESS.

CAP. CXLVIII. 5. ἐξίσμων) Vallae non intel-
lectum, utpote rarius, hinc exceptum Ἐξίσμων, ἔσμηχον,
Hesychio interpretatur. Herodot. II. 37. ἐν χαλκίῳ ποτη-
ρίῳ πίνουσι διασμίττες ἀνὰ πᾶσαν ἡμέραν: hoc vulgo erat σμή-
χειν τὰ ἐκπώματα, Clem. Alex. Paed. III. p. 268, 23. smegmate
abstergere. Athen. IX. p. 409. c. ἐχεῶντο εἰς τὰς χεῖρας ἀποπλύ-
νοντες αὐτάς καὶ σμήματι ἀπορύνειν [σμήματι, ἀπορύνειν] χά-
ριν. Vallam suspicor IX. c. 109. [IX. 110, 11.] σμίεται in-
venisse, sinceram lectionem, sed illic adiuvandam inter-
pretatione comoda. VALCK. — Quod h. 1. in Graecis
nostris ὁ μὲν posuit typhotheta, οἱ μὲν illum debuisse, sicut
etiam exemplar praeferebat, cuius in oculis incurrit. S.

7. ἐς τὰ οἶκτα) Sic decuit; nec minus ἀπειθῶμαζε, in
Musis (quod Portus ostendit) creberrimum, mssti iubent
potiores. Mox ὁ δὲ ὦν, sicuti et paullo superius, Cl. Abre-
schius. WESS.

13. ἄλλοισι διδοὺς) Opinor διαδιδούς voluisse Arch. scri-
bam, quo hac eadem in re usus Plutarchus est. Mox εὐρή-
σεται τιμωρήν Stephanus male punitum aut multatum iri: ni-
hil hic de poena; Cleomenes animadvertens, Macandrium

largitionibus sibi auxilium parare, ad Ephoros rem refert. Τιμωρίην εὐρίσκεισθαι ex Thucydide verissime Portus explana- vit. WESS.

Ibid. εὐρήσεται τιμωρίην) Cleomenes in Apophthegm. Lacon. Plutarchi p. 224. A. ἔλαβε μὲν οὐδὲν, εὐλαβούμενος δὲ, μὴ ἰτέροις τιεὶ τῶν ἀστῶν διαδῶ, περιυθεῖς ἐπὶ τοῦ Ἐφόρου -- ἴφη, etc. quae sumpta sunt ex hoc Herodoti loco; cuius sententiam et Valla et versionis antiquae correctores pervertunt; adsequutus est Aem. Portus in Τιμωρίᾳ. Idem erat in usu loquendi τιμωρεῖν, ac βοηθεῖν: τιμωρία, ac βοήθεια. Ut iam ante Spartam Samii venerant exules auxilia petitem (Herodot. III. 46.) sic et Maeandrius ope Lacedaemoniorum Samum se sperabat recuperaturum; Cleomenes, quem ille donis frustra fuerat aggressus, facile tamen intelligebat, in donis Maeandrii repellendis alios se minus fore constantes; atque eo dicitur Herodoto μάθων, ὡς ἄλλοισι διδοῦς τῶν ἀστῶν εὐρήσεται τιμωρίην, id est, τιμωρεὺς vel βοηθοὺς ἰτοιμάσεται, aliis civium illa largiendo auxilia sibi comparaturum. Auxiliares, notā formā loquendi, Graecis et Latinis dicuntur auxilia; ut servitia, servi; legati, legationes; remiges, remigium Livio; exules, φυγή Thucydidi: sibi parare, ἰτοιμάσασθαι, frequentissime licet dicatur εὐρεῖσθαι, hoc saepe tamen pessime fuit conversum. Unum nunc tantum ponam locum Thucyd. I. 58. ἐλθόντες Potidaeataς εἰς τὴν Λακεδαιμόνα μετὰ Κορινθίων ἔπρασσον, ὅπως ἰτοιμάσαιτο τιμωρίαν, ἣν δὲ, id est ὅπως εὐροῖντο (εὐρόμην multo est usitatius quam εὐράμην) βοηθεῖαν, ut auxilia sibi compararent: mox idem ἐξ Ἀθηναίων, αἶτ, οὐδὲν εὐροῖντο ἐπιτήδειον: pro ἔκ, παρὰ saepius huic verbo iungitur. VALCK.

14. τὸν ξένον τὸν Σάμιον) Legitur apud Plutarchum l. c. τὸν ξένον εἰ αὐτοῦ Σάμιον: monitus nemo Graece sciens dubitabit, quin vere correxerim, τὸν ξένον εἰ ἄν τὸν Σάμιον ἀπαλλάττεσθαι τῆς Πελοποννήσου, ἵνα μὴ πείσῃ τινὰ τῶν Σπαρτιατῶν κακὸν γινέσθαι. Illud εἰ ἄν, etiam simpliciter positum, saepe significat *missum facere*: iam vero quis tandem negaret in Plutarchi verbis articulum requiri? Cleomenis autem fuisse Maeandrium ξένον eximie sic dictum, neque ex hac liquet historia, nec aliunde; quin abhorret ab omni verisimilitudine, Spartiatæ quippe Regis, Samii tyranni cuiusdam ministrum; quem, ut erat, *servum*

suum fratrisque vocabat Syloson, Herod. c. 140. VALCK.

17. ἐξεκήρυξαν Μαιάνδριον) Lenius est ἀπίπεμπον Arch.; sed Scholion, Galéo observante, quale et Elonensis Codicis. Plutarchus, Nostrum describens, Lacon. Apophtheg. pag. 224. Α. οἱ δὲ ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας, i. e. edicto publice proposito civitate et Peloponneso ceciderunt. Tales πανταχόθεν ἐκκηρυττόμενοι Athenienses tyrannorum et Spartanorum decretis ap. Lysiam et Eratosth. cap. 25. et paullo ante οἱ ἐξεκηρύχθητι μὲν ἐκ τῆς πόλεως. WESS.

Ibid. ἐξεκήρυξαν) Plutarchus, οἱ δὲ, inquit, ὑπακούσαντες ἐξεκήρυξαν τὸν Μαιάνδριον αὐτῆς ἡμέρας: legerat-ne in hac etiam historia, Platoni frequentatum, αὐθιμερόν? Laert. II. 43. ἐπιδημήσαντα αὐθιμερόν ἐξεκήρυξαν. Ista reperitur doctissimi Galei nota: „Ἐξεκήρυξαν) Cod. Arch. ἀπίπεμπον. Cod. „Elon. ἐξώθησαν. Haec autem glossemata sunt.“ ἐξώθησαν forma prodit: sed ipsis etiam monachis notissimum ἐξεκήρυξαν quis tandem et quamobrem fuisset interpretatus per ἀπίπεμπον? Postremum illud invenit in suo quoque Cod. Valla; vertit enim *ablegarunt*; atque ita verbum Ἀποπέμπιν conversum viderat in Lexico veteri Lat. Gr. quod scriptum adhibuit in hac adornanda versione; Glossarium vocant Philoxeni. Si vel in aliis non observatum fuisset Codicibus, mihi tamen ἀπίπεμπον videretur Herodoteum; huiusque interpretamentum ἐξεκήρυξαν, et ἐξέωσαν, vel ἐξώθησαν. Ionum more, dirissima quaevis emollientium lenitate verborum, in re molesta satis erat Herodoto verbum ἀπίπεμπον adhibuisse. Qui cum uxore faciebant divortium, vulgo dicebantur illam *exigere* (ἐξάγειν Athenis etiam notabat *expellere*;) ἐκβάλλειν: Athenienses rem per se satis invidiosam tegebant verbis ἀποπέμπειν et ἐκπέμπειν, emittendi vel dimittendi. Demosth. vel alius c. Neae. pag. 733, 81. iratus ἐκβάλλει τὴν ἄνθρωπον, non reddens dotem peccabat in hanc legem, εἰν ἀποπέμπῃ τὴν γυναῖκα, ἀποδίδοναι τὴν προῖκα: pag. 738, 129. τὴν ἄνθρωπον ἀποπέμφω ἐκ τῆς οἰκίας, Lysias p. 286. Hipponicus, ἐξέπεμφεν αὐτοῦ γυναῖκα. Isaeus de Pyrrhi haer. pag. 41, 28. Res ipsa ἐκπομπή dicta et ἀποπέμφις. Antipho Stobaei p. 422, 1. χαλεπαὶ μὲν ἐκπομπαί. Uxoris repudium, Ἐξεσις, emissio, dicitur Herodoto V. 40. Παρά τῷ Ἡροδότῳ Ἐξεσις ἀποπέμφειν πολλοὶ γυναῖκας, ἦτοι

διαζύγιον; Eustath. in Od. κ'. p. 410, 5. et φ'. pag. 746, 22. Tandem et hoc considerari velim, in civitatibus bene moratis illos praesertim ἐκκεκρύνχθαι, qui graviorum censebantur criminum rei, atque adeo digni hac publica contumelia, qua praeconis voce regione exterminabantur: Arthmium Zeliten Athenienses ἐξεκέρυξαν, Socratis accusatorem Heracleotae; alios alii; Spartanis satis est Mæandrium ἀποπέμπειν. VALCK.

CAP. CXLIX. 1. σαγηνεύσαντες) σαγηνεύσαι Herodotei sermonis Strabo X. p. 687., [pag. 448. A. ed. Cas.] leviter, ut alias adparebit, lapsus, agnoscit; nitidissime explicitum lib. VI. c. 31. In Samo, viris vacua, dissensus exstat Geographi lib. XIV. p. 945. [pag. 638. c. ed. Cas.] WESS.

Ibid. Σάμον σαγηνεύσαντες) Morem Persarum, minus dextre Brissonio explicitum de Regn. Pers. III. p. 432. Herodotus enarrat lib. VI. c. 31. ubi ex insulis Chio, Lesbo, Tenedo, ἱσαγηνεύον τοὺς ἀνθρώπους. Mirabar quod scribit Strabo X. p. 687. B. [p. 448. A. ed. Cas.] de Eretria, τὴν μὲν οὖν ἀρχαίαν πόλιν κατέσκαψαν Πέρσαι, σαγηνεύσαντες, ὡς Φησὶν Ἡρόδοτος, τοὺς ἀνθρώπους: neque enim hoc de Eretriensibus, quod memini, tradidit alibi Herod. nec certe suo loco VI. 102. Sed legerat ista Strabo Platonis de Legib. libro III. pag. 698. D. nunciatum, ὡς οὐδεὶς Ἐρετριέων αὐτὸν ἀποπεφυγὼς εἶη, συνάψαντες γὰρ τὰς χεῖρας σαγηνεύσασιν πᾶσαν τὴν Ἐρετρικὴν οἱ στρατιῶται τοῦ Δατίδος. Platonis, vel alterius, habet epigramma Diogenes Laërt. III. 33. in Eretrienses τοὺς σαγηνεύοντας, quibus in Asiam traductis in Cissia Darius clementer sedes assignavit. Eretrienses illos Apollonius aiebat Philostrati I. 23. ἰχθύων πάθει περὶ τὴν ἄλωσιν χεῖρας, σαγηνεῦσθαι γὰρ καὶ ἀλῶναι πάντας. De captis Eretriensibus id ipsum adhibuerunt Aristides T. I. p. 213. et 385. et Maximus Tyr. XXXIX. 6. ubi Ἐρετρία σαγηνεύεται a Dan. Heinssio verti non debebat, Eretria obsidebatur; sed, velut everriculo capiuntur Eretrienses, nullo scilicet sexus aut aetatis facto discrimine. Longius aberravit a vero interpretes Aeliani de Nat. An. XV. cap. 5 extr. Quod his acciderat, sibi notius, vicini magis disseminarunt Athenienses, a Persis illata Graecis mala pro ingenio suo cupide amplificantes. VALCK.

Herodot. T. V. P. II.

L

CAP. CL. 2. Βαβυλώνιοι ἀπίστησαν.) Interea temporis, dum sub nomine fratris Cambysis latitans Magus Smerdis rerum potiretur, defectionem a Persis iam fuerant Babyloniorum viri principes meditati, οἱ κορυφαῖοι *Herodoto* III. 159. Despicatui, ni fallor, habebant imperantem, propter ipsius inusitatum lenitatem; quippe qui imperium ingressus (III. 67.) προῖπε ἀπειλὴν εἶναι στρατῆς καὶ φόρου ἐπ' ἑτία τρία. In hac turbatione rerum, dum libertas insolita misceret adsueta iugo civitates Orientis, animos sibi sumentes, simul atque Darius esset admotus regno, videntur omnia sibi clam Persas parasse Babylonii, quae ad oppugnationem diu tolerandam arcendamque essent necessaria; clam dico Persas; nam ταῦτα ποιῦν-τες ἐλάνθανον. Hoc tandem tempore ἐκ τοῦ ἱμφανίος ἀπίστησαν, palam defecere: quo tandem tempore? dum classis in gratiam Sylosontis Samum versus proficisceretur: hanc vero classem misit Darius, πλωτὴ τὴν ἀρχὴν ἔχων: vid. p. 214, 26, 47. [c. 140, 12. 141, 1.] Circa haec itaque tempora, una tantum *Herodoto* Babyloniorum a Persis memoratur defectio. Differunt utique bellum aperte gerere, et agitare in animo bellum, sive tacitis animis iram ad bellandum concipere: norunt suum sibi vexatum Philologi θυμομαχίῃν. Atque haec eo dixi, ut labefactarem optimo viro *Georg. Raphaelio* disputata, in terra מרתים duarum rebellionum, *Ierem.* 50, 21. hinc explicanda *Herodoto* potissimum auctore nitenti. Quanto rectius duas defectiones, alteram a Dario, a Xerxe alteram, *Ieremiae* vati praedictas censet vir *Clar.* et honorifici nominis titulo dignus *Herm. noster Venema.* VALCK.

6. ἐκ τοῦ ἱμφανίος) Nemini tantopere haec placuit dictio quam *Procopio*, creberrime utenti, lib. I. *Bei.* Goth. 1. 11. 12. etc. *Pausan.* IX. 1. ἐκ μὲν γε ἱμφανοῦς πόλεμος -- οὐκ ἦν συνιστηκώς. Sequentia [lin. 7.] τὰς μητέρας ἐξελόντες *Laurentius* matres expellunt, ἐξελώντες opinatus. *Reiskius* eadem verborum sententia ἐξελόντες ex prisco ἐξέλω, unde ἐξελῶ fluxerit. Mihi Latina *Grunovii* optima sunt: ἐξελόντες propaginem τοῦ ἔκλειπιν, quae his cohaerent, monstrant. *Selegerunt* matres Babylonii; praeter quas quisque unam sibi mulierem προῖξ-αιρέτο, et quidem ἐκ τῶν ἱωῦτοῦ οἰκίαν, ex illis quas domi alebat. Nam sic ex schedis praestat. Elegit autem *στροπεύον*,

quale mulierum olim officium. Vide VII. 187. et hoc Polyxenae, προβαίς [προσβαίς] δ' ἀνάγκη σιτοποιῶν ἐν δόμοις, ex Tragici Hecuba, vs. 363. WESS. — Sic μητέρες intelligentur matres familias, sive ex uxoribus illae quibus liberi erant nati; γυναῖκα vero non ex uxoribus unam, sed e reliquis mulieribus, nempe ex ancillis, intelligemus. Secus quidem Larcher, et rectius: de toutes les femmes --- chaque homme, indépendamment de sa mere, ne se reserva que celle qu'il aimoit le plus de toutes celles de sa maison. Conf. c. 159, 8 seqq. S.

CAP. CLIII. 1. Μεγαβύζου τούτου, δς) Singularis et sine socio Med. est. Vetus scriptura confirmatur extremo hoc libro, saepeque aliàs. [Medicei scripturam τοῦ δς veram iudicaverat Reiz. in Prosodiae Graecae Parte I. p. 8. Idem tamen τούτου δς tenuit in Herodoti editione.] Statim ἡμιόνων ἡ μὴν [l. 4.] unicum Zopyro σιτοφόρον mulam relinquit; quod in locuplete Persa tenue nimis et vix credibile. Sustuli propterea articulum, magna mssorum conspiratione iugulatum. Mularum partus in Italia et Babylone portentum erat; in Africa, Cappadocia, aliisque orbis tractibus minime: quae pariebat, animal sui generis erat, ut Plinius ex Theophrasto Hist. Nat. lib. VIII. 44. Inspice Sam. Bocharti Hieroz. lib. II. 20. WESS.

6. εἶδε τὸ βρέφος) Sequitur Poëtam. Scholiastes Sangermanensis: Βρέφος ἐπὶ ἀλόγων ζώων, Ἡρόδοτος Γ'. ὁ Ποιητής βρέφος ἡμίονον κατέουσιν Ἰλ. ψ'. 266. Sequitur eundem Opiian. Halieut. V. 464. σκύμνος αἰετῆβεις ὀλόγων βρέφος, ubi felix memoria Rittershusium destituit. βρέφος ἐλάφου, seu ἐλάφαντος potius, Aelian. Hist. An. XI. 25. [Conf. VALCK. ad III. 109, 13.] Ἀπίπας τοῖσι δούλοισι, [ead. lin.] illaudatum esse non debet: servis Zopyrus taciturnitatem iniungere, non temere omnibus, qui pullum viderant, potuit. Ἰδοῦσι ex laxiore venit interpretamento. WESS.

Ibid. τοῖσι ἰδοῦσι) Corrector antiquae versionis e Valla δούλοισι rectius obtulisset lectoribus, adfirmatum a Cod. Arch. quodque si plures praeferunt, Herodoto fortasse restituetur. Quod sequitur Babylonii dictum, [l. 8.] urbem expugnatum iri, quando parerent mulae, Zopyro videbatur ominosum, nec sine numine prolatum, σὺν γὰρ θεῷ ἐκείνον εἰπὼν. [l. 11.] Idem illud Herodoto dicitur IX. 90. κατὰ συντυχίαν, θεῷ ποιῦντος, forte fortuna, Deo rem dirigente: ἐκ τίνος δαι-

μοῖον εὐτυχίας Iamblichō Vit. Pyth. §. 115. Nam secundum veteres providae Dei curae suberat etiam quae Fors dicebatur, sive *Fortuna*, Τύχη. Herod. p. 225, 1. [lib. IV. c. 8. extr.] p. 320, 21. [V. 3. et 92, 56.] arridebat puerulus διὰ τύχης, forte quadam divinitus Livio l. 4. ubi vid. I. F. Gronov. Graecis in eundem teruntur usum formulae κατὰ θεόν, κατὰ θεῖον, κατὰ δαίμονα, κατὰ τύχην. Postremum dederat corrector in Cod. Cantab. Lucae Ev. x, 31. pro κατὰ συγκυρίαν, forte *fortuna*, quam inhumano Deus obtulerat sacrificulo: κατὰ δαίμονα Herod. l. 3. κατὰ τύχην τινα καὶ δαίμονα, Demosth. p. 652, 31. κατὰ θεῖον, Aristoph. Eq. vs. 147. non sine numine, Berglerus. κατὰ θεόν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος, est in Platonis Euthyd. pag. 272. E. σὺν θεῷ prae aliis frequentat Dei reverentissimus Xenophon; an et in hunc allicubi sensum adhibeat nunc non commemorari. VALCK.

CAP. CLIV. 6. αἱ ἀγαθοεργίαι) Ita dederat. Infra cap. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερβάλετο. Licham τῶν ἀγαθοεργῶν Spartanorum laudavit lib. I. 67. Mox [l. 7.] Reisk. ἄλλω μὲν ὦν οὐκ. Mihi ἄλλω μὲν νυν οὐκ, ex schedis, longe est potius. WESS.

7. Ἄλλω μὲν οὐκ ἐφράζετο etc.) Quum et nexus orationis illam requirat, et duo saltem Codices subministrent, vculam suam recipiet Herod. ex aliis praeterea Codd. quod ex Diss. constat Herod. p. 103. Ἄλλω μὲν νυν οὐκ ἐφράζετο ἔργῳ δυνατόν εἶναι μιν ὑποχειρίην ποιῆσαι. Prorsus ista perverterat Valla, non animadverso, quantum ab ἔφραζε significandi virtute distaret ἐφράζετο. Diversa Portus bene disparavit. Φράζεσθαι notat considerare, vel animadvertere, Grammaticis vulgo redditum σκοπεῖν, Eustathio, βουλευτικῶς ἐκπιπτεσθαι. Poëtis illud usitatum est quibusvis; non item Scriptoribus orationis solutae, nisi Ionica utentibus Dialecto. Φράσασθαι et φρασθῆναι, ἐπιφράσασθαι, ἐπιφρασθῆναι, et καταφρασθῆναι, in eundem paene sensum adhibentur Herodoto; cuius illud etiam venustum est quod sequitur [lin. 10.] ἐν ἰλαφρῷ ποιησάμενος. Contra l. 118., θυνατὶ τῇ ἐμῇ διαβεβλημένος οὐκ ἐν ἰλαφρῷ ἐποιεύμην, apud filiam male me audire moleste ferebam; est enim idem ac χαλεπῶς ἔφερον. (ἀπιστημένος Xenoph. pag. 286, 30.) Apud elegantiores occurrunt similes locutiones: ἐν εὐμαρεί, in facili, et non in facili, οὐκ ἐν εὐμαρεί: hoc in Theseo posuit Eurip. illud in Iph.

Aul. vs. 969. ἐν ἀσφαλεῖ, Hec. 980. οὐκ ἐν ἀσφαλεῖ, Hippol. vs. 785. Thucydidea ἐν ἀσφαλεῖ et ἐν ἐπικινδύνῃ in tuto et in periculo vertit Nepos. Theocrito XXII. vs. 212. iam olim restitui: Οὕτω Τυνδαρίδαις πολυμισθόμενοι οὐκ ἐν ἐλαφρῷ. VALCK.

8. δυνατός εἶναι μιν ὑποχειρὴν ποιῆσαι) Recte de Prexaspē cap. 66. τὸν υἱὸν ἀπολωλέσθαι αὐτοχειρὴν, et cap. 74. αὐτοχειρὴ μιν ἀπολέσας, qui suis manibus Smerdin obtruncarat. Verum urbem αὐτοχειρὴν aut αὐτοχειρὴν ποιῆσαι quis in ea occupanda scripsit unquam? Noster I. 106. καὶ τοὺς Ἀσσυρίους ὑποχειρίους ἐποίησαντο: et magno numero alii. Merito consentiunt scriptis libris viri docti. WESS.

CAP. CLV. 1. βαρὺς ἦνεκε) Formam verbi Ionicam Herodoti agnoscent studiosi, nec minus ἔκ τε τοῦ θρόνου πηδήσας Vind. et Eustathii: id sane commendare se potest et compositi auctoritatem deprimere, si quae necessitas. Plutarchi τῶν παιδίων τὸ πρεσβύτερον ἀποπηδήσαν - ἀπὸ τοῦ τίγους - ἔβηκεν ἑαυτόν, T. II. pag. 823. A. recepto accedit. [Equidem, quid huc faciat Plutarchi locus, non video.] Quam vero magnus Poëtae explanator in οὐκ ἔστι οὗτος [lin. 5.] adumbratioem Odys. ζ'. 201. animadvertit, arcessita videtur. WESS.

7. δυνόν τι ποιούμενος) Vertamus ista in aliam phrasim idem significantem: αἰσχρὸν ἡγούμενος vel χαλεπὸν, εἰ Ἀσσυριοὶ Περσῶν καταγελάσουσι. Rogo, non illos vulgarum lectionum semper defensores, sed genii sermonis peritos, atque utentes in his libertate moderata Criticos; an hic dici possit αἰσχρὸν τι ἡγούμενος vel τινόμενος? Qui negabunt, eandem hic esse rationem fatebuntur, literamque sequentem hic atque alibi peperisse minus commodum illud τι. Δυνόν vel δυνά ποιήσασθαι, sequente vel infinitivo, vel si, Herodoto frequentissimum, invenitur apud quosvis scriptores Atticos; horum loca quibus fuerint ad manum, negabunt et illud, in Thucydide recte scribi οἱ Ἀθηναῖοι δυνά ποιοῦν, p. 343, 29. in Luciano δυνά ποίει ἀδικεῖν, T. II. p. 542, 21. ποιοῦντο et ποιοῖτο requirit usus. VALCK. — Voculam τι, inmerito puto suspectam Viro docto, communi consensu libri tenent omnes. Quod de legitimo usu verbi ποιεῖσθαι in ista dictione eiusque similibus ab Eodem monetur, verissimum est illud quidem: nec tamen idcirco utique corrupta et haud cunctanter cor-

rigendā pronunciare audeam ea veterum loca, ubi in activam verbi formam libri omnes consentiunt, veluti illa a Viro doctissimo citata ex *Thucyd.* lib. V. c. 42. et ex *Luciani Toxari* s. de Amicitia c. 33. Quo etiam referendum quod apud Nostrum consentientibus libris legitur II. 121, 96. δεινὰ ποιεῖν. S.

[12. οἱ πολέμιοι παραστήσονται) Vide Adnot. ad III. 13, 9. ubi pag. 13. l. 8. me invito in nonnullis huius editionis exemplis κατιστήσαντο pro παρεστήσαντο positum est. S.]

13. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) Videbatur olim Codicum ἐξάμβλωσας patronum habere *Aristophan.* *Nub.* vs. 137. καὶ φρενίδ' ἐξήμβλωκας ἐξυρμείνην: at parum iuvat. Ridetur a Comico Socrates eiusque mater ob cogitationem quasi per abortum mente expulsam. Darius vero motam Zopyro rationem exprobrat, stultitiae caussam. Ἐξάμβλωσαι τῶν φρενῶν in animi et sapientiae abortu, audacius dictum. Vulgati translatio receptior. *Suidas* in Καταχόρησεν: Εἶτα τῶν φρενῶν ἐξέπλευσε: quae Cleomenem fortasse tangunt, derivata ex *Theopompi Epitoma Herodoti*, ut dicam aliās. *Noster* lib. VI. 12. οἱ κῶς παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου. Iterum ap. *Suid.* οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν. Vide et Ἐκπλεύσειν. Tales dictionum e re nautica figurae in maritimis civitatibus, qualis Ioniae potius pars et Attica, nunc Britannorum et Belgarum, creberrimae. Conf. lib. V. 92, 6. *WESS.* — Nescio quid sit quod ex V. 92, 6. tamquam huc pertinens spectaverit Vir doctissimus, nisi forte verba ista, V. 92, 111. παραπλήγῃ τε καὶ τῶν ἰωυτοῦ σινάμωρον. S.

Ibid. κῶς οὐκ ἐξέπλωσας τῶν φρενῶν;) *Sanum-ne te credis esse*, (*Terentiana sunt*) *qui facie foede deformata sic te ipse laceraveris?* Prima forte specie minus attento placere poterat *Galeo* laudata Codicum lectio ἐξάμβλωσας. Suum etiam solus facile tueretur *Noster* VI. 12. ubi de se Iones ipsi παραφρονήσαντες καὶ ἐκπλώσαντες ἐκ τοῦ νόου: hi quidem, a teneris adsueti mari, personae convenienter loquuti; de Dario, quem sic facit hoc tempore loquentem, dubitari potest. Ab *Herodoto* mutuatus, de Spartiata Cleomene dixit *Pausan.* in Lacon. p. 211. ult. ἐξώρμει τὰ πολλά ἐκ τοῦ νοῦ: ubi vid. *Kühn.* *Suidas* duo servavit incerti fragmenta, in Ἐκπλεύσαντες, ἔξω γινόμενοι. Οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν αὐτῶν

ἐπεὶ ἐγένοντο etc. Demosth. de Falsa Legat. p. 244. ἔξω δ' αὐτῆς οὕσα -- ἡ γυνή. Cicero de Div. II. 55. a mente atque a se ipse discessit, ἐξίστη. vid. Tusc. III. 5. et IV. 36. iratos (ira furor brevis est:) proprie dicimus exisse de potestate, id est -- de mente. Ex mente avolare propius accedit ad Herodoteum enavigare. Theocritus II. 19. Θέστυλι δειδαία, πᾶ τὰς Φρίνας ἐκπεπότησαι; quis te malus abstulit error? Idem Eid. XI. 72. ὦ Κύνλωψ, Κύνλωψ, πᾶ τὰς Φρίνας ἐκπεπότησαι; O Corydon, Corydon, quae te dementia cepit? Virgil. Ecl. II. 69. In his memini cum me paene decepisset Homericum, in Od. ε'. 326. σὺ γὰρ τις Φρίνας ἐκπεπαταγμένος ἴσσι. Herodoteum ἐξέπλωσας τῶν Φρινῶν forte cui moveat suspicionem in Theocrito scribendum: πᾶ τὰς Φρινὸς ἐκπεπότησαι; ego vulgatum retinuerim. Eurip. Electr. 175. Οὐκ ἐπ' ἀγλαΐαις, Φίλαι, Θυμόν -- ἐκπεπότημαι. VALCK.

[16. ἢν μὴ τῶν σῶν δέησῃ) Monuit vir doctus, (non commemorari quis,) perperam vulgo ista verti, nisi tu tuis desis; nude oportuisse nisi tu desis: nempe τὰ σά idem valere ac σὺ, quemadmodum τὸ ὑμέτερον VIII. 140. 11. monente ibi Valckenario, idem valet ac ὑμεῖς. Quoniam vero ad τὰ σά intelligitur μέρος, possis latine ad verbum reddere, nisi tuae defuerint partes. S.]

22. τῆς οὐδεμὴν ἔσται ὥρῃ) Ad huius scribendi normam idem esset, τῆς μηδεμὴν ὥρην ἔξεις, aut οὐδεμὴν ὥρην ποιήσεται. Rem parvi pendere, vel nihili, sic dicebatur Ionice. Ὡρῇ, et veteribus Atticis ὥρα, curam notabat: veteres dico, neque enim apud alios illud invenietur, et ne apud horum quidem imitatores elegantiores Aristiden aut Lucianum; nam non sunt, non certe videntur esse, Luciani libelli de Astrologia et de Syria Dea, in quibus etiam occurrit illud Ionicum T. II. pag. 372. et T. III. pag. 466. vid. P. Leopard. Em. VI. c. 21. Bergler. ad Alciphr. p. 112. Theocritus IX. 20. ἔχω δὲ τοι οὐ τόσον ὥραν χρίματος. Soph. Oed. Col. vs. 377. [al. 399. Br. 386.] Πῦτας-νε ἡμεῖς θεοῦς Ὡραν τιν' ἔξιν. Ib. vs. 292. [al. 304. Br. 300.] Ἡ Φροντίδ' ἔξιν. Correctionis eget vers. 270. [al. 282. et 277. ed. Brunck. qui Valckenarii nuntum secutus, ὥραν pro μοῖραν correxit, et τῶν θεῶν pro τοῦς θεοῦς.] Saepius a librariis depravatum latet hinc factum Πλωρεῖν. Contrarium dicitur ὀλιγώρως ἔχιν Isaeo, Lysiae, ceterisque; ἐν ὀλιγώρῃ ποιεῖσθαι, Thucydidi p. 240, 77. Athe-

nis dum dirissime pestis grassabatur p. 131, 83. [II. 52.] υπερβιαζομένου τοῦ κακοῦ, οἱ ἄνθρωποι - - ἐς ὀλυγρίαν ἱεράποντο καὶ ἱερῶν καὶ ὁσίων. Lucretius. expressit VI. 1274. Nec iam religio, Divum nec numina magni Pendebantur; enim praesens dolor exsuperabat: nec mirum; nam et in tali calamitate Novēi τὰ τῶν θεῶν, οὐδὲ τιμᾶσθαι θέλει. VALCK.

27. διαλιπὼν εἰσοσι ἡμέρας) Haud scio an διαλείπειν msstorum edito posterius sit: quae consequuntur illi favent. Hoc certius, κατὰ τὰς Χαλδαίων Scriptoris fuisse. Quid enim Chalcidenses ad Babylonem? Adfines Babylo-niis Chaldaei, hinc portae nomen. Fons erroris ex librariorum, Χαλκιδέας et Χαλδαίους permiscantium, turpi licentia; qua de querelae Rutgers. Var. V. 6., Voss. ad Catull. p. 210., Alberti in Hesych. Βούδιος, Küster. ad Iamblich. Vit. Pythag. p. 128., tum in Diodor. T. I. p. 664. Optime eorum lapsum Casaubonus, Pavius, Reiskius adnotarunt. WESS.

39. τὰ δὲ ποιεῖν) Quorsum τὰδε illud? an ad ipsius ἀπομολίας; verum eius in consortionem Persae non venerunt. Scripsisse τὰ δεῖν arbitror, aut cum Abreschio τὰ δεῖν ποιεῖν, quae ut fiant, res requiret. Sic bene Zopyri oratio pergit, et unius est mutatio aut accessio litterae. Formulam illustrat Hemsterhus. ad Luciani Timon. cap. 43. WESS. — In nostra Var. Lect. ad h. l. pro „commenda-“, verat Valck. „scribi debuerat „commendaverat Wess. „cum Valck.“ S.

Ibid. τὰ δὲ ποιεῖν) Hic unicam saltem liceat adiicere lineolam, ut legatur τὰ δεῖν ποιεῖν. τὸ δ' ἐνθεῦτεν ἐμοὶ τι καὶ Πέρσησι μελήσει τὰ δεῖν ποιεῖν. VALCK.

CAP. CLVI. 1. ἐπιστρεφόμενος, ὡς δὴ etc.) Postrema vocola notat scilicet; viris doctis saepe neglecta fraudi fuit. Veterum interpreti attendendum est et ad minutissimas fibrillas, quippe quae suam singulae vim indant orationis membris. De Zopyro Polyaeus VII. 12. ἦεν αὐτόματος, ὡς ταῦτα δὴ ὑπὸ Δαρείου παθόν. VALCK.

2. ὀρόντες cur redierit, dictum II. 148. WESS.

4. ὀλίγον τι παρακλίναντες) Portae valvarum alteram aliquantulum aperientes; ut adulterae in Comici Eip. 981. καὶ γὰρ ἐκείναι παρακλίνασαι - - παρακύπτουσι. Solet hoc et ἀνακλίνειν, Poëtae Iliad. ε. 752. exemplo, in foribus patefaciendis versari, ut in Vit. Hom. c. 33. Mox [l. 8.] τὰ κινὰ τῶν

Βαβυλωνίων, *magistratus, Valla*; *curiam Portus*, exiguo discrimine. *Senatus populusque Babyloniorum innuitur. WESS.*

8. ἐπ' αὐτὰ) Scribi malim, καταστάς δὲ ἐς αὐτὰ, id est ἐς μίσην αὐτῶν, *stans in concilio vel curia Babyloniorum. Dicuntur enim deduxisse Zopyrum ἐπὶ τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων. Ciceroni sic usurpantur commune Milyadum, commune Siciliae etc. ut Graecis τὸ κοινὸν τῶν Ἀρκάδων, τῶν Θετταλῶν etc. commune concilium Asiae, Gellio Noct. Att. II. 6. Commune Graeciae concilium, τὸ κοινὸν συνέδριον τῶν Ἑλλήνων, ab Amphictyonum concilio probe distinguendum, variis fuit in urbibus, dum pro re communi bella gerebant. Recentioris est aevi illud nobile συνέδριον Ἀχαικόν, et τὸ Αἰτωλικόν. Rarius est in talibus κοινὸν βουλευτήριον, quod habet Demosthen. p. 151. et 152. Secundum Herod. I. 170. prudentis consilii Thales fuit Ionibus auctor, quo suadebat, ut Iones constituerent ἐν βουλευτήριον. VALCK. — Ut hic καταστάς ἐπ' αὐτὰ, scil. τὰ κοινὰ, simillima ratione VIII. 79, 5. αἰτ στας ἐπὶ τὸ συνέδριον. Nempe στας et καταστάς non solum significant stans, sed et constitutus, productus, introductus; ἐπὶ vero est ex adverso, contra, coram. Conf. ad IV. 72, 25. notata. S.*

CAP. CLVII. [14. ἐπιλεξιμένοις τῶν Βαβυλωνίων) *Intellige ὅσους ἐχρην, ὅσους ἐβούλετο, aut tale quidpiam. S.]*

17. εἶχον ἐν στόμασι αἰνέοντες) *Ultimum noli redundans arbitrari. Miltiadem, Paro reducem, ἔσχον ἐν στόμασι Athenienses, non utique laudantes, lib. VI. c. 136. Ἐγκαιμίνης ἡμέρας [l. 18.] alii explicent. Sequor quod mssti liberaliter offerunt neque scriptori displicet. WESS.*

20. πάντα δὲ ἦν ἐν τοῖσι etc.) *Dictionem istam uberri- me docti viri Des. Heraldus in Martial. lib. I. Epigr. 69., Berglerus ad Alciphron. lib. II. p. 236. et illorum copiis adiutus Io. Iac. Wetsten. in S. Paulli I. ad Corinth. xv, 26. explanarunt. [Praepositionem ἐν, quam quidem nullo incommodo tenent libri omnes, abesse maluit Valck. ad VII. 156. conf. Herman. ad Viger. Adn. 95. num. x.] Στρατάρχης munitus Herodoti est praesidio lib. VIII. 44. Mediceo nihil illic novante, tum Aeschyli ap. Athen. I. pag. 11. καὶ ταξίαρχας, καὶ στρατάρχας, καὶ λόχους Ἐταξα, (optime postrema Valcken. ad Phoeniss. vs. 549.) et Philonis Iud. contr. Flacc. pag. 981. Pindarus Isthm. Od. V.*

30. στραταρχον habet et στραταρχίας Philo in Fragm. T. II. pag. 644. Στρατιάρχην tamen maluit *Basilius Seleuc.* Mirac. S. Theclae lib. II. 4. Diversior vocabuli origo hanc peperit variationem. WESS.

CAP. CLIX. 4. ἐποίησε τρυτίων οὐδέτερον) *Berosus*, *Cyrum τὰ ἔξω τῆς πόλεως τείχη κατασκευάσαι* ap. *Ioseph. c. Apion. I. c. 20.* adfirmans, in errore haerebit, si *τείχη moenia*, quae urbem incingebant stupendi operis, signavit. Possunt alioqui *τείχη τὰ ἔξω τῆς πόλεως*, arces extra urbem munitiores, iussu Cyri disiectas, indicare. Ex *Xenophonte* et *Herodoto* adparet, *Babylonios* victoris Cyri clementiae debuisse multa; acerbiorum, ob rebellionis consilium, expertos esse *Darium*, paullatimque urbem, sed lento gradu, devenisse in perniciem, toties divino impulsu ab *Esaia*, *Ieremia* et *Prophetarum* aliis, in oraculis propositam. Erudita sunt et digna cognitu *Cl. Camp. Vitringae* observata in *Iesaia c. XIII, 19. p. 419.* WESS.

12. γυναῖκας εἰς Βαβυλῶνα κατιστάναι) Quod si usus τὴν γυναῖκα poneret, quemadmodum τὴν ἵππον pro equitatu, in *Florent.* et aliorum scripturam ire fortasse possem: at is deficit. Haud vero scio, an prorsus inconcinnum *Arch. ὅστις πέντε μυριάδες τὸ κεφαλ. sit.* Solent enim ita: *Lysias Or. Parent. c. 7. Xerxes ἔστειλε πέντε μυριάδας στρατιῶν.* Simile *Iosephi Bell. Iud. IV. xi, 3. πᾶσα δὲ στρατιὰ μυριάδες τρεῖς ἀνδρῶν:* nec discrepat *Epist. ad Hebr. c. XII, 22. ἀλλὰ προσελήλυθατε - - καὶ μυριάσιν ἀγγέλων πανηγύρι:* ubi *μυριάδων* qui legunt, ut *Spencerus* in *Origine*, caussa cadunt. Vid. lib. VII. contr. *Cels. p. 714.* et lib. IV. *περὶ Ἀρχ. p. 183.* WESS. — Non solum non inconcinnum, sed propemodum unice veram mihi videri illam codicis *Arch. scripturam*, in *Var. Lect.* significavi. S.

CAP. CLX. 6. γνώμην τήνδε) Dictum celebre et praeclarum, sed varie habitum. *Polyaenus* lib. VII. 12. consentit *Nostro. Plutarchus Apophthegm. p. 173. ἱκατὸν Βαβυλῶνας*, *Lucianus Iov. Trag. c. 53. μυριάς:* totidem *Codex Proverbior. Vaticanus* apud *Schottum* ad *Zenob. Cent. IV. 9.* Ita crevit eundo. WESS.

Ibid. γνώμην τήνδε) Veri nominis Rege dignam sententiam ad mentem expressit *Herodoti Polyaenus VII. 12.* ubi capta *Babylone* *Darius* ἐκεῖνο δὴ τὸ λαμπρὸν ἐφθέγγετο· ἀλλ'

οὐδὲ τίκοσι Βαβυλωνίαν ἔχειν ἐβουλόμην ἂν, εἴθ' ὅτε ὄραν τοιαῦτα παθόντα Ζώπυρον. Comica licentiâ Iupiter in fine Iovis Trag. Luciani T. II. p. 701. egregium illud de Zopyro Darii dictum collaudans, Talem, inquit, ego quoque mallet unum habere defensorem, qualis est Damis, ἡ μὲν γὰρ μοι Βαβυλωνίαν ὑπάρχειν. Quae de diversis dicta legerat Darii Plutarchus, ut opinor, olim eodem in loco adnotata, postea veluti de uno eodemque Zopyro prolata, (hinc saepius erravit:) deposuit in Apophthegm. p. 173. A. Illud de granis mali granati, quot numero *Megabyzos*, sive milites egregios atque imperatores, sibi Darius optabat, reperitur apud Herod. IV. 143. Tot *Zopyros*, sive viros consilio praestantes, non desiderasset Darius. VALCK.

13. ὃς ἐν Αἰγύπτῳ etc.) Sub Olymp. LXXX., regis Artaxerxis tempore; quod Thucyd. lib. I. 109. et Diodorus lib. XI. c. 74. et 76. docent. Idem *Megabyzus* Polym. c. 82. inter Xerxis duces. Filius *Zopyrus* Xerxe rege virili erat aetate lib. IV. 43. Fugisse Athenas, damnata Artaxerxis obedientia, non multis ab Atheniensium in Aegypto clade et inpetrata abundi a Megabyzo venia annis videtur: hinc illi cum Atheniensibus amicitiae consociatio. Lege *Ctesiam*, Excerpt. c. 42. WESS.

ADNOTATIONES

AD

HERODOTI LIBRUM QUARTUM.

CAP. I. [Lin. 1 seq. ἐγένετο ἐπὶ Σκύθας αὐτοῦ τοῦ Δαρίου ἑλκεῖς) Vulgatum olim αὐτοῦ *Valla* non expressit: ipse *Darius* posuit Gronov. similiterque *Larcher*, *Darius marchia en personne*. At ipse etiam ad oppugnandam Babylonem erat profectus: quare dirimendam illam vocem esse iudicavi. Aliam nunc iterum expeditionem suscepit, nempe in Scythas; quam iam olim animo agitaverat. S.]

6. ὑπῆρξαν αἰδιότης) Docte et large hoc de genere *Valcken-* ad *Phoeniss*. Tragicis p. 533. Verba Historici ex interpositis pluribus videntur turbatiora, considerata aptandaque ὑπῆρξαν αἰδιότης, καταπαύσαντες τῆς ἀρχῆς Μήδους, ut structura procedat. Rem lib. I. 103. et 105. exposuit. WESS.

16. ἐφοίτεον παρὰ τοὺς δούλους) *Longa exspectatione virorum fessae* -- servis ad custodiam pecorum relictis nubunt: *Iustinus* II. 5. Sicuti mulieres παρὰ ἀνδρας, sic viri φοιτᾶν dicuntur *Herodoto* παρὰ γυναῖκας. Huius generis collegit *Herodotea* Clar. Gronov. ad p. 130, 5. [Vide Adnot. ad II. 115, 18.] Quae hinc tamen distent, similia quaedam leguntur apud alios: *Ischomachus* apud *Xenoph.* *Oecon.* p. 487, 17. *Uxor*, inquit, viz annos nata quindecim ἦλθε πρὸς ἐμὴ. Irata marito Iuno noluit φοιτᾶν εἰς τὸ αὐτὸ, ut scribit *Plutarch.* *Eusebii* Praep. III. p. 85. D. *Pausan.* X. p. 868. γυναῖκων ὁπότεαις εἰς τὸ αὐτὸ Ἡρακλῆα ἀφικέσθαι λέγουσιν. VALCK.

CAP. II. 1. Τοὺς δὲ δούλους -- πάντας τυφλοῦσι) Grammatici *Aristophanis* μολγούς interpretantur τυφλοὺς, finguntque Scythicam ex *Herodoto* nationem, his eius verbis ad *Equit.* vs. 957. abusi. *Plutarchus* alludit T. II. p. 440. A. ἐκίτην μὲν γὰρ, (Scythae,) ὥς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκτυ-

φλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς: quorum ultima sine dubio sunt corrupta. Guil. Canterus Nov. Lect. lib. IV. 25. ὅπως παραμένωσιν αὐτὸς γὰρ δονῶσιν reponit: posterius a Turnebo probatum non mihi iniustum videtur, si quidem ἴτα [apud Nostrum] post pauca. WESS.

7. Φυσσεωμένας) Scribi malim, Φυσσεωμένης τῆς Ἰαπου, ex Athen. IX. p. 399. c. ob vocem εὐθαῖα haec citante. Leopardus addigit Em. VI. c. 20. Proxima, mihi quidem satis obscura, respicit Plutarch. T. II. p. 440. A. Ὁ μὲν τῶν ἄλλων ἀπολείπων τεχνῶν μάθησιν, ἀρετῆς δὲ ἀναμῶν, τοῖνναντίον ἵσκει τοῖς Σωθῆαις ποιεῖν ἐκίνοι μὲν γὰρ, ὡς φησιν Ἡρόδοτος, τοὺς οἰκίτας ἐκφυλοῦσιν, ὅπως παραδῶσιν αὐτοῖς. Quae prostant in Plut. diversae lectiones, Turnebi sunt et Vulcobii pleraeque coniecturae; hic melior illa videtur G. Canteri Nov. Lect. IV. c. 25. corrigentis, ὅπως παραμένωσιν αὐτοῖς. VALCK. — Eandem apud Plutarchum emendationem probavit Wyttenbach, eumque laudans Hutten, T. IX. p. 389. De scriptura, quam ex Athenaeo laudavit Valck. vide quae in Var. Lect. monuimus; et adi, si vacat, Animadverss. nostras ad Athen. T. V. p. 209. Quod de genitalibus equarum sufflari solitis, quo facilius lac emulgeri patiantur, narrat Scriptor, simile quid in australi Africae promontorio vaccis fieri, quae, postquam ademptus illis vitulus est, lac dare recusant, narrat Kolb in Capite Bonae Spei hodierno, (Norimberg. 1719.) p. 460. S.

9. περιστίζαντες κατὰ τὰ ἀγγῆια τοὺς τυφλοὺς) In diversissima describentium opinione, περιστήσαντες, inventum ab H. Stephano ex msstis, omnium planissimum: ad mulctralia coecos collocantes. Tale alia in re lib. II. 121. καὶ ταύτας περὶ τὰ ἀγγῆια, ἐν τοῖσι τὰ χρήματα ἐνῆν, στήσαι. Aldinum περιστήσαντες et aliorum περιστίζαντες idem, sed confusis pro more vocalibus. Qui prius circumpositos venterunt, in errore haeserunt; aliud requiritur, et περιστήνω dubiae est sanitatis. Περιστίζαντες Gronovius varie explicat: compungentes ad vasa non intelligo. Valere si debet, non aliud fuerit ac περικυλῶσαντες, circumdantes et collocantes, et quidem ex περιστήχειν ob Hesychium. [Nisi pro περιστίζαι apud Hesych. et Suid. περιστίζαι legendum: ut cum Küstero doctus Hesychii editor suspicatus est.] Iuvat ad speciem περιστίζαι καὶ τούτοις τὸ τίχως lib. IV. 202. Reiskius ex π-

πιστεύων arcessit, in orbem ponendi notione, originatione usus et exemplis, mihi admodum dubiis, ad Imp. Constantini Porphyrog. Cerimon. p. 150. WESS. — Iterum idem REISKIUS in Animadv. editis ad hunc locum: „περιστέ-
,,ξαντες, ait, idem est atque περιστήσαντες, ut in Notis ad
„Constantini Cephalae Anthologiam p. 274. demon-
stravi.“ S.

14. οὐ γὰρ ἀρόται εἰσι, ἀλλὰ νομάδες) Quid hic adeo sibi velint ista, nondum exputo; nam fuerunt et secundum Herodotum Scythae Ἀροτῆρες dicti, et saepe distinguuntur Scythae Νομάδες, et Γεωργοί. VALCK. — Nempe nonnisi nomades (i. e. pastores) Scythae excaecant servos: agro colendo caeci parum habiles erant futuri. S.

CAP. III. 8. ἀντικατιζόμενοι) Quoniam infestiores experitur Aldinum ἀντικατιζόμενοι plures, etsi ex ἰζῶ propagari potuerit, et similis haud pauca formae exsistent in Musis, illud ex Vind. praetuli, recursurum lib. V. 1. Ἀντικατιζόμενοι ex Medic. futuri potestate non quadrat. Ali-
bi ἀντίαι ἰζεντο τοῖς κατιούσι lib. VI. 77. IX. 26. De fossa, qua regionis aditum servi interseperunt, nonnulla Ampl. Bouherius Diss. Herodot c. 6. minus accurata. [item Vossius ad Melam p. 803.] Vide huius libri c. 20. et 28. et Imp. Constantinum Porphyrog. qui terra oppletam suo fuisse tempore testatur, de Administr. Imper. c. 42. WESS. — In nostra Var. Lect. perperam „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ positum video, quum oportuisset „ἀντικατιζόμενοι Ald.“ S.

15. λαβόντα δὲ ἕκαστον τοῦ ἵππου etc.) Polyaeum et Iustinum non sollicito. Culte Claudianus in Eutrop. lib. I. vs. 506. — non est iaculis hastisque petendus Conscia succumbent audito verbere terga, Ut Scythia etc. ubi bene Claverius. Similes Turxanthi in rebelles minae ap. Menandrum Eclog. Legat. p. 137. Ed. Hoesch. εἶγε τὴν κατ' ἐμὲ ἱππείαν ἐσαεβρήσουσι μάστιγα ὡς αὐτῶς ἐκπεμφθεῖσαν, εἰς τὰ κατώτατα φεύγονται τῆς γῆς. Sic ea scribenda ex monitu magni Vale-
siii. WESS.

18. μάστιγας ἀντὶ ὄπλων) Eustath. haec respicit ad Dionys. vs. 364. Nostri vestigia sequutus est Trogus, Iustin. II. 5. Admonentur Scythae — verbera in aciem non tela adferenda, omissoque ferro, virgas ac flagella ceteraque servilis metus pa-
randa instrumenta. Probato (Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ Σκύθαι ἐποίησαν

ἐπιτετα: Herod.) omnes consilio, instructi sicut praeceptum erat, -- inopinantibus verbera intentant. Sed Herodoti Scythae [c. 5, 1. et 7, 4.] fatebantur, νεώτατον ἀπάρτων ἰθίων εἶναι τὸ σφίτερον: secundum Iustin. II. c. 1. inter Scythas atque Aegyptios de generis fuit vetustate contentio. VALCK.

CAP. V. 1. (Ὡς δὲ Σκύθαι λέγουσι) Emendabat Cor. de Pauw Oὐδὲ Σκύθαι, oblitus Herodoteae consuetudinis, copiose a Porto in Ὡς Lex. Ion., ne Stephanum de Dialect. p. 138. advocem, declarata. [conf. Adn. ad I. 58, 7. et ad III. 56, 5.] Numerant Scythae a Targitao, primo nationis suae rege, mille annos ad Darii expeditionem c. 7. Illa anno Per. Iul. 4206. congruit. Consequitur, ut gentis in Israëlitarum ex Aegypto abitum primordia incurrant circiter. WESS.

8. Δεῖ ποῦξ αἶν) Sit-ne hoc an Νιτόξ αἶν [aut Δεῖ ποῦξ αἶν] verius, dicere non habeo: barbara mihi, forsā et aliis sunt. Prorsus autem credibile fit, Colaxem Scytham Valer. Flaccum lib. VI. 48. hinc adscivisse, uti et Vossio visum. Mox ἐς γῆν τὴν Σκυθ. [lin. 12.] non male schedae veteres. [Nempe sic Arch. et Vind. quod in Var. Lect. adnotare neglexi.] Memini antea ostendere, Scriptorem in similibus hunc morem plerumque sequi. Conf. c. 8. et 99. WESS.

16. τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) Nimium hoc videtur. Schedarum ἀπαλλάττεσθαι non displiceret, modo καιομένου τοῦ χρυσοῦ scripsissent. Certius manet, κατασβῆναι Herodoti fuisse. Aurea illa ποιήματα, coelo lapsa, adeuntibus regiis iuvenibus ardoris speciem praebuerunt et flammae: prodigio perculsi abeunt: tertio accedenti cessat flamma, exstinguiturque. Haec clara. Καταστῆναι si velis, oportet liquefacta difflexerint prius: ubi tum aratri, iugi, securis, phialae figura? WESS.

Ibid. τοὺς μὲν δὲ καιομένοι τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι) ἀπαλλάττεσθαι codd. mssti, teste Galeo; Valla: ambobus ab ardenti auro summotis: legisse videtur Valla, scripsisse autem Herod. τοὺς μὲν δὲ καιομένου τοῦ χρυσοῦ ἀπαλλάττεσθαι: et mox, τρίτῳ δὲ, τῷ νεωτάτῳ, ἐπιθρόντι κατασβῆναι. VALCK. — Mihi ἀπαλλάττεσθαι ex scholio, quod parum aptum erat huic loco, natum, minimeque sollicitanda videtur vulgata scriptura. Etiam Valla ἀπώσασθαι legisse, et structuram verborum recte in hunc modum accepisse videtur, ut τὸν χρυ-

σὸν καίόμενον intelligeret esse subiectum (quod vocamus) orationis: nempe, *aurum ardens illos submovit, repulit, absterruit; accedente vero tertio extinctum erat.* Reiskius τοὺς μὴ δὴ καίόμενον τὸν χρυσὸν ἀπώσασθαι legendum coniecerat. S.

CAP. VI. 5. τοὺς βασιλῆας) Ingeniose Io. le Febvre corrigebat τοῦ βασιλῆος. Dixerat Herod. ἀπὸ μὲν δὲ Λειποξάϊος γεγενῆσθαι τοὺς τῶν Σκυθίων, οἱ Αὐχάται γένος καλέονται: α. medio fratrum ortos, οἱ Κατίαιοί τε καὶ Τράσπιδες καλέονται: tandem addiderat, secundum istam haud aspernandam lectionem, ἀπὸ δὲ τοῦ νεωτέρου αὐτῶν, τοῦ βασιλῆος, (Regis videlicet, cui maiores natu fratres ut digniori regiam concesserant dignitatem:) οἱ καλέονται Παραλάται, nempe γεγενῆσθαι τοὺς τῶν Σκυθίων, οἱ καλ. Παρ. Saepenumero sic loqui solet Noster. VALCK. — Vero est similis, fuisse primitus τοὺς βασιλῆίους, *regios Scythas*, de quibus c. 56. Nam gentis reges non a Colaxaë, sed ab Herculis filio *Scythia* genus derivarunt, c. 10. Non fugit hoc Cl. de Pauw sollertiam. WESS.

6. Σκολότους) Is. Vossius Σκολοπίτους, ob Iustini II. 4. regium iuvenem *Scolopitum*; Reiskius Σκότους. Iustini codices in regii iuvenis nomine variant, conspirant Herodoti. Qui *Scotos* ante Christi natales memorarit, nemo est. Senecae et Flori in Spartiani Hadriano verba qua lite agitentur, quis ignorat? Additur, Σκύθας δὲ Ἕλληνας οὐνόμασαν, non utique ob tituli Graecam originem, quae nulla: sed quod Graeci, qui in coloniis Ponticis inter eos degebant, cum admirabilem illorum in sagittando industriam et artem cernerent, *sagittariosque* audirent dici *Scythas*, id cognominis toti nationi contribuerint. Durat adhuc vocabulum in Scythicae originis linguis, docte a Theoph. Sig. Bayero Diss. de Origine Scyth. T. I. Comment. Acad. Petropol. p. 391. illustratum. WESS.

CAP. VII. 6. θυσίῃσι μεγάλῃσι ἱλασκόμενοι μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος) Scytharum regna tria erant, quorum in maximo fatale aurum sollicite asservabatur: curam reges inpendebant ipsi. Singulis tamen annis et festo quidem die ex sacrario efferebatur: id periculum eius ostendit, qui festo die aurum habens sub dio dormiret. Quae si, uti opinor, intendit, μετέρχονται ἀνὰ πᾶν ἔτος, reges *arces* sunt quotannis, videlicet in suum quisque regnum. Cete-

τοῦτο θυσίῃσι μεγάλῃσι μετέρχονται fuisse satis, uti *ἐπὶ τῇ με-
λιτῇσι μετέρχεται* lib. VI. 69. *Hesychium* iunge in *Μετέρχεται*.
WESS. — Hanc viri docti interpretationem secutus est
Larcher. At, quo pacto propter adiectas voces ἀνά πᾶν ἔτος
verbum μετέρχονται debeat arcessendi notione accipi, pro-
fiteor me minime percepisse. Nec apud *Hesychium* quid-
quam reperitur, quod pro ista militet sententia: nam
Μετέρχεται ille non aliter interpretatur nisi, *ἱκανῶς ἱκετεύω*
(nī forsā *ἱκάω* ἱκετεύω scripsit:) *ἱλάσσομαι* ἐπιτίσχωμαι.
Tenui equidem eam sententiam, quam idem *Wesselingius*
in latina versione ex *Gronoviana* tenuerat, his verbis ex-
pressam, placāntesque magnis sacrificiis adeunt quotannis:
quam in sententiam *Valla* etiam: placaturque (id aurum)
maioribus hostiis, et aditur quotannis solenniter. Quid sit vero
quod his subiicit *Herodotus*, de eo qui aurum illud habens
obdormiverit sub dio, mihi haud satis liquet. Istud, *διδόσθαι*
ἃ οἱ δία τοῦτο, non eam ob cassam intelligebat *Larcher*,
quod annum hunc ille non esset transacturus; sed propter
hoc ipsum periculum dari praemium illud ei, qui aurum
hoc recte custodivisset, sibi que cavisset ne sub dio obdor-
miseret. S.

14 seq. τὰ δὲ κατ' ὑπερθε πρὸς βορῇν etc.) Frustra in his
corrigendis sudatur: alius νεμόντων ὑπεροίκων, nimis officio-
se: alius τῶν ὑπερβορέων τῆς χώρας, etsi de Hyperboreis, ut
infra testificabitur, nihil dicerent Scythae. Deficit nihil
omnino. Nectenda sunt πρὸς βορῇν ἄνεμον τῶν ὑπεροίκων,
quemadmodum τὰ πρὸς βορῇν τῆς ἡπείρου, aliaque lib. III.
102. Περὰ κεχυμένα explicantur infra c. 31. WESS.

CAP. VIII. [5 seq. Γηρύονα δὲ οἰκεῖν, ἔξω τοῦ Πόντου
κατοικημένον, τὴν οἱ Ἕλληνες λέγουσι Ἐρύθειαν νῆσον) Si vera
ubique scriptura, debuerunt ista verba ἔξω τ. Π. κατοικ.
commatibus utrimque intercipi, sicut a plerisque Edito-
ribus factum. Et in κατοικημένον consentiunt quidem libri,
nisi quod nonnulli *Paris*. mendose κατοικημένου (non κα-
τοικημένου, ut perperam in nostra *Var. Lect.* expressum)
praeferunt. At parum commode haec ita posita debent
videri, οἰκεῖν - - κατοικημένον, habitare - - habitantem: vi-
dendumque ne sic scripserit *Herodotus*, Γηρύονα δὲ οἰκεῖν
ἔξω τ. Π. κατοικημένην τὴν οἱ Ἕλληνες etc. Dicunt, *Geryo-
nem* habitasse insulam illam extra Pontum sitam etc. Quem-
Herodot. T. V. P. II. M

admodum, ubi de urbe agitur, κατοικήται vel οίκηται saepe idem valet atque κείται, sita est; (veluti I. 142, 11. coll. cum vs. 10. I. 193, 11. et alibi;) sic insula extra Pontum sita perinde ἔξω τοῦ Πόντου κατοικημένη dici potuerit. S.]

7. τοῖσι ἔξω Ἑρακλ. στηλέων) Inutile ἐπὶ codicum voluntate induxi; feci quoque satis Bouherio et Clerico, viris praeclaris, τοῖσι ἔσω corrigentibus, ad lib. II. 33. [ubi vide quae a Wess. notata sunt.] Erythiae situm longe a Gadibus et Oceano removit Hecataeus, (in Arrian. Ἀναβ. II. 16.) Seylaz et Aristoteles ob Epigramma, vitiosum admodum et variantibus coniecturis vexatum a Salmasio, Is. Vossio, Bouherio, cuius super eo Epistola in illustr. Scipion. Maffei Gall. Antiq. p. 162. In Oceano iteratur error lib. II. c. 23. WESS. — Vide Vossium ad Melam, III. 6. p. 809 seq. S.

Ibid. τοῖσι ἔξω ἐπὶ Ἑρακλ. στηλ.) Equidem illud ἐπὶ librario contribuerim, cuius oculus describentis aberravit ad vicina. Forsan quis Codex scriptus voce carebit, quae mea sententia hac in sede ferri nequit. Recte quoque Valla dederat: Gades, quae sunt extra columnas Herculis in Oceano. Ne scilicet egregium illud omitteretur, corrector voculam ad his interiecit. [Nempe extra ad columnas posuit Gronov. in versione lat.] Non insulae duntaxat extra fretum Herculeum sitae, sed terra quoque continens Europae et Africae, quae hoc freto magis versus Occidentem vergeret, fuisse dicuntur extra columnas Herculis; etiam Herodoto ἔξω Ἑρακληίων στηλέων: quales Cynesii Celtaeque lib. II. c. 33. ubi notat Wess. Memorat Herodot. IV. 196. Διὸς ἡρώων τε καὶ ἀνθρώπων ἔξω Ἑρακληίων στηλέων κατοικημένους. Insulam Κέρην ἔξω οὖσαν τῶν Ἑρακλείων στηλῶν dixerat Palaeph. π. Ἀπιστ. c. 32. emendatus ad Diodori Sic. T. I. p. 222. Idem saepe dicitur de Tartesso, etiam in Append. Vatic. I. Prov. 35. Conf. Herod. IV. 152. Praebent id ipsum formae loquendi proverbiales, Isocrat. Panathen. p. 285. et Aristid. in Aegypt. T. III. p. 597. πῶς οὐκ ἀληθῶς ἔξω στηλῶν καὶ Γαδύρων φησὶ τις ἐπισκώπτων εἶναι σοὶ τὸν νοῦν; Extra orbem terrarum circumfusus Oceano insulam Gades dicebat P. Scipio Livii XXVIII. 32. Herodotus Ἐρυθρίαν, quam Geryones scilicet incoluerit, insulam fuisse scribit πρὸς Ἰνδοίροις τοῖσι ἔξω Ἑρακληίων στηλέων ἐπὶ τῷ Ὠκεανῷ. De Erythia, Gadibus, et vera Geryonis in Epiro sede, cuius eximias boves Hercules

abegerit Graecus, a Phoenicio, qui columnas erexit, diversissimus, pro eruditione sua *Sam.* egit *Bochartus Geogr. Sacr. Part. II. lib. I. c. 34.* VALCK.

12. καταλαβὴν γὰρ αὐτὸν) Prout in versione *Valla* collocavit, vir Doctus ad ordinis ista nativi necessitatem redacta voluit. Dissidet ab huius iudicio *Herodotus*, qui centies minimum ex isto naturali situ verba distraxit, seu ut illa confusa rerum accommodaret perturbationi, sive ut suo singula loco posita gratius aures acciderent; ut adeo mirum sit, qui *Herodotum* triverint ista talia velle mutata. Ubi *Longino Sect. 22. §. 1.* Ὑπερβατον esse dicitur λέξεων ἢ νοήσεων ἐκ τοῦ κατ' ἀκολουθίαν πεποιημένη τάξις, καὶ οἷον· εἰ χαρακτηρ ἑκαγωνίου πάθους ἀληθέστατος, verborum ordinis commutati primum ponit exemplum *Herodotea Phocaeensis Dionysii* verba e lib. VI. c. 11. Quae consuetudo scribendi more sequi debebat, ratio *Herodoto* sic saepissime reliquis praemittitur. VALCK.

CAP. IX. 5. Ἐχιδνὰν διφύεα) *Eustathius* ad *Periegesin* [vs. 310.] non nominat διφύεα, adquiescens in *μισοπαθήνῳ Ἐχιδνᾷ*: [*μυγὴς ἐχιδνῇ μισοπ.* scribit *Eustath.* non *ἐχιδνῇ*. De accentu cf. *Var. Lect.*] scripti Codices mordicus istud tenent omnes, *Herodoteae* abundantiae congruens. Tale *Libanii* de *Chirone*, *Achillis* nutritore, καὶ πενταύρου σῶμα διφύεις καὶ τροφία μισάνθρωπον καὶ τροφὴν ἐξηγριωμένην, in *Basilico T. II. p. 108.* Pertinet huc ex marmore *Farnesiano* apud *Donium Class. I. p. 34.* ΟΤΤΩ ΔΕ, Hercules, ΕΠΙ ΣΚΥΘΙΑΝ ΔΙΑΒΑΣ ΑΡΑ . . . ΜΑΧΑΙ ΕΝΙΚΑΣΕ ΤΑ ΔΕ ΘΥΓΑΤΡΙ ΑΥΤΟΥ ΣΥΤΤΕΝΟΜΕΝΟΣ ΕΧΙΔΝΑ ΤΙΟΥΣ ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ ΕΘΕΤΟ ΚΑΙ ΣΚΥΘΑΝ. Sic scribenda, quae a *Sponio*, *Donio*, *Muratorio* mendose publicata. In plerisque uxor consensu magni viri *Th. Reinesii*, *Inscript. Cl. IV. 12. p. 349.* et quod nunc conperio, *Ed. Corsini*, cuius eruditus in *Lapidem* commentarius exstat. Quod ille autem mancum ΑΡΑ . . . aut, ut in *Blanchini* schedis, ΑΡΑΣΑΤ . . . ΑΓΑΘΥΡΕΟΝ pingit, non laudo. Quis docuit *Echidnae* patrem fuisse *Agathyrsum*? Latet verum regis nomen; cetera de *Echidna*, *Agathyrso* et *Scytha*, eius et *Herculis* filiis, ab *Herodoto* abesse non debuerunt. WESS.

Ibid. Ἐχιδνὰν διφύεα) Coniecturam nonneminis, [is fuerat ipse *Valckenarius*, ad *Euripid. Phoeniss. vs. 1030.*]

vocem διφύα proscribentis, Eustathio praetermissam ad Dionys. vs. 310. suo iure reiecit Wesseling. in Diss. Herod. pag. 25. Et certe Sphingis memor eruditulus *μυζοπαρθενον* aequè addere potuerat ad Herodotea, *εὐρεῖν ἐν ἄνθρω τινὰ Ἐχιδνάν* (cur non *ἐχιδνὴν* scriberetur aut *Ἐχιδνήν*?) διφύα, τῆς τὰ μὲν ἄνω ἀπὸ τῶν γλουτίων εἶναι γυναικὸς, τὰ δὲ ἐνερθεῖν, ὄφιός. Cecropem ad eandem rationem crediderunt dictum διφύη: atque equis commissos permixtosque Centauros, Διφυῆ τ' ἄμικτον ἰπποβάμονα στρατόν, Soph. Trach. 1110. Herodoteae memor fabulae Diodorus filio patrem supponit lib. II. 43. μυθολογεῖσι Σκύθαι γηγενῇ παρ' αὐτοῖς γενέσθαι παρθένον, ταύτην δ' ἔχειν τὰ μὲν ἄνω μέρη τοῦ σώματος μέχρι τῆς ζώνης γυναικεῖα· τὰ δὲ κατώτερα ἐχιδνῆς· ταύτῃ δὲ Δία μιγέντα γενῆσαι παῖδα Σκύθην ὀνομα. Mela II. 1. Basilidis ab Hercule et Echidna generis principia sunt. Herodotus c. 10. a Scytha Herculis filio γενέσθαι αἱ τὸς αἰεὶ βασιλῆας γινομένους Σκυθίων. Plus semel οἱ καλεόμενοι Βασιλῆοι Σκύθαι memorantur. VALCK. — Quod *ἐχιδνὴν* potius, quam *ἐχιδνάν*, scribendum Vir doctissimus censuit; non recordatus erat, puto, etiam *θάλασσαν* et *γέφυραν*, et similia, dicere Nostrum, non *θαλάσσην* aut *γεφύρην*. S.

17. *ἐπειὶν γένωνται τρόφεις*) Homeri κύμα τρόφι tractans Eustath. in Od. γ'. p. 128, 17. attulit et Herodotea. Τρόφεις in istis redduntur τέλειοι ἄνδρες: ipse mox Herod. interpretatur, *ἐπειὶν ἀνδρωθέντας ἶδναι τοὺς παῖδας*. Platonis est in Menex. T. II. p. 249. A. *ἐπειδὴν εἰς ἀνδρὸς τέλος ἴωσιν*. Bionis Eid. II. 14. *ἦν δ' ἀνέρος ἐς μέτρον ἔλθης*. Herodoteum propius accedit Μωσῆς μέγας γενόμενος, Ep. ad Hebr. xi, 24. μέγας ὢν in Aristoph. Nub. 69. Andocidis p. 16, 38. Τρόφεις est μέγας et παχύς. Hesych.: Τροφιοῦται, παχύνεται. Τρέφειν proprie notabat comprimere, condensare; caseus, lac condensatum et pressum, τροφαλῖς. γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Aelian. Nat. An. XVI. 32. Theocrit. XXV. 106. *τρέφε πλὴνα τυρὸν*. In Galeni gloss. Τρόφεις redditur εὐτροφος, παχύς: apud Hesych. εὐ τεθραμμένος. Nostro loco Τρόφεις sunt ἀνατεθραμμένοι. VALCK.

24. *κατὰ τὰδε ζωννύμενον*) Viri docti, quibus ζωστήρι τῷδε ὥδε καταζων. blandiebatur, hoc in posterum praeferent. Non dissimile se dabit c. 76. huius Musae. Omnia hic Hercules δαικτικῶς, tum in arcu, tum balteo. Porro dedecus editorum priorum ἐνετέλλομαι deteresi. WESS.

CAP. X. 9. τῆς ἐπιστολῆς μίμν.) Suum recipit. ἔλαγε δὲ ταῦτα ἐξ ἐπιστολῆς τῆς Δημαρχίου lib. VI. 50. Sophocles Aiac. 793. Πέμπει με σοὶ φέροντα τὰς γ' ἐπιστολάς Τυπάρης φυλάσσειν. Iterum Trachin. vs. 500. ὡς λόγων τ' ἐπιστολὰς φέρης. Alia consulto ob copias Stanleii ad Aeschyli Prometh. principium missa facio. WESS.

18. τὸ δὲ μοῦνον μηχανήσασθαι etc.) Schedarum vestigia premo; ac vicem Stephani, iniuria taxati, doleo. Mira Codices conspiratione τὸ repraesentant, et illi ex restituto dica nascetur? Cl. viri de his iudicium respice et mirare. Mihi Vallae Latina comoda erunt, modo μοῦνον femineo genere, ut in scriptis lib. VII. 225. [VII. 224, 14.] putetur. Τὸ δὲ, id, quod supra deposuit, matrem solam Scythae F. parasse atque excogitasse. WESS. — Adverbium fuerit μόνον, non foeminei generis nomen adiectivum. Nec VII. 224, 14. μόνου, quod ibi mssti dedere, foeminei generis est, sed ad τέκνου legitime refertur. S.

CAP. XI. 3. πιασθέντας) Hanc ego formam [quae olim hic obtinuerat] si hic et alibi Codices adfirmarent, altera non mutarem: Attice quidem πιάζειν, Dorice per α scribebatur et Ionice. τράπειν, στράφειν, τάμνειν, Dorica non tantum sunt, sed et Ionica. VALCK. — Damnat h. l. formam istam proborum quorumque codicum consensus, nec alibi eadem usquam apud Nostrum recurrit. S.

[4. διαβαίντες ποταμὸν Ἀράξεια) Araxen fluvium h. l. vix alium intelligi posse, quam eum qui alias nomine Rha et Wolga celebratur, in Adnot. ad I. 202. p. 202. significavi. S.]

11. ὡς ἀπαλλάσσεσθαι πρῆγμα εἶν. μηδὲ πρὸς πολλοὺς δέομενον κινδυνύειν) πρῆγμα εἶν, opus ac utile fore. Sic lib. I. 79. εὐρήσκει πρῆγμα οἱ εἶναι ἐλαύνειν: et VII. 12. πάγχυ εὐρήσκει οἱ οὐ πρῆγμα εἶναι στρατεύεσθαι. Sequentia noluit intacta Abreschius Diluc. Thucyd. p. 488. cui πρῆγμα εἶναι et δέομενον idem. Herodoto δέομενος est rogitans lib. IX. 110. et saepe aliaa. Gronovii emendatio longe abit, et criminationem habet in inmerentem Stephanum atrocem. Scripsi ex ea librorum discordia, quod plurium nititur consensu, in verborum sententia haesitans. Quod si δέομενον aut δέομενα exsularet, nihil moraretur. Videlicet abeundum esse, neque contra plures periclitandum. At vetant membranae. Ergo-ne δέομενον

formandum, ut ex superiore δῆμον pendeat, aut δεομένων cum Reiskio? Fieri potest: nam ad absolutam non temere structuram vergo. Verum haec doctiores viderint. WESS. — Non videtur sollicitandum δεόμενον: quin potius complere hoc verbum dictionem ellipticam videtur, qua locis a Wess. citatis et I. 207, 9. utitur Herodotus. Quando enim πρῆγμα ἴσσι sequente infinitivo significat *opus et. utile est hoc facere*, vix alia ratione obtinere hanc vim dictio illa potest, nisi subintelligendo πρῆγμα ἴσσι δεόμενον, *res indiget, res postulat, ut hoc fiat*. Ita scripturam codicum tenendo, non indigebit hic locus speciosā alioqui Valckenarii emendatione. S.

Ibid. μηδὲ πρὸ πολλοῦ δεόμενα κινδ.) Procul dubio mendosa variis sunt coniecturis tentata; quibus nova succedat, non illa quidem verax, fortasse tamen ad veritatis investigationem profutura: nemo diffitebitur, opinor, ἀπαλλάσσειν πρῆγμα εἶναι, μηδὲ πρὸς πολλοῦς οὐδὲν [invito viro docto excidisse vox οὐδὲν videtur, cui ob praecedens μηδὲ vix erat hic locus:] δῖον μένοντας κινδυνεύειν, *ita rem esse comparatam, ut optimum videretur excedere regione, neque manendo atque adversus exercitum numerosum pugnando frustra se obicere periculo*. VALCK. — Vide superiorem Adnotationem. S.

19. κακὰ ἐπίδοξα) Laurentii mala evidētia peccant. Futura sunt, quaeque expectantur. Antiphon, Ἐξαπολογ. p. 120. ἐκ γὰρ τῶν μεταβολῶν ἐπίδοξος ἢ δυσπραγία. Lycurgus c. Leocrat. p. 148. μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι. Ex Herodoto plura Portus, Alberti in Hesych. et fortasse ad lib. VI. 12. WESS. — Ibi quidem nihil a viro docto adnotatum. S.

Ibid. κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνει) Non sane sunt mala evidētia; sed ὅσα φεύγοντας ἐκ τῆς πατρίδος κακὰ ἐπίδοξα καταλαμβάνειν, quot calamitates ex patria profugis probabiliter supervenirent. Vim verbi καταλαμβάνειν in malis sitam, quae nos subito corripiunt et opprimunt, explicuit Tib. Hemsterh. ad Luciani Somn. §. 12. τὰ προσδόκῃμα dicuntur et Ἐπίδοξα. Quae tanquam futura probabiliter possunt expectari, ἐπίδοξα ὄντα γινίσθαι vel γινησθαι. Postremum pro γινησθαι restituendum est Lycurgo c. Leocr. p. 148, 42. διὰ τὸ μὴ ἐν τοῖς πρότερον χρόνοις γινησθαι τοιοῦτον μὴδὲν, μήτε ἐν τοῖς μέλλουσιν ἐπίδοξον εἶναι γινησθαι. Antiphon, ἐπίδοξον ὄντα παθεῖν εἶμι μίξω, p. 115, 22. vid. et p. 120, 12. Aeschines Orator

p. 77, 19. frequentat in primis *Isocrates*. Apud *Athen.* I. p. 17. b. ex *Eustathio* sic supplenda sunt *Apionis* verba: *εὐελπιν εἶναι τῷ γάμῳ, ἐπιδόξον ὄντα λαβεῖν τὴν βασιλείαν*. [Quia potius interpretationis caussa ab *Eustathio* adiecta sunt posteriora verba, et *βασιλείαν* scribendum.] *Herod.* I. 89. *τάδε τοι ἐξ αὐτῶν ἐπιδόξα γενέσθαι*. VI. 12. *πολλοὶ ἐπιδόξοι τῶν τούτου πείσσεσθαι εἰσὶ*. In Gloss. *Herod.* *Ἐπιδόξος* redditur *προσδοκιμος*: hunc etiam usum attigerunt *Ammon.* *Phryn.* *Thomas.* VALCK. — In *καταλαμβάνει* nihil hic, quod sciam, variant libri: sed et mihi cum *Viro* docto videtur *καταλαμβάνειν* scripsisse *Herodotus*, ac fortasse *ἐπιδόξα* *ἔστι καταλαμβάνειν* scripserat. S.

24. *καὶ σφῶν*) Praemissam his voculam non spernerem si legeretur: *τῇ καὶ σφῶν ἔτι δῆλός ἐστι ὁ τόφος*, qua parte regionis eorum etiam adhuc exstat sepulcrum. Forsan quis vocem malit *Herodoteam*, quae facilius a syllaba potuit absorberi proxima, *ἵνα καὶ σφῶν*, ubi. VALCK.

CAP. XII. 3. *ἔστι δὲ Πορθμῆϊα Κιμμέρια*) Vici nomen fuit ad *Maeotidis* ostium. *Stephan. Byz.* *Πόρθμια*, *κώμη ἐπὶ στόματι τῆς Μαιώτιδος λίμνης*. Auctor *Peripli Ponti Euxini*, ab *Is. Vossio* vulgatus, modo *Πορθμίον*, modo *Πορθμίτιδα κώμην*, τὴν ἐν τῷ στόμῳ τῆς *Μαιώτιδος λίμνης* p. 141. et 147. Atque optime hoc ampl. *Bouherius* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 199. in eo nimius, quod ex *Stephano* Nostrum corrigit. *Πορθμῆϊα* Ionibus placuerunt. Forte et *χώρῳ* *Arch.* et *Vind.* opportuna erit statio. [ubi nunc *χώρῳ*.] Idem certe *Peripli* scriptor *Κιμμερῖδα πόλιν*, ἀπὸ *Κιμμερῶν βαρβάρων κεκλημένην* memoravit. WESS. — In *Arch.* et *Vind.* est καὶ τῷ χώρῳ: sed in nostro *Pd.* nude καὶ χώρῳ. S.

7. *πόλις Ἑλλάς οἰκίσται*) Non longe absum ab *οἰκῆται* aut *οἰκέται*, quod in *Vind.* et *Eustath.* Sollemne *Herodoto*, sicuti lib. I. 193. adscriptum. *Ἀμαρτόντες τῆς ὁδοῦ* [l. 9.] suspectum citra causam fuit. Spectantur, quae cum cura fuerunt perscripta lib. I. c. 103. Statim [lin. 11.] *ἐς τὴν* si scriba *Arch.* voluit, patronus non deerit lib. II. 157. Ceteroqui perpetua in *ἐς δ* et *ἐς οὗ* conmutatio, sicuti IV. 160. 166. etc. WESS. — Latinis nostris interserenda h. l. verba, donec *Mediam* sunt ingressi. S.

13. *τραφέντες*) Vulgata deterior est lectio *Arch.* *στραφέντες*: melior videretur, si qui darent *Codd.* *ἐκτραφέντες*. De

recta via *deflectere* passim dicitur ἐκτρέπεται, etiam Herodoto II. 80. εἰκονοῖ τῆς ὁδοῦ καὶ ἐκτρέπονται: VI. 34. ἐκτρέπονται ἐπ' Ἀθηνῶν: et huius imitatori Pausaniae, p. 106. ἐκτραπίστα ἐκ τῆς ὁδοῦ: p. 107. p. 714. ὀλίγον τῆς εὐθείας ἐκτραπίσιν ἐς δεξιὰ. Abunde multa convexit Wetstenius in Ep. I. ad Tim. 1, 5. Lenius aures accidit ἐκτραπίνες quam ἐκτραφίνες: et leniora saepius Ionum more consecratur Noster; verum tamen in his formas Iones usurparunt asperiores, ut et veteres Attici. Herodoto frequentantur συλλαχθῆναι καταλαχθῆναι ἀπαλλαχθέντες (vid. ad Eurip. Phoen. nota p. 357.) et similia: adhibentur et κατεστράφθῃσαν ἐκτραφθέντων θαυθῆναι ἀρπαχθεῖς κλεφθέντων συμμιχθέντων. Forma lenior in his adamata fuit recentioribus Atticis. VALCK. — Conf. ad I. 130, 8. notata. S.

14. λεγόμενος λόγος εἴρηται) Eum in modum c. 77. ἤκουσα λόγον ἄλλον ὑπὸ Πελοποννησίων λεγόμενον: et lib. II. 47. ἔστι μὲν λόγος περὶ αὐτοῦ — λεγόμενος: tum c. 48. WESS. — Ad verbum εἴρηται, quod adiicitur, intelligendum pronomen μοι, a me exposita, relata est narratio. S.

CAP. XIII. 1. Ἀριστεὺς ὁ Καντροβίου) Patrem Aristaeae Proconnesii Calistrobium vertit Valla, codicis scriptura deceptus. Tzetzes Chil. II. et VII. et Suidas rectius. WESS.

2. ποίων ἔπια) Τὰ νῦν ὑπ' Ἑλλήνων Ἀριμάστεια καλεῖται. c. 14. Insulsi, quod condidisse credebatur ille praestigiator, poematis enarrat etiam argumentum Pausanias I. p. 58. qui meminit eiusdem lib. V. p. 392. Hoc veluti fonte Scythica Herodotum non pauca derivasse suspicari licet ex istis, quae dedit ex hoc fabulatore Gellius Noct. Att. IX. 5. Franc. Portus haud absurde putabat ad lacunam explendam intersertos huius carminis aliquot versus Longino π. 7. φ. sect. 7. Ante Meursium et I. A. Fabricium accurate suo more de Aristea, magnus iam egerat Vossius de Hist. Gr. IV. c. 2. VALCK.

10. ἐπὶ τῇ νοτίῃ θαλάσσῃ) Hyperboreos Aristaeas pertinere aiebat ἐπὶ θαλάσσαν, [L. 5 seq.] mare illud nullo titulo ornans. Voluit fortasse septemtrionale; quo nomine Herodotus aut mediterraneum aut Pontum Euxinum signat c. 37. et 42. [nempe respectu Asiae minoris et Aegypti.] Quae porro νοτὴν θαλάσσαν? Nostro non aliud, quam quod aliis rubrum mare, dictis locis; ac lib. II. 158. Cimmericos vero,

etsi de eorum sede discordia ingens, quis ad Oceanum orientis locavit? Si Caspium intelligas aut Pontum, habita Oceani septemtrionalis ratione, usus impedit. Fabulator Aristeeas in his ineptus tenetur. WESS. — Fabulatorem novimus hominem: sed quidni ei licuerit Pontum Euxinum respectu sedium quae olim Cimmeriorum fuerint australe mare nominare? S.

CAP. XIV. 1. et seqq. Καὶ ὅθεν μὲν ἦν Ἀριστείας etc.) Hinc orsus quae sequuntur in c. 14. et 15. descripsit Origenes III. contr. Cels. p. 125. et 126. ubi prostant nonnulla melius scripta quam in Edd. vulgantur Herodoti; qualia sunt vs. 14. et 21. τῷ νέον: [l. 7. et 13. At vide Nostrum IX. 22 extr. et 23, 4, 6. et 8.] (mendosum ἀγγελίοντα Parisiis in Ed. splendida Orig. non debuerat iterari:) vs. 16. τινός: [l. 8.] et ἀμφισβασίας, et vs. 20. ἀμφισβασίαν: [l. 9. et 12.] tum vs. 28. [c. xv. 1.] τὰ δὲ δὲ οἶδα, pro τὰ δὲ. Porro vs. 34. [xv, 6.] ἐς τὴν χώραν, quod praebet etiam instus: et vs. 40. [xv, 11.] καὶ τὸν μὲν, εἰπόντα ταῦτα. Herodotum sequutus fabulam de Aristeeas Tzetzes enarrat Hist. Chil. II. vs. 724 - 735. et ex Origene repetitam, quod e Pindari mentione liquet, Aeneas Gazaes in Theophr. p. 77. Qui, sicut Aristeeas, post mortem revixisse crederentur, plures commemorantur apud veteres. Luculenta quaedam ex historia Graeca recentiori producit exempla, quaeque alibi non temere reperiās, Proclus in ista parte commentarii in lib. X. de Rep. Platonis, quam ex msto Flor. Alex. Morus evulgavit in notis ad Ev. Ioann. xi, 39., prodidit, occasione venustae Platonis de Ere Pamphylio fabulae narratae p. 614. cuius similem de Thespies Solensi dabit Plutarch. T. II. pag. 563. De Mare quodam fabulabantur, ὅτι τρεῖς ἀποθανόντων ἀνέβησαν τρεῖς, Aelian. Var. Hist. IX. 16. VALCK.

2. ὁ ταῦτα εἶπας, εἴρηται) Manuscriptorum ὁ ταῦτα ποιήσας, εἴρηται, a Scriptoris more non abludit. Mox c. 16. ἐν τοῖς ἔπεισι ποίων Aristeeas. Tale, ταῦτα δὲ Ἀλκαῖος ἐν μέλει ποιήσας, lib. V. 95. Plura ad lib. II. 63. WESS. — Paulo ante, ποίων ἔπεια dixerat, cap. 13, 2. Quum extremo cap. 12. εἴρηται dixerit, facile credas, variandi causa h. l. εἴρηται ei placuisse. S.

9. ἐς ἀμφισβασίας) Error calami [in ms. Med.] ἀμφισβασίας dedit. Suidae si fides, ἀρχιβασιλῆν et ἀρχιβασιλῆν Iones

dixerunt, inque illis *Heracitus*. Musae istud non norunt, quarum in scriptis Codd. λόγων ἀμφισβασίη lib. VIII. 81., et ἀμφισβασίων lib. IX. 73., unde auctoritas *Origenis*, quod enotatum, ἀμφισβασίειν. Placuit [l. 10.] ἐξ Ἀρτακίης πόλεως. *Apolloñ. Rhod.* I. 957. κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ, ubi Schol. [At ibi Ἀρτακίη est gentile adiectivum.] Ceterum *Tzetzes* Chil. II. 726. aut mendosus est, aut historiam vitiauit, *Aristeam* ex *Herodoto* εἰς χαλκεῖον deducens; tum Κλείσας δ' εὐθέως ὁ χαλκεὺς ἐκείνο τὸ χαλκεῖον. Stabit, ubi κναφεὺς et κναφεῖον scriptum fuerit, versui modulus. WESS.

CAP. XV. 3. καὶ τριηκοσίοισι) Non dicit, ad suum aevum tot abiisse annos: nam stolide *Tzetzes* Ἐφ' Ἡροδότου γέγονε καὶ πάλιν ἀνεφάνη, acsi eius tempore *Aristeas*, evolutis illis annis, adparuisset. Multa *G. Io. Vossius* de *Aristeae* coniecta in *Olymp.* l. aetate, quae his adversantur. Sive enim maiorem, seu minorem ex msstorum dissensu annorum numerum adoptaveris, superabit primam *Olympiadem*. *Strabo*, *Tatianus*, *Eustathius*, quos *Meursius*, *Fabricius*, viri Cl., excitarunt, Homero priorem et praeceptorem ex quorundam traditione perhibent: Nostro, modo ratio temporis ducatur, fere consentiente. Iunge *H. Dodwelli* Diss. III. de Cycl. p. 130. disputationem. WESS.

18. παρ' αὐτῷ τῷ ἀγάλματι) Iuxta aram, τῷ βωμῷ, (cuius solius antea mentio, statuæ nulla,) *Valla*. Verum *Laurentio* schedae, reluctantur cunctae, suo Marte aram ex praemissis formanti. Videntur *Metapontini* *Aristeae* statuam et aliam *Apollini* cum ara dedicasse: huc *Arch.* περίξ αὐτῶν, circum utramque statuam, vergit. Rediit illud, ad rem per necessarium. *Lauros* autem, aram et imagines circumstantes, ex aere fuisse, *Athenaei* indicio lib. XIII. p. 605. c. novimus. WESS. — Vide Adnotationem continuo sequentem. S.

18 et seq. περί δὲ αὐτόν) In Codicibus inventum praestat, περί δὲ αὐτόν δάφναι ἑσταῖσι: quia nempe *Herodoteum* est. IV. 79. τὴν περίξ λευκεῦ λίθου Σφίγγες -- ἑστασαν: rursus τὴν περίξ c. 52. porro c. 180. περίξ τὴν Τριτωνίδα λίμνην οἰκίοντι: c. 152. περίξ αὐτόν pro αὐτοῦ recte dedit *Gron.* III. 158. περίξ τὸ τέλχος, quod alibi dicit κύκλῳ τοῦ τέλχος. VALCK. — Recte laudatur περίξ: et plerumque quidem cum quarto casu praepositionem hanc construit *Noster*, ut in exemplis

a *Valek.* prolatis, quibus item unum aut alterum adlici poterat; sed nonnumquam etiam cum genitivo; quem non modo IV. 152, 17. et II. 91, 6. praeferunt plerique codices, verum etiam I. 179, 13. ad unum omnes in *πίριξ τοῦ τείχεος* consentiunt. Nec tamen opus fuerit, ut cum *Wess.* *πίριξ αὐτῶν* h. l. vulgato *αὐτὸν* praeferatur, quod percommode ad τὸν Ἀριστίω ἀνδριάντα referri posse videtur. S.

CAP. XVI. 2. οὐδεὶς οἶδε ἀτρεκέως ὅ τι τὸ etc.) *Litem* schedae τῷ ἀτρεκέως intentant, satis ceteroqui frequentato: quod offerunt, redibit lib. V. 9. Iure quoque ὡς, cui suus olim locus post ἀτρεκέως, in exsilium agunt. Aldinum porro et scriptorum quorundam οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, [I. 4.] *Celeb. Gronovius* non male explicuit ratumque voluit, [nempe intelligens, οὐδενὸς αὐτόπτεω ἰδύνατο πειθέσθαι.] oblitus οὐδὲ γὰρ οὐδὲ virtutem addere orationi. *Lucianus* Q. Scrib. Hist. c. 51. Οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκείναι χρυσόν: tum *Nigrin.* c. 6. οὐδὲ γὰρ οὐδὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι δέμης: ubi *Hemsterh.* plura. *WESS.*

4. οὐδενὸς γὰρ οὐδὲ) *Ista lectio* Medicea nullo se pacto poterit tueri: quae ante obtinebat, nihil habet illa quod *Herodoti* lectorem offendere debuisset, quem scripsisse puto: οὐδενὸς γὰρ δὴ, αὐτόπτεω εἰδέναι φαμένου, δύναμαι πειθέσθαι: οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης, (τοῦ πέρι (sic *Arch.*) ὀλίγῳ πρότερον τούτων μνήμην ἐποιέμην,) οὐδὲ οὗτος προσωτέρω Ἰσηδόνων -- ἔφησε ἀπικέσθαι. Quorum primum his concinit e lib. III. cap. 115. οὐδενὸς αὐτόπτεω γενομένου δύναμαι ἀκούσαι. *Herodoti* miror Editorem offensum cadem negandi vocula sic repetita, οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Ἀριστίης: ad quae cum parenthesi quaedam interiecisset, suo more posuit iterum οὐδὲ οὗτος etc. *Homero* frequentatum illud οὐδὲ γὰρ οὐδὲ auferri non debuerat τῷ Ὀμηρικωτάτῳ. In *Platonis* legitur *Soph.* p. 251. ε. μηδὲν μηδὲν (μηδὲ) μηδεμίαν δύναμιν ἔχειν κοινωνίας εἰς μηδέν: in *Theaet.* pag. 180. A. περὶ αὐτῶν οὐδέποτε οὐδὲν πρὸς οὐδένα αὐτῶν. *VALCK.*

9. ἀκοῇ ἐκικέσθαι) *Perperam* vox prior proscribitur; quam si noluisse, ὅσον ἡμεῖς ιστορεῦντες ἐπὶ μακρότατον αἶψά τ' ἐγεγόνεθα ἐκικέσθαι scripsisset sine dubio, ut cap. 192. et II. 33. Quid multa? Ὅσον καὶ ἐγὼ δυνατός εἰμι ἐπὶ μακρότατον ἐκικέσθαι ἀκοῇ posuit ipse lib. I. c. 171. *WESS.*

CAP. XVII. 5. Ἀλαζώνες καλέονται) *Praecipue*

Stephani Byz. monitum et Codices cap. 52. amplector. Sic in Ἀλαζῶν Ethnicographus, ὁξύνεται διὰ τὸ ἐπιθετικὸν καὶ φυλάττει τὸ ὦ πρὸς ἀντιδιαστολήν. Ex Homero Iliad. β'. 856. sumserunt Ἀλαζῶνας librarii, quibus comoda in Poëta sedes, non hic. Multa Strabo XII. pag. 827., [p. 550. v. ed. Cas.] primo adspectu Vallae et Arch. favens, sed re curatius introspecta minime. Verba ibi haerent in mendo, lenissima Holstenii ad Stephanum medicina sanitati reddita. WESS. — Vide quae in *Var. Lect.* notavimus, ubi in fine προαλαζῶν, ἀλαζῶνος, scriptum oportebat ἀλαζῶν, ἀλαζόνος: nempe sic scribitur declinaturque appellativum nomen; a quo ut distinguatur proprium populi nomen, non modo ὦ in obliquis casibus hoc retinet, sed et accentum retrahit, ut fere fit in propriis nominibus quae eandem cum appellativis formam habent. Cuius moris memor quisquis vulgatam apud Stephanum Byz. scripturam curatius expenderit, mecum puto fatebitur, non Ἀλαζῶν, sed Ἀλάζων, nec ὁξύνεται, sed παροξύνεται scripsisse Ethnicographum. S.

7. κρόμμνα καὶ σκόροδα) Iungunt Alexandrini Interp. τὰ κρόμμνα καὶ τὰ σκόρδα Numer. xi, 5. In Geoponicis lib. XII. 30. crebra τὰ σκόρδα, etiam apud alios Graeciae labentis scriptores in Du Cangii Glossario. Quod nunc cernitur, Herodoti et veterum est: cf. lib. II. 125. WESS.

11. τὸ πρὸς βορῆν ἄνεμον, ἔρημος etc.) Nullus dubitavi ita ex scriptoris adsuetudine refingere et hic et deinceps. Ecce tibi ex cap. 20. Μεταρχλαίων δὲ τὸ κατύπερθε — ἔρημος ἴσθι ἀνθρώπων: et cap. 185. τὸ πρὸς νότον — ἔρημος — καὶ ἀξυλὸς ἴσθι χώρη: tum c. 191. τὸ πρὸς ἐσπέρης ὀρεινὴ τε καίερα καὶ δασέα καὶ θηριώδης. Pauca haec de multis. [cf. c. 18, 6. et 8.] Consentit de Neurorum situ Scymnus Chius, optime adiutus ab Is. Vossio ad Peripl. Pont. Euxin. p. 135. edit. Gronov. WESS. — De accentu vocis ἐρήμος dictum in *Var. Lect.* h. l. et ad I. 117, 18. alibique. Ante Reizium recte Portus monuerat, ex veterum Atticorum Ionumque more ἐρήμος, ὁμοῖος, ἱεοῖμος, hoc tono scribi: conf. Koen et quos ille laudat ad Gregor. de Dialect. pag. 21. nuperae editionis: et sic optimi quique mssii, atque in posterioribus Herodoti Musis etiam ed. Wess. cum aliis, v. gr. VIII. 51, 6. IX. 58, 2. et 5. Est autem ἐρήμος ex Nostri usu non mi-

nus foeminini quam masculini generis; qua ratione etiam τὴν ἱρῆμεν dicit c. 18, 10. et alibi. S.

CAP. XVIII. [2. πρῶτον μὲν ἡ Ἰλλίη] De hac *Hylaea* (quasi dicas *Sylvestri Scythia*) conf. cap. 19. 54. 55. et 76. S.]

Ibid. ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνθρώποι οἰκίουνσι Σκύθαι) Causae nihil, opinor, adferri poterit, cur hi soli dicerentur ἀνθρώποι Σκύθαι γεωργοί. Ut correctionem meam minus etiam peritis adprobem, ponam primum in *Philostrato* vulgata de *Vit. Apollon.* VII. c. 2. Ἡρακλείδης καὶ Πύθων, οἱ Κότυν ἀποκτείναντες τὸν Θωῤῃκα, ἀνθρωπίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω. Corrigendum absque ulla dubitatione Αἰνίῳ μὲν ἦσθην ἄμφω: erant quidem ambo *Aenii*, sive ex urbe *Aeno* orti: librarii crediderunt esse vocem ἀνθρωπίῳ in ἀνω usitato more scribendi contractam. Similis hoc in loco *Herodoti* peperit errorem ratio: ἀνω in ἀνω transmutandum arbitror atque adeo legendum ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνω οἰκίουνσι Σκύθαι Γεωργοί: abhinc longius a mari remoti *Scythae* habitant *Georgi*. Proxime praecedunt, διαβάντι τὸν Βορυσθένα ἀπὸ θαλάσσης πρῶτον μὲν ἡ Ἰλλίη: commode succedunt emendata, ἀπὸ δὲ ταύτης ἀνω οἰκίουνσι Σκύθαι Γεωργοί. Sic loqui solet: II. 7. ὁδὸς ἐς τὴν Ἡλιούπολιν ἀπὸ θαλάσσης ἀνω ἴκνται: cap. 155. ἀναπλένται ἀπὸ θαλάσσης ἀνω. Ad istam rationem ἡ ἀνω Ἀσία et ἡ κάτω memorantur; *Herodoto* τῆς Ἀσίας τὰ κάτω, et τὰ ἀνω αὐτῆς. Mari vicini, οἱ κάτω, et οἰκεῖν κάτω dicuntur; ἀνω οἰκεῖν et οἱ ἀνω, qui a mari sunt remotiores: eiusdem gentis atque urbis distinguuntur οἱ ἀνω et οἱ κάτω. Similia quaevis ad istam rationem sunt intelligenda: *Thucyd.* II. 83. οἱ ἀπὸ θαλάσσης ἀνω Ἀκαρναῖες: cap. 98. τὴν ἀνω Μακεδονίαν: I. 137. μετὰ τῶν κάτω Περσῶν τινες πορευθεὶς ἀνω: VIII. 5. *Dario* στρατηγὸς ἦν τῶν κάτω: II. 100. ἀπὸ τῶν ἀνω ἐκμαχῶν. Distinguit *Diodorus*. Sic τὰς παραθαλαττίους πόλεις, τὴν μετόγειον, et τοὺς ἀνω τόπους, XX. 59. πόλεις τὰς ἀνω et πλησίον θαλάσσης opponit *Xenophon.* Κυρ. Παιδ. VII. p. 106, 28. et alibi: *Philostrato* memoratur *Vit. Apoll.* V. 24. ἡ Ἀλεξάνδρεια καὶ ἡ Αἴγυπτος ἡ ἀνω. *Smyrnaei* οἱ ἀνω et οἱ ἐπὶ θαλάττῃ, de *Vit. Sophist.* pag. 531. Praeter alios pagus fuit *Attices* eiusdem nominis duplex, teste *Harpocr.* Λαμπτραί, αἱ μὲν παράλαι, αἱ δὲ καδύπερθεν: illinc ortus quis in *Aristophanis* *Amphiarao* Λαμπρεὺς ἔγωγε τῶν κάτω. *Herodotea* propius accedit finis libri

quinti Pausaniae: οἰκοῦσι δὲ ἀπὸ θαλάσσης ἄνω τῆς πρὸς Σάνη πόλει: contrarium κάτω οἰκεῖν praebet Thucyd. I. 7. ὅσοι ὄντες οὐ θαλάσσιοι κάτω ὤκουν: quod ibi sequitur, καὶ μέχρι τοῦδε ἔτι ἀνωκισμένοι εἰσὶ, non debebat tentari; idem significans ac ἄνω οἰκοῦσι, atque adeo ἀπὸ θαλάσσης: hinc explicandum ἀνοικίζεσθαι εἰς τὸν Δαφνεῦντα, VIII. 31. et Aristoph. Pace vs. 206. In Pausan. X. pag. 838. scripserim: ἀνωκίσαντο εἰς τὰ ὑψηλὰ καὶ οὗτοι τῆς νήσου. VALCK. — Si ἀπὸ δὲ ταύτης ad terram desertam referretur paullo ante memoratam, non incommode nunc dictum videri deberet, proxime post hanc homines habitare, nempe Scythas agricolas: idque deceptit librarios qui ἀνθρωποι ex ἄνω fecerunt. Quae in Periplo Ponti Euxini, ad quem in Var. Lect. provocavi, leguntur, ea ex Scymni Chii senariis in solutam orationem translata esse constat. Versiculi huc spectantes supersunt in Scymni Fragmento, quod ad calcem Notarum L. Holstenii in Stephanum Byz. editum est, et in Hudsoni Geogr. Minor. Vol. II. repetitum; sunt autem huiusmodi, pag. 49. ed. Huds. pag. 378. apud Holstenium:

Πρὸς ἀνατολὰς δ' ἐκβάντι τὸν Βορυσθένην
τοὺς τὴν λεγομένην Ὑβλαν οἰκοῦντας Σκύθας
εἶναι δὲ Γεωργούς ἐχομένους τούτων ἄνω.

Et haec quidem ex Ephoro refert Scymnus: esse autem ex Herodoteo fonte hausta adparet. Ὑβλαν vero quum in illo terrarum tractu nemo noverit, haud dubie medius istorum versiculorum (partim cum Is. Vossio, ad Peripl. pag. 135.) in hunc modum fuerit corrigendus;

τὴν λεγομένην Ὑλαιαν οἰκοῦντας Σκύθας. S.

3. οἰκόντες ἐπὶ τῷ Ὑπάνι) Male mssti ὑπὸ τῷ Ὑπάνι. Posita urbs πρὸς τῷ Ὑπάνιδι fuit in Dionis Chrys. Borysth. p. 437. et apud Scymnum; [p. 376. apud Holst. p. 46. ed. Huds.] prave quoque cap. 53. huius Musae. WESS. — Recte ἐπὶ Ald. et edd. omnes cum plerisque msstis. S.

[8 seq. πλόον -- ἡμερῶν ἔνδεκα) ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόον ait cap. 53, 20. S.]

9. ἥδη κατύπερθε τούτων ἔρημός ἐστι) Indueret pristinum colorem, deformior antea, oratio, modo ἥδε δὴ scriberetur. Talem suo tempore Scymnus consideravit, talem schædae. WESS. — In contextu sic edidit Wess. ἥδη δὲ κατύπερθε τούτων ἔρημός ἐστι, et sic etiam posteriores editores.

Antea edebatur ἥδε δὲ κατ' ὑπερθε τούτων ἡ ἔρμῳ ἴσσι, et sic ms. F. nisi quod ἱρῆμος hoc accentu scribit. Nos Arch. Vind. et nostrum Pc. sumus secuti. Particulae ἥδη commodior locus est l. 12. ubi eam etiam libri omnes agnoscunt. conf. ad c. 99; 7. Quando ἥδε δὲ se malle Wess. significavit, puto ἡ δὲ δὴ voluerat. Scymnus continuo post versiculos supra adpositos sic pergit: ἔπειτα πάλιν ἔρμῳ ἐπὶ πολὺν τόπον. S.

10. Ἀνδροφάγοι) De Androphagis cap. 106. uberiora. Adde observata his de locis Th. S. Bayero Comment. Acad. Petrop. T. XI. p. 337. WESS.

CAP. XX. 2. τὰ καλούμενα Βάσιλῃ δ' ἴσσι) Sic regionem Scytharum regionum, βασιλῆων, adpellat; nam H. Stephanus explicans regias domos longe erravit. Res ex sequentibus et cap. 56. constat. WESS. — Conf. c. 6, 5. ibique notata. S.

7. Μαίητιδος) Nomen paludis Maeotidis Ionicum cum mox mutatum Codices eunt, pravum urgunt institutum, iam c. 3. inceptum. Recte Μαίητις, l. 104., et hac Musa creberrime. Dabunt mssti τῆς Ἰστιαίητιδος, quae aliis Ἰστιαϊώτιδος, lib. VIII. 23. Statim [l. 8. pro τὰ δὲ αὐτ.] Cl. Reiskius τοὶ δὲ αὐτῶν, h. e. τινές. WESS.

CAP. XXI. 2. ἡ μὲν πρώτη τῶν λαξίων) Hesychio haec erant ob oculos, λαξίων, λήξεων, κληρώσεων. Suidae λᾶξιν, [λᾶξιν hoc accentu scribunt Suidae editt. vett.] μίξιν, μερισμόν, vitiosum, et ex Glossis Herodoti, quales manu exaratas possideo, derivatum est: λᾶξιν scripserat Criticus. [non μίξιν.] Inspice eruditissimi P. Leopardi Emend. lib. VII. 16., Lazios Vallae lenissime, sicuti decet, corrigentis. Et Lazios tamen, tanquam Scythicam nationem, Thesaurο suo addit Abr. Ortelius. Nollem Bayerus, vir doctissimus, Historiarum patrem erroris postulasset, quo Lazios, gentem Scythicam, in adpellativum converterit nomen. Nimmium indulsit suspicaci ingenio. Lazos seu Lazios serior novit aetas, neque eo loci, quem scriptor signat, sed ad Phasim amnem apud Procopium Bell. Pers. lib. II. Immo vero ipse verborum ordo, quod attendenti liquidum, docto viro refragatur. Perpende dicta eius Comment. Acad. Petrop. T. I. pag. 421. Scripsi autem [l. 6.] schedarum iussu ὑπεροικέουσι δὲ τοιούτων. Postulabat sermonis indoles, qua c. 13. Ἰσσηδῶν ὑπεροικεῖν Ἀριμάσπους; et cap. 37. τοιού-

τίων δ' ὑπεροικέουσιν -- Μῆδοι. WESS. — De scriptura penae-
cuta λαΐν (l. 6.) vide *Var. Lect.* et conf. IV. 114, 21. S.

[6. Βουδῖνοι] De Budinis conf. c. 108. et 123. S.]

CAP. XXII. 4. Θυσσαγέται) Ut hic, sic infra c. 123.
atque hinc *Stephanus Byz.* VALCK.

7. Ἰῦραι) In his equidem similibusque obscurioribus
iudicium sequeretur *Pintiani*, ex *Herodoto Melam* corrigentis
I. c. 19, 140. *Thyssagetae Iurcaeque vastas sylvas occupant*
alunturque venando; ζῶνσι ἀπὸ θήρης, *Herod.* Pro sua pietate
honus *A. Schottus* hinc quoque *Turcas* expulsos esse lae-
tabatur. Non alibi fortasse Ἰῦραι nisi cum *Thyssagetis*
etiam *Plinio* memorantur *Hist. Nat.* VI. c. 7. VALCK.

[8. λαχᾶ, scil. ὁ θηρῶν: adsumendus nominativus parti-
cipii ex praecedente nomine θήρης. conf. ad I. 132, 5. et II.
47, 16. S.]

14. τὸ πρὸς τὴν ἡὺ τετραμμένον) Scholion veram pes-
sum dedit vocem. Fuit olim πρὸς τὴν ἡὺ ἀποκλίναντι,
uti paullo antea ἀποκλίναντι μάλλον πρὸς ἀπηλιώτην ἀνε-
μον, et statim διεξελθόντι δὲ καὶ -- οἰκίσουσι. Atque hoc manu-
scripti profitentur, qui, si τὸ erasissent etiam, me ad re-
stitutionem adegissent. [Si impediret τὸ, posset ex ms. F.
τῷ adscisci: quo tamen nil opus esse videtur. De ἀπο-
κλίνοντι, quod nos praetulimus, dictum in *Var. Lect.*] In
praecedentibus [l. 12.] ἀσύνδετον non laudo: melius καὶ
ἐπιβάς schedarum. WESS. — Nec tamen coniunctivam
adsciverat particulam doctissimus Editor. S.

CAP. XXIII. 5. τῆς τρηχέως χώρου πολλὸν) Of-
fendunt ad πολλὸν τῆς χώρης, substituto πολλήν. [Scilicet
quum olim legeretur τῆς τρηχέως χώρης πολλὸν, adnotave-
rat *Reiskius*: „πολλὴν amant Attici dicere: nescio ta-
„men an sic scripserit *Herodotus*.“] Codices iustius: [quos
secutus est *Wess.*] tum quoque ἐκ γενεῆς. [quod et ipsum
ex *Arch.* et *Vind.* recepit *Wess.* consentientibus puto no-
stris *Pa. Pc. Pd.*] S. *Ioannis Euang.* cap. ix, 1. τυφλὸν ἐκ
γενεῆς non nescio, neque ἐκ γενεῆς κωφὸν *Sexti Empirici* lib.
XI. p. 733., nedum *Hesiodi Theog.* vs. 271. Nostri diver-
sior ratio, qua huius Musae [immo Musae III.] cap. 33.
καὶ γὰρ τίνα ἐκ γενεῆς νοῦσον μεν. λέγεται ἔχειν. De calvis istis
[*Φαλακροῖς*, *lin. C.*] et caussa calvitii *Zenobius* *Cent.* V. 25.
εἰσι δὲ φαλακροὶ διὰ τὴν φύσιν τοῦ ὕδατος, οὗ πίνουσι, καὶ αὐτοὶ καὶ

di γυναῖκες αὐτῶν ex scripto; [vide ibi Andr. Schotti Adnot.] quod, absurdum minime, unde acceperit, non vacat quaerere. WESS.

6. Φαλακροὶ ἐκ γυναικῶν) Et feminis et maribus nuda sunt capita, Mela l. 19 extr. de iisdem Argippaeis: verum adeoque quod scribit Plinius Hist. Nat. VI. c. 13. capillus iuxta feminis virisque in probro existimatur: a duce suo secedentem Solinum reprehendit Salmas. p. 209. De Myconiis quid tradiderint veteres, e Stephano notum in voc. Μύκωνος. Quae de hac gente praeterea dedit Mela, derivavit omnia ex Herodoto: His iustissimi mores; nemora pro domibus; alimenta baccarum: - - sacri itaque habentur; adeoque ipsos nemo de tam feris gentibus violat, ut aliis etiam ad eos confugisse pro asylo sit: postrema de his paene conversa: [l. 21 seqq.] τοὺς οὐδεὶς ἀδικεῖ ἀνθρώπων ἰσοὶ γὰρ λέγονται εἶναι. - - ὃς δὲ ἀνκαταφυγῇ εἰς τοὺς, ὅπ' οὐδενὸς ἀδικεῖται. Eadem Plinius expressit. Sacris autem his inviolatisque sive Scythis, seu Scytharum vicinis, iustitiae cultoribus atque humanitatis, eximie congruunt quae in laudem Scytharum occasione loci Homerei prodidit Strabo VII. pag. 455. v. p. 460. d. [p. 296. d. et 300. d. ed. Cas.] quaeque habet Iustinus II. 2. Continentia illis morum quoque iustitiam edidit, nihil alienum concupiscentibus. - - Plus in illis proficit vitiorum ignorantia, quam in his (Graecis) cognitio virtutis. VALCK.

[10. ποντικὸν μὲν οὖνομα τῷ δένδρῳ) Si corylum intelligit, cuius fructus avellana sylvestris veteribus vulgo nux Pontica dicebatur; mireris quid sit quod succum e fructu expressum l. 14. nigrum dicat. Quid sit vero quod Mannert; Vir doctus, Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. pag. 110. quaerat, arbor-ne Pontica intelligi cedrus Siberica debeat, ipse viderit. Idem, paullo ante, γένεια μεγάλα, ingentia membra virilia intelligens, miror unde id arripuerit inventum. γένειον Noster VI. 117, 12. barbam dixit: at h. l. recte mentum vulgo interpretantur. S.]

12. τοῦτο ἐπεὶ γένεται πέπων) Planissima lectio Casauboni, τοῦτον, ἐπεὶ γένεται πέπων, σακκεύουσι foret, si membranae addicerent. At, saepe sequius genus Herodotum amplecti, notum est. Vide magni viri Animadv. lib. II. 16. WESS. — Casauboni Animadversionem habes T. II. notae ed. Athenaei, p. 386. In vulgato autem τοῦτο, et in Herodot. T. V. P. II.

πίτον, nil variant libri, nec apud Herodot. nec apud Athen. Itaque mutare nefas. S.

13. σακκίουςι) σακίουςι Suidae offertur etiam ab Aelio Dionysio ap. Eustath. ad Homer. pag. 940, 18. [p. 914, 11. ed. Bas.] estque ex priscorum more, quo σάκος et σακύνειν praeferebant, in Moeride, Thoma M. et aliis. Σακύνειν tamen, uti Codices, Glossator San-Germanensis. De suspitione defectus, quam vir doctus in *Miscell. Lipsiens.* movit, nihil; nisi historicos non omnia minutatim persequi, dico: nihil quoque, cur παλάθας [lin. 16.] reddiderim. Suidas hinc hausit, seu potius ex Lexico Herodoteo, cuius L. Küsterus inmemor sincera Grammatici incrustavit. WESS.

Ibid. σακίουςι ιματίοιςι) Tentare non ausim. ἡθανίους venerat alicui in mentem. Sicut ἡθμόν, ἡθάνιον inter posula quoque recenset Athen. Secundum *Etymologum* erat Ἡθμός καὶ Ἡθάνιον, ἱργαλίον διατετρημένον πολλαῖς ὀπαῖς, δι' οὗ τὸ ὕγρον εἰσθᾶσι διακρίνειν τῶν παχυτέρων: sic ista pag. 422, 34. codex exhibet scriptus, ubi paulo post pro Ἐργωνᾶ ponendum, ἐν Ἐργων δ', operum libro primo. Haec respiciens Suidas habet: Σακύνουσι, τὸ ὑλίζουσι, παρ' Ἡροδότῃ: percolant. Ex Aelio Dionysio praebet eandem scriptionem Eustath. in Ἰλ. v. p. 914, 10. ab Attico σάκος, pro vulgari σάκκος, derivante Σακύνειν Herodoti. Σακύνειν et σακίζειν veteres, recentiores dixisse videntur σακκύνειν et σακκίζειν, saccare: vid. Salmas. in Solin. pag. 209. A. quique explicat vicina *Cassaub.* in Athen. II. cap. 16. VALCK. — Miratus sum Heerenium Virum doctissimum, σακκίουςι ιματίοιςι interpretantem in saccos infundunt, in *Ideen* etc. T. I. pag. 900. S.

16. παλάθας) Ad hunc modum eximenda voci litera est superflua. Παλάθας Auctor Glossarii Herod. hic recte interpretatur τὰ ἐκ τρυγῶς πλάσματα. Quae sic massae vulgo dicerentur docuit Wesseling. ad Diodori T. II. pag. 212. [ad lib. XVII. c. 67.] VALCK.

20. πῖλον στεγνὴν λευκῶν) Pro pileo, tegmen mallem coactile ex lana, quemadmodum c. 73. Erotianus, Πῖλοι καλοῦνται παρὰ Λάκωνσι τὰ συνεπλάσματα σκιᾶς χάριν πεποιημένα. Explicuit, monente Foesio, Hippocratea de tegumento currum Scythicorum, αὐταὶ δὲ πῖλοις περιπεφραγμέναι, muniti sunt coactilibus ex lana, Lib. de Aëre, Aq. p. 291. [sect. 93. ed. Coray, quem ad locum vide docti Editoris notata.]

Additur continuo [apud Hippocr.] *currus fabrefactos ὥσπερ εἰρήματα* esse, et ταῦτα δὲ καὶ στενὰ πρὸς ὕδωρ, καὶ πρὸς χιόνα καὶ τὰ πνεύματα: in Latinis, ipsique in angustum coarctati adversus omnes aquarum, nivis ac ventorum iniurias; quae rei non conveniunt. Στενὰ doctissimos homines in errorem induerunt: στενὰ, firma contra eas iniurias, reliquerat Hippocrates. Sed hoc occupavit Hemsterhusius noster ad Comici Plutum. [p. 369.] WESS. — Suum ibi Hippocrati restituere non neglexit doctissimus Coray. S.

24. τὰς διαφορὰς διαίροντες) Quia finitimorum dirimebant controversias velut arbitri, non absurde quis suspicabatur, Ionicum διαίροντες in usitatius illud fuisse demutatum: sed, qui litigantes dirimit, ὁ τὰ ἀμφισβητήσιμα διαίρων, Poluci VIII. 8. διαίρων τὰ ἀμφίλογα dicitur Xenophonti p. 538, 26. et Aristoph. Ran. vs. 1152. VALCK.

25. κατὰ Φεύγων κατὰ φύγην) Optime hoc suam in sedem, modo iniquior afuisset criminatio, restitutum. Th. Galeus vere Φεύγων ex Arch. enotavit, neque id futile prorsus. Homer. Ἰλ. ξ. 81. δὲ Φεύγων προφύγην κακόν. Herodotus V. 95. αὐτὸς μὲν Φεύγων ἐκφεύγει. WESS. — Vera videtur lectio Arch. δὲ ἀνὰ Φεύγων κατὰ φύγην etc. Plinius Hist. Nat. VI. 13. Sacros haberi narrant inviolatosque, --- nec ipsos modo, sed illos etiam qui ad eos perfugerint. VALCK.

26. Ἀργυππαῖος) Gentis nomen examinavit Salmasius ad Solin. pag. 147., attigerunt alii ap. Gronovium. Schedae Arch. et Vind. vulgato dicam scribunt, pariterque Ὀργυμπίος in Zenobii Cent. V. 25., quem non extrico. WESS. — Ἀργυππαῖος scribendum existinasse Salmasium in Plinianis pag. 209. memoravit h. l. Gronovius: et „Ante eum (inquit) „Turnebus in Notis ad Ciceron. de Fato pag. 64. ex „Mela, Arimphaei; prout etiam agnovit Grotius ad Mar- „cian. Capellam p. 214. --- Sed unus omnia Mediceus.“ — qui nempe cum edd. et aliis mssis in Ἀργυππαῖος consentit. Calmucas, quos hodie vocamus, cum Heerenio (Ideen T. I. p. 920.) et aliis viris doctis intelligi par est. S.

CAP. XXIV. 1. πολλὴ περιφάνεια τῆς χώρας) non prospectus est regionis, [ut habet Gron. cum Valla;] sed certa eius notitia. Quo usu Isaeus Or. de Apollodori Haered. pag. 66. [ed. Reisk. pag. 167.] WESS. — Eodem fere pertinet ille usus huius vocabuli, cuius plura exempla in Lexico

Polyb. pag. 270. et seq. num. 1. collecta dedimus. Possis eodem referre Polyb. VI. 43, 7. Ipse Scriptor noster optimus sui interpres est: Μέχρι μὲν δὴ τούτων; ait initio cap. seq., γινώσκεται, nempe ἡ χάρις. conf. cap. 26 extr. S.

CAP. XXV. 4. καὶ οὐδεὶς σφεα ὑπερβαίνει) Manifestus mutantium schedarum hic lapsus, [σφῆας scribentium, quod arripuit Gron.] dignus contemptu. Stolidior earumdem audacia [l. 6.] contra αἰγίποδας ἀνδρας. Nihil prosunt Cyrenaei περιπποβάται lib. V. 77., multoque minus equi ἱπποβάται Strabonis lib. VIII. p. 595. Quid enim in illis insolens? et cur sibi οὐ πιστὰ profiteretur? Non inepte quidem rem putarunt ridiculam, homines capripedes; [capricornos intelligunt viri docti:] ea enim novandi videtur causa fuisse: verum his in fabellis suum cuique relinquendum. De similibus naturae, fictis tamen, portentis Strabo lib. I. p. 73. [p. 43. ed. Cas.] WESS. — Capripedes homines figurate dictos existimavit Larcher, qui abrupta montium haud secus atque caprae conscendunt. S.

CAP. XXVI. 7. τὴν δὲ κεφαλὴν etc.) Aut diversa confudit Plato, aut alium habuit quem sequeretur auctorem, in Euthyd. pag. 299. E. ista scribens: θαυμασιώτερόν γε ἔστι ὅτι καὶ πίνουσιν (οἱ Σκύθαι) ἐκ τῶν ἑαυτῶν κρανίων περυσσόμενων, καὶ ταῦτα καθορῶσι, τὴν ἑαυτῶν κορυφὴν ἐν ταῖς χερσὶν ἔχοντες. Secundum Herod. IV. cap. 65. non parentum aut amicorum craniis utebantur Scythae tanquam poculis, sed hostium quos interfecissent, aut inimicorum saltem; Issedones soli parentum suorum crania deaurata custodiebant, et velut ἀγάλματα venerabantur, postquam cadaverum carnes cum alia commixtas comedissent: qua de re Davisius egit ad Ciceron. Tuscul. I. 48. p. 118. Platonis forte non recordabatur Salmas. in Solin. p. 192. Strabo quoque Scytharum fecit mentionem τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χρωμένων, VII. p. 458. A. et pag. 460. B. [pag. 238 extr. et 300. B. ed. Cas.] Apud Livium XXIII. 24. Galli Boii caput ducis (Postumii) praecisum ovantes templo -- intulere: purgato inde capite, ut mos iis est, calvam auro caelavere: idque sacrum vas iis erat, quo solennibus libarent; poculumque idem sacerdoti esse ac templi antistitibus. VALCK.

8. ἐκκαθάρσαντες κατὰ χρυσόῳσι) Per incommodum ἀποχρυσῶσι inaurandi significatione. Iunxit Artemidorus Onir.

lib. I. 52. ἵνα ἀπαργυρωθῇ καὶ ἀποχρυσωθῇ de servo, qui aere venditur. Verum mssti praestant. Tale lib. II. 130. καὶ ἔπειτα καταχρυσώσαντά μιν ταύτην. Gemina in re in Fragm. Pythagor. p. 713. τὸ δ' ὅστιον χρυσώσας καὶ ἀργυρώσας, πίνει ἐξ αὐτοῦ: et Noster IV. 65. ἔσθωθεν δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῳ: ubi in scriptis καταχρυσώσας. Mela Herodotea de Issedonibus [quos Essedonas ille nominat, II. 1.] ad hunc modum: capita ubi fabre expolivere, auro vincta pro poculis gerunt; ἀγάλμα, ut apud Homerum et alios, supellectilem intelligens, haud profecto inficete: αἱτε ἀγάλματι χρέωνται tale postulat. Is. Vossius aliter ad Pomponium. Τὰ γενέσια: [lin. 11.] Glossae San-German. non neglexerunt, optime declarata ab Ammonio. Non sunt natalitia, quae in Vallae Latinis erant. WESS. — Ammonius de Vocum Differentia, p. 34 seq. Τὰ μὲν Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων. — Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνηκότων, ἐν ἧ ἑκάστος ἡμέρα τετιθεύτηκε. S. CAP. XXVII. [3. χρυσοφύλακας Γρύπας. Conf. III. 116. S.]

5 seq. Σκυθιστὶ Ἀριμασπούς etc.) Proxime sequentia, Ἀριμαγάρ ἐν, primus, opinor, sic corrigenda censuit Io. Hartungus Thes. Crit. T. II. p. 636. Ἀρι μὲν γὰρ ἐν (1. τὸ ἐν) καλέουσι Σκύθαι, Μασπός δὲ τὸν ὀφθαλμόν: prout legisse videtur in suis Codd., quos habuit plures, Eustathius: vid. ad Dionys. Perieg. vs. 31. Idem ferme probavit G. Sopingius ad Hesych. in Ἀριμάπους: ubi docta prostat adnotatio Cl. nostri Albertii. De Arimaspiis quae huc spectent e Tzetze dedit et Gellio Stanleius ad Aeschyli Prom. vs. 803., memorantis τὸν μουνῶπα στρατὸν Ἀριμασπὸν ἱπποβάμονα. Cyclopes unoculi μονῶπες dicuntur, μονόμμητοι, et μονόγληνοι. In Reges Maecdoniae, Philippum Amyntae, et Antigonom, qui fuerunt ἐπερόφθαλμοι, frigida leguntur hic illic atque insulsa Graeculorum dicteria; hoc in Philippum Aristidis apud Philostratum de Vit. Soph. pag. 584., quo τοὺς Ἀριμασπούς (τοὺς μονομμάτους) ἔφη ξυγγενεῖς εἶναι τοῦ Φιλίππου. VALCK.

6. Ἀριμα γὰρ ἐν καλέουσι Σκύθαι etc.) Eustath. in Dionys. Arimaspos ex Herodoto et causam nominis explicans, ἀρι μὲν γὰρ τὸ ἐν Σκυθιστὶ, μασπός δὲ, ὁ ὀφθαλμός: nec multum diversa Schol. in Aeschyli Pometh. vs. 804. Quae quidem hoc fonte si fluxerunt, turbidus admodum erit. Ea mens Io. Hartungi Decur. I. c. 2. pag. 636., Herodotea.

ex *Eustathio* reformantis. Consilium non laudo neque institutum, Codicum conspiratione damnatum: eoque minus, siquidem, observante *Io. Georg. Wachtero*, in reliquiis *Scythici sermonis*, *Spu oculus*, *arim unus*. Abit ergo in spongiam *Eustathii*, unde unde arcessita, origination. Vide docti Viri Praefat. Glossar. Germ. Sect. XIII. et Cl. *Alberti* ad *Hesych.* Ἀριμάπους. [quorum tamen doctissimorum virorum uterque multum abest ut rem, de qua agitur, ad liquidum perduxerit.] WESS.

CAP. XXVIII. 5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνυται etc.) *Geninum* his infregit *Taurus* Philosophus apud *A. Gellium* XVII. 8. *Tametsi*, inquit, *Herodotus* historiarum scriptor, contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem, scribit, mare *Bosporicum*, quod et *Cimmerium* appellatur, etc. Nihil enim, quantumvis *Gellii* simia *Macrobius*, paria, criminisus atque alienius. Philosopho, si non habuit perspecta quae sub extimo *Septemtrione* homines experiuntur, *Virgiliana* recordari consultum fuerat, *Georgic.* III. 360., *Senecae* *Herc. Fur.* vs. 536. quaeque *Strabo* lib. VII. p. 472. [pag. 307. ed. Cas.] Statim [lin. 8.] πῆρην εἰς τοὺς Σινδοὺς non fallace coniectura *L. Holstenius* ad *Σινδοὺς Stephani*. *Indi* longe hinc disparati, vicini vero et trans *Bosporum Sindi*. *Scriptio*nis peccatum est: posterior articuli littera deglutiit sequentem, uti τῆς Ἰνδικῆς vice Σινδικῆς c. 86., et εἰς Κῶλον loco εἰς Σκῶλον lib. IX. 15. Contra huius *Musae* c. 33. τοὺς Σούρους *Arch.*, ubi τοὺς οὐρούς oportuerat. Habet, quae huc pertinent, iusto circumspectior, *Vir Cl. Freret*, *Comment. Acad. Inscript. T. VI. p. 363.* Ego, re extra dubium posita, restitui. WESS.

5. ἡ δὲ θάλασσα πηγνυται) Graecis hoc videbatur incredibile, qui mare ferme tantum experti noverant medium, τὴν ἑσω θάλασσαν, quique didicerant in scholis, omne mare esse incongelabile. Philosophus itaque *Taurus*, *Gellii* *Noct. Att.* XVII. 8. *Herodotus*, inquit, *historiarum scriptor* contra omnium ferme, qui haec quaesiverunt, opinionem scripsit, mare *Bosporicum*, quod et *Cimmerium* appellat, earumque partium mare omne, quod *Scythicum* dicitur, id gelu constringi et consistere. Sic exhibet *Gelliana* *Macrobius* *Saturn.* VII. c. 12. pag. 621. quae his ille subdit, e *Plutarcho* suspicor transumpta. Praeter *Illumina*, *Maeotin*, et *Bosporum*, et *Ponti*

partem, *brumali rigore durare* recte statuit et Mela I. c. 19. Ubi Herodotea dat Eustath. in Dionys. vs. 669. hinc scribendum πηλὸν οὐ ποιήσεις. Lectorum his ἀπιστία Diodorus Sic. occurrit lib. III. cap. 34. conf. V. 25. ubi Gallorum gelu durata flumina καὶ στρατοπέδων μυριάδες μετὰ σκιστοφόρων καὶ ἀμάξων γεμουσῶν ἀσφαλῶς περαιούνται: quae sicut et priora forsitan apta videbuntur adfirmando verbo στρατεύονται in Herodoti proximis, [lin. 7.] in glaciē στρατεύονται καὶ τὰς ἀμάξας ἐπικαύνουσι πέρην ἐς τοὺς Σινδοὺς: nam Indi, quos hinc inauditos effinxit Hutchinsonus, in Sindos recte transmutati sunt; ut et infra pro τῆς Ἰνδικῆς vere corrigunt viri Docti Σινδικῆς. Mihi videbatur in istis στρατεύονται minus sincerum: ἀμαξεύονται, vel ἰκπεύονται, vel simile quid, nobis isto videretur accommodatius. VÁLCCK. — Suo periculo στραγγεῖσθαι scribi iusserat TOUP Emend. in Suid. P. III. ad voc. Στραγγεῖν, quod vertit *super glaciem otiantur*. Conf. Valckenar. ad III. 139, 6. qui de verborum illorum etiam alibi permutatione iam cgerat in Animadv. ad Ammonium lib. II. c. 13. Sed nulla hic novatione opus est. Verbo στρατεύσθαι et per se commodus hic locus est, et firmant illud adiecta verba ἀμάξας ἐπικαύνουσι, quae hostilem incursionem haud obscure significare videntur. S.

[12. ἐν τῷ τὴν μὲν ὥρᾳ τῇ) Vallae versionem, *quum tempus pluendi est*, tenuit Wess. cum Gronovio: in eamdemque sententiam Larcher accepit, ut ἐν τῷ intelligatur ἐν ᾧ χειμῶνι, qua in hyeme, quum sit pluendi tempus, nihil ibi pluit quod sit alicuius momenti. τὴν ὥρᾳ τὴν vernum tempus interpretatus est Portus, cui Schneider in Lexic. crit. accedit. Sic ἐν τῷ fuerit ἐν ᾧ χωρῇ intelligendum. S.]

13. ὕων οὐκ ἀνίσ) Portus, vulgati ὕον patronus, adscivit Δίων. Iustum est, quod cernitur. Nota sunt, et superius adhibita, Διὸς ὕαντος, θεοῦ ὕαντος. Appianus Alex. [diligens Herodotei styli aemulator] Bell. Civil. lib. II. p. 740. [c. 36.] αἰμά τε γὰρ ἔδοξεν ὁ θεὸς ὕσαι. [conf. eundem ib. c. 149.] Herodot. III. 117. τὸν μὲν χειμῶνα ὕει σφι ὁ θεός. WESS.

16. ὡς τέρας θωυμάζεται) Quod vulgo legebatur, ὡς τέρας νερόμισται θωυμάζεσθαι, nimium est. Suadet Scriptoris mos et verborum ordo, pro vero putandum esse ὡς τέρας θωυμάζεται, uti Paris. B., et νερόμισται venisse ex

glossa: et eo quidem magis, quod iuncta verba sententiam simplicissimam inquirunt. Libuit Codici obedire in re manifesta. WESS. — De Codicum scriptura, et illius praesertim quem notā *Paris. B.* vir doctissimus insignivit, vide quae in *Var. Lect.* docuimus. Idem verbum *νέομαι*, paucis interiectis l. 18. repetitum, paullo diversa notione usurpavit Scriptor, quem morem etiam passim alibi apud eundem observavimus. Priore loco, *νέομαι* θαυμάζεσθαι significat *so lent tamquam portentum* mirari; posteriore loco, *τέρας νέομαι*, *pro portento habetur*. Uterque verbi usus, ut apud alios, sic apud Nostrum, frequens. S.

CAP. XXIX. 1. τὸ γένος τῶν βοῶν τὸ κόλον) Egregii hic *Med.* et sequaces, laudoque Gronovium impense; ex *Eustathio* addens, κόλον Ionum esse et κυριολεκτεῖσθαι in arietibus et bubus, cornibus defectis, ad *Iliad.* π'. pag. 1049, 17. [pag. 1062, 30. ed. Bas.] Opportune *Hippocrates* de *Scytharum* curribus: τὰς δὲ ἀμάξας ἔλκουσι ζεύγεια - - βοῶν κέρως ἄτερ. οὐ γὰρ ἔχουσι κέρατα ὑπὸ ψύχους. de *Aër. Ag.* et *Loc.* pag. 291. — Ad hunc *Herodoti* locum *Wesselingii*que Notam provocare debueram in *Adnot.* ad II. 46, 11 seq. ubi p. 263. emendationem sane quam probabilem *Schaeferi*, οἱ κόλοι pro vulgato οἱ αἰπόλοι, laudavi. S.

Ibid. τὸ κόλον) Hanc etiam Codici debemus *Med.* lectionem. *Homeri* versui *Od.* δ. 85. subiecta sic fortasse legit in suo Cod. *Eustath.* ὁρθῶς εἰρημένον· ἐν τοῖσι θερμοῖσι γὰρ ταχὺ παραγίνεται τὰ κέρα· ἐν δὲ τοῖσι ἰσχυροῖσι ψύχῃσι ἢ οὐ φύει κέρα τὰ κτήνηα τὴν ἀρχὴν, ἢ φύοντα φύει μόγις: nisi quod in excerpando φύοντα omiserit: φύει legit et *Valla.* Sua *Strabonem* VII. pag. 471. c. [pag. 307. A. ed. Cas.] *Herodoto* debere monstrant *Herodotea* quaedam e vicinis quae adhibet verba, ἅπαντα δ' ἡ χώρα δυσχεύμερός ἐστι. *VALCK.*

2. μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γνώμῃ) *Iidem* codd. qui κόλον paulo ante recte dederunt, hic μαρτυρεῖ δέ μοι τῇ γνώμῃ non pari, ut opinor, gratiā. Exempla lib. I. 86. adposita, [Adn. ad I. 86, 28 seq.] ad quae amandamur, non faciunt satis; neque *Tragicorum*, ὧ τέκνον μοι *Eurip.* *Iphig.* Aul. 613. et ὦ τροφῆς ἱμοὶ *Sophocl.* *Aiac.* 874., quippe alius naturae. WESS.

CAP. XXX. 3. ἐν τῇ Ἠλείῃ πάσῃ) Quod hinc didicerat, suo quoque tempore verum deprehendit *Pausan.* *Eliac.* priori p. 384. θαυμάσαι δ' ἂν τις - - καὶ ἔτι ἐν τῇ ὑπερ-

ερία, καὶ οὐκ ἐντὸς τῆς χώρας, αἱ ἴπποι σφίσιν ἐκύϊσκον ἐκ τῶν
 ὄνων καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγετο γένεσθαι αἴτιον: idem
 narrat p. 396. Vel ex his liquet, voculam τευ [l. 6.] male
 eiectam Herodoteis, φασὶ δὲ αὐτοὶ Ἑλλεῖοι, ἐκ κατάρης τευ οὐ
 γίνεσθαι σφι ἡμιόνους, quam legere Pausan. et Eustath. ad
 Dionys. vs. 409. ἐκ τινὸς κατάρης, ὡς φησιν Ἡρόδοτος. VALCK.

6. ἐκ κατάρης τευ) Optime Stephan. ex schedis, quibus-
 cum plures consentiunt. Pausanias hoc ipso de negotio,
 καὶ τούτου μὲν κατάραν τινὰ ἐλέγετο γένεσθαι αἴτιον, Eliac.
 Prior. c. 5. Auctor inprecationis Oenomaus apud Plutar-
 chum T. II. p. 303. v. cuius ἐνόδους ἴππους non intelligi, nisi
 ἐνθάρους, ut in Nicandri Ther. vs. 99. reliquerit. Adde An-
 tigon. Carystium Hist. Mir. c. 13. Mutari praeterea προση
 non debuerat, cuius in talibus certa statio: ἐπειδὴ --- προ-
 ση ὁ τιταγμένος χρόνος, lib. II. 41. WESS.

CAP. XXXI. [2. Σκύθαι λέγουσι. Requirebam οἱ
 Σκύθαι: sed articulum, quod sciam, ignorant libri omnes.
 Caeterum de plumis, quas dixere Scythae, conf. c. 7. extr. S.]

10. εἰκάζοντας τὴν χιόνα) Comparantes nivem, avium plu-
 mis, dum depluit, quodam modo adsimilem. Plinius pro-
 pterea regionem Pterophoron lib. IV. Hist. Nat. c. 12. hoc
 terrae in tractu memorat. Iucundum est Arnobii lib. II.
 p. 105. ex parili figura: Potestis -- scientissime monstrare,
 quid nivem in plumas subaperiat crustulas. Eiusdemque
 elegantiae הנחן שלג כצמר, qui nivem instar carminatae
 lanae dat, in Psalm. CXLVII, 16. Conf. La Cerdam in Vir-
 giliū Georg. I. 397: WESS. — Inde ab H. Stephano oratio-
 nem in hunc modum distinguebant, τὰ ὦν πτερά, εἰκάζον-
 τας τὴν χιόνα, τοὺς Σκύθας --- δονέω λέγειν: et sic ed. Wess. et
 seqq. Nos distinctionem ita mutavimus, ut intelligeretur
 naturalis structura sermonis haecce, τὰ οὖν πτερά δονέω τοὺς
 Σκύθας λέγειν τὴν χιόνα, εἰκάζοντας, nempe εἰκάζοντας τὴν χιόνα
 τοῖς πτεροῖς, vel εἰκάζοντας τὰ πτερά καὶ τὴν χιόνα: coll. IX. 34,
 1 seq. Puto, plumas Scythas nivem dixisse, nivem cum plu-
 mis conferentes. S.

CAP. XXXII. 1. οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι) Damnatum
 οὐδὲν [post λέγουσι], cui praesidia non desunt, in exilio
 relinquo. De Hyperboreis circumspice Herodotus. Lar-
 gae super illis doctissimorum virorum Gedoyni, Banerii;
 Freretii, in Commentar. Academiae Inscript. disquisitiones.

Posterioris coniectura, [quam *De Brosses* etiam secutus est in *Mem. sur l'Oracle de Dedone*, Acad. des Inscr. T. XXXV. p. 113 seq.] dictos ita videri, quoniam ultra montem *Boram* incolebant, blanditur primo obtutu. *Livius* lib. XLV, 19. in Macedoniae et Paconiae finibus *Boram* locat; sed solus. *Diodoro Siculo* T. II. p. 664. mons iste ex *Polybio* *Βέρρος* est, Nostro lib. VIII. 138. *Βέρμιος*, et veriore titulo. Ita perit mons et quod illi inaedificatur. Quod autem ad *Diodori*, lib. II. c. 47. opinabar, *Hyperboreos* Graecae fuisse originis, ex coloniis ad Ponti oram borealem deductis, necdum displicet. Graeci ritus, cultus Apollinis Delii, vestigia sermonis in nominibus propriis, huc ducunt. Mecum sentit *Th. Sig. Bayerus* Diss. de Hyperboreis T. XI. Comment. Acad. Petropol. p. 354. etc. *WESS*.

[5-7. 'Αλλ' Ἡσιόδῳ μὲν ἔστι περὶ Ὑπερβορέων - - - Ὅμηρος ταῦτα τὰ ἔπος ἐποίησε) „Mihi interdum visus sum in istis „verbis annotationem legere veteris Grammatici, non *Herodoti*.“ Sic *Frid. Aug. WOLF*ius, Prolegom. ad *Homer*. p. CLVII. Quum vero multa talia observata, ad veterum Poëtarum scripta spectantia, narrationi suae interserere amet Scriptor noster, vereor ne non satis caussae sit cur totam illam βῆσιν cum Clarissimo Viro suspectam habeamus. S.]

CAP. XXXIII. 2. ἰσὶ ἐνδεδεμένα ἐν καλᾷ πυρῶν) In Codicum dissensu utrum praestat, ἐνδεδυμένα, an ἐνδεδεμένα? Animose pro priore vir *Celeb.* refragatori iratior, consistit. Ἐνδεδεμένα tamen probantem plures adiuvant manu exarati, optimeque conspirantes libri: nec nocent *sacra occultata in fascibus mergitum*, quae *Servii* de his verba in *Aeneid.* XI. 532. nedum αἶθρις στίφει *Cratini* apud *Hesychium* et *Suidam*. Super haec sermonis succurrit usus, et librariorum, voces istas temere miscentium, mos. Offerunt *Pausaniae* Codd. lib. X. 30. λίθου σφραγίδα ἐνδεδυμένην χρυσῷ, ubi *Sylburgius* ἐνδεδεμένην, bene: firmat *Diodorus*, δακτυλίου ἐνδεδεμένους λίθοις describens lib. XIX. 94. Mihi, non diffitebor enim, placet posterius. *Sacra* ipsa optime *Salmasius* in *Solin.* p. 147. illustravit. *WESS*.

Ibid. ἰσὶ ἐνδεδυμένα etc.) Restituetur, opinor, hic et infra vetus Codicum atque Edd. lectio, ἐνδεδεμένα. Suam quisque sequutus Editionem, *Salmasius* in *Solin.* p. 208.

habet *ινδιουμένα*: *ινδιουμένα* Spanhem. in Callim. p. 493, 495. qui recte mea quoque sententia *frugum primitias* intelligit *spicarum fascibus illigatas*. VALCK.

[5 seq. ἐπὶ τὸν Ἀδρίην) Monuit Danville, in *Mem. de l'Acad. des Inscr.* T. XXXV. p. 589. quo tempore boreales Europae partes nondum satis cognitae Graecis fuissent, etiam regiones supra mare Adriaticum sitas Hyperboreis solitas esse adtribui. S.]

7. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέκισθαι) Callimachus Hymn. in Del. vs. 284. gemina: diversa Pausanias lib. I. c. 31. ex ambitiosis Atheniensium narrationibus. Verum his in-morari intempestivum: Ezech. enim Spanhemius, Vir ill. et egregius, ad Poëtae Cyrenaei versum molientibus plura otium dedit. WESS.

7 et seqq. πρώτους Δωδωναίους) Quae de Hyperboreis apud veteres legerat Eruditiss. Ez. Spanhemius, digesta protulit in Callim. p. 489. 493. et seqq. Quando de his canens sacris in Delum delatis Callimachus Hymn. in Del. vs. 283 et seqq. solius paene videtur Herodoti persequutus vestigia, unius adferam cum his collatos versus aliquot Callimachi. Sacra scribit Herod. πρώτους Δωδωναίους Ἑλλήνων δέκισθαι. Callimachus, ἃ Δωδώνῃσι Πηλαγοὶ Τηλέθην ἐμβαίοντα (καταβαίνειν Herod.) πολὺ πρώτιστα δέχονται. Herod. ἀπὸ δὲ τούτων καταβαίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιά κόλπον καὶ διαπορεύεσθαι εἰς Εὐβοίαν. Callim. Δεύτερον ἱρὸν ἄστου καὶ οὐρεα Μηλίδος αἴης ἔρχονται· κείμεν δὲ διασπλάουσιν Ἀβάντων εἰς ἀγαθὸν πεδίον Ἀηλάντιον. Sequentia Herodoti sic contraxit in pauca Callim. οὐδ' ἔτι μακρὸς Ὁ πλὸς Εὐβοίῃσιν ἐπεὶ σὺ γείτονες ὄρουσι. Tum duas memorat Noster puellas, quae primae sacra detulerint ex Hyperboreis in Delum, quibuscum illi velut virginum custodes miserint τῶν ἀστῶν ἀνδρας πέντε πομπούς. Callim. Πρώται τοι τὰδ' ἔνικαν ἀπὸ ξανθῶν Ἀριμασπῶν, - - - Θυγατέρες Βορέας, καὶ ἄρσενες οἱ τὸτ' ἄριστοι Ἡθίων. Quod addit, οὐδ' οἱ γε παλιμπιτῆς οἰκάδ' ἔκοντο, dixerat Herod. τοῖσι Ὑπερβόροις τοὺς ἀποπιμπόλιντας ὁπίσω οὐκ ἀπενόστειν. Plura supersunt ex eodem fonte petita. Ceterum huius ne honoris essent expertes, fabulam Athenienses videntur commenti, quam nobis Pausan. narrat in Atticis p. 77. sacra ex Hyperboreis [per Scythas in urbem Sinopen, indeque] per Graecos ad Prasias fuisse perlata, φέσθαι διὰ Ἑλλήνων εἰς Πρασιάς· Ἀθηναίους δὲ εἶναι τοὺς εἰς Δῆλον

ἄγοντας. Situm autem pagum in Attices orientali latere paene ex adversa Euboeae liquet e *Thucyd.* VIII. c. 95. VALCK. — Videndum vero, ne, quae *Pausanias* narrat, non pugnent ea cum *Herodoteis*; sed pertineant ad id quod insequente tempore fieri solitum esse ipse Scriptor noster paulo post tradit, l. 18 seqq. ἐπὶ δὲ ταῦτι Ὑπερβο-
ρέοι etc. S.

[10. τὸ δ' ἀπὸ ταύτης ἐκλιπεῖν Ἄνδρον) Vallae latina, ab hac vero reliquisse *Andrum*, tenuit *Wess.* cum superioribus Editoribus. Recte vero *Reiskius* monuit: „*Praeteritam esse* „*Andrum* significat, neque sacra illuc delata: sed recto „itinere a *Carysto* ad *Tenum* perlata, quamvis *Andrus* his „urbibus esset media interiecta.“ S.]

[14 seq. τὰς ὀνομάζουσι Δῆλιοι εἶναι Ὑπερόχην τε etc.) De pleonasmo verbi εἶναι supra dictum, ad l. 153, 19. p. 159. Similiter apud *Platonem* verbo ὀνομάζω saepiuscule iungi alterum εἶναι, monuit *Schneider* ad *Apolog.* *Socrat.* quae sub *Xenophontis* nomine fertur §. 13. S.]

23. τοὺς πλησιοχώρους ἐπισκήπτειν, κελεύοντας) Sunt, quibus τοῖς πλησιοχώροις, siquidem ἐπιτκήπτειν in *Musis* tertium sibi nectit casum, allubescit. *Abreschius* verborum ordinem struit, κελεύοντας ἐπισκήπτειν τοὺς πλησιοχώρους προπέμπειν. *Επισκήπτειν* *Hesychio* auctore esse προνοεῖσθαι: rogare itaque et monere, ut contermini sacra ulterius deducant. Certum est προπέμπειν σφέα, videlicet ἱερά, de quibus proxime. *WESS.* — Miratus sum, nihil ad h. l. de eonstruktionem verbi ἐπιτκήπτειν a *Reiskio* in *Animadv.* adnotatum reperiri. Consultius fortasse facturus eram, si vulgatam scripturam, utut suspectam, constanti tamen librorum consensu comprobata, tenuissem. S.

27. τὰς Θρήσας) Dederat Θρήσας, uti *Sophocles* *Antig.* vs. 595. Θρησσαις πνοαῖς, et *Valer. Flacc.* II. 132. *Caras* que toris inducere *Thressas*. Aliorum Θρηκίας vel Θρηκίας firmare Θρηκίην τε Σάμος *Homeri* et Θρηκίως ξένος *Euripidis* posset, si quae necessitas. *WESS.*

29. ἔχούσας τὰ ἱερά) Mallem ex luculento Codicum iudicio θνούσας τὰ ἱερά: siquidem, quidquid in contrarium disputatur, ἔχούσας τὰ ἱερά scriptoris sententia respuit. *WESS.* — At, quo pacto scripturam hanc respuat Scriptoris sententia, id quidem nullo pacto me perspicere

profiteor. De ipsius verbi ἔχουσας h. l. significato dubitari nonnihil potest. Quum sit notio verbi ἔχειν latissime patens, possit illud hic idem significare ac ἄγειν vel ἰσχυρίζεσθαι, aut ἔρδειν: quam in partem *sacra faciunt* in versione posui. Sed rectius, puto, ἔχουσας τὰ ἱερά in eandem fere sententiam intelligemus atque φερούσας τὰ ἱερά l. 14. nempe *sacra manu tenentes et in pompa gestantes*. Quam in partem haud incommode Gronovius ait: „Nempe non secus ac „Athenis in sacris nonnullis *Κανηφόραι*, [*Κανηφόροι virgines*,] „sic apud Hyperboreos et Paeonas et Thracas *Καλαμνηφόραι*.“ — immo *Καλαμνηφόροι γυναῖκες*. S.

CAP. XXXIV. 1. Τῇσι δὲ παρβENOISΙ ταύτησι) Atque adeo quas Delii vocabant Ὑπερόχην et Λαοδίκην. Hic ab Herodoto secedunt Callimachus et Pausanias: hic quidem nupturas Deliorum puellas tradit comae dedicasse primitias nobilioribus illis Hecaërgae atque Opidi: collato Herod. c. 35. Pausaniae locum in Att. p. 104. primus emendavit P. Leopard. Em. lib. X. c. 24. iam tum suspicatus apud Herod. restituendum nomen Ἐκαίργην: idem aliis postea venit in mentem, probatum in primis Spanhemio de his puellis more suo docte notanti p. 503 et 504. Duabus tertiam adiungens, [vs. 292.] forsā ut versum impleret, Callimachus, his istum honorem a Deliis canit virginibus attributum; pueros vero Deliorum primam dedicasse lanuginem iuvenibus Hyperboreis, qui venerant olim puellarum comites: [vs. 296 seqq.] Ἦτοι Δηλιάδες μὲν, ἔτ' εὐνηῆς ὑμέναιος Ἥθεα κουράων μορμύσσεται, ἥλικα χαίτην Παρθενικαῖς παῖδες δὲ Θέρος τὸ πρῶτον ἰούλων Ἀρσενες ἡϊθέοισιν ἀπαρχόμενοι φερόουσιν: venustos versus ita legendos e Cod. msto docuit Clar. noster Ruhnken. in Epist. Crit. II. p. 35. [p. 163. ed. sec.] VALCK.

3. πρὸ γάμου) Male Valla haec verba inter vertendum (nam schedis eius afuisse non puto) neglexit: adesse enim ea oportet. De Megarensium puellis Pausanias solere ad Iphinoēs tumulum inferias προσφέρειν πρὸ γάμου καὶ ἀπαρχεσθαι τῶν τριχῶν, καθὰ καὶ τῇ Ἐκαίργῃ καὶ Ὡπιδι (sic optime Camerarius) αἱ θυγατέρες ποτὲ ἀπεκείραντο αἱ Δηλίων, lib. I. c. 43. p. 104. Callimachus H. in Del. vs. 296. illud ipsum requirit. Porro οἱ δὲ παῖδες [lin. 4.] redierunt, ne αἱ μὲν solitariae starent. WESS.

CAP. XXXV. 1. καὶ τὴν Ἀργὴν) Bene inpetum Ἐκαίργην corrigentium repressit vir Celeb.; cui, si Λαοδίκης [lin. 4.] se probare potuisset nomen, amplior laus. Quanto equidem magis in his occupor, multa labantis humani ingenii et iudicii argumenta animadverto. Supra c. 33. Ὑπερόχην τε καὶ Λαοδίκην integram et illibatam Florentiae reliquerunt, et hic calami lapsus barbari quiddam cognomini Λαοδίκης adsperget? [Operarum errore Λαοδύκης est in nostra Var. Lect. ubi Λαοδίκης debuerant.] Cur tandem? Omnia profecto, quae de Hyperboreis prodita litteris, Graecam eorum sapiunt originem. Addo, *Clementem Alexandr.* Protrept. p. 39. Ὑπερόχην καὶ Λαοδίκην iunxisse, et Ἀργὴν praeoptatam esse ob consensionem tot manu exaratorum, ita et Ἀργὴς concorditer et ubique pingentium. WESS. — Ut in nomen Ἀργὴν vel Ἀργὴν consentiunt *Herodotei* libri omnes, sic apud *Callimachum*, *Pausaniam* aliosque, constanter Ἐκαίργην nominatur: unde *H. Stephanus* hanc scripturam ad *Herodoti* oram adnotavit, et sic apud *Herodotum* utique corrigendum cum *P. Leopardo Spanhemius* contendit. S.

3. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους πορευομένους) Referri hoc ad τοὺς πομπέους, qui *Delis Perpherees*, et *Hyperochen* et *Laodicen* debet. Citius quidem *Arge* et *Opis* in *Delum*, sed in comitatu *Apollinis* et *Dianae*, pervenerunt. WESS. — Miror satis-ne perceperim *Viri doctissimi* mentem. Videtur πορευομένους illas intelligere *Hyperochen* et *Laodicen*: at *Herodoti* verba inspicienti haud obscurum videri debebat, πορευομένους ad *Argen* et *Opin* referri. Deinde, ut κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους de comitibus accipiamus, et grammatica ratio (nam μετὰ τῶν αὐτῶν etc. requireretur) et rerum expositarum nexus vetat. κατὰ τοὺς αὐτοὺς τοὺς ἀνθρ. vulgo cum *Valla* intelligunt eorundem hominum aetate: quam etiam in sententiam *Larcher*, dans le même siecle. At mihi planum atque perspicuum videbatur, hoc *Herodotum* dicere, *Argen* et *Opin* ex *Hyperboreis Delum* pervenisse, itinere per eosdem populos facto, per quos *Hyperochen* et *Laodicen* iter fecisse supra c. 33. scripserat. Caeterum tam in Graecis nostris, quam in Latinis, orationem commodius in hunc modum distinctam velim, καὶ τὴν Ἀργὴν καὶ τὴν Ὀπιν, ἰούσας παρθένους, ἐξ Ὑπε-

βορείων κατὰ τοὺς αὐτοὺς etc. *Argen quoque atque Opin, virgines, ex Hyperboreis itinere etc. Nempe in Ὑπερβορίων ad παρενομένας et ad ἰσμήσθαι refertur: ἰούσας vero παρθένους ait illas, contra quam Hyperochen et Laodicem, quae prolem iam ediderant. S.*

5. τῇ Εἰλειθυίᾳ) Non obliviscor *Hesychii Εἰληθυίας*, neque *Pausaniae Εἰληθυίας* lib. II. 5. a viris doctis cupide mutatas. Manet in *Callinacho* H. in Del. vs 132. καλεῖ μόνον Εἰληθυίαν, forte similem in modum formandum, quo H. in Iov. vs. 12. κειρημένον Εἰλειθυίης. Potuit in peregrinae vocis origine sonus variare; passim tamen *Homerus, Diodorus, Pausanias* illi adstipulantur, cui primae datae. Quod autem Cl. Reiskius ἀντὶ ὠκυτόκιον [lin. 6.] ob acceleratum sive citum partum elegit, modo ὠκυτόκιον eo foret in usu, non spernerem. Belle novit, ὠκυτόκιον in medicamine ad maturandum partum sedem sibi vindicare, cui inconmodus hic locus. WESS.

10. Ὡλὴν ἀνὴρ Λυκίος) Ne hoc quidem praetermisit *Callim. Del.* vs. 304. Οἱ μὲν ὑπαιδίδουσι νόμον Λυκίῳ γένετος, ὅν τει ἀπὸ Ξάνθοιο διεσπρόπος ἤγαγεν Ὡλὴν. De eodem mulier *Delpha*, quae civibus hymnum condidit, *Boeo* apud *Pausan.* lib. X. [c. 5.] p. 810. Ὡλὴν θ' ὅς γένετο πρῶτος Φοῖβοιο προφάτας, Πρῶτός τ' ἀρχαίων ἐπίων τεκτῆναι' αἰοιδάν. De hymnis *Olenis* egerunt ill. *Spanhem.* ad *Call.* p. 509. et *I. A. Fabricius* *Bibl. Gr.* lib. I. c. 17. *Olene* recentior *Pamphus* *Atheniensibus* τοὺς ἀρχαιοτάτους ὕμνους ἐποίησεν, *Pausan.* VII. p. 577. eidem saepe laudatos, quos et suo seculo superstites a *Daducho* quodam *Attico* *Pausanias* accepisse se tradit legendos IX. p. 762. Sub *Orphei* nomine legit is hymnos, quos habemus superstites; atque in his merito versuum etiam miratur elegantiam. VALCK.

13. καὶ ἀγείροντας) Inprudenter ἐγείροντας *Th. Galeus.* Ἀγείρειν eorum est, qui stipem in speciem diis, reapse sibi, ut mos olim et nunc variis in locis, efflagitant. *Herodotus*, modo vitae *Homeri* auctor fuerit, c. 33. ἤδετο δὲ ταῦτα ἐν τῇ Σάμῳ -- ὅτε ἀγείροισεν ἐν τῇ ἰορτῇ τοῦ Ἀπόλλωνος. *Abarim* *Hyperboreum* ἀγείροντα, et τὸν ἀγερθέντα ab illo χρυσὸν τῷ Δεῶν repraesentat *Iamblichus* *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 141. Sed vide Cl. *Ruhnkenium* ad *Timaei* *Δίξεις* p. 6. [p. 9 seqq. ed. sec.] WESS.

CAP. XXXVI. 2 seq. οὐ λέγω, λέγων ὡς τὸν etc.) Ita solet. Mox c. 43. ἔλεγε, φάς τὰ etc. et V. 36. ἔφη λέγων: tum ἔφησε ἐν τοῖσι λόγοις λέγων lib. VI. 137. Coniectura *Dissertationis Herodoteae* ὡς τὸν ὁῖστος περιέφερε --- οὐδὲν σιτεόμενον nondum displicet: ratam enim fabula habet, Abarim exhibens sagittā circum omnem terram vectum, nihilque comedentem, εἰστῶ ἐποχούμενον, ποταμούς τε καὶ πελάγη καὶ τὰ ἄβατα διαβαίνειν, in *Iamblichi Vit. Pythag.* c. 19. et 28. *Himerius Biblioth. Photii* p. 1131. de eodem, ἀλλ' ἐπὶ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν ἦλθεν ὁ Σκύθης ὑπὲρ τοῦ βέλους ὀχεύμενος. Obstat suspicioni *Eustathius*; favet, quod olim scire non poteram, *Corn. de Pauw* ὡς τοῦτον ὁῖστος etc. legens. *WESS.* — At ipsum illud τὸν, pro αὐτὸν vel τούτων positum, ansam dedisse librariis videri debet, ut locum corrumpere, et ὁῖστος in ὁῖστόν mutarent. S.

3. λέγων, ὡς τὸν ὁῖστόν) Videri posset λέγων e praecedenti voce repetitum; neque tamen HomERICA me latent, quibus uti poterunt vulgatae lectionis defensores. Vera mihi videtur *Wesselingii* correctio in *Diss. Herod.* posita p. 34. ὡς τὸν ὁῖστος περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν οὐδὲν σιτεόμενον. Praeter *Iamblichum*, insignem sane fabulatorem, de *Vit. Pyth.* Sect. 91. et 136. fabulam de *Abari* enarrat *Celsus apud Origenem* III. p. 129. vid. *H. Vales.* in notas *Mauss.* ad *Harpocr.* p. 206. *VALCK.*

4 seq. εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.) Nonnihil immutata, tanquam σόφισμα repellit ridetque *Eratosthenes* in *Strabonis* lib. I. p. 106 seq. [p. 61 seq. ed. Cas.] *VALCK.* — *Eratosthenes* cavillo haec sugillans apud *Strab.* lib. I. p. 106. notatur propterea a *Casaubono*. Si Ὑπερβόρειοι sint, quod *Lycius Olen* apud *Pausaniam* prodidit, οἱ ὑπὲρ τὸν ἄνεμον οἰκοῦντες βορέαν, consecuto bene habebit. *Strabo* Hyperboreos τοὺς βορειοτάτους explicat, sive maxime boreales, non illi, quos *Herodotus* sibi proposuit. *WESS.* — Videtur „non illos“ scribere voluisse *Vir doctissimus*. Nec tamen *Strabonis* illa interpretatio contraria esse videtur notioni quam de Hyperboreis informatam *Herodotus* habuerat. Caeterum apud eundem *Strab.* l. c. pro vulgato λέγει ἀν verissime γελαίαν corrigendum monuit *Tyrwhittus*, vir longe praestantissimus, cuius praematurum obitum etiam nunc, multos post annos, Graecae lugent Musae. S.

[6. περιόδους γράψαντες) Mox subiicit, ὡκεανὸν τε μέντα γράφουσι, et dein οἷα τίς ἐστι ἐς γραφὴν: quibus locis cunctis γράφειν non tam de scribendo, quam de pingendo accipiendum haud incommode Gronov. monuit. Videtur tamen utraque simul notio hic obtinere: iam antiquitus enim et pingebant aut in aere exsculpebant tabulas geographicas, et scripto illas explicabant. Nos describendi verbo utramque simul notionem comprehendī posse putavimus. S.]

9. ποιούντων ἴσιν) Lege Gronovii, docte haec illustrantis, observationes. De terrae figura Eratosthenes, haec Nostri innuens, ὅτι σφαιρεϊδῆς ἡ σύμπασα, οὐκ ὡς ἐκ τόβρου δέ, in Strab. I. p. 83. [p. 48. D. ed. Cas.] ante quem non dissimilia Aristotel. Meteorol. II. 5. Quantum vero laboris et curae nostro aevo doctissimi et sollertissimi homines subierint, ut terrarum orbi sua figura et nobis constaret, multa solidaque eruditione V. Cl. Io. Lulofs c. 1. Introductionis ad Natur. et Mathem. Orbis terrae conspectum persecutus est. WESS.

[9. ποιούντων ἴσιν) ποιούντων Gronovius idem ac ποιήσων valere existimavit, ut λεγόντων i. q. λεγέτωσαν et similia: cuius rationem probans Wesselingius, eiusdem interpretationem in Notis propositam, Asiam quoque faciant Europae parem, in latina versione adoptavit. Mihi ποιούντων nil aliud nisi genitivus participii absolute positus esse videbatur, ad superius γελῶ referendus: rideo quum illi Asiam aequalem Europae faciunt. S.]

CAP. XXXVII. [1. ἈΣΙΗΝ Πέρσαι οἰκέουσι) Quisquis et argumentum huius et sequentis capitis attentius consideraverit, et loca contulerit ad quae in Var. Lect. provocavimus, hunc vix dubitaturum existimo, intercidisse in Musarum exemplis, quae ad nos pervenerunt, primum verbum Ἀσίην, a quo initium suae descriptionis trium terrae universae partium fecisse Herodotum consentaneum est. Quin fortasse Ἀσίης τὸ μέσον Πέρσαι οἰκέουσι scripserat, aut aliquid tale. Certe, in hac Asiae descriptione, a Perside veluti lineam ducit versus septentrionem; quem tractum quatuor habitare populos ait, Persas, Medos, Saspes, Colchos: dein, primum, regiones ab occidente illius tractus sitas enumerat, cap. 38. et 39. tum vero c. 40. ad eas, Herodot. T. V. P. II.

quae ab oriente sunt, progreditur, leviter quidem illas tangens, ac nonnisi *Indiam*, extremam versus orientem nominans, praetermissis interiectorum populorum nominibus. S.]

CAP. XXXVIII. 2. ἀπ' αὐτῆς) Praestaret ἀπ' αὐτῶν, quod et Cl. Pavo in opinionem venit. 'Απ' αὐτῆς spectare debet Pontum, sive mare boreale, in quod Phasis evolvitur. Ab eo vero minime procedunt duae ἀκταί, orae sive peninsulae, uti docte Is. Vossius ad *Scylacem*. [p. 6 seq. ed. Gron.] Persis, quae orarum altera, a mari australi, quod et Erythraeum, porrigebatur occidentem versus; a Phasi altera sumebat originem, terminata partim ad Sigeum Troicum, tum ad promontorium Triopium, omnem complexa minorem, quam vocamus, Asiam. Quae clara cum sint in Scriptoris disputatione, propositum ἀπ' αὐτῶν h. e. θαλασσίων, aut, si mavis, ἰσθμίων, quae proxime memorabantur, non carere videtur ratione. WESS. — Vereor ne minime ex Scriptoris mente interpretatus ista sit Vir praestantissimus. Ἐνθὺν τε δὲ, Inde vero, ait *Herodotus*, id est, ab illo inde terrarum tractu, qui per mediam Asiam a meridie ad septentrionem porrigitur, (conf. paullo ante ad c. 37, 1. notata) quae est continens Asiae terra ac veluti meditullium: inde, inquam, versus occidentem, excurrunt ἀπ' αὐτῆς, ab hac continente Asia, ἀκταί διφάσαι, duae orae in mare porrectae, duae regiones ita in mare porrectae ut earum maior pars mari adluatur, adeoque duae veluti peninsulae. Harum una est Asia minor, in boreali parte a Phasi, in australi a Phoenicia in mare mediterraneum excurrens. Altera ora, ac veluti peninsula, incipit a Perside, maiorque eius pars in australe sive Erythraeum mare excurrit, eoque circumluitur, minor quaedam pars mediterraneum mare attingit. S.

6. ἡ αὐτὴ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ Μαριανδρικοῦ κόλπου) Priorem Asiae minoris ἀκτὴν orsus a Phasi et tractu fuit boreali: alterius initium ab austro sinuque Myriandrico, porrectae ad Triopium: haec attendenti apertissima. [At non duas Asiae minoris ἀκτὰς memorat *Herodotus*: sed universam minorem Asiam satis perspicue unam eandemque ἀκτὴν dicit.] Vossius tamen ad *Scylacem*. p. 7. ἀπὸ τοῦ Μαριανδρινῶν κόλπου, μέχρι τοῦ πρὸς Φοινίκην κειμένου: nec discrepat mul-

tum Pavii disputatio. Fefellit utrumque sinus corruptum nomen. Sinus Mariandynus, cui Sangarius amnis miscetur, apud Plinium Nat. Hist. lib. VI. 1. pars erat Ponti Euxini, adeoque ad boream Asiae, de qua sermo, ac nihil ad hanc descriptionem. Bene Stephanus Μυριάδρος, πόλις Συρίας πρὸς τῇ Φοινίκῃ. Additur τὸ κτητικόν, Μυριανδρικός κόλπος, hinc fortasse, cum sanitas loco manebat, repetitum. Quod ex scripto reposui, ab integritate propius abest, quam Μαριανδύων Med.; Μυριανδρηνῶν Holstenii et Berkelii rem patefacit, non veram vocis scripturam. WESS. — Mariandynorum nomen, alibi passim ab Herodoto memoratum, decipit librarios; quorum alii longius, propius alii aberrarunt a vero, quod nos restituere auctori non dubitavimus. Myriandri urbis, ad Issicum sinum sitae, (quem eundem etiam Myriandricum sinum adpellatum fuisse consentaneum est) plures auctores fecere mentionem, Cellario laudati Geogr. Antiq. lib. III. c. 12. p. m. 409. In latina versione nostra ferri poterit Myriandrio quod ibi legitur; sed ad graeci nominis normam Myriandrico scriptum volueram. S.

[8. τείνει τὰ εἰς θάλασσαν μέχρι etc.] Versus mare tendit usque ad etc. Abundans ille τὰ articulus eodem modo positus est atque paullo ante, τὰ πρὸς νότον et τὰ πρὸς βορρην. Quod mox ait, triginta illam terram populos habitare, horum plures sigillatim nominavit lib. I. c. 28. S.]

CAP. XXXIX. [1 et seqq. Ἡ δὲ δὴ ἑτίη: sc. ἀκρὴ. Vide paullo ante, ad c. 38, 2. Alterà hac orà et ingenti veluti peninsula Asiae, a Perside usque ad Phoenicem excurrente, quae maiori ex parte mari Erythraeo [id est, australi, c. 37, 2. et II. 158, 18.] cingitur, partim vero secundum nostrum (i. e. mediterraneum) mare porrigitur, inter Persidem et Phoenicem tres regiones continentur, Assyria, quo nomine simul Babyloniam ab Herodoto comprehendi supra ad I. 102, 10. vidimus. Arabia, et Syria. Haec ora, ait l. 4 seq. desinit in sinum Arabicum; nempe interrupta est illo isthmo, qui sinum Arabicum a mediterraneo mari seiungit. Addit autem (lin. 5.) εὐ λέγουσα εἰ μὴ νόμῳ. Valla, quasi λέγω pro νόμῳ legisset, ista verba cum sequentibus iungens, sic vertit: etsi non desineret, nisi ob id quod Darius e Nilotis in illum sinum induxit; ἀπροσδιόντως omnino. Portus, νόμον quidem divisionem intelligens, tamen in eandem

fere cum *Valla* sententiam: cum (*alioqui, seu naturali situ, in eum*) non desinat, nisi divisione; id est, nisi propter illam divisionem quam *Darius* fecit, qua rivos ex Nilo in illum sinum deduxit. Aliter *Gronovius*: desinitque non desinens, nisi iure, in sinum Arabicum etc. cuius versionem intactam *Wesselingius* reliquit, nec vel ipse vel *Valek.* vel *Reisk.* quidquam ad hunc locum notavit. Mireris tamen omnino quodnam illud ius sit, quo ista ora in Arabicum sinum desinat: magisque etiam *Larcherum* mireris, νόμον hic legem interpretari non dubitantem: et aboutit, mais seulement en vertu d'une loi, au golfe Arabique: neque, quam qualemve legem hic intelligere debeamus, explicantem. Atqui, quid sit quod verbis istis significatum voluerit *Herodotus*, satis ipse interpretatus esse videtur. De Asiae ora agitur: hanc revera non terminari in sinu Arabico ait: nempe, quo loco sinus Arabicus interiecto isthmo a mari mediterraneo seiungitur, ibi non desinit ora, sed pergit eadem ora ab altero sinus Arabici latere, et circum universam Africam continuatur; ita ut Africa, verum si quaeris, pars censi debeat huius eiusdem alterius orae de qua agitur. In hunc quidem modum perspicue mentem suam ipse Scriptor noster cap. 41. explicare videtur. Itaque naturā quidem, et re ipsa, non desinit illa ora in sinu Arabico, sed νόμος desinit, id est, ex usu recepto, opinione, et usu loquendi, quo Asiam in isthmo illo terminari vulgo intelligimus dicimusque, atque inde Africae esse initium statuimus, quae tertia orbis terrarum pars vulgo haberi solet. Quare νόμος eadem fere notione hic accipi debet atque in illo pseudo-philosophorum nonnullorum dicto, honestum nihil φῦσις esse, sed νόμος; valebitque νόμος idem ac τῷ νενομισμένῳ apud Nostrum II. 17, 7. IV. 45, 28. (Conf. *Heindorf* ad *Plat. Phaedr.* c. 13. p. 231. e.) De fossa, quam *Darius* ex Nilo in Arabicum sinum duxit, dictum est lib. II. c. 158. cuius fossae h. l. nonnisi p̄biter mentionem facit Scriptor; puto, quo clarius significet quem nam sinum Arabicum hic dicat; quandoquidem alter sinus, qui Persicus vulgo nominatur, perinde etiam Arabicus sinus dici potuerit. S.]

CAP. XL. 2. καὶ Σαπίρων) Passim in libris Σάπριες. *Apollonii Rhod.* II. 397. et *Stephani Byz.* Σάπριες nomine conveniunt, situs aliquantum discrepat. [Mireris

vero, in eodem argumento paulo ante (cap. 37, 4.) Σάσπειρες et Σασπείρων, praeferentem *Wess.* et nunc Σαπείρων tenentem. Conf. I. 104, 5. et Var. Lect. ad I. 110, 11.] In omni autem hac Herodotea disquisitione Ἐρυθρὴ θάλασσα varia est notione: modo Oceano australi, nunc sinui Persico aut etiam Arabico pro vario regionum habitu convenit; neque inconmode, cum sinus ambo mari isti iungantur et eius sint divergiâ et partes. Qui maritimam superioris Asiae Arabiaeque oram bene callent, non adhaerescunt. *WESS.* — Ἐρυθρὴν θάλασσαν universum mare vocat Noster quod Asiae a meridie est cum duobus sinibus, Persico et Arabico. Vide supra, ad c. 39, 1. S.

[5 seq. Ἀράξης ποταμός, μέων πρὸς ἥλιον ἀνίσχοντα) Incredible est quo pacto *Vallae* versionem, qui contra solem orientem fluit, absque notatione intactam relinquere doctissimi Viri potuerint: quos etiam *Larcherus* secutus, qui prend son cours vers le soleil levant, scribit. Herodoti hunc *Araxen* ab oriente in Caspium mare influere, adeoque non contra solem fluere orientem, vel ex hoc ipso loco intelligi potuerat. Caeterum vide quae de Herodoti hoc *Araxe*, qui aliis *Jazartes* est, ad I. 202, 16. monuimus. S.]

CAP. XLI. [1. Ἡ δὲ Λιβύη ἐν τῇ ἀκτῇ ἐτέρη ἔστι.) Vide ad cap. 39, 1 et seqq. notata. S.]

3. ἡ ἀκτὴ αὕτη στενὴ ἔστι) Vitio humani ingenii contingit, ut omnibus eadem raro placeant. Spectantur res diversis modis et variante animi inclinatione. Mihi, quod rediit, verissimum, alii aliud. Sequitur continuo, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ στενοῦ τούτου: ubi vero illud, verum ni fuerit vulgatum? Supra lib. II. c. 158. de eoipse isthmo, τῇ ἑλαχιστόν ἐστι καὶ συντομώτατον ἐκ τῆς βορρῆς θαλάσσης ὑπερβῆναι εἰς τὴν νοτίαν, quod brevissimum et maxime compendiarium spatium, plane uti hic, *stadiorum mille*. Non excito *Plinium* lib. II. 68. quo hanc ipsam in rem usus est *Is. Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 114. [p. 65. ed. Cas.] neque dissimulo *Mediceum* αὕτη ἔστι ἢ ἔστι, iam est, qua est, nihil coloris ducere posse c. 50. huius libri. Verum propere hinc discedo. *WESS.*

CAP. XLII. [4. μήκεϊ μὲν γὰρ παρ' ἀμφοτέρων παρῆκει ἢ Εὐρώπῃ) Parum accurate *Larcher*: en sa longueur elle surpassasse les deux autres parties: et sic iterum, c. 45. Debu-

rat; *en sa longueur elle s'étend le long des deux autres.* Nempe quidquid terrarum ultra Caspium mare et Araxem fluvium est, quam nos septemtrionalem Asiam nominare consuevimus, id ex Herodoti ratione Europae accensebatur. conf. c. 40, 4 seq. Quod adiicit, εὔρεος δὲ πέρι οὐδὲ συμβαλλεῖν αἴξιν φαίνεται μοι εἶναι, Reizius, in argumento huius capitis, *ne conicere quidem licet.* At conicere, est συμβάλλεσθαι verbo medio: sententia Scriptoris videtur esse, *ne dignam quidem iudico quae cum Asia atque Africa conferatur.* Caeterum συμβαλλεῖν fortasse, praesenti tempore, scripserat auctor: sicuti συμβαλλεόμενος I. 68, 16 et 21. et alibi, a ionico themate συμβαλλέω. S.]

6. δηλοῖ ἐωϋτήν) Mirum ni scripserit, more veterum suoque, Λιβύη μὲν γὰρ δηλοῖ ἐοῦσα περιήβυτος: id est ἐαυτὴν οὔσαν. In eundem sensum infra capienda ista: [in fine huius cap.] αὕτη ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήβυτος ἐοῦσα. Δημοῦν hac adhibetur structura Sophocli, Ai. vs. 471. δηλώσω --- γέγως. Antig. vs. 20. τί δ' ἔστι; δημοῖς γὰρ τι καλχαίνουσ' ἔπος. Ἐδήλωσε τῶν νόμων καταφρονῶν Alcibiades, Andocidi p. 30, 44. ἐδήλωσαν αὐτὸν δελήσαντες, Pausan. III. p. 216. δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες, Herodot. VI. 21. VALCK. — Pronomen ἐωϋτήν communi consensu tuentur libri omnes; nec, cur sollicitetur, satis caussae subest: immo vero, quando in tali dictione abest pronomen, fuerit illud ad sententiam subintelligendum. S.

11. Φοίνικας ἀνδρας) Phoenixes, ubi maritimam Syriae oram occupant, ναυτιλίῃσι μακρῆσι ἐπιτίθεσθαι scripsit lib. I. c. 1. An statim ex sinu Arabico, unde digressi erant, in Oceanum australem et Atlanticum, merito dubitatur. Quam vero Salomoni, Iudaeorum regi, in nobili navigatione ex eo sinu operam praestiterant I. Reg. ix, 27. eandem aliis et regi Aegypto addixerunt, usu maritimae peregrinationis exercitati. His ergo debetur et regi Neconi Africa primum circumnavigata; quam multis post seculis Lusitani diversiore progressu feliciter cognoverunt mari ferme circumfluam. WESS.

CAP. XLIII. 1. Καρχηδόνιοι εἰσι οἱ λέγοντες) Ex hariolatione Cl. Pauw οἱ πλείοντες: Carthaginienses enim similibus defunctos navigationibus tentasse oras Africae, Atlantico mari adpersas: de Sataspae nihil eos novisse.

Quae docti viri coniectura habet, quo se commendet. Aliud Nic. Abramus, Phari Vet. Test. lib. III. p. 92. *μετὰ δὲ Καρχηδόνιοι σις* etc. sine commate legens vertensque, postea quidem Carthaginienses, ut quidem ipsi dicunt: praestitisse nimirum se, quod Sataspes navigando haud absolverat. Quae verbis istis indicari, dubito vehementer. Hannonem a Gadibus ad fines Arabiae circumvectum Plinius tradit lib. II. 67. an ante Herodoti aetatem, necdum certum. Et quid impedit, cur Poeni inaudire de frustraneo Sataspis conatu nihil potuerint, Xerxi foederibus iuncti, et mercandi studio ad omnia, uti solent, circumspecti? Saepe praeterea narrationes Carthaginiensium advocantur in Libyae rebus c. 195. 196. WESS. — Post λέγοντες Vir doctissimus cum superioribus Editoribus nonnisi levissime incidens orationem, ab auctoris mente aberravit: et, quod mirari subiit, absurdam Gronovii versionem, Secundo loco (Carthaginienses sunt qui dicunt) postquam Sataspes --- Africam non circumnavigavit etc. verbotenus repraesentavit. Nec vero melior Vallae erat interpretatio. Reizius, interposita post λέγοντες paullo fortiore distinctione, omnia plana reddidit. Sententia eadem, quam Pavius, referente Wesselingio, proposuerat; sed nulla in verbis novatione opus est. Postquam dixit, οὕτω μὲν αὐτὴ ἐγνώσθη τὸ πρῶτον, nempe περιήναι το; εὐρεῖα, (conf. Valck. ad c. 42, 6.) in hunc modum pergit: Μετὰ δὲ, Postea (post illam Phoenicum navigationem) Carthaginienses dicunt; scilicet, cognovisse se circumfluam esse Africam: nam (hoc suo nomine, non Carthaginiensium verbis, adiicit Herodotus) Sataspes quidem non circumnavigavit Africam, ad hoc licet missus. S.

17. τῷ ὀνόματι Σολόεις) Sic scripserat lib. II. 32. Σολόεντα ἄκραν αὐτ Διβυκὸν ἀκρωτήριον Hanno et Scylax in Periplus, πύματον Σολόεντα Crinagoras in Epigrammate, de quo D'Orvillius ad Chariton. p. 424. et Reiskius in Anthol. p. 188. [Analect. Brunck. T. II. p. 145. num. XXI.] Ceterum memoria Posidonium decepit, ex Herodoto, a Dario missos τελεῖσαι τὸν περίπλου Africae, asseverantem in Strabon. lib. II. p. 155. [p. 98. ed. Cas.] Tale hic nihil. WESS.

20. ἀπικόμενος παρὰ βασιλέα) ἐς βασιλέα quod nobis emsto Galeus obtulit, si dant plures, fortasse tanquam rarius probandum videretur; ἐς aliquoties adhibuit in

talibus Herod. Ut verum tamen fatear, ne loci quidem unius recordor, in quo legatur ἀφικέσθαι εἰς τινά, cui plurima sunt ad manum, in quibus ἐλθεῖν et εἰσελθεῖν εἰς τινά. [conf. Reiz. de Prosod. p. 11. et 56 seq. ed. Wolf.] Paulo post [lin. 23.] duabus fortasse literis repetitis scribi commode posset; οἱ, ὅπως ὡς σφίσι καταγέλατο τῇ νηϊ, Φεύγεσκον πρὸς τὰ οὐρεα. [At novationem nec res postulat, et msssti recusant.] Deinceps [lin. 25.] quia σίνεσθαι etiam frequentatur Herodoto, σίνειν non adhibetur ab antiquis; veram pae- ne lectionem coniectando fueram adsequutus, corrigens, αὐτοὶ δὲ ἀδικεῖν οὐδὲν ἐπιόντες, memor Herod. V. c. 74. εἰσινετρο ἐπιόντις χώρους τῆς Ἀττικῆς. Itaque laetus excepi quam Diss. Herod. p. 167. subministravit Codicum lectionem, εἰσίντες; πρόβατα δὲ μοῦνα: hoc aptius respondet ad πόλεις: χώρας ἐπελ- θεῖν et ἐπεῖναι χώρους adhibentur. VALCK.

24 seq. ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα etc.) Multum meo iudicio ex membranarum potius, ἀδικεῖν οὐδὲν ἐσιόντες, πρόβατα δὲ μοῦνα: ipsos urbes ingressos nihil iniuriosum pa- trasse, pecora duntaxat inde accepisse. Plenior ita oratio, superfluo et insueto σίνεσθαι in posterum caritura. Utcun- que ea super codicum lectione statuatur, non recusabitur iisdem ex schedis [lin. 27.] αἴτιον τὸδε ἔλεγε, causam hanc dicebat Sataspes: huius enim ad regem sermo. Caussam; quam Xerxi non probavit, dederunt venti, ex oriente ad constitutum isthic flantes, et navis praepedientes cursum ex probabili Marshami et Palmerii sententia. WESS.

27. αἴτιον τὸδε ἐλέγετο) Hanc causam afferebat, Valla: legit itaque αἴτιον τὸδε ἔλεγε, nempe Sataspes. Sequens τὸ peperisse potuit ἐλέγετο. In proximis [lin. 28.] pro πέρξης δὲ οἱ οὐ συγγινώσκων, collatis Vallae Latinis, hunc Xerxes negans locutum vera, Io. le Febvre suspicabatur scribendum, Εἰρξῆς δὲ δν (pro αὐτὸν vel ἐκείνον) οὐ συγγινώσκων λέγειν ἀληθῆα: in iuvene praesertim huius seculi Gallo conatum laudo: οἱ minus in his commodum esse fatendum etiam illi, cui Herodoteus est exploratus usus verbi: συγγινόντες ἀδικῆσαι, συγγινόντες ποιεῖν σε δίκαια, et similia, dantur apud hunc plurima; a quibus illud distat lib. V. c. 91. συγγινώσκαμεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσασι ὀρθῶς: in quibus etiam scribi po- tuisset οὐ ποιήσαντες ὀρθῶς, sub qua duplici structura idem significans adhibetur συνεδῆναι. Diphilῆ versus est: Συνεδό-

πύσῃ· Φαῦλα διακτιπρωμένῳ. Quinctilian. Inst. Or. III. 6. Non sustineo esse conscius mihi dissimulanti. Sophocles: Ἡ δεινὸν ἄρ' ἦν, ἥνικ' ἂν τις ἐσθλὸς ὦν Αὐτῷ συνείδῃ. Herodoteo verbo Lysias p. 164. συνένγνωσαν αὐτοὶ σφισιν ὡς ἠδικηκότες. VALCK. — At nec male dicitur quoque συγγινώσκειν τινὶ, *adsentiri* alteri. Sic quidem VII. 12, 10. συγγινώσμενός τοι, qui tibi *adsensurus* est: qua ex notione fluxit illa *ignoscendi*. S.

34. ἐκὼν ἐπιλήθουμαι) Arch. codex ἐπιλήσσομαι, quod non deterius: in re simili, cuius auctoris mentio posteris minus fuisset honorifica, considerate Herod. I. 51. τῶν τις Δαλφῶν, — τοῦ ἐπιστάμενος τὸ οὖνομα οὐκ ἐπιμνήσομαι. Lib. II. c. 123. τῶν (Graecorum) ἐγὼ εἰδὼς τὰ οὖνόματα οὐ γράφω. Similiter in sacris arcano silentio tegendis Pausan. II. p. 117. τοῦ δὲ λόγον ἐπιστάμενος οὐ γράφω. lib. I. p. 71. λεγόμενον καὶ ἄλλον λόγον εἰδὼς ὑπερβήσομαι. VALCK. — Ut hic, similiter IH. 75, 5. ἐκὼν ἐπελήθετο: et τῶν ἐντολέων μεμνημένος ἐπελανθάνετο III. 147, 6. Absurdum τατίσχε, quod pro κατίσχε in nostrum se insinuavit exemplum, aequus facile corrigit Lector. S.

CAP. XLIV. [6. Σκυλάκκα ἀνδρὰ Καρυανδέα) Superest hodieque Scylacis Caryandensis Περίπλους τῆς θαλάσσης τῆς οἰκουμένης Εὐρώπης, καὶ Ἀσίας καὶ Λυβίας: quod opus quidem iuniori cuidam Scylaci Vossius et Dodwellus tribuunt; sed eidem prisco itineratori, quem Herodotus hic nominat, post Fabricium Biblioth. Graec. lib. IV. c. 3. sect. 6. merito (ut videtur) vindicavit doctissimus De Sainte-Croix singulari commentatione in Actis Acad. Inscript. T. XLII. p. 350. et seqq. inserta. S.]

6 seq. ἐκ Κασπατύρου τι πόλις καὶ τῆς Πακτυϊκῆς γῆς) Vitiosum Arch. Κασπατύρου accedit quodammodo ad Hecataei ap. Steph. Κασπάπυρος. [In scripturam Κασπατ. apud Nostrum III. 102, 1. consentiebant libri omnes.] Situs urbis et regionis Pactyicae certo non potest finiri, Hecataei πόλις erat Γανδαρικὴ. Gandarii in extimis Persarum locantur finibus, contermini Sogdis Bactriisque lib. III. 91. VII. 66. Quorum si Caspatyrus fuit, ab Indo, sicuti hic innuitur, afuisse non videtur. Excusari certe H. Dodwellus nequit, urbem Gangi adponens, ipsumque Herodoti Indum Dissert. de Scylace c. 1. et Gangem confundens. Amnium enim solus Indus praeter Nilum, ex priscorum sententia, crocodilos alebat: sic Noster, et, quem in examine

Dissert. *Dodwelli* optime *Iac. Gronovius* excitavit, *Arrianus* 'Αναβ. lib. VI. 1. cui testis accedere opportunus poterit *Pausanias* IV. 30. Iure propterea *Gronovius* pro *Indo* consistit. Nām *Th. Hyde* divinatio in Argumento c. 23. Relig. Veter. Persar. κατὰ ποταμὸν, quo secundo *Scylax* et comites in mare devenerunt, *Hydaspem* signare, in *Zaradrum* influentem, qui se *Indo*, cuius ostia erant exploranda, miscet, dubiae admodum et fallacis est fidei. *WESS.* — De *Caspattyro* urbe et *Pactyica* regione consuli digna sunt quae commodè collegit disputavitque *Larcher* in Indice Geographico ad *Herodot.* p. 102. et 401 seqq. ubi *Rennelli* etiam Viri clariss. examinavit sententiam. *Heeren* in opere saepius laudato T. I. p. 389. et 405. urbem regionemque *Cabul* intelligit, Persiae finitimam; quem vero *Indum* fluvium hic nominat *Herodotus*, *Gureum* intelligit (hodie *Kameh*) ab occidente in *Indum* proprie nominatam influentem. *S.*

14-16. οὕτω καὶ τῆς 'Ασίας etc.) Receptum antea οὕτως tueri se nequit: schedae melius. Sequentia habent quid scabri, et varie tentantur. Praetuli ex Codicibus ὁμοία παρεχομένη, videlicet 'Ασίη. Non quidem συντάξεως procedit ordo, cuius in hoc et aliis veterum ratio non semper ducitur: ut ut est, puto de scabritie non nihil deminutum. Maioris momenti coniectura *Ampl.* est *Bouherii*, fini huius periodi complura ex secuturis [cap. 45. lin. 6 seqq.] nectentis, hunc in modum, ὁμοία παρεχομένη τῇ Λιβύῃ καὶ οὐρίσματά αὐτῇ Νεῖλος τε ὁ Αἰγύπτιος --- τὰ Κιμμέρια λέγουσι. De Asia haec, quod verissimum, cuncta scribi: ubi nunc sunt, orationis nexum scindere et turbare, cui, istis in hunc locum migrantibus, apta copulatio et adhaesio. Mihi, tametsi *Procopii* aevo eadem, quae in msstis et editis, series, inventum non videtur inconcinnum. Vide *Bouher.* Diss. *Herodot.* c. 18. p. 119. *WESS.* — Copiosius de hoc loco, et de ista praesertim scriptura παρεχομένη, in *Var. Lect.* disputavi; ubi in hoc ipso, quod codicum nonnullorum auctoritate a *Wess.* vulgatum est, adquevi. Et παρεχομένην quidem, quod olim vulgabatur, nullis utique machinis defendi potest: verum tamen illud ipsum etiam παρεχομένη, ad τὰ τῆς 'Ασίας relatum, nimis durum et insolens debet videri. Ac ne παρεχόμενα quidem, si vel maxime codex

aliquis hoc daret, satis placere posset: agitur enim hic non tam de rebus quas quaeque terra exhibet aut praefert, quam de terrarum circuitu, et quousque quaeque porrigatur; nec ex professo commemoravit Scriptor res quas Asia pariter atque Libya gignet, nisi quod obiter crocodilorum mentionem fecit, quos Indum pariter atque Nilum alere dixit. Quare iterum iterumque relegenti mihi hunc locum perquam probabile videtur, sic scriptum oportuisse: οὕτω καὶ τῆς Ἀσίας, πλὴν - - ἀνίσχοντα, τὰ ἄλλα ἀνέυρηται ὁμοίᾳ περὶ ἔχουμένη τῇ Λιβύῃ: ita Asiae - - reliqua explorata sunt, pariter certe atque contigua Libya. Nam, quod iam antea monuerat, (c. 39, 5. et 42, 6.) contiguam esse Asiae Libyam, id statim c. 45, 5. iterum urget, unam esse continuam terram; itaque nil caussae fuisse, cur tres, veluti distinctae et a se invicem seiunctae, terrae statuerentur. Qua notione παρεχόμενη τῇ Λιβύῃ Reizius scripserit, non habeo dicere. Quod autem ad ista verba (c. 45, 6 seqq.) adinet, καὶ οὐρίσματα αὐτῇ etc. quae cum extremis huius capituli iuncta Buherius voluit; istud αὐτῇ non ad Asiam refertur, sed ad universam terram, quae quum una atque continua sit, (γῆ μία ἑὸντα) mirum sibi videri ait Herodotus, cur tribus nominibus illa distinguatur, quasi tres essent terrae, Nilo et Phasi aut Tanai fluviis disternatae; videturque hoc significare: quum tres, quae vulgo nominantur terrae partes, non sint interiecto mari usquequaque a se invicem seiunctae, debebat una continens universa terra censi; sin maiorum quorundam fluminum cursus satis caussae est cur terra in partes divisa statuatur, multo plures quam tres partes fuisse numerandas. S.

CAP. XLV. [3 seq. Quod ait, μήκει - - παρ' ἀμφοτέρως παρήκουσα, conf. c. 42, 4. ibique not. Tum de his, quae proxime insequuntur, μή ἐούση γῆ etc. vide modo ad c. 44, 14-16. notata. S.]

8. Τανναῖν ποταμὸν τὸν Μαίητην) Tanain Maeëtam explicant ut Phasin Colchum, quod ex hoc Maeotarum tractu labatur. At discrepat causa; Tanais influit in Maeotin paludem, longe supra eam lacu erumpens. Fuit olim, quae eiusdem Bouherii suspicio, τὴν Μαίητιν, seu verius καὶ τὴν Μαίητιν. Vallae Latina huc vergunt, et liquidissime (quod vir

Ampl. non vidit) Procopius Bell. Goth. lib. IV. 6. *Herodotea* exscribens, οἱ δὲ Ταναῖν ποταμὸν, καὶ Μαιώτιν καὶ Πορθμ. Qui cum Μαιώτιν adpellat, suo utitur more, ut Ionico Noster. Vide c. 20. WESS. — Potuit suo arbitratu Procopius, sicut et *Valla*, *Maeotidem paludem* hic intelligere. At, quum in τὸν Μαιώτην conscriptant libri, nihil profecto impedit quo minus intelligamus *Maeoticum fluvium* hic dici *Tanaim*, (i. e. qui per Maeotarum fines decurrit) quemadmodum Νεῖλος ὁ Αἰγύπτιος nominatur, et Φάσις ὁ Κόλχος. S.

9. Πορθμῆϊα τὰ Κιμμέρια) De Porthmii Cimneriis vide supra c. 12. WESS.

11 seqq. ἐπὶ Λιβύης - - - γυναικὸς αὐτοῦχθονος) Iovis ex Epapho neptis Isocrati Laud. Busir. p. 223. Mox [lin. 13.] Eustath. ἀπὸ τῆς Προμηθ. μητρὸς: cui in Asia, Promethei matre, Apollodorus Bibl. I. 2, 3. et Schol. Apollonii Rh. I. 444. adstipulantur. Herodoti alia sententia, quae et in Stephani Byz. Ἀσία. Est Eustathius in his paullo audacior, etiam [lin. 15.] ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττος. [pro Κόττος, quod habet Herodot.] Fuit Manis filius Atys I. 94. quem praeter et Cotyn genuit, indice Etymol. in Ἀσίῳ, et, cuius auctoritas excellentior, Dionysio Halic. lib. I. Ant. R. p. 21. Vide H. Vales. ad Nicol. Damasc. p. 68. Utique imprudenter in Eustathii partes Ampl. Bouherius Diss. Herod. c. 5. transiit. WESS.

15 seq. ἐπὶ Ἀσίῳ, τοῦ Κόττος, τοῦ Μάνεω) Non alibi Κόττος fit apud Herod. mentio; quod nomen, in antiqua Ed. Vallae versionis omissum, primo quidem aspectu potius videtur Thracicum: Ἄττος certo nomen est Lydium; praeter Regem, sic Croesi filium nominat Herod. et patrem ditissimi illius Pythii, tempore Xerxis nobilitati. Accedit ad haec, Lydiaca narrante Herodotum lib. I. c. 94. (non sanequam ex Xantho Lydo, quod Galeus putabat; quippe qui οὔτε Τυρρηνὸν ὠνόμακεν οὐδαμοῦ τῆς γραφῆς, διδάσκοντες Λυδῶν, οὔτε ἀπειρίαν Μηρόων εἰς Ἰταλίαν κατασχούσαν ἐπίσταται, teste Dionys. Halic. Ant. Rom. I. p. 22, 15.) Herodotum, inquam, non ut hic Mani filium dare Κόττον, sed Ἄττον: ἐπὶ Ἄττος, τοῦ Μάνεω, βασιλῆος. Tandem Ἀσίῳ, τοῦ Ἄττος, hic legisse videtur Eustathius; cuius ista extant ad Dionysii Perieg. vs. 270. Ἡρόδοτος δὲ φησι τὰ τρία τῆς γῆς τμήματα ἐπωνυμίας ἔχειν γυναικῶν. - - - Λυκόφρων δὲ οὐχ οὕτως, ἀλλὰ ἀπὸ

Ἀσίῃ τοῦ Ἄτρου καλεῖσθαι φησιν αὐτὴν ὡς οὐ καὶ ἐν Σάρδεσι
 φυλὴ τις καλεῖται Ἀσία; imo καλεῖται Ἀσιάς: sunt enim et
 postrema Herodoteis vicina: ἀπὸ τινος καὶ τὴν ἐν Σάρδεσι φυλὴν
 καλεῖσθαι Ἀσιάδα. Hoc minime cunctanter statuo, in his
 Eustathianis nomina Herodoti et Lycophronis esse transpo-
 nenda: Herodotea sunt, quae tribuuntur Lycophroni; quae
 Herodoto, sunt sine dubio Lycophronis, quodque bene ob-
 servavit accuratissimus Editor Ed. Twaite, ab ipso Eusta-
 thio huic, velut auctori, contributa ad vs. 620. ubi legitur
 etiam ἀπὸ Ἀσίῃ, τοῦ Ἄτρου. Tandem pro Ἀσίῃς scriben-
 dum ut apud Herod. Ἀσίῃ. Forma vulgari dare quoque
 potuerat Ἀσίῃ: Asiae enim, Ἀσίας, Ἀσίῃ, Ionice flectitur
 Ἀσίῃς, Ἀσίῃ. Atque ob has forte rationes videri posset
 hoc in loco Herodoti nomen Κότυς in illud Ἄτρου conver-
 tendum. Ille tamen ego, qui toties in Herodoto levioribus
 de causis forte suspicax perhibebor et novator, hic nihil
 novandum iudico servandumque Κότυς nomen. Primum
 Asian Coltyis filium dictum veteribus legerat Eustath. in
 Iliad. β. p. 192, 51. τὸν μὲν Ἀσίαν Κότυς ἰστοροῦσιν υἱόν. Dein-
 de multo plus habet ponderis auctoritas Dionysii Halic.
 Ant. Rom. I. p. 21. scribentis, Τυρρηνόν dici quintum a Iove;
 Iovis enim filium Manen primum istius fuisse regionis
 Regem: τούτου δὲ γεννηθῆναι Κότυν τῷ δὲ Κότυϊ δύο γενέσθαι
 παῖδας Ἀσίην καὶ Ἄτρον ἐκ δὲ Ἄτρου Λυδὸν φῦναι καὶ Τυρρηνόν,
 quorum hic cum colonis in Italiam abierit; ille manserit
 regni paterni haeres: de Atyë, huiusque duobus filiis
 Lydo Tyrrhenoque paria scribit Strabo V. p. 335. c. [p. 219.
 ed. Cas.] Utrumque dedit et Atyi filium Herodotus; solum
 quidem memorans duntaxat Τυρρηνόν, I. 94. sed et memi-
 nit Λυδοῦ τοῦ Ἄτρου, I. 7. VII. 74. a quo Maeones traxerint
 Lydorum nomen. Xanthus Lydus, cui credendum potius in
 rebus patriis, quam Graecis recentioribus, Tyrrhenum
 prorsus ignorans, Ἄτρου παῖδας γενέσθαι λέγει Λυδὸν καὶ Τόρρη-
 βον. Ut regionibus urbibusque dare possent conditores, no-
 mina Graeci plurima sunt commenti. VALCK. — Con-
 fer Creuzeri Fragm. Veterum Historicor. p. 153 seq. S.

17. ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς Προμηθεὸς Ἀσίῃς) Ista quidem verba,
 si sunt, ut esse videbuntur, Herodoti, signis saltem tan-
 quam παρενθήκη sunt a vicinis separanda. Haec sola si de-
 disset, per Asiam Promethei, filiam, uxorem, an matrem

intellexisset, maneret incertum; sed paulo superius uxorem dixit Promethei, quam cum aliis matrem habuit *Ly-eophron*, Cass. vs. 1412. Οὐ μὰν ὑπείκει γ' ἡ πικρῆς τοκᾶς. Schol. ἡ Ἀσία Ἀσίας γὰρ καὶ Ἰαπετοῦ Προμηθεὺς καὶ Ἐπιμηθεὺς. vid. Doctiss. *Twaites* ad *Eustath.* l. c. et ad vs. 620. VALCK.

21. ἀπὸ τῆς Τυρίης) Hoc verius ob lib. I. 2. et msstorum decretum. Nom nego Syriam potuisse *Europam* dici. Quaeritur de *Herodoti* manu, cuius prudens de matronae nomine observatio. Notae sunt coniecturae S. *Bocharti*, super *Libyae*, *Asiae* et *Europae* titulis ex *Phoenicum* lingua elegantes, lib. IV. *Chanaan.* c. 33. WESS.

CAP. XLVI. 4. ἔχονεν προβαλίσθαι) Nulla hic comparatio: [nempe *comparare* in vers. lat. posuit *Gronovius*: rectius *Valla*, proferre.] negat se habere huius orae nationem, quam producat et in medio collocet: id προβαλίσθαι, quo modo manu exarati libri, e quibus si qui velint ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον, non obluclabor. Nihil in Codicibus magis obvium, quam λόγιμον et λόγιον, λεγόμενον ac γενόμενον convertere, sicuti lib. II. 5. et IV. 13. [sed bene habet vulgatum.] De *Scytharum* sapientia multi nimis praeclare: σοφὴν prudens est sollertia, qualis lib. III. 127., qua semet bello temere lacescentes, veluti *Cyrum*, impunitos haud dimittebant; quaque, si nolint inveniri, deprehendi nequeant, quod *Dario* usu venit. Alioqui barbari moribus omnique disciplina; bene *Noster*, τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. WESS.

5. πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους) Olim vacula mihi πάρεξ sic visa fuerat transponenda, ut legeretur: οὔτε ἀνδρα λόγιμον οἶδαμεν γενόμενον ἐκ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους πάρεξ Ἀναχάρσιος. Quum vero consideratius ad vulgata haec exigerem *Eustathii* ad *Dionys.* vs. 669., ex *Herodoto* narrantis ὅτι ὁ Εὐξείνιος παρῆχεται ἔθνη ἀμαθέστατα, καὶ ἐξ οὐδενὸς τῶν ἐντὸς τοῦ Πόντου ἀνὴρ ἐλλόγιμος λέγεται, πάρεξ τοῦ Σκυθικοῦ, ἔθεν ὁ Ἀναχάρσις, coepi animadvertere nihil in istis esse quod mutari deberet. Si scripsisset, πάρεξ Ἀναχάρσιος, καὶ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνους, figura hic obtineret, quam *Χιασμὸν* vocant *Grammatici*, multis explicitam *Eustathio* ad *Hom. Iliad.* γ'. 108. Οἴστε δ' ἄρ', ἴτερον λευκὸν, ἐτέρην δὲ μέλαιναν, Γῆ τε καὶ ἡλίφ. Ista natiyam haberent perspicuitatem sic scripta: οἴστε ἄρτε δύο, λευκὸν καὶ μέλαιναν, Ἡλίφ καὶ Γῆ; ut sua sibi singula subiiciant.

tur velut ἐν τετραγώνῳ καταγραφῇ. Ad hanc normam Herod. hic primum duo ponit diversa; prius, οὔτε γὰρ ἔθνος τῶν ἰντὸς τοῦ Πόντου οὐδὲν ἔχομεν προβαλίσθαι (sic mssst) σοφίης πύρι: alterum, οὔτε ἄνδρα λόγιμον οἶδαμεν λεγόμενον. Tum duo diversa sequuntur: prioris membri haec est exceptio, πᾶριξ τοῦ Σκυθικοῦ ἔθνος: haec, alterius, πᾶριξ Ἀναχάρεσιος. Sunt mihi similes ad manum aliorum structurae. Ceterum his Herodoti vexandis occasionem arripuerunt viri Docti ex Ep. Pauli ad Coloss. 3, 11. Primus, credo, Salmasius abusus est in Ossil. Ling. Hellen. p. 359., cui se primus opposuit, amicus et admirator viri maximi, Alex. Morus in notis ad Nov. Foed. p. 231. et seqq. VALCK.

13. ζῶντες μὴ ἀπ' ἀρότρου) Hic etiam haerebat olim alterius vice saepius a librariis scripta vox ἀρότρου. [Nempe sic edd. ante Gron. cum nostro Pb.] Qualia de veteribus Herod., de sui quoque temporis Scythia scribit Strabo VII. pag. 460. c. [p. 300. c. ed. Cas.] Iustinus II. 2. Hominibus inter se nulli fines: neque enim agrum exercent; nec domus illis ulla, aut tectum, aut sedes est, armenta et pecora semper pascentibus, et per incultas solitudines errare solitis: uxores liberosque secum in plaustis vehunt: Φερέοικοι ἰόντες Herodoto; saepe Straboni dicti Νομάδες καὶ Ἀμαξιοί, Melae II. 1. ἀμαξόβιοι. Si Poëtae nomen sincere scriptum in Strabon. pag. 463. c. [p. 302. d. ed. Cas.] Hesiodus iam meminerat ἀπήναις οἰκί' ἐχόντων. Apud Philostr. Vit. Apoll. VII. 26., scribendum utique, οἰκίας ἐπὶ τῶν ἀμαξῶν πέπνυνται, possident, habent, pro πέπνυνται. Saepius in verbo πεπᾶσθαι erravit Olearius, et pag. 246. bonam lectionem perversa corruptit interpretatione. VALCK.

14. οἰκήματά τέ σφι ἢ ἐπὶ ζευγέων) Nulla caussa viro docto κτήματά τε refingendi. Φερέοικοι ἰόντες istis verbis explicatur liquidius. Mitto μάστιγας Scytharum domos ex Seneca, et eorundem sutilem domum apud Valer. Flaccum. Accommodatum Aeschyli Prometh. vs. 708. οἱ πλεκτὰς στίγας Πεδάρεσις ναῖουσ' ἐπ' ἐνύκλοις ὄχοις, et praeter cetera Hippocratis Aer. Aq. et Loc. p. 291. [§. 93. p. 86. ed. Coray.] ἐνταῦθα καὶ οἱ Σκύθαι διατεῖνται, Νομάδες δὲ καλεῖνται, ὅτι οὐκ ἔστι οἰκήματα, ἀλλ' ἐν ἀμαξίαις οἰκεῖσι: quos currus graphice expingit deinde. WESS.

15. κῶς οὐκ ἂν εἴσαν οὗτοι ἀμαχοί;) Nullam nec in En-

ropa, neque in Asia gentem, ἔθνος, esse scribit Thucyd. II. 97. ὅ, τι δυνατόν Σκυθαῖς ἐμογνωμονοῦσι πᾶσιν ἀντιστῆναι. Herodoto non adeo videbantur invicti propter corporum vires hominumque multitudinem, quam propter mores atque instituta: hac mente Ephorus ap. Strabon. VII. p. 463. et 464. [pag. 302 seq. ed. Cas.] ταῖς διαίταις εὐτελεῖς ὄντες καὶ οὐ χρεματισταὶ - - - πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἄμαχοί εἰσι καὶ ἀνίκητοι, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν. Iustin. II. 3. Perpetuo ab alieno imperio aut intacti aut invicti mansere. - - Gens et laboribus et bellis aspera; vires corporum immensae; nihil parare, quod amittere timeant. De Cyro Darioque narratis Iustino, quod ad rei summam attinet, satis concinit Herod.; quaeque de Sesostris in Europam usque narrantur expeditione, qui Scythas subegerit et Thraces, illa dubia satis fide nituntur. Vagi Scythae non poterant inveniri: hoc unum metuebat Mytilenaeus Coës apud Herodot. IV. 97. VALCK.

CAP. XLVII. 3. πεδιάς αὕτη, ποιοῦδης τε) Optime Gronovius ex Medie., in quo si ἔνυδρος, quod alii praeferunt, fuisset, nihil fortasse requireretur. Hippocrates [I. c. §. 92.] de Scytharum regione, πεδιάς ἐστὶ καὶ λειμακώδης καὶ ψιλή καὶ ἔνυδρος μετρίως· ποταμοὶ γὰρ εἰσι μεγάλοι, οἱ ἐξοχτείνουσι τὸ ὕδωρ ἐκ τῶν πεδίων. Cuius λειμακώδης idem ac ποιοῦδης, Galeno explanante. Hesychius, Λίμακες, νοτεροὶ καὶ ποιοῦδεις (male antea πινώδεις) τόποι, spectans Euripid. Iph. Aul. vs. 1544. Λειμακίστεροι in Suida nullo iure Küsterus mutat, quippe ex Coö sene apud Erotianum. Confer Sophoclem Philoct. 1449. Ego his non inmoror, ἔνυδρος reliquens ob lib. IX. c. 25. WESS.

7. Ἰστρος μὲν πεντάστομος) Paria Arrian. Ἀναβ. V. 3. et Seymnus. Nilus itidem πεντάστομος II. 10. Sed, quod huic evenit, ut minora et manu facta in censum ostia venirent, idem Istro: tantum Nilo minor, verba Melae II. 1, 56., totidem quot ille ostiis, sed tribus tenuibus, reliquis navigabilibus, effluit. Quod autem [lin. 9. pro Ὑπάκυρις] Vossius ad Melam II. 1, 26. [al. II. 1, 58.] καὶ Ὑπάκαρις reponit, non probo. Infra c. 55. et 56. scripti libri vulgatum stabiliunt. In Pomponio dissensus est; Plinii corruptus Paeyris lib. II. 12. ad verum inclinat amnis nomen. WESS.

CAP. XLVIII. [4 seq. ποταμῶν καὶ ἄλλων) πολλῶν καὶ ἄλλων legendum videri coll. c. 50, 2. scripsi in

Var. Lect. Quum vero in vulgatum consentiant libri, nihil praeter necessitatem novandum, facileque ferendum vocab. ποταμῶν: sed oratio in hunc modum commodius distinguetur: κατὰ τοιόνδε μέγιστος γέγονε ποταμῶν καὶ ἄλλων ἐς αὐτὸν ἐκδιδόντων, (sive ἐσδιδόντων malueris) εἰσι δὲ οἶδε οἱ μέγαν αὐτὸν ποιοῦντες. Διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς etc. Ob hoc Danubius maximus est: (scilicet) et alii in eum influunt amnes, et qui eum (prae caeteris) augment, hi sunt: sive, et hi, qui eum (prae caeteris) augment: quos nempe continuo deinde recenset. ποταμῶν καὶ ἄλλων - - ἐκδιδόντων idem valet ac ποταμοὶ μὲν καὶ ἄλλοι ἐς αὐτὸν ἐκδιδοῦσι: et ad illam μὲν particulam, in verbis his subintellectam, refertur ista δὲ quae consequitur, εἰσι δὲ οἶδε. S.]

6 seq. πέντε μὲν οἱ βέοντες) Coniecturas elegantes doctissimorum virorum, Valckenarii μόνοι βέοντες, Reiskii οἶδε βέοντες, laudare equidem, sequi non possum. WESS. — E tantum in O converso legerim, πέντε μόνοι βέοντες. Confluentes in Istrum fluvii erant longe plurimi; διὰ μὲν γὰρ τῆς Σκυθικῆς πέντε μόνοι βέοντες, quos suis singulos designat nominibus. His recensitis multo plures enumerat aliunde ortos, qui in Istrum itidem confluerint: haec est ratio, cur illi priores, αὐτιγενεῖς ποταμοὶ Σκυθικοί, esse dicantur πέντε μόνοι. quod vicinum etiam commendat μὲν γὰρ VALCK. — Perpensis omnibus momentis, si minus certa, at perquam probabilis videri debet Valckenarii emendatio. Sane in eodem orationis membro, paucis interiectis verbis, perincommode repetita videbitur μὲν particula, (vide tamen mox ad c. 49, 1 seq. notata.) nec articulo οἱ ante βέοντες satis opportunus hic locus; perapta vero ad id, quod hic agitur, vox μόνοι, et multo aptior quam quae aliis placuit μεγάλοι. S.

7. Πόρατα) Amnis Πόρατα in Arch. prave Τώρατα, nec Mela inde lib. I. 19, 87. Toreatas, quae Galei opinio, finxit: longe enim illi ab hoc fluvio. Nunc Pruth. Reliquorum titulos et cognomina, quibus nostro aevo adpellantur ista flumina, adscribere non vacat. Cupidi exposita (non sine differitate tamen) videbunt a Stukio ad Arriani Peripl. pag. 178., Bouherio Diss. Herodot. p. 204. et Bayero Comment. Acad. Petropolit. T. I. p. 409. WESS. — Locum hunc de fluvii in Istrum influentibus percommode tra-

Herodot. T. V. P. II. P

ctavit Mannert in Geogr. Graecor. et Romanor. T. IV. p. 72 seq. tum illum de reliquis Scythicis fluviiis c. 51. et seqq. idem Vir doctus ibid. p. 74 seqq. et D'Anville in Commentatione Actis Acad. Reg. Inscript. T. XXXV. p. 573. et seqq. inserta hoc titulo, *Examen critique d'Herodote sur ce qu'il rapporte de la Scythie.* S.

[10. πρὸς ἡμῶν) Vide ad I. 202, 16. notata pag. 203 seq. S.]

CAP. XLIX. [1 seq. ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ. ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc. Prius membrum, Ἐκ δὲ Ἀγαθύρων -- τῷ Ἰστρῷ, commodius superiori cap. 48. iungetur, ut eodem capite commemorentur fluvii, qui a septemtrione et a laeva ripa in Istrum influunt; quum dein ab illis inde verbis, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου etc., nominentur ii, qui a meridie fluunt, et a dextra ripa eidem miscentur. Quod si cap. 48, 6 seq. recte his positum μὲν particulam statuas, intelligendum forsitan erit, priori μὲν, ubi ait διὰ μέν γε τῆς Σκυθικῆς, respondere illam δὲ, Ἐκ δὲ τοῦ Αἴμου: posteriori vero, ubi ait πέντε μὲν οἱ ῥέοντες, respondere ἐκ δὲ Ἀγαθύρων. De Agathyrsis, Scytharum finitimis, vide c. 102. 104. et 125. S.]

6. Νόνης) Solus, quod quidem reminiscor, amnem Valerius Flaccus memoravit; Alazonas tamen propius illi, quam situs gentis patitur, adiungens, lib. VI. 100. *Hiberni qui terga Noae, gelidumque securi Eruit, et tota non audit Alazona ripa:* ubi Heinsius et Burmannus. Mox μέσον σχίζων τὸν Αἴμον praestat. Nilus μέσον Αἴγυπτον σχίζων lib. II. 17. et cap. 33. idem μέσον τάμνων Λιβύην, et Ister μέσον σχίζων τὴν Εὐρώπην. Verius quoque Τριβαλλικόν, [lin. 10.] quomodo Isocrates, Demosthenes, Steph. Byz., alii. WESS. — De fluvio, qui Scius hic nominatur, (lin. 7.) vide Var. Lect. et Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. VII. pag. 10. quemque ille laudat Gatterer in Comment. Soc. Goett. Vol. IV. et VI. Verum nomen Οἰσκος fuisse facile adsentiaris Larchero, cuius ad hunc locum consulenda adnotatio. Mox Alpīs nomine (lin. 13.) sunt qui Rhenum a Nostro indigitari non sine veri specie existiment. S.

16. πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύντας) Scripsit lib. II. 33. de Cynesiis, (qui non alii ac Cynesites, Stephano auctore,) οἱ ἑσχατοὶ πρὸς δυσμέων οἰκίσουσι. Consimilia Herodorus, Nostri aemulus, οἱ ἐπὶ τοῖς ἑσχατοῖς οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύντας

ὀνομάζονται ap. Steph. in Ἰβηρίᾳ. Festo Avieno quoque Populi Cynetum, Cyneticum iugum, in alte tumescenti ditis Europae extimo. Celtæ quidem, sicuti ad lib. II. 33. monstratum, extra Herculis columnas in ultima Europae vergebant, sed non post Cynetas, quod Vallæ Latina dant: sic sibi et rei Herodotus pugnaret. Μετὰ Κύνητας vertendum præter Cynetas, sive exceptis illis, quemadmodum Poëtæ Odyss. λ. 468. μετ' ἀμύμονα Πηλεΐωνα. [Possis vero eadem notione latinum post intelligere. Sic Noster infra c. 53, 2. μετὰ Ἰστρὸν post Istrum, i. e. excepto Istro.] Vide nunc et mirare stolidam Georgii Carletoni confidentiam, Κυνησίους sive Κύνητας in Britanniae Cantios convertentis, doctissimoque Cambdeno longa epistola obtrudentis, quæ octogesima inter Camdenianas. Hi fructus nimii in patriam studii. WESS.

Ibid. in Κελτῶν, οἱ ἔσχατοι etc.) De his hoc uno loco si tantum egisset Herodotus, cadere forsitan posset in dubitationem, utrum hos, an Cynetas, ultimos Europae statuisset ad Occidentem incolas. Celtas ultimos collocasse, multis nuper allaboravit ostendere vir Erudit. in libello Gallice scripto, quo, præter cetera, specimen exhibet errorum Lex. Geograph. Martinierii pag. 290. et seqq. atque in eadem fuisse videtur opinione illi. Spanhem. in Callim. pag. 436. Omissus Spanhemio alter Herodoti locus e lib. II. cap. 33., mea quidem sententia planissime monstrat, secundum Herodotum ultimos Cynetas, paene ultimos fuisse quos vocat Κελτοὺς. Illic agens de Istri fonte veluti profluentis ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρρήνης πόλιος, οἱ δὲ Κελτοὶ, inquit, ὁμοῦρῶσι Κυνησίους (hoc legit Steph. Byz. Noster et hic dare potuit Κύνησι, οἱ) οἱ ἔσχατοι πρὸς δυσμίων οἰκίσουσι τῶν ἐν Εὐρώπῃ κατοικημένων. Vertit ista vir egregius: Celtæ - - finitimi sunt Cynesii, qui (qui Celtæ, non qui Cynesii) ultimi etc. mihi quidem ista vis videtur. Cynetes sunt ultimi; Celtæ ultimi μετὰ Κύνητας, id est exceptis Cynesiiis, vel post Cynetas, omnium primos in ultima Hesperia. Avienus in Ora Marit. vs. 200., adjacent Populi Cynetum; tum Cyneticum iugum, (Qua sideralis lucis inclinatio est,) Alte tumescens ditis Europae extimum, In belluosi vergit Oceani salum. Docta dedit Is. Voss. ad Melæ III. cap. 1. 51. Veritatem adfirmat memorabilis, quem comparavit Wess. in Diss.

Herod. p. 21., Herodori locus ap. Steph. Byz. in Ἰβηρίαι: quo Πρώτον μὲν, αἰτ., οἱ ἐπὶ τοῖς ἰσχυατοῖς (τῆς Ἰβηρίας) οἰκοῦντες τὰ πρὸς δυσμέων Κύνητες ὀνομάζονται (ut hic apud Herod. Κελτοὶ ἰσχυατοὶ πρὸς ἡλίου δυσμέων μετὰ Κύνητας) ἀπ' ἐκείνων δὲ ἦδη πρὸς βορρᾶν ἰόντι Γληῆτες· μετὰ δὲ Ταρτησιοί. Ex eiusdem Herodori lib. X. gestorum Herculis Stephano Γληῆτες memorantur, ἔθνος Ἰβηρικὸν μετὰ τοὺς Κύνητας. Tartessiorum vicini in Philippicis Theopompi eadem fuerant Γλητῶν adpellatione insigniti. Hinc liquet, Cynetas postremos Europae habitatores ad Occidentem fuisse secundum Herodorum ac Herodotum. VALCK.

CAP. L. 3 seq. ἐν πρὸς ἐν συμβάλλειν) Ut saepius in talibus omittuntur verba, potuisset omitti συμβάλλειν. Additur, ut hic, a Phoenicide Comico apud Athen. XIV. pag. 652. E. Omittitur Thucydidi pag. 163, 48. οὐδ' ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἔθνος, ἐν πρὸς ἐν: quo loco proxima respicit Herodoti. In seqq. mihi quoque placet ἀποκρατίς: huic verbo subiecta citat Eustath. in Dionys. vs. 226. VALCK.

9. ὀλίγω τε μέζων τῆς etc.) Est, cui haec displicent: μέζων sive ἔσσων fuisse, et scriptum quidem, ὅσοσπιρ ἔστι, ἢ ὀλίγω γε, aut ὀλίγον τι μέζων τῆς etc. aut paullo minor. Nilh ego novo. Pleraque omnia flumina hibernis imbribus solent intumescere: in Istro diversum quid observat, quippe hieme, qualis quantusque est, manente: paullum tamen increscere, ex pauciore illic coelesti aqua. Haec Scriptor. [Ad verba ὅσος πέρ ἔστι ex proxime sequentibus intelligitur τῇ ἰωντοῦ φύσει.] Elegans νιφετῶ δὲ πάντα χρεᾶται [lin. 10 seq.] explicuit Hesychius, Χρεᾶται, μολύνεται, verissime: idem enim ac χραίνεται, nive omnia inficiuntur et sordent. Convenit, nec Cl. Pavium fugit, Callimachi venator Epigr. XXXIII. Στίβη καὶ νιφετῶ κεχρημένος, pruina et nive madidus coloratusque. Nam κεχαρημένος R. Bentleii, viri sagacissimi, praeter inventum non habet cur recepto excellentius putetur. Porro ἰοῦσα ἀμφιλαφής rediit in stationem, unde ob similitudinem praecedens participium everterat. WESS. — Χρεῖται, quod ex Arch. Vind. et Pa. pro olim vulgato χρεᾶται recepi, videri potest ortum debere pruritui prisci alicuius librarii, ionicas ubique formas Scriptori nostro obtrudere conantis: in communem quidem formam χρεᾶται libri omnes III. 78, 22. IV. 65, 5.

et 6. alibique consentiunt. Ita credi potest, hoc loco etiam *Hesychium* olim χεῖται legisse, et huc spectasse interpretationem a *Wesselingio* laudatam. Nec tamen id satis certum: nec usquam alibi, quod sciam, hoc verbo ista notatione usus est *Noster*. Quare videndum, ne, quemadmodum ait ὕεται γὰρ ἡ γῆ αὕτη τοῦ χειμῶνος πάμπαν ὀλίγω, sic insequentia verba similiter in hunc modum accipi debeant, νιφετῷ δὲ πάντα (i. e. κατὰ πάντα) χεῖται αὕτη ἡ γῆ, constanter nive utitur, nivem habet haec terra, i. e. constanter ibi nix obtinet. Caeterum conf. quae et ab *Hemsterh.* et ab *Ernest.* ad *Callimachi σποδῆν κρημένους αἰθῆ*. Hymn. in *Dian.* vs. 69. notata sunt. S.

CAP. LI. 3. ἄρχεται δὲ μέων) Herodotea sunt, ὁ γὰρ δὲ Νεῖλος ἀρχόμενος -- ῥέει, lib. II. 17. Et cap. 33. Ἰστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρχόμενος -- ῥέει. Tum huius libri c. 49. ὁ Ἰστρος ἀρχόμενος ἐν Κελτῶν -- ῥέει δὲ --. Recte hinc mssti. Amnis *Tyres* sive *Tyras*, [qui hodie *Dniester* sive *Danaster*,] aliis, uti *Hesychio*, Τύρις: hinc accolae (qui Τυρῆται, ut in *Arch.*, esse debebant) Τυρῆται. Non neglexit hoc *Stephanus*. WESS.

CAP. LII. 4. Μήτηρ Ὑπάνιος) Hinc *Mela* II. cap. 1, 62. *Hypanis* ex grandi palude oritur, quam matrem eius accolae appellant: et *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. Similiter *Herodotus* IV. 86. Μαῖητις, αἶτ, καλεῖται καὶ Μήτηρ τοῦ Πόντου. *Dionys.* *Perieg.* vs. 165. καλεῖται δὲ Μητέρα Πόντου. *Avienus* in *Descript. Orb.* vs. 245. *Scytha* -- matrem ponti cognominat undam: de Oceano idem in *Ora Marit.* vs. 393., hic parens nostri maris. *Plinius* *Hist. Nat.* VI. c. 7. *Maëotin* *Temerinda* (*Scythae* vocant,) quod significat matrem maris: sua *Dionysium* et *Melam*, *Herodoto* debere non recordabatur vir *Doctiss. Iac. Nic. Loënsis* *Miscell. Epiphyll.* VI. c. 21. VALCK. — *Hypanin* Graecis olim dictum constat amnem, qui hodie *Bog.* S.

7. πικρὸς αἶνῳς) *Hesych.* Αἰνῳς, δεινῳς καὶ χαλεπῳς. *Apollon. Rh.* III. 15. ὑπερφιάλος πέλει αἶνῳς: et vs. 480. ἀλλὰ μάλ' αἰνῳς Δείδω. Scriptor suum agnoscit, cum de *Scythica* regione αἶνῳς ἀξυλλοῦ ἰούσης post pauca c. 61. Bene ergo *Galeus*. De amne et amaro fonte *Iornandes* quaedam, sed inperite confusa, *Rer. Getic.* c. 5. *Danubius* autem ortus grandi palude, quasi ex mari profunditur. Melius paullo *Codices*

scripti, *Danaper* [sic Scriptor ille Hypanin permutaverit cum Borysthene, cui quidem Hypanis haud procul a mari miscetur.] et quasi ex matre, tum, sed ubi fit Ponto vicinior, parvum fontem suscipit, cui ex *Amphoeo* cognomen est. Verius iidem *Exampeo*. Cetera lutulenta fluunt. Praeclare *Vitruvius* lib. VIII. 3. Nostri verba οὕτω δὴ τι ἰοῦσα πικρὴ, ἢ μεγ. [lin. 8.] varium tentantur in modum: *Pavius*, ὡς μεγάθει σμικρὴ ἰοῦσα κινᾷ etc. non praeter *Herodoti* morem: *Reiskius*, οὐτ' ὀλίγον τι ἰοῦσα πικρὴ, ἢ etc. Neutri Codices addicunt, comparationis adverbium reticentes. WESS.

8. ἐκιδδοῖ γὰρ ἐς αὐτὸν κρήνη πικρὴ) Si firmant illam codices postremam vocem non reiecerim. Dicitur κρήνη οὕτω δὴ τι ἰοῦσα πικρὴ, ἢ, μεγάθει σμικρὴ ἰοῦσα, κινᾷ τὸν Ἵπανιν, ἴοντα ποταμὸν ἐν ὀλίγοις μέγαν. Est qui uni litterae ἢ duas velit voces suppositas, ὥστε αὐτὴ μεγάθει: unum si saltem ὡς posuisset, potuerat exemplis illud *Herodoteis* tueri ex I. 163. προσφιλές οὕτω δὴ τι -- ὡς -- ἐκέλευε. IV. 184. ὑψηλὸν οὕτω δὴ τι, -- ὡς οὐκ εἶδ' τε εἶναι ἰδέσθαι. Sed ut hic, loquitur etiam alibi: III. 120. νῆσον --- ὧδε δὴ τι ἰοῦσαν εὐπετέα χειρῶν ἔχει. IV. 28. δυσχείμερος χώρῃ οὕτω δὴ τι ἐστὶ ἐνθα -- οὐ ποιήσεις. [Et passim alibi particulam ὡς vel ὥστε, quam praecedenti οὕτω aut τοιόσδε respondentem exspectasses, omittere solet *Noster*, asyndeton amans; veluti III. 12, 9. I. 31, 6.] Nihil itaque novandum. Secundum *Herod.* Fons (*Exampeus*) adeo erat amarus, ut, quam exiguus esset, *Hypanin* flumen in paucis magnum vitaret amaritudinem suam miscendo: sic acceperim hoc loco τὸ κινᾷ vel κινῇ, quod ipse explicat infra c. 81. ἄποτον ποιεῖ. Ex *Herodoto* plures meminerunt: unius ponam *Melae* verba ex lib. II. c. 1. *Hypanis* non longe a mari ex parvo fonte, cui *Exampeo* cognomen est, adeo amaras aquas accipit, ut ipse quoque iam sui dissimilis et non dulcis hinc defluat. *Herodotea* contraxit *Eustath.* in *Dionys.* vs. 1143. κρήνη ἐκιδδῶσιν εἰς αὐτὴν (lege αὐτὸν) οὕτω πικρά, ὥστε κινᾷ τὸν Ἵπανιν: horum partem quaeque praecedunt sub *Herodoti* nomine profert *Athen.* II. pag. 43. c. n. Rationem dat *Pausan.* IV. p. 371. [cap. 35 extr.] cur de hoc fonte narrata nemini debeant esse suspecta. Tandem de hoc fonte dicta cap. 81., excitat *Steph. Byz.* voc. Ἵπανις: ubi *Μητρόδωρος* recte fuit in *Herodotum* conversus a *L. Holstenio*: contra *Herodotum* su-

spicor in *Metrodorum* convertendum apud *Diogen. Laërt.* X. 34. ubi *Democrito* puero *Xerxes* praeceptores Persas dicitur reliquisse, ut eius patri gratificaretur, ἥνικα ἐξένεσθαι παρ' αὐτοῦ, κατὰ Φησὶ καὶ Ἡρόδοτος: hic nihil de *Democrito*, eiusve patre; sed *Μητροδόωρος*, *Metrodorus*, egerat etiam de *Democrito*, *Epicuri* sui doctore. VALCK.

CAP. LIII. 6 seq. Βορυσθένης ἐστὶ πολυαρκέστατος etc.) Quae de *Borysthene* [hodierno *Danapri*, *Dnieper*] sequuntur, *Melam* paene convertisse II. c. 1, 53. ab aliis monitum, et a *Christ. Cellario* Geogr. Ant. II. cap. 6, 10. Primum *Borysthenes* νομός τε καλλίστας καὶ ἐν . . . ἐσάτας κτήνες παράχεται. *Mela*, alit laetissima pabula: εὐνομιδιστάτας, quod dabant Editi, recte reiecit *Gronov.* deditque e *Med.* cod. spectabilem sane lectionem εὐνομιδιστάτας: cui prae tulit a se excogitatum *G. Arnaldus* εὐδοκμιστάτας in *Anim.* pag. 164. Veram nobis forte vocem dabunt Codices. Perplacent interim Latina *Vallae*: pascua praebens amoenissima, et accommodatissima pecoribus. Reperit in *Glossario* veteri, quod mstum habuisse suspicor *Laurentium*: Accommodatissimum, ἐπιτηδείστατον: an et in *Herodoteo* suo codice legit ἐπιτηδείστατας? hoc equidem omnium iudicarem accommodatissimum. Notus etiam ille flexus antiquus nominum: apud *Herodotum* occurrunt σπουδαιότερα [I. 8.] et ὑγιεινέστατοι p. 117, 6. [II. 77.] ἀμερφεστάτην recte dedit *Gronov.* p. 80, 5. [I. 196.] Ex *Alcmane* nobis ἡδυμίστατον servavit *Etymol.* p. 420, 50. Inter alia huius generis *Democriteam* habet formam ἐπιτηδείστατον *Eustath.* ad *Hom. Od.* β'. 89. VALCK.

8. εὐνομιδιστάτας) Bene *Gronovius* ex msto. Aldinum finxerat *Pavus* εὐνομιδιστάτας, e *Med.* εὐδοκμιστάτας *Georg. Arnaldus* *Animadv.* c. 30., opera inutili. [Habet *Hesychius* Εὐνομιδής, interpretaturque εὐνόμιστος, id est bene curatus.] Revocavi καὶ πλείστους [l. 9.]: maxime [eximie] optimos et plurimos, ait, pisces flumen praebere. *Hesychius*, Διακρίδων, ἐν διακρίσει ἄριστος, ex *Homero*, vere corrigentibus *Küster* et *Albertio*. Diversius, τοῦτο δὲ διακριδὼν Ζεὺς ἀνδράσι μέγιστον ὥπαται κακὸν *Simonidis* apud *Stob.* LXXI. p. 436. WESS.

9. ἥνι τε καθαρὸς παρὰ θολεροῖσι) *Mela*: Turbidis aliis liquidissimus defluit; placidior quam ceteri, potarique pulcherrimus: πίνεσθαι τε ἡδιστός ἐστι: hoc saepius aliis, πίνειν. ἡδὺ πινῶν

ὑδωρ· οἶνος ἡδίων πικρῶν. Ubi prostant et alia hinc excerpta, legitur apud Eustath. in Dionys. vs. 311. πίνεισθαι ἡδιστος, ῥίον καλὸς παρὰ θολεροῖς: pro καλὸς scribendum καθαρός: hoc enim invenit ap. Herodot. et opponi noverat τοῖς θολεροῖς. Araxis unum ostium ῥέει διὰ καθαροῦ I. 202. Ideo Borysthenes pisces alebat optimos. Pausan. IV. [c. 34.] pag. 363. διάφοροι τὸ εἶδος μάλιστα ἰχθῦς ἀνατίθενσιν ἐς τὸν Πάμισον, ἅτι ἐς ὕδωρ καθαρὸν: ubi mox meminit ποταμῶν τῶν θολερωτέρων. Quando componuntur καθαρόν ὕδωρ, et ἥθος καθαρὸν, opponi solent ἡθὴ τετραγαγμένα καὶ θολερά, velut apud Dion. Chrys. p. 402. d. et in Lysidis Epistola. Ioann. Chrysostomus T. II. p. 448. A. θολερά ψεύματα dixit, et καθαράς πηγάς. VALCK.

12. ἄλλες τε ἐπὶ τῷ στομ.) Quod hinc didicerat, suo ipsius oculati testis adfirmat indicio Dion. Chrys. init. Orat. Borystheniticæ p. 437. Κητέα τε, inquit Herod. [lin. 13.] μεγάλα ἀνὰ κανθα, τὰ Ἀντακαίους καλίουσι, παρέχεται ἐς ταρίχευσιν. Alit, secundum Melam, magnos pisces, quibus et optimus sapor et nulla ossa sunt: comparat Salmas. in Solin. p. 187. d. Τάριχος Ἀντακαῖον bis memorat Antiphanes Athenaei; [lib. III. c. 88. p. 118. d.] apud quem in Lyncei senario scribendum Ὁ δ' Ἀντακαῖον μικρόν. [apud Athen. IV. 8. pag. 132. a. ubi equidem a librorum scriptura non recedendum iudicavi.] Vid. ad Hesych. notata in Ἀντακαῖοι. VALCK.

14. ἀντακαίους) Sint-ne antacaei husones, egregie a Comite Marsilio in opere Danubiali T. IV. pag. 31. expicti, quaerunt naturae scrutatores. Culta super eo sunt viri clar. Io. Matth. Gesneri observata in Act. Soc. Latin. Ienens. Vol. II. p. 20. WESS. — Acipenseris speciem alii intelligunt. S.

15. Μέχρι - - Γέβρου χώρου) Γέβρου verum unice. Sic cap. 56. οὐνομα δὲ ἔχει τόπερ ὁ χώρος αὐτός, Γέβρος. Etiam Steph. Byz. WESS.

[16. ἐς τὸν (Γέβρου χώρον) τεσσαράκοντα ἡμερίων πλός ἐστι) Iam olim Scymnum Chium et Pomponium Melam eundem dierum numerum in suis Herodoti codicibus reperisse, in Var. Lect. monui. Reizius vero in Praefat. ad suam Herodoti editionem p. xxi. et seq. ex professo hunc locum examinans, collato cap. 18. et 71. cum his quae hoc ipso capite mox subiiciuntur, colligit, non potuisse Herodotum h. l. τεσσαράκοντα scribere, sed consentaneum esse,

ut eum intelligamus *τεσσαρεσκαίδεκα* scriptum reliquisse: atque sic ante Reizium iam *Bayerus*, de situ Scythiae agens in Commentar. Acad. Petrop. T. I. p. 411. et *Gatterer* in Isagoge in Histor. univ. synchron. P. II. p. 188. corrigendum censuerant. Consentit *Larcher* in Adnot. ad hunc locum, emendationem tamen in contextum recipere non ausus. *Mannerto*, ut nimius numerus XL., sic iusto minor numerus XIV. videtur, Geogr. Graec. et Rom. T. IV. pag. 76. *D'Anville*, in Comment. Acad. Inscript. T. XXXV. p. 577. quod ad numerum dierum adtinet ab Herodoto editum nihil definire praesumens, satis habuit monuisse, ob cataractas navigationi obstantes, non ultra octoginta leucarum francicarum spatium a mari, computatis cunctis fluvii ambagibus, navigabilem *Borysthenem* esse. S.]

19. τῶν γεωργῶν Σκυθίων) Supra, ἀρετῆρων Σκυθίων, νομαδῶν Σκυθίων, tum οἱ γεωργοὶ Σκύθαι: quae quidem deletum alterum articulum adprobant. In numero ἐπὶ δέκα ἡμερῶν aut hic, [lin. 20.] aut c. 18. ubi ἔνδεκα ἡμερῶν, menda haeret, cui nulla ex libris manu exaratis medicina. *Fontes Borysthenis* in Sandomirensi agro scaturire; *Matth. Miechovius*, *Stanislaus Sarnicius* et alii docuerunt. *Conf. Stukium* ad *Arrian. Peripl. Ponti* pag. 156., praetereaque *Paul. Piasecium Chron.* p. 45. *WESS.*

19. τῶν γεωργῶν τῶν Σκυθίων) Ex syllaba male repetita natum, delendum secundum illud τῶν. Minus bene ceperunt quae proxima praecedunt: [lin. 18.] ἀνθρώπων οὐδεὶς iungi non debuerant: interpungendum; δι' ὧν ῥέει ἀνθρώπων, οὐδεὶς ἔχει φράσαι: nam hinc distat, fluvii φράσαι τὰς πηγὰς, quod ex ipsius sententia [l. 23.] οὐδεὶς poterat Ἑλλήνων. Φαίνεται, inquit, ῥέων δι' ἐρήμον ἐς τῶν γεωργῶν Σκυθίων τὴν χώραν, qui iuxta hunc fluvium ἐπὶ δέκα ἡμερῶν πλόον νέμονται: supra IV. 18. memorantur aliquoties οἱ γεωργοὶ Σκύθαι, quos Graeci, *Olbiopolitae*, adpellent *Borysthenidas*; ubi pro δέκα ἡμερῶν legitur ἡμερῶν ἔνδεκα. Nunquam Herodoto dicuntur nisi οἱ γεωργοὶ Σκύθαι. [non οἱ γεωργοὶ οἱ Σκύθαι.] C. 55. *Hypacaris* dicitur διὰ μέσων τῶν Νομαδῶν Σκυθίων ῥέων. Aliis similiter saepius opponuntur οἱ Νομαδὲς Σκύθαι, et οἱ γεωργοί, *Nomades* et *Georgi*: sic enim vocandi sunt etiam Graecorum interpreti. *Mela* p. 125. *Panticapes Nomadas Georgosque* determinat. P. 131. *vagi Nomades pecorum pabula sequuntur*;

atque ut illa durant, ita diu statam sedem agunt: colunt Georgi exercuntque agros. vid. Strabo VII. p. 478. c. et 479. a. [p. 311. ed. Cas.] ubi Georgi ἡμερώτεροι τε ἅμα καὶ πολιτικώτεροι νομίζονται εἶναι. VALCK. — At iidem, ἀροτῆρες, c. 17, 9. et 52, 11. S.

24. ἐς τὸ αὐτὸ ἔλος) Pulcre recordeo τοῦ Αἰσῆπου τίλος Strabon. lib. XIII. p. 898. [pag. 602. ed. Cas.] distinctum ab eiusdem ἀρχῇ. Nihil tamen certius revocato, cui oculatus testis Dio Chrysostom. pondus addit, principio Orat. Borystheniticae. Herodot. VII. 127. ἐς τὸ αὐτὸ μέθρον τὸ ὕδωρ συμμίσγοντες: et lib. I. 202. Idem Chrysostomus de urbe Borysthene, κεῖται δὲ πρὸς τῇ Ἰπώνιδι — οὐ πολὺ ἀνωθεν τῆς Ἰππόλιδος καλουμένης ἄκρας, nitidissime veterem et suae aetatis habitum civitatis explanans, et, quod Th. Gale non insuper habuit, Ἰππόλειω ἄκρην Arch. Vallaeque. Videri certe Orator posset ab Herodoto omnem eam descriptionem mutuatus, nisi liquido constaret ἀπὸ τῆς αὐτοφίας rei ipsum notitiam habuisse: optime in Diatriba Casaubonus. WESS.

26. Ἰππολείων ἄκρη) Hippolai promontorium. Genuinam nominis formam Hippoleo Latina iam dederant Vallae, quae postea transiit in Ἰππολείων. Dionis Chrys. locus, Galeo citati, legitur p. 437. v. ubi ἡ Ἰππολαίου καλουμένη ἄκρη dicitur esse τῆς χώρας ὅξυ καὶ στερεὸν ὥσπερ ἔμβολον, περὶ δὲ συμπίπτουσιν οἱ ποταμοί: vocem posuit Herodoti, qui, τὸ μεταξὺ, inquit, τῶν ποταμῶν τούτων, ἰὸν ἔμβολον τῆς χώρας, Ἰππόλειω ἄκρῃ καλεῖται. Sequentia Dionis firmant ἔλος in vicinis restitutum in Diss. Herod. pag. 99. Ut Ἰππόλειως, ἰω, occurrunt et ap. Herod. Μενίλειως· Χαρίλειως· Ἀρκεσίλειως· Ἀναξίλειως: sed, qui saepius est ἀρχιρεύς, cur semel [II. 37, 25.] ἀρχιμέρειως diceretur? VALCK.

27. ἰδὸν Μητροῶς) Multa pro delubro Matris ex religioso Scytharum cultu Vir Celeb., oblitus Olbiopolitans Graecae fuisse originis, patriaeque religionis tenaces: ἰδὸν Δὲ Μητροῶς relinqui in sede potuerat. Vide c. 18., e quo ἐπὶ τῇ Ἰπώνιδι iustius erit. Sunt urbis incolae Βορυσθενεῖται c. 17. et 78. et seqq., quomodo et Arch., parum adiutus, hoc loco. L. Holstenius ad Steph. idem optaverat. In Dionis Chrysost. Orat. Borysthen. saepe Βορυσθενῖται, cuius dispar sermo. WESS.

27 seq. ὑπὸ τῷ Ἰπάνι) Versionis Vallae corrector [Gronov.] ad Hypanin; recte: sed tum scribi quoque debuit ἐπὶ τῷ Ἰπάνι: ut IV. 18. οἱ οἰκούντες ἐπὶ τῷ Ἰπάνι. Sub montem habitantes οἰκεῖν dicuntur ὑπ' ὅρι: qui flumen accolunt, ἐπὶ ποταμῷ, Herod. II. 108. apud quem in istum sensum occurrunt ἐπὶ τῷ Ἰστροῦ ἐπὶ ποταμῷ Ὀδρῷ ἐπὶ τῷ Μαρσίῳ. Ubique reperientur similia: vulgatum in Pausan. p. 483. ὑπὸ τῷ Εὐρίπω, ἐπὶ τῷ Εὐρ. corrigit Graece perdoctus Fr. Sylburg. VALCK. — In Var. Lect. monere debueram ὑπὸ h. l. legi in ed. Wess. et superioribus, neque aliud e msstis adferri, eandemque scripturam in nostro etiam cod. F. obtinere; ἐπὶ vero primum in contextu (uti par erat) posuisse Reizium. Nihil autem permutatione istarum vocularum frequentius. S.

[29. τὰ ἀπὸ τούτων τῶν ποταμῶν] ἔπὸ idem fere hic sonat ac si dixisset τὰ περὶ τούτους τοὺς ποταμούς. Similiter IV. 195, 21. τὰ ἀπὸ τῆς νήσου -- οἰκίται ἐστὶ ἀληθινή. Sic fere etiam VII. 195, 7. τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξω στρατιῆς. S.]

CAP. LIV. [2. Παντικαπης) Quem Panticapen hic memorat Herodotus, eum nullum esse, nec umquam fuisse, contendit D'Anville loco cit. p. 579. Etenim Samaram fluvium, quem Bayerus esse Panticapen Herodoti existimat, longe ultra Hylaeam ultraque cataractas in Borysthenem influere. Danwillium Mannertus sequitur. Commode vero Larcher in Indice geographico monuit, fieri posse ut non nisi in indicando amnis illius cursu erraverit Herodotus. Caeterum ad ipsas doctorum Virorum super hoc argumento disputationes, Lectorem remitto: neque nunc Hypacryrin, aut Gerrhum, aut Hyrgin sive Syrgin fluvios moror, CAP. LV. LVI. et LVII. memoratos, de quibus iidem laudati viri aliique Geographi consuli possunt. S.]

CAP. LVIII. 4. ἐπιχλωτάτη) Unde ἐπιχλωτάτη [in ed. Gron.] venerit, indictum; forte ex Mediceo, si quidem in Ask. idem. Ex Fabri ἐχλωτάτη refingitur ἐπιχλωτάτη. Poterat pari iure ἐπιχλωτάτη, ob τοιαύς ἐχλύους, pascua succi plenissima in Clement. Alex. Paedag. I. p. 127. Ego vero addubito. Testatur, ex inspectis animalium visceribus, nam ut ἀναγομίνεσι, aliorum abductis, corrigatur, caussae nihil, prohibetque Suidas; testatur, inquam, ex apertis

[ἀνοικογμένοις.] potuisse de herbarum certa qualitate cognosci. Succis plenissimae si designarentur, earum virtus ac bonitas ex boum palearibus, armorum crassitudine ac pinguedine spectari, citra sectionem aut alias in terras circumvectionem, abunde poterat. An ergo ἐπιχλωτάτη, bilis plenissima et ad eam generandam aptissima? Ἐπίχολος habuit hanc notionem, translata ad eos, quorum in pectore bilis intumescit: ὄργαις ἐπιχόλους Plutarch. dabit T. II. pag. 129. Talis Sophista Philagrus θιμρότατος καὶ ἐπιχλωτάτος Philostrato, Vit. Sophist. lib. II. 8. p. 578. Talis Pan, πρῶτος τὴν βίαν καὶ τὸ ἐπίχολον αὐτῆς λεαίνων, Icon. lib. II. p. 828. Insuper dubio vacat, herbas huius Ponticae orae mire amaras fuisse, ex Ovidio, cuius ap. Portum versus: [Tristia per vacuos horrent absinthia campos. Et alibi: Terraque de fructu, quam sit amara, docet.] praeterea varias regiones admodum biliosa generasse animalia. Aristoteles, quem mihi doctissimus Berglerus ostendit, in Naxo πάντα τὰ τετραπόδα tanta fellis copia instruit, ὥστε ἐκπλήττεσθαι τοὺς θύοντας τῶν ξένων. Hist. An. I. 17. p. 24. Atque haec efficiunt, ut Aldi et aliorum ἐπιχλωτάτη prorsus ne damnetur. Porti non dispar opinio, nec Reiskii olim in Miscell. Lipsiens., nunc ἐπιχυλωτάτη unice illi proba. WESS. — In editis postea Animadverss. locum hunc Reiskius intactum reliquit, puto quod in veteri scriptura, quam Wess. revocavit, adqueieverit. S.

Ibid. ἐπιχυλωτάτη πασῶν ποίων) In aliis est Editis ἐπιχλωτάτη. T. Fabro tribuitur εὐχλωτάτη a Gronovio, cui placet ἐπιχυλωτάτη. Neutrum admittit accuratior scribendi modus; cum in χλωδὸς prima producat, vox Fabro recte scribitur εὐχλωτάτη, in Epist. I. pag. 47. In Herodis Attici priori inscriptione versus est 24. Ἡ ποίην χλωδὸν εὐαλδέει χλωδὸν θύουσιν. Est mihi ad manum Ed. Herodoti Hervag. ad cuius oram vir doctus adscripsit, ἐπιχυλωτάτη videtur omnino legendum. Hoc rectum arbitror; aut, si quis ita mavelit, εὐχυλωτάτη, ut sic herbam dixerit, quae succum optimum praeberet. Vocem de oleribus aliisque fructibus medicus frequentat Siphnius Diphilus, cui opponuntur εὐχυλωότερος et κακοχυλωότερος apud Athen. II. p. 68. f. et corpori salubris malva dicitur εὐχυλος, p. 58. e. Proxima Herodoti, [lin. 5.] ἀνοικογμένοις δὲ τοῖσι κτήνεσι ἐστὶ σταθμώσασθαι, ὅτι

τοῦθ' οὕτως ἔχει, partim excitat Suidas in Ἀνοίγει, et Ἀνογομένοις interpretatur σχιζόμενοις. De Socrate Alcibiades in Platonis Symp. p. 216. D. τὸ σχῆμα, inquit, Σειληπῶδες ἔξωθεν περιβέβληται· --- ἔνδοθεν δὲ ἀνοιχθεὶς πόσης, εἴεσθε, γέμει σωφροσύνης: quae ex aliis eiusdem Symp. locis sunt explicanda. VALCK. — At sic non explicavit Vir doctus, cur, ad iudicandum quam sint εὔχυλοι herbae in illo terrae tractu, opus sit ut aperiantur pecora. Quare probabilior *Weselingii* interpretatio; eoque magis, quod in primas vocabuli literas ἐπὶ χυ. libri omnes consentiunt, nec vero ullo antiquitatis testimonio probari potest, vocabulum ἐπὶ χυλος, idem atque εὔχυλος sonans, in usu graeci sermonis fuisse. S.

CAP. LIX. 9. Ζεὺς ὀρθότατα --- καλεῖται Παπαῖος) Non aliam, opinor, ob rationem Iupiter videri potuit Herodoto Scythis rectissime dictus Παπαῖος, nisi quod crediderit hoc nomine Scythis etiam patrem fuisse designatum. Homereum illud de Deorum Rege, πατὴρ ἀνδρῶν τε θιῶν τε, Philosophis etiam merito perplacuit, et Platoni, et, quos expressit Plato, Pythagoreis: Stobaei Diotogeni p. 332, 16. summus Deus dicitur χραστός διὰ τὸ εὐεργετικός τε ἡμῖν καὶ ἀγαθοδότας, ὅπως δὴ καὶ λέγεται ὑπὸ τῷ Ἰωνικῷ ποιητῇ, (sic Timaeo quoque Locro dicitur in fine libelli:) ὥς κ' εἴη πατὴρ ἀνδρῶν τε θιῶν τε. vide ap. eundem Sopater pag. 312, 46. Dio Chrys. p. 556. c. Certe nondum articulate fantibus pueris Scythis sonus idem ac in Graecia primum excedit, utpote facillimus enunciatu, ἀπ, πα, παπα, quibus syllabis Patrem a balbutientibus designari statuerunt ab ultima hominum memoria Graeci. Recte grammaticus Aristophanes tanquam eiusdem generis προσφωνήσεις παιγνιωδιστέας consideravit vocolas ἄππυ, πάππα, μάμμα, τέττα, ἄττα, similesque apud Eustath. ad Iliad ῥ'. p. 1159. [1118. ed. Rom.] secundum quem ad Iliad. ε. p. 428. [565. ed. Rom.] pater non tantum Πάπας, Παπίας, Πάππας, sed et Πᾶς (imo Πᾶ) dicebatur, ut mater Μᾶ [cf. Valck. ad Adoniaz. p. 382.] Non vulgaria, linguarumque origines vestigantibus utilia, notavit H. Steph. in App. de Dial. Att. p. 223. et seqq. In Aeschyli Suppl. legitur vs. 897. μᾶ, γᾶ: vs. 901. ὦ βᾶ γᾶς παῖ Ζεῦ. Scripserat in ora libri sui Scaliger: βᾶ, βασιλεὺς, ut μᾶ, μᾶτις. De veteri atque inde ducto recentiorum usu Pear-

sonus egit in Vind. Ignat. p. 345. Nonnulla dederat Io. Rod. Wetsten. in Epist. Origenis ad Afric. Tandem ex Arriani docet Bithyniacis Eustath. in Iliad. 6. p. 429, 1. [pag. 565. ed. Rom.] Iovem Bithynis dictum Πάππυ: et ex his Herodoti, Scythis Παπαίων. Attigere etiam Spanhem. ad Calim. p. 129. et Wess. in Diodor. III. 58. VALCK,

10. Παπαῖος) Bithyni Iovem Πάππυ parili ratione invocarunt, Arriano ap. Eustath. auctore. ΘΕΟΥ ΠΑΠΑΙΟΥ in Lapide Persico, modo valeat Ampl. Cuperi (Epist. ad Lacrozium IX. p. 29.) suspicio. Convenit, qui Nostri in animo fuit, Homeri Πάππας. Nullum profecto patris πατέρων ἀνθρώπων ὄνομα, vere Sopater ap. Stobaeum: nullum tribui Deo excellentius et grandius potuit. Haud annumero, quod nobis Christianis quotidie ore teritur iteraturque. ΠΑΤΡΙ ΑΜΜΩΝΙ, si non fallit arae inscriptio, in Indis iuxta amnem Hyphasidem, Philostr. Vit. Apoll. lib. II. 43. Ex Livii Andronici Odyssea, Pater noster Saturni filie, servavit Priscianus lib. VII. p. 741. WESS.

12. Ἀγρίμπατα) Lapidum epigrammata et Codicum numerus sic volunt. ΑΓΡΙΜΠΑΣΑ ex scripturae errore in Origene et Valla. Non repeto, quae viri doctissimi Sopin- gius, Küsterus, Alberti ad Hesychium. Indicandae Io. Schef- feri hariolationes Upsaliae Antiq. c. 8. p. 98., quibus Ἀγρί- πατα sive Ἀγρί πατα secatur, ut tota terra sit et Germano- rum Hertha; et Ἀπὴν fit Πάπιν, quia Iupiter Papaeus, cuius uxor terra. Satis est indicium. In Scythico Neptuni titulo discordia amanuensium electionem moratur. Θάγυ- μαράδας arripi, ubi libitum fuerit, ex illo potest dissen- su. WESS. — Qui etymologicas amat coniecturas, is largam seriem Scythicorum nominum, si minus usquequa- que certa ratione, ingeniose utique et erudite exposito- rum, reperiet in Commentatione inserta Additamentis ad Historiam Univers. ex Anglico sermone in Germanicum translatam, Vol. III. p. 43 seqq. auctore F. W. Beer. S.

CAP. LX. 2. περὶ πάντων τὰ ἱερά) In Vallae Latinis apud omnia templa. Atqui nulla simulacra, nullas aras, neque templa Scythae, uti praescriptum, dedicabant, nisi uni Marti. Ἱερά non hic fana, sed res sacrae sacrorum- que ritus sunt, qui iidem quotiescunque immolabant; non reticuit Laurentii peccatum Cl. Pauw. WESS. — Licet

templa et aedes diis consecratas non habuerint Scythae, possis tamen haud incommode cum Larchero τὰ ἱερά hic loca intelligere sacris faciundis destinata. S.

5. σπάσας τὴν ἀρχὴν τοῦ στρόφου) *Attracto capite lora-menti*, recte nostras L. Bos interpretatur Obs. Crit. c. 2. Permutantur phrases, σπάσαι τὸν χαλινόν, et ἀνελκύσαι τὰς ἡλίας. *Funis extremitas*, τὸ ἄκρον τοῦ δεσμοῦ, Herodoto est ἀρχὴ τοῦ στρόφου. Euripides Hippol. vs. 772. Μουνυχίου δ' ἐπ' ἀγκυαῖς ἐκδήσαντο Ἰλκετάς πνευμάτων ἀρχάς: *tortas funium extremitates* nuper explicuit vir eximius Ier. Marklandus, cuius Notas in Hippol. praeter cetera debemus elegantissimo Musgravio. ἀρχὴν σχοινίου dixit Diodor. Sic. I. pag. 109, 71. τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχάς, Lucian. T. III. p. 83. Optimo S. S. interpreti Marklando non poterat omitti *Lucaneum Act. Apost. x, 11.*, coelo demissum instar lintei σκευὸς τίττασθαι ἀρχαῖς δεδεμένον. Plato de Rep. X. p. 616. c. κατὰ μέσον τὸ φῶς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὰ ἄκρα τῶν δεσμῶν αὐτοῦ τεταμένα. Ista Lucae dimiserunt intacta Philologi: multa tamen saepe disputantur, de quibus nemo dubitat. In proximis [lin. 7.] vera Petavii et Reiskii est coniectura, περὶ ὧν ἔβαλε, Codicum etiam auctoritate munita. VALCK.

7. βρόχῳ περὶ ὧν ἔβαλε) Nitet oratio Ionum consuetudine, qua περὶ ὧν ἔβαλε idem atque περιέβαλε, sicuti ἀπ' ὧν ἔβαλε ἰωῦτόν lib. II. 47. κατ' ὧν ἐπλάσαστο τὴν κεφαλὴν c. 85. et ἐξ ὧν εἶλον τὴν κοιλίην c. 86. Plura Herodoti cultorem effugere nequeunt. Recte priscum περιῶν ἔβαλε eum in modum disiunxerunt Dion. Petavius, correcto quoque Vallae lapsu, ad Epiphanium p. 10. item Pavius et Reiskius. [conf. Gregor. Dial. Ion. §. 47. et ibi Koen.] Iam [lin. 9.] οὔτε κατευξάμενος nollem a Galeo vulgato praelatum: precum facta ante mentio est; οὔτε κατὰ ξάμενος subdit, quoniam Graecorum in victimis constantissimum τὸ κατὰ ξάσθαι. Lege L. Küster. ad Comici Av. 960. et Valck. in Eurip. Phoen. vs. 576. Redibit similis verborum confusio c. 103. WESS.

CAP. LXI. 1. αἰνῶς ἀξύλου ἐούσης) Hinc Aelianus de Nat. An. XII. 34. Σκύβαι, ξύλων ἀπορία, αἵτινα ἀν καταθύωσι, τοῖς αὐτῶν ὀστέοις ἔψουσι. Mela II. c. 1. sub fin. Lignorum egen-tes, ignes ossibus alunt: ignes sacros intelligit Is. Voss. ex Herodoto et Aeliano: conf. Salmas. in Solin. pag. 186. Ubi mox [lin. 4.] λέβητας memorat ἐπιχωρίους, μέλιστα Λεσβίους

κρητῆρσι προσκειμένους: exspectabimus qui nos doceat, quales isti fuerint Λέσβιοι κρητῆρες, mihi etiam aliunde ignoti. In *Athenaico* quidem Poculorum catalogo Λέσβιον etiam invenitur; sed, qua hunc usum adfirmat, auctoritas *Hedyli*, illa hac in re nulla est: vid. *Casaub.* Anim. XI. cap. 11. VALCK. — *Athenaeum* vide lib. XI. cap. 71. nuperae editionis, et *Animadv.* in *Athen.* Vol. VI. p. 206. Quod paullo ante [lin. 1.] ait ὧδ' ἐσφι --- ἐξεύρηται, alibi τοιοῦτον pro ὧδε dicere adsuevit. S.

4. Λέβητος ἐπιχωρίους) In *Erratis* vir *Celeb.* [Gronov.] ἐς λέβητας scribi iubet, quod festinanti excidisse opinor: ego praepositionem, utique inutilem, nusquam in schedis animadverti. Fecisset quoque operae pretium, si *Mediceo* Λέβητος quid indicetur, non celasset. Λέβητα *Hesychii* nulli hic usui. *Lesbium*, genus vasis coelati, a *Lesbiis* inventum habet *Festus*; Λέσβιον ποτηρίου εἶδος *Athen.* lib. XI. p. 488. A. WESS. — Licet paullo post dicat Scriptor ἐς τοὺτους ἐσβάλλοντες, tamen et hic eidem praepositioni esse poterat locus. Itaque quum *Reizius*, *Gronovii* monito obtemperans, sic edidisset, ἔπειτα ἐσβάλλουσι, ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες, ἐς Λέβητας ἐπιχωρίους, eadem scriptura, me imprudente, in nostrum exemplum propagata est. Et in *Var. Lect.* adnotavi quidem, ἐς h. l. a nostro ms. F. abesse: nunc vero demum animadverto, nullo in codice voculam illam legi, recteque *Wesselingium* cum superioribus omnibus ἣν μὲν τύχῳσι ἔχοντες Λέβητας ἐπιχωρίους edidisse; et sic in nostro contextu rescriptum velim, quemadmodum cautior *Schaeferus* etiam edidit, quum *Reizium* *Borheck* esset secutus. S.

8. ἐς τὰς γαστέρας) Sunt in *Aeliani* Nat. An. XII. 34. hinc derivata. In pellibus coquendi morem Arabes *Bedui*-nos probasse *Cl. Reiskius* significavit; *Scotos* olim etiam *Barnesius* ad *Euripid.* *Cyclop.* vs. 359., et hunc usque in diem *Tartarorum* plures *Ampl. Nic. Witsen* in *Tartariae* *Descript.* p. 659. WESS.

[14. τῶν κρεῶν καὶ τῶν σπλάγχνων ἀπαρξάμενος etc.) *Carnium* et viscerum prosicias deo oblatas ante se (nescio an in ignem) proiicit. conf. III. 24, 13. Aliud est κατάρχεσθαι cap. 60, 9. quod fit priusquam mactatur victima; aliud nunc ἀπαρξέσθαι, mactata et cocta victima. S.]

15. τὰλλα πρόβατα) Generale quadrupedum priscis no-

men. Πρόβατα, πάντα τὰ τετραπόδα Ἡρόδοτος Δ'. Scholiastes San-Germ., et Iliad. ξ'. 124., Galenus in Hippocr. περὶ Ἀφρ. p. 589, et sic in Musis saepissime, ubi passim oves vertunt. WESS.

Ibid. καὶ τὰλλα πρόβατα) Et alias oves, tum praecipue equos: ista dedit corrector antiquae versionis. Optime dederat Valla: immolant autem tum alia pecora, tum praecipue equos. Veteris usus et Hippocratei medicus immemor [Gronovius, medicam manum versioni Vallae adhibere parum felici subinde successu conatus,] haec quoque voluit mutata. Τὰ ἄλλα πρόβατα sunt, quae dicuntur in vicinia τὰ ἄλλα ἱρῆα, et τὰ ἄλλα τῶν κτηνίων, uti legit Valla, cui concinit Cod. Arch. Veteribus utique quaevis pecora, inter edendum etiam quatuor pedibus προβαίνοντα, πρόβατα dicebantur. Eam in rem haec etiam Herodoti advocat Eustathius in Odys. κ'. pag. 384, 14. [pag. 1649. ed. Rom.] et multa tradit, aliunde ignota, ex Aristophane Gramm. ad Iliad. λ'. p. 828. [pag. 877. ed. Rom.] Herodotus VII. 171. λιμὸν τε καὶ λοιμὸν γενέσθαι καὶ αὐτοῖσι καὶ τοῖσι προβάτοις. Xenoph. Ἑλλ. VI. p. 356, 29. χεῖματα καὶ πρόβατα διηρπάκσει. vid. Foesii Oecon. Hippocr. voc. Πρόβατα, Spanhem. in Call. Hymn. Apoll. vs. 51. VALCK.

CAP. LXII. 2. τῷ δὲ Ἀρῇ ᾧδε) Ex scriptis codicibus, quod vir doctus [Reiskius] voluit, interpunxi scriptisque, τῷ δὲ Ἀρῇ ᾧδε κατὰ νομοὺς etc. [Olim κατὰ νόμους prisco ritu intellexerat Valla.] Fuit Scythia in praefecturas descripta, quibus singulis suus νομάρχης c. 66. Hos per regionis tractus dispersa ἀρχῆα erant [curiae, comitia, loca ad quae populus conveniebat] et sarmentorum strues, mirae longitudinis et latitudinis, quarum neutram sollicito. Nonne tamen inconmodum et otiosum, [lin. 5.] tribus stadiis congeriem istam [altitudinem istius congeriei] fuisse minorem, adscribere? Quis tam alte eductum cumulum exspectare posset aut suspicari? Videtur omnino certus pedum cubitorumve modus, quo minorem illam exaggerationem scripserat, deficere. Sic D. Petavius ad Epiphan. p. 10. a quo non dissentio. Adde Reiskii de hac prodigiosa struice iudicium Miscell. Lips. Vol. VIII. pag. 105. WESS. — Suspiciari possis, ὕψος δὲ σταδίου ἑλκασον scripsisse Herodotum: sed et hoc incredibile, ad tantam fere altitudinem

Herodot. T. V. P. II.

Q

evectam esse immensam illam struem, in terra potissimum quae ligno carebat. Caeterum de cultu isto, quem ad Martem deum Herodotus refert, consuluisse iuvabit quae auctor Commentationis illius, quam supra ad cap. 59, 12. laudavi, §. 121. p. 72. disputavit. S.

2. κατὰ νόμους) Dum vertunt, prisco ritu [ut Valla,] vel legitimo ritu, [ut Gron.] ad eundem offendunt lapidem, ad quem saepius interpretes in rebus Aegyptiacis multos indicavit errores Leopard. Em. VII. c. 18. Κατὰ νόμους scribi debet, et converti, in singulis nomis, sive praefecturis. Sunt nobis multo quidem notiores νομοί, praefecturae, in quas divisa fuit Aegyptus; neque tamen subito quin hic Scythiae nomi designentur. Ut in Aegypto nomi suos habebant Praetores, quos Νομάρχας adpellant Graeci, sic se rem in Scythia habuisse vel ista demonstrant Herodoti c. 66. Ἀπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ ἑκάστου ὁ Νομάρχης ἑκάστος ἐν τῷ ἐωυτοῦ (sic lego:) νομῷ κρητὰ κρητῆρα οἶνου, ἀπ' οὗ πίνουσι τῶν Σκυθῶν ὅσοις etc. Quae hic sequuntur ap. Herod. [lin. 4.] Φρυγῶν Φάκελοι συννεύονται, sine Scriptoris nomine leguntur in Etymologico M. pag. 599. 23. parenti suo tributa ap. Eustath. ad Iliad. η'. p. 566, 17. [pag. 689. ed. Rom.] ubi vocem Φάκελοι [Φάκελλοι scribens] litera onerat superflua. μέγαν Φάκελον ξύλων dixit Eurip. Cycl. vs. 241. Fasces virgarum, Φακέλους ῥάβδων, Herod. IV. 67. Φακέλους ὕλης ἀγρίας, Thucyd. ap. Ammon. in voc. Φάκελος. VALCK.

9. ὑπὸ τῶν χειμῶνων) Cl. Pavius ὑπὸ χιόνων. Receptum, ipsas nives suo ambitu complexum, probatius. Fortasse non deerunt, quibus [lin. 10.] ἐπὶ τούτου δὴ τοῦ σηκοῦ blandietur. Ego Scholion censeo: mox iterum ἐπὶ τὸν ἔγχοι τῶν Φρυγῶν. [At suspicari licet, vocabulum hoc ex posteriori loco in superiorem a nonnullis fuisse translatum. De voc. σηκός vide Valckenarii Animadv. ad Ammonium cap. 19.] Qui autem gladii olim Scythis cultus, idem Hunnis. Ammianus lib. XXXI. 2. p. 673. Nec templum apud eos visitur aut delubrum ---: sed gladius barbarico ritu humi figitur nudus, eumque ut Martem --- colunt: ubi docte et copiose Lindembrog. et Vales. Id observo, καὶ δὴ καὶ τοῖς δ' [lin. 13.] acinaces, quos singulos in regionibus depositos plus venerabantur, quam ceteros suae nationis deos, monstrare. Quae, uti vera sunt, prohibent omnem verborum novationem. WESS.

10. ἀκινάκης) Martis bellive symbolum, Scythis cultum. Ensem nihil habebant causae cur riderent Graeculi Romanique, rudes lapides et ligna male dedolata pro Deabus amplexantes; vide Luciani Iup. Trag. T. II. p. 690. Brodae Miscell. V. c. 6. Melae verba dedit Salmas. in Solin. p. 188. Apud Suidam [et Etymologum p. 48, 31.] ex Herod. profertur Ὠκινάκης, et τὸν ὠκινάκην. ὁ ἀκινάκης contrahi potuit in ὠκινάκης: qualia sunt et apud Nostrum plurima. Paulo post [lin. 13.] Vallam legisse suspicabatur Io. le Febvre, καὶ δὴ καὶ τῷ δ' ἔτι πλεῶν θύουσι ἢ τοῖσι ἄλλοισι θεοῖσι: quae mihi quoque vulgatà multo melior videtur lectio. VALCK. — Vulgatam percommode Wesselingius defendit. S.

24. τὰ ἄλλα ἀπέρξαντες ἱρήνια) Per sane tritum in Musis ἀπέργειν, usu longe diverso. [pro communi ἀπείργειν.] H. Stephan. Thes. App. p. 484. „Ἀπείργω, ab ἔργω significante facio. Affertur ex Herodoto ἀπέρξαντες ἱρήνια ἄλλα, pro ubi cetera sollemnia confecerint.“ Amplius nihil. Neque ego prospicio, si menda desit, quae melior adsumi notio queat. Placuit Cl. de Pauw ex Steph. margine ἀπαράξαντες, quo ad ἐξάργματα veterum, cum particulae intersectorum corporibus descabantur, relato, vertit, et dein alias victimas mutilantes abeunt: ad sententiam non male. Verum sermonis obstat consuetudo, qua ἀπαράζονται τῶν ἱρηίων lib. III. 24. IV. 62. [voluerat puto Vir doctus „qua oportebat ἀπαράζονται τῶν ἱρηίων, coll. III. 24, 13. IV. 61, 14.“] Homer. Od. Γ'. 446. Sunt et aliena ἐξάρματα, sicuti a Criticis explicantur ad Apoll. Rh. IV. 478. Equidem, si quid in voce maculae, ἀπαράξαντες h. e. ἀποκόψαντες, amputantes et mutilantes, praeferrem. Vid. Iliad. Π'. 116. et hoc Synesii Provid. pag. 118. B. Ἐφίσταται δὲ τις Σκυθὴς τὴν κοπίδα σπασάμενος, ὡς ἀπαρράξαν τῆς ἀνθρώπου τὴν κεφαλὴν. At ea hario-latio. Iustum est κίεται, [lin. 25.] siquidem κίεται, et eius moduli alia pleraque, in his libris numerum dant pluralem. Lucianus, modo is auctor Astrologiae et D. Syriae, ab Ionum eo more descivit. Confer Cl. Reitzium ad Deam Syriam c. 32. WESS. — Non sollicitandum videtur ἀπέρξαντες, licet nunc longe diversa atque aliàs notione accipiendum hoc verbum. ἔρξα (sive a praes. ῥέζω, sive ἔρδω, sive potius ab inusitato ἔργω derives, unde praet. med. ἔργα) vim habet praeteriti temporis verbi ἔρδω, et feci

significat. Quare, ut θυσίας ἔρδιν est *sacra facere, victimas caedere*, I. 131, 7. coll. 132, 6. utque apud Hesychium ἔρξον, θύσον, legimus; sic ἀπέρξαντες τὰ ἱρήια (praepositione ἀπὸ in compositione verbi ea notione accepta, de qua ad II. 40, 15. dictum) commodè significabit postquam caedendarum reliquarum victimarum finem fecerunt. S.

CAP. LXIII. [1. οἱ δὲ οὗτοι οὐδὲν νομίζουσι) *Valla: sues pro nihilo putant. Gronov: sues nihil morantur. Reticius H. Steph. in ora: suum nullus est illis usus. Sic enim νομίζειν Nostro idem est atque χρῆσθαι, uti: et aliàs quidem cum accusativo casu aut cum infinitivo construitur, sed et cum dativo casu, ut Φωνῇ νομίζουσι Σκυθικῇ, sermone utuntur Scythico, IV. 117, 1. S.]*

CAP. LXIV. 7. καὶ λαβόμενος τῆς κεφαλῆς) *Bona sunt, non infitiant, qui ante mutaverat, Reiskio. Legitimè praeterea ἐκσελεῖ Codicum auctoritate, tum maxime σαρκίστας, [lin. 8.] a quo vim, modis illatam variis, Pollux arceat: Ἡρόδοτος δὲ, Σαρκίσται, τὸ τοῦ δέρματος τὴν σάρκα ἀφαιεῖν. Quae, cum Grammaticus omnium versetur manibus et Iungermanni exstet admonitio, latere potuisse, mirum accidit. Aem. Portus a veritate proxime afuit, ὀργάσας itidem [lin. 9.] ex futili ὀργίστας fingens. Suidas, Ὀργάσας, μαλάξας, ex Glossis, ut opinor, Herodoteis, unde gemina in Lexic. Timaeus. Melius tamen schedarum ὀργήσας, unde originem ὀργίστας accepit, ex ὀργάω. Ruhnkenius ad Timaeum p. 130. praeclare. Scythicum institutum sic auctor inter Fragm. Pythagorea explicat p. 713. τὸ δὲ Σκύθαι καλὸν νομίζοντι, ὃς ἄνδρα κανὼν, ἐνδείξας τὰν κεφαλάν, τὸ μὴ κόμιον πρὸ τοῦ ἵππου φορεῖ. Cui scriptori κόμιον, qua forma προκόμιον alii, pars est pellis, capiti detractae, crinibus vestita, quae Nostro χειρόμακτρον, mantile. Atque haec paucis: nam ut doctorum in coniecturas grasser, nec libet, nec licet. Mutata Vallae et aliorum Latina sententiam habent sinceriolem. WESS.*

8. σαρκίστας βοὸς πλευρῇ) *Perperam Latine vertunt, aut etiam tentant. Si quid novandum, scriberem, σαρκήσας: quod esset a σαρκῶν, sicut vicinum ὀργήσας ab ὀργῶν. Vide Ruhnken. ad Tim. p. 130. et Wesseling. Diss. Herod. p. 155. Horum loco frequentiora sunt ὀργάζειν et σαρκάζειν: hoc notat carnem detrudere, et Herodoteum verbum (scriptum*

ibidem quoque *σαρκίαι*) Pollux exponit τοῦ δέματος τὴν σάρκα ἀφελῆν, II. 233. Scythæ bovis costa carne detracta corium manibus subigit, atque emollito utitur tanquam mantili: *σαρκήσας βοὸς πλευρῇ δέψει τῇσι χερσὶ, ὀργήσας δὲ αὐτὸ ἅτε χιμῶμα κτὸν ἔκτεται*. *Ἀποσπυθίζειν, pellem detrahere, cum his comparat Salmas. in Solin. p. 827. VALCK.*

CAP. LXV. 3. πᾶν τὸ ἔνεσθεν τῶν ὀφρυῶν) Haud inconcinnum τὸ ὑπερθεῖν Cl. de Pauw. [qua quidem novatione nil opus.] Calvam Scythæ purgabant, ut poculum esset, non quod infra supercilia. Eadem tamen, ubi nihil mutes, sententia. Serra postquam absciderant quod infra supercilia, expurgabant capitis calvam: *ἐκκαθαίρει* non spectat proxima, sed κεφαλᾶς aut κεφαλῇ. Barbaram consuetudinem (ad Hunnos, Langobardos, Avars, Bulgaros tramissam) habet Strabo lib. VII. p. 46a. [p. 300. ed. Cas.] atque alii, de quibus c. 26. WESS.

11. πόλεμον προσεθήκοντο) Vindob. προσθήκοντο venit in Abreschii coniecturam. Conveniret πίνος μέγα προσθήκοντο lib. VI, 21. nisi προσεθήκοντο plures illic schedæ: par discordia in Thucydidis ἔχθραν οἱ προθεῖτο lib. VIII. 85. Laudo tamen. Mox hiulca esse verba, explendaque, οἱ δὲ οἱ συγκαίρουσι, ταύτην τὴν ἀνδραγαθίαν λέουσιντες opinatur Reiskius. Quo semel admissio consilio, veterum commentariis inculcari plura possunt et prorsus arbitraria. Ego cum Gronovio facio. WESS. — Nempe, pro olim vulgato λέγεται, recte Gronov. λέγοντες ex msto recepit: nec turbare nos debet pluralis hic numerus, quamvis praecesserit singularis ἐπὶ λέγει, et ὡς οἱ. Sic enim frequenter Herodotus a sing. ad pluralem transit, et vicissim: quemadmodum paullo ante, ποιεῖσι δὲ ταῦτο — καὶ ἦν ἐπικρατήσῃ. Multo autem commodius, me iudice, progreditur h. l. oratio deleta τὴν articulo, qui post ταύτην olim erat intersertus. S.

CAP. LXVI. 6. ὄνειδος δὲ σφι etc.) Mela fere convertit II. c. 1, 108. Ut quisque plures interemerit, ita apud eos habetur eximius; ceterum expertem esse caedis inter opprobria vel maximum. Qui plurimos interfecere, [lin. 8.] οὗτος σὺν δυο κύλικας ἔχοντες πίνουσι ὁμοῦ. Sequentia Melæ verba tentat Salmas. in Solin. p. 192 seq. ad Herodotea accommodare, quibus bibisse dicuntur duobus poculis iunctis, quæ combinata tenerent. Ita loquebantur Graeci, dicentes σύνδυς,

σύντρεις, σύνπνυτοι: neque enim cum Criticorum infelicissimo Sam. Petito ad Legg. Att. p. 358 seq. sollicitarem Hyperidis verba apud Harpocrat. in Συμμορία' σύν πέντε καὶ ἑξ τριηραρχούρις. Ego, inquit Demosth. contr. Mid. p. 362. ἐπιηραρχούν, ὅτε σύνδυο ἡμεν οἱ τριηραρχοί, quum bini communi sumtu triremem instruebamus. σύνδυο ἔδοξε χορηγεῖν, archonte Callia, secundum Aristot. in Schol. ad Arist. Ran. vs. 406. Machon Athenaei VIII. p. 337. D. καὶ τοὺς θεοὺς φάσκουσιν οἰκεῖν σύνδυο. Idem adhibet Plato T. III. p. 282. E. et Xenophon p. 222, 2. σύνδυο καὶ σύντρεις est apud Lucian. T. III. p. 506. et Iamblich. de Vit. Pyth. p. 82. Κατὰ δύο et κατὰ τρεῖς adhibentur eodem sensu. VALCK. — σύνδυο κύλικας ἔχοντες, iuncta bina pocula habentes interpretatus sum praeceuntibus doctis viris. Nunc, perpensis aliorum auctorum locis a Valck. citatis, nil aliud dixisse Noster videtur, nisi bina pocula singuli habentes. S.

CAP. LXVII. 1 seq. μαντεύονται παλδοῖσι ἱερίῃσι) Non nescio, quid pro vetere ἱερίῃσι adferri queat. Placet msstos duces sequi. Ligna ἱερίῃx habet Theophrastus Hist. Plant. lib. V. c. 4. et alibi. Vaticinandi Scythicum hoc genus ex Herodoto attigit Schol. Nicandri Ther. vs. 612. aliarum nationum παλδομαντεία non neglecta. Fuit enim plurimis per orientis occidentisque plagas similis divinatio. De Chaldaeis Propheta Ezech. c. xxi, 21. ubi ill. Grotius erudite, et Ed. Pocockius Specim. Hist. Arab. p. 328. Adde, quae Casaubon. in Strabon. lib. XV. p. 1065. [p. 733. ed. Cas.] Lindenbrogius ad Ammian. lib. XXXI. 2. et Bulengerus Divinat. lib. III. 26.; et nihil desiderabis amplius. WESS.

7. Οἱ δὲ Ἐνάρες, οἱ ἀνδρόγυνοι) Nisi codices copulam inducerent, scribi cum viro docto [Gronov.] οἱ καὶ ἀνδρ. potuerat. Ἐνάρες etiam lib. I. 105.; ubi ὁ γὰρ ἐν εὐνοῖς, cur hic ἀνδρόγυνοι effeminati et molles, clarissime exponit. Statim ῥήγχα [lin. 9.] bene habet, offertque virgulae divinatoriae, a Vallemontio et vulgi credula superstitione mire laudatae, quoddam genus. Credulitatis enim superstitionis propagines laete semper surgunt, et ab radicibus everti renuunt. WESS.

7. καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι) Enaries, qui sunt androgyni; Valla: legit itaque, quod et H. Steph. animadvertit: Ἐνάρες, οἱ καὶ ἀνδρόγυνοι: atque ita cepit ista Iac. Tollius ad Longin. p. 163. ubi multis pertractat Longino visum ἀμίμητον τὸ

τοῦ Ἡροδότου, θήλειαν νοῦσον, I. 105. adpellantis, ut opinor, quod Faber et Boileavius putabant designari, nempe τὰ γυναικίᾳ: sive αἰμορροΐδας, forsan velut in mulieribus μηνιαίας. Hoc statis temporibus recurrente fluxu debilitati fiebant εὐνοῦχοι, et ἀνδρόγυνοι, sive ἡμιάρρητες, et, ut in gripho veteri dicuntur, ἄνδρες οὐκ ἄνδρες. VALCK. — Vide ad I. 105, 15. et 18. notata. S.

CAP. LXXVIII. 9. διὰ λαμμένος) Schol. in Aristoph. Ecclesiaz. vs. 1082. μέσος εἰλημένος, bene, sicuti c. 94. *Iusiurandum per solium regis hinc abiit multorum in conmentationes, etsi apud Scythas nullum.* Ἰστίν, Vestam, regiosque Lares, [τὰς βασιλείας Ἰστίας, lin. 5.] in intimis regiae penetralibus coli solitos, deierantes adpellabant. Παρὰ πᾶσι σχεδὸν ἀνθρώποις ἐν πάσαις ταῖς οἰκίαις sollempnis ea religio erat. ap. Diodor. lib. V. 68. Scythae Vestam inter numina locarant, Ἰστίν τὴν Σκυθῶν βασιλείαν dictitantes infr. c. 127. Vallae Latinis error debetur. WESS.

16. καταδήσῃσι ἐπιρκῆσαι) Athenis atque alibi quorundam criminum in iudicio convictos manebat ὁ δεσμός. Variis enumeratis, ἅπασιν, inquit, Demosth. contr. Timocr. p. 453. οἱ μὲν ὑπάρχοντες νόμοι δεσμὸν προλέγουσιν· ὁ δὲ σὸς λελῦσθαι δίδωσιν. Xenoph. Ἀπομν. I. p. 419, 3. κατὰ νόμον ἐξίνασι παρανοίας ἐλόντι καὶ τὸν πατέρα δῆσαι. Vel ista sola monstrant, qua figura loquendi Καταδῆσαι ponatur pro καταδικάσαι, convictum condemnare: sunt eximie iudicis ista, καταδικάσαι, et ἀπολύσαι, absolvere. Antiphon frequenter opponit ἀπολύσαι et καταλαβεῖν, p. 119, 34. p. 123, 43. 126, 37. ἀπολύσιμον et καταλήψιμον, 129, 4. Similiter apud Herodot. hic opponuntur, ἣν μὲν καταδήσωσιν ἐπιρκῆσαι - - ἣν δὲ ἀπολύσωσι: atque ita lib. II. c. 174. ὅσοι μὲν αὐτὸν - - ἀπίλυσαν μὴ φῶρα εἶναι, et ὅσοι δὲ μιν κατέδησαν φῶρα εἶναι. Reiskius utroque loco κατέφησαν scribendum opinabatur: si fori non habebat Graeci perspectam rationem, illud tamen noverat, καταδῆσαι et ἀπολύσαι etiam in aliis rebus opponi velut contraria: in Magicis defigere καταδῆσαι, defixum liberare atque absolvere dicebatur ἀπολύσαι: de captivis legerat adhibita ἐλευθεῖναι et καταδῆσαι. Si placebat adeo καταφῆσαι et κατέφησαν, cur non in vicinia scribebat etiam ἀποφῆσαι et ἀπίφησαν? Quae tandem isthaec est sincera quaevis incrustandi voluptas? Nonnunquam tamen con-

iecturas proposuit, quibus multa redimit incogitanter atque ita scripta, ut Doctorum hominum non satis illum reverentem esse adpareat. VALCK.

CAP. LXIX. 2. ἄμαξαν καμάρης) An hinc, Καμάρης, δέσμης, Hesychianum? Hoc si illud fonte manavit, de insolentiore structura nulla amplius querela: apta erunt et nexa πλώσσι καμάρης Φρυγῶν fasce cremiorum; Haec Cl. Abreschius Dil. Thueyd. p. 243.; cui nullus refragarer, modo de vocis usu omnia essent liquida. Καμάρας in curribus novit Herodot. lib. I. 199. et ex eo Pollux. Καμαρωτὸν ἄρμα Athenaeus lib. IV. 7. [p. 139. r. ubi, quae fornicata carpenta in lat. vers. nominavi, potueram cum Casaub. in Animadv. tectos currus dicere.] Quo de curruum genere erudita plura T. Hemsterhusius ad Comici Plut. p. 369. ἀμάξης καμάρην longe vulgato praeferens: Hesychii καμάρα, quae vera magni viri emendatio, ἢ ἐπὶ τῆς ἀμάξης σκηνῇ per hic accommodata. Equidem, si quid mutandum, huc irem; quamquam, ut quod sentio, dicam, καμάρης vox, damnata a Codicibus, irreptitia videtur. Mox ἐμπέδησαντες [lin. 3.] probum, et στομῶσαντες idem ac φινῶσαντες, os obturantes, sicuti ad supplicium trahendis solebat. Conf. Schottum ad Append. Prov. Vatic. p. 273. WESS.

2. ἄμαξαν καμάρης) Dabit forsā olim Codex scriptus ἀμάξης καμάρην, quod placebat Hemsterhusio ad Schol. in Arist. Plut. p. 369. Quod vir Clar. ex Hesychio Καμάρης hic interpretatur δέσμης, ut dici censeatur ἄμαξα sarmentorum impleta fasciculis; primum cuperem edoceri, quo modo fascis sarmentorum dici possit καμάρη Φρυγῶν; unius Hesychii perexigua est in talibus auctoritas; deinde qualis fascis ille fuerit ἀμαξοπλήτης? Sarmentorum fascies Herodoto quoque sunt Φρυγῶν φαίελοι c. 62, 4. Φρυγῶν δέσμαι Hesychio, in Ἀρχαίλιδες, ut alibi δέσμαι δραγμαίων. δέσμας δικανικῶν λόγων dixit Aristot. apud Dionys. Halic. T. II. p. 163. In proximis, [lin. 3.] ἐμπέδησαντες τοὺς μάντιας καὶ χεῖρας ὀπίσω δῆσαντες, variabunt forte Codd. utitur certe Valla eodem verbo, quo supra c. 60. in istis ἐμπεποδισμένον τοὺς ἐμπροσθίους πόδας. Συμποδίσας redditur συνδήτας τοὺς πόδας in Schol. ad Aristoph. Ran. vs. 1560. συμποδίσαντες χεῖράς τε καὶ πόδας καὶ κεφαλὴν, Plato de Rep. X. p. 615. e. Sed Herodoteum est ἐμπέδησαι.

pro πίδαις ἐνδῆσαι, compedibus constringere. VI. c. 23. Scythēn Hippocrates πιδῆσας - - ἐς Ἴνικον πόλιν ἀπέπεμψε. *Homericum Aeschylus* aliiq̃ue adhibuere. VALCK.

CAP. LXX. 1. Ὁρμια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι ὧδε) Ubi de Scythis Mela II. c. 1, 112. Sauciant se qui paciscuntur, exemptumque sanguinem ubi permiscuere degustant; illustrat Is. Voss. barbaris gentibus usitatum morem, duo tractans Herodoti loca, hunc quidem altero felicius; nam docte corrigit in his, τὴν πάντες ὁπίατι ἢ ἐπιταμόντες μαχαίρῃ σμικρὸν τοῦ σώματος: sed minus bene interpretatur ista e lib. I. c. 74. ἐπὶ τὰν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμονται ἐς τὴν ὀμοχροίην, τὸ αἷμα ἀναλίσχουσι ἀλλήλων. Verae interpretationis vocis ὀμοχροίην, quam dedit ad Aesch. Socrat. [III. 15.] vir doctus [Horreus], auctor est Mer. Casaubonus in Notis ad istum M. Antonini [IX. 3.] locum, quem ultimum excitat: Postquam brachiorum summam cutem secuerunt, mutuam sanguinem delingunt: ad haec nostrum ille locum commode comparat; sed ad Antonini sui ἀψικάρδιον aptius composuisset Theocrita ex Eid. I. 35. τὰ δ' οὐ φρονέει ἀπτεται αὐτῆς. Eurip. Hec. vs. 241. οὐ γὰρ ἄκρας καρδίας ἔψανσέν μου. Lucian. Nigrino §. 36. ἄκρον μὲν ἐπιδίγδην ἀπτεται, βαθύαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγὴν· οὐ δὲ ἀπτεται ταῦτα τῆς ὀμοχροίας. Quod illic τὴν ὀμοχροίην, summam cutis superficiem, hic vocat Herodotus σμικρὸν τοῦ σώματος: ad quem praeter Vossiana conferri possunt verba Posidonii ap. Athen. II. p. 45. F. VALCK.

4. τὴν πάντες ὁπίατι) Placet ὁπίατι Vossii ad Melam lib. II. 1. et Hemsterhusii in Polluc. X. 141.; nam rescripta, valida minus sunt, nec vocabulo lucem adspargunt. Ὁπίας et ὁπῆτιον servavit Pollux, ὕπας quis tandem? Lucianum Toxar. c. 37. in ipsa re Nostro ferme consentire, praeter alios Hutchinson ad Cyri Ἀναβ. p. 127. non oblitus fuit. WESS.

CAP. LXXI. 7. ἀνήσου) Si darent Codd. formam restituerem ἀνήθου, quibusvis usitatam, etiam Poëtis, Alexidi, Eubulo, Theocrito, Moscho. Suos etiam mores dialecto saepe sequentes Lacones lenius tamen σ litterae θ supponebant; molles Iones non item, quantum memini, in talibus; nam ἰσημός et similia diversi sunt generis. VALCK. — Ἀνησεν h. l. cum Valckenario Schneiderus in Lexic. crit. anethum interpretatur, quod alias ἀνηθεν vel ἀνηρον Larcher

cum *Valla*, cuius versionem *Wess.* tenuit, *anisum* intelligit, quod rectius *ἀνισον*: pro quo quidem apud *Athen.* IX. 371. d. *ἀννησον* scribit vetustissimus codex, quemadmodum apud *Nostrum* h. l. *ἀννήσου* dant mss. *Pass. F. Pa. Pc.* Quare optioni locus est: utriusque quidem plantae aromaticum semen. S.

11. *τρίχας περιτάμνονται etc.*) Transilierunt haec librarium oculi *Florentiae* atque alibi: occasionem dedit ἀποτάμνονται. Nollem *βραχίονας περιτάμνονται* explicatum de *amputatis brachiis*, ut omissorum caussa defenderetur. In *Scythico* luctu *convulnerarunt et inciderunt brachia* ad sanguinem eliciendum, quod *περιτάμνεσθαι*. Nihil aliud. Vide lib. VI. 59. *WESS.*

15. *ἐς τοὺς πρέτερον ἤλθον*) Additamento *Arnaldi* ὥς οἱ ἐς τοὺς πρ. carere possumus. Verti satius fuerat, illi vero eos comitantur, ad quos prius venerunt. Quod porro [lin. 18.] καὶ ἐν τοῖσι ταφῇσι εἰσι corrigit, laudare non debeo. Posuerat *Herodotus* in *Gerrhis* regum sepulcra, repetitionis ratio nulla: praesertim cum *Codd.* conmodi quid et opportuni repraesentent ἐν τε τοῖς ἔσχατα κατοικημένοις - - - καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, inque ultima incolentibus adsunt - - - et illis in sepulcris. *Valla* id habuit, superioribus bene congruens. Non abludit ex lib. I. 104. τοῦτο δὲ παραμιβομένοις, εἶναι ἐν τῇ Μηδικῇ. Vide et *Elsneri* *Schediasma* p. 55. *WESS.*

15. οἱ δὲ σφί ἐπονται, ἐς τοὺς πρὸτ. ἤλθ.) Plures novi, qui ad haec adhaeserint; mihi non videntur obscura, neque adeo corrigenda. *Scythae οἱ Βασιλῆσι*, Regum funera curantes, rite compositum cadaver curru devehebant ἐς ἄλλο ἔθνος. Ad quos primum venissent, hi soli τοὺς Βασιλῆδους sequuntur, cadaver per singulas gentes circumductum, cum illis adeoque, *Gerrhos* usque prosequerantur: ταφῇ τῶν βασιλῆων ἐν Γέρροις εἰσι: leguntur ista paulo superius. Quae vero sequuntur verba, ἐν Γέρροις ἔσχατα κατοικημένοις εἰσι τῶν ἰθύνων τῶν ἄρχουσιν, καὶ ἐν τῇσι ταφῇσι, illa mihi quoque videntur ut visa fuerunt mendosa *G. Arnaldo* *Animadv.* p. 164. Libenter auctori suo relinquimus vulgatorum explicationem, quam dedit *Iac. Elsner* in *Schediasmate Crit.* c. vi. Primum suspicor e proximis syllabis εἰσι male fuisse repetitum εἰσι, nisi natum sit ex τῶν εἰσι: hoc, vel Ionico τῶν εἰσι, suo loco reposito, nihil in his desiderarem, si sic scripta

legerentur alicubi, in Γίρροις, ἑσχατα κατοικημένοις τῶν ἰσθίων τῶν ἄρχουσιν, τιθέασιν (τὸν νέκυν nempe) ἐν τῇσι ταφῇσι. Aut fallor, aut sequentia talem poscere videntur lectionem. VALCK. — Equidem Wesselingium probo. S.

21. ἐν τῇ κατοικημένῳ) Laurentii pallis contegunt explosit Portus et uberius Georg. Arnaldus Animadv. c. 30. Vide et lib. II. 96. et Dion. Chrys. Or. XIV. p. 219. ad haec Herodotea alludentem. Barbarus contumulandi mos, etsi Scythae, in sacra Christianorum transgressi, eum abdicarint, Theodoreto Or. ad Graec. IX. p. 129. teste, nondum plane in Tartariae Lithuaniaeque oris cessat. Vide Memor. Scyth. Bayeri. Comment. Acad. Petrop. T. III. p. 359. WESS.

CAP. LXXII. [7. ἐξελόντες αὐτίκων τὴν κοιλίην, καὶ καθήσαντες, ἐμπιπλάσι ἀχύρῳ etc. Haec planissime firmant ea quae a nobis ad II. 86, 16-21. disputata sunt; ubi ad hunc Nostri locum debueram provocare. S.]

9. ἀψίδος δὲ ἡμισυ ἐπὶ ξύλῳ δύο στήσαντες ὕψιον) Delevi vocem ἡμισυ, imprudenter ex praegressis iteratam. Interpuncti praeterea, καὶ τὸ ἕτερον --- ἐπ' ἕτερα δύο, καταπήξαντες τρέψω τοιοῦτῳ πολλὰ ταῦτα: quippe artius nexa prius, quam res desiderabat. Atque hic utor consensu Pavii et Reiskii. Mox Abbas Melotus et Reiskius κατὰ μήκεια [lin. 12.] per equorum longitudinem, vere: requirit oratio hanc notationem, probantque Ask. schedae. [quae commodè etiam intersertum dedere τὰ articulum.] Gemellum ferme νεκροῦ ἐκαστοῦ παρὰ τὴν ἀκάνθαν, quod sequetur. Dabit equi tale spectaculum, ex ultima Tartaria transmissum, Ampl. Nic. Witsen Descript. Tartar. p. 81. ostentaturque Leidæ non dissimile in tabula. WESS.

[23 seq. κάτωθεν δὲ ὑπερέχει) Turbata aut pendens videri poterat orationis structura: ἐπὶ αὐτῷ --- διαλάσσωσι ---, κάτωθεν δὲ ὑπερέχει τοῦ ξύλου τούτου, τὸ ἐς τόρμον πηγνύουσι. Quem locum tractans Werfer Act. Philol. Monac. T. I. p. 112 seqq. commodè monuit, particulam δὲ hic similiter poni atque aliàs γὰρ ponitur in propositione incidente et quodammodo caussali. Nempe, nisi prorsus abundare statueris δὲ particulam, sententia in hunc modum erit concipienda: postquam lignum --- transfixerunt, quum infra emineat pars huius ligni, hanc partem desigunt in foramen etc. Sic

istud τὸ valebit τοῦτο, sicut τὸν c. 36, 3. valet τοῦτον, et similia multa. S.]

24. ἐξ τὸρμον) Τόρμον Grammaticus [cui glossae Herodoteae debentur] reddit τρῆμα. Vide clar. *Wess.* ad *Diodor.* lib. II. [c. 8.] p. 121. VALCK. — In plerisque quidem Glossarum exemplis Τόρμιον, et Τόρνος apud *Suidam* legi, monuit idem *Wess.* in Notis ad Gloss. Sed τὸρμον tenent *Herodotei* libri omnes, firmatque *Hesychius* aliique auctores a *Schneidero* in *Lexico crit.* laudati. S.

25. ἐπιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα ἱππίας ταυόντους) περὶ τὸ σῆμα *Reiskius*; et sic *Valla* fortasse legit, sive potius περιστήσαντες δὲ κύκλῳ τὸ σῆμα etc. Codex scriptus si daret *περίξ*, una cum interpretamento κύκλῳ, commode servari posset ἐπιστήσαντες. VALCK. — Malunt docti viri *περιττήσαντες*, aut τῷ σήματι, aut περὶ τὸ σῆμα, ut niteat oratio. Sed nitori nihil decedet, si verba consideres, *στήσαντες* δὲ κύκλῳ ἐπὶ τὸ σῆμα, quod *Scriptor* voluisse censendus est, *WESS.* — Utique sollicitari *ἐπιστήσαντες* non debet, quod proprie significat, *statuerunt contra, adversus, coram*; nempe ita equites illos statuerunt, ut omnes sepulcrum respicerent: ac possis cum *Wess.* intelligere ac si dixisset *Herodotus*, *στήσαντες αὐτοὺς ἐπὶ τὸ σῆμα*, quemadmodum VIII. 79, 5. αἰτστάς ἐπὶ τὸ συνέδριον, et καταστάς ἐπ' αὐτὰ (τὰ κοινὰ τῶν Βαβυλωνίων) III. 156, 8. Sed ad ipsum verbum ἐπιστήσαντες facile etiam per se intelligitur τῷ σήματι aut ἐπὶ τὸ σῆμα, quum praesertim continuo adiiciat auctor κύκλῳ τὸ σῆμα, quod idem valet ac *περίξ* τὸ σῆμα: nam, ut *περίξ*, sic et κύκλῳ cum accusativo casu construitur. cf. IV. 180, 14. scil. per ellipsin praepositionis *περὶ*, quemadmodum ἄμα cum dativo per ellipsin praepositionis σύν. S.

CAP. LXXIII. 3. ἐν ἀμάξει) Male ἐν ἀμάξῃ *Mediceus*. *WESS.*

CAP. LXXIV. 1. Ἔστι δὲ σφι κάρναβις etc.) *Antiquitus* in his una vox alio forsitan ordine fuerit atque ita collocata: Ἔστι δὲ σφι κάρναβις αὐτομάτη φεομένη ἐν τῇ χώρῃ, --- ταύτης (pro ταύτῃ) δὲ πολλῶν ὑπερφέρι ἡ κάρναβις αὕτη, ἣ καὶ σπειρομένη φέεται. Ad istam rationem opponuntur τὰ αὐτόματα φέεται, et τὰ σπειρόμενα φέεται, lib. II. c. 94. *Sequentia*, [lin. 4.] καὶ ἐξ αὐτῆς Θρηϊκὲς μὲν καὶ εἴματα ποιῶνται τοῖσι λυγίοις ὁμοιότατα, attigit *Hesych.* in Κάρναβις: ubi,

ἔστι δὲ φυτόν τι λίνω ὅμοιον, ἐξ οὗ αἱ Θερᾶσσαι ἱμάτια ποιοῦσιν. [addit: Ἡρόδοτος. τοῦτο σπέρμα θυμιάσιν. cf. cap. 75. init.] In Herodoteis incommodum esse μὲν sensit Reiskius: vox forsān intercidit. Fac in antiqua scriptum membrana: καὶ ἐξ αὐτῆς Θρήϊ. (σσαι γυναικῆϊον) κόσμον καὶ ἑμάτια ποιοῦνται: facile vox κόσμον in κες μὲν potuit deflecti. Ex proximis, αὐδ' ἂν, ὅστις μὴ κάρτα τρέβων εἴη αὐτῆς, διαγνοίη, λίνου ἢ κιννάβιος ἴσσι: novissima Pollux excitat VII. 72. Conf. Casaubon. ad Laërt. III. 63. VALCK.

2. ταύτῃ δὲ πολλῷ) Non placet ταῦτα δὲ Arch. Docetur, cannabim eatenus lino praestare, quod et crassior et maior sit, praetereaque sponte proveniat et sata; quae utique in lino discrepant. Hesychii verba, leviter prava, huc spectare, docti homines monuerunt. Confer et Valckenarii observationem ad lib. II. 94. WESS. — ταύτῃ, hac parte, hactenus, nil profecto opus est ut cum Valk. in ταύτης mutetur: immo, quo pacto in istius locum repositum hoc Vir doctus voluerit, non exputo. S.

CAP. LXXV. 6. πυρίν) Male thuribulum Laurentius. Πυρίν caldarium sive tepidarium Latini vocant, docente magno viro ad Strabon. Lib. III. p. 232. [p. 154. c. ed. Cas.] Fomentum qui volet, cum eo facilis transactio. Amplior lis et difficultas [lin. 7.] in ἀγόμενοι τῇ πυρὶ ὠρύνονται, quorum ultimum mirifice vexatur. Th. Galei ἐξικμᾶσθαι ἢ πυριασθῆναι alienissimum: ὠρύνεσθαι aliud esse, norunt omnes: eiusdem ἰδρύνονται haud praestabilius. Corn. de Pauw ὀρρύνονται, ex ὄρρος. Norunt medici ὀρρύνεσθαι, et Clemens Alex. ἐξορρύνεσθαι, in lacte serescente: a quo ad sudorem incommodus transitus. Reiskius πυριῶνται; Heringa ἀγρύνονται, hauriunt; ὀρρυῶνται Abreschius, aut ῥωννύονται, corroborantur. Quorum quidem quid excellentius meliusve, non finio, arbitratus macula verbum non esse adpersum. In ἀγόμενοι haesito; ἀγαλλόμενοι, delectati, si foret, in expedito et plano, ut equidem opinor, omnia. Memorat Dio Chrysost. Or. XXXII. p. 378. c. apud barbarorum nonnullos μέθην γίνεσθαι πράϊαν δι' αἵματος θυμιαμένων τινῶν, lenem nasci ebrietatem ex suffitu rerum quarundam: tum gaudere, ridentes exsurgere, et omnia facere quae bene poti solent. Oratorem Scythas, qui laeti illo cannabis fomento et suffitu inconditum clamorem edebant, sive βρώσι ὠρνόμενοι, uti lib. III.

117. respexisse puto. Forte tamen ἀγάμενοι, mirantes et stupentes, sanitatis est indubiae, siquidem cannabis semen, pollen et suffimen, stuporem et ebrietatis effectus gignere apta sunt. In Perside ac India hanc eius virtutem usu cognosci Engelb. Kaempferus Amoenit. Exoticar. Fasc. III. p. 645. testificatur. Quare, quae his cohaerent, τοῦτό σφι ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ, superiora spectant et τὴν ἀτμίδα, Hesychiano κανναβισθῆναι explanata. WESS.

7. ἀγάμενοι τῇ πυρὶ ὠρύονται) Variis postremum, nemini, quem noverim, suspectum fuit ἀγάμενοι. Ἀγασθαι tamen vel ἀγασθῆναι, valde frequentatum veteribus, illis vereor ut ista fuerit adhibitum structura. Ceteris receptum in his scribendi morem sequitur Herod. IV. 46. τὰ μὲν τοι ἄλλα οὐκ ἄγαμαι. VI. 76. ἀγασθαι μὲν ἔφη τοῦ Ἑρασίνου, οὐ προδιδόντος τοῦς πολιίτας. Verbum ὠρύονται diversimode corrigunt: ἰδρόνται, excogitatum Caleo, destituitur, opinor, auctoritate: [conf. tamen Hesych. in Κανναβισθῆναι.] nostro A. H. dubitanter venit in mentem ὠρύονται: [vide Adr. Heringae Obs. crit. c. 18. p. 151.] πυριῶνται, Reiskio; ὀρυγνῶνται, Abreschio. Quando vera vel adinventā, vel adfirmata fuerit lectio, mea cum reliquis refutari poterit coniectura corrigentis ῥύπονται, se abstergunt: hoc, me iudice, responderet verbo καθαίρονται, posito c. 74. θάψαντες δὲ οἱ Σκύθαι καθαίρονται τρόπῳ τοιῷδε: istum, quo funere polluti se purgarent, modum, huc usque exposuit; tandem reliquis subiecissee videtur Herod. huius ferme sententiae participium, . . . μιν οὖν τῇ πυρὶ ῥύπονται, istius vaporis fomento sudantes sudorem et sordes abstergunt; atque ita tanquam in cella sudatoria καθαίρονται, sicca veluti sudatione. τοῦτό σφι, addit Herodotus, ἀντὶ λουτροῦ ἐστὶ· οὐ γὰρ δὴ λούνται ὕδατι τὸ παρὰπαν τὸ σῶμα. Hoc itaque fuerit, quod nescio quis dixerit Κανναβισθῆναι. Hesychius in Κάνναβις, Herodoti facta mentione, ista scribit: Κανναβισθῆναι, πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξηδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι. Postremum illud de Graecorum etiam adhibebatur πυριάσει. Secundum Palaeoph. π. Ἀπιστ. c. 44. quae πυρίας usum prima introduxit, Medea senes ἐπυρία, suisque saepe fomentis vegetabat; sed Pelias πυριώμενος ἀπέθανε: prout illa codex exhibet scriptus. Dae-dalus qualis σπηλαίου Selinusiis fuerit architectus docet Diodor. Sic. IV. 78. in quo, naturalis ignis vaporē commo-

dum introducto, fecerit utentes illo ἐξιδροῦν λεληθότως. *Timaeus Athenaei* XII. p. 519. E. apud Sybaritas cellas in usu fuisse scribit sudatorias, ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο. VALCK. — At, cur sollicitaretur verbum ἀφύονται, nulla prorsus caussa fuisse videtur. Et de ἀγάμενοι quoque cessare dubitatio debet: nec enim cum secundo solum aut quarto casu construitur hoc verbum, sed et cum tertio; ut apud *Xenoph. Cyrop.* II. 4, 9. et apud *Platonem* in *Sympos.* p. 318. Conf. *Zeune* ad *Xenoph.* I. c. et quem is laudat *Ruhnken.* ad *Timaei Lexic.* p. 8 seq. Quod si cui minus h. l. satis facit usitatio notio mirandi, probandi, laudandi; indicabit huic *Ruhnkenius* ibid. *Philonis* locum, ubi idem verbum ἀγασθαι ἐπὶ τινι cognati verbi ἀγάλλεσθαι notione, laetandi exultandique, usurpatur. S.

10. κατασώχουσι) Glossator Σώχουσι, τριβουσι, et *Suidas* ex eo, nimis licenter, ut solet saepe. *Nicander Ther.* vs. 696. Σῶχε διακνήστι: ubi Critici διάσῶχε καὶ τριβε τῇ κνήστιδι εἰς μικρά, et paullo ante ἀνάσῶχε τῇ κνήστιδι: adde vers. 590. *H. Stephano*, merito mirante *Abreschio*, κατασώχω suspectum fuit. Mox [lin. 12.] παχὺ ἰόν, καταπλ. abunde. Copula necessaria non erat. WESS.

CAP. LXXVI. [1 seq. Ζεῖνικοῖσι δὲ νομαίοισι καὶ οὗτοι αἰνῶς χρᾶσθαι φεύγουσι, μὴ τι γε ὦν ἀλλήλων, Ἑλληνικοῖσι δὲ καὶ ἥμισυ] Locum hunc, quem haud immerito *Reizius* (in *Hermannii* Adnot. 266. ad *Viger.*) difficilem dixerat, obiter attingens *Werferus* in *Act. Philolog. Monac.* T. I. p. 263 seq. „nihil erit, ait, cur difficiliorem dicas, si ad negati- „vam particulam μὴ τι γε, χρᾶσθαι cogitaveris. Quippe φεύ- „γεν in eorum verborum numerum, quae infinitivus, „negativa particula μὴ adiuncta, comitatur, referri debet. „De quo loquendi usu conf. *Herm. Observ. crit.* in *Aesch.* „et *Eur.* loc. p. 5 seq. et *Heindorf.* ad *Plat. Parmen.* p. 246. „atque ad *Soph.* p. 339.“ — Scilicet quoniam, sicut verba prohibendi, negandi et similia, (conf. Adnot. nostram ad II. 27, 3.) sic et fugiendi, abstinendi etc. notiones habentia, ita construuntur ut sequatur negans particula ad consequentem infinitivum alterius verbi pertinens; ubi ex aliarum linguarum genio negativae particulae nullus erat locus; inde facile intelligitur, cur hic post χρᾶσθαι φεύγουσι dicat *Herodotus* Ἑλληνικοῖσι ἥμισυ, ubi in eam-

dem quidem sententiam ex nostri sermonis usu *μάχιστα* expectasses. Nempe hoc vehementer cavent Scythae, ut minime instituta sequantur Graecorum: id est, vehementer et maxime abhorrent ab usu Graecanicorum institutorum. Sed indidem non dum satis patet quid sit quod dicat, *μή τι γε ὦν ἀλλήλων*. Illud quidem adparet, non posse *μή τι γε* h. l. usitata notione nedum, multo magis, aut multo minus, accipi. Ne quidem vertunt vulgo: ne quidem mutuo inter se, Valla; et sic fere Wess. cum Gron. At formulam *μή τι γε* nusquam alibi ista notione positam reperies. Similiter tamen Hermannus, et ipse hunc Herodoti locum in Vigeri editione secunda p. 804. leviter attingens, germanice vertit *wirklich nicht einmal*: at is veterem probat scripturam *μή τοι γε ὦν*, quam et equidem repositam velim. Sed, utcumque et de scribendi ratione et de vi huius formulae statueris, suspectum h. l. vocab. *ἀλλήλων* esse debbit: pro quo sicut *ἄλλων* me maluisse in Var. Lect. significavi, sic et eundem Hermannum (cuius novissimam illam Vigeri editionem nunc primum mihi inspicere contigit) video *ἄλλων* legendum censere. Quo posito, hoc dicere Herodotus videtur: A peregrinorum institutorum usu vehementer abhorrent Scythae, utique quidem ab aliorum etiam populorum institutis, maxime vero Graecorum. Quod in Var. Lect. ubi monui codicem F. cum Arch. in *μή τι γε* consentire, adieci „nec aliud ex Paris. adnotatum:“ id dormitanti excidit, et indictum velim. Quoniam enim Parisienses codices, in usum nostrae editionis, cum ed. Wess. collati fuerunt; hoc ipso, quod h. l. nihil ex illis adnotatum est, declaratur consentire eos cum ed. Wess. S.

3. *ὡς διδίδξαν Ἀνάχαρσις τε καὶ --- Σκύλης*) Credo voluisse, uti msssti monstrant, *διδίδξαν Ἀναχάρσι --- Σκύλην*. Neque enim Anacharsis et Scyles ostenderunt, Scythas ab aliarum nationum ritibus abhorrere; sed utrique, data necis caussa, Scythae patefecerunt, quo ipsi animo in cultus et rituum sint novatores. WESS. — Scripturam a Viro docto commendatam recepi cum Reiz. et aliis. Fortasse tamen eandem in sententiam teneri debuerat id quod olim vulgabatur, *Ἀνάχαρσις τε καὶ --- Σκύλης*, ut exemplo fuere Anacharsis et Scylas. Quod autem in nostra Var. Lect. scribitur, *Σκώλης* legi in ed. Wess. id tyrophe-

the errore commissum : Σκύλης habet ed. *Wess.* cum superioribus. Meum illud erratum, quod scripsi „puto et *Paris.* cum *Arch.* et *Vind.* consentire.“ Ex *Parisiensibus* enim codicibus iterum h. l. nullus ab ed. *Wess.* dissensus notatus est. S.

4. Τοῦτο μὲν γὰρ Ἀνάχαρσις etc.) Τοῦτο μὲν, ob copiosio rem narrationem, non habet suum τούτο δέ, quo et caruit lib. II. 99. et in *Plutarchi* Consolat. p. 115. c. *WESS.* — Isti Τοῦτο δέ respondent illa, Πολλοῖσι δὲ κάρτα ἴτισι ὕστερον etc. initio cap. 78. Et in hoc quidem nihil inest difficultatis : sed in hac ipsa periodo consecutionem connexionemque orationis non expedio; nisi illa δέ particula, quae post πλείων inde ab ed. *Med.* interserta legitur, aut deleatur, aut certe prorsus abundare statuatur. Quare, quum eam cum *Aldo* codices *Arch.* *Vind.* et *Pc.* ignorent, deletam velim; et nunc maxime animadverto, merito eam ab accuratissimo *Schaefero* abiectam esse. S.

5. ἀποδείκνυμαι) Quod ἀποδείκνυμαι mutatur, inprobo vehementer. Non iam dico, ἀποδείκνυσθαι ἔργα μεγάλα *Herodoti* sermone frequentari; id tantum, Anacharsin in Graecia plura prudentis viri argumenta et rerum inventarum, de quibus docti viri in *Diogen.* lib. I. 105., ostentasse. Simile est, sine caussa a *Stephano* sollicitatum, *Platonis* *Hipparch.* p. 228. B. δὲ ἄλλα τε πολλὰ καὶ καλὰ ἔργα σοφίας ἀπεδείξατο. *WESS.* — Quis sit qui probam sollicitaverit scripturam, aut quid in ea non nemo desideraverit, incertum est mihi. S.

7. ἐς Κύζικον, καὶ, εὐρὺ γὰρ etc.) Interpuxi post καὶ, serie rerum expostulante. Confer *Abresch.* *Diluc. Thucyd.* p. 373. [et quae ad *Herodot.* I. 24, 17. notata sunt.] *Matris* *Idaeae* cultum, ni fallunt *Cyziceni* et poëtae, *Cyzici* *Argonautae* instituerunt, apud *Strabon.* lib. I. p. 76. [p. 45. ed. *Cas.*] Legi dignus est ill. Comes *Caylus*, *Recueil d'Antiquit.* T. II. p. 199. *WESS.*

16 seq. τύμπανόν τε ἔχων) Inspice *Apollon.* *Rhod.* I. 1138. Sequens ἐκδησόμενος praeclare *H. Valesius* ad *Fragm. Polybii* p. 36. et *Gronovius* exposuerunt. [Vide *Polyb.* nostrum lib. XXII. 20. cum *Adnott. T. VII.* p. 469 seq.] Nihil tamen accommodatius *Clementis Alex.* *Protrept.* p. 20. conplu-
sulis illis, sed mire opportunis: Πολλὰ ἀγαθὰ γίνοντο τῷ
Herodot. T. V. P. II.

τῶν Σαύλων βασιλεῖ, ὅστις ποτὶ ἦν. Ἀνάχαρσιν οὗτος, sic vere Steph. Berglerus, τὸν πόλτην τὸν ἑαυτοῦ, τὴν παρὰ Κυζικηνοῖς μητρὸς τῶν Διῶν τελευτὴν ἀπομιμούμενον - - - τύμπανόν τε ἐκικτυπέοντα καὶ κύμβαλον ἐπηχοῦντα, καὶ τοῦ τραχήλου τινα, οἷα Μηνάγυρτην, ἐξηρτημένον, κατετόξευσεν. Sic, ex Herodoteis depromta, olim fuerunt; neque fugit eruditos Clementis interpretes, quos adire consultum erit. WESS.

[19. Σαυλῶ] Ut Σαυλαίω Arch. et Vind. sic et Sauleo habet Valla; iterumque extr. cap. Saulei, et Sauleo. S.]

25. Ἰδανθύρσου) Scythicum nomen, etsi Gronovius ad Arrian. Indic. c. 5. aliud decreverit, videtur, modo in barbaricis valeat consensus, plurium auctoritate sic pingendum, etiam c. 127. Ἰδανθύρσος certe Straboni et Plutarcho, nonnunquam Ἰδάθυρσος, Clementi Ἰδανθούρας, quo de Salmas. in Solin. p. 594. non bene. WESS.

27. εἰ ἂν ταύτης - - -, ἴστω ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ ἀποθανόν.) Formulam expressit, ut Herodotea amat, Pausanias lib. I. 6. p. 17. εἰ δὲ ὁ Πτολεμαῖος οὗτος - - -, ἴστω τὸ ἐπιμανὲς κεινημένος. Optime Gronovius ὑπὸ τοῦ ἀδελφεοῦ. [conf. Laërt. I. 102.] Perit enim Anacharsis manu fratris, patruus Idanthysri. Idem monuerat Stanleius Histor. Philosoph. Atque ad haec vellem animum advertissent Editores Histor. Catholicae T. V. p. 124. [T. IV. edit. Germ. p. 541.] ubi Stephanicam secuti editionem mira conminiscuntur. WESS. — ἴστω sciat interpretatus sum cum Gron. Videndum vero, ne, ut ἴσθι non modo scias significat, sed et sis, a verbo εἰμι, sic et ἴστω subinde dixerint Graeci pro eo quod alias, ἴστω, sit, fuerit. Valla h. l. constat posuit; Pausaniae interpres l. c. facile credi potest. S.

CAP. LXXVII. 8. πίπαισται) Cum praeter Eustathium tres manu descripti codices πίπαισται edant, professus in Diss. Herodotea fui, verum videri. Παιζιν, qui per iocum quid produnt, vidimus lib. II. 28. Sunt varia in Platone, Plutarcho et aliis, quae stabiliendo verbo prostant; ἄλλως sollicitatum nollem: idem esse ac μάτην docuit Cl. Perizonius ad Aeliani Var. lib. II. 13. WESS.

Ibid. ἄλλως πίπαισται ὑπ' αὐτῶν) Sic ex Eustath. et Codd. restitutum iri constat e Diss. Herod. Wess. p. 71. ubi satis illud πίπαισται communitum; inventum etiam Vallae monstrant eius Latina: aliter haec narratio ab ipsa

Graecis delusa est: quibus recte substituerunt: temere ab ipsis Graecis ficta est: hic πίπασται inservire potuit interpretando Herodoteo πίπασται. Galeum miror, cur ἄλλως voluerit in ὅλως mutatum. Ἄλλως, pro μάτην, quibusvis ferme fuit in usu, non veteribus tantum, quorum loca Clar. noster Ruhnken. exposuit in Tim. p. 144. [p. 199 ed. sec.] sed et Iudaeis Hellenistis. Ubi Symmachus dedit διακρινῆς, interpres Alex. Iobi xi, 12. habet ἄλλως κατὰ ἀλήθειαν et ἄλλως opponuntur in IV. Maccab. v, 18. Vulgatum a Schotto in App. Vatic. Prov. I. 3. ἄδεις ἔχων significare non potuit μάτην λέγεις καὶ ληρεῖς. Praefigatur vox Ἄλλως Ἄλλως ἄδεις ἔχων purus putus est Atticismus, qualis in ληρεῖς ἔχων similibusque obtinet: eius loco Ἄλλως ἄδεις est apud Zenobium. In Scholiis ad Aristoph. Eq. vs. 436. scripserim: ἴνα ὁ λόγος αὐτῷ πίστεως ἔχεται δοκῇ, καὶ μὴ ἄλλως τῆς τοῦ Κλέωνος διαβολῆς λελέχθαι χάριν. Vulgantur ibi ista: καὶ μὴ μάτην, ἀλλ' ὡς περὶ τῆς τ. K. Ex alio Cod. ad ἄλλως, μάτην: ad χάριν, περὶ, tanquam diversas lectiones, ni fallor, adscripserant. VALCK.

9-11. ὁ δ' ὢν ἀνὴρ etc.) Duplex epilogus, qui succedit, orationem dedecorat. Adsentior doctis viris Pario, Abreschio, Reiskio, alterutrum ex scholio venisse, et fortasse priorem, ὁ δ' ὢν ἀνὴρ - διαφθάρη. Melior sane cultiorque qui insequitur. WESS. — Immo vero meminerimus, verbosiorum subinde, quam opus erat, esse Herodotum, et veniam optimo candidoque viro concedamus. Sed, verum si quaerimus, ne recte quidem dicitur, esse hic duplicem epilogum. Nam priora verba, ὁ δ' ὢν ἀνὴρ, ὥσπερ πρότερον εἰρήνη, διαφθάρη, ad proxime praecedentia spectant; videnturque hi, qui a rege in Graeciam missum Anacharsidem dicebant, narrationem istam de illius obitu, et de causa caedis, pro fabulosa habuisse: contra quos contendit Herodotus, ipsorum narrationem temere fictam esse, vere obiisse praedicto modo Anacharsidem. Deinde illis verbis, Οὗτος μὲν νυν ὄντω etc. (collato principio capituli LXXVI.) transitum sibi parat Scriptor ad alteram, quam promiserat, narrationem, de Scylae calamitate. S.

CAP. LXXVIII. 4. Ἰστρινῆς) Passionei Ἰστρινῆς littera augeri debet. Urbs Ἰστρία Arriano, cives Ἰστριανοὶ Diodoro, lib. XIX. 73. Ἰστρίη Ionibus, inde Ἰστρινῆς ap.

Steph. Byz. [voc. Ἴστρος.] et supra lib. II. 33. [ex scriptura olim ibi vulgata,] tum ἸΣΤΡΙΗΝΩΝ numi apud *Vallantium*. WESS. — In *Var. Lect.* monere debueram, Ἰστροῦς scribi in ed. *Wess.* et superioribus, scriptisque omnibus, excepto *Pass.* pariterque ex uxore istrina dare *Vallam*; veriore scripturam Ἰστροῦς primum a *Reizio* fuisse receptam. S.

Ibid. ἐξ Ἰστροῦς) Ἰστροῦς scribi poterat; sed scripserat, ni fallor, *Herod.* ἐξ Ἰστροῦς δι γυναικός. Urbem ad os Istri sitam, ubi se in Pontum exonerat, Ἴστρον et Ἰστροίαν dixerunt: hinc fit secundum *Steph. Byz.* Ἰστροιανός, καὶ κατὰ τρεπὴν Ἰστροιανός: hoc Ionicum et *Herodoti*, II. 33. τῇ Ἰστροίᾳ, vel Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικαι: ubi tamen spectabilem nobis optimi duo Codd. praebent scriptionem, τῇ Ἰστροίᾳ οἰ Μιλησίων οἰκίονσι ἄποικαι. Horum cum Scythis commercia vel solae *Heagychi* demonstrarent Ἰστροιανίδες, *Holstenio* commodum memoratae. VALCK.

[20. λάβετε αὐτὴν] Vide ad III. 119, 12. not. Similiter, ubi adiicit ἔχων δ' αὖ ταύτην ἡγόραζε, particula αὖ non ad ἔχων, sed ad ἡγόραζε fuerit referenda. S.]

28. ἐν Βορυσθηνίᾳ) Quia Βορυσθηνιῶν αὐτὴν et Βορυσθηνιῶν πόλιν, et c. 53. ἐπὶ τῷ Ἰππῶνι Βορυσθηνίται κατοικησέναι, malebat vir doctus ἐν Βορυσθηνίταις, nec confidenter tamen: nihil vulgato verius. Urbs amni Borystheni erat ὁμώνυμος apud *Strabon.* lib. VII. p. 470. [pag. 306. ed. *Cas.*] et *Stephan.* Hinc cap. 24. τῶν ἐν Βορυσθηνίᾳ τε ἱμπορίου καὶ τῶν ἄλλων. WESS. — Eadem Olbiopolis et Olbia IV. 18. S.

29. γυναῖκα ἔγχευ ἐς αὐτὰ) Plenius, ἔγχευ καὶ ἡγάγετο ἐς αὐτὰ: ut lib. IX. 107. καὶ ἡγάγετο ἐς ἑωυτοῦ. *Lysias* de Caed. *Eratosthen.* c. 2. ἔδοξε μοι γῆμαι καὶ γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν αἰλίαν. Quales in omni sermone ellipses obviae. WESS.

Ibid. καὶ γυναῖκα ἔγχευ ἐς αὐτὰ) Intacta hic Latina *Val-lae* reliquerunt, quae sane minus tritae locutionis vim non explanant, significantis, et quam illic sumsit uxorem, in istas aedes deduxit. Inscriptionum *Herodis Attici*, quas *Salmas.* illuminavit, secundae vs. 5. de Regilla dicitur Romana puella: Γῆματο δ' ἐς Μαραθῶνα: quod ita vir summus interpretatur, ut ad minuta talia non satis attendisse videatur. Significant ista: in agrum *Marathonium*, seu *Marathona* venit, ut ibi nuberet *Herodi*. Mulier γῆμασθαι, vir

dicitur γῆμαι. De Scyle Herodotus: οἰκία τι ἰδαίματο ἐν Βορυσθένει, (tentari non debuerat:) καὶ γυναῖκα ἔγημε ἐς αὐτὰ ἐπιχωρίην: aedes sibi curavit in urbe construi Borysthenide; atque in istas aedes uxorem duxit indigenam. Ἀγασθαι γυναῖκα quum idem vulgo notaret ac Γαμεῖν, novator Herodotus γαμεῖν ἐς οἰκία γυναῖκα dixit, quoniam plena phrasi dicebant et Graeci, domum uxorem ducere, ἄγασθαι ἐς οἶκον. Lysias p. 4. γυναῖκα ἡγαγόμεν ἐς τὴν οἰκίαν. Pausanias IV. pag. 362. Φιλάμμωνα γὰρ οὐκ ἰδέειν ἐς τὸν οἶκον αὐτὴν ἄγασθαι. Theodectes Trag. Stobaei pag. 422, 37., Ὅταν γὰρ ἄλλογον ἐς δόμους ἄγῃ πόσις: illud ἄγῃ magistris minus Atticum videretur; et est certe multo minus usitatum ἄγειν γυναῖκα, quam ἄγασθαι, quod et vulgaris usus fuisse docet Eustath. ad Iliad. ξ'. pag. 954, 35. [p. 969. ed. Rom.] frequentatum Pausaniae, cui pro ἀνάγασθαι restituit ἄγασθαι Clar. Abresch. lib. VII. pag. 571. sicuti lib. X. p. 870., pro ἡγούμενος οὐκ ἐπὶ ἀμύνοντι τῷ δαίμονι, vir amicusissimus primum ἡγούμενος corrigebat, deinde dedit ἡγμένος. Scribi quoque potuit ἀγασόμενος, illic ἀγαγέσθαι, ut in Epigramm. IX. p. 731. [Anal. Brunck. T. II. p. 179.] Ἀμφιτέρων ὅτ' ἔμελλ' ἀγαγέσθαι δεῦρο γυναῖκα. VALCK.

CAP. LXXIX. 3. Διονύσω βακχεῖω τιλεισθῆναι) Titulus Dionysi hic et deinceps βάκχιος, estque adeo Dionysio Bacchio initiari. Θεὸς βάκχιος Sophocl. Oed. Tyr. vs. 1124., δεσπότης βάκχιος, tum βάκχιος et βάκχος in Euripid. Cycl. vs. 9. 38. etc. Plura L. Küsterus ad Comic. Thesmoph. 997. Mox [lin. 6.] ὁλίγον τι, quomodo c. 81., adscisci posset, nisi in scriptis eadem ibi discordia, quae multis aliis in locis, Vide lib. VII. 113. et 239. WESS.

12. Διὸν ἐξευρίσκων τοῦτον, ὅστις etc.) Valla vertit τοῦτο, ὅ, τι μαίνεσθαι etc. refragantibus mastis. Scythae, non esse rationi consentaneum deum excogitare, qui homines in furorem agat, innuebant: τοῦτον ἐξευρίσκων Διὸν, ὅστις μαίνεσθαι etc. Bene poëta de Cupidine, Τίς Διὸν εἶπεν ἔρωτα; Διὸς καὶ χὸν οὐδὲν ὀρώμεν Ἔργον. Florileg. lib. I. 27. [Anal. Brunck. T. III. p. 249.] WESS.

14. διεπρήστει etc.) De famoso ἐπρήστει etc. sive διεπρήστει etc. neque scio quid dicam aut coniectem. Exstant doctorum emendationes διεδρήστει etc., ἐδρήστει etc., διεπρήσσει etc., ἐπρήκτει etc., διεπρήσσει etc., partim alienae, partim auctoritate defectae, sola sermonis ex analogia arcessitae. Blandieba.

tur nonnihil Arch. διαπίπτει --- πρὸς τοὺς Σκύθας λέγων, fidem fecit, seu ut Valla, indicium detulit Scythis dicens. Sed amplius aliquid Scriptor voluisse videtur. Rediit in possessionem διεπρήστει. WESS.

Ibid. ἐπρήστει --- πρὸς τοὺς Σκύθας) Nihil nos iuvat illud ἐπρήστει ex Med. Cod. positum, pro διεπρήστει. Varia viri docti excogitarunt: διεπρήσβει· διεπρήστει· διεπρήκτει· quorum primum, Galei, sententiam praebet minus accommodam; reliqua carent auctoritate: διεπρήσει vel διέδρη potuerant exemplis firmari. Pro διεπρήστει praebet Arch. Cod. διαπίπτει. Si quis daret διέπεισε, vel διέπιπτει τῶν τις Βορυσθενείτων πρὸς τοὺς Σκύθας, hoc reliquis omnibus anteponerem: debuit enim, dum portis oclusis sacris Rex Graecanicis operaretur, insciis custodibus urbe delator elabi: hoc Xenophonti saepius est διαπειτῖν. Eadem, qua hic poneretur, structurā, Ἑλλ. IV. p. 304, 14., διαπειτῖν βουλομένοι πρὸς τοὺς ἑαυτῶν: μοχ, παρῖντι τοὺς διακρίπτοντας: quae, totidem literis scripta cum vicinis leguntur in Agesil. Encom. p. 35, 36. ed. Hutchins: rursus Ἑλλ. III. p. 285, 14. ἀπεχώρησαν, ἐν τῇ μάχῃ διαπισόντες, ἀμελησάντων τῶν Βιθυνῶν. Hinc, et a se invicem, nonnihil diversa sunt διεκπείσειν et διεκπαίειν. VALCK. — διεδρῆστεισε probans Schneider in Lexic. crit., quo auctoritatem aliquam inusitato verbo conciliaret, commode ad Hesychii Δρῆσται, δραπέται, provocavit. ἀδρῆστα ἀνδράποδα dixit Noster IV. 142, 6. S.

18. καὶ βακχεύει τε καὶ ὑπὸ τοῦ θεοῦ μαιν.) Vel servari debuerat βακχεύει καὶ, vel, primo καὶ (ex κε nato) praetermisso scribi: βακχεύει τε καὶ ὑπὸ θεοῦ μαινεται, Bacchi sacris operatur, Deique furit instinctu. Instinctus divino spiritu, ἱμπνευσθεὶς ὑπὸ θεοῦ, saepius ἐκ θεοῦ vel ἐκ θεῶν τοῦ κατέχεσθαι dicebatur: iunguntur et a Platone κατέχεσθαι καὶ μαινέσθαι. Dantur loquendi formae eiusdem ferme significatus. Διονύσω μαινέσθαι et ἐκ Διονύσου: ἐξ Ἄρεος μαινέσθαι· ἐξ Ἑρωτος· ἐκ Νυμφῶν. Verbis neutris ὑπὸ longe plurimis adiungitur; rarius verbo μαινέσθαι. Lucian. Dial. Deor. XII: 1. ἐκείνη μέμνην ὑπὸ σοῦ. XVIII. 2. μεμνήντες ὑπὸ τοῦ πέτου. VALCK.

21. ἐπὶ πύργον κἀτίσει) Dedit hoc Med. pro ἐκἀτίσει: alii forte Codices dabunt κατίσει, collocavit. Homericum καθεῖσει, pro ἐκἀθισε, Codices etiam praebent scripti Thucyd. p. 501, 95. [lib. VII. c. 82.] probatum Dukero; διάβαις πρὸς μετέω-

πόν τι καθίσει τὴν στρατιάν. Euripides Phoen. vs. 1195. Ἐξω
τάφρου καθίσειν Ἀργείων στρατόν. VALCK.

CAP. LXXX. 4. ἐκ τῆς Τήρῳ θυγατρὸς etc.) Vere
scripti Codices: vere etiam ἰπανιστίαιτο Arch., Ionum mo-
re, pro ἰπανίσταντο. Agnovit hoc librariorum peccatum
et correxit Portus; quem ducem, uti solet, sibi Editor
Genevensis legit. Confer huius Musae c. 167. WESS.

Ibid. ἐκ τῆς Τήρῳ) Docte Valla: ex filia Teris genitum;
Vallam corrigens Gronovius, dum dat Terei, videri queat
ipse potius reprehendendus; nam sicubi, hic certe, pos-
sunt adhiberi verba Thucydidis II. c. 29. Τηρεῖ, -- τῷ Πρό-
κην -- σχόντι γυναῖκα, προσῆκειν ὁ Τήρης οὗτος οὐδὲν οὐδὲ τῆς
αὐτῆς Θρακίης ἐγένοντο· ἀλλ' ὁ μὲν ἐν Δαυλίᾳ, -- ὁ Τηρεὺς, ὥκει·
-- Τήρης δὲ, οὔτε τὸ αὐτὸ ὄνομα ἔχων, rex fuit Odrysarum.
Fuerunt itaque, secundum Graecos, diversa nomina Teres
et Tereus: alterius sunt generis Ἀχαιεύς, Achilles; Περ-
σῆς, Perses etc. Rex hic Thraciae Teres pater fuit Sitalcis.
Ista duo Thraciae regum nomina nota sunt ex historia
Graeca, etiam Philippica. Teris filius Sitalces bello Pelo-
ponnesiaco cum Atheniensibus iniit societatem: huius fi-
lium Σάδοκον, sive patri cognominem, Athenienses civitate
donarunt. Hoc ubi tradit Aristoph. in Achar. vs. 145.,
vitiosissimum hoc prostat Scholion: Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν
Ἀθηναῖοι τὸν παρ' αὐτοῖς παραπέμποντα· ἐλέγετο δὲ οὗτος Τήρης·
ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει. Σύμμαχος
Ἀθηναῖος μέμνηται. Θουκυδίδης προστίθησι καὶ τὸ ὄνομα λέγων οὕ-
τως, καὶ Σάδοκον τὸν υἱὸν αὐτοῦ Ἀθηναῖον. Postrema leguntur
ap. Thucyd. p. 115. ult. Iam primum auferatur hinc in
indicem relatus Symmachus, alibi saepius in his scholiis
citatus: deinde sic ista me iudice sunt redintegrandae:
Τοῦτον πολίτην ἐποίησαν Ἀθηναῖοι, τὸν πατέρα αὐτοῦ παραπέμ-
ποντες (patre insuper habito, filium civem fecere:) ἐλέγετο δὲ
οὗτος Τήρης· ἐνιοὶ δὲ φασιν, ὅτι ὁμώνυμος ἦν τῷ πατρὶ Σιτάλκει,
σύμμαχος Ἀθηναῖοις μέμνηται Θουκυδίδης· προστίθησι δὲ καὶ τὸ
ὄνομα. VALCK.

14 seq. ταῦτα -- ἐπικηρυκνέω. Neglexit haec Valla.
Qui Latina adposuit, [Gronov. cuius sunt illa, pacem fir-
mabat.] notionem verbi ἐπικηρυκνέσθαι, in missis caducea-
toribus obviam, et ab Ammonio indicatam, contemnit. Ad
Valckenar. ad Grammaticum lib. I. c. 20. Statim [l. 16.]

αἰθαλφίδος Σιτάλλεω, uti lib. VII. 137. ὑπὲρ Σιτάλλεω τοῦ Τή-
μεω. Neque temere damno πεφηνγὰς τοῦτον, tot schedis mu-
nitum. WESS.

CAP. LXXXI. [6. Ἑξαμπαῖος. Vide c. 52. S.] .

9. ἄποτον ποιῶν) Lenius hoc ob cap. 52. WESS. —
Nempe, quia ibi non diserte dixerat ἄποτον ποιῶν. At,
quod ibi dicebat κινῶν τὸν Ἰπτανιν, id, si sententiam spe-
ctas, idem atque ἄποτον ποιῶν valet. Amat autem Herodo-
tus orationem infinitam ita continuare, ut nos, praeceun-
tibus probatis codicibus, edidimus. S.

11. αἰσ. κρητῆρος, τὸν Πανσανίης etc.) *Athenaeum Pausaniae*,
Cleombroti F., craterem ad os Ponti, inscriptumque illi
carmen, *Nymphis* habet in *Athenaei* lib. XII. pag. 536. et
Pet. Gyllius Bosp. Thrac. lib. III. 5. Tota autem haec mul-
titudinis Scythicae indicatio speciem praefert scriptoris
coniectantis ac nihil definientis. WESS.

[17. τοῦτον βουλόμενον εἶδέναι τὸ πλῆθος -- κελύειν μὲν
πάντας. Σκῦθας) Vide quae in *Var. Lect.* super hoc loco
disputavimus. Si τοῦτον valet, non video equidem quo
pacto teneri commode potuerit κελύειν μιν, ubi ex con-
iectura μιν pro μιν posui, quemadmodum video etiam a
Reiskio praeceptum. Quod vero repetitum βουλόμενον
cum viris doctis adieci; sic solere *Herodotum* studiosus
quisque Lector frequentibus exemplis observaverit: unus
tamen mihi occurrit locus, ubi tali in orationis structura
verbum ante positum, dein post τοῦτους non repetitur,
c. 172, 18. Itaque non intercedam, si quis hic aut *omitten-*
dum praeceuntes libris omnibus, aut certe *uncis includen-*
dum fuisse contendat. Etiam μιν fortasse non debuerat mu-
tari; quia post τοῦτον pluscula verba interiecta sunt. S.]

21. χρῆμα πολλὸν ἀρδίων) Certam praestant *Porti* emen-
dationem schedae, et *Camerarii* [videtur *Passionei* scribere
voluisse] lib. VI. 43. χρῆμα πολλὸν νεῶν. Simile *Comici*
ex *Pluto* χρῆμα πολὺ τιμαχῶν, [vs. 895.] et *Nostri* lib. I.
36. [ubi quidem non χρῆμα πολλόν, sed σὺς χρῆμα μέγα.]
WESS. — Restituetur χρῆμα πολλόν ex codicibus, qui-
bus *Valla* concinit, [magnam vim aculeorum] et VI. c. 43.,
chrῆμα πολλόν νεῶν: sic et alibi loquitur *Herodotus*. ὕδατος
chrῆμα πολλόν dixit *Lucian.* de *Syr. Dea* [c. 13.] T. III. pag.
459. Σὺς μέγιστον χρῆμα, *Soph. Meleagro*; *θησαυροῦ* χρῆμα
ἠμύθητον, *Philostratus*. VALCK.

21 seq. καὶ οἱ δόξαι --- ποιήσαντι ληπίσθαι) ποιήσας insolentissimum est, et protectum minime. Nam auxilio quae arcessuntur, [ex I. 19, 9. et V. 109, 6.] ποιήσαντα postulerent, qualia in Musis plura. WESS.

CAP. LXXXII. [6. βήματι non tam pedi interpretari debueram, quam vestigio pedis. S.]

CAP. LXXXIII. 4. ζεύγυσθαι τὸν Θρηά. Βοσπ.) Malo ex schedis Britannicis ζευγυνῆναι, quod Scriptori tali in re tritissimum, lib. III. 89. 90. 134. VII. 36. Verius statim [lin. 6.] στρατηγὴν --- ποιήσας, nec fugit vulgatae menda Editorem Genev., etsi male tollentem. Error frequens et manifestus, de quo I. 205. atque alibi. WESS.

CAP. LXXXIV. 7. τοὺς ἐπιστιῶτας) Accedo Gronovio. [scil. duo verba ἐπὶ τούτων ex codicis auctoritate abiicienti.] Persae omnes, quotquot militari aetate, ipso rege in hosticum abeunte, obstricti ut eum armati sequerentur videntur fuisse. Hinc rex iram, quasi insigne regum, in Oeobazum stipendia unius e filiis suum in solatium deprecantem, exercuit, et occisos tres in conspectu parentis abiecit, crudelis futurus, si omnes abduxisset, bene Seneca de Ira lib. III. 16. Hinc non dissimilis in Pythium Xerxis crudelitas, ab eodem Philosopho non praeterita, in Nostri lib. VII. 38. WESS. — Τοὺς ἐπιστιῶτας adstantes interpretatus sum cum Wess. et Gron. Sic I. 59, 6. λήβητες ἐπιστιῶτες, sunt adstantes, in propinquo stantes. Quod olim editum erat et a Schaeff. revocatum est, τοὺς ἐπὶ τούτων ἐπιστιῶτας, id Valla parum prudenter praepositos filiis Oeobazi; multo rectius H. Stephanus, quorum id officium erat. Et τὸν ἐπιστιῶτα quidem τῆς διώρυχος fossae praefectum dixit Noster VII. 117, 2. conf. II. 148, 20. Sed, quorum hoc officium est, dicuntur potius Nostro οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι, aut τοῖσι προστάτατο ταῦτα πρῆσσειν, ut VII. 39, 16. S.

CAP. LXXXV. 5. ἐξέμινος δὲ ἐπὶ τῷ ἰρῶ) Ex conjectura Pavii ἐπὶ τῷ ἰρῶ, in promontorio, seu vertice Cyanearum, sed incongrua. Elegantior Valckenarii, quam amplecti non possum. Tacet Scriptor de regis in continentem excensu ac transitu in fanum, quod praeter morem minime. Τὸ ἰρὸν ad os Ponti erat, sive παρὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Πόντου in Philostrati I. Vit. Sophist. xxiv. 1. Ad idem os πρὸς τῷ στόματι τοῦ Πόντου Cyanaeae, Strab. lib. VII. p. 492.

[pag. 319. d. ed. Cas. Conf. Nostrum mox cap. 87 extr.] Ex Fano ingens aperiebatur Pontus, patebantque lustrantibus petrae Cyaneae ipsumque mare clarissime, conspicique in hunc possunt diem, docente *Pet. Gyllio Bosph. Thr. lib. III. 5. WESS.*

Ibid. ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ ἱερῷ) Praeter ceteros accurate de templo Iovis Οὐρίου, quod ad os Ponti positum eximie dicebatur τὸ ἱερόν, agens Clar. Io. Taylor in Praefat. ad *Mar-mor Bosph.* Iovi Urío sacrum, Herodotea non omisit: meminit certe *Herod. c. 87.*, μέσον ἐστὶ Βουζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Nostro vero loco quomodo tandem, obsecro, sedisse diceretur in isto templo Darius, qui in navi sederet Ponti spectator? nam ἐσθλὰς ἐς νῆα ἔπλει ἐπὶ τὰς Κρανίας καλυμμένας ἐξόμενος δὲ ἐπὶ τῷ . . . ἰθὺίετο τὸν Πόντον ἰόντα αἰξιοθέτητον: tandem cap. 86., admirando hoc satiatus spectaculo Darius ἔπλει ὀπίσω ἐπὶ τὴν γέφυραν: hic Bosporum contemplabatur: pons autem iungebat eam partem Bospori, quae esset media Βουζαντίου τε καὶ τοῦ ἐπὶ στόματι ἱεροῦ. Quid itaque? hic navigans Darius, ut Pontum oculis perlustraret, sedisse videtur iuxta navis magistrum in puppi, qui locus Homero dicitur ἵκειν. Quid si scripserit itaque *Herod. ἐξόμενος ἐπὶ τῷ ἱερῷ*, sedens in tabulato navis. Νῆων ἱερὰ Homero, *Hesychio* sunt aliisque τὰ σανιδώματα τῶν πλοίων. vide Io. Scheffer. de *Mil. Nav. lib. II. c. 5. VALCK.*

7. τοῦ τὸ μὲν μῆκος etc.) Constat pristina verbis sanitas. Ponti et longitudo et latitudo, antea deficiens, bene habet. Constat stadiorum numerus, reditque secum in gratiam *Herodotus*. Scripserat cap. 86. in latum patere stadiis μμμ ccc., quot utique ex trecentis et triginta orgyiarum millibus, quae illis aequantur, oriuntur; si quidem decem earum myriades mille efficiunt stadia, cap. 142. huius libri, et centum pares uni sunt stadio, lib. II. 149. Quae quidem nullum cum habeant dubium, merito cum *Pavio* stupemus, monitoris *Th. Galei* rationem non fuisse habitam, ac contra verum stadia cc. durasse. [Monuerat *Galeus*: „Cod. Arch. τριηκόσιοι, quod verum est, „et ex sequentibus confirmatur.“ Ceterum conf. *Var. Lect.*] Statim δ' αὐχέν [lin. 11.] per appositionem, quam dicunt, deponitur; nec superfluous atque ex scholio Abbati *Melote* esse debuerat. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα c. 89. et ἐπὶ τῷ αὐ-

χένι τοῦ Βοσπόρου cap. 118. videbimus. Olim similis in his *Maximi Tyr. Diss. VIII. 7.* appositio: οἱ ἱσπεῖροι Αἰθῆνες οἰκοῦσι γῆν, ἀὐχένα στενὸν καὶ ἐπιμήκη καὶ ἀμφιβόλαττον. Mutavit *D. Heinsius*, sequente, sed haesitante, *Davisio*, quem adi et *Criticos ad Sophocl. Oed. Col. vs. 688.* *WESS.* — Turbare *L. 11.* lectorem non nihil poterat quod τὸ articulus non ad proximum vocab. ὁ αὐχὴν, sed ad remotius refertur: ferendum id tamen hoc ipso, quod vocab. ὁ αὐχὴν velut in parenthesi interponitur. Porro idem τὸ articulus non ad ipsum per se στόμα, sed ad τὸ μήκος τοῦ στόματος refertur: nec enim ipsum per se ostium maris Euxini Βοσπόρος vocatur, sed τὸ μήκος τοῦ στόματος, longitudo ostii, tota ostii continuatio, nempe universus meatus ab ostio Ponti Euxini usque ad Maeotidem paludem progrediens. Caeterum de usu vocabuli αὐχὴν conf. quae ad *I. 72, 13.* notata sunt. *S.*

CAP. LXXXVI. 3. νυκτὸς δὲ, ἑκατισμυρίας) Harum omissio vocum [nonnullis in codd.] ex scribarum est concordia. Stadiorum ex diurno nocturnoque navis cursu mire fallax computatio. *Aristidi* ναῦς πανημερία δέουσα, et vento impulsa prospero, absolvit stadia mcc. *Or. Aegypt. pag. 360.* *Theophilus in Ptolemaei Geogr. lib. I. 9.* τὸν τῷ νυχθημέρου Φορὸν πλοῦν, unius diei ac noctis secundam navigationem m. tantum stadiis aequiparat. Receptior *Herodoti* ratio, siquidem ὡμολογημένον τοῦτο seu in confesso erat, navim secundo vento dcc. stadia una die conficere, *Marciano* in *Peripl. pag. 67.* indice, iustissime adiiciente, arte augeri et huius neglectu minui eam cursus velocitatem posse. *WESS.*

[6 seq. ἑνδεκα μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυίων) Potuerat *Herodotus* eandem in sententiam (nempe 1,110,000 org.) ἑνδεκα καὶ ἑκατὸν μυριάδες ὄργ. scribere: sed neutiquam necesse est, ut cum *Larchero* in *Notis* ad h. l. et cum *Breigero*, in *Comment. de difficiliorib. Asiae Herodoteae pag. 38.* istum in modum mutetur constans librorum scriptura. Nec enim ambigua est vis huius scripturae: nec significat illa (ut hi sibi persuaserant) 110,100 orgyas. Hoc si voluisset auctor, scripturus erat ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων καὶ ἑκατὸν ὀργυιαί, aut, praemisso (ut fere solet) minore numero, ἑκατὸν ὀργυιαί καὶ ἑνδεκα μυριάδες ὀργυίων. Quem

admodum mox (lin. 12.) τρεῖς μυριάδες καὶ τριήκοντα ὀργυῖαν, non sunt *tricies mille et triginta orgyae*, sed *triginta tres myriades*; sic ἑνδεκά μυριάδες καὶ ἑκατὸν ὀργυῖαν, sunt *centum et undecim myriades*. S.]

10. ἐκ τῆς Σινδικῆς) Quod in Latinis olim *e Scythica*; inputatur *Vallae* iniuria: absunt haec et quae adhaerent principi versionis editioni, addita aut a *Phoenice* aut *Heresbachio*. [Immo leguntur ista, *e Scythica*, in *Laurentianae* versionis editionibus, *Heresbachiana* et *Phoeniciana* vetustioribus, in ea certe quae mihi nunc maxime sub oculis versatur, anno 1494. in lucem emissa.] Reposui, praeposita litera, quam articuli postrema, uti c. 28., deglutierat, τῆς Σινδικῆς. Qua quidem in parte audacior si censear, patroni Cl. viri aderunt P. Bertius de Agger. et Pontib. c. 2., Holstenius ad Steph., Is. Vossius, Gronovius, Berkelius, atque alii. WESS.

18. μήτηρ τοῦ Πόντου) Conmoda, et, quod sciam, nondum publicata haec *Dionysii Byz.* ex *Anaplo Ponti*: Μὲν δ' ὑπὲρ αὐτὸν, *Pontum*, ἀνακίχεται λίμνη Μαιῶτις, ἣν μητρίαν καὶ τροφὸν τοῦ Πόντου κατεφῆμισε λόγος ἐκ παλαιᾶς μνήμης παραδεδομένος. ταύτης τὸ μὲν περίμετρον ἔστι δισχιλίων σταδίων, τὸ δὲ πέρας ποταμοὶ Τάναις, ὅρος τῶν δυτῶν ἡπείρων: in quibus ambitus paludis nimius, uti *Casauboni* ad *Strabon.* lib. VII. 477. [p. 310. ed. Cas.] observatio patefaciet. *Mater Ponti*, *Maecotis*; quod huius gignatur aquis et incrementa capiat. *Tzetzae* ὡς μήτηρ καὶ μακρύτερα γένους παντὸς ἰχθύων *Chil.* VIII. 773., quae et *Hipparchi* professio ap. *Voss.* ad *Mela* lib. I. 1. WESS.

CAP. LXXXVII. 4. στήλας ἔστησε δύο ἐπ' αὐτὸν) Si dedisset *Med.* ἐς αὐτὸν, significari posset: *duas columnas illuc deportatas statuit, vel erexit*: atque hoc cum aliis *Herodoteis* etiam comparari. Sed placet coniectura *Gronovii*, legentis ἐπ' αὐτῷ, ad *Bosporum*. Quod vero in eam rem excitat e lib. VII. cap. 226. ὁ λίθινος λίαν ἔστηκε ἐπὶ Λεωνίδῃ, mallet omisisset: in honorem enim *Leonidae* Leo fuerat is erectus. *Clem. Alex.* Protr. pag. 32, 23., Ἀργύννου νεῶν Ἀφροδίτης ἵστασθαι ἐπ' Ἀργύνῳ τῷ ἱερωμένῳ. VALCK. — Ἐπ' αὐτῷ scripsi ex schedis, sicuti paullo supra [c. 86, 9.] ἐπὶ Θερμάδοντι ποταμῷ. [Similiterque frequenter alias.] Si qui priscum ἐπ' αὐτοῦ servatum vult, utatur *Pausaniae*, de

quo supra, cratere, [vid. Adn. ad c. 81, 11 seq.] Μνᾶμ' ἀρετῆς ἀνέθηκε --- Πόντου ἐκ' Εὐξείνου, et consimilibus. WESS. — Apud prosaicum tamen scriptorem praepositio ἐν ista notione cum genit. constructa aegre (puto) reperietur. S.

[4-6. ἐνταμὼν γράμματα, ἐς μὲν τὴν Ἀσσύρια, ἐς δὲ τὴν Ἑλληνίδα, ἔθνεα πάντα ὅσα περ ἦγε. Literae Assyriae, eadem quae Babylonicae et Chaldaicae. Assyriae enim et Babyloniae nominibus pro synonymis uti Nostrum, ad cap. 39, 4. et ad I. 192, 8. monuimus. Caeterum super hoc loco consulendi viri docti, Anquetil in Actis Acad. Inscript. T. XXXI. p. 436. et Heeren Commentat. Soc. Goett. T. XIII. p. 35 seq. Γράμματα quidem h. l. non potissimum literas sive caracteres intelligi par est: sed idem valet γράμματα atque ἐπιγραφή, inscriptio, quemadmodum mox cap. 91, 4. et I. 187, 5. et 18. Et, sicut ibi ait Scriptor γράμματα λέγοντα τὰδε, sic h. l. scribere potuerat γράμματα --- λέγοντα ἔθνεα πάντα, aut tale quidpiam: verum etiam per adpositionem, quam loquendi formam et aliam amat Noster, absque vinculo iungi ista poterant γράμματα, ἔθνεα, insculpi iussit inscriptionem, vel titulum, (scilicet) populos omnes; id est, populorum omnium nomina, et copiarum fortasse, quae e singulis aderant, numerum. S.]

[11. τῆς Ὀρθωσίης Ἀρτεμίδος) De hac consuluisse iuvabit quae Fabricius collegit ad Sext. Empir. Pyrrh. Hypotyp. III. 208. S.]

CAP. LXXXVIII. 3. ἰδωρήσατο πᾶσι δέκα) Unice verum hoc. Tale Πανσανίη δὲ πάντα δέκα ἐξαίρεθῇ καὶ ἰδέθῃ lib. IX. 80. et ὑπισχνέμενοι, τὰ πάντα οἱ μύρια δώσειν lib. III. 74. Pavius a veritate proxime afuit, πᾶσι δέκα, videlicet ταλάντοις, refingens: talenta enim aliena sunt. Genus hoc egregie magnus Is. Casaubonius ad Strabon. lib. III. pag. 232. [ad p. 155. ed. Cas.] et ad Athen. IV. 10. [cap. 25. nostrae edit.] illustravit. Pessime P. Bertius de Aggerib. et Pont. cap. 2. πᾶσι δέκα [quod olim hic legebatur,] abstulit orationi, coronā aureā virtutis ergo Mandrocleum et aliis muneribus abs rege donatum ex male intellecto, quod sequetur, epigrammate iactans. Πᾶσι et πᾶσι conmutari docuit Rigaltius in Artemidori I. 47. II. 42. Ego vero [lin. 4.] insuper ζῶα γραψάμενος habere non debui. Ecce tibi Eustath. καὶ παρ' Ἡροδότῳ τὸ, καὶ ζῶα γραψάμενος, ἦγον ζωγραφήσας, ubi plura. WESS. — Vide Var. Lect. S.

3. παῖσι δῖνα) Revocabitur et hoc ex Codicibus. Verba Herodoti ex lib. I. cap. 50., κτήνια τὰ δύσιμα πάντα τρισχίλια ἔθνεα, Galeus commodè contulit ad haec Parthenii π. Ἐρωτ. Παθμ. cap. ix. πάντα ἐκατὸν ἐναγίσαντες αὐτῇ. Omnia centena, Casaubonus interpretatur in Athen. IV. cap. 10. [pag. 144. P.] Homerea, quae collegit B. Martinus Var. Lect. III. 22., quaeque plura simillima videntur, sunt tamen diversa. VALCK.

7. ἀνέθης ἐς τὸ Ἡραῖον) Vellicat Vallam ob Iunonis templum doctissimus Holstenius, ipsemet ab errore, si tamen eius sit, non immunis: nam Thraciae urbs Ἡραῖον, de qua Stephan. ex Nostri lib. IV., est in cap. 90. ubi Iunonis templum imprudenter Valla. Nec plane absolvo Pet. Gyllium, mire fluctuantem lib. II. Bosp. c. 13. Nobilissimum Iunonis Samiae templum, toties Herodoto lib. I. 70. III. 60. et aliis celebratum, indicatur: ipsa loquendi formula fanum requirit, non oppidum; καὶ ἀνέθηκον ἐς τὸ Ἡραῖον recurrit cap. 152. Pati autem possem, ut Ἀνδροκλέης detracta priore littera pingeretur, ni mssti contra venirent omnes, et Tzetzes Chil. I. Hist. 31. WESS.

CAP. LXXXIX. [9. τοῦ ποταμοῦ τὸν αὐχένα) Eam Istri regionem quae proxime supra illum locum est ubi in duo ostia scinditur, fauces fluvii (sic enim hic commodius, quam collum, αὐχένα latine reddideris) vocat. conf. Adn. ad I. 72, 13. De loco ipso, quem hic designat Herodotus, vide Mannert Geogr. Graecor. et Rom. T. IV. pag. 220. S.]

CAP. XC. 1. Ὁ δὲ Τίερος) Tearum Thraciae amnem Plinius habet. Ἐπὶ προχοῇσι Θεαίρου ἀέννατον ad eundem ex Epigrammate Simonidis clar. Reiskius refert ad Cephalae Anthol. p. 241. Citra dubitationem huic admovenda Libanii Orat. Antiochic. p. 346. A. Δαρὶῳ μὲν οὖν ἐπὶ Σκύθας ἰλαύνοντι Ταίναρος ἐν Θράκῃ ποταμός· ἔδειξεν εἶναι κάλλιστος καὶ στύλον δὲ Δαρῆος στήσας, ταῦτο ἐνεγράφη [i. ἐνέγραψε] αὐτῷ, Ταίναρον εἶναι ποταμὸν κάλλιστον. Sic Fred. Morellus: quid Sophista reliquerit, Herodotea contententi adfulget clarissime. WESS.

CAP. XCI. 11. ΚΑΙ ΠΑΣΗΣ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΟΥ) Ambitiosioris iactantiae ut rex absolveretur, Nobil. Palmerius Exercit. p. 21. vocibus πάσης ἡπείρου non universam Asiam,

aed. quam *minorem* vocamus, intelligit; quae mihi quidem explanatio non ridet. Dario pleraque *omnis Asia* dicto audiens erat, quam ἡπειρον lib. III. 134. advertimus. WESS.

CAP. XCII. 2. Ἀρτισκός sive Ἀρτησκός *amnis* non alius fortasse ac *Hesiodi Theog.* vs. 345. Ἀρδησκός: ubi ex auspicio Scholiastes, Ἀρδείσκος Σκυθίας *fluvius*. WESS.

CAP. XCIII. 2. Τίτας τοῦ ἀθανατίζοντας) Non indigemus Eustathiano ἀπαθανατίζοντας, a *Fabro* non provide arrepto. Simplex aequae ac compositum ea in re locum capessere *Diodoro* lib. I. 94. adscriptum est. Adde *L. Küsteri* Diatrib. Anti-Gronov. pag. 52. WESS. — Quod mutatum volebat *T. Faber* ob ista praesertim *Eustath.* in *Dionys.* vs. 304. Ἡρόδοτος ἀπαθανατίζοντας αὐτοῦ καλεῖ, tueretur non immerito *Gronov.* Explicuit utrumque de *Getis* adhibitum *Cel. Wesseling.* ad *Diodor.* T. I. p. 105. habet et ἀθανατισμὸν *Diodorus*, et rarissimum ἀθανατιῶν *Philostratus.* VALCK.

5. Νιψαῖοι) *Confidentiam* celeb. *Gronovii*, qua Νιψαῖοι ex correctione *Holstenii*, fide *Stephani* et *Suidae* certissimi, exploduntur, [defendunturque Μυψαῖοι] demiror; cum *Vallae* et *Arch.*, quod ex *Galeo* cognitissimum erat, *Codex* ita praeferret. Mihi alia mens, *Stephani* auctoritatem, msstis stabilitam, non esse suggillandam opinato. Σκυρμιάδαι item videntur boni, liquido docentes, Σκυρμιάδαι, ἔθνος σὺν Τίταις, in *Stephano* olim fuisse, non Σκυρμιάδαι: cui suspicioni series in *Ethnicographo* litterarum robur addit. Utrumque amplexus sum. WESS.

CAP. XCIV. 3. Ζάλμοξιν δαίμονα) Male olim aberat postremum, siquidem pro *daemone* [pro deo] inter *Scythas* habitum *Lucianus*, *Clemens Alexandr.* atque alii testificantur. *Diogenes* VIII. 2. καὶ δοῦλον Ζάμολξιν, ᾧ Τίταις θύουσι, Κρόνον νομίζοντες, ὡς φησιν Ἡρόδοτος: quorum postrema, nisi cum *Steph. Monachio* ante *Κρόνον* posita primitus fuisse arbitreris, erroris *Diogenem* arguent. Recepi Ζάλμοξιν ex tanto *Codicum* consensu. *Porphyrus* Vit. *Pythag.* sect. 14. sic nuncupatum tradit ex pelle ursina, quae recens nato fuerit iniecta: nam talem *Thracas* pellem Ζαλμόν adpellare: unde iusta *Cl. Alberti* diviniatio, in *Porphyrio* etiam Ζάλμοξιν fuisse. Accedit *Hesychii*, leviter discrepans, ex *Herodoto* scriptura, et in primoribus editis

Aeneae Gazaei, teste *Rittershusio*. Certissimum est, ab aliis nomen pingi aliter: hoc quaeritur, quomodo *Herodotus*; cuius scriptis membranarum si fidere licet, id maluit, quod datum est. *WESS.* — *Herodotea de Zamolxide* respicit *Diogen. Laërt.* VIII. 2. a *Steph. le Moine* recte emendatus. Secundum *Iamblichum Vit. Pyth.* §. 173. *Zamolxis μέγιστος τῶν θεῶν ἐστὶ παρ' αὐτοῖς.* *Herodoto* cap. 94. dicuntur *Getae* οὐδένᾳ ἄλλον θεὸν νομίζοντες εἶναι, εἰ μὴ τὸν σφέτερον. *VALCK.* 4. Γεβελέτιζιν *Matth. Praetorius* in *Orbe Gothico* interpretatus est e lingua Lithuanica, qua *gyva leysis* significat auctorem et quasi datorem quietis, sicuti eadem *Zemeluks* aut *Ziameluks* est deus terrae; haec *Th. S. Bayerus* *Origin. Sinicar.* pag. 283. in re lubrica et admodum incerta. *WESS.*

9. διαλαβόντες τοῦ ἀποπεμπομένου --- τὰς χεῖρας) Codicum ἀποπεμπομένου, quidquid dicatur, tueri ac laudare haud possum. Planum est vetus, ac defensum abs *Abreschio* ad *Aristaenet.* p. 156. Πικτιῦσι et ἀπειλεῦσι [*L.* 11. et 17.] Ionum dialectus adprobat. Superius διὰ πεντετηρίδος [*lin.* 4.] verissimum: *Clemens* quidem *Stromat.* lib. IV. pag. 590. singulis annis, κατ' ἑτος, legatum ad *Zalmoxin* lectum, sed aliunde memorat. *Laurentii* autem *navigium quinque rimigum*, ex pravis Graecis progenitum, multos, neque indoctos homines, decepit, Latina magis quam Graeca lectitantes. *WESS.*

CAP. XCV. 9. ἥθια βαθυτέρα) *Valesius* indolentia dictionis ad *Polybii Excerpt.* p. 23. patefecit. [Vide *Polybium* nostrum *T.* VII. p. 601. *Adn.* ad lib. XXVII. 10, 3. *Conf.* eundem *Polyb.* VI. 24, 9.] Saepe *Philo Iudaeus*: βαθεῖ δ' ὁμῶς ἥθει *Θησὶν αὐτοῖς*, in prudente et gravi oratione, *Libro de Ioseph.* p. 550. E. et ἥθει βαρυτάτω, sive βαθυτάτω potius, *Θησὶν αὐτοῖς* p. 558. B. tum ὠνήσομαι σε, βαθεῖ ἥθει φάναι, sic recte ex manu descripto *Mangeyus*, *Quod Omn. Pr. Lib.* p. 887. Iam οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ [*pro ἀσθενεστάτῳ lin.* 11.] unde *Eustath.* hauserit, an memoriae sit peccatum, adfirmare nequeo. Melius certe in tanta mssorum consensione vulgatum, ab *Aristide* olim, uti adscripta lib. I. 29. ostendunt, spectatum. *WESS.*

11. οὐ τῷ ἀσθενεστάτῳ σοφιστῇ) Tanquam *Herodotea* scripsit *Eustath.* in *Iliad.* δ. p. 365., ὁμιλήσαντα Ἑλλήνων οὐ

τῷ ἀσοφωτάτῳ σοφιστῇ Πυθαγόρᾳ: atque ad ista, οὐ τῷ ἀσοφ-
 posuit, ἀλλὰ δηλαδὴ ἀνάπαλιν τῷ πάντῳ σοφῷ. Vocem ἀσοφω-
 τᾶτῳ, nisi quis forte Codex dederit, neque in suo repe-
 risse videbitur. Pythagoras, Archyta iudice, non sordidus
 auctor Naturae verique, Horat. I. Carm. 28, 15. His non
 omissis, multa huius generis viri Docti collegerunt. Ne-
 mo forte frequentius hoc genere loquendi fuit usus quam
 Thucydides, cuius hoc primum est p. 5, 82. ἀνδρῶν οὐ τῶν
 ἀδυνάτων: sic vocat omnium potentissimos; nam in his
 μείζον ἢ ἀποφασίς δηλοῖ τῆς καταφάσεως, ut vere iudicat Her-
 mogenes pag. 567. Thucydidι Μηθυναίων οὐχ οἱ ἀδυνατώτατοι
 memorantur p. 569, 14. quales Xenoph. pag. 349, 27. οὐκ
 ἐλάττωτον δυνάμενοι ἐν τῇ πόλει. Tritaei meminit Pausan. pag.
 656., τῶν οὐκ ἀδυνάτων ἐν Μεγάλῃ πόλει. Quod haec pro-
 ximum antecedit, [lin. 9.] ἤθεα βαθυτέρα ἢ κατὰ Θρήϊκας,
 eleganter dictum; cuius simillima dantur apud Thucyd.
 Xenoph. Isocratē. VALCK.

[16. ἐν ᾧ δὲ ἐποίησεν etc.] ἐν ᾧ τόπῳ intellexi, scil. ἀνδρῶν,
 atque ita in Latinis interpretatus sum. Vereor autem ne
 minus recte quam alii cum Valla: Dum ea --- ageret
 atque diceret, (agebat atque dicebat malles) interim sub-
 terraneum aedificium (conclave) struebat. S.]

20. τὸ κατὰ γαίον οἶκημα) Ἀντρώδης τι χωρίον vocat Strabo
 VII. p. 457. A. [p. 298. ed. Cas.] ἄβατον τοῖς ἄλλοις (δ) κα-
 καταβάντα, ἐνταῦθα διατῆσθαι, σπάνιον ἐντυγχάνοντα τοῖς ἐκτός.
 Narrat et alia quaedam de illo, ab Herodoteis diversa.
 VALCK.

CAP. XCVI. 3. πρότερον τὸν Ζάλμοξιν τοῦτον γινίσθαι
 Πυθαγόρῳ) Eadem Hellanici apud Suid. et Etymolog. doctri-
 na, neque spernenda. Cauta scriptoris de Zalmoxi, sive
 daemone seu homine, admonitio veterum religioni et phi-
 losophiae debetur, in primis praecipienti, nihil εἰς θεοὺς
 καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν* δεύτερον δὲ, εἰς τοὺς θεοὺς ἀνθρώ-
 πους: in Platonis Minoë p. 318. F. Hinc eiusdem Philosophi,
 τὰ μὲν οὖν δὴ τῶν ἀρχαίων περὶ μεθίσθω καὶ χαιρέτω, καὶ ὅτῃ
 θεοῖσι φίλον λογίσθω ταύτῃ, in X. de Legib. p. 886. D. similes-
 que dictionum formulae, a doctissimo Berglero non negle-
 ctæ. Mox ἐπὶ Περσέων [lin. 7.] iustum est; accessio uberior
 ex scholio venit. WESS.

CAP. XCVII. 6. Κῶης ὁ Ἐρξάνδρου) Recte, nec disere-
 Herodot. T. V. P. II. S

pat lib. V. 37. Tzetzen scriptura, qualis Arch. et Vallae, in fraudem induit, cum Chil. III. 465. καὶ Κῶνις Ὀρεξάνδρου, et brevi post Κῶνις ὁ Ὀρεξάνδρου, aptato imprudenter nomini hominis articulo. Ὀρεξάνδρος nihili est, natum aberrantis calami ductu ex genuino Ὀρεξάνδρος. Qui quidem Coës, Dario asseverans, Scythicae regionis ἀρηρομένον esse οὐδὲν, novisse non videtur Scythas ἀροτῆρας et γεωργούς, descriptos c. 17. et 18. Mox εὐ νυν, [ubi vulgo εὐ νῦν lin. 11.] ex Abreschii coniectura, verius. WESS.

10. ἀρηρομένον) Utpote rarissimum, in sua serie debuerat a Porto collocari, aequae ac Ἀραισθημένος. Formarum Homeri studiosus ne hanc quidem omissam voluit, quam legerat in Iliad. σ'. 548. Hinc Hesychio Ἀρηρομένη, redditum ἡροτριωμένη: quod et alibi posuit, Ἀνήρορον explicans μὴ ἡροτριωμένον. VALCK. — Ἀρηρομένος antepenacutē scribitur in Schneideri Adpend. ad Lexic. crit. casu - ne, nescio, an auctoris consilio. S.

14. ἔσται ἄποδες ἡμῖν) Non refert multum, hoc retineas, an ἔστι ex manu exaratis libris: quamquam posterius paullo videtur significantius. Additamentum Arch. Herodoteae abundantiae praefert specimen, quo nunc non capior. Notabilius post pauca [lin. 18.] Φαίη τις ἂν με ἰωῦτοῦ εἴκεν, cuius praesidio vir doctus Miscell. Observ. Vol. III. p. 143. usum ἰωῦτοῦ et ἰαυτοῦ in prima etiam persona positi, adstruit. Non refragor, siquidem Sophocl. Aiac. vs. 1151. ita nitidissime et plures alii. Parum hic tamen locus proderit, in quo olim, testibus Vindob. schedis, ἂν με ἰμωῦτοῦ, more Ionum. [At ex scholio hoc natum debet videri. conf. Adn. ad III. 52, 16.] Quod quidem saepiuscule pronomē vexatum a librariis misere laceratumque fuit in fragmento philosophi apud Stobaeum Serm. I. p. 20. Statim [lin. 19.] ὡς παραμεινῶ [καταμεινῶ scribere puto, voluerat, quod commode praefert Arch.] non prorsus damnable. WESS.

20. ἰς μέρον φέρω) Multo usitatius hoc est altero, quod e Med. promit Gronov. ἰς μέρον φέρω: hoc tamen, vix a librariis exspectandum, si codices adfirmarent alii, vel potius φήσας, nemo iure repudiaret: ἐγὼ γινώσκω - - ἰς μέρον φήσας, αὐτὸς μέντοι ἔψομαι τοι, ego, palam animi mei sententia verbis explicita, nihilominus ipse te sequar. ἰς μέρον hic es-

set in concilio regio: ἐν Ἀργείοις μέτοις et similia prostant collecta D'Orvillio in Charit. p. 547. Ut Herod. VIII. c. 26. εἴπε ἰς πάντας ταῦτα, sic saepe loquuntur Tragici. VALCK.

CAP. XCVIII. 3. τοὺς Ἴωνων τυράννους) Ostentant membranae, quod placere poterit. [Ἴωνας τυράννους.] Aderant tyranni ex Hellesponto, Chersoneso, Aeolide et Ionia; quos omnes rex si compellavit, Ionum praecipuam duxit rationem, gratia et auctoritate potiorum; nisi si patril moris tenax Ionum titulo Graecos comprehenderit. Lege c. 137. 138. Neque negligere lorum istud, fastorum quoddam instar et ruditatis Persicae illo in genere argumentum. Similes usurpant funiculos, nodis illigatos, addierum et temporis notitiam barbarorum novi Orbis nonnulli, de quibus Nobilissimus Auctor *Originum Leg. Artium et Scientiarum* Tom. I. lib. III. p. 225. egregie. WESS.

CAP. XCIX. 1 et seq. τῆς δὲ Σκυθικῆς γῆς etc.) Cum Auctor haec commentaretur, pictam Scythiae et Thraciae ob oculos tabulam habuit, cuius e mediterraneo tracta lapsum Istri atque ostia spectavit. Θάλασσα Pontus est, utramque in regionem sese insinuans: hoc κόλπον ἀγομένου τῆς γῆς ταύτης. Nam, quod vir maluit doctus, κόλπου ἀγομένου τῆς θαλάσσης ταύτης, superato maris huius sinu, nimum abijt a scriptis Codicibus, et progressum itineris, quo de nihil hic, sistit. [Nec tamen satis adparet quid sit quod κόλπου ἀγομένου dicat. Larcher vertit: à l'endroit où finit le golfe de Thrace.] Mare ipsum, quatenus Scythiae et Tauricae oras adspersit, varie adpellat, modo in orientis, modo occidentis plagam diffusum. Quae vero adnectit, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ ἔρχομαι σημαίνων, τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθ. χώρας ἰς μέγεθσιν. Ἀπὸ Ἰστροῦ αὕτη ἦδη etc. dispuncta bene non sunt: voluisse puto, τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ ἔρχ. σημαίνων τὸ πρὸς Θάλασσαν αὐτῆς τῆς Σκυθικῆς χώρας ἰς μέγεθσιν ἀπὸ Ἰστροῦ αὕτη ἦδη etc. Res postulat Aldusque cum schedis Parisinis. Plura moveri non patior, nactus adstipulatorem virum clar. Corn. de Pauw. Certe πρὸς μεσαμβρίην τε καὶ νότον, si spectatorem regionis ex Scythiae mediterraneae finibus detrectaveris, aberrabunt vehementer. Ab Istro enim versus Borysthenem et Carcinitin urbem septemtrio tendenti obiacet, non auster. WESS. — Mihi multo commodior uniceque vera visa est ea dispungendi ratio, qua

post *ἐς μέγιστον* interpungitur: atque etiam, deleto post *σημανίων* commate, cum Schaefero post *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* incidi orationem, quo significarem, verbum *σημανίων* ad τὸ πρὸς θάλα. referri, istud autem *Τὸ δὲ ἀπὸ Ἰστροῦ* per se stare, valereque *Inde ab Istro*; sicut c. 100, 1. *Τὸ δ' ἀπὸ τῆς Ταυρικῆς*, *Inde a Taurica*. Istum τὸ articulum iam saepius eodem modo positum observavimus: (conf. Adn. ad I. 105, 4.) sive per pleonasmum ita dici statuas, sive per ellipsin κατὰ praepositionis, quemadmodum cap. 100, 6. τὰ κατ' ὑπερθε valet κατὰ τὰ κατ' ὑπερθε. S.

[7. αὕτη ἦδη ἀρχαία Σκυθική) *Haec est vetus Scythia*; nempe prisca Scytharum terra, priusquam illi, pulsus Cimmeriis, versus orientem limites suos promovissent. Quod si ἦδη particulam etiam exprimere volueris, dices, *Hinc iam incipit*. Sic ἦδη habes c. 100, 1. et 6. III. 5, 10. et saepius alibi. S.]

12. μέχρι Χερσονήσου τῆς Τηχίνης) *Stephano Byz. Chersonesus πόλις τῆς Ταυρικῆς*, ex Herodoteis; perperam, iudice Holstenio. Consequens erit ergo, ut Taurica, tanta hic diligentia et cura expicta, extra Chersonesum fuerit, quorum et erudita disquisitio docti viri, quae inter manus, vergit. Nullus equidem infitior, Tauros et Tauricae partem extra eam sese porrexisse. Fossam Scytharum servi, ut accessu heros prohiberent, a Tauricis montibus ἐκ τῶν Ταυρικῶν οὐρῶν ad Maeotin duxerunt c. 3. Scythaeque ad Tauricam regionem pertinent c. 20. et 100. At Taurici illi montes ad extimum Carciniten sinum, ubi Isthmi Tauricae Chersonesi exordium, semet erigentes et iuxta eundem sinum longe in Pontum protensi ad urbem Chersonesum, quae ob situs aspreta τηχίνη, terminabantur. Haec Noster, nec diversa Scylax et Arrianus in Periplus. Straboni pars Chersonesi maioris ἀκρὰ μεγάλη, ἐφ' ἣ ἰδρύται πόλις, αὐτὸ τοῦτο καλουμένη Χερσόνησος. Addit Strabo, peninsulae quoddam instar habuisse regionem, urbemque Chersonasum, ubi οἱ Ταῦροι, Σκυθικὸν ἔθνος, incoluerint olim, eversam lib. VII. p. 474. [p. 308. ed. Cas.] Non repeto, Stephani iudicium et Herodotea hinc stabiliri. WESS. — At recte Holstenius observasse mihi videtur, non urbem Chersonesum, sed totam peninsulam hic Χερσόνησον τὴν Τηχίνην καλουμένην dici; quam alii, quo ab aliis peninsulae

distinguatur, *Tauricam* aut *Scythicam Chersonesum* adpellant. Hanc igitur ad mare, quod est Orientem versus, pertinere ait; αὕτη ἐς θάλα. τὴν πρὸς ἀπηνιώτην ἀνίμων κατήκει. Nec enim de urbe, sed de regione, κατήκειν dici consentaneum est: et *Chersonesus urbs*, non in orientali, sed in occidentali peninsulae parte sita erat. Nam, quod *Larcherus* ait, esse *Chersonesum urbem* in occidentali quidem parte peninsulae, sed ab oriente *Scythiae*, id rem non conficit: etenim, quod mare hic τὴν πρὸς ἀπηνιώτην θάλασσαν vocat, idem mare mox τὴν πρὸς τὴν ἡῶν dicit, ubi haud dubie illud mare, quod ab oriente *Chersonesi* peninsulae est, intelligitur; nempe *Maeotis palus*, quam haud multo minorem ipso *Ponto Euxino* esse, (c. 86 extr.) Scriptor noster existimaverat. S.

[16. παραπλήσια idem valet ac παραπλησίως, sicut ὁμοῖα persaepe idem atque ὁμοίως. S.]

19. γουνὸν) *Perrarum* in promontorio. Γουνὸς Ἀθηναίων, quorum ager minime uber, in oraculo apud Criticos ad *Euripid.* *Medeam* vs. 679. Est, cui ἐς τὸν πόντον de *Aegaeo* displicet mari, ἐς νότον, in austrum, reponenti. Dabit infra c. 177. ἀκτὴν προέχουσαν ἐς τὸν πόντον, in mare *Aegaeum*. ἐν τῷ Αἰγαίῳ πόντῳ lib. II. 97. Inprobant praeterea τὸν ἀπὸ Θορικοῦ, maluntque aut τὸ aut τῶν. Valla verterat, quod a tribu *Thorica*, videlicet iugum: substitutum in postrema editione, [Gronoviana,] quod magis in pontum, qui a *Thorico*; me etiam atque etiam mirante. Namque τὸν ἀπὸ Θορικοῦ manifesto ad γουνὸν pertinet *Σουνιακόν*, quod iugum inter *Atticae pagos Thoricum* et *Anaphlystum* nonnihil artatum longe in *Aegaeum mare* prominet, prorsus ut *Taurica* in *Ponto Euxino*, et *Iapygia* in primis, anguste inter sinum *Brundisinum* et *Tarentum* constricta. Quod [lin. 22.] reposui συμβαλεῖν ratum Auctor habet lib. II. 10. WESS.

19. τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακόν) *Edoceri* cuperem, cur hoc *Attices* in altum excurrrens promontorium, γουνῶ, soli fertilis, hic honestaretur adpellatione; quum ab ea parte nunquam laudata sit *Attica*, sterilis in universum et λεπτόγως, nihilque, quod quidem ego noverim, de *Senio* dicatur, ad istius anguli τὸ γόνιμον καὶ καρπύμιον commendandum. Angulus non γωνία tantum, sed et γῶνος dici potuit: *Hesych.* Γῶνος, γωνία, Λάκωνες: et fortasse Γουνὸς eidem

non γουνιζῖος sed γωνιαῖος τόπος fuerat dictus, locus *angularis*. Saepe memoratur Attices illud promontorium Orientale, Σούνιον ἄκρον Ἀθηνῶν. Herodotea sic primum reddidit *Valla*, ut eadem quidem legisse videatur, sed ordine a vulgato nonnihil diverso collocata: τὸν γουνὸν τὸν Σουνιακὸν, τὸν ἀπὸ Θορικῶ ἄχρι Ἀναφλύστου δήμου, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα: quo modo si legerentur in Codicibus, non displicerent. Neglexit in his *Herodotus* pagum Azeniensem, quem, raro veteribus memoratum, minoris fuisse constat momenti: hoc excepto, in Attices ad sinum Saronicum latere *demus* erat *Anaphlystus*, Sunio vicinus: Sunii promontorium nave flectentibus, sive super Sunium navigantibus, ab altero latere primus occurrebat ad sinistram pagus *Thoricus*. Quidquid ab Anaphlysto ad usque Thoricum terrarum magis in altum prominebat γουνὸν vocat Σουνιακὸν, μᾶλλον ἐς τὸν πόντον τὴν ἄκρην ἀνέχοντα. VALCK.

[Apud *Homerum* notum est γουνὸν vulgo intelligi τόπον γόνιμον καὶ κάρπιμον: quam quidem notionem alienam prorsus ab hoc *Nostri* loco esse adparet. *Angulum* hic significari, ex *Hesychii*, Γῶνος, γουνός, probabile videri poterat: qua notionem vocab. istud, cum *Valckenario*, *Schneiderus* in *Lex. crit.* accipiendum h. l. censuit. Cur vero idem *Vir doctissimus* pro eodem adstruendo vocabuli usu etiam oraculum illud advocaverit, quod ab *Euripidis* vetere Interprete ad *Med.* 679. refertur, ubi est πρὶν γουνὸν Ἀθηναίων ἀφικέσθαι, caussam equidem video nullam. Habet *Homerus* γουνὸν Ἀθηναίων ἱερῶν, *Odyss.* λ'. 322. et *Pindarus* ἐν γουνόῃς Ἀθανῶν, *Isthm.* IV. 42. Quibus in locis, perinde atque in eis ubi apud *Poëtam* γουνός ἀλωῆς nominatur, *foecundum solum* γουνὸν vulgo intelligunt. Atqui haud immerito tamen mire ris, quid sit quod *Attica*, cuius utique parum fertile solum fuisse constat, quamque *κραναῖς* alioqui Ἀθάνας nominare *Pindarus* solet, (*Olymp.* VII. 51. XIII. 52. *Nem.* VIII. 19.) ab eodem *Pindaro* aliisque *foecunditatis* nomine celebretur. Itaque videndum, ne pervulgata illa vocabuli γουνός interpretatio nonnisi ex etymologica coniectura a Grammaticis fuerit conficta, longeque diversam vim veteres auctores ei subiecerint. Scilicet, sicut *κραναή* regio dicitur, quae edita est, *montana*, *multas eminentias habens*: similiter fortasse etiam γουνός *eminentiam*, *locum editum*, vete-

rum sermone significaverit; quam in partem haud absurde olim *Pergerus*, vir doctus, illud γουνιαῖος τόπος accepit, quod apud *Hesychium* vulgo post vocem Γουνοῦσαι legitur, ut sit locus editior, instar genu eminentis. Quae quidem notio, sicut et huic *Herodoti* loco, et illis poetarum locis apte convenit, ubi γουνός Ἀθηνῶν nominatur; sic nec male congruet istis *Homeri* locis, ubi γουνός ἀλωῆς dicitur, nempe *eminentia*, *altitudo*; quandoquidem *areas*, in quibus frumentum triturbant veteres, editis in locis fuisse constat, quo facilius paleae a ventis discuterentur. Ista igitur notione vocabulum hoc usurpasse *Herodotus* videtur; quae ne ab *Etymologo* quidem neglecta est, apud quem p. 233, 5. haec ipsa verba leguntur. Λέγεται δὲ γουνός, ὁ ὑψηλός τόπος ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἐν τῷ σώματι γονάτων, ἃ ἔχει. S.]

[23. ἐγὼ δὲ ἄλλως δηλώσω) Intellige τούτῳ ἐγὼ etc. quemadmodum et c. 81, 12. S.]

[27. πολλὰ λέγω παρόμια, τοῖσι ἄλλοις: ἔοικε ἡ Ταυρκία.) Idem hoc valet ac si dixisset, πολλὰ ἄλλα λέγω παρόμια, οἷς ἔοικε ἡ Ταυρ. S.]

CAP. CI. 8 seq. ὁδὸς ἡ ἡμερησίῃ ἀνὰ διηκόσια στάδια) In singulos dies stadia centum et quinquaginta lib. V. 53. dinumerantur: sed multiplex ex citatiore militarive gressu variatio, a magno viro ad *Strabon.* I. p. 61. [ad p. 35. ed. Cas.] adnotata. Mox [lin. 10.] πρὸς Codd. et sententiae iussu exterminavi: quae enim pro voce asserenda vir Clar., non urgent. WESS.

CAP. CIII. 2. θύουσι μὲν τῇ Παρθένῳ) Mutato leviter articulo fingeat praestantissimus *A. Kluitius*, θύουσι μὲν δὲ τῇ Παρθένῳ. Nihil enim in anterioribus de virgine, mox demum memoranda. WESS. in *Addendis*. — At nec δὲ particulae hic erat locus, et percommode habet τῇ Παρθένῳ, nempe immolant ei numini, quam τῇ Παρθένῳ adpellant. Similiter *Strabo* lib. VII. p. 308. ed. Cas. non ante facta virginis mentione, de Chersoneso urbe loquens ait, ἐν ἣ τὸ τῆς Παρθένου ἱερόν. Caeterum, *Taurus* istos reliquias fuisse *Cimmeriorum* a *Scythis* olim finibus suis pulsorum, probabile fecit *Gatterer* *Comment. Societ. Reg. Goetting.* Vol. XI. p. 140. probante *Heeren* in *Ideen* etc. T. I. p. 888. S.

4. καταρξάμενοι) Nihil verius liquidiusque. Recurre ad lib. II. 45. et IV. 60. Firmat *Euripidis* *Iphigenia in Taur.*

vs. 38. Θύω γάρ, ὄντος τοῦ νόμου καὶ πρὶν πόλει, ὅς ἂν κατέλθῃ τῇδε γῆν Ἑλλήν ἀνὴρ, κατ' ἄρχομαι μὲν etc. Quod sufficit. WESS.

Ibid. κατὰ ῥ' εὐξάμενοι) In Editis antiquis scriptum καταβυζάμενοι. Qui aliter primus scribendum curavit, [vide Var. Lect.] tmesin hīc sibi deprehendisse visus est, qualis nulla datur apud Herodotum, voculam etiam ξα non adhibentem. Duplex fuit in Codicibus lectio καταβυζάμενοι et καταβυζάμενοι: ad quarum alteram doctum correctorem literis tu imposuisse suspicor αρ, et utrumque recepit, ut solebant isti saepenumero, librarius: supra IV. 60. et alibi fuit in eodem verbo variatum. Nostro loco de Scythis Tauris, pro victimis advenas caedere solitis, ut ait Mela, scripsit procul dubio Herod. τοὺς ἂν λάβωσι Ἑλλήνων - - καταβυζάμενοι ῥοπάλω παίουσι τὴν κεφαλὴν: auspicati velut vectimam, clava caput percutiunt; non ut Graeci, qui cultro victimam immolationi designabant. Huic adfirmandae lectioni sufficiet vel unicus locus Eurip. Iphig. in Taur. vs. 1154. quo Taurorum Rex Thoas comites interrogat Iphigeniae sacerdotis, utrum illa iam τῶν ξένων κατήγετο, hospites sit auspicata. In Graecorum sacris usitatissimum verbum de Indica gente Nicol. ponit Damasc. Stobaei p. 105. Sed, secundum Herodoti Tauros, non Scythicae fuit Iphigenia crudelitatis ministra, verum ipsa Dea, cui Graecos immolarent hospites: τὴν δὲ δαίμονα ταύτην, τῇ θύουσι, λέγουσι αὐτοὶ ταῦροι Ἰφιδάνειαν τὴν Ἀγαμέμνονος εἵναι. Hesiodus in Heroinarum catalogo non mactatam Iphigeniam dixerat; sed, Diana volente, Ἐκάτην εἶναι: hoc tradens Pausan. in Atticis c. 43. τούτοις, ait, Ἡρόδοτος ὁμολογοῦντα ἔγραψε, κ. τ. λ. Ceterum ista potissimum inhumana Taurorum crudelitas effecisse videtur, ut hoc praesertim nomine Scythae fuerint a Graecis in universum infamati. In diversis gentibus Scythicis tria potissimum obtinebant, quae prorsus abhorrerent ab humanissima Graecorum mansuetudine, τὸ ξινοθυεῖν, τὸ ἀνθρωποφάγειν, καὶ τὸ, τοῖς κρανίοις ἐκπώμασι χοῦσθαι. vid. Strabo VII. p. 458. A et 460. B. [p. 298. D. et 300. B. ed. Cas.] et Iacob. Elsner. Observ. in Ep. ad Coloss. III, 11. VALCK.

17. ζῶσι δὲ ἀπὸ λήης τε καὶ πολέμου) Tales Chaldaeorum, οἱ ληϊζόμενοι ζῶσι - - εἰθισμένοι ἀπὸ πολέμου βιωτεῖν apud

Xenophontem K. Παῖδ. III. p. 74. E. — Conf. Nostrum IV. 22, 8. S.

CAP. CIV. 1. αἰβρότατοι ἀνδρῶν) Tales in Scythia fuisse vix fidem invenit: de Agathyrsis dixerat, credo, αἰβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ, sicut in suis legere Codd. L. Valla, et Io. Stobaeus Tit. XLII, p. 294. Habet tamen hinc ἀνδρῶν αἰβρότατους Eustathius in Dionys. vs. 310. De Agathyrsis Salmasio notata in Solin. p. 188. partim corrigit ad Melam Is. Voessius. VALCK. — Praestat αἰβρότατοι ἄνδρες ex scriptis. WESS.

5. Θρηξὶ προσεχωρήκασι) Geminum lib. I. c. 172. προσεχωρήκασι δὲ γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθνος. WESS.

CAP. CV. 3. κατέλαβε ἐκλιπὲν τὴν χώραν) Male in Vallae latinis, coacti fuerant solum vertere. Correxerat errorem clar. Lambertus Bos, Observ. Crit. c. 2. p. 9. WESS. — De usu verbi καταλαμβάνειν cf. Valck. ad IV. 11, 19. S.

[5 seq. ἐς δὲ πιεζόμενοι οἴκησαν μετὰ Βουδίνων) Haec Gatterer l. c. suffragante eodem Heerenio p. 893. sic vertenda contendit, quamdiu premebantur, cum Budinis habitabant. At id quidem contra Herodoti usum; apud quem ἐς δὲ nunquam quamdiu, sed constanter donec (hac notione, donec tandem, usque dum) significat; adeoque commode denique, postremo, reddi potest; quae cum notione frequenter coniuncta illa est, quam ob rem, quam ob causam. Hoc loco satis erat id quod a nobis in versione positum est, ad extremum, malis pressi, etc. quod quidem nil impedit, quo minus (quod voluere docti, quos nominavi, Viri) credibile sit, postea Neuros, finito malo, priscas suas sedes repetiisse. S.]

7. κινδυνεύουσι --- γόπτει εἶναι) H. Stephani, Vallam corrigentis versio recipi debuerat: verbum hoc usu, quem Portus adnotare neglexit, semel tantum occurrit apud Herodotum. Κινδυνεύουσι εἶναι notat esse videntur, sive sunt; et δοκούσιν εἶναι saepius adhibetur pro εἰσὶ. Frequentavit illud inprimis Plato. Xenophon. Ἀπομν. IV. p. 465, 10. κινδυνεύει ἀναμφιλογώτατον ἀγαθὸν εἶναι τὸ εὐδαιμονεῖν, et vs. 35. Φροντίζω μὴ κράτιστον ἢ μοι σιγᾶν κινδυνεύω γὰρ ἀπλῶς οὐδὲν εἰδέναι. [IV. 2, 34 et 39.] Sic ille saepius alibi loquitur, et in Epist. Socrat. xxii. Demosthenes I. contr. Aristog. p. 489. δυσκατάπανστόν τι κινδυνεύει πράγμα εἶναι πονηρία. Plato-

nis etiam imitatores Sophistae hunc flosculum scriptis saepe suis interserunt: vide Clariss. Ruhnken. in Tim. Lex. p. 116. quique, alienis tamen intermixtis, apta quaedam dedit Clar. Wetsten. in S. Lucae Act. Ap. xix, 27. *Neurorum praestigias hinc attigit Eustath. in Dionys. vs. 310. Mela II. 2. fine: Neuris statum singulis tempus est, quo si velint in lupos, iterumque in eos qui fuere, mutantur. Anilem fabulam tangit Salmas. in Solin. p. 187. VALCK.*

11. αὐτὶς ὁπίσω ἐς τὸ αὐτὸ κατεστὰς) Demuto nihil; nam ληθεὶς Arch. ex αὐτῆς progenitum librarii negligentia. De Neuris, Mela, Solinus atque alii, consimilia. Durant, ut solent quae cum primo lacte inbibuntur, similes in inferiore Germania fabellae. Memini, rusticos et pastores primo aetatis flore videre, quibus haec metamorphosis insulse inputabatur. Confer Keisleri Antiq. Septemtrional. p. 494. WESS.

CAP. CVI. 4. γλῶσσαν δὲ ἰδίην) Non pendent ex praecedenti φορέουσι, sed alio, quod in Scriptoris mente haerebat. Similes ex Sophocle atque aliis dicendi formulas animadvertimus antea. Dabunt plures Thucydid. I. 17.; Virgilius Aeneid. X. 26. ubi Servius; Columella de Re Rust. lib. VI. 32. et Graev. ad Florum III. 21. His vero nexa olim et apta volui, ἀνθρωποφαγέουσι δὲ μῦθοι τούτων, soli humana carne vescuntur, nunc isthic deposita, ubi seriem turbant. Androphagi sive Anthropophagi ex re ipsa, vorandisque hominibus, titulum habent; sicuti Melanchlaeni ex vestitu nigro. Illis notatio ista convenit excellenter, non his. Coniecturae doctorum hominum, ἔμυθοι τούτων, αὐτὸ μῦθος λυκοφαγέουσι sive αἰλουροφαγέουσι, aestus, quibus ex male locatis vocibus fluctuarunt, manifestant. Agnovit Ampl. Nic. Witzen, in Belgica horum versione, librarium peccatum, et detersit tacens, Tartariae Description. T. I. p. 199. edit. primae. Strabo Scytharum nonnullos adeo fuisse inmanes, ὥστε καὶ ἀνθρωποφαγεῖν lib. VII. p. 463. [p. 302. c. ed. Cas.] ex Ephoro scripsit. WESS. — Vide quae ad h. l. in Var. Lect. disputavimus. Quod ad verbum ἔχουσι adinet, ex conjectura a nobis adiectum, fuerint quidem fortasse qui nil eo opus fuisse contendant, si quidem (docente H. Stephano Thes. T. IV. p. 89 seq.) verbi φορεῖν tam late pateat usus, ut interdum idem atque

ἔχειν valeat. Verum tamen, γλῶσσαν φερεῖν pro γλῶσσαν ἔχειν aut γλῶσση χρῆσθαι dicturum fuisse *Herodotum*, etiam atque etiam dubitare licuerit. S.

5. ἀνθρωποφάγους δὲ μόνους τούτων) "Ενιοι τούτων venerat in mentem Io. le Febvre: sed quae hac legit in sede *Eustathius* (vide in *Dionys.* vs. 399.) in suam restituet, de *Anthropophagis* olim scripta clariss. *Wesseling*. Vide Diss. *Herod.* p. 72. Recte Codices msssti vocant Ἀνθρωποφάγους, [nempe verbo utuntur ἀνθρωποφάγους] et *Plinio* dicuntur *Anthropophagi Scythae*, humanis corporibus vescentes, *Hist. Nat.* VI. c. 17. similiter *Mela* II. c. 1, 120. atque his τὸ ἀνθρωποφάγειν tribuit *Ephorus* *Strabonis* VII. p. 463. v. VALCK. — Proprium huius populi nomen, ut et *Melanchlaenarum*, *Bastarnas* fuisse, probatum ivit *Gatterer* I. c. p. 148. consentiente *Heerenio* p. 893. Vere quidem a Graecis *Androphagos* et *Anthropophagos* fuisse nominatos haud immerito fortasse negavit eruditus auctor *Commentationis* supra laudatae, F. W. Beer, in Additament. ad *Hist. Univ.* ex Anglico sermone in *Germ. translatam*, T. III. p. 20 seq. Crudis quidem equorum carnibus vitam illos sustentasse credibile fuerit, non humana vesci carne solitos: quali cum feritate parum convenit sapiens illud et aequitatis plenum responsum, *Scythis* auxilia petentibus datum, in quod horum rex cum aliis regibus consensisse infra (cap. 119.) perhibetur. Caeterum de his finitimisque populis consulendus *Bayerus* in *Actis Acad. Petropol.* supra laudatus *Wesselingio* ad cap. 18, 10. S.

CAP. CVIII. 1 seq. γλαυκόν τε --- καὶ πυρρόν) „Ad „oculorum colorem referunt. Ego ad totum corpus retule- „rim, glauco vel caeruleo pictum et rufo: unde *Picti Geloni* „*Virgilio* *Georg.* II. 115.“ belle *Salmas.* in *Solin.* p. 133. Πόλις πιπρόλισται recurret lib. V. 52. VII. 59. Homericomore. WESS. — Cum *Salmas.* et *Wess.* facit *Larcher*. Est etiam apud *Claudian.* in *Ruf.* I. 314. *Heynio* ad *Virgil.* I. c. laudatum, *Membraque qui ferro gaudet pinxisse Gelonus*. Ad oculorum tamen et naturalem vel comae vel cutis colorem referre etiam nunc docti viri malunt, ut *Heeren* I. c. p. 895. et *Mannert.* T. III. p. 7 seq. S.

2 seq. πόλις --- ξυλὴν) Quae sequuntur de urbe lignea *Gelono* in *Budinis*, quam *Persae* narrantur incendisse

c. 123., hinc tangunt *Steph. Byz.* in Γελωνοί, *Mela* I. c. 19, 140. et *Eustathius*. VALCK.

CAP. CIX. 1. οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται καὶ Γελωνοί) Herodotea si fuerint, dederat, τῇ καὶ Γελωνοί. Equidem ob *Arch.* dissensum ambigo: praeferunt certe ex eo excerpta, quae *Herodotum* non dedecent, et comoda congruaque videntur. Utrumcunque est, vulgatum ab illis premitur maxime. WESS. — Pro καὶ Γελωνοί scribi poterit Γελωνοῖς, aut, quod malim, vocula τῇ interiecta: Βουδῖνοι δὲ οὐ τῇ αὐτῇ γλώσσῃ χρίωνται, τῇ καὶ Γελωνοί. Sic et alibi loquitur, et IV. 171. νόμοισι δὲ τοῖσι αὐτοῖσι χρίανται, τοῖσι καὶ οἱ ὑπὲρ Κυρήνης. Qui praetulerit alterum, Herodoteis etiam niti poterit ex p. 96, 11. p. 257, 24. [II. 20. et IV. 112.] VALCK. — Scilicet II. 20, 11. et IV. 112, 7. constructio cum dat. obtinet. Sed nec improbanda utique illa structura erat, quam nos ex plerorumque librorum consensu repraesentavimus, quae sane nihil differt ab ea quam cod. *Arch.* mox offerebat, δαίται ἢ αὐτῇ ἴσσι Γελωνοῖσι καὶ Βουδῖνοισι, ubi, ex doctorum duumvirorum praecepto, ἢ καὶ Βουδῖνοισι oportuerat. Similiter V. 65, 14 seqq. ἰόντες καὶ οὗτοι — — ἐκ τῶν αὐτῶν γεγονότες καὶ οἱ ἀμφὶ Κόδρον: non ἐξ ὧν aut ἐκ τῶν καὶ οἱ etc. S.

3. Φθειροτραγίονσι) Dederat, opinor, Φθειροτρηνόονσι; et Φθειροτρηνόοντας *Arrianus* in *Periplo Ponti Euxini* p. 18. ubi vulgatur: Ἡρόδοτος λέγει τούτους εἶναι τοὺς Φθειροτραγίοντας: in κατ' facile πρ. transierint. Φθειροφάγους vulgo dixere: vid. *Strabo* XI. p. 754. [p. 492. B.] et ibi *Casaub.* VALCK. — *Phthirophagi* occurrunt plures, etiam in *Libya*, cap. 168. huius libri. Praeclare, ut puto, de similibus, Φθειροφάγοι εἰσιν, ἀπὸ τοῦ ῥύπαν καὶ τοῦ πίνου λαβόντες ὄνομα, *Strabo* lib. XI. p. 763. [p. 499. ed. Cas.] WESS. — Notum quidem quod de *Sinensium* mulierum deliciis hodieque memoratur. Scripturam nec apud *Nostrum* nec apud *Arrianum*, necesse erat sollicitare. Quod autem *Portus* hunc *Nostri* locum sub verbo Φθειροφάγειν retulerit, id imprudenti exciderat: verbum illud nusquam apud *Herodotum* reperitur. S.

10. ἐνύδρις) *Porti* coniecturam, a *Genevensi* editore perperam pictam, *Pass.* codex stabilit, et scriptor ipse lib. II. 72. Περὶ τῆς σισύρας [lin. 12.] iure *Cl. Gronov.* vindicavit, cui calculum *Valckenarius* noster ad *Ammon.* p. 205.

adposuit. *Σίονα*, αἰγίων ὑπόνοτον veteribus. Theophylacto lib. VII. Hist. Mauric. c. 6. *σίονα* ἐξ ἰπίου, ἐς τὰ μάλιστα τούτης, etiam *Apsyrto* Hippiatricor. lib. I. 38. p. 135. Sed hoc Ruhnkenius ad *Timaeum* p. 165. [p. 231 seq. ed. sec.] "Ορξας laudabunt, qui sermonis Ionici genium Hippocratemque et *Aretaeum* amant. WESS. — Licet differentiam quamdam inter *σώφραν* et *σιούφραν* statuerint Grammatici nonnulli; parum tamen, verum si quaeris, ac nihil fortasse, interesse videtur. Cur *σιούφρας* nos praetulerimus, in *Var. Lect.* declaratum est. Ἐνύδριαις, quae lutrae sunt, miratus sum canes marinos sive phocas intelligi a *Mannerto*, III. 7. Cur vero totam *ἡνείν* illam, ἦν τὰ ταύτην --- ὑπερέβαιον ἄνθρωπον, l. 10-14. cum *Heerenio* p. 919 seq. pro emblemate habeamus, ab aliena manu adsuto, causam equidem nullam video. Amat sane Scriptor noster qualibet data occasione talia referre. Quenam quidem alia animalia dicat quadrato vultu, definire non ausim. Praeter castorem et lutram tria alia quadrupedium genera *Aristoteles* Hist. Anim. VIII. 6. nominat, quae ex lacubus et fluviis victum quaerunt. S.

CAP. CX. 3. Οἰόπρατα) Hoccine, an Αἰόπρατα, Scythicum *Amazonum* sit nomen, non decerno. Si Αἰρ Scythia Armenisque vir sit, quae *Wachteri* in Praefat. Glossar. Sect. XII. professio, pristinum ex *Aldo* et *Valla* potius erit. Sed in talibus anceps haesitatio. Male *Herodoti* fidem *Franc. Foris* *Otrokooksi* Orig. Hungar. c. 14. p. 291. suggillat, aliena multa stipans, ut Hungaricum videatur vocabulum; quasi Amazones ex ultima Tartaria, vetere Turcarum et Hungarorum sede, processerint. Quod falsissimum. WESS.

13. αἱ δὲ Κρηναὶ, εἰσὶ τῆς γῆς τῶν Σκυθίων etc.) Damnantur duae voces τῆς γῆς codicum quorundam iudicio; suntque ad rem non necessariae. [Uni *Ask.* desunt illae: commode alii γῆς τῆς.] *Cremni*, liberorum erant *Scytharum*, ad *Macotia* c. 20. Cultum habent decus ista, [lin. 15.] ἐντυχούσαι --- ἱπποφορέσαι --- καὶ ἐν τοῦτων etc. Scribentis in animo erant, ἐντυχούσαι --- ἱπποίς, quibus ἐν τοῦτων aptissime adherent. Talia medicinam respuunt. WESS.

CAP. CXI. 5. τῶν νεκρῶν ἐπαύνητον) Docent sequentia, *Amazonum* aliquas fuisse praelio peremptas; illa quoque,

καὶ οὕτω ἔγνωσαν ἰούσας etc. limpide asserunt, non aliud ex Scriptoris venisse calamo, quam τῶν νεκρῶν aut τινὰς τῶν νεκρῶν, sicuti in Codd. plerisque. WESS. — Vide *Var. Lect. S.*

[9. εἰκάσαντας) Sic edd. omnes, nec aliud e mssitis enotatum. Videbatur autem mihi εἰκάσαντες scriptum oportuisse: et in nostro cod. F. postrema syllaba eo scripturae compendio picta est, quo terminationem τις indicare scriba adsuevit. *S.*]

15. Βουλόμενοι -- παῖδας ἐγγενήσεσθαι) Substituunt clar. Reiskius et Abreschius ἐγγενήσεσθαι, sicuti c. 155. ἐγγένετό οἱ παῖς. Schedae, in quibus ἐγγίνεσθαι et ἐγγίνεσθαι confunduntur lib. V. 105. h. l. silent. Pugnat etiam hoc Thomae Mag. decreto in Βούλομαι, saepius fallenti. WESS. — Contendit scil. Magister ille, verbum Βούλομαι nonnisi cum praesenti tempore aut praeterito construi, numquam cum futuro: cui praecepto parere Herodotus recusat. *S.*

CAP. CXIII. 4. ἐς εὐμαρίην) Ex αι et ι Iones eiecere nonnunquam τὸ ἰῶτα, Φηλέην scribentes et εὐμαρίην. Hoc vocab. quo posuerint usu docuerat Eustath. in *Hom. Iliad.* ξ'. p. 970, 13. [p. 980. ed. Rom.] "Ἴωνες, inquit, τὸ περί τινα τῶν ἀναγκαίων τῷ σώματι ἐκκρίσεων ἀσχυλῆσθαι, οἶον οὐρήσας, Φατίν, ἢ ἀποπατῆσαι, εὐχέριαν ἐκάλουν: scripserat, scribere certe debuit, εὐμάριαν ἐκάλουν, vel εὐμαρίην: quod vicina monstrant. Suidas: Εὐμαρίη, ἀπόπατος, παρὰ Ἡροδότου. Formam Codices custodiverunt rariorem lib. II. c. 35. εὐμαρίη χρέωνται ἐν τοῖσι οἴκοις: quod tanquam diversum a Graecorum usu de Aegyptiis dictum nemo mirabitur, qui Casaubonum legerit ad Theophr. Char. c. xiv. p. 115. Hebraeum morem loquendi, praeter Casaubonum, Gatakerus explicuit Adv. Misc. II. c. 3. Solitā sibi veracundia Persicum morem Xenophon expresserat Κυρ. Παιδ. p. 3, 4. [I. 2, 16.] αἰσχροὺν ἔτι [Πέρσαις] καὶ τὸ ἰόντα πού Φανερόν γενέσθαι: ubi, qui pueris lectam Cyropaediam suis saepe contaminarunt adsummentis literatores, adiecisse suspicarer ista, ἢ τοῦ οὐρήσας ἔνεκα, ἢ καὶ ἄλλου τινὸς τοιούτου: nisi Zonaras eadem in suo Codice legisse videretur Annal. III. p. 110. B. Scriptus Codex in loco huic Herodoti simillimo praebeuit Κυρ. Παιδ. I. p. 21, 9. [I. 6, 36.] ἐπὶ τὰ ἀναγκαῖα -- ἔσθαι. Per euphemismum Thucyd. dixit πάντα ποιῆν διὰ στα-

νοχωρίαν ἐν τῷ αὐτῷ, p. 504, 3. [VII. 87.] Multarum legum conditor S. Petitus, quam inter Atticas suas septimam posuit, illam quoque me iudice rectius omisisset. VALCK.

6. αὐτίων τινὶ ἐνχειρμπττο) Vallae non intellecta nativā se simplicitate praeter cetera commendabunt elegantiarum spectatoribus Herodoti proxima; qui ubique, sicuti vere Hermogenes observat p. 509. ἤδη προσώπων, εἴπερ τις ἄλλος, κάλλιστα καὶ ποιητικώτατα μεμύηται. Theocritum non dedecerent ista: καὶ τις μουνωθεισίων αὐτίων τινὶ ἐνχειρμπττο, καὶ ἡ Ἀμαζὼν οὐκ ἀπωθείτο, ἀλλὰ περιεῖδε χεῖρασθαι. Iusto diutius Amazo viduata Scytham iuvenem οὐκ ἀπωθείτο, sive τὸ ἔργον οὐκ ἠναίετο, sed παρῆχε βουλομένῳ, καὶ ὧν εἶχε μετεδίδου: quae singula reperiuntur in talibus adhibita. — Ἐνχειρμπττο, hic idem ac συνεχρωτίζτο, atque Aristophaneum ἤρειδεν, de equo diceretur eximie ad equam admissio: apud Aelian. de Nat. An. IV. c. 7. a Rege Scythia generosus equus adduci non potuit, matrem ut saliret, οὐ μὴν ἐνχειρμπττοσθαι legitur. Darii Oebares marem dicitur Herodoto ἐνχειρμπττων τῇ Θυλῇ, III. c. 85. — [Opportune Tittmannus ad Zonarae Lexicon p. 610. monuit, videri huc spectare interpretationem ἀπολαῦσαι, quae apud Lexicographum illum, sicut et apud Suidam, verbo ἐνχειρμπττο adicitur: Ἐνχειρμπττο ἔμπεσιν, παραπολαῦσαι, παρ' Ἡροδότῳ.] — Est et illud pervenustum: [lin. 15.] οἱ λοιποὶ νενήσκειοι — καὶ αὐτοὶ ἐκτελώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων: torvas viragines mansuefactas sibi fecere morigeras, ἐπιβάσσειον, χειροήθεις αὐτοῖς ποιήσαντες. Socratis Aspasia τῖθασόν ποιῆσαι puerum dixit apud Athen. V. p. 219. f. De uxore iuvenula, Xenophontis Ischomachus in Oecon. p. 487, 32. ἐπεὶ ἤδη μοι χειροήθης ἦν καὶ ἐπιβάσσειέτο ὥστε διαλέγεσθαι. Conf. Eustath. ad Iliad. γ'. p. 305, 50. VALCK.

8. τῇ δὲ χειρὶ ἔφραζε) Idem ac εἰδείκνυε apud Hesychium. Geminum Diodori lib. III. 18. μιμητικῇ δηλώσει διὰ τῶν χειρῶν διασημαίνειν: sed prorsus germanum Aeschyli Agamemn. 1070. Σὺ δ' ἀντὶ Φωνῆς φράζε καρβάνῳ χειρὶ. Talia Latinorum, Crudelem infesta saepe vocare manu; Nudaque vocat dux agmina dextra, alibi conducta. WESS.

12. τῇ δὲ ὑστέρῳ) Non sperno tritum iteratumque Scriptori: alibi δευτέρῃ ἡμέρῃ IX. 32. et 83. Optime Gronov. δευτέρην αὐτῇ [lin. 14.] restituit et explanavit. [ipsam cum socia] In Diodoro T. II. p. 577. ἀλύων ὅπου τύχοι δευτέ-

ρος καὶ τρίτος, uno aut altero comite. Vide sis ad eius lib. XIX. 17. et *Wetstenium* in *Epist. II. S. Petri*, c. 2, 5. *WESS.* — Conf. *Hoogveen* ad *Viger.* III. 2, 17. qui hic quidem cum edd. vett. ἐπεὶ διυρίσθη, αὐτὸν ὑπομένουσας, legit; sed plura e *Thucyd.* exempla adfert, ubi δεύτερος αὐτὸς iunguntur. αὐτὸν quidem sive αὐτοῖς subintelligi h. l. poterat, nec ut adiiiceretur erat necesse. S.

15. καὶ αὐτοὶ ἐκτελώσαντο) Ornat hoc et adauget iucundissimae narrationis lepores. *Pindarus* *Cinyram*, *Veneris* corculum et suaviū, ἐπεὶ κτλὸν Ἀφροδίτας h. e. Criticis eleganter exponentibus, συνήθη καὶ εἰθισμένον τῇ χειρὶ, descripsit *Pyth. Od. II. 30.* Addunt κτελώσασθαι et κτελεύσασθαι non aliud videri ac τιθασσιῦσαι: quod in ferocientes, nec cicurari recusantes, aptissimum. Iunge *Schol. ad Nicandri Ther. vs. 452.* *WESS.* — Conf. paullo ante a *Valck.* notata. S.

CAP. CXIV. 17. μένουςι ἐν τῇσι ἀμάξῃσι) Atque adeo velut οἰκουροῦσαι. Civitatum Graecarum morem in *Scythiam* transtulit; nam Graecae mulieris prima virtus habebatur τὸ ἔνδον μένειν καὶ οἰκουρεῖν. *Phintis* Philosopha apud *Stobaeum* p. 444, 3. uxoris ἴδια iudicabat esse τὸ οἰκουρεῖν καὶ ἔνδον μένειν: cur *Wolffius* in *Mul. Graec. Fragm.* p. 196. ad ἔνδον adscriberet οἶκος causae nihil habebat. ἔνδον μένειν praeter ceteros huic sexui saepenumero commendavit *Euripides*; *Philo Iud.* p. 803. c. et *Plutarch.* II. p. 142. c. qui in *Quaest. Rom.* p. 271. d. suorum tangit popularium in *Boeotia* consuetudinem; qui, novā nuptā in aedes introductā, καίονσι πρὸ τῆς θύρας τὸν ἄξονα τῆς ἀμάξης, ἐμφαίνοντες δὲ τὴν νύμφην ἐμβαίνειν: postremum levi molimine converti poterit in ἐμμένειν: mendā quoque liberari *Hyperidis* fragmentum in *Stobaei Γαμικοῖς* p. 441, 14. Δεῖ τὴν ἐκ τῆς οἰκίας ἐκπορευομένην ἐν τοιαύτῃ καταστάσει εἶναι τῆς ἡλικίας, ὥστε τοὺς ἀπολιπόντας (corrige, sodes, ἀπαντῶντας) πυθάνεσθαι μὴ, τίνας ἐστὶ γυνή, ἀλλὰ τίνας μῆτηρ. *VALCK.*

CAP. CXV. 4. Φόβος τε καὶ δέος) His usus *Ammonius* differre docet Δέος et Φόβον: quorum, ut ille noverat, plura possent similia proferri. Citat idem *Ammon.* in voc. Ἱερῶν, velut *Herodotea*, κατὰπερ ἔστι καὶ νῦν ὅταν χρηστῆρια δώσωσιν ἐν τῷ ἱερῷ, quae, ne quis frustra quaerat, apud *Herod.* non invenientur. Praeter *Aeschylum* neminem etiam.

novi qui dixerit χρηστήρια θύειν, qui χαριστήρια θύειν, plurimos. VALCK.

CAP. CXVI. 8. ἐπὶ ἵππων ἐκφοιτῶσαι) Nihil de vulgato demutasset, nisi Codices inieciissent manum, vix repellendam. Hippocrates Aër. Aq. et Loc. p. 290. de Sauro-matarum ad paludem Moeotin uxoribus, ταυτίων αἱ γυναῖκες ἰσπαύζονται τε καὶ τεξέμενοι καὶ ἀκοντίζουσιν ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ μάχονται τοῖς πολεμίοις. Unde, aut hoc sane ex fonte, Plato sua hausit lib. VII. Legg. p. 805. A. WESS.

CAP. CXVII. 1. Φωνῇ -- νομίζουσι explicitum ad lib. II. 43. illustratumque fuit. WESS.

4. πρὶν ἂν τῶν πολεμίων ἄνδρα) Ob oculos Nicolai Damasc. apud Stob. Serm. XLII. p. 292. fuerunt, παρβένον οὐ πρότερον συνοικίζουσι πρὸς γάμον πρὶν ἂν πολεμίων ἄνδρα κτείνῃ. Numerosior Cous senex, οὐκ ἀποπαρβενεύονται δὲ μέχρις ἂν τῶν πολεμίων τρεῖς ἀποκτείνωσι. Profecto dura, quantumvis bellatricibus, conditio. WESS.

CAP. CXVIII. 9. ἐκ τοῦ μέτου κατήμενοι) Adi sis ad lib. III. 83. [ibique notata,] et VIII. 22. Τῷτὸ νόησαντες [lin. 10.] obtrudunt membranae, videturque ad rem obportunum: frequentius τῷτὸ φρονήσαντες, I. 59. aut κατὰ τῷτὸ lib. V. 2. Aldi ἀντιάζωμεν [ibid.] perperam neglectum fuit. WESS.

9. ἐκ τοῦ μέτου κατήμενοι) Herodoto proprium illud satis fuit communitum in Diss. Herod. p. 125. Mox [lin. 10.] littera producta scribi malim: ἀλλὰ τῷτὸ νομίσαντες ἀντιάζωμεν τὸν ἐπιόντα. In nonnullis, ubi Linguae Latinae ratio hunc modum poscit, alterum etiam adhibent Graeci; [poëtae praesertim:] verum in talibus, et in dubitationibus, utuntur subiunctivo, saepius a librariis oblitterato. VALCK.

[11. οὐκ ὧν ποιήσετε ταῦτα, ἡμεῖς μὲν etc.) Pro εἰ ὧν οὐ ποιήσετε ταῦτα. Commode ἐρωτηματικῶς vulgo ῥῆσις illa effertur, οὐκ -- ταῦτα; quod in talibus enunciationibus praestare censuit Schaefer ad Bosii Ellips. Graec. p. 758. Exemplis ibi ex Nov. Test. prolatis, poterit hoc adiici Herodoteum. S.]

[16. ἢ οὐ καὶ ἐπὶ ὑμῶς) Sic solet Noster cum Atticis particulam negativam pleonastice ponere. Vide Gregor. Herodot. T. V. P. II.

Dial. Att. §. 44. ibique Schaeff. p. 102. Cf. infra, V. 94, 14. VII. 16, 31. S.]

23. διέβη τήνδε τὴν ἡπειρον) Consideravit Laurentius, quasi διέβη εἰς τήνδε, quod supra [lin. 5.] depositum, fortasse iniuriā: Thraciae vicinaeque regionis transitum Scythae designant. [Forsan vero idem valet διέβη τήνδε ac διέβη εἰς τήνδε. conf. Var. Lect. VII. 20, 12 seq.] Rectius ἡμερεύεται, pacat. Tale, πᾶσαν πόλιν καὶ πᾶν ἔθνος. - ἡμερεύμενος βασιλεύει lib. V. 2. Alia in re eleganter τιθασσέων καὶ ἡμερεύων ἱπράυνει Philo Iud. Vit. Mos. lib. I. p. 606. D. et Aeschyl. Eumen. vs. 14. χθόνα ἀνήμερον τιθέντες ἡμερωμένην. WESS.

CAP. CXIX. 18. ἄρξῃ τε ἀδικέων) Verissime ex Med. vir Celeb.; locutio obvia, sive participium putes, seu casum secundum, longe tritissimum. Aelianus Hist. Animal. V. 34. ἀδικῶν μὲν οὐκ ἄρχει: et XVII. 24. οὐ μὲν ὥστε ἄρχειν ἀδικῶν, ἀλλ' ἀμύνεσθαι τὸν ἄρξαντα. Auctior eadem ap. Demosth. ex vetere lege ἂν τις τύπη τινα ἄρχων χειρῶν ἀδικῶν contr. Aristocrat. p. 410. et saepiuscule. WESS. — Ἀδικέων non aliud esse videtur nisi participium verbi. Si nomen voluisset, ἀδικῶν puto dicturus erat, aut ἀδικῶν, aut ἀδικίης, ut I. 130, 14. VI. 119, 5. S.

Ibid. καὶ ἡμεῖς οὐ πισόμεθα) Coniectori favet benignum Wesselingi praeiudicium in Diss. Herod. p. 126. cui non mirarer si quis alius obiecisset incogitantiam sincera tractanti. Talia videri poterunt prima facie veterum loca spectanti, qui quidem πίσομαι et πῆσομαι in istum paene sensum adhibuerint, quo nostro loco cepit illud Valla; frequenter occurrunt, δεῖναι πίσομαι, vel ἀνόσια, τί πίσομαι; et similia: οὐδὲν πίσεται ἄχαρι, et ἄχαρι οὐδὲν παθόντες, sunt Herodotea II. 141. VI. 9. VII. 50. Verum, aut fallor, aut οὐ πισόμεθα significare nequit, haudquaquam tolerabimus, vel non sinemus. In suo forsā Cod. Laurentius invenit, quod praebet Arch. οὐκ οἶσόμεθα. Si Graecum esset περισόμεθα, sicuti περιιδέειν Herodoteum est, ingeniosa videretur Reiskii coniectura: meae me nondum poenitet, qua corripiebam ἡμεῖς σφὲρ πισόμεθα. Vos primi Persas iniuria provocastis; neque nos illis ullam fecimus, neque etiam inferemus: quod si tamen Persa nos armis infestis invadens prior affecerit iniuria, et nos de illo sumemus vindictam, iniuriam illatam propulsando, καὶ ἡμεῖς σφὲρ πισόμεθα:

exemplorum in *Τίσασθαι* congeffit affatim *Portus*. Crediderunt itaque barbari, contra Scythas iustum movisse bellum Darium: a quibus dissentiens *Plato* in *Gorgia* pag. 483. D. ποίῳ, inquit, δικαίῳ χρώμενος Ξέρξης ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα ἐστράτευσεν, ἢ ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς Σκύθας; *VALCK.* — Istud οὐ πεισόμεθα molestum est. *Vallae*, haudquaquam tolerabimus, congruit *Arch.* οὐκ οἰσόμεθα, adensionem eblanditurum, ubi verbo similis notio constiterit. *Laudavi* [in *Dissert. Herod.*] *Valckenarii* hariolationem, [ad *Euripid. Phoen.* pag. 533. prolatam,] doleoque schedis displicere. Relinquo quod reperi. *WESS.* — Et ego vulgatum praelaturus eram *Valckenarii* hariolationi. Caeterum vide *Var. Lect.* Fortasse vero et ego, si vulgatum (quantumvis suspectum) interim dum certius quidpiam foret repertum, tenuissem, prudentius eram facturus. Etenim blandiri quidem *παύσόμεθα* utique debuerat, si certis exemplis ostendi posset, significare id verbum, otiosi *sedebimus*, quieti *manebimus*. Vereor autem, ne in eisdem exemplis, ad quae in *Var. Lect.* provocavi, perinde atque alibi, *παύσθαι* non quietum manere significet, sed requiescere, cessare ab opere, desinere, incepto desistere, quae notio parum opportuna fuerit huic loco. *S.*

CAP. CXX. 14. Ἰδάνθυρος optime mss̄ti, uti c. 76. Mox [lin. 16.] προσγινομένην μοῖρην *Arch.* [pro προσγινομένων, ἡμέρης] speciem ostendat, praeterea nihil. *Diurni* enim itineris mentio exsulare non potest ob c. 122. *WESS.*

24. ἣν δὴ βουλευομένοιςι δέκεν) Spectarunt librarii [qui βουλομένοιςι dederunt] ἂν ὑμῖν βουλομένοιςι ἢ apud *Demosth.* Orat. Prolog. p. 760., similesque *Thucydidis* lib. VII. 35. VIII. 93. ac plurium dictiones. Tum non insipide ex *Sallustii* *Iugurth.* cap. 84. si volentibus putatur. In vulgato equidem acquiesco. *WESS.* — *Βουλευομένοιςι* inde ab *H. Stephani* edit. 1. receptum ex mss̄tis, et sic *Medic. Ask. Pass. F.* et tres *Paris.* *S.*

CAP. CXXI. 6. τοσαῦτα ὑπολιπόμενοι) Erunt quibus ἀπολιπόμενοι arridebunt. At *Noster* lib. VI. 7. τὸ δὲ ναυτικὸν πληροῦν, ὑπολειπόμενους μηδεμίην τῶν νεῶν. *Cl. Reiskius* distinguunt, τοσαῦτα (ὑπολιπόμενοι τὰ ἄλλα) ἅμα etc. veritus, ne sententia emergat, liberos et uxores a Scythiis desertos et hosti permissos, quae adtendenti *Nasci* vix potest. *WESS.*

CAP. CXXII. 3. τούτους εὐρόντις, ἡμέρης ὁδῷ προέχον-
τες) Rectissime sic Pass. [et F. puto et alii.] Scythae
sunt, quos ex nationis decreto unius diei itinere Persas prae-
gredi oportebat: ἡμέρης καὶ τούτους ὁδῷ προέχοντας τῶν Περσῶν
c. 120. dixit. Neque fugit hoc Reiskii sollertiam. WESS.

4. τὰ --- φυτόμενα λειάνοντες) Ἐκτρίβοντες, explicante
Hesychio. Ipsi Scythae decreverant τὴν ποίην ἐκ τῆς γῆς ἐκτρί-
βειν c. 120. Amplius autem λειάνοντες, quam κόπτοντες. Phi-
lo Iud. lib. I. Alleg. p. 58. v. τοῖς ἀθληταῖς οἱ ἀλείπται παραγ-
γέλλουσι μὴ κόπτειν, ἀλλὰ κατὰ σχολὴν λειάνειν, sed cibum
per otium masticare et minutatim conmolere. τὰ φυτόμενα ἐρ-
γο λείνου deglabrare, uti in glabretis et glabrentibus locis apud
Columellam. Graviter Menander Excerpt. Legat. p. 102. καὶ
ταύτῃ λῆναι τε καὶ ἐκτρίβει τῶν Λογγιβάρδων τὴν δύναμιν h. e.
friare et obterere prorsus. WESS. — Apud Philonem vero
l. c. haud dubie κόπτειν, non λείπειν, fuerit legen-
dum. S.

8. πρὸς ἧν τε καὶ τοῦ Ταναΐδος) Notabilis structura: Po-
tuisset πρὸς ἧός τε καὶ τοῦ Ταν. ut Cl. Pauw. Ve-
rum πρὸς ἧν in Musis sexcenties. Variavit, ut in verbis
et praepositionibus solent, casus. [Qua de variatione ad
I. 202, 16. pag. 204. dictum. conf. II. 121, 6. IV. 17, 11.
et 13. VII. 176, 14 seq.] Vide Aeschyl. VII. contr. Theb.
930. Raphelium ad Lucae Eu. cap. 1, 54. ex Polybio, Abre-
schium in Aeschyl. Animadv. lib. I. 21. p. 149. Ipse autem
hic Persarum trans Tanain traiectus, tam brevi temporis
spatio, nec verus nec vero similis Nob. Palmerio. Ab Istro
ad Macotidem xx. dierum iter est expedito, c. 101.; quanto
longius difficilisque exercitui immenso, totque inpedi-
mentis praepedito? Confer Exercit. ad Graec. Auctor. pag.
21. WESS. — Perspecte PALMERIUS l. c. „Ut Alexan-
der Bessum persequens, postquam eum in potestate ha-
„buit, Iaxartem usque perrexit, et se Tanain vidisse vel
„credidit, vel ad gloriam suam publicavit: sic et Darius
„Hypanin aut forte Borysthenem, Tanaim esse credidit,
„vel credere se simulavit, ut suae gloriae audaci menda-
„cio velificaretur.“ Consuluisse neminem poenitebit,
quae ad hoc cap. cxxii-cxxiv. spectantia disputavit auctor
Commentationis iam saepius nobis laudatae, in Addita-
mentis ad Hist. Univ. T. III. p. 9 seq. cum quo conf. Dan-
ville, Act. Acad. Inscr. T. XXXV. p. 582. S.

CAP. CXXIII. 10. *ἰούσα πληθος ἐπτά ἡμερῶν ὁδοῦ*) Vere atque ex finitione c. 22., ubi male in *Vallae* Latinis *octo dierum*. Πληθος locorum amplitudini quadrare, testabitur lib. I. 203. WESS. — Conf. Adn. ad I. 203, 6. Similiter *χωρος πολλός*, *amplus, vastus locus*, IV. 39, 8. ἰδὴ *πλείστη*, *vastissima sylva*, IV. 109, 9. Verborum structura h. l. talis intelligenda, *ἰούσα ὁδοῦ ἐπτά ἡμερῶν (κατὰ) πληθος*. S.

15. Σύργης) Idem Ὑργίς cap. 57. Ita *Halmydessus, Salmydessus: Halmyris, Salmyris*, et conplura hoc de genere. Nunc *Tanain* minorem vocari et *Seviersky*, quod vestigium veteris vocabuli, testem fero *Bayerum* T. I. *Conn. Petropol.* pag. 414. WESS. — Alium esse *Syrgin* fluvium, alium *Hyrgin*, contendit *Larcher* in *Indice Geogr. voc. Hyrgis*; item *Beer* in *Addit. ad Hist. Univ. T. III.* ubi vide pag. 11. §. 12. et p. 12. §. 14. S.

CAP. CXXIV. 2. *πανσάμενος*) Perperam *πανσαμένου τοῦ δρόμου* ex *Medic.* Vetat sermonis habitus, quo οὕτω *πανσάμενος τοῦ δρόμου* c. 126. et II. 159., neque oblitus est. *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton.* lib. I. 7. p. 91. WESS.

6. *πρὸς ταῦτα ἐτραπέτο*) Tentatur *ἐστρέψωτο* ex *Hesychii* *Στρέψωται, διατρέβειν*. Addi *Nicandri Alexiph.* vs. 290. potuerat, tum *στράττιστον* et *στράγγισσον* manifesto confundi in *Alexandr.* versione *Iudic.* XIX, 8. Quid porro? *Incrustandum-ne* propterea, quod toties totiesque in usu versatur? WESS.

CAP. CXXV. 3. *ὑπεκφέρωντας*) *Vallam* non arbitror *ὑπεκφέρωντας* invenisse; vertit, uti passim, liberius; neque ulla urget necessitas *ὑπεκφέρωντας*, cui in formae, virtutis, aliarumque rerum praestantia, sedes lib. VIII. 144. IX. 95., eligendi. Ὑπεκφέρωντας, semet ex conspectu auferentes, illustrat *Eustath.* in *Homer.* p. 1478, 7. [*Odyss.* p. 142, 11. ed. Bas.] Iam, quod [*lin.* 4.] in membranis *ἀνίσι*, dedit lib. II. 113. IV. 28. 152. etc. WESS. — Sed et percommodum et vere ionicum est id quod plures membr. cum edd. praeferunt *ἀνίσι*, ex quo contractum *ἀνίσι*. Et hoc ipsum *ἀνίσι* nonnunquam quidem videri potest esse imperfecti temporis, ut II. 113, 5. IV. 152, 8. alibi vero haud dubie praesentis est temporis, ex *ἀνίσι* per syncopen factum, de qua in *Var. Lect.* ad I. 180, 5. monuimus. S.

21. οὐτε πρὸς ἄλλην ἐπάκουτο) Latina laxius. Τρέπεται πρὸς ἄλλην, *ad vim propulsandam se convertere* lib. III. 78. [et saepius aliās, tum] *Arrian. Indic. c. 24. Appian. Mithrid. pag. 328.* Simili in re saepiuscule *Procopius* ἰδεῖν, βλέπειν, ὁρᾶν. εἰς ἄλλην, quibus non utor. Examinandum est, οὐκ ἔτι ἀπείπαντας, [lin. 24.] quod *Laurentio* disiunctim οὐκ ἔτι, adprobante *Palmerio*. Malo *Stephani* vestigia legere, vertentis, *At Scythae*, non iam ad *Agathyrsos*, quippe qui ingressu regionis interdixissent, tendebant, sed ex *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. Nusquam Scriptor dixit, *Agathyrsos* damnassee, quod ante ingressi erant, consilium. *Scythae* praeterea non ex *Agathyrсорum* finibus, sed ex *Neuride*, ad quam devenerant cedentes, suam in regionem *Persis* praeiverunt. Necti debent *Ἀγαθ. ἀπείπ. οὐκ ἔτι ἀπικνέοντο*. Consimili usu ἀπείπας lib. III. 153. *WESS.* — Locum hunc, ab *H. Stephano* recte expositum, prorsus a Scriptoris mente aberrans *Valla* sic converterat: *Scythae* partim ad *Agathyrsos*, iam non recusantes societatem, se conferebant, partim e *Neuride* regione in suam *Persis* praeibant. De disiunctim scribendo οὐκ ἔτι, pro οὐκ ἔτι, nec *Valla* cogitavit, nec *Palmerius*: nec ista disiunctio ullum momentum in alteram partem erat adlatura. *Vallae* versionem neutiquam probans *Palmerius*: „Credo, ait, τὸ οὐκ ἔτι motum esse loco, et sic legendum puto, εἰς μὲν τοὺς Ἀγαθύρσους ἀπείπαντας οὐκ ἔτι ἀπικνέοντο: id est, *versus Agathyrsos*, recusantes non amplius iter fecerunt.“ Atque hoc ipsum haud dubie *Herodotus* voluerat; sed eandem in sententiam necesse non erat vocem οὐκ ἔτι loco movere: amare novimus *Nostrum* traiectionem verborum; et ad declarandam illius sententiam satis fuit verba ita distinguere, ut a nobis cum *Reiz.* et *Schaef.* factum. ἀπειπῆν idem valet ac paullo superius ἀπαγορεύειν. S.

CAP. CXXVI. 6. σὺ δὲ στάς τε καὶ πανσάμενος πλόνης μάχεσθαι) Verissime *Gronovius* ad *Arrian. Ἀναβ.* lib. V. 11. pag. 210., antiquissimos mssos hoc velle et ex margine in contextum repetendum: hic, quod mirere, altum silentium. [Vide *Var. Lect.*] Omnia praeclara et rege digna. Formula Scriptori familiarissima: Σὺ δὲ μοι ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα στρατεύεσθαι lib. III. 134. *Atossa* ad *Darium*. Σὺ δὲ μὲν Βαβυλῶν *Graeci* ad *Gelonem* lib. VII. 159. Multa ibidem vir

Celeb. coacervavit, quae *Herodoti* amatorem fugere non possunt. WESS.

CAP. CXXVII. 1. et seq. Ἰδάνθυρος ἔλεγε ταῦτα· οὕτω τὸ ἰμὸν etc.) Quae dicentem facit *Idanthyrsum*, illa *Scythae* Regi mirabiliter congruunt, artisque sunt *Herodoteae* plena, qua semper τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις καὶ πράγμασι τοὺς πρέποντας ἱφαρμόττει λόγους. Hanc historici huius virtutem omnes agnoverunt artis bene dicendi magistri veteres, quam, inimitabilem plerisque, expresserunt accurate *Lysias* et *Demosthenes*. Hic locum quoque *Theonis* invenit observatum *Progymn.* p. 114., βερβαρικῶς εἰπεῖν πολλὰς τὸν Ἡρόδοτον, καίπερ Ἑλληνιστὶ γράφοντα, ὅτι τοὺς ἐκείνων λόγους μιμήσεται. Quoniam haec etiam insignita sunt τῇ ἀφελείᾳ αὐτοφρεΐ, in exemplum τῆς *Σκυθικῆς ἀπλότητος* designat *Strabo* VII. p. 461. c. [p. 301. ed. Cas.] ἃ λέγει Ἡρόδοτος περὶ τοῦ τῶν *Σκυθῶν βασιλέως*, ἰφ' ὃν ἰστρατοπίδευσε *Δαρειῶς* καὶ τὰ ἐπισταλμένα παρ' αὐτοῦ. VALCK.

2. ὁ Πέρσης) Male Πέρσαι *Med.* et sequaces. Ὁ Ἀνδός, ὁ Μῆδος, ὁ Πέρσης, ὁ Σαυρομάτης, ὁ Βουδίνος, et ceteri nationum earum reges, cap. 119. Attigit *Cl. D'Orvillius* ad *Chariton.* VII. 4. pag. 610. Elegantem autem huius epistolae sive *Scythicae* orationis simplicitatem commendat *Strabo* lib. VII. p. 461., ubi *Casaubonus*. [ad p. 301. suae edit.] WESS.

6. ἡμῖν οὔτε ἄσπεκ, οὔτε γῆ) Hoc nihil audientem *Darium* iam ante frater monuerat *Artabanus*, καταλέγων τῶν *Σκυθῶν* τὴν ἀπορίαν, IV. 83. Permanserant idcirco semper invicti, οὐδὲν ἔχοντες ὑπὲρ οὗ δουλεύουσιν, secundum *Ephorum* apud *Strabon.* VII. p. 464. A. [pag. 303. ed. Cas.] et *Aegyptii* Regis legatis dixisse perhibentur *Iustino* II. c. 3., tam opulenti populi ducem stolidè adversum inopes occupasse bellum. Apud eundem, IX. c. 2., *Atheas* *Philippi* legatis vere nullas sibi opes esse dicebat, quibus tantum Regem expleat. *Dromichaetes* apud *Strabon.* pag. 463. A. ἐκείνους τοῖς τοιούτοις μὴ πολεμεῖν, ἀλλὰ φίλοις χρῆσθαι. VALCK.

11. φέρει) Blanditur *Arch.* φέρε, quod lib. I. 205., alibi φέρε νυν δὴ. At vide cap. 115. *Valerius Max.* hinc culte lib. V. 4. Ext. 5. Responderunt *Scythae*: se nec urbes ulla, nec agros cultos, pro quibus dimicarent, habere. Ceterum cum ad parentum suorum monumenta venissent, sciturum quemadmo-

dum Scythae praeliari solerent. In quibus venissent sine gravi sollicitatur ratione. WESS.

20. Τοῦτό ἐστι ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις) Nobilis paroemia, ab Erasmo in Chiliad. illustrata; qui quidem cum Herodoti mentionem neglexerit, Schotto [in Notis ad Paroemiographos, pag. 280.] praebita asseverandi ansa est, in Melpomene de eo dicto sileri. Tetigit errorem Abreschius. Qui in Cyri rebus proverbium adhibuit Ctesias ap. Auctorem περὶ Ἑρμην. cap. 223. aut a vero abiit, aut probavit prolepsin. WESS. — Nisi proverbialis forma loquendi Herodoto statuatur antiquior, videri poterit ista nota fuisse marginalis: nam per τὴν ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσιν, quod e Paroemiographis liquet, intellexerunt illud Idanthyrssi Herodotei saepius adhibitum κλαίειν λέγω, vel ἀγορεύω. Atticis per euphemismum frequentius dicebatur χαίρειν λέγω, vel κελεύω. Bias Diogenis Laërt. I. 83. ἐγὼ δὲ, Φρσιν, Ἀλυάττη κελεύω πρόμμνα ἰσθίειν, id est κλαίειν: notat ibi Menagius. VALCK. — Locus ex libello περὶ Ἑρμηνείας a Wesselingio citatus exstat sect. 216. ed. Schneid. At, quae ibi leguntur, τοῦτο γὰρ ἡ λεγομένη ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις ἐστίν, non sunt Ctesiae verba, sed ipsius Demetrii monitum, qui auctor illius libelli fertur, Ctesiae verbis intersertum. Videtur autem proverbialis illa formula utique fuisse Herodoto vetustior: cuius proverbii origines auctores ii, quos Diogenes Laërtius I. 101. secutus est, ab Anacharsidis apud Graecos peregrinatione, et ab huius viri simplici et aperta in dicendo libertate repetierunt. Herodotus vero nunc ait, hoc esse vere Scythicum loquendi genus, si quis rectā et sine ambagibus (ἀποτόμως, ut est apud Suidam, quasi dicas proccise, et abrupte.) plorare aliquem iubet, sicut Idanthyrsus fecit in mandato ad Darium dato. Quem ipsum Herodoti locum et Suidas ob oculos habuit in his quae in Ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥῆσις scripsit, et auctor Appendicis Vaticanae Proverbior. Cent. II. num. 7. ubi minus recte ἀτόπως legitur pro eo quod ἀποτόμως apud Suidam est. Eundemque Nostri locum et auctor libelli περὶ Ἑρμην. in animo habuisse videtur, et Clearchus in his quae apud Athenaeum lib. XII. p. 524. E. leguntur. Quo minus caussae esse mihi visum erat, cur eadem verba apud Nostrum cum viris doctis suspecta haberem. S.

CAP. CXXVIII. 6 seqq. ἔδοξε πλανᾶν μὲν μηκίτι Πέρσας etc.) *Valla* male, errare Persas: male, conmentu erepto; et distributis illis, qui copiis frumenta auferrent. Correxerat *Stephan.*, quem sequor. Σῖτα αἰεόμενοι et ἀναίρεόμενοι, qui prandent cibumque sumunt, lib. III. 26. VII. 120. Docte, ut solet, *P. Leopardus* Emend. lib. VII. 14. Quia tamen αἰεέσθαι eo in negotio teritur praecipue, maluit ἀν αἰεομένοισι, et iterum, *Abreschius*. Platonium ex *Cratylo* p. 411. D. τὸ γὰρ νωμᾶν καὶ τὸ σκοπεῖν ταυτὸν, *Stephani* et *Porti* opinionem [νωμῶντες observantes intelligentium] adfirmat, nec minus *Aeschyli* coecus *Tiresias*, auribus et mente observans, ἐν ὧσι νωμῶν καὶ φρεσίν, in VII. contr. Theb. vs. 25., tum *Agamemn.* vs. 791. πᾶν δ' ἐπὶ τέμα νωμᾶ. **WESS.**

CAP. CXXIX. 7. τοπαράπαν οὔτε ὄνος) *Clemens Alex.* *Protrept.* pag. 25. Scythias victimas asinorum sollemnes ex *Callimacho* et *Apollodoro* dedit, derivatas lutulentis Hyperboreorum e fontibus, quod *Pindarus* docebit. Tu supra cap. 28. vise. Ἵβριζοντας, Glossator σκιεζώντας, et cum eo *Suidas* et *Corinthus*, [Gregor. Dial. ion. §. 149. ubi vide *Koen.*] non explodente [immo comprobante] in *Thes.* suo *Stephano*. Verius *Valla*. [rudentes interpretatus.] Quae deinceps et c. 135., ea unice animalis ruditum sibi requirunt. Potest alioqui asellus ὑβρίζειν lascivire variis modis. Signate *Xenophon* Κυρ. Ἀναβ. lib. V. [c. 8, 8.] pag. 433. Ed. *Hutch.* εἰ ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ ὑβρίζον, ὁμολογῶ καὶ τῶν ὄνων ὑβρίσσοτερος εἶναι οἷς φασιν ὑπὸ τῆς ὑβρεως κόπον οὐκ ἐγγίνεσθαι. In *Pindari* *Pyth. Od.* X. 55. Apollo, dum Hyperborei asininis victimis operantur, γελᾷ δ' ὄρων ὕβριν ὀβριᾶν κνωδάων: ad quae Critici, τὴν ἀναίρεσιν φησι, διὰ τὰ σικτημάτα, ᾧ ἐν τῇ σφαγῇ ποιοῦνται οἱ ἄνθρωποι: ubi tamen ingratus animalis clamor addi potuerat. **WESS.** — Utique de ruditu maxime h. l. cogitaverat Scriptor: nec vero idcirco ὑβρίζοντες in Lat. vers. rudentes reddi debuit, sed omnino lascivientes. **S.**

11. ὀρθὰ ἰστάντες τὰ ὦτα) Sumsit forsan a *Sophocle*, cuius ista nobilis est imago *Elec.* vs. 25. Ὡς περ γὰρ ἱππος εὐγενής, καὶ ἡ γέρον, Ἐν ταῖσι δεινοῖς θυμὸν οὐκ ἀπώλεσεν, Ἀλλ' ὀρθὸν οὗς ἰσθῆσιν: sed potius aures arrigit: integrum locum eleganter expressit *H. Stephan.* App. de Dial. Att. p. 144. Ubi eundem adhibet in *Observ.* in *Aeschylum* p. 390.,

haec in libro Leidensi manu sua Ios. Scaliger adscripserat: Nam sicut acer, sit licet senex, equus Non perdit iras in gravi discrimine. Hinc ad homines illud transfertur qui aures ad audiendum arrigeabant. Philostr. p. 687, 2. ἰγὼ σου ἀκούων τὰ ὦτα ἴστημι: et pag. 750, 2., ὦτα habet ἰστηκότα πρὸς τοὺς λόγους. Horat. II. Od. XIX., aures capripedum Satyrorum acutatas: ut Latinum acuo, sic Graecum ἀκούω peperit vetus ἄκω. VALCK.

13. ταῦτα μὲν νυν ἐπὶ σμικρὸν τι ἰφίροντο τοῦ πολέμου) Haud absone Laurentius: [Atque hoc quidem paululum quiddam momenti ad bellum afferebat.] Proderat Persis non nihil, in Scytharum equestri incursu atque inpressione, asinorum is clamor, nec multum tamen ad belli successum. Si verba spectes, convenient ex lib. VII. 211. οὐδὲν πλέον ἰφίροντο τῆς στρατιῆς τῆς Μηδικῆς: eritque adeo ἐπὶ σμικρὸν τι non diversum ac σμικρὸν, quomodo ἐπὶ σμικρὸν φράσαι paucis eloqui in Sophocle, quod admovit Abreschius. WESS. — Sententia quidem haud obscura: mira vero utique locutio, minimeque conferenda cum ea, quam ex lib. VII. c. 211, 6. vir doctissimus advocavit; quae, ad sententiam quod spectat, nihil cum hac commune habet. Commodius paullo conferri illud posset, ex III. 134, 9. ἐπ' ἀμφοτέρω δὲ τοι φέρι, ad utrumque tibi hoc prodest; si modo ἴφειρον hoc loco, non ἰφίροντο, legeretur. S.

CAP. CXXX. 3. τῶν πάντων ἐπιδείεις ἰόντες) Non sperno ἐπιδεύεις, gemmulae instar ex Homericο βίης ἐπιδεύεις ἦσαν. Rhianus in Stob. Sermon. III. pag. 54. βιότοις μὲν ὅς κ' ἐπιδεύης στρωφᾶται. Scytharum valde miror institutum. Persas conmeatu intercludere volunt, et pecora illis abigenda relinquunt; quae utique consilio non respondent. Exspectasses ὅπως - - μὴ καταλάβειν, μετὰ τῶν νομῶν αὐτοὶ ἄν etc. ne pecora interciperent, cum pastoribus ipsi in alium locum etc. Id si olim scriptum non fuit, intellexit parvum animalium, quem sibi ἐς Θορβὴν, ad victum, servaverant, numerum, reliquis longe in septemtrionem dimissis, ut cap. 121. Hinc rapere, sed non sine difficili opera et periculosa, concessum Persis. Quod statim ἐπύροντο ἂν τῷ πεποιθμένῳ, gestientes pecudum abactores et praeda lactos sistit. At Darii angustiae et consilii inopia aliud postulat, cui ἐπιπύροντο, exercebantur, fatigabanturque, ut in scriptis, utcun-

que satisfacit. WESS. — Immo vero optime habet verbum *ἡγήσατο*. Scilicet (quod perspecte etiam *Larcherus* monuit) hoc fuit Scytharum consilium, ut spe Dario facta praedae idemtidem, unde exercitum aleret, faciendae, retineretur rex cis Istrum fluvium, donec ad extremum, ponte Istri ab Ionibus rescisso, (coll. c. 33.) reditu exclusus exercitus fame esset periturus. S.

CAP. CXXXI. 4. ὀρνέαι τε καὶ μὺν etc.) Haec non satis accurate *Athen.* excerpserit VIII. p. 334. A. Δαρείῳ Σκύθαι ἐπερχομένην αὐτῶν τῇ χώρα ἐπεμψαν, ὡς φησιν Ἡρόδοτος, ὄρνιν, καὶ ὀιστόν, καὶ βάτραχον. Quid sibi vellent ista dona, primum dicit τὸν νόον τῶν δεδομένων, tum [lin. 9.] τὸ ἰθέλει τὰ δῶρα λέγειν: id est, τί διανοηθέντες, aut πρὸς τί ἀφορῶντες, sive τίνι ποτὲ γνώμῃ χρώμενοι ἐπεμπον. Verbum *Noster* in talibus adhibet ἰθέλει, *Homerum* sequutus. *Euripid.* *Hippol.* vs. 865., Ἰδὼ, τί λέξεις δέλτος ἥδε μοι θέλει; *Herodotus* II. 13. et V. 80. συνίηται, τὸ ἰθέλει λέγειν τὸ χρηστότητιον. VI. 37. τί θέλει τὸ ἔπος εἶναι; ut in *Homil. Clement.* XIV. 9., τί θέλει τοῦτο εἶναι; Magis usitata sunt τί τοῦτο βούλεται; et βούλεται λέγειν, vel εἶναι. Etiam apud *Herod.* δύναται in talibus adhibetur: δύναται τοῦτο τὸ ἔπος, II. 30. Hoc apud quosvis usitatissimum: neque tamen dici solet δύναται λέγειν, ut mirer cur adiectum sit apud *Eunapium* pag. 15, 23. Semel apud *Thucyd.* pro βούλεται εἶναι reperitur φρονεῖ, pag. 367, 5. In *Lysiacis* οἴεται pag. 266. de cuius sinceritate dubito. VALCK. — *Lysiae* locum habes p. 138. ed. Tayl. p. 505. ed. Reisk. ubi de scripturae sinceritate immerito dubitasse vir doctus videtur. S.

4. καὶ βάτραχον) *Eustathio* inter τὰ τοῦ γλυκίος Ἰωνος Ἡροδότου est βάτραχος ad *Iliad.* pag. 468, 31. [p. 356 extr. ed. Bas. Iterumque ad *Odyss.* p. 271, 46. ed. Bas. p. 1570. ed. Rom.] Qui nunc in manibus sunt Codices, editum probant. In *ranae* nomine Graecos mire, florente lingua, variasse, docet *Cl. Alberti Peric. Critic.* cap. 18. Ceterum Scytharum dona, sed auctiora, ex *Pherecyde Syrio*, seu *Leorio* potius, adnumerat *Clemens Alex.* *Strom.* lib. V. p. 671. WESS.

CAP. CXXXII. 3. σικάζοντος τῇδε) Parum sibi constans vir *Cl.* hic vellem *Herodoto* *Mediceam* restituisset lectionem, σικάζων τῇδε, quam et *Valla* reperit et forte

plures dabunt Codices: Δαρείου μὲν νυν ἡ γνώμη ἦν, --- ἐκώ-
ζων τῇδε. Ex usitatissima veteribus scribendi forma, qua
non τὸ ἡπτόν respicitur, sed τὸ σημαίνόμενον, refertur ἐκώ-
ζων ad ἔγνω Δαρείος, ut pulcre monuit Cl. Abresch. Dil.
Thuc. p. 71. VALCK. — εἰκάζων dubio vacat. WESS.
— Conf. Var. Lect. S.

5. ὄρνις δὲ μάλιστα ἔοικε ἵππῳ) :Quid hoc ad rem? In
Clemente Orthopagas coniectat aviculā aërem indicari, τὸν
αἶρα ἀπὸ τῆς ὄρνιθος, quod in eo vegetur. Darii explicationi
Cl. de Pauw opitulatur, reponens, τῷ ἵππῳ, τὸν τοῦς τε
δίστους, avis equo maxime similis est, quem et sagittas, ut
potentiam suam, tradunt. Argute. WESS. — Poterit libro-
rum scriptura in eandem sententiam locum tueri, ut co-
gitemus; in equis et in telis positum esse robur Scytharum. S.

7. συνεστήκει δὲ ταύτῃ τῇ γνώμῃ ἡ Γοβρύεω) Bene schedae
veteres. Viri docti aut ἐνεστήκει, aut οὐ συνεστήκει corrigentes,
fruantur arbitrio. Equidem a Codicibus nihil deslecto.
Caussam dixi ad lib. I. 208. Congruit autem examussim
Gobryae, donorum Scythicorum et aenigmatis explana-
tori, Xiphodrae ap. Clementem declaratio. WESS. — Ad-
iicit idem WESS. notulam huiusmodi: „Mox τῶν ἀνδρ.
„τ. ἱπτ. τῶν τὸν --- Arch. et Vind. voluisse videntur, quo-
„modo lib. III. 153.“ — In Var. Lect. ad h. l. notaverat,
duo verba ἐνός et τῶν non legi in Arch. et Vind. Nunc pu-
to monitum voluit Lectorem, satis commodam fore ho-
rum codicum scripturam, si una solummodo vox ἐνός ab-
esset. S.

9. *Ὦν μὴ ὄρνιθες γινόμενοι) Huc transtulit aetatis suae
Graecis usitatam proverbialem locutionem, Euripid. Phoen.
vs. 1222., *Ὦν μὴ γε Φεύγων ἐκ Φύγης πρὸς αἰθέρα, nempe λευκίον
σοι, vel λέξεις. Prostant ibi [in Valckenarii Notis] similia
quaedam; quale est et hoc Plauti, Amph. I. 1, 294. Qua-
drigas si nunc inscendas Iovis, Atque hinc fugias, ita vix po-
teris effugere infortunium. VALCK.

CAP. CXXXIV. 4. διῆξε) Sic pingunt omnes,
etiam Aldus. Maluit Cl. Abresch ad Aeschyl. Animadv. lib.
I. 4. διῆξε ex διήκω. Vulgatum in leporis celeri cursu aptius;
estque, uti eius simplex, in Euripidis et Sophoclis saepius-
cule fabulis. Adcommodatissimum Polyaei lib. VII. cap.
10, 1: locum corruptisse Maasicum adscripsit Berglerus.
Melius ibi Casaubonus. WESS.

Ibid. λαγός -- διήξει) Hinc recte Casaubon. διήξει Polyae-
no restituit VII. 10, 1. Δαρείος παρεάσσετο Σκύθαις· λαγός
διήξει παρὰ τὴν Σκυθικὴν φάλαγγα: pro δήλαξε: nam sua Po-
lyaeum ex Herod. sumsisse sequentia demonstrant: attigit
haec D'Orvill. in Charit. pag. 257. Ionico more scripserat
Herod. διήϊξε. Atticis veteribus αἰσσειν semper scribitur
ut dissyllabum, ἔπειν, et ἄξει, ἥξει: in his saepe fuit er-
ratum. VALCK.

17. νύξ ἐπέλθῃ) Res levis, in Codicum discordia non
praetereunda: sive ἔλθῃ, seu ἐπέλθῃ amplexere, eadem sen-
tentia; ingruenti tamen nocti, posterius propius. Sic τού-
δε -- ἀγωνιζομένους νύξ ἐπελθοῦσα διέλυσεν, lib. VIII. 11.
In talibus iudicio et gustui, ut sic dicam, locus est.
WESS.

CAP. CXXXV. 5. αὐτοῦ ταύτῃ ἐν τῷ στρατοπέδῳ)
Herodoteum est αὐτοῦ ταύτῃ, et idoneis exemplis adfirma-
tum Gronovio et Abresch. Dil. Thuc. p. 403. Ab aliis scri-
beretur αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ. αὐτοῦ ἐν τῷ ἱερῷ, est Thucyd.
III. 81. ἐν τῇ Τεγίᾳ αὐτοῦ, Xenoph. Ἑλλ. VII. pag. 374, 23.
αὐτοῦ Ἀθήνῃσι, Theopompi Athen. XII. p. 532. c. αὐτοῦ ἐν τῷ
συμποσίῳ, Luciani Prom. §. 8. Ut indidem Thebis, indidem
Megaris, indidem ex Aventino, sic ἐκ τοῦ Ἄργους αὐτόθεν ex-
stat ap. Thucyd. V. 85. Quia legitur in Schol. Αὐτόθεν) ἐκ
τοῦ Ἄργους: Dukero haec ex interpretamento videbantur ad-
iecta; a cuius hic iudicio non dissentio, quia semper sic
αὐτόθεν simpliciter ponit Thucyd. cuius etiam Scholiastes
p. 402., ad Αὐτόθεν) ἐκ τῆς Σικελίας adscripsit; quantumvis
Ἄργεος ἐκ ἱεροῦ Αὐτόθεν legatur in Theocriteorum Carm. XXV.
170. VALCK.

8 seq. προφάσιος δὲ τῆσδε δηλαδὴ, αὐτὸς μὲν -- ἐπιθήσει-
σθαι μέλλοι) Adstruitur a doctis ὡς εἰ αὐτὸς μὲν, vel ἵνα
αὐτὸς, aut ἢ αὐτὸς μὲν etc. quibus scripti auxilium libri
negant. WESS. — Ad προφάσιος ἵνεκα idem valeat ac διὰ πρόφασιν,
VII. 230, 2. hanc, quae praetendebatur, ob causam. Tum
ad αὐτὸς μὲν μέλλοι per ellipsin intelligenda fuerit ὅτι par-
ticula. Denique videndum, ne paullo commodius sic di-
stincta foret oratio: προφάσιος μὲν τῆσδε δηλαδὴ αὐτὸς μὲν etc.
Post δηλαδὴ quidem interpungunt nostrae membr. F. cum
add. neque alia distinctio aliis ex scriptis libris adfertur. S.

9. σὺν τῷ καθαρῷ τοῦ στρατοῦ) *De flore exercitus, Valla; de integris et expeditis, Portus.* In *Thucydide* lib. V. 8. τῶν γὰρ Ἀθηναίων, ὅπερ ἰσχυράναι, τὸ καθαρὸν ἐξῆλθε: explicant *Scholiastae*, οὐχὶ συγκλύδαν, οὐδὲ ἐπικούρων, ἀλλ' αὐτῶν τῶν πολιτῶν. Hoc si hic valeat, *Persae* praeter ceteros erunt. Atque haec commentanti offerunt se ista *Plutarchi* in *Nicia* pag. 535. c. οὐδὲ φυλακὴν ἐποίησατο καθαρὰν, quae manifesto prava in ἐποίησατο ἰσχυράν convertit *Moses Solanus*: praefertem καρτερὰν, quod saepe prioris sedem nullo iure occupavit. Huc trahitur *Appiani* *Punic.* p. 37. [cap. 44. nostrae ed.] καὶ γενομένης τῆς μάχης καθαρᾶς τῶν θηρίων, quoniam in *Mithridat.* p. 361. [c. 65.] καὶ εὐθὺς αἰμοὶ τῷ ποταμῷ μάχῃ γίνεται καρτερὰ: et *Iberic.* p. 457. [cap. 31.] μάχῃ γίνεται καρτερὰ. At haec bene quidem, nec prava priora, in quibus καρτερᾶς si elegeris, deturbabitur rei nexus. Μάχῃ καθαρᾶ θηρίων, a qua elephantibus absunt; ut sane convulserati et perterrefacti abierant: unde continuo apud *Appian.* ὁ αἰὼν ἐγένετο μόνων ἀνδρῶν καὶ ἵππων. Verum alienis his non inmoror. *WESS.* — Apud *Nostrum* I. 211, 3. ὁ καθαρὸς στρατὸς opponitur τῷ ἀχρηίῳ, inutili copiarum parti, quae *ibid.* cap. 207, 35. τῆς στρατιῆς τὸ φλαυρότατον. Est igitur, vi oppositionis, ὁ καθαρὸς στρατὸς, melior saniorque pars exercitus. S.

14. οὕτω μὲν δὴ μᾶλλον πολλῷ ἴεσαν τῆς φωνῆς) Capiatur voculae μὲν usu *Scriptor*, neque adeo auferendae. In *Aldo* ἴεσαν, quomodo II. 2., etsi, quod [ibi, in *Adnot.* ad II. 2, 11.] adscriptum, contra sermonis indolem. *Ibidem* φωνὴν ἰέναι, atque alibi. Cur ab eo hic more discesserit, fortasse caussam vicens dialectus praebuit. *WESS.* — τὴν φωνὴν malebat *Reiskius*. Quod si vero quarto casu uti voluisset *Scriptor*, non τὴν φωνήν, puto, sed nude φωνὴν absque articulo erat dicturus. Nunc adiectus articulus significare videtur, a voce μᾶλλον pendere hunc genitivum, et ita accipiendam ῥῆσιν istam ac si dixisset μᾶλλον ἴεσαν (φωνήν) τῆς (εἰς) φωνῆς, multo maiorem et frequentiorē, quam pro solito, ruditer ediderunt. S.

15. ἀκούσαντες δὲ οἱ Σκ. τῶν ἔνων) Addit ad ista *Polyaenus* lib. VII. c. 10, 4. καὶ τὰς σκηνὰς ἀκραιούς ὀρώντες, ὥστε παρεῖναι τοὺς Πέρσας. *Darius* enim secundum illum, ὅπως λάθοι τοὺς Σκύθας, τὸ στρατόπιδον ὡς εἶχεν ἐκ κατὰ χώραν μένειν.

Fortasse legit in proximis Herodoti: [lin. 16.] πάγχυ κατὰ χώραν ἡλπίζον τοὺς Πέρσας μένειν vel μεῖναι, ubi vulgatur εἶναι. Εἶναι quidem et Μένειν permutantur in nonnullis loquendi formis; sed suo loco manere Herodoti aevo dicebatur κατὰ χώραν μένειν, non item κ. χ. εἶναι. Aristoph. Eq. vs. 1351., οὐχὶ κατὰ χώραν μενεῖς; Thucyd. IV. 75. οὐ μενεῖν κατὰ χώραν τὰ πρᾶγματα. Plura dedit L. Küster. ad Hesychii Ἐν πίστῃ, et ad Arist. Plut. vs. 367. Herod. IV. c. 201. μένειν τὸ ὄρκειον κατὰ χώραν. Adde I. 17. VALCK. — Mirari saepenumero subit longe doctissimum Emendationum venatorem, sed in novandi studio utique nimium. Quod Herodotus κατὰ χώραν εἶναι dixit, id ipsum verbo παρῆναι Polyaeus expressit. Nec vero μένειν huic loco opportunum foret; ne μεῖναι quidem: quo verbo si nunc uti voluisset Auctor, μεμνηκέναι in perfecto praeterito dixisset. Atqui κατὰ χώραν εἶναι idem valet ac κατὰ χωρ. μεμνηκέναι. S.

CAP. CXXXVI. 6. καὶ ἡ μὴν, Σαυρομάται καὶ Βουδ. etc.) Arridebat primo intuitu καὶ ἡ μὴν Σαυροματίων καὶ ex Arch. Sed Scytharum, Sauromatis iunctorum, abesse mentio non potest. Clare c. 120. καὶ πρὸς μὲν τὴν μίην τῶν μοιρίων — — — προσχωρεῖν Σαυρομάτας. Apertius c. 133. ἡ δὲ Σκυθίων μίη μοίρη, ἡ ταχθεῖσα πρότερον etc. Denique c. 128. τὴν μὲν δὴ μετὰ Σαυροματίων μοῖρην ταχθεῖσαν — — — πέμπουσι. An excidit ex Arch. praepositio, olimque ἡ μίη μετὰ Σαυροματίων fuit? an Σαυρομάται τε καὶ Βουδ., leniore Cl. de Pauw medicina? Non displicet. WESS. — Post Σαυρομάται quam pronus fuerit librariorum lapsus, τε praetermittentium, in oculos incurrit. S.

10. οὐ τετμημένων τῶν ὁδῶν) Ex Laurentianis, ea praesertim, quae divortia habebant, Nob. Palmerius, non legisse negantem eum voculam, confecit. Ipse Exercit. p. 22. incisas, id est, signatas orbitis, elegit. Cur non sectas? Quales solum Scythicum, ut olim Macedonicum, vix habuit. De Archelao, Macedonum rege, Thucydides lib. II. 100. καὶ ὁδοὺς εὐθείας ἔτεμε. Qua quidem in viarum munitione στέμνειν et ἀνατέμνειν ap. Philon. Iud. saepe. De Mundi Opif. p. 14. β. πολυσχιδεῖς ἀνατέμνων ὁδοὺς, λεωφόρους ἀπάσας: et Creat. Princip. pag. 723. β. ἐν ἀνδρίας ἀπλανεῖς καὶ λεωφόρους ὁδοὺς ἀνατεμεῖν, etc. WESS.

CAP. CXXXVII. 4. Ἰστιάου δὲ τοῦ Μηδιστοῦ) Hi-

stiacus Milesius, ne res conficeretur, obstitit; dicens, non idem ipsis qui summas imperii tenerent, expedire, et multitudini; quod Darii regno ipsorum niteretur dominatio, quo extincto ipsos potestate expulsos civibus suis poenas daturos: Corn. Nepos in Milt. cap. 3. quem D. Lambinus iam monuit Herodoti locum fere expressisse. Quam paucis tradit Noster, Miltiadis sententiam, argumentis adfirmatam, enarrat explicatius Nepos, qui hortatus dicitur pontis custodes, ne a fortuna datam occasionem liberandae Graeciae dimitterent. Miltiades iste fuit in ista nobili familia Attica huius nominis secundus. VALCK.

8. οὔτε ἄλλον οὐδένα οὐδαμῶν) Notabilis structurae ἀλλοίωσις. Debuisset οὔτε ἄλλος οὐδείς οὐδαμῶν: verum, tanquam praecessisset, οὔτε αὐτόν οἷόν τι εἶναι, instruxit orationem. Cuiusmodi variatae dictionis argumenta apud Homerum, Thucydidem, atque alios obvia saepe. Adi I. Fr. Gronovium ad Senecae de Benef. lib. IV. 32. WESS.

CAP. CXXXVIII. 7. Στράτις) Ita lib. VIII. 132. ἐπεβούλευεν θάνατον Στράτι τῷ Χίου τυράνῳ. De Samio Tyranno lib. VI. 13. ὁ δὲ Αἰάκης -- πᾶς μὲν ἦν Συλοτῶντος τοῦ Αἰάκης. Recte ergo scriptae schedae. Φωκαεύς coniecturā L. Holstenius ad Stephani Φωκαῶν extuderat. WESS.

7. Αἰακίδης) Saepius idem ille Nostro dicitur et aliis Αἰάκης: hoc nisi Codices adfirmant, forsan illud inveniet defensores, qui quidem eorum meminerint, quae summus docuit T. Hemsterh. ad Luciani Timon. p. 157. et ad Schol. in Aristoph. Plut. pag. 325. Paulo post [lin. 9.] articulum malim interiectum: τοῦ ἢν γνώμη ἢ προκειμένη. WESS.

CAP. CXXXIX. 12. χρηστῶς ὁδοῦται) Valla culte satis: ut vos nobis probe viam ostenditis. Prometheus in sui nominis fabula Aeschyli vs. 497. δυστέκμαρτον ἐς τέχνην ᾧδωσα θνητῶν, viam monstravi: et consimiliter Agam. vs. 184. τὸν φρονεῖν βροτῶν ὁδῶσαντα. Sed vide lib. VI. 73. WESS.

CAP. CXL. 11. ταύτη διεξιόντες) Passionei διεξιόντες plus vice simplici legitur in c. 123. Itaque alterutrum ex glossa. Ἀντιπολέμους dabit lib. VIII. 68. 2. [et VII. 236, 18.] habetque Hesychius, Herodotea frequenter excerpens. Mox [lin. 13.] τὸν πρότερον ἐωυτῶν γενομ. στίβον belle

Arch. et *Suidas*. Viderat *Pavii* et *Reiskii* opinatio. *WESS.* — In ἀντιπολεμίων c. 134, 6. consentiunt (quod sciam) libri omnes. Rursus vero iidem omnes VII. 236. et VIII. 68. ἀντιπολέμων praeferunt, quemadmodum h. l. ἀντιπολέμους habent mss. *Arch.* et *Vind.* Facileque equidem *Schneidero* adsentior, unice veram videri breviorē hanc vocabuli formam. *S.*

15. Οἱ αὖ δὲ νυκτός, etc.) Nihil verius limpidiusque. [istamque scripturam, ni fallor, *Parisienses* nonnulli mss̄i cum *Arch.* praeferunt.] Iustum quoque ἀπίκατο, [*lin.* 17.] ex formula linguae saepe spreta a librariis: vide lib. VI. 118. et 153. VIII. 6. [conf. *Adn.* ad l. 2, 11.] *Abydenus* in *Praep. Evang. Eusebii* lib. X. 12. ἀπίκατο γὰρ δὴ πηλοῦ καταπλεοῖ τοὺς ταρσοὺς, a quo *Vigeri* manus abstinere debuerat. Neque causa aderat [pro λελυμένης τῆς γεφύρας *lin.* 16.] λελυμένη τῇ γεφύρῃ reformandi; siquidem composita servare nonnunquam simplicium adsolent structuram. *Aeschyl.* *Suppl.* vs. 70. ἐν δυσμάρτορος κότον τυχῶν. *Sophocles Philoct.* 325. οἶδα συντυχῶν κακῶν ἀνδρῶν. Monuit *Abreschius*. *WESS.* — Idem grammaticum praeceptum adstruxit *Brunck* ad *Sophocl. Philoct.* 320. et ad *Orest. Euripidis* vs. 1291. Videtur tamen huiusmodi enallage poëtis magis licita esse quam prosaico scriptori: ac lubens equidem hęc intelligam ἐντυχόντες τῷ πόρῳ, ut λελυμένης τῆς γεφύρας sint genitivi absoluti: ad traiectionem pervenerunt, ponte iam rescisso. *S.*

15. Οἱ δὲ, νυκτός τε ἀπικ.) Cum praecedentibus ista non satis apte cohaerent: οἱ δὲ δὴ Πέρσαι τὸν πρότερον ἐωυτῶν γεόμενον στίβον τοῦτον φυλάσσοντες ἦσαν, καὶ οὕτω μόγεις εὖρον τὸν πόρον. Haec sequuntur accommodā, οἶα δὲ νυκτός τε ἀπικόμενοι, καὶ λελυμένης τῆς γεφύρας. Ex *Arch.* οἶαδὲ enotatum *Galeo*; alterum usus est *Herodotei*: vide ad II. 28. *VALCK.*

CAP. CXLI. 6. τῷ πρώτῳ κελεύματι) κελεύματι *Pass.* non insuetum. Redibit ex *Pass.* et *Ask.* lib. VII. 16. In *Dionis Cassii* libro L. pag. 51. ε. πολλὰ παρακελεύματα et πολλὰ κελεύματα. Christianis scriptoribus celeuma frequentari *Rosweidus* docet ad *Paullini Nolani Carm.* XVII. 109. p. 94. et *Munker.* ad *Hygini Fab.* XIV. fin. *WESS.*

CAP. CXLII. 3. ὡς ἐόντας Ἴωνας ἐλευθέρους) Vehementer aversos ἀνελευθέρους *Arch.* et *Vind.*; *Scythae* de *Ioniis*, et qua liberis et qua servis, sententiam ferunt. *Liberos*, *Herodot.* T. V. P. II.

habent censentque κακίστους τε καὶ ἀνανδροτάτους: mancipia vero, φιλοδέσποτα καὶ ἄδρηστα. Haec, meo quidem iudicio, verborum ordo modo legitime dirigatur, anxiam disputationem recusant. Gemina germana de iisdem Callicratidae opinio, quaerenti ποιοὶ ἄνδρες οἱ Ἴωνες, regerentis ἐλευθεροὶ μὲν κακοὶ, δούλοι δὲ ἀγαθοί, in *Plutarchi Lacon. Apophthegm.* p. 222. D. WESS.

3 seqq. ὡς ἴντας Ἴωνας ἐλευθέρους etc.) Codicis lectionem ἀνελευθέρους, inventam quoque *Vallae*, *Galeus* adprobat. Est qui participium in his, νομίζοντες, vel quidpiam simile, putet deesse: mihi non videtur a vulgatis secedendum: nomen Ἴωνας, e situ suo naturali studio distractum, fraudi fuit. Nihil his inerit obscuri hoc modo collocatis: τοῦτο μὲν Ἴωνας, ὡς ἴντας ἐλευθέρους, κακίστους - κρύνουσι εἶναι ἀπάντων ἀνδρ. τοῦτο δὲ, ὡς ἴντας δούλους (sive prout variata scribit structura, ὡς δούλων Ἰώνων τὸν λόγον ποιούμενοι,) ἀνδράποδα φιλοδέσποτά Φασι εἶναι καὶ ἄδρηστα μάλιστα. Servi fugitivi, δούλοι sunt δρηπῆται *Phocaeënsi Dionysio*, de Ionibus loquenti *Herod.* VI. 11. *Heris fideles et minime δραπῆται, sunt ἄδραστοι.* Ex *Herod.* sua hausit *Plutarchus* T. II. p. 174. E. ubi *Ioniae Tyrannos Ἰδαθύρτος* (*Ἰνδαθ. Herod.*) rex *Scytharum* διὰ τὴν πρὸς Δαρείον πίστιν ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα ἐκάλει. Vocem rariorem adhibuit *Dion Chrys.* in *Corinth.* p. 457. B. ab aevo usque *Daedali* neminem fuisse scribens statuarium, qui valuerit δρασμὸν ἐμποιεῖν τῷ χαλκῷ: paulo post εὐ γὰρ ἐπ' αὐτοῖς, αἶτ, εἰη χαλκὸς ἄδραστος. VALCK.

6. καὶ ἄδρηστα) *Plutarchi* rex *Idathyrsus*, seu, ut alibi scribit, *Idanthyrus*, ἀνδράποδα χρηστὰ καὶ ἄδραστα T. II. p. 174. E. ubi similis error Latina maculat, qui haec olim. *Dionis Chrysost.* χαλκὸς ἄδραστος *Or. Corinth.* p. 457. B. a *Casaub.* expeditur optime. WESS.

CAP. CXLIII. 4. Μεγάβαζον) Qui hic [et lib. V.] *Μεγάβαζος*, is in superioribus [III. 70. et 81 seq.] *Μεγάβυζος*, etiam *Eustathio Vallaeque*. Culpam, tametsi in vocis scriptura varietur, acceptam librariis fero. *Valla* lib. V. cap. 12. etc. moris sui tenax manet. WESS.

5 et seqq. ὡμικμήνου Δαρείου ῥοιὰς τρώγειν, etc.) De *Megabazo* (vel *Megabyzo*) dictum *Darii* per errorem transfulit in *Zopyrum* *Plutarchus* in *Apophthegm.* p. 173. A. vide ad finem libri III. notata. *Herodotea* paulo aliter expressit

Eustath. *Iliad.* β'. p. 182, 27. ubi Darius, Μεγαβύζους, εἶπεν, ἐθέλειν αὐτῷ τοσοῦτους εἶναι. De duplici Persici nominis apud Graecos scriptione *Ti.* egit *Hemsterh.* in *Luciani Timon.* pag. 134. VALCK.

CAP. CXLIV. 3 seqq. γενόμενος γὰρ ἐν Βυζαντίῳ etc.) Multo concinnius γενόμενος: [quam, quod *Gron.* e *Med.* adscivit, ἐρέμενος.] Adsolet quoque in talibus, ἱστορέων - - - ἐπύθετο. In tempore conditae *Chalcedonis* discrepat *Hesychius Miles. Rer. Constantinopol.* pag. 48. δέκα καὶ ἑννέα ἔτησιν ἔμ-προσθεν, XIX annis ante *Byzantium*. Nostri numeros *Eustathius* tuetur. Si *Straboni*, *Tacito*, et aliis creditur, coecos *Apollinis* oraculum *Chalcedonios* dixit, ob neglectam aptiorem in urbe fundanda regionem. Docte ad *Straboni.* lib. VII. p. 494. vir summus. [*Casaub.* ad pag. 320. suae ed.] Cives Καρχηδονίου lib. V. 26. et τὴν Καρχηδονίην supra c. 85. vidimus, quo et hic modo malle. Certum ex numis est veterumque testimoniis, valuisse hanc olim scriptionem. Lege adnotat. L. *Holstenii* ad Καρχηδών *Steph.* et *Sirmondi* in *Sidonii Carm.* II. p. 666. ed. Ven. WESS. — Adde quae ad *Polyb.* V. 39, 5. et ad *Athen.* III. 92. e. et VII. 320. a. notavimus. S.

CAP. CXLV. 4 seqq. ἐξαλασθέντες ὑπὸ Πελασγῶν, τῶν ἐκ Βραυρωνός etc.) A *Pelagis*, qui *Brauroniae Dianae* sacra celebrantes *Atticas* rapuerant mulieres, eieci *Lemno* quorundam *Argonautarum* posterī, (legerim in *Herod.* ἐκ τῶν τῆς Ἀργεῦς ἐπιβατέων παίδων παῖδες.) *Minyae* adeoque, narrantur hic in *Laconicam* venisse, certisque sub conditionibus in *Spartanam* recepti civitatem; atque horum uxoribus *Lacaenis* laudabilem tribuit *Herod.* in maritis servandis fraudem. *Minyas* *Lemno* exactos *Spartam* venisse narrat *Apollonius Rh.* IV. vs. 1759. Οἱ πρὶν μὲν ποτε δὴ Σιντιίδα Λῆμνον ἔβαιον· Λήμνου τ' ἐξελαβέντες ὑπ' ἀνδράσι Τυρσηνοῖσι Σπάρτην εἰσαφίκανον ἐφ' ἑττιοι. Illud etiam clarum muliebri facinus enarrans *Plutarch.* T. II. p. 247., nihil de *Minyis* tradens aut *Argonautarum* posteris, uxoribus illud imputat *Pelagorum* sive *Tyrrhenorum*, quos *Athenienses* exegissent *Imbro* *Lemnoque*. Sequutus eundem auctorem *Polyaenus* VII. c. 49., *Tyrrhenos* horumque commemorat uxores, quae *Lacaenae* certe verius dicerentur, quam *Tyrrhenides*, ut sane dicuntur ipsi quoque *Polyaeno* VIII.

cap. 71., quo sequutus *Herodotum*, Λακεδαιμονίων, αἱ θυγατέρες ἐγὼ μιν Μινύαις τοῖς ὑπὸ (lege ἀπὸ) τῶν Ἀργοναυτῶν γεγενῆσιν: docte notat ibi *Maasvic*. Quos *Herodotus* hic *Pelasgos*, eosdem *Tyrrhenos* vocant *Apollon*. *Rhod.* et *Plutarch.* l. c. et ubi tangit eandem historiam in *Quaest. Gr.* p. 296. b. Sed priori loco, quum primum *Τυρρηνῶν* meminisset τῶν Ἀἰώνων καὶ Ἰμβρον κατασχόντων. ἀρπασάντων δὲ Βραυρωνόθεν τὰς Ἀθηναίων γυναῖκας, tandem subiungit, ταῦτα ἔπραττον οἱ Πελασγοί. *Zenobius Cent. III. Prov. 85.*, Πελασγοὶ τινες τὴν Ἀἰώνον οἰκοῦντες ἦλθον ναυσὶν ἐς Βαίβρωνα (imo leg. Βραυρῶνα, pagum mari vicinum, ἀγγχάλον Βραυρῶνα dixit *Euphorion* in *Schol. ad Aristoph. Lys. vs. 646.*) τῆς Ἀττικῆς, καὶ τὰς γυναῖκας ἐκείθεν ἤρπασαν. Saepe *Pelasgos* Atticā leguntur insulisque exegisse Athenienses; quod multis narrat *Herod.* VI. c. 137. iidem illi nonnunquam dicuntur *Τυρρηνοί*, *Sophocli*, *Thucydidi*, aliisque: vide *I. Meursii Cecrop. cap. 5. P. Wess. ad Herod. p. 26. [ad lib. I. c. 57.] VALCK.*

7. ἰζόμενοι) In *Musis* ἰζόμενος raro se tutari potuit. Ἐζόμενος ἐπὶ τῷ ἱρῷ exhibent *Edd. cap. 85.* *Mss*ti frequenter, lib. II. 113. III. 64. IV. 165. Ita ludunt librarii. *WESS.* — Vide *Var. Lect.* II. 113, 14. III. 64, 4. 65, 8. IV. 165, 10. Ἐξῆσθαι videtur de singulis magis dici; ἔξῆσθαι de multitudine hominum sedes alicubi capientium. In ἔξοντο c. 146, 16. consentiunt omnes. *S.*

8. πῦρ ἀνέκαιον) Tutum hoc est et munitum ob καὶ πῦρ αἰθεῖν, quod deinceps, et *Homeri Odys. ἡ. 13.* Confer *D'Orvillium ad Charit. p. 633.* et haec *Heliodori Aeth. II. p. 96.* ἐτέρα κάλπην ἔφερε καὶ πυρὸν ἔκαιε: ubi *Codex Falkenb.* ex vero πῦρ ἀνέκαιε. [Cf. *Nostrum*, l. 202, 9.] At in similibus delinquitur saepe. *Strabonis* de his *Minyis* narratio, mirifice turbata, lib. VIII. p. 534. A. [p. 347. A.] auxilio (quod viri docti praeterviderunt) *Eustathii ad Homer. p. 880, 51. [p. 832, 1. ed. Bas.]* instaurari potest. *WESS.*

8. πῦρ ἢν ἔκαιον ex *Med.* dedit *Gronov.* pro πῦρ ἀνέκαιον. Hoc mea potius opinione hic servandum, et recte restitutum arbitror πῦρ ἀνακαίειν lib. VIII. cap. 19., pro πυρὴν. In his saepe variatum docebit *Clariss. D'Orvill.* in *Charit. pag. 633.* Ignem accendere, πῦρ ἀνακαίειν, infra dicitur hoc cap. πῦρ αἰθεῖν. πῦρ αἰθεῖν et πῦρ ἀναίθειν leguntur aliquoties apud Poetas Atticos; nusquam, quantum recordeo, πυρὸν

αἶθειν. Ut corripri posset syllaba, πυραλθειν scribitur in *Eurip.* Rheso vs. 78. Τίς γὰρ πυραλθῆι πρόφασις Ἀργείων στρατόν; sed in anapaestico versu 41. poni debuerat Πῦρ αἶθει στρατός Ἀργόλας, Ἐκτωρ: quorum loco dicitur vs. 95. Αἶθουσι πᾶσαν νύκτα λαμπάδας πυρός. Pro αἶθεσθαι, fulgere, more suo *Sophocles* scribit Αἶθειν Αἰ. vs. 285., ἡνίχ' ἔσπειροι λαμπτήρες οὐκ ἔτ' ἦθον: sed, si vera mea est divinatio, verbum iam ante sic adhibuerat *Aeschyl.* Choëph. vs. 534. Πολλοὶ δ' ἀνῆθον ἐκφυλωθέντες σκότῳ λαμπτήρες ἐν δόμοισι: ubi vulgatur ἀνῆλθον: alterum, ut puto, spectat in *Schol.* ἀνίλαμψαν. VALCK.

22. τῶν Τυνδαριδῶν ἢ ναυτιλῆ) Similiter factum illud *Minyis* adscribens *Valerius Maximus* lib. IV. c. 6. ext. 4. Quos, ait, Spartana civitas respectu *Tyndaridarum* - - - deductos inde (e Taygeto) legibus commodisque suis immiscuit: sed hoc tantum beneficium in iniuriam bene meritaе urbis, regnum affectantes, verterunt: quae de his expressa sunt *Herodoti*, οἱ Μινῶαι ἐξύβρισαν, τῆς τε βασιλείης μεταίτιοντες καὶ ἄλλα ποιῶντες οὐκ ὅσια. Tyrrhenos advenas, sive Pelasgos, cur iure donaverint civitatis, probabilem magis reddunt rationem *Plutarch.* T. II. p. 247. A. et *Polyaen.* VII. 49. De Spartiatis *Herodotus*, δεξάμενοι, inquit, τοὺς Μινῶας, γῆς τε μετίδοσαν καὶ ἐς Φυλὰς διεδόσαντο. Postremum illud de receptis in civitatem [lin. 24.] dignum est observatu. Plataeenses, in Atticam receptos, καταλείμει εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς Φυλὰς, in demos et in certas tribus referre, psephisma iubet apud *Demosth.* pag. 741. Attigit istam non sane protritam antiquitatis Graecae partem *T. Hemsterhuis* (is enim latet sub literis I. E.) in *Miscell. Obs.* VII. p. 325. et ad *Aristoph.* *Plut.* p. 368. *Cicero* pro C. Balbo c. XII. Vidi egomet nonnullos - - - nostros cives Athenis in numero iudicum atque *Areopagitarum*, certa tribu, certo numero. Suspicio a librario vocem numero male repetitam e proximis, et *Ciceronem* scripsisse: certa tribu, certo demo. Hinc finis *Epist.* 46. *Philostrati* explicandus est. VALCK.

CAP. CXLVI. 4. κατέβαλον ἐς ἐρκτῆν) In proximam nempe noctem custodiendos, qua de illis supplicium sumeretur; hunc enim in finem subdit ista *Herod.* κτείνουσι δὲ τοὺς ἀν κτείνωσι Λακεδαιμόνιοι νυκτός, μετ' ἡμέρην δὲ οὐδένα: conf. huius insistens vestigiis *Valer. Max.* p. 387. Morem tangunt *N. Cragius* de Rep. Lac. pag. 457. et *I. Meurs.* Misc.

Lac. p. 139. Diutius Tyrrenos in vinculis custodivisse dicuntur Plutarcho T. II. pag. 247. *ἑκτεῦντες ἐλεῖν σαφῆσι καὶ βεβαίοις ἐλέγχοις*, atque interea temporis uxores ipsorum Spartanæ carceris exorasse custodes, ut sibi liceret ingressis morituros alloqui : *πολλαῖς ἡμερίαις καὶ δέησιν παρήθησαν ὑπὸ τῶν φυλάκων ἔσθαι ἀσπάζεσθαι καὶ προσιπεῖν τοὺς ἄνδρας* : hinc Polyænum recte corrigit Casaub. p. 689. Apud Herod. mulieres in carcerem dicuntur intromisisse custodes, οὐδένα δόλον δοκίοντες ἐξ αὐτῶν ἔσθαι. [lin. 11.] Sic Valla legit in suo Cod. et e Med. optime reposuit Gronov. In enarrando dolo cum Herodoto conspirant Plutarch. Polyæn. et Valerius Max. qui non absurde addidit ista : *per simulationem doloris velatis capitibus eos abire passi sunt*, nempe custodes carceris viros velatis capitibus, vestibus indutos muliebribus, quos et ἀπέναι περικαλυφμένους scribunt Plutarch. et Polyæn. Perperam itaque vulgatur apud Valer. eos abire passæ sunt. VALCK.

9. *ἐς δ' ἐλθεῖν τε*) Gronovii explicatio aliis fortasse placebit. Equidem *ἰσελθεῖν τε* praeferrem, nisi si *ἐς ἄν' ἐλθεῖν*, Ionum more, quo de supra c. 60.; ἔσω in marg. Stephani huc tendit. WESS. — Stephani ἔσω videtur ex ipsius coniectura margini adscriptum, quum ἐσδ' in aliquo codice reperisset. *ἐς δ'*, cum Gronovii interpretatione, eo usque ut intrarent, alienum est ab hoc loco, quoniam deinde demum ait Scriptor, *οἱ δὲ σφεας παρήκην*. S.

11. οὐδένα δόλον Med. et sequaces pulcre, coniectaratque Galeus. Tot tamen schedarum λόγον, tantaque consensione propagatum, ducere ad λόχον insidias videtur. Elegans ea Cl. de Pauw suspicio. WESS. — At vocabulum λόχος, quod homines significat in insidiis locatos, non videtur huius esse loci. S.

16. *ἐς τὸ Τηόγετον*) Nihil in his contra usum. Admonuit Steph. [Byz.] montem Laconicæ triplici genere poni. τὸ Τηόγετον iterum cap. 148., Strabo lib. VIII. pag. 557. c. [p. 362. extr. ed. Cas.] et Pausan. III. 20. In Plutarcho T. II. p. 247. c. τὰ Ταύγετα, et. qui eadem memorat, Polyæno Strateg. lib. VII. 49. Hinc Taygeta, Laconices, ap. Vibium Sequestr., frustra sollicitante Barthio. Iunge N. Heinsium in Claudiani sec. Consulat. Stilicon. vs. 259. Atque hæc, ne qui in posterum offendantur. WESS.

CAP. CXLVII. 1. Θήρας ὁ Αὐτεσίωνος) Quando saepe Nostro concinit in *Therae* genere tradendo *Pausanias*, in huius lib. III. [cap. 1.] p. 205., pro Θήρα τῷ ἀπὸ Ἴωτος restitui debuerat Θήρα τῷ Αὐτεσίωνος. *Palmerii* correctio *Kuhnio* venit in mentem ad p. 245. Ad *Herodoti* sententiam eidem *Pausaniae*, IV. [cap. 3.] p. 285. *Theras* fuisse dicitur τὸ ἀνέκαθεν Θηβαῖός τε, καὶ ἀπόγονος πέμπτος Πολυνείκους: atque adeo *Callimacho* ἕκτον γένος *Οἰδιπόδαο*, *Hymn. in Apoll.* vs. 74. **VALCK.**

[3. ἔστειλλε ἐς ἀποικίην) „ἔστειλλε, subauditur ἐαυτόν: „sic etiam cap. 148. Alius dixisset ἐπέλλετο.“ **REISKE.** — Sic haud raro etiam apud *Tragicos* στέλλειν, pro στέλλεσθαι, iter parare, proficisci. Possis vero etiam, ut c. 148, 2. sic et hoc loco, intelligere ἔστειλλε λαὸν ἐς ἀποικίην: sed tragicorum exemplis, quae offert *Brunkii* Index *Sophocleus*, et *Schneideri* Lexicon criticum, satis firmata prior interpretatio. Alias dux coloniae dicitur ἀποικίην στέλλειν, ἀποικίαν ἀγειν: coloni vero ἐς ἀποικίην στέλλεσθαι vel σταλῆναι, ut c. 159, 5. **S.**]

13. Μεμβλιάρειω) Secundus casus est, qualis *Bérreio* IV. 160. *Κρείσσει* VIII. 122. *Κλεομβρότει* V. 32. *Δημοκρίτει* saepius in *Hippocratis* epistola. Critici ad *Pindari* *Pyth. Od.* IV. [vs. 88.] μετὰ Μεμβριάρειω (quomodo post pauca [c. 148, 10.] *Arch.*) τοῦ Κάδμου συνεξομήσαντος: cui scriptioni primas dat *S. Bochartus*, ut *Phoenicum* e lingua commodior esset originationis, de *Phoen. Colon. lib. I.* 15. ubi conpluscita de *Therae* coloniis. Quae proxime posita sunt, clarissime expressit, *Nostri* saepe aemulus, *Callimachus* apud *Stradon.* lib. VIII. p. 554. A. et XVII. p. 1194. B. [p. 374. B. et 837. B. ed. Cas.] nec non *Apollon. Rhod.* IV. 1763. **WESS.**

19. τῶν ἰωντοῦ συγγενέων Μεμβλιάρειον) Quem alii sic vocant, *Μεμβλιάρεια* dixisse videtur *Herodotus*. Non illum *Cadmi* συγγενέα *Pausanias* III. [c. 1.] p. 206. sed *Phoenicem* de plebe fuisse scribit, ἄνδρα τοῦ δήμου, atque *Isthac* de causa sibi persuasisse *Theram*, quod et evenit, futurum, ut *Memblari* posteris *Callistes* insulae sibi facile cederent imperium. **VALCK.**

CAP. CXLVIII. 1-3. Ἐπὶ τοὺτους δὴ ἂν ὁ Θήρας, λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων, ἔστειλλε, συνοικίῃσιν αὐτοῖσι) *Dedi* schedis mutandi arbitrium: alioquin prius ἐπὶ τοῖς non damnabile. *Iisdem συνοικίῃσιν*, sine quo oratio hia-

bat, debetur. Geminum c. 159. *χρήσασα ἡ Πυθὴ πλείειν, συνοικήσοντας Κυρηναίους Λιβύην* ex Msstis. WESS. — Ubi *Theras profectus* dicitur *συνοικήσων τούτοις*, et *λαὸν ἔχων ἀπὸ τῶν Φυλίων*, tribuum numerus, olim verisimiliter adiectus, determinari non poterit: sed scribendum puto *συνοικήσων*: nam, ante octo generationes cum Membliare a Cadmo relictis, hi tum insulam iam *συνώκισαν*. VALCK. — Commodius utique est *Ἐπὶ τούτους*, *Ad hos*, quam *Ἐπὶ τούτοις*, quod sonat *Adversus*, *Contra hos*: non enim contra illos profectum esse, mox diserte declarat Scriptor. ἀπὸ Φυλίων idem valet ac si dixisset ἀπὸ ἀστῶν vel πολυπτείων, e civium Spartanorum numero; quemadmodum ipse Valck. ad c. 145. 24. adnotavit, ἐς Φυλάς διεδάσαντο intelligendum de receptis in civitatem: quare nil opus est, ut *numerum tribuum* h. l. olim adiectum fuisse statuamus. Ferri utique *συνοικήσων* potuit, quod nos etiam, a Wess. primum receptum, tenuimus. Sed verbum *συνοικεῖν* non nisi de coniugibus fere usurpat Noster: et VII. 73, 4. ubi de populie una habitantibus alii libri *συνώκουν* dabant, alii *συνώκησαν*, ibidem ipse Wess. cum aliis *σύννοικοι ἦσαν* vel *ἔσαν* probavit. Nec vero video, cur h. l. *hiatura* statuatur oratio, si *συνοικήσων* teneretur, quum e proximo intelligi possit τὸν λαὸν *συνοικήσων*. cf. ad c. 147, 3. notata. Denique nulla urget necessitas, ut (quod Valck. statuere videtur) *συνοικίζειν* non nisi de primis coloniae conditoribus dici posse arbitremur: quin potius percommode, ac fortasse etiam commodius, poterit id verbum de his etiam usurpari qui *novis colonis urbem* aut regionem quampiam frequentant. S.

10. οὗ τι [perperam ᾧ τι ms. F.] πάντας ἄγων τοὺς Μινύας) *Minyas istos, τοὺς ἐκβληθέντας ὑπὸ Πελασγῶν* (sic leg. pro *Πελασγοῦ*) *ἐκ Λήμνου*, cum Lacedaemoniis colonos in insulam Callisten duxisse Theram narrat Pausan. VII. [c. 2.] p. 524. De iisdem *Apollon. Rhod. IV. 1761. ἐκ δὲ λιπόντας Σπάρτην Αὐτεσίωνος εἰς παῖς ἤγαγε Θήρας Καλλίστην ἐπὶ νῆσον*. Qui *Minyis Pelasgos* sive *Tyrrhenos* substituit *Plutarch. T. II. p. 247. d. p. 296. b.* hos veluti coloniam Lacedaemoniorum e Laconica deducit in insulas Melum et Cretam; dicuntur ibi *Πόλλιν ἡγεμόνα καὶ ἀδελφὸν καὶ Κραταΐδα Λακεδαιμονίους λαβόντες*: quae, certo mendosa, fortasse non male sic legerentur, καὶ τὸν ἀδελφὸν Καλλικρατίδαν. Secundum

Herodotum, Minyae plerique, manentes in Peloponneso, ἱερὰ ποταμῶ [lin. 12.] ἐς τοὺς Παρωριάτας καὶ Κανίκωνας: quibus antiquis incolis τῆς Τριφυλίας eiectis sex in ista parte Peloponnesi dicuntur urbes condidisse, [lin. 15.] Λέπρεον, Μάκιστον, Φρίξας, Πύργον, Ἑπίον, Νούδιον: sic cetera videntur nomina integranda, partim iam emendata Clar. Wesseling. ad Diodor. [lib. XIV. c. 17.] T. I. p. 653. qui, mihi nuspiam inventum, postremum etiam illuminabit. Περὶ τῶν ἐν Τριφυλίᾳ Κανικόνων egit Strabo VIII. p. 531. [p. 345. ed. Cas.] cui p. 532. c. [p. 346. B.] Παρωριάται tenuisse traduntur olim montanam Triphyliae regionem περὶ τὸ Λέπρεον καὶ τὸ Μάκιστον. Hi Ionice Herodoto sunt Παρωρηῆται VIII. c. 73. Cur ibi fuisse dicantur origine Lemnii, hic narrata manifestant. VALCK. — Cur Παρωριάτας non absurde dare Arch. dixerit Wess. in Var. Lect., non magis equidem exputare possum, quam quid sit quod etiam Valck. in proxima adnotatione constanter Παρωριάτας scripserit: quandoquidem et origo nominis, et constans aliorum auctorum usus, et apud Herodotum editionum omnium et mssorum (uno Arch. excepto) consensus, Παρωριάτας aut ionico idiomate Παρωρηῆτας requirit. Operarum puto incuria turbas istas peperit. S.

15. Μάκιστον, Φρίξας) Sic oportuit. Prius habet Val-
la, quorsum codicis Arch. Κάκιστον aurigatur: nam Μάκιστον, quod Galeus excitavit, non ita scriptum. Μάκιστον τῆς Τριφυλίας Strabo lib. X. p. 687. A. [p. 447. D.] et Steph. Byz. ubi bene Holstenius. Φρίξας Pass. cum Stephani margine constabit, Φρίξα constanter Polybio lib. IV. 77. et 80. Xenophonti atque aliis. Ἑπίον, [lin. 16.] sive Arch. Ἑπίον, itidem Polybius: quo tamen in oppidi nomine turpis apud plures discordia. Verum in his occupabar olim ad Diodor. lib. XIV. 17. Νούδιον prorsus ignorans. Sunt Triphyliae quidem oppida, quae scripturam non longe deflectunt; electio anceps et difficilis. WESS. — Quum Φρίξας (acuto tono) casu in ed. Wess. irrepisset, inde eadem scriptura in posteriores editiones atque in nostram propagata est. Rectius Φρίξας penacutè scribetur, quod et ipse Wess. voluisse videtur. De alterius oppidi nomine, quod Ἑπίον h. l. aut Ἑπίον scribitur, conf. Var. Lect. apud Polyb. IV. 77, 9. et 80, 13. et quae ad priorem Polybii locum olim

notavimus; ubi quidem tunc praeterierat me *Wesselingii* ad *Diodorum* Adnotatio. Verum oppidi nomen Ἡπειον esse censuit *Vir doctissimus cum Holstenio. S.*

CAP. CXLIX. 3. εἰν ἐν λύκοις) Memorabile illud *Christi Nostri* ὡς πρόβατα ἐν μίσῳ λύκων cum *Herodoteis* prudenter contendunt praeclari viri, *S. Bochartus Hieroz.* lib. II. c. 43. p. 438. *Raphelius*, et *Wetstenius* ad *Matth. Evang.* c. x. 16. *Oiolyci*, *Therae F. patris Aegei*, conmeminit *Pausanias* lib. III. 15. p. 245. *WESS.*

4. καὶ ὡς τὸ ὄνομα τοῦτο ἐπεκράτησε) Non male *Valla* Scriptoris sui mentem expresserat: et id nomen alteri praevaluit. *Machon* apud *Athen.* XIII. p. 578. ε. Μᾶλλον τὸ πάρεργον ἐπεκράτησ' ἢ τοῦνομα, de muliere, quae vulgo *Μανία* nuncupabatur, infans olim nomine proprio dicta *Μέλιντα*. Idem in centenis obtinuit, ut nomini cognomen praevaluerit. *Plato* proprio nomine dictus fuerat *Aristocles*; *Tyrtamo Theophrasti* nomen tribuit *Aristoteles*, quod et, altero propemodum oblitterato, evaluit, ἐπεκράτησε: *Diog. Laërt.* III. 4. V. 38. ibique *Aeg. Menag.* Quem pater velut εἰν ἐν λύκοις reliquerat, *Therae* filium, *Οιόλυκον* bis terve adpellat *Pausan.* III. p. 245. IV. [c. 7.] p. 296. ubi *Lacedaemonius Euryleon* antiqua dicitur origine *Thebanus* a *Cadmo*, *Αἰγίως τοῦ Οἰόλυκου τοῦ Θήρα τοῦ Αὐττεσίανος ἀπέγονος πέμπτος.* *VALCK.*

8. ἰδρύσαντο) *Vallae* Latina, *Ex hac tribu viri* - - extruxerunt, coniecturae *Cl. de Pauw* materiem dederunt, οἱ δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἄνδρες - - ἰδρύσαντο, admodum labanti et omni tibicine defectae. Itaque in Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη inclinavit; cui accedere possem, si per *Codices* liceret. Ut nunc sese verba dant, ἰδρύσαντο de *Lacedaemoniis*, qui fanum tribui *Aegidae*, (cuius illustris in *Pindari Od. IV. Pythion.* memoria,) excitarint, accipiendum cum *Reiskio*. Excitarunt autem, quod *Aegidarum* stirps *Furiis Laii* et *Oedipodis* inminui et succidi putaretur. Τῶν δὲ Ἑρινυῶν τῶν Λαίου καὶ Οἰδίποδος μὴνιμα alia in re apud *Pausaniam* lib. IX. 5. p. 723. *WESS.*

8 seqq. ἰδρύσαντο ἐκ Θεοπροπίου etc.) Ἰδρυτο vel ἰδρύνθη si *Codex* exhiberet scriptus, mihi aptius in hac sede videretur; et σφί ἔμειναν, quam ὑπέμειναν. Τοῖσι δὲ ἐν τῇ Φυλῇ ταύτῃ ἀνδράσι (ὃν γὰρ σφί ἔμειναν τὰ τέκνα) ἰδρύνθη ἐκ Θεοπροπίου Ἑριν-

τῶν τῶν Λαίου τε καὶ Οἰδιπόδεω ἱρόν* καὶ μετὰ τοῦτο σφί ἐμείνει.
A viris ex hac tribu, quum liberi ipsorum in vita non manerent, oraculo monitis delubrum fuit dedicatum Dirarum Laii atque Oedipi; hoc postquam fecissent, ipsorum liberi manebant in vivis, neque adeo pueri πρὸ ὧρας rapiebantur. Ἰδρύσθαι hac adhibetur structura quum alibi, tum bis lib. II. c. 44. ὁκείσος χρόνος εἴη ἐξ οὗ σφί τὸ ἱρόν ἰδρύται. In his dirae, quibus Aegidarum progenitor Oedipus, Furiis agitatus, filios suos devovit, a Thera quodammodo renovatae, filium se dicente καταλείπειν ὅν ἐν λύκοισι, dicuntur Oedipodis Ἐγιννύες. Laium quoque dirae dederant praecipitem, quibus illum Pelops devoverat ob raptum Chrysippum. Ἐγιννύς Oedipi diras vocant Tragici, Aeschylus Theb. vs. 70. Sophocles Oed. in Col. 1294. [vs. 1454. ed. Br.] Euripides Phoen. 627. VALCK.

[Nec sollicitari verbum ἰδρύσαντο, recte habens, debuit: nec vero Lacedaemonii (ut *Wess.* interpretatur) communi civitatis nomine fanum illud tribui Aegidae excitarunt: sed ipsi tribules huius tribus, quoniam liberi eorum in vita non manebant, sui caussa (haec vis est verbi medii) fanum illud Diris Laii et Oedipodis dicatum extruxerunt, quo illas placarent, quibus calamitatem eam acceptam ferebant. Hoc ipsum suo loquendi more Scriptor noster diserte et perspicue declarat. Est enim hic usitata illa Nostro ἀνακολουθία et hyperbaton, et familiaris particulae γάρ usus, de quo ad I. 24, 17. dictum est, et quem iam saepius deinde observavimus. Quae loquendi forma paullo minus fortasse offensionis habuerit, si post ἀνδράσι comma delcatur. Valet autem τοῖσι δὲ --- ἀνδράσι οὐ γὰρ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν, idem ac si dixisset, ὅτι δὲ (vel ἐπεὶ δὲ δὲ) τοῖσι --- ἀνδράσι οὐκ ὑπέμειναν τὰ τέκνα, ἰδρύσαντο --- ἱρόν. Recte idem Reiskius, cui alteram istam interpretationem *Wesselingius* tribuit, in editis Animadverss. monuit, similem huic loco esse illum, qui eodem hoc libro cap. 200, 4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν τὸ πληθὺς μεταίτιον, οὐκ ἰδέοντο τοὺς λόγους. Adde I. 114, 9 seqq. ubi εἰς δὴ (sive ibi εἰς δὲ malueris) τούτων τῶν παιδίων --- οὐ γὰρ δὴ ἐπείχετο τὸ προσταχθέν ἐκ τοῦ Κύρου, ἐκέλευε αὐτὸν τοὺς ἄλλους παῖδας διαλαβεῖν. Immo vero haud admodum dissimile est quod in eiusdem huius capitis, in quo versamur, initio legitur: Ὁ δὲ παῖς, οὐ γὰρ ἔφη οἱ συμπλεύσεσθαι, τοιγαρὶν ἔφη αὐτὸν καταλείπειν etc. S.]

[9 seq. Si sana atque integra esse statuas ista, quae vulgo et in editis et in scriptis omnibus hic leguntur: καὶ μετὰ τοῦτο ὑπέμεινε τὸν τόπον καὶ ἐν Θήρῃ etc. sententia haec erit: et postea mansit idem hoc (nescio utrum templum, an malum) etiam in Thera etc. Sed persuasum equidem habui, et adfectum esse locum, et tali quodam modo curari debuisse, quo a nobis (praeunte Reiskio in Animadversa. editis) factum. Eamdem Reiskii emendationem ex Miscellan. Lips. nov. T. VIII. p. 111. laudavit Larcher, et in gallica Herodoti versione expressit. S.]

CAP. CL. 6. εἰποντο δὲ οἱ καὶ οἱ ἄλλοι) Delendum est secundum illud οἱ. Scripserat suo more: εἰποντο δὲ οἱ καὶ ἄλλοι τῶν πολιητέων, καὶ δὴ καὶ Βάττος ὁ Πολυμήστου, ἐὼν γένος Εὐφημίδης τῶν Μινυέων. In his mirum est quantum a vero Valla aberrarit; sed illud magis etiam mirandum, a Palmerio repertam veritatem a Gronovio tamen fuisse repudiatam. Nobilis fertur inprimis inter Iasonis socios Minyas, in Euphemus, de quo praeter ill. Spanhem. in Callim. Hymn. in Apoll. vs. 75. cel. Burmannus egit in Argonaut. Catal. Huius compressu gravida puella Lemnia Batti pepererat progenitorem: erat itaque Battus γένος Εὐφημίδης [lin. 7.] τῶν Μινυέων, e posteris vel genere Euphemi, unius e Minyis. Εὐθυμίδης hic olim vulgabatur; Εὐθυμίδης prodiit e Med. Εὐφημίδης ex Arch. dederat Galeus: haec verae proxima scriptio; veram coniectura Palmer. fuerat adsequutus in Exercit. p. 23. Sicuti saepe patronymica facta sunt propria, in vera historia Graeca veteri et recentiori memorantur Euthymidas, et Euphemidas vel Euphamidas. Restituendum hoc nomen in Schol. ad Aristoph. Eq. vs. 791. Εὐφαιμίδας Ἀριστωνύμου, pro Σισυφαιμίδας Ἀριστοδήμου, ex Thucyd. IV. c. 119. ubi nomen Ἐρυξιδάδα convertendum est in Ἐρυξιδάδα: idem vitium Spartiatæ nomen corrumpit in Aeliano de Nat. An. XI. 19. Παντελίδας verum nomen fuit, non Παντείδας: noti sunt Lacones Pasitelidas, Epitelidas, Eutelidas. Sed Corinthium Euphamidam in Thucyd. V. 55. praebent septem minimum Mssti: cur itaque forma non Graeca Ἐφαιμίδας in Thucydide fuit relicta? VALCK.

7. Εὐθυμίδης) Elegantem veramque Palmerii correctionem Εὐφημίδης, Ed. Simsonius Chron. An. 3389. antevertit, laudavitque meritisime Bouherius Diss. Herod. c. 12.

Pindarus Battidas, Euphemi posteros, laudibus ferens, locuples suasor auctorque. Τόθι γάρ, Cyrenis, γένος Εὐφάμου Φυτεύειν, λοιπὸν αἰεὶ τέλλεται, Od. IV. Pyth. prope finem. [vs. 455. seq. ed. Heyn.] Quamquam autem nihil in hoc genere liquidius, relinquere pravum debeo, sine haesitatione instauraturus, modo Εὐφημηδης, sicuti Galeus ostentavit, in schedis Arch. foret: at secus habet. WESS. — At ea quidem cautio nimia profecto: scripturam, quam liquido veram agnoscas, non audere in locum haud dubie pravae substituere; praesertim ubi, quam pronus fuerit librariorum lapsus, satis constabat. Taceo vocalium η, ι, υ, confusionem. Literas Φ et Θ et alibi temere a librarianis inter se permutatas observavimus, et haud multo ante, cap. 148, 15. ubi ex Φρίξας, Θρίξας fecerant. Sic apud Polyb. XV. 34, 6. εὐφύστατον ab ingenti scribarum numero in εὐθύστατον vidimus detortum. Mitto reliqua: conf. quae ad Herod. II. 44, 6. notavimus, et quae ab eodem ipso doctissimo Wesselingio ad II. 48, 7. adscripta sunt. S.

9. χρεωμένῳ -- - περὶ ἄλλων, χρᾶ ἢ Πυθίῃ) Hoc illi saepe in more. Exempla Valckenarius conduxit ad Tragici Phoeniss. p. 678. Illud Grini καὶ βαρὺς αἰεῖσθαι [lin. 11.] senii inconmoda, quibus difficulter erigebatur, explicat. Ἀεῖσθαι, ἄνω αἰεῖσθαι Hesychio ex Sophoclis Trachin. vs. 220. cui senex χερὼν βαρὺς in scriptis Codd. Oed. Colon. vs. 926. et γόσῳ βαρὺς Trach. vs. 239. WESS. — Possis αἰεῖσθαι interpretari loco me movere, quemadmodum αἰεθέντες IX. 52, 5. idem valet ac κινήθεντες, coll. vs. 7. S.

CAP. CLI. 1. οὐκ ὕε τὴν Θήρην) Hoc sanequam insolens. Aliis etiam usitato more scribi potuit οὐκ ὕε, non pluebat; in insula nempe Thera: hanc enim designatam fuisse vicina satis manifestassent, ὁ Ζεὺς vel ὁ Θεὸς ὕειν vulgo dicebatur etiam Herodoto; ὕει simpliciter etiam ponitur, pluit: εἰ ὕε, c. 185. huius libri. Fortassis ut alibi ὁ Θεός, hic quoque lectori relinquitur supplendum. Saepius ὁ Θεός vel ὁ Ζεὺς dicitur ὕσαι χρυσόν, τέφραν, ut λίθοις, βατράχοις. Utrumque etiam Latinis: lapidibus pluit; et pluit carnem vel sanguinem. Priori ratione hic οὐκ ὕε ὁ Θεὸς τὴν Θήρην significaret, Theram pluvia non irrigavit: atque ita semel Pausaniam loquutum memini lib. II. [c. 29.] p. 179. αὐχμός τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ χρόνον ἐπίεζε, καὶ οὔτε τὴν ἐκτὸς Ἰσθμοῦ

χώραν, οὔτε Πιλαπονησίοις ὕσαν δ' θεός. Idem ille Herodotei forte loci recordabatur p. 186. novem annorum siccitatem memorans, quae Troezenios adflixerit. VALCK. — De subintelligendo nomine δ' θεός vide ad c. 28, 13. notata: et locis ibi citatis adde Herod. II. 13, 19. Tum, quod ad verbi ὕειν constructionem cum accusativo casu adtinet: qua ratione dicitur ἡ χώρα ὕεται, II. 13, 15. IV. 50, 9. eadem etiam ratione dici poterat δ' θεός ὕειν τὴν χώραν. S.

4. κακοῦ οὐδὲν ἦν σφι μῆχος) H. Stephano μῆκος debetur, id sero in recensione Voc. Herodoti corrigenti. Euripid. Androm. vs. 535. τί δ' ἐγὼ κακῶν μῆχος ἐξανύταιμ' ἄν. Tale et Aeschyli Suppl. 743. μῆχος δ' οὐδὲν ἐν μέσῳ χρένω. Nam μῆκος, quod Stanleio explicare et tueri visum, non respondet satis puellarum timori. WESS. — Perperam etiam μῆκος vulgatur in Aeschyli Agam. vs. 2. ubi vox Homerea μῆχος, vel Aeschyli μῆχαρ, quod et Stanleius suspicabatur, sine controversia restitui debet. Theocritea Eid. II. 95. χαλεπᾶς νόσω εὐρέ τι μῆχος, haud sane felicissimus Poëtarum interpres Iac. Palmerius sollicitabat legendo, εὐρέ τι μ' ἄκος. Herod. II. c. 181. τοῦτο γάρ οἱ κακοῦ εἶναι μῆχος. Conf. Eurip. Androm. 536. VALCK.

9. ἀπενειχθεὶς ἀπικέσθαι ἐς) Arch. ἀπαγίσθαι speciem habet allicientem, solidi nihil. Insulam sive tu Πλατίαν scripseris, seu Πλάταιαν, minimi referet. Stephanus Byz. utrumque edit. Scylaci Πλάταια. Infra c. 156. et 169. idem, qui hic, in msstis dissensus. WESS.

15. σιτίᾳ καταλιπ. ὅσον δύο μηνῶν) ὅσων δὴ μηνῶν, quod praebent cod. Med. et Vallae, reponerem. VALCK. — Vitiosam veterem scripturam h. l. in contextu reliquerat Gronovius, sero demum in Notis professus se, ut alibi, sic et hic codicis sui auctoritatem colere debuisse. S.

CAP. CLII. 10. τὸ δ' ἐμπόριον τοῦτο ἦν ἀκήρατον) Ἀκείρατον offert Galeus ex Arch. intentatum. Ἀκείρατον est apud Herod. p. 384, 11. [VII. 9, 42.] Hoc si plerique darent Codd. alteri non postponerem. Emporium Graecis usque in hoc tempus intactum, solis ante Phoenicibus notum mercatoribus, Graecis intentatum dixerit noster, ut puto, potius ἀκείρατον, quam ἀκήρατον. Ἀκήρατον tamen etiam purum vocat, et intaminatum; quo usu vox Platoni praesertim et philosophia frequentatur aequae ac ἀκέραιον: quae

duo permutat et in eadem locutione Eurip. Or. vs. 574. et Helen. vs. 48. De urbibus etiam et regionibus adhibetur integris sive nondum hostili ferro violatis: Herod. ἀνέκραιον τὴν πόλιν, III. 146. Thucyd. II. 18. Xenoph. Κυρ. Παιδ. VI. p. 96, 4. VALCK.

17. περίξ δὲ αὐτοῦ) Postulat hoc schedarum concors editum, patiturque usus. Adi sis *Portum*, et cap. 15. [ubi vide quae a Valck. et a nobis ad lin. 18 et seq. adnotata sunt.] Accessit crateris picturae ex schedis pronomen, [lin. 18. κεφαλαί οἱ πρόκροστοί εἰσι.] quo gryphum capita prominentia clarius signantur. Confer Eustath. in Hom. p. 903, 5. WESS. — Pronomine οἱ, (i. e. αὐτῶ) quod ex Arch. et Vind. receperat Wess., carere utique potueramus: satis enim erat περί αὐτοῦ. Sed, quoniam passim et alibi per abundantiam adiectum illum dativum vidimus, (Adn. ad I. 86, 28 seq.) facile patiar si quis loco suo repositum voluerit. Apud Eustath. loco ab eodem Wess. citato (qui est p. 862. ed. Bas. ad Iliad. μ'. 258.) nihil aliud, quod huc utcumque faciat, reperio, nisi quod ait, κρόσαι - - εἶον κέσαι καὶ κεφαλαί. Insequente quidem pag. 863. med. adfert idem illa ex Athenaeo verba, (I. 30. a.) πρόκροστοι φερόμενοι ἐπὶ τὸν κίνδυνον: quae, pro significato paullo ante prolato vocabuli κρόσαι, intelligere potueras praecipites in periculum; (vel, in pugnam ruebant;) sed aliter ille, et quidem variis modis interpretari conatur, βαθμηδόν, κλιμακῶδόν, κατὰ σίχας, κατὰ ἐπαλληλίδαν, εὐτάκτως. Alibi idem Eustathius (ad Iliad. ξ'. 35. p. 949, 24. ed. Bas. p. 965. ed. Rom.) adfert ex Herodot. VII. 188, 6. naves quae πρόκροστοι ὀρμίσοντο ἐς πόντον, quas praeunte fere ipso Herodoto ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, ἀντιπάρους, interpretatur; hunc vero, in quo versamur, Scriptoris nostri locum nusquam, quod sciam, attingit. Mihi, fateor, quidnam potissimum hoc vocabulo significatum voluerit Herodotus, haud satis liquet. Altero loco, VII. 188. hariolando interpretatus sum naves rostris in mare spectantes, et octo deinceps ordinibus in quin-
cuncem locatas: et sic ibi fortasse non male. Sed, quod hoc item loco gryphum capite in quin-
cuncem disposita scripsi, id vereor ut eruditissimè adprobaturus. Fortasse satis fuerat gryphum capita prominentia cum Wess. interpretari. Vallae versionem, quam tenuerant fere Herodoti

editores, *gryphum capitibus in circuitu altrinsecus obversis*, his gallicis reddidit *Larcher, des têtes de gryphons, l'une vis-à-vis de l'autre. S.*

22. συνεκρίθησαν) Miror cur dubio vacuum συνεκρίθησαν a Gronovio non fuerit in contextum receptum. VALCK.

Ibid. Φιλίαι μεγάλαι συνεκρίθησαν) Belle Gronovius. [scilicet qui in Notis scripturam hanc commendavit.] Putes hoc Epicharmi apud Plutarch. T. II. p. 110. Α. pugnare, συνεκρίθη, καὶ διεκρίθη καὶ ἀπῆλθιν, ὅθεν ἦλθεν, πάλιν: at hoc aliud est, ex Philosophiae adytis sumtum. In coalitis et consociatis artissime animis illud valet. Scriptor incertus Stobaei Serm. XXVIII. p. 197. δοκίοντός γε δὴ, ὡς τὰ πρὸς ἐωυτὸν ἀρτίως ἐν Φιλίᾳ συγκεκρίσθαι. Philostratus Vit. Soph. II. 2. p. 566. τοῖς γούν ἀμφὶ τὸν Δημόστρατον οὕτω συνεκρίερατο, ὡς etc. Talium apud alios magna merx. WESS. — Nonnulla huc spectantia collegit Porson ad Eurip. Med. vs. 136. S.

CAP. CLIV. 4. ἔστι τῆς Κρήτης Ἀξὸς πόλις) Stephanus Byz. Ἀξὸς πόλις Κρήτης, ὡς Ἡρόδοτος ἐν τετάρτῃ. Docti interpretes Ethniconographo errorem, quo ὁ Ἀξὸς fecerit ex Ὁαξὸς, inputant, ipsimet aberrantes. Humanus Meursius Cretae suae lib. I. 8. verbo hominem defendit, Ἀξὸς hic fuisse olim decernens; cuius quidem suspicionem mssti egregie tuentur. Cretenses ἄξους suo vocabant sermone κρημνάδες τόπους, loca praerupta, qui Graecorum aliis ἀγμοὶ, Stephano in Ὁαξὸς teste. Urbi ergo nomen ab indole situs et positurae. Sit-ne vero Ἀξὸς, Ὁαξὸς et Σαξὸς, quorum ΣΑΞΙΩΝ superant numi, eadem urbs, ab Edm. Chishull docte anquiritur, Antiq. Asiatic. p. 125. WESS.

6. ἐπὶ ταύτῃ ἔγνημε ἄλλην) Multum distat hoc Andocidis de Myst. p. 16, 44. ἐπέγνημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα, ab Euripideis in Alc. vs. 305. καὶ μὴ πηγῆμης τοῖσδε μητρυσὶν τέκνοις. Andocidis ista rem continent Graecis propemodum inauditam, filiam et matrem simul uxores habere; Euripidea concinunt Herodoteis: ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι --- ἔγνημε ἄλλην γυναῖκα, quae τῷ ἔργῳ Phronimae fuerit μητρική. Dici quoque potuerat Etearchus ἐπὶ θυγατρὶ ἀμήτορι ὑποληφθεῖς. VALCK. — ὑποληφθεῖς scripserat aut scribere voluerat Vir doctissimus. Vide Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. VII. 1. et quem is laudat Berglerum ad Alciph. I. Ep. 3. S.

9. *μαχλοσύνην ἐπενείκασα*) Mutatum indignor, siquidem Ἰακόν, atque idem ac *κατηγορήσασα*, monente Eustathio. Sic hoc libro c. 167. *αἰτίνη οἱ ἄλλην ἐπενείκας*, cui persimile lib. I. 68. Quod deinceps [lin. 14.] *παραλαβὼν ἐπὶ ξείνια*, in controversia haeret, de qua olim ad Diodori lib. XIII. 80.; dubium enim in Codd. differitate, quid ipsi maluerint Scriptores. Ἐπὶ ξείνια lib. II. 107. VI. 34. IX. 88. at ἐπὶ ξενίᾳ V. 18. quod tamen Ionismo non facit satis. WESS. — Conf. *Var. Lect. S.*

20. *ἀφοσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν*) Sinceram scripturam hic et infra IV. 203. dudum iam detexerat ante *Portus*, quam hic in *Med.* illic in aliis inveniretur Codicibus. Usitatum verbi formam praebet in voc. Βάττος Herodotus transcribens Suidas, ἀφοσιούμενος τὴν ἐξόρκωσιν: id est, ut exsolveret se iurisiurandi religione. Poterit et eodem hic modo verbum accipi, quo apud *Isaeum* illud interpretatur *Harpocrat.* τὸ μὴ ἐντελῶς τι ποιῆσαι, ἀλλ' ὥσπερ ὁσίας ἔνευεν, Ἀφοσιώσασθαι εἶπεν Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Ἑρμῶνα: *leviter et dicis causa re defungi.* Ista periit oratio; sed et in sexta superstitem *Isaei* adhibetur illud eodem modo; nam dicitur patriae civis utilissimus *Apollodori* pater solus ornasse triremem, οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἶόν τε ἄριστα παρασκευαζόμενος, p. 67, 19. vide ad *Harpocr. Mauss.* et *H. Vales.* p. 259. Exstat insignis *Isocratis* locus p. 289. B. [Panathen. sub finem, T. II. p. 612. ed. Auger.] *Plato* de Legib. VI. p. 752. D. μὴ μόνον ἀφοσιώσασθαι περὶ τῆς χώρας, — συντόνως δ' ἐπιμεληθῆναι τὰς πρώτας ἀρχὰς εἰς δύναμιν, ὅπως αὖ στῶσιν ὡς ἀσφαλίστατα καὶ ἄριστα. VALCK.

CAP. CLV. 3. χρόνου δὲ περιόντος) *Is. Vossius* προείοντος adscripserat, quod lib. VI. 36. VII. 197. ut χρόνου προβαίνοντος V. 58. Addi conplura aliunde possunt: sed cui bono? Utrumque usus patitur. χρόνου δὲ περιόντος vidimus lib. II. c. 121. et 133. Memorabilius Scholion *San-Germ.* [ad lin. 4. spectans:] Ἰσχύφωνος τὸν μογιλάον οὐκ ἐῷσι λέγειν, ἀλλ' ἀπελαύνουσι Ἡρόδοτος ἰσχύφωνον. et hoc amplius, quod *Budaeus* in antiquo *Herodoti* exemplari idem invenit, *Comment. Ling. Gr.* p. 345. adprobaveritque *Paul. Leopardus* *Emend.* lib. III. 11. *Scaligero*que ad *Eusebium.* *Battus* sane non erat λεπτόφωνος, exili linguae et gracili sono, quales ἰσχύφωνοι: sed vitio naturae innato lingua in proferendis *Herodot. T. V. P. II.* X

animi sensis offendebat ac haesitabat; et tales ἰσχύφωροι: siquidem eorum praepeditur lingua, ὅτι ἰσχυροὶ τοῦ φωνῆν, ut loquitur *Aristoteles* Problem. Sect. XI. 35. ubi docte *Sylburgius* ἰσχυφώρους Philosopho, ex adiuncta originationis causa, instaurat. Mihi eruditorum consilium placet, docto Battum obligatione linguae laborasse primum et deinde linguae nodis solutis loqui coepisse ex *Iustini* lib. XIII. 7., sequi non licet, quoniam omnibus in mssis variatur nihil, et de Battio *Heracles Pontic.* ἦν γὰρ ἰσχύφωρος in Cyrenensium Politia. WESS. — Paulum Leopardum fefellerat memoria, Emend. III. 11. haec scribentem: „Admonuit *Buddaeus*, se in antiquo *Herodoti* exemplari legisse ἰσχύφωρος, i. e. haesitans.“ Nam, ubi de hoc vocab. egit *Buddaeus*, (eodem loco qui est a *Wess.* indicatus, in Comment. Ling. Graec. p. 345.) ne nominat quidem *Herodotum*, nec antiqui meminit exemplaris in quo ἰσχύφωρος legatur: sed locum *Aristotelis* ex Probl. XI. 35. tractans, ait: „Huiusmodi homines ἐνίσχυνται τῇ φωνῇ ἐν τῷ διαλέγεσθαι. Quare ἰσχύφωροι fortasse legi posset, et, ut ἰσχυροὶ et ἰσχυρία ab urinae suppressione dicuntur, sic ἰσχύφωροι, quibus vox supprimitur et sistitur inter loquendum apud *Aristotelem*.“ Quae verbo tenus huc transscribere visum est, ne quis *Wesselingii*, praestantissimi viri, auctoritate commotus, (qui se a *Leopardo* in errorem passus est abduci) existimet, in prisco aliquo *Herodoti* codice scripturam istam fuisse repertam. Denique, librorum consensu nisus, ita statuendum arbitror, probum esse vocabulum ἰσχύφωρος, eademque notione, qua ἰσχύφωρος docti viri maluerunt, olim illud in usu fuisse, scilicet per syncopen ex ἰσχανόφωρος natum: ἰσχανῶν autem idem atque ἰσχω valuisse constat. Est etiam apud *Hesych.* in Βάττος, τραυλόφωρος, ἰσχύφωρος: et apud eundem, ubi ἰσχύφωρος exponitur ἀπεχόμενος τῇ φωνῇ, haud dubie ἐπεχόμενος legendum: sic quidem *Schol. Pind.* ad titulum *Pyth. IV.* τὸ ἐπέχεσθαι τὴν γλῶτταν βατταρίζειν φημέν: ibidemque plus semel ἰσχύφωρος scribitur. S.

9. ἀπὸ τῆς τιμῆς τὴν ἴσχε) Nihil verius. *Batti* pristinum nomen *Aristoteles*, apud *Euseb. Chron.*, ubi p. 73. doctissime, ut solet, ill. *Scaliger*, ex *Callimacho*, *Pindarique* Criticis ad *Pyth. Od. V.* 117: Multa quoque *Spanhemius* ad

Callimachi Hymn. in Apoll. vs. 75. Ex oraculo autem, [lin. 15.] Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες, liquidissima verbis Plutarchi T. II. p. 205. medela, καὶ διὰ τοῦτο ἐπὶ τὴν Φωνὴν παραγενόμενος Battum, nam ἐπὶ τὴν Ῥώμην, quod nunc est, longe ineptissimum. Idem Cl. Reiskium Animadverss. ad Plutarch. p. 261. conperio observasse. WESS.

15. Βάττ' ἐπὶ Φωνὴν etc.) Eadem habet Tzetzes Chil. VI. vs. 349. [et Scholiast. ad Pind. Pyth. IV. 10. ubi etiam ex aliis auctoribus alia caussa, cur oraculum Battus consuluerit, aliudque responsum refertur.] Paulum diversa prostant in Schol. ad *Callim. Hymn. in Apoll. vs. 76. ἀναξ δὲ σε Φοῖβος ἀνάγει εἰς Λιβύην ἐλθεῖν μελοτρόφον οἰκιστῆρα.* His proxima, nisi fallor, *Herodotus* ista subiecerat: [lin. 19.] Ὁ δ' αἰμείβετο τοῖσδε, Ὡς ἴναξ etc. Intermedia quae leguntur, mea quidem opinione, literatoris notam sapiunt marginalem: ὥσπερ εἰ εἶποι Ἑλλάδι γλώσση χρεωμένη, ὃ βασιλεὺς ἐπὶ Φωνὴν ἦλθες. [Me vero non poenitet, Scriptori nostro, verborum neutiquam ita parco, eadem adseruisse.] *Herodotum* utique sola decent ista: Λιβυεὶ τὸν βασιλεῖα Βάττον καλέουσι, καὶ τοῦτον εἴνεκα δοκέω θασπίζουσαν τὴν Πυθίην καλέσαι μιν Λιβυκῇ γλώσσῃ, εἰδυῖαν ὡς βασιλεὺς ἔσται ἐν Λιβύῃ. Ad interrogata non respondere mos Deo fuit Delphico, quem attigi in Schol. ad *Phoen. p. 678.* Quod suspicabatur *Herodotus*, aliud olim *Batto* proprium inditum fuisse nomen, aliorum firmatur testimoniis, collectis ill. Ex *Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 75. VALCK.* — *Hesychius*: Βάττος βασιλεὺς, τυραννος, Λιβυεὶς. Videtur alium etiam, praeter *Herodotum*, secutus auctorem. S.

24. οἶχετο μεταξὺ ἀπολιπὼν - - εἰς τὴν Θῆβην) Sedandae sunt turbellae, quas innocens illud μεταξὺ fecit. Sive enim ex *Hesychio*, Μεταξὺ, ἐξαίφνης, μετ' ὀλίγον interpretis; sive cum *Porto*, μεταξὺ ἀπολιπὼν (τὸν πρότερον τόπον) interea relicto priora loco abiit; quid tandem in sermone salebrosi? Recurret c. 160. εἰς ὃ μιν οὗτοι ἀπολιπόντες οἶχοντο εἰς ἄλλον χώρον. In *Platonis Lysid. p. 207. A.* ἔπειτα ὁ Μενέξενος - - - μεταξὺ παίδων εἰσέρχεται. Geminum dabit *Isocrates Evagor. p. 200. E.* Ex *Plutarcho* μετ' ὀλίγον *Hesychii* lucem mutuatur, referente *Philippum*, a Graecis terra marique imperatorem salutatum, καὶ μεταξὺ δὲ Ἀλέξανδρον - - μετα τὴν Θηβαίων καταστραφὴν, tum de insectis deinde regibus,

τοῖς μεταξύ Μακεδονικοῖς βασιλεῦσι; T. II. p. 240. At horum satis. WESS. — Pro μεταξύ ἀπολιπῶν, Reiskius μετὰ ξυμπαιτῶν aut ionice μεταξύ ξυμπολητιῶν legendum coniecit: quae violenta utique foret mutatio. Μεταξὺ quidni, ut alibi, interim intelligeremus? scilicet, interim dum occasionem nactus esset oraculo obtemperandi; dum ei δυνάμεις et manus hominum adfutura esset, qua ad coloniam in Libya condendam proficisceretur. Sic ἀπολιπῶν intelligi debet αὐτῶν, scil. τὴν Πυθίαν, aut ἀπολιπῶν Δελφούς, interim relictis Delphis Theram abiit. Possit vero etiam ἀπολιπῶν significare desiit, destitit: scil. desiit urgere Pythiam, et aliud responsum petere; atque interim (scil. dum accidit id, quod continuo deinde narratur) Theram rediit. S.

CAP. CLVI. 1 - 3. αὐτῷ δὲ τούτῳ --- συνεφέρετο. παλινγότως) Παλίνκοτα et παλινγότως illuminat Galenus ad Hippocrat. de Fractur. p. 547. WESS. — Vide Foësi Oecon. Hippocr. voc. Παλίνκοτες. Sunt παλίνκοτα παθήματα, recrudescentes, denuo excalescentes dolores. Et homo παλίνκοτος Aristophani Pac. 389. dicitur, qui ἐξ ὑποστροφῆς πάλιν ὀργισθεῖς. Itaque non satis est quod in Gronovii latinis positum, male cessit; aut quod in nostris, ira dei incubuit: oportebat, denuo incubuit; denuo male cessit: respicitur enim ad ea quae cap. 151. dicta sunt. Ad verbum συνεφέρετο videri τὸ θεῖον deesse monuit Reisk. similique ratione Portus nominativum ἡ Πυθίη subintelligebat. At verbum προσφέρεισθαι τινι isto modo construitur, non συμφέρεσθαι. Legimus c. 157, 1. οὐδὲν γὰρ σφι χρηστὸν συνεφέρετο, nihil illis prosperum accidit: et VIII. 86, 6. ἔμελλε τοιοῦτό σφι συνοίσεισθαι, εἰάν περ ἀπίβη. Tum vero impersonaliter, I. 19, 2. συνενήχθη τοιόνδε γενέσθαι πρῆγμα. Sic II. 111, 3. συνενήχθηναι δὲ εἰ τυφλὸν γενέσθαι. Quoniam tamen, quando impersonaliter ponitur hoc verbum, constanter aliud adiecitur in infinitivo; si qui h. l. codices συνεφέρετο παλίνκοτα dedissent, id praelaturus eram: quemadmodum IV. 15, 15. ait, πειθομένοισι δὲ ἄμεινον νοοῦσθαι, nisi ibi ἄμεινον non nominativum adiectivi esse statuas, sed adverbium, sicut hic παλινγότως. S.

3. ἀγνοῶντες δὲ τὰς συμφοράς) Causas calamitatum; ut tritissima Novi Foed. ζῶν, ἀνάστασις, [Iohann. xi, 25.] atque hoc de genere plura. WESS.

[5 seq. συγκρίζουσι Βάττω --- ἄμεινον πρήξειν) „Aut

„συγκρίζονται legendum, (adnotavit Reisk.) aut εὐκρί-
 „ζονται.“ Copiose de hoc loco, in *Var. Lect.* disputavi: sed,
 ut tunc, sic etiam nunc, quidnam potissimum probem,
 incertus haereo. Erunt quibus expeditissima Schaeferi ra-
 tio videatur, παρέξιν corrigentis: meliora se (nempe Dei
 nomine Pythia loquitur) illis daturum, Cyrenen-cum Batto
 condentibus. Sicut πόνον aut πρήγματα, sic et ἀγαθόν et ἄμει-
 νον παρέχιν τινι dici potuerit. Mirum vero, in vulgatam
 scripturam libros cbiurasse omnes. S.]

12. ἀπέπλων) In Ionum πλώειν, derivataque, amanuen-
 sium grassatur licentia. Ἀπέπλων ὁπίσω ἐς τὴν Ἀσίην mssti
 lib. VI. 116. ἀπέπλων ὁπίσω ἐπὶ τὸ Ἀρτεμίσιον concorditer
 plerique omnes lib. VIII. 14. Hic manum iniicit et mora-
 tur [lin. 13.] εἰρήθη Codd. ex Poëtae ἐρήθη, quod lib. VI. 15.
 sicuti prius supra in Edd. c. 77. et VII. 184. in scriptis.
 Utrumque genio Ionismi minime pugnare ex *Eustath.* ad
Homer. p. 1540, 12. [Odyss. p. 230, 32. ed. Bas.] certum
 est. WESS. — Vide *Var. Lect.* ubi etiam significavi, non
 Πλάτεια, (lin. 14.) sed Πλατιά editum me voluisse, sicut
 Πλατίαν c. 151. et 152. *Stephanus Byz.* Πλατιά, νῆος Λιβύης. S.

CAP. CLVII. 7. Αἶ τν ἐμεῦ) Principis poëtae πολ-
 λῶν ἀνθρώπων ἰδὲν ἄστεια, et μεγάλα ἄστεια ἀνθρώπων Nostri
 lib. I. 5. vereor, ut efficiant, *Libyam ἄστν*, quod hic antea,
 optime dici. [„Ἄστν bene habet. (ait Reiske, in-Animadv.
 editis) Non urbem modo, sed provinciam quoque signi-
 „ficat; proprie *populum coetumque*. Vid. I. 5. Hinc emen-
 „dandus *Plutarch.* in *Opusc.* T. I. p. 726, 2.“] Mihi αἶ τν
 blanditur mirifice, solo ingenii remigio a *Cl. de Pauw*
 productum, atque a *Gronov.* ex manu exaratis assertum
 quidem, sed haud feliciter explicatum. Sententia gravis
 est et εἰρωνική: Si tu *Libyam*, ovibus foecundam, neque a te
 aditam melius, quam ipsemet ego, nosti, sapientiam huc acce-
 dentis nimis miror. Ai Dorum, vice ei, et μεμπτικόν, non
 nesciunt Grammatici. WESS.

Ibid. Ἄστν ἐμεῦ Λιβύην etc.) Edixit nonnemo, Ἄστν omni-
 no rectum esse, neque debere sollicitari. Perversa vir *Cl. [Gronov.]*
 interpretatione corrumpit inventam a se: selectionem in
Med. Codice, αἶ τν, vel αἶ τν, reddens *Eia tu*: non recor-
 dabatur ei, si, Dorice pronunciatum αἶ. Huius oraculi leni
 medela persanati laudem *Adrianus* noster *Heringa* reporta-

bit, qui mihi aliquando domi suae facile persuasit scribendum: Αἱ τὸ ἱμεῦ Λιβ. -- Μὴ ἰθὺν ἰθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σέυ. Sua Dialecto Cyrenaei vel acceperant vel certe memoriae tradiderant oraculum, quod aestimare licet ex *Plutarchi* T. II. p. 408. A. Βάττος ἦκε δεύτερον ποτιγνώμνος· ὑπαιπαὺν οὖν ὁ θεὸς --- με Λιβύαν μαλοτρόφον· οἶσθαι ἄρειον, Μὴ ἰθὺν ἰθόντος ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σέυ· οὕτω πάλιν αὐτὸν ἐξέπεμψε. Sententiam prorsus obscurat inter voces ἰθὺν et ἰθόντος perperam posita distinctio, recte praetermissa in antiquis Edd. Hic naturalis esset ordo verborum, Αἱ τὸ, μὴ ἰθὺν, Λιβύαν οἶσθαι ἄρειον ἱμεῦ ἰθόντος, etc. Tuam ego valde miror sapientiam, si tu, qui Libyen nondum adiisti, melius illam nosti quam ego, qui illum venerim. Proclive nunc erit suam oraculo formam indere, *Plutarcho* repertam:

Αἱ τὸ ἱμεῦ Λιβύαν μαλοτρόφον οἶσθαι ἄρειον
μὴ ἰθὺν ἰθόντος, ἄγαν ἄγαμαι σοφίην σέυ.

Ore loquens Ionico Noster, quandoquidem Dorica quoque dedit in oraculo sequenti c. 159. fortasse ne hic quidem Doricum in Λιβύαν μαλοτρόφον evitaverat πλατυσμὸν, sicut αἰ pro εἰ. In Doricis reliquiis, *Sophonis* inprimis et *Epicharmi*, pro εἰ κε, vel ἰάν, frequentatur αἶκα, subiunctivis modis iunctum. Commodum hic locum inveniet ingeniosa Medici nostratis *Heringae* coniectura, in *Herzychio* pro Βαῖκαν, Κρήτες· corrigentis, Βαῖκα, ἰάν, Κρήτες. VALCK.

14. τῷ ὄνομα ἦν Ἀζήρις, τὸν νόπαι) Conspirant in voce Ἀζήριστον divellenda doctissimi homines *Is. Vossius*, *Pavius*, *Berglerus*, *Melotus*, *Bouherius*, *Bondam*, [*Petr. Bondam*, I. C. *Variar. Lect.* lib. I. c. 3. *Zutphan*. 1759.] a quibus non dissentio. *Herodotus* praeivit omnibus c. 169. Locus ipse promiscue Ἀζήρις ac Ἀζήρις, ut saepiuscule in talibus, ap. *Steph. Byz.* Mox συγκληθῆναι ex dialecti formula, qua συγκληθῆσθαι lib. VII. 129. etc. WESS.

CAP. CLVIII. [3. et seqq. ἦγον δὲ σφίτας --- πρὸς ἰσπίτην καὶ τὸν κάλλιστον τῶν χώρων, ἵνα --- μὴ ἴδωιν --- νυκτὸς παρεῖγον.) In ed. *Wess.* et superioribus edd. post χώρων interpungebatur oratio, ut verba καὶ τὸν κάλλ. τῶν χώρων ad praecedentia referrentur: et *Vallae* interpretationem (*vesperam versus et ad locorum speciosissimum duxerunt, et quidem noctu, ne Graeci --- diurnum spatium metiendo animadverterent*;) ipse etiam *Wesselingius*, nihil ad hunc locum monens,

tenuerat. Veram verborum distinctionem et auctoris sententiam primus Reizius, quum in contextu, tum in *Praefat.* p. x-xii. aperuit. Cuius in distinguendis verbis rationem quum *Borheck* esset secutus, *Larcherus*, eandem rationem merito probans, in msto codice fuisse eam a *Borheckio* repertam putavit. Ita constanter ille, etiam tunc quam alteram Versionis suae editionem procuraret, *Reizii* de *Herodoto* merita ignoravit, et, quidquid hic ad expoliendum Scriptorem nostrum contulerat, id *Borheckio* suo acceptum retulit. Eandem vero verborum distinctionem in uno ex *Parisiensibus* codicibus a se repertam esse idem *Larcherus* significat. At noster quidem *ma. F.* et post *ισαίην*, et post *χωρῶν* interpungit. Pro *πρὸς ἰσπερην*, *πρὸς ἰσπερης* se maluisse *Reizius* l. c. professus est; idque opportunum utique foret, sed et perinde ferendum vulgatum, in quod consentiunt libri. *S.*]

10. *ἰθαῦτα γὰρ ὁ οὐρανὸς τέρεται*) Virulentum est Comici, Iovem *pluvium* διὰ κορυφῶν οὐρεῖν, per cribrum meiere *Nub.* vs. 372.; *Afrorum*, ὁ οὐρανὸς τέρεται, de copiosa isthis coelesti aqua, suavius multo; *Hebraeorum* *Genes.* c. vii, 11. *וארבת השמים נפתחו*, et coeli fenestrae reseratae sunt, excellentissimum. Audiatur *Eustath.*, ὁ δὲ περὶ τινὰ Λιβυκὴν γῆν, Nostrum spectans, τετραῖσθαι τὸν οὐρανόν, φάμενος -- ἰσπερηνάτο. ἰθαῦτα γὰρ εἰπεῖν, τὸν οὐρανόν, ὡς οἷά τινα διεξαμένην, ἐν μὲν ταῖς ἄλλαις γαίαις ἰσπερηνάσθαι περὶ δὲ τὸν τόπον ἐκείνον, ὅσον συντερεῖσθαι, ὡς ὑπερὸν συχνόν ἐξεργάσθαι, καὶ ἄρδην τὰ ἐκτὸς πρὸς τροφίμότητα: quibus ad loci explanationem nihil nitidius clariuve. Rem perspectam habuit citra *Eustathii* auxilium *Ampl. Bouherius* *Diss. Herodot.* c. 12. p. 138. *WESS.*

10. ὁ οὐρανὸς τέρεται) Galeo significant ista loci fertilitatem et ubertatem: vellem docuisset, quo modo tandem fertilitas per coelum possit foratum designari. Dum quis ista nobis probabilius interpretetur, interea quae mihi venit olim in mentem coniecturam proponam. Οὐρανὸς in antiquis scribi solet *Codd.* οὐρανός: unicam his literam praefigamus, recuperabimus vocem *βουρός*, quam ego hic valde commodam iudico, ut *Battum* et comites quum ad fontem indigenae duxissent *Libyes*, dixisse perhibeantur: ἄνδρες Ἕλληνες, ἰθαῦτα ὑμῖν ἰσπερηνάειν οἰκίσιν, ἰθαῦτα γὰρ ὁ βουρός τέρεται: hoc in loco commoda vobis erit sedes, haec enim col-

lis vel ager perforatus est; fontibus nimirum: id est γῆ ἵστυ ἔκπυδρος πίδαξι, quod legitur c. 198. Primum Βουνός vox fuit Cyrenaeis usitata: Herod. IV. 199., χώρων τὰ μέσα -- Βουνούς καλέονσι: attigit Casaub. in Athen. III. c. 22. [ad III. pag. 100. f.] Eustathius in Hom. Od. τ'. p. 680, 37., Κεῖται καὶ ἐν Ἡροδότῳ βάρβαρος λέξις ὁ Βουνός, Λιβυκὴ γάρ. Idem in Iliad. λ'. p. 831, 32. ἡ δὲ κολώνη καὶ λόφος ἂν λέγοιτο καὶ Βουνός, ὅπερ Ἡρόδοτος μὲν Λιβύων λέξιν εἶναι φησιν, Αἴλιος δὲ Διονύσιος λέγει, ὅτι Φιλῆμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον, λόφον γὰρ καλοῦσι. [Eustath. p. 1854. et p. 880. ed. Rom.] Quos respicit Aelius Dionysius comici Philemonis duo senarios Io. Clericus e Phrynichi repetere potuerat Ecl. p. 156., cui Βουνός etiam ὀθνεῖα dicitur φωνὴ τῆς Ἀττικῆς. A Doriensibus in Sicilia vocem transsumsisse videtur Aeschylus; a Cyrenaeis accipere potuerunt Alexandrini: recentiores Graeci quivis colles et tumulos βουνούς dixerunt et μαστούς, Aetoli veteres βωμοούς. Cyrenaeicae regionis βουνὸι similes fuere βουνουεῖδισιν ἀναστήμασι τόπων γεωργησίμοις, Diodoro memoratis V. 40. Praeterea tumulum hic a Batto occupatum fontibus fuisse constat irriguum: vide P. Leopard. Em. III. cap. xi. S. Bochart. Geogr. Sacr. II. 1. c. 25. et Ez. Spanhem. in Callim. Hymn. Apoll. vs. 88. Iustinus XIII. 7. Montem Cyram et propter amoenitatem loci et propter fontium ubertatem occupavere. Fons Apollinis Herodoto dictus et Pindaro, Callimacho est Κύρη, unde nomen acceperit Κυρήνη. κρήνην Θέστιν memorat Herodot. c. 159. VALCK.

CAP. CLIX. 1. 2. Ἐπὶ -- τοῦ οἰκιστίῳ τῆς ζόης) Inprudens Valla, vertendo qui condidit Zoam, urbem extruxit, nequaquam a viro Celeb., quod demiror, destructam, quandoquidem interpretis lapsum eruditissimus P. Leopardus dudum detexerat Emend. lib. III. 11. Potuerat Scriptor ἐπὶ τοῦ οἰκιστίῳ, [absque τῆς ζόης] sicuti mox; elegit aliud, aequè adconcomdatum et iucundum. Battus, Cyrenarum conditor, οἰκιστῆς; Pindaro Callimachoque, nactus apud populares honores, quales οἰκιστῆς mos deferebat lib. VI. 38. Facessat ergo in Morboniam, quorsum a Pavo et Bouherio amandatur, urbs Zoa, addita in Abr. Ortelii Thesaurum Geographicum et pictas tabulas imprudenter: facessant irrita aliorum molimina. WESS. — Non modo Vallae latina intacta h. l. reliquerat Grono-

sius, verum etiam primus, pro excellenti suo nimirum iudicio, Ζόης maiuscula litera initiali curaverat edendum: neque in Notis retractavit errorem. S.

Ibid. 'Επὶ μὲν νυν Βάττω τοῦ οἰκιστοῦ τῆς Ζόης) Hic etiam Thesaurum Ortelii locupletavit urbium populorumque conditoris Vallae versio: illa Battum nobis dedit qui condidit Zoam. Error absurdus propagari per Edd. non debuerat, quem ante annos ducentos iam indicatum sustulit Leopardus Em. III. c. XI. Vita, ἡ ζώνη, Herodoto scribitur ζών. ἐπὶ μὲν νυν τῆς ζόης Βατ. τοῦ οἰκιστοῦ. Errorem peperit e situ suo, Herodoteo more, distracta vocula. Nihil est in his aut vicinis nodosi. Dum viveret Cyrenes conditor Battus, qui per annos regnavit quadraginta, huiusque filio Arcesila per annos xvi. regnante, res Cyrenaeorum in eodem ferme statu permanserunt: sub tertio demum rege, qui fuit Battus istius nominis II. Εὐδαίμων dictus, Graecis divinitus in Africam evocatis, amplificatae. Sed, si licet, suspicor equidem, ante haec verba, 'Επὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ζόης, olim alia quaedam lecta, quae nobis perierint, de condita Cyrene, quo referretur adpellatio τοῦ οἰκιστοῦ, atque in his forte traditum, quando Battus expeditum acceperit usum linguae: Monte Cyra oocupato, secundum Iustin. XIII. 7., Battus linguae nodis solutis loqui primum coepit; quae res animos eorum, ex promissis Dei iam parte percepta, in reliquam spem condendae urbis accendit. Auctore Pausania X. [cap. 15 extr.] p. 834., vidit Battus leonem, καὶ αὐτὸν τὸ δῆμα τὸ ἐκ τῆς θείας βοῆσαι σαφὲς καὶ μύγα ἠνδύκασεν. Instar Batti forte τραυλὸς Croesi filius in subito terrore vitium nodumque linguae rupit, planeque et articulate eloquutus est, Gell. Noct. Att. V. 9. Ἐπὶ μὲν νυν Β. τοῦ οἰκιστοῦ τῆς ζόης, Herod. I. 85. VALCK.

5. 6. ἐπὶ δὲ τοῦ τρίτου, Βάττω τοῦ Εὐδ.) Optime ad hunc modum interpunxit Nob. Palmerius Exercit. in Gr. Auctor. p. 24. Nam Battus, eius nominis secundus, Felix adpellatus est, non tertius. 'Επὶ τρίτου successionis ordinem requirit. Bene Plutarchus in Coriol. p. 218. Εὐτυχίας δὲ (Graeci ἐπώνυμον ἔθεντο) τὸν Εὐδαίμονα, τῷ δευτέρῳ τῶν Βάττων. Attigi ad Diodorum T. II. p. 551. WESS.

24. ἀντὶ τούτων Αἴγ. κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφομένοι Ἀπρίη, ἀπίστησάν ἀπ' αὐτοῦ) Adi sodes lib. II. 161. ubi ἐν τοῖς Αἰγυπτίοις

λόγους, de hac *Melpomenes* parte. WESS. — Κατὰ ταῦτα, ut apud alios, sic constanter aliās apud Nostrum, quoad quidem aut memini aut adnotavi, eodem modo, significat. Sic II. 48, 5. 104, 18. 105, 3. III. 48, 14. etc. Sic item II. 30, 13. ubi quidem etiam eisdem in locis intelligi possit. Quarum notionum quum neutra huic loco opportuna esset, de eodem tempore accepi, et protinus interpretatus sum; idem significare posse κατὰ ταῦτα ratus atque αὐτίκα, quod adverbium eodem de fonte derivatum est: in eandemque sententiam Scriptor noster, de eadem re agens II. 161, 17. ἀπίστησαν ἐν τῇς ἰδίαις dixerat. Eandem formulam κατὰ ταῦτα de tempore etiam Wess. accepit: qui eam, quum in *Vallae* latinis nihil ei responderet, adverbio temporis *tum* expressit, qua de re *Aegyptii tum succensentes Apriae, ab eo defecerunt*: et sic ille quidem κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφόμενοι iunxit, ego vero ad ἀπίστησαν referens, comma post ταῦτα interserui. Quodsi κατὰ ταῦτα cum ἐπιμεμφ. iungi debeat, tum vero κατὰ ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι Ἀπρίῃ significabit hos ipsum exprobrantes *Apriae*, propter hoc ipsum succensentes *Apriae*. cf. ad V. 33, 12. notanda. Atque haec verissima explicandae huius ἥστως ratio esse videtur; quare *deletum comma post ταῦτα*, et ante κατὰ repositum velim: sic vero etiam, pro κατὰ ταῦτα, commode cum ms. *Arch. κατὰ ταῦτα* (aut potius κατὰ ταῦτα ταῦτα, coll. cap. 160, 8.) legetur. In eandem sententiam II. 161, 12. absque κατὰ praepositione ait, Αἰγύπτιοι ταῦτα ἐπιμεμφόμενοι. S.

CAP. CLX. 1. Ἀρκεσίλειως) Sic [loco olim vulgati Ἀρκεσίλειος et Ἀρκεσίλαος] ob secundum quartumque casum Ἀρκεσίλειω, Ἀρκεσίλειων: et quoniam toties totiesque in sequentibus Ἀρκεσίλειως. Similis sunt flexionis Μενίλειως, Χαρίλειως, etc. WESS. — Pari ratione atticā formā λείως, pro λαιός, utitur Noster I. 22, 9. II. 129, 3. VIII. 136, 12. S.

[11. ἐν Λεύκωνι) Apud *Ptolemaeum* lib. IV. c. 5. p. m. 104. memoratur Μαγμαρικῆς κώμης μεσόγειος Δευκὼν, nescio an eadem quae *Herodoto* Λεύκων. S.]

[16. Φάρμακον nescio an δηλητήριον (venenatum) intelligatur, quod ei a fratre paratum fuisset, nec vero lethalem exercuisset vim, quare dein strangulatus ab eodem fuisset. S.]

16 seq. ὁ ἀδελφεὸς Δέαρχος) Habeat suum sibi nomen homo infelix et ingratus. *Plutarcho* Virtut. Mulier. pag.

260. Ε. Ἀάραχος, quod idem nomen, non tamen Arcesilai frater, sed φίλος πονηρός, per amici nomen regis mortem architectatus et tyrannidem; ubi de perditu hominis interitu et Eryxo, animosa matrona, plura. Quod ibidem de Amasidis, Aegyptiorum regis, militibus, id suspicionem firmat, qua de lib. II. 181. Polyaeo consimiliter Ἀάραχος lib. VIII. 41. sed ex Plutarcho. WESS. — Vide Var. Lect. S.

17. Ἀλίαραχος) Cyrenaica, ni fallor, nominis forma Ἀάαραχος in Ἀλαραχος vel Ἀλίαραχος facile transiit. Amicus infidus, qui secundum Arcesilam suffocavit, quique tyrannus evasit patriae, frequenter Ἀάαραχος dicitur Plutarcho T. II. pag. 260. et 261. etiam in Ἀάαραχος concinit Plutarcho Polyaeus VIII. c. 41. Arcesilai viduae Eryxus uterque virtutes praedicat. VALCK.

CAP. CLXI. 2. χαλός τε ἰὼν καὶ οὐκ ἀρτ(που)s) Cl. de Pauw καὶ οὐκ ἀγγχίνους, et minime sollers. Quo non indigemus. Est inter exempla Herodoteae περιεσολογίας. Claudum praeterea hunc Battum Plutarchus praedicat, non insulsum neque stupidum, nedum Herodotus. WESS.

6. ἐκ τῆς Μαντινέας) Secum in Africam ducere iubentur, qui ipsorum componeret dissidia, καταρτιστῆρα, sive reconciliatorem pacis; qualis petentibus concessus fuit a Mantinensibus Demonax. In Excerptis etiam e Diod. Sic. p. 550., τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητῆς fuisse dicitur Δημόναξ Μαντινεὺς, συνέσει καὶ δικαιοσύνη δοκῶν διαφέρειν. Arcasin his non vulgaris honos iste fuit a Deo Delphico tributus tanquam εὐνομοτάτοις. Aelian. Var. Hist. II. 22., εὐνομοτάτους γενέσθαι καὶ Μαντινέας ἀκούει, οὐδὲν ἥττον Λοκρῶν, οὐδὲ Κρητῶν, οὐδὲ Λακεδαιμονίων αὐτῶν, οὐδ' Ἀθηναίων. Ex hac gente magistram Socrates, discipulam habuit Plato. Dissidentes inter se Milesii Parios ex omnibus Graecis sibi delegerunt καταρτιστῆρας, Herod. V. 29. VALCK.

7. καταρτιστῆρα) Demonax, τῆς Κυρηναίων στάσεως διαιτητῆς in Diodori T. II. p. 550.; Nostri ex nationis dialecto prius lib. V. 29. Pervenit in hanc usque aetatem aureus Cyrenaeorum numus, ab Harduino indicatus, in quo partim ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ, partim ΚΥΡΑΝΙΩΝ. Dubium non est, quin Mantinensem Demonactem, eiusque egregiam operam, haud ingratas Cyrenacis inpensam, posteris ille tra-

diderit: an vero sub hoc tempus proculus, mihi quidem valde ambiguum. At vide Ampl. *Bouherii* Diss. Herod. c. 12. p. 142. super illa quaestione. WESS.

14. τεμμένα ἐξελών) *Laurentius fana*. Melius *certas agri portiones*, quales et illae, in quibus *Silphii* proventus ap. *Hesychium* Βάτρου σίλφιον. Vetus consuetudo, a Poëta *Iliad.* ζ. 194. signata, et *Aristide* T. I. p. 12. ὥσπερ τοῖς βασιλεῦσι τεμμένη καὶ χώρους ἐξαιροῦσι. Addidit *Demonax* ἱρῶσύνας, quoniam τὰ γέρεα regum olim *sacerdotia*, uti *Spartae* lib. VI. 56., complectebantur. *Vallae* lapsum tetigit consulti-
tissim. *Barbeyracius* *Histor. Foeder.* T. I. p. 58. WESS. — De vocab. τέμενος vide *Homeri* Interpretes ad *Iliad.* ζ. 194. Equidem sacros agros τεμμένα hic interpretatus sum, ratus agros intelligi e quibus *sacerdotes* redditum percipere soliti erant. Facile autem *certas agri portiones* cum *Wess.* reponi patiar. S.

Ibid. τεμμένα ἐξελών καὶ ἱρῶσύνας) Itaque adeo, si sana est lectio vulgata, populi *Demonax* adusuetus imperio *Regem* fecerit *sacrificulum*; cui sane mirarer si nullam ille voluerit relictam praeterea honoris praerogativam, quam legitimam habuerant maiores. Diis solebant fatoque functis heroibus regibusve τεμμένη ἐξελεῖν: vivo *Batto* cur τεμμένα voluerit ἐξελεῖν non exputo. Ne rigida quidem *Arcadis* severitas alia maiorum ἢ τὰ saltem γέρεα denegare *Regi* potuit, praeter ἱρῶσύνας, sive curam sacrorum administrandum. Legisse videtur a vulgatis diversa *Valla*, qui proxima, τὰ ἄλλα --- ἐς μέσον τῷ δήμῳ ἔθηκε, cetera in medium posita populo restituit, minus commode expressit. Legitur lib. III. c. 80. ἐς μέσον Πέρσῃσι καταθεῖναι τὰ πηγήματα: qui a patre acceptum imperium sponte sua populo restituit, dicitur ἐς μέσον Κώοις καταθεῖς τὴν ἀρχήν, lib. VII. 164. Graecorum more, in medium ponere, dicere non recusant Latini. VALCK.

CAP. CLXII. 10. ἐν τῷ Κορινθίων Θησαυρῷ) Non *Corinthiorum* populus dedicarat, sed *Cypselus*, *Herod.* I. 14. Quam *Olympiae* dedicarat *Sicyoniorum* tyrannus *Myron*, aedicula tamen dicebatur Σικωνίων Θησαυρὸς, teste *Pausan.* lib. VI. c. 19., quo capite in *Alti Olympiaca* superstites sua aetate recenset aediculas sive Θησαυροὺς καλουμένους *Sicyoniorum*; *Carthaginiensium*, (de horum spoliis a *Gelone* fuit

is thesaurus consecratus:) Epidamniorum, Sybaritarum, Cyrenaeorum, Metapontinorum, Megarensium, Gelorum: initio capitis, καὶ ἐν Δελφοῖς, inquit, Ἕλλήνων τινὲς ἐποίησαντο τῷ Ἀπόλλωνι θησαυροὺς: in quibus sua quaeque civitas donaria, aurum etiam et argentum Apollini sacrandum, deponeret, sive τὰ ἀναθήματα et τὰ ἱερὰ χρήματα. Civitatum thesauros hic Apollinis veluti fidei commissos, quibus ubi posceret usus illinc repetitis uterentur, mihi quidem non liquet. Τὸν ἐν Δελφοῖς τῶν Ἀθηναίων θησαυρὸν memorat Xenoph. Κυρ. Ἀναβ. lib. V. p. 206, 33. Clazomeniorum, Herod. I. 51. Siphniorum, idem III. 37. Sicyoniorum, Thebanorum, Cnidiorum, Syracusanorum, Potidaecatarum, Pausanias lib. X. c. 11., cuius aevo nihil in his erat pecuniae sacrae. Haec addantur H. Valesio notatis in Exc. Peiresc. p. 77. VALCK.

11. ἀπικομένη δὲ παρὰ τοῦτον) Operarum Aldi socordia τοῦτο peperit et secuturis reliquit. Critici ad Pindari Od. Pyth. IV. pr. de Pheretima filioque, πέμπτος δὲ ἐστὶν Ἀρκεσίλαος, Φερετίμης υἱὸς, ὡς Ἡσίοδος μνημονεύει. Falso de Hesiodo, qui de eo nec scripsit, neque potuit. Voluerunt ὡς Ἡρόδοτος. Falso insuper πέμπτος. Arcesilaus hic regum fuit sextus. Salaminius Euelthon locum occupat in Polyaei lib. VIII. c. 47. WESS.

14. λαμβάνουσα τὸ διδόμενον) Syllabam effecisse suspicor postremam, ut vucula nobis αἰὲ perierit, reponendumque ἢ δὲ λαμβάνουσα τὸ αἰεὶ διδόμενον. De sibi invicem continua serie succedentibus sic solet αἰεὶ venuste poni pro συνεχῶς. Homerus μελισσῶν meminit, Πίτρης ἐν γλαφυρῇς αἰεὶ νέον ἔρχομενάων, Iliad. β'. 88. Vide Hesych. in Αἰεὶ νέον. Thucyd. p. 277, 78., Ἀθηναίων ὁ αἰεὶ ἐντὸς γινόμενος. Herod. II. 168. ταῦτα τοῖσι αἰεὶ δορυφορέουσι ἐδίδото: et saepius alibi. Vocem autem istam, quod fatendum est, valde accommodam, hoc in loco legisse videtur Eustathius, ex Herodoto sic historiam enarrans in Ἰλ. ζ'. p. 523. [p. 657. ed. Rom.] αἰεὶ γὰρ ἐκείνη τὸ μὲν διδόμενον, Φησὶν, ἐλάμβανε, καὶ καλὸν ἔλεγε, κάλλιον δὲ ἔκρινε. (lege ἐκείνη,) τὸ στρατιῶν λαβεῖν. τελευταῖον ἐξέπεμψεν αὐτῇ δῶρον ἄτρακτον χρύσειον καὶ ἡλακᾶτην, ἣ καὶ εἰριον προσέκειτο, καὶ προσεπέπιν, ὅτι γυναῖκα τοιούτοις δωρεῖσθαι χρή, ἀλλ' οὐ στρατιᾷ θνησκούσῃ ἐκ τῶν τραυμάτων. Miror ultima, et in his vocem Ionicam Herodoti. Paene ultima lectiones adfirmant a Gronovio

reiectas. Homerica, 'Ἰστέν τ' ἡλακάτην τι etc. Aristophanis etiam expressit *Lysistrata* vs. 519., 'Ὁ δὲ μ' εὐθύς ἔφασκεν ὑποβλήψας, εἰ μὴ τὸν στήμονα νῆσω, 'Ὅσοι ἔξισθαι μακρὰ τὴν κεφαλὴν πόλεμος δ' ἄνδρеси μελήσει: sic *modulus* versui reddendus est, vitiatus in vulgatis, 'Ὁ δὲ μ' εὐθύς ὑποβλήψας ἔφασκε, καὶ μὴ etc. VALCK.

20. ἀλλ' οὐ στρατιῇ) Unde *Eustath.*, qui excerpserit, στρατιῇ adstruxerit *ἑνησκούση* ἐκ τῶν τραμάτων, cum illis scio, qui penitissime ignorant. Sibi habeat servetque: ad *Herodotum* nihil. WESS.

CAP. CLXIII. 6. 'Επὶ μὲν τέσσαρας Βάττους etc.) Quae de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais* hic leguntur, illuminarunt *Palmerius* in *Exercit.* pag. 24. *H. Valesius* et *P. Wesseling.* in *Exc. Diodori* T. II. p. 550. 551. VALCK. — Oraculum de quatuor *Battis* totidemque *Arcesilais*, ex tripode dictum. Valuit in illa regum stirpe et serie, quod celebri olim in usu, ut nepos avi nomine insigniretur. Multa ad *Diodor.* T. II. p. 550. *H. Valesius*, et *Bouherius* in *Diss. Herodotea.* WESS.

11. ἀπόπνευπε κατ' οὐρόν) Trade secundo vento, praestiterat; ex formula *Sophocli.* *Trach.* vs. 474. ἀλλὰ ταῦτα μὲν 'Ρεῖτω κατ' οὐρόν, et *Aeschyli* VII. *Theb.* vs. 696. ἴτω κατ' οὐρόν. Adde *Schol.* ad *Trachin.* vs. 828. WESS.

14. ταῦρος ὁ καλλιστεύων) *Maxima* *taurus* victima, ὁ καλλιστεύων τῶν ταύρων, *Diodoro* lib. IV. 23. *Pythia* obscure *Alazirem*, *Arcesilai* socerum, indigetasse videtur, una cum genere interiturum, prorsus ut ταύρου titulo *Philippum*, *Alexandri Magni* patrem, apud *Diodor.* lib. XVI. 91. WESS.

CAP. CLXIV. 12. ἐκ' ἐξηργασμένοις) Sic vere ex *Aldi* ἐπιξηργασμένοις. Pravum idem in *Plutarchi* *Malignitate* pag. 870. B. e *Nostri* lib. VIII. 94. *Elegans* *Euripidis* *Bacch.* vs. 1037. πλὴν ἐκ' ἐξηργασμένοις *Κακοῖσι* χαιρουν, ὡ γυναικίς, οὐ καλόν. Utitur plus simplici vice *Aeschylus*, in *Pers.* vs. 526., *Agamem.* vs. 1388. etc. WESS.

15. ἔργετο ἐκ τῆς) Hic quoque vetus et *Vallae* reperta lectio revocabitur, ἔργετο ἐκ τῆς Κυρηναίων πόλεως, urbe *Cyrene* ultro abstinebat; sive, semet ipse volens arcebat urbe. Male vir *Cl.* verbum ἔργετο reddidit arcebatur: apud *Herod.* ἔργεσθαι, formae mediae verbum, significat semet arcere,

adeoque abstinere. Lib. II. c. 18. *Θηλέων βοῶν μὴ ἔργεσθαι*, idem est ac *Θηλέων βοῶν γένεσθαι*, IV. 186. Similiter πολλῶν *ἐπιτάξαντες ἔργεσθαι*, lib. V. c. 57. VALCK.

CAP. CLXV. 7. *Εὐεργεσίαι ἐς Καμβύσην*) Non neglexit in *Polyaeni* lib. VIII. 47. apud *Aryanden* τὰς ἐς *Καμβύσην εὐεργεσίας* *Pheretima*. In pingendo *Satrapae* nomine libri *Strategematum* et *Pollucis* [vide mox ad cap. 166, 9 seq.] discordes quoque sunt, in vulgatum tamen proniores. WESS. — *Arcesilai* non meminit *Herodotus* III. 13. ubi donorum mentionem facit, ad *Cambysen* a *Cyrenaeis* misorum: quae quidem dona neutiquam benigne a *Cambyse* accepta esse ait, sed per contemtum militibus ab illo proiecta. Videtur deinde *Arcesilaus* traditā *Cambysi* *Cyrenaica* melius de illo voluisse mereri. In Graecis nostris lin. 8. vitiosum ἔδωκε, pro ἔδωκε, facile vel tyro quilibet corriget. S.

CAP. CLXVI. 3. *παριστῦμένος*) Ionum ex more, saepe spreto. Dederunt schedae ἀποσιεύμενος c. 154., praebebunt illud ipsum c. 203. tum ἀνταγωνιευόμενος lib. V. 109. atque his similia. Ex *Darii* studio, quod *Aryandes* stolidè aemulabatur, aurum multo purissimum ψῆγμα *Δαρείου* χρυσοῦ apud *Plutarchum* in *Pactolo*, et numi aurei *Δαρεικοί*, *Darici*. Negant Critici ad *Comici* Ἐκκληζ. vs. 589. appellatos ἀπὸ *Δαρείου*, τοῦ *Ξέρξου* πατρός, sed ab alio rege *Dario*: sequitur *Suidas*, et omnibus *Harpocratio* prior. Equidem his dicam inpegi *Observ.* lib. II. 24., nec poenitet: nihil ad arguendos manifestius *Herodoteis*. Succurrit tamen labanti *Grammaticorum* fidei amicissimus *H. Venema*, *Herodotea* probans, *Dariumque* *Hystaspiden* *Persis* *Daricos* cudisse, *Medis* vero antiquiorem *Darium*, nomine *Medum*, cuius exemplum rex *Persa* fuerit imitatus, *Dissert.* ad *Vaticin. Daniel.* p. 160. WESS.

9. 10. καὶ νῦν ἐστὶ ἀργύριον) Ita ex schedis oportuit. *Polux* argentum Ἀργυρικόν lib. III. 87. VII. 93. hinc derivavit: quae de *Daricis* ibidem, ἀπὸ *Δαρείου*, ὡς ὑπ' ἐκείνου ἀκριβοθέντος εἰς καθαρίαν τοῦ χρυσίου, ostendunt originem. Statim ἐπανοστήτω [lin. 12.] dubio caret. WESS.

CAP. CLXVII. [5. ἄνδρα Μαράφιον) Vide I. 125, 13. S.]

Ibid. Βαδερν) *Haesito*, quid verius certiusque. In pro-

priis nominibus frequentissima mssorum discordia. Idem classis praefectus c. 203. Βάρης, ubi *Badres* Laurentius, quod retineo: Μάδρης codicis *Vind.* huc ducit, ex confusione litterarum β et μ in codicibus tritissima. Mox [lin. 9.] αὐτοὶ ὑπεδέκτατο ex c. 200. liquidissimum. WESS. — Infra c. 203., ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός dicitur Βάρης: ob tantillam scriptionis, librario procul dubio imputandam, differentiam non debuerant tanquam diversi considerari *Badres* et *Bares*: genuinum forte nomen Βάρην onerat littera male repetita. Alexandri Macedonis sororem habuisse dicitur Βουβαίρης ἀνὴρ Πέρσης, VIII. 136. et V. 21. qui idem videtur, cuius nomen scribitur Βούβαρις VII. 21. Persam *Καυρίβαριν* ex *Clearcho* memorat *Athen.* X. p. 416. v. hinc *Aelian.* Var. Hist. I. 27. Ab Aegypti satrapa *Aryande* classem et exercitum accepisse *Pheretimam*, *Herodoto* consentit *Polyaenus* VIII. 47. VALCK.

12. πρόσχημα τοῦ λόγου) Ex Latinis titulus inferendi belli, putes πρόσχημα τοῦ πολέμου *Vallam* vidisse, quale *Polybii* ὄνομα καὶ πρόσχημα τοῦ πολέμου lib. XI. 5. [XI. 6, 4. nostrae ed.] sed eius nec vola nec vestigium in manu descriptis. *Reiskii* elegans coniectura πρόσχημα τοῦ στόλου, obtentus expeditionis, in eadem haeret difficultate. Potius erit novationi vale dicere. Λόγου πρόσχημα velamentum et color sermonis est, quo veritatem dissimulabant Persae. *Geminum* germanum lib. VI. cap. 133. τοῦτο μὲν δὴ πρόσχημα λόγου (sic mssii) ἦν: hoc colore inter fandum *Miltiades* utebatur. Post nonnulla, ἐφρόντιζε Δαρείου [lin. 16.] ex *Aldi* et aliorum praescripto; ingrata erat βασιλῆος iteratio. Confer cap. 197. WESS.

13. ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, ἐπὶ Λιβύων καταστροφῇ) Ista *Herodotum* adiecisse ceteris opinor, ut commodam hoc in loco sibi pararet occasionem gentes recensendi *Libycas*: nam libenter ille narrationibus interiectis sic passim ab instituto sermone digreditur, ut lectorem semper iucunda varietate teneat et oblectet, ποικίλῃν ἱβουλὴν ποιῆσαι τὴν γραφὴν, Ὅμηρου ζηλωτὴς γενόμενος, ut scribit *Dionysius Halic.* in Ep. ad Pomp. p. 208., hac etiam in parte *Thucydidi* *Herodotum* praeferens, et fatetur ipsemet *Herodotus*, quacsivisse se digressiones, lectoribus velut ἀναπαύσεις: IV. 30. προσθήκας δὲ μοι ὁ λόγος ἐξ ἀρχῆς ἐδίξηντο. Istiusmodi *Thucydidis* imi-

tatori *Philisto* prorsus evitatas digressiones supra modum ineptas et fabulosas ubique captaverat *Theopompus*: hoc ubi tradidit *Dionys.* in eiusdem Epistolae fine pag. 213., Critici mentem vox obscuravit perperam scripta: nam ubi peccasse dicitur *Theopompus* κατὰ τὰς παραβολάς, in *comparationibus*, corrigi debet παρεμβολάς, quod p. 126, 3. dicitur κατὰ τὰς τῶν παρεμβολῶν ἐπισυναγωγάς, ubi eadem designantur exempla: e quibus in transcurso redintegrari poterit *Theon. Soph.* pag. 15. *Theopompi* *Philipp.* viii. narratio ἡ τοῦ σιλῖνου, de *apio*, nulla fuit; emendandum, ἡ τοῦ Σιληνοῦ, vel περὶ τοῦ Σιληνοῦ, de *Sileno*, qui in Macedonia ferebatur adparuisse. VALCK.

CAP. CLXVIII. 13. Πλεῦνος) *Tzetzes* ad *Lycophron.* vs. 149. Πλυνὸν, πόλιν Λιβύης habet; quae huic lacui si accubuerit, Πλυνὸς, ut veteres schedae, optabilior. WESS. — *Scylaci*, plurali numero, Πλύναι λιμὴν, pag. 106. ed. Gron. S.

CAP. CLXIX. 1. Γιλιγάμμαι) *Stephani Byz.* Γιλιγάμμαι, ἔθνος Λιβύης, Ἡρόδοτος δ. robur accipit ex *Med.* et sequacibus, vicissimque addit. Recepi *Γιλιγάμμαι* et *Γιλιγάμμιων* ex ductibus Codicum et *Stephani*, obsecutus *Gronovio*, cuius laudatio libri *Florentini* modum excedit. Recepi tanto autem promptius, quod *Brit. A.*, quo sicuti et altero deinceps utar, clare *Γιλιγάμμαι*, *Γιλιγάμμοι*, *Γιλιγάμμιων*. WESS.

5. Ἀζρίς) *Callimachi* πυκνὴν δὲ νάπαις Ἀζλιν ἔναϊον *Hymn.* in *Apoll.* vs. 89. stabilit haec et superiora cap. 157., nec nocet diversior, quae in *Aldina* eius et *Basileensi* constat editione, scriptura, uti monitum antea [ad c. 157, 14.] Quod de *laserpitio*, [lin. 6.] καὶ τὸ σίλφιον ἄρχεται ἀπὸ τοῦτον, sive ἐκ τούτου: in *Scylace* p. 108. ed. Gronov. post insulam Plateam, ἐντυθέν ἄρχεται τὸ Σίλφιον φέσθαι γύης: ubi Gronov. quid velit postrema vox, nec exprimit *Vossius*, nec ipse assequor, pro qua repono γνήσιον. Nonne φέσθαι γύαις, aut γυίαις, in arvis, lenius et propius? Multa de *Silphio* *Salmas.* in *Solin.* p. 262. et ex *Scylace* φέσθαι γῆς. WESS.

CAP. CLXX. 2. Ἀσβύσται) Irrita opera *Viri Celeb.* [Ἀσύντας, qui nulli sunt, defendentis.] Ἀσβύσται in *Libya* nuntium complures, ab *Holstenio* ad *Steph. Byz.* signati, tum *Lycophron* quoque vs. 895. Quis Ἀσύντας tandem? *Herodot. T. V. P. II.* Y

Liquidus Medicei lapsus ex schedis est *Pass.* Neque officit hilum, quod *Asbystarum* sedes latius in Africae mediterranea porrigatur ab aliis; siquidem in talibus multiplex variatio, et *Asbystae* minime maritimi. WESS.

CAP. CLXXI. 2. *Αύσχίσαι*) *Stephani* *Αύσχίται*, ἔθνος *Λιβύης ὑπὲρ Βάρκης*, optime hinc *Holstenius* emendat et *Cuperus* in *Sylog. Epistol. Burmanni* T. II. p. 690. Certe *Αύσχίσαι* in *Codicibus Diodori et Ptolemaei*, sicuti ad prioris lib. III. 49. adnotatum. WESS.

3. κατ' *Εὐσπερίδας*) *Promiscue*, *Ἑσπερίδες* et *Εὐσπερίδες*, cives *Ἑσπερίται* et *Εὐσπερίται*: quod in promptu magno viro non fuit, *Strabonis* lib. XIV. p. 957. D. [pag. 647. B. ed. Cas.] καὶ ἔτι ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Λίβυσι*, reformanti ἐν τοῖς *Ἑσπερίταις* *Ἰβησι*. Amnis enim *Lethaeus*, quo de *Geographus*, correctionem non postulat, siquidem similis tituli fluvius apud *Libyae Hesperitas*. Iterum *Strabo* lib. XVII. p. 1193. C. [p. 836. D. ed. Cas.] ἔστι δὲ καὶ λιμὴν *Ἑσπερίδων*, καὶ ποταμὸς ἰμβάλλει *Λάθων*, seu, uti aliis, *Λήθων*. Qui sequuntur [lin. 4.] *Cabales*, verius-ne *Bacales* scribantur, non finio. WESS.

CAP. CLXXII. [2. *Νασαμῶνες*) Horum iam facta mentio lib. II. c. 32. Confer vero paullo post, cap. 182. huius libri, ubi et de loco cui *Augila* nomen. S.]

6. τοὺς δὲ *ἀττελίβους* etc.) Credo ob oculos haec *Arriano* fuisse de piscium apud *Indos* captura, *Indic.* c. 29. p. 344. ὑπὸ ἡλίῳ αὐαίνοντες, ἐντ' ἂν ἀφανανθῶσιν, καταλόντες: ubi mira *Celeb.* viri in participio isto fluctuatio. *Ἀττελίβους* *Arch. et Vind.* habet *Eustath.* in *Dionys.* vs. 209. [ubi quidem mendose vulgo *ἀττεσλάβους*, et εἶδος δὲ ἀκρίδες ὁ ἀττεσλάβος.] novitque Graecus *Nahumi* interpres c. III, 17. Editum *Iones* maluerunt. *Vallam* autem, graviter in palmulis hic lapsum, primus adiuvit *P. Leopardus* *Emend.* lib. VII. c. 16., tum *Portus*, *Heraldus*, et *L. Bos* *Obs. Critic.* cap. 7., cui optimo viro temeritatem acerbius exprobratam nollem. Haeret adhuc animo iusta eius de malignitate *Gronoviana* querela, sancte testati, se, cum *Observationes* diceret, *Leopardum*, et quos nominavi, nondum lectitasse. Et quid si eorum aliquem versavisset, quis continuo omnium recordatur? Obsoleta haec quidem, sed memoriae praeclari Praeceptoris debita. Mox [lin. 8.] ἐπὶ γάλα

ἐπιπάσσοντες ex schedis non sine consilio Th. Galeus laudavit; nam locustis, in pulverem conminutis, bene congruit ἐπιπάσσειν, non lacti. Erunt tamen, qui ἐπὶ γάλα πάσσοντες explicabunt. WESS.

9. ἐπίκεινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιεῦνται) Quae posui verba sunt quidem Herodoti; sed nunquam mihi persuadere potui, hoc illa loco fuisse ab auctore collocata; quoque adeo visum fuit probabilius, aliis etiam reddere nitar verisimile. Duae sunt res sanequam diversissimae, tametsi de iisdem dici possint, ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῖσθαι, et ἐμφανῆς, vel κτηνηδόν, μίσγεισθαι. Utrumque facere sueverant secundum Herodotum Ausenses in Libya, cap. 180., μίξιν ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν ποιεῖνται, οὔτε συνοικίοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι: quod ibi addit de liberis, habet et Mela I. cap. 8, 50. Alterum in Scythia molles probarunt Agathyrsi, IV. 104., ἐπίκεινον τῶν γυναικῶν τὴν μίξιν ποιεῦνται, hac addita ratione, ἵνα κασίγνητοί τε ἀλλήλων ἴωσι, καὶ, αἰκίῃς ὄντες πάντες, μήτε φθόνῳ, μήτε ἔχθρῃ χρέωνται ἐς ἀλλήλους: quae a Platonica haeresi non abludunt; ut non iniuria Strabo dixerit τὰς γυναῖκας Πλατωνικῶς ἔχοντας κοιναῖς καὶ τὰ τέκνα, lib. VII. p. 461. A. [p. 300. D. ed. Cas.] Gindanes Africanos promiscuos etiam probasse concubitus liquet ex Herod. IV. 176. Iam vero verba, ἐπίκεινον αὐτέων τὴν μίξιν ποιεῦνται, bis apud Nostrum de aliis posita, hinc arbitror aliena, atque a sciolo priorum memore primum in margine scripta, postea, ut fit, in contextum recepta. Primo ne Valla quidem ista legisse videtur in suo Codice; deinde quaero quem habeant inter se nexum μίξιν ποιεῦνται - - - μίσγονται? Praeterea, si dederat ista, cur tandem tanquam rem miram prodidit memoriae, novam nuptam prima nocte διὰ πάντων διεξιθεῖν τῶν δαιτυμόνων μισγομένων? quale Diodorus etiam Sic. institutum in insulis obtinuisse narrat Balearibus, lib. V. c. 18. Neque Mela legit, quae reiicienda censeo; dum sic vertit Herodotea lib. I. cap. 8, 55., Feminis eorum solemne est nocte qua nubunt omnium stupro patere; - - et tum cum plurimis concubuisse, maximum decus; in reliquum pudicitia insignis est. Evincit illud tandem, meo saltem arbitrato, comparatio moris Massagetarum. Istis autem reiectis, apte sibi respondent Herodotea: Γυναῖκας δὲ νομίζοντες πολλὰς ἔχειν ἑκάστος, τρόπῳ παραπλησίῳ τῷ καὶ

Μασσαγῆται ἐπὶ τὴν σκίπωνα προστήσονται μίσγονται. Liqueat, opinor, non quod cum multis habuerint commune Massagetarum, sed horum peculiarem quandam respici consuetudinem: quatenam autem illa? *Herod. I. 216. ait: Μασσαγῆτης ἀνὴρ, τὸν Φαρερεῶνα ἀποκρεμάσας πρὸ τῆς ἀμύλης, μίσγεται ἀδελῶς: similiter Nasamones.* Supra dixerat lib. I. cap. 203. [Sic haud dubie distincta verba in sua Adnotatione voluerat *Valck.* non (uti hic editum erat) „similiter Nasamones supra dixerat I. c. 203.“ quasi id quod I. 203. scribit Herodotus, ad Nasamones pertineret.] *μῆτιν τούτων τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα κατὰ πῆρ τοῖσι προβάτοισι.* vide *Zenobii* Prov. p. 122, 17. VALCK.

[*Zenobius* I. c. (nempe Proverb. Cent. V. 25.) nil aliud, quod huc utcumque spectet habet, nisi quod de *Massagetis* ait, ἐν ταῖς ὁδοῖς πλησίαζουσι. Verba ista, ἐπικόινον -- μίσγονται, quae cum *Valckenario* aliena ab hoc loco iudicaverat *Reiztus*, prorsusque *Borheck* abiecit, eadem eodem hoc loco minutissima differentia libri omnes agnoscunt: pariterque *Eustath.* ad *Dionys.* vs. 209. de *Nasamonibus* loquens, ἄλλοι δὲ καὶ πολὺ γυναικας τούτους ἰστοροῦσι, καὶ τὴν μῆτιν τῶν γυναικῶν ποιοῦμένους ἐπικόινον: quae ex *Herodoto* desumpta esse, liquido adparet ex eis quae continuo deinde de *divinatione ex somniis* adiecta sunt. Et, cur ea verba ne *Vallam* quidem videri suo in codice legisse dixerit *Vir doctus*, nihil caussae erat. Legerat eadem *Valla*, hisque latinis interpretatus erat, et cum eis in *propatulo* coeunt; quam in sententiam *Coray* apud *Larcherum*, ἦσαν istam servans, pro ἐπικόινον censet ἐπὶ κοινοῦ legendum, quod idem valeat ac ἐμφανῶς, I. 203, 14. et III. 101, 2. Sed ne hac quidem ut novatione utamur ulla necessitas urget: nec enim video quid prohibeat quo minus constantem librorum scripturam teneamus, et ἐπικόινον μῆτιν, ut IV. 104, 2. et 180, 23. de *promiscuo coitu* intelligamus: qua item notione I. 216, 2. de *Massagetis* ait, ταῦτησι (ταῖς γυναιξί) ἐπικόινον χρίωνται: nempe ἐπικόινον adverbialiter, pro ἐπικόινως: mulieribus in commune utuntur, promiscue coeunt. Et sicut hic mos apud *Massagetas* non impedit, quo minus (ut ibidem refert *Noster*) uxorem quisque ducat: sic non secum pugnant quae hic de *Nasamonibus* traduntur. Quaerit *Valckenarius*, quem habeant inter se nexum μῆτιν ποιεῖνται -- μίσγονται? At perapte ista ne-

xa sunt, ἐπίκοινων -- μῆτιν ποιῶνται τρόπῳ παραπλησίῳ, τῷ καὶ Μασσαγῆται μίσγονται, ἐπιῶν etc. Videtur Virum doctissimum turbasse *distinctio paullo fortior* post verbum ποιῶνται interposita: quae si cui incommoda videtur, tolli prorsus nullo incommodo poterit, aut simplici *commate* mutari. Illud quidem negare nolim, si abesset h. l. μίσγονται, neminem id verbum magnopere desideraturum fuisse. S.]

11. ἐπιῶν σκίπωνα προθήσονται) Strabo in Arabum consimili ritu ὃ δὲ φάσας εἰσιῶν μὴννται, προθεῖς τῆς θύρας ἰάβδον, plura absurditatis pro nostro more plenissima adiungens lib. XVI. p. 1129. D. [p. 783. A. ed. Cas.] De Massagetis ad lib. I. 216. WESS. — Gronovius e Med. σκίπωνα recepit: nihil interest, hoc probetur, an ante receptum σκίμπωνα. Venit in mentem aliquando diversum ab utroque, ἐπιῶν σκίμποδα προθήσονται, in propatulo posito grabatulo. De Mosynoecis legatur Apollon. Rhod. II. 1025. et Scholiasta. VALCK. — At apud Apollon. l. c. nihil, quod pro ista coniectura faciat, reperies: quin potius inde intelliges quam sit ridiculum de grabato h. l. cogitare. Mox lin. 14. vitiosum δαιτυμόνων, pro δαιτυμόνων, e Reiziano exemplo in nostrum irrepsit. S.

20. ἐπικατακοιμῶνται) Servat verbum Ionismi indicia, servandumque fuerat. In illa incubandi superstitione ἐγκοιμᾶσθαι, κατακοιμᾶσθαι, et eiusdem originis alia teri, dixi ad Diodori lib. I. 53. Constat quoque, Tertullianum de Anima c. 57. ad haec allusisse. Quae statim e msstis mutata fuerunt, rata hac lege habeo, si τούτῳ etiam χεῖρα lo-cum recipiat. Non obliviscor moris, in vocabulorum numeris saepiuscule variantis, qui suum tamen modum habet. [Quoniam ἴδῃ, ut par erat, in contextu cum Gron. posuit Wess.; mireris cur non perinde χεῖρα, quod ei mssti offerebant, haud continuo receperit.] Illa vero dandae accipiendaeque fidei, quae subsequitur, consuetudo, necdum in Africa prorsus eviluit, teste sollertissimo Shaw Itiner. T. I. p. 309. WESS.

CAP. CLXXIII. 5. ἐσφαρεύοντο ἐπὶ τὸν Νόρον) Fabulam enarrans ex Herodoto Gellius Noct. Att. XVI. 11., Psyllos, ait, re aquaria defectos, eam iniuriam graviter Austro succensuisse; decretumque fecisse, uti armis sumtis ad Austrum (proinde quasi ad hostem, iure belli res repetitum,) pro-

fiscicerentur, etc. Ista forsā in vulgus vicini sparsere Nasamones, a quibus gens Psyllorum *prope internecione sublata* dicitur Plinio Nat. Hist. VII. c. 2. *Herodotus* fabulam se tradere formula significat adiecta: λέγω δὲ ταῦτα τὰ λέγουσι Λίβυες: qualibus utitur in fabulosis aut certe rebus dubiae fidei. Qui lenem non sentiunt historici nostri suavitatem, *Herodotum* ob ista talia, si lubet, exagitant huius seculi sophi! Quas innumerabiles esse scribit apud *Herodotum* fabulas, [de Legib. I. 1.] ne Cicero quidem vitio vertit historiae patri, neque severissimus ipsius *Thucydis* et *Platonis* censor *Halicarnassensis Dionysius*; qui et antiquioribus et *Herodoto* necesse fuisse docet, quas a singulis sibi gentibus traditas acceperant, fabulosas etiam narrationes tradere memoriae, atque ita ποιικίλλει τοῖς μυθώδεσιν ἐπισειδίους τὰς τοπικὰς ἀναγραφάς, T. II. pag. 226, 32. [de *Thucyd.* c. 7. T. VI. ed. Reisk. p. 823.] VALCK.

8. ἔχουσι τὴν χώραν οἱ Νασαμῶνες) Superiora culte, sed liberius, Latine expressit *A. Gellius* Noct. Att. XVI. 11. Etsi autem *Psyllorum* natio internecione sublata fuerit, durarunt nonnulli in seriora aevi tempora. *Plinius*, qui *Nasamonibus* excidii causam adsignat: Genus hominum, ait, ex iis qui profugerant, aut, cum pugnatum esset, abfuerant, hodieque remanet in paucis: Hist. Nat. lib. VII. cap. 1., ubi *Harduinus*. WESS.

CAP. CLXXIV. 3. οὔτε ὄπλων ἐκτίεται ἀρήιον οὐδὲν) Rectum est ὄπλων ἐκτ. ἀρήιον. *Argippaei* IV. 23. ἰσθὶ λέγονται εἶναι, οὐδὲ τι ἀρήιον ὄπλον ἐκτίεται. *Apollonius Rhod.* inter se permutat τεύχεα δῆϊα, et τεύχε' ἀρήϊα. *Philostratus* Aëten pingit ὄπλα μὲν ἐνδεδυκότα ἀρήϊα γίγαντες τινες, Icon. pag. 882. *Eustath.* in *Dionys.* vs. 217., οἱ Γαράμαντες -- οὔτε ὄπλα ἔχουσι πολεμικὰ κατὰ τὸν Ἡρόδοτον, οὔτε ἀμύνεσθαι οἶδασιν. Gentis illud nomen servandum statuit *Salmas.* in *Solin.* p. 384. mihi *Pintiani* non displicet sententia ad *Melam* p. 52. VALCK. — *Scil. Pintianus* ad *Melae* I. 8. sub fin. statuit, Γαράμαντες hoc cap. ex *Melae* codicibus in Γαμφάσαντες esse mutandos, quo distinguatur hic populus ab illis *Garamantibus*, de quibus infra cap. 183. agitur. Ac sane ita diversa sunt quae de utroque populo memorat Noster; ut vix credibile sit, utrobique de eodē populo agi. Quod si etiam cum *Larchero* (in Not. ad h. l. et in Indice

Geogr.) aliisque viris doctis, duas eiusdem populi tribus statuas, quarum altera, de qua hic agitur, fixas tranquillasse sedes in oasi quadam habuerit, altera nomas fuerit atque errans; mireris a Scriptore nostro cap. 183. nullo verbo significari, *Garamantes* illos, de quibus ibi agitur, esse eundem populum, aut aliam eiusdem populi tribum, aut certe cognominem illius, de quo hic. Quare quum de *Garamantibus* cap. 183. ita loquatur, tamquam de populo cuius nullam antea mentionem fecisset; quumque et ex eodem *Mela* et ex compluribus aliis auctoribus noti sint iidem illi *Garamantes*, de quibus ibi agitur; sane quam probabile fit, huius populi, qui hic memoratur, diversum fuisse ab altero illo nomen. At *Herodotei* quidem libri, qui hodie supersunt, nihil hic variant, nisi quod *Γαράβαντες* nostrae membr. F. praeferunt: *Γαράμαντες*; vero suis in *Herodoti* exemplaribus h. l. non solum *Eustathius* legerat, sed iam olim multo vetustior *Stephanus Byz.* Verum cum *Mela* consentit *Plinius*, eundem hunc *Herodoti* locum ob oculos habens, quum lib. V. cap. 8, 8. scriberet: *Gamphasantes*, nudi (scil. sine armis; γυμνοί, ut Graeci dicunt;) praeliorumque expertes, nulli externo congregantur. Quod ad scripturam ὅπλων adtinet, recte eam restituit *Wess.* et recte sic ms. F. cum aliis, non ὅπλων, ut per operarum socordiam in nostra *Var. Lect.* positum. S.

CAP. CLXXV. 3. ἔχονται τὸ πρὸς ἐσπίρης) Cum *Abreschio* τοῦ πρὸς ἐσπ. malo ob scriptoris adsuetudinem. Quid propter λόφους κείρονται [lin. 4.] *Portus* et *Salmasius* de *Coma* p. 541. fuerint machinati, *Gronovius*, a cuius iudicio non discrepo, docebit. Κροτάφους κείρονται, quod in coniecturam docti viri venit, nimium est, adversosque experitur Codices cunctos. *WESS.* — Bene habet τὸ πρὸς ἐσπίρης, nec sollicitari debuit: est abundans ille τὸ articulus, (sive per ellipsin pro κατὰ τὸ positus) centies *Nostro* frequentatus in huiusmodi formulis, sicut proximis in verbis τὸ δὲ παρὰ τὴν θάλασσαν. conf. c. 191, 1. Genitivus casus ad verbum ἔχειν pertinet, in proximo est, nempe *Νασσαμώων*: unde hic facile αὐτῶν subintelligitur. λόφους κείρονται, ad verbum, *cristas sibi tondent*: id est, *capillos tondendo* (eo modo qui mox exponitur) *cristas sibi efficiunt*. S.

6. στρουθῶν καταγαίων δοραῖς φορέουσι) De Aethiopum armatura, προβλήματα δὲ ἀντ' ἀσπίδων ἐποιούντο γεράνων δοραῖς, lib. VII. 70., ut absonum adeo non sit quod proditur, eoque minus, quoniam Arabes struthophagi ταῖς δοραῖς τῶν στρουθῶν σκεπασθέντες avium earum venatui indulgebant, si Straboni, quem Pollux I. 138. spectasse videtur, fides, lib. XVI. p. 1117. c. [pag. 772. B. ed. Cas.] Iam cur *Valla* hic et cap. 192. *subterraneos struthiones* elegerit, caussam habuit ex Graeco nimis presse sumto: Latine qui ita appellarit, novi neminem. Στρουθοὶ χειραῖοι, *passeres terrestres*, quomodo praestat, Aeliano de Animal. XIV. 13. Alios *bestiae magis quam avis*, licet *pennatae*, ut *Tertullianus Veland. Virgin. c. 16.*, titulos cumulatim doctissimi viri N. Heinsius ad Carm. de Phoenice vs. 145. et S. Bochartus Hieroz. Part. II. p. 221. congresserunt. WESS.

7. 8. ἐκ λόφου καλυμμένου Χαρίτων) Λόφου Χαρίτων mentionem Critici deposuerunt ad Pindari Pythion. Od. V. vs. 32. ex Callimachi fragmento: Ἡ ὑπὲρ αὐσταλέων, sive, ex Ruhnkennii emendatione ἀσταλέων, Χαρίτων λόφον: de quo et Nicaeneti Epigrammatē in Dissert. Herodotea cap. 2. plura. WESS. — Vide Callimach. ed. Ernest. p. 534. S.

CAP. CLXXVI. 3. περισφύρια δερμάτων) Aut falsus aut mendosus est Sextus Empiric. Hypotypos. lib. III. 24. p. 177. cum de Aegyptiis, ὅτι αἱ πλείστοις συνοῦσαι, καὶ κόσμον ἔχουσι περισφύριον, σύνθημα τοῦ παρ' αὐταῖς σεμνολογήματος. Nihil tale de eius nationis feminis. Scribi potest in Philosopho παρὰ δὲ πολλοῖς τῶν Λιβύων, loco Αἰγυπτίων, cum Berglero. At sunt in illa Sexti disputatione alia, negligenter posita, ut alias observabitur. WESS.

CAP. CLXXVII. 3. ὁ δὲ τοῦ λωτοῦ καρπός etc.) Loti Cyrenaeae habitum attigit lib. II. 96., nihil dissente Polybio, sicuti animadvertit Athenaeus lib. XIV. 18. pag. 651. Utrum autem eadem ex loto cibum et vinum Lotophagi confecerint, Is. Vossius ad Scylac. p. 114. ed. Gron. et Bod. a Stapel in Theophrastum Hist. Plant. lib. IV. 4. p. 327. operose disputant. WESS. — Lib. II. 96. loti arboris vel arbusti mentionem obiter fecerat Herodotus: hic de fructu agitur. De utroque Polybius disseruit, referente Athenaeo lib. XIV. cap. 65. nostrae ed. Vide Polybium nostrum lib. XII. cap. 2. et quae ad eum locum

Hermannus olim noster, Tom. VIII. Polybii nostri pag. 121. disputavit. Conf. *Munko Park, Voyage dans l'Intérieur de l'Afrique* p. 157 seq. ubi et icon arbusti et fructus. Iconem etiam exhibet *Desfontaines*, in Comment. de *Loto Lotophagorum*, inter Acta Acad. Scient. Paris. 1788. pag. 443. S.

4. γλυκύτητα δὲ) *Eustathii* γλυκύτατος aberrat, nec laudatorem Th. *Galeum* merebatur. *Herodoti* amatorem talia non morabuntur. WESS.

CAP. CLXXVIII. 1. Μάχλυνες) *Is. Vossius* Nostri Μάχλυνες et *Nicol. Damasceni* Ἰαλλχλυνεῖς apud *Stobaeum* eodem incertissimā censuit coniecturā: probabiliore *Holstenius* et *Berkelius* Μάχμυες in *Stephani* Μάζμυες hinc instaurant. *Machlyas* non neglexit *Plinius* Hist. Nat. VII. 1. WESS. — Literarum venatores huius nominis invenient vestigia in Ἰαλλχλυνεῖς, quorum *Λιβύων* morem enarrat *Nicolaus Damasc.* *Stobaei* pag. 292, 50. atque ibi restituent mecum Μάχλυνες. Qui *Herodoto* c. 191. Μάξμυες, similiter dicti fuerant in *Hecataei* *Periegesi*: Μάξμυες invenit in suo Cod. *Stephanus Byz.* et probabiliter scripserat in ista voce, εἰσι δὲ ἑτεροὶ Μάξμυες, καὶ ἑτεροὶ Μάχλυνες, uti corrigit *Berkel.* pro Μάχμυες: facilem errorem fuisse monstrant saepius a librariis confusa συνέκασμυεν et συνεκάσμυε. VALCK.

[3. ἐπὶ ποταμὸν μέγαν) Locum hunc tractans *Heeren* in *Ideen* etc. T. II. p. 42 seq. suspicatur ex *Argonautico* quodam poeta exaggeratam esse fluminis magnitudinem. Augēt eam etiam *Steph. Byz.* (voc. Φίλα) in citando hoc *Herodoti* loco ἐπὶ τὸν ποταμὸν τὸν μέγαν scribens. S.]

6. τῇ ὀνόμα Φίλα.) Quae in palude *Tritonide* fuisse dicitur insula Φίλα, Φίλα dicta videtur in Cod. *Steph.* ut illa nobilior inter *Aegyptum* et *Aethiopiam* sita: prostant hinc descripta verba quaedem apud *Steph.* ubi pro ἐκδιδόντος scribi debuerat ἐκδιδότ' οὗτος. VALCK. — Dubium est, an Φίλα *Stephan. Byz.* hic invenerit olim. Excitat Nostri verba illa in voce, nomen Φίλα non adiungens. [Postrema ab *Epitomatore* forsitan omissa.] Utcunque fuit, extremae *Aegypti* Φίλα, sive Φίλαι potius apud *Diodorum* lib. I. 25. longissime a *Tritonide* absunt palude. Sequentia, *Λαυδαίμωνιοι* φασὶ λόγιον εἶναι, a *Laurentio* male reddita, P. *Leopardus* Emend. lib. VII. 16. explanavit. WESS. — Bene H. Ste-

phan. in ora: *Aiunt editum esse Lacedaemoniis oraculum de deducenda in hanc insulam colonia. S.*

15. ἐπιθεσίαντα τε τῷ τριπόδι) Consideranda docti homines viderunt, tanquam θεσίαντα ἐπὶ τῷ τρ. super sive ex eo tripode vaticinantem. Non discrepat ex Oraculo in Eusebii Praep. Euangel. lib. V. 12. καὶ ἀγάλατι πολλὸν Κέλνῳ ἐπενχόμενος. De tripode isto multa ex his Herodoti in Alex. Lycophron vs. 887., tum Pindarus, [Od. Pyth. IV.] Apollonius Rh. [IV. 1548 seqq.] non usque quaque concordēs, et Diodorus lib. IV. 56. WESS.

CAP. CLXXX. 1. Ἀύσεις) Is. Vossius adscripserat Ἀύσχισαι: quos amplo hinc intervallo c. 171. Herodotus removet, et Stephanus damnat, Ἀύσεις optime legens. Atticὰ Ἀύσης, βασιλῆς, ἱππῆς, Herodotus inprobat: sicubi occurrunt. librariis debentur. Adi sodes lib. VI. 57. WESS.

Ibid. Ἀύσης) In Apollodori Periegesi [apud Steph. Byz.] Ἀύσεις, dicti videntur Ionico Herodoti flexu Ἀύσηες. Attica veteri dialecto nomen scriberetur Ἀύσης. VALCK.

8. τὰ πάτρια ἀποτελεῖν) Laudo Arch. ἐπιτελεῖν, quale c. 186. καὶ ὁρτὰς ἐπιτελέουσι, et conplura ap. Portum. [Nec vero improbandum ἀποτελεῖν, hac praesertim notione, officium praestare, debitum honorem habere.] Laudo quoque καλέομεν, a Gronovio praeclare illustratum. Τρωμάτων vocabulum [lin. 9.] dialectus tuetur, et Lucianus Dea Syr. c. 20. WESS. — Sed vide Var. Lect. S.

17. τὴν ἀσπίδα καὶ τὸ κράνος) In Platonis Tim. p. 24. B. Aegyptius sacerdos genti suae prae omnibus Asiaticis ἀσπίδων καὶ δοράτων usum et originem vindicat; mirifica de illis Porphyrio et Iamblichō nugantibus apud Proclum in Comment. pag. 48. Fabulam de Minervae natalibus spectavit Pausanias lib. I. 14. Kühnjo monitore. Adde Aeschyl. Eumen. vs. 292. WESS.

19. Ποσειδάωνος εἶναι θυγατέρα) Libycam attigit fabulam Pausan. in Att. p. 36., qua perhibebant illi Minervam Ποσειδάωνος καὶ λίμνης Τριτωνίδος θυγατέρα εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο γλαυκούς εἶναι ὥσπερ τῷ Ποσειδῶνι ὀφθαλμούς. Habet ista, partim et quae sequuntur, ex Herodoto Eustath. in Dionys. vs. 267., λέγει δὲ καὶ, -- ὅτι μεμφθῆσθαι (τι) ἡ Ἀθηνᾶ τῷ πατρὶ Ποσειδῶνι ἐποίησεν εἰς θυγατέρα (ταυτίσσι θετὴ θυγατρὴς ἐγένετο,) τῷ Διὶ. Adoptare sibi filium, υἱὸν τινὰ ποιήσασθαι, frequens

apud Oratores; *συγατέρα ποιήσασθαι* qui praeter Herodotum dixerit, neminem novi; nisi *Isaeum* p. 84, 12. et pag. 88, 15. Iunonem permovit adulter *υιοποιήσασθαι τὸν Ἑρακλέα*: ridiculum commemorat Diodor. Siculus ritum, quo hoc in coelo fingeretur peractum, lib. IV. c. 39. VALCK.

[22. *Μίξιν δὲ ἐπείκεινον*) Vide ad c. 172, 9. not. Mox lin. 25. *τρίτου μηνὸς* cum superioribus interpretibus pro *διὰ τρίτου μηνὸς* accepi: de reliqua orationis structura conf. mox c. 181, 16. et III. 108, 20. IV. 53, 23 seq. S.]

CAP. CLXXXI. 1. *Οὕτω μὲν οἱ --- εἰρέεται*) Corrigitur *Οὕτω μὲν* ex c. 186. *οὕτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης --- νομάδες εἰσι*. Verum recurrit c. 196. *οὗτοι μὲν εἰσι τοὺς ἡμεῖς ἔχομεν Λιβύων ὀνομάσαι*: positaque in superioribus similia saepe sunt. WESS. — Locum istum Herodoti (a **CAP. CLXXXI.** usque **CAP. CLXXXV.**) quo *Via publica* describitur, qua mercatorum et omnino itineratorum societates iam olim media Africae deserta peragrarare consueverant, post Rennellum et Larcherum, exquisita diligentia solertiaque Heeren T. II. operis iam saepius a nobis laudati p. 226 et seqq. tractavit, et, quae ab Herodoto traduntur, cum praecipuorum *Itineratorum*, in his recentiorum, Brownii et Hornemanni, contulit observatis. Nostrum quum non ferat institutum, ut singula persequamur, ad illorum virorum scripta remittimus Lectorem. S.

3. *ὄφρυν ψάμμης*) *Ὅφρυν ψάμμος*, si *ψάμμος* foret, uti lib. II. 99. aut *ψάμμου*, sicuti deinceps, neminem offenderet: nunc suspecta merito manet. *ψάμμης* ex codicibus sententiam rotundat, alibi vix obvium. WESS. — Apud Aristoph. Lysistr. 1260. dorico idiomate senex ait, *ἦν γὰρ τῶνδρες οὐκ ἐλάσσους τῶς ψάμμας*. S.

8. *ἀνακοντίζει ἐν μέσῳ τοῦ ἀλῶς ὕδαρ*) Convenit Callistrati Ecphras. Stat. c. 14. *ὡς καὶ ἀνακοντίζειν θαλασσίους κύβας*, et quae Eustath. in Hom. p. 995. 30. [p. 990, 45. ed. Bas.] Hinc vero, et post deinde iteratis, H. Stephani Thes. T. I. p. 365. et Palmerii Exercit. p. 793. arguitur lapsus, confidentius asseverantium, vocem *ἀλῶς*, *ἀλῶς*, [in sing.] de sale non usurpari, sed semper de mari. Alia omnia docte Cl. Alberti Observat. in Matth. c. v, 13. De salis autem ubere per Libyae hos tractus copia, et caussa fertilitatis, prudenter accuratissimus Shaw Itiner. T. I. p. 296. WESS.

13. ὡς καὶ προτ. εἴρηται μοι) Dixit lib. II. 54. et de Iove κριοπροσώπῳ, qui Athanasio κριοκέφαλος Ἀμμων Orat. ad Gent. T. I. p. 9. cap. 42. eiusdem libri. WESS.

15 seqq. ὕδωρ κρηναῖον ἰὸν etc.) Ex illis qui de mirabili hoc Solis apud Ammonios fonte egerunt, Herodotea mihi videntur vestigia sequuti Arrianus Ἀναβ. Ἀλ. III. c. 4. Curtius IV. 7. et Mela, I. 8. Unius Curtii ponam verba: *Fontem aquam Solis vocant: sub lucis ortum tepida manat; medio die, quum vehementissimus est calor, frigida eadem fluit; (contra τὸ ὕδωρ μεσημβρίας γίνεσθαι θερμὸν, tradiderat Aristoteles, testibus Sotione π. Ὑδ. Παραδ. p. 125. et Antigono Carsyt. c. 159.) inclinato in vesperam calescit, media nocte fervide exaestuat; quoque propius nox vergit ad lucem, multum ex nocturno calore decrescit; donec sub ipsum diei ortum adueto tepore languescat.* Singula cum Herodoteis comparari poterunt. VALCK. — Conf. quae ad Antigonum a Beckmanno annotata sunt. S.

18. ἀποκλινομένης δὲ τῆς ἡμέρας) Mutari non debet. Lib. III. c. 104. ἀποκλινομένης δὲ τῆς μεσημβρίας: sole a meridie deve-ro. Vulgo Sol in vesperam inclinatus κλίνει dicebatur: vide Luciae Ev. IX, 12. et Wetsten. VALCK. — Nempe duobus vocabulis ἀπὸ κλινομένης scriptum voluerat Reisk. S.

20 seq. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν etc.) Haec mutanti docto viro in Miscell. Lips. Vol. VIII. p. 112. non accedo: deest caussa; et vetant Codd. Posset ἐπὶ δὲ porro, deinde, uti in Indic. Arriani p. 316. sumi, si necessitas, quae nulla, urgeret. Vide lib. III. 104. [ἐπὶ μᾶλλον ἰὸν, magis magisque progrediens,] Πελάζει iustum et satis protectum est. [conf. II. 19, 10.] De miraculo huius fontis Diodorus etiam lib. XVII. 50. et isthic advocati. WESS. — Similem quodammodo fontem eisdem in locis Brownium et Hornemannum vidisse refert Heeren l. c. p. 239. S.

Ibid. ἐπὶ δὲ μᾶλλον ἰὸν --- πελάζει) Illud ipsum ἐπὶ μᾶλλον Codex praebet Arch. in loco simillimo III. c. 104. ἀποκλινομένης τῆς μεσημβρίας γίνεται σφί (Indis) ὁ ἥλιος κατὰπερ τοῖσι ἄλλοις ὁ ἰωθινός· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐπιὼν ἔτι μᾶλλον ψύχει, ἐς ὃ ἐπὶ δυσμῆσι ἰὼν καὶ τὸ κάρτα ψύχει: cui lectioni nisi faveret Cl. viri praeiudicium, alteram ego neque hic postposuissem. Arrianus de re eadem, ἀπὸ τῆς ἐσπέρης ἔτι θερμότερον ἔσται ἐπὶ μέσας τὰς νύκτας. In proximis nunc tan-

dem mihi quoque sincera scriptio videtur *Med. Cod.* *πιδλάζει*, adpropinquat; quod verbum apud *Hesychium* etiam in *Πιδλάζειν* male fuit transformatum. Credo equidem *Gronovium*, quum huc pervenisset, veterem voluisse lectionem suo loco relictam p. 95, 38. [II. 19, 10.] Statuit *Is. Vossius* *πιδλάζει* a *Mela* conversum *perservet*; sed nuspiam illud in talibus legerat adhibitum. Erat, nam illuc abiit ante diem raptus, cui *παφλάζει* venerit in mentem, aptissimum quidem in talibus verbum; sed hic tantum locum invenit *πιδλάζει*: illud autem alterum sequente colo sic expressit *Herod.* *τηνικαῦτα δὲ ζῆι ἀμβολάδην*. *Curtius*: media nocte fervide exaestuatur. Idem dicitur *παφλάζει*: de fonte bulliente ad *Tyana Philostr.* *Vit. Apoll.* I. c. 6. *παφλάζει ὥσπερ ὁ θερμαινόμενος λάβης*: de crateribus fratrum *Palicorum Polemonis* nobis locum e *lib. de admirandis Siciliae fluv.* servavit *Macrob. Saturn.* V. 19. qui, τὸ ὕδωρ, ait, φέρεται κολλυμένον τι καὶ παφλάζον, οἷά εἰσιν αἱ δῖναι τῶν ζιόντων ἀναβολάδην ὑδάτων. VALCK.

CAP. CLXXXII. 5. [Ἀγγίλα) *Conf. cap. 172.* Locus hodieque eodem nomine celebratus ab *Itineratoribus.* S.]

CAP. CLXXXIII. [4 seq. καὶ ἄνθρωποι οἰκίσουσιν αὐτῷ, τοῖσι οὖνομα Γαράμαντις ἐστὶ) Sic plane de hoc populo verba facere instituit, ut parum credibile videatur eundem hic populum significari, de quo haud multo ante iam ex professo disseruerat *Scriptor.* Vide quae ad c. 174, 3. notavimus. Quod mox adiicit auctor de *triginta dierum itinere a Garamantibus ad Lotophagos*: de illo itineris spatii consuli *Heeren* potest l. c. p. 255 seqq. S.]

8. οἱ ὀπισθονόμοι βόες) *Boves ὀπισθονόμους* hinc *Aristoteles, Mela, Plinius, Aelianus*, mutuati sunt; quos magnus *Animadversor* [*Is. Casaubonus*] contra *Athenaeum* lib. V. c. 20. antestatur. [Vide *Animadv. in Athen.* V. p. 221. E.] Id addo, *Plinium* lib. V. c. 4. *Hist. Nat. Garamantas ab Augilis dierum XII. itinere separare*; qui διὰ δέκα ἡμερῶν ὁδοῦ [ut ait *Noster* *lin. 1.*] distabant tantum. *Adiuvandus* ergo optimus scriptor. WESS.

15. ἐς παχύνειν τε καὶ τρίβειν) *Τρίβειν* duritiem *Laurentius*; qua notione *τρίβειν* ignoro: attritum frictionemque indicare certum est: παρὰ τὴν τρίβειν, inter fricandum, in *Polyaeni* lib. VI. 1, 7. WESS. — Sed haud immerito

cum *Larchero* quaeras, quid sit quod dicat *corium horum boum frictione praestare*? Nec vero cum eodem *Larchero* intelligenda mollities videtur. *Duritiem* cum *Schneidero* tenendum putavi, *firmitatem* intelligens, attritui frictionique diutissime resistantem. S.

20. σαύρας) Hoc sibi postulant schedae et Auctor ipsemet c. 192. nec minus τετρίγαςι, quo de ad lib. III. 110. WESS. — Σαύρας an σαύρους legas perinde est: atque hoc, quod e superioribus editis revocavi, probatorum etiam codicum auctoritate nititur. Quoniam vero cap. 192. foemininum genus communi consensu praeferunt libri, facile patiar σαύρας hic reponi. Caeterum conf. ad cap. 201, 6. notanda. S.

CAP. CLXXXIV. 3. Qui succedunt Ἀτλαντες, ex probabili Cl. *Salmasii* iudicio ad *Solin.* p. 292. *Rhiani* Ἀτάραντες sunt in *Steph. Byz.* voc. Ἀτλαντες, et *Nic. Damasceni* Ἀφάραντες. Nam qui deinceps memorantur *Atlantes*, utique ab his diversi situ et omni vitae instituto apud *Diodorum* lib. III. 54. et 56. Plerique tamen veterum unis iisdemque *Atlantibus* cuncta tribuunt, quae *Herodotus*. WESS.

Ibid. Ἀτλαντες, οἱ ἀνάνυμοι etc.) Parum videtur credibile, hos nominibus propriis carentes Africanos eodem universos designatos fuisse nomine quo decem ab his dierum itinere remoti, de monte nobilissimo Ἀτλαντες dicti; quantumvis, quae diversa veluti de diversis gentibus tradidit *Herodotus*, ad unos *Atlantes* retulerit *Mela* I. c. 8, 39. *Atlantes* solem exsecrantur et dum oritur et dum occidit, ut ipsis agrisque pestiferum; nomina singuli non habent; non vescuntur animalibus; neque illis in quiete qualia ceteris mortalibus visere datur. *Melam* sequuntur alii. Mihi quidem verisimillima *Salmasii* videtur sententia, in *Solin.* p. 410. vetustissimum mendum in *Herodoto* haesisse iudicantis; corrigendumque Ἀτραντες, atque hos esse, qui Ἀτάραντες *Rhiano* dicuntur, et perperam Ἀφάραντες apud *Stobaeum*. In eadem opinione videtur *Is.* fuisse *Vossius*; nam *Atlantes* hos ad *Melam* vocat *Atarantes*. Vide iam mihi quaceso quam parum ab Ἀτλαντες distent Ἀτάλαντες et Ἀτάραντες: postremum, opinor, mecum genuinum iudicabis munus auctoritate *Rhiani*. *Eustathius* in *Dionys.* vs. 66. Ὁ τὰ ἔθνη γράψας ἔθνος Λιβυκὸν λέγει τοὺς Ἀτλαντας. Ῥιανὸς δὲ, &c

Φησιν, Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κῆσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ λέγονται μὴ βλέπειν οὐεῖρους: hinc Stephanum Byz. emendandum vidit L. Holsten. Ad mentem Herodoti Rhianus Ἀτάραντας ἰστορεῖ, καὶ μετ' ἐκείνους λέγει κῆσθαι τοὺς Ἀτλαντας, οἳ καὶ etc. Nam Atlantes Herodoti λέγονται οὔτε ἐμψυχον οὔδ' ἐν στήθεσσι, οὔτε ἐν πνύια ὄρεσιν. Atarantes, ut opinor, ἀνώνυμοι εἰσι μούνοι ἀνθρώπων, et τῷ ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι καταρῶνται. De his Nicolaus Damasc. Stobaei p. 293. Ἀφάραντις (lege Ἀτάραντις) [sive Ἀθάραντις] Λίβυες ὀνόματα οὐκ ἔχουσι, ἡλίῳ δὲ ἀνίσχοντι λαιδορῶνται, ὥς πολλὰ κακὰ φήναντι. Horum prius attigit et Eustath. in Od. θ'. p. 327, 41. [p. 1609 extr. ed. Rom.] sequuntur nobis etiam vulgatam in Herodoto scriptionem, [nempe Ἀτλαντας nominans,] οὐδεὶς, αἶτ, τῶν ἐκεῖ κυρίον ἐκληρονόμοι ὀνόματες. Alterum de malis precibus verbisque impiis in solem iactis, gente non nominata, prodiderunt praeterea Strabo XVII. p. 1178. A. [p. 822. ed. Cas.] et Diodor. III. p. 179. f. Utriusque verba quaedam cum Herodoteis operose compararunt Salmas. et Is. Vossius. VALCK.

4. ἀλέσι μὲν) Sales, quos Valla ineptius verterat, Graece doctissimus et pariter humanissimus P. Leopardus Emend. VII. 16. removit. Homero, ob Odys. Θ'. 552. οὐ γὰρ τις πάμπαν ἀνώνυμος ἐστ' ἀνθρώπων, Atlantes, sive Atrantes, ignorati fuerunt, ubi Eustathius non male, iudice Steph. Berglero. Mox ἡλίῳ ὑπερβάλλοντι, soli superantissimo vertit Vossius ad Melae lib. I. 8, 28. quem vide. WESS.

15. οὐδέποτε γὰρ αὐτὰς ἀπολείπειν νέφεα) Vero fortasse respondet, quod hic de nimbo Atlante. Cum tamen ex aliorum sermone fluxerit, placuit scriptura codicum; qui τὴν κίονα si dedissent, in ampliore fuissent honore. Namque Herodoti lib. I. 92. et Ionum ἡ κίων [foeminino genere] apud Criticos ad Sophoclis Aiac. vs. 108. et Eustathium et H. Stephanum de Dialect. p. 153. Κίονα οὐρανοῦ καὶ χθονός alia in re Aeschylus Prometh. vs. 349., Homerum aemulatus. Κίων οὐρανὸν συνέχει, νιφάεσσ' Αἴτνα, Pindarus Pyth. Od. I. 35. audaci translatione. Stanleium ad Aeschyl., Abreschium Animadv. in eum Tragicum lib. I. c. 5. p. 30. et Alberti Peric. Crit. cap. 1. adi. WESS. — Quamvis praecipiant Grammatici (in quibus et Etymologus, p. 514 extr.) ὁ κίων dicere Atticos, ἡ κίων Ionas; licitum tamen, puto, fuit Herodoto promiscue et masculo et foemineo genere usur-

pare hoc vocabulum: quare, quum τὸν articulum longe plurimi probatissimique agnoscant libri, ferendum illum putavi; quem qui rursus eliminatum cupient, eos suo frui iudicio lubens patiar. Conf. ad c. 201, 6. not. S.

17. ἐπὶ τοῦτον τοῦ οὐρεος) Huius montis accolae si de monte suam traxerunt adpellationem, oportet ante memorati, atque ab his itinere decem dierum discreti, alio fuerint Herodoto nomine designati, cuius ut plerorumque Libycorum rationem ignoraverit. Ab his *Atlantibus*, qui neque animalibus vescebantur, neque insomnia visebant, qualia reliqui mortales, diversi fuerunt, si fuerunt uspiam, quos Ἀτλαντίους nobis humanissimos memorat et fortunatissimos Diodorus Sic. lib. III. c. 54. VALCK.

CAP. CLXXXV. 4. ἔστι δὲ ἀλός τι μέταλλον) Codicum ἐν δὲ videtur ex lib. II. 176. ἐν δὲ καὶ ἐν Μέμφι affirmari; discrepat tamen, ut attendenti patebit. WESS.

6. τὰ δὲ οἰκία τοῦτοις etc.) Domos ex sale structas (ἀλίνας οἰκίας) Gerhaeorum Strabo memorat lib. XVI. p. 1110. c. [p. 766. b. ed. Cas.] WESS.

CAP. CLXXXVI. 5. δικαιῶσι πατίσθαι) Displicuit πατίσθαι Is. Vossio, Cornelioque de Pauw, πάσασθαι vel δαρίσθαι amplexis; quorum utrumque posterius Medicei et aliorum ἄπτισθαι. Tale Apost. Pauli μὴ ἄψῃ, μὴ γέυσῃ, in Epist. ad Coloss. 2, 21. Plutarchi de Sanit. Tuenda p. 123. b. ἄπτισθαι γὰρ αὐτῶν διὰ χρόνου παρήνει καὶ γεύσθαι: et Philonis Iud. Exsecrat. p. 931. d. ἄψεται γὰρ καὶ πατὴρ νιῶν σαρκῶν. Quae usum quidem eius stabiliunt, minime vero, hoc legitimum esse loco. Πατίσθαι Ionum librarii scholiis explicant, quale ἄπτισθαι. Dedit sese instituti exemplum lib. II. 66. ibidem profligatum. Cl. Bos Observ. Critic. c. 7. πατίσθαι defendens, asperam iterum in reprehensionem [Gronovii] incurrit, ad S. Bochartum permeantem, quippe paria Phal. IV. 33. professum. Ὁρτὰς ἐπιτηδεύουσι [lin. 7. pro ἐπιτελείουσι] etiam Valla vidit, blanditurque primo obtutu, ob καὶ ἐπαθείας --- ἐπιτηδεύουσι lib. I. 135.; ex grammatici tamen, nisi omnia me fallunt, interpretamento. WESS.

5. ἄπτισθαι) Ionicum et rarius πατίσθαι, Lamberto Bos probatum Obs. Crit. p. 40. Si plerique tamen codices Mediceo concinunt et Vallae, ἄπτισθαι non temere reice-

rem: de re eadem ponitur lib. II. c. 18. *μὴ ἔργεσθαι*, id vero est *ἄπτεσθαι*, sive *γεύσασθαι*, *πάσασθαι*, *πατίεσθαι*. Adhibetur apud alios interdum *ἄπτεσθαι* gustandi significatu, et apud Herod. II. 32. *ἄπτεσθαι τοῦ ἐπεόντος ἐπὶ τῶν δένδρεων καρπῶν*. VALCK.

CAP. CLXXXVII. [5. *ποιεῦντες, οἶόν τι*) Commodius tolletur post *ποιεῦντες* incisum. S.]

7. *Ἐπὶ τερραίτεα γίνηται etc.*) *τερραίτεα* ex Aldo et scriptis: nam *τερραίτες* postremae editionis operarum est delictum. Οἶσπη legatur, an οἶσύπη, minimi refert. Prius ob eos, quos adpellavi, Galenumque in Exegesi Hippocrat. et Hesychium retinui. Quid sit, disquiritur. Hier. Mercurialis Var. Lect. II. 2. *stercus ovillum, διαχώρημα*, ex Erotiano interpretatur: Steph. Monachus ad Barnabae Epist. p. 727. *sordes ovium crassas et pingues*, fortasse praeter rem. Οἶσπη, *lana, succida*, (sive ἔριον τὸ ἀπὸ τῆς οἴας ἔξιν ταῖς λύμασι, in Aretaeo Cappadoc. lib. II. 5. de Morb. Diuturn.) ignis ob sordes concretas satis est patiens. Melius Monachus, et prior eo ill. Scaliger Emend. Temp. lib. VII. p. 682. durare apud Aethiopas Christianos, Muhamedanos, paganosque similem ad destillationes vitandas ustionis consuetudinem, ab aliis in superstitionem versam, docuerunt. WESS.

13. *πάντων ὑγιεστάτοι*) Aliam dat et magis probabilem rationem lib. II. c. 78. cur sint Aegyptii μετὰ Λίβυας ὑγιεστάτοι πάντων ἀνθρώπων. Istam vocis formam ne hic quidem spernerem a Codd. oblatam. Proverbium erat Graecis in usu, *Κρότωνος ὑγιεστερος*, cuius originem pandunt Strabo VI. p. 414. A. [p. 269. ed. Cas.] et Schol. in Aristoph. Eq. vs. 1089. VALCK.

CAP. CLXXXVIII. 2. *ἡπτέουσι ὑπὲρ τὸν δόμον*) Postremum sincerum non puto. VALCK. — Suspicio Reiskii, *ὑπὲρ τὸν ὄμον super humerum*, uti in Virgilii Pharmaceutria, *Fer cineres Amarylli foras, rivoque fluenti, Transque caput iace, ne respexeris*: aut *ὑπὲρ τὸν βωμόν super aram*. Alia Pavii, *ἀποστρέφουσι τὸν ἀντίνα αὐτῶν*, avertunt cervicem suam, quale quidpiam in sacra olim piacularibus. Neutra ad palatum, quippe meri arbitrii, et Afris morem obtrudens, cuius an calluerint notitiam, ostendendum in primis fuerat. WESS.

Herodot. T. V. P. II.

Z

7. καὶ τῷ Τρίτωνι) Ecce aliam tibi Cl. de Pauw correctionem, καὶ τῇ Τριτωνίδι, cui adsensum, modo quid praesidii ex schedis adesset, non recusarem. Minervam Libyes Tritonide et Neptuno satam fabulabantur c. 180. unde parem matri patrique cultum potuerunt tribuere. Potuerunt profecto: Quidni et Tritoni, ad quem fluvium nata ferebatur? In talibus frequens hiatus, ex locuplete divinantium penu vix explendus. WESS. — Quod καὶ τῷ Τρίτωνι in Adnot. scripsit Wess. casu adiecta est καὶ particula, quam ibi et editi omnes et mssti ignorant. Pavius, puto, post τῷ Τρίτωνι excidisse καὶ τῇ Τριτωνίδι coniectaverat. S.

CAP. CLXXXIX. 5. οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, οὐκ ὀφείε εἰσι) Haud paulo melius, et genuinum procul dubio, quod insipidum videbatur viro Clarissimo, οἱ θύσασσι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι (nempe Libyssis) οὐκ ὀφείε εἰσι. VALCK. — Examen merentur οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων αὐτῇ εἰσι, sumpta ex Med. et laudata: quae boni si coloris, Palladis aegidem, non loris serpentinis, sed coriaceis ornabunt. Atqui Cyclopes Aegidaque horrifera, turbatae Palladis arma Certatim squamis serpentum auroque polibant, Connerosque anguis, Aeneid. VIII. 435. Hoc amplius, Libyssarum vestia pellicea describitur, quaque illa re a Minervae aegide discrepant: hanc serpentium in modum fimbrias ostentasse, illam coriaceas. Quare congruentior scriptura αὐτῇ εἰσι. videlicet Λιβύσσης: forsitan etiam ἐκ τῶν αἰγέων, quales erant. WESS.

[6. τὰ δὲ ἄλλα - - ἑσταλται) Minus curate haec a nobis sic conversa: reliqua omnia eodem modo instructa sunt. Oportebat: in reliquis vero omnibus (s. quod ad reliqua omnia attinet) eodem modo instructa est, nempe vestis Libyssarum. S.]

8. αἰγίδας γὰρ περιβάλλονται) Ob sequentia placebit plerisque αἰγέας, Maussaco probatum ad Harp. in Αἰγίς, et repertum in Codd. etiam Eustathio in Iliad. ε'. p. 459. [p. 603. ed. Rom.] Eadem tamen Libyssarum amacula pellicea dixit et αἰγίδας in proximis. [sc. l. 5. ubi quidem αἰγέων, pro αἰγίδων, scribendum coniectavit Wess.] Glossar. Herod. Αἰγίς, ἣν Λίβυες (Λίβυσσαι, Hesych.) φοροῦσι δορὰν. Vid. Meurs. Lect. Att. VI. 10. et Wess. ad Diodor. T. I. p. 217. [lib. III. c. 49.] VALCK.

Ibid. αἰγέας γὰρ περιβάλλονται) Sequentia, ἐκ δὲ τῶν αἰγέων τουτίων, desiderant talem scripturam, nec veteres Gram-

matici et Codd. aliam. Docte Maussacus ad Harpocratonis Αἰγίς. [e quo sua hausere Suidas et Zonar. in Lexic. h. v.] Illud autem vestimenti genus Afris omnibus unicum olim et familiare: ἐν αἰγίοισι δέρμασι κατακείμενται, καὶ κρέασι αἰγίοισι χρώνται· ἐπεὶ οὐκ ἔχουσι οὔτε στρώμα, οὔτε ἱμάτιον, οὔτε ὑπόδημα, ὃ τι μὴ αἰγείον ἐστίν· οὐ γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς ἄλλο προβάτιον οὐδὲν ἢ αἰγες καὶ βόες, notabiliter Hippocrates de Afris, mediterraneam regionem habentibus, de Morb. Sacr. p. 302. WESS.

12. καὶ ἡ ὀλολυγὴ) Sacrum mulierum iubilum, ὀλολυγμὸν ἱερὸν Aeschyli, doctissimi homines, ad Diodori lib. XVI. 11. laudati, praeclare exposuerunt. Nostri ob oculos fuit Poëtae ex Iliad. Z'. 302. Αἱ δ' ὀλολυγὴ πάσαι Ἀθῆναι χεῖρας ἀνέσχον. Hinc illa observatio. Prorsus autem Herodoti genium habet, χρώνται αἱ Λίβυσσαι καὶ χρέωνται καλῶς, quod Galeo obsecutus scriptori ex Codd. redonavi. WESS.

Ibid. καὶ ἡ ὀλολυγὴ ἐν ἱεροῖσι) Sic legit interiectum ἡ articulum, ut sane requiritur, Eustath. in Hom. Iliad. ζ. p. 503, 48. rectius etiam proxima, quam vulgantur, et prout exhibent Codd. Arch. et Vallae: κάρτα γὰρ ταύτην χρέωνται αἱ Λίβυσσαι, καὶ χρέωνται καλῶς. Sacer ululatus mulierum ὀλολυγὴ dicebatur: et, frequentatum veteribus in re ferme tantum laeta verbum ὀλολύζειν, planissime constat. VALCK. — Pro eo, quod apud Herodotum est, ἐν ἱεροῖσι, suo arbitratu aut memoriae lapsu Eustathius l. c. ἐπὶ ἱερῶν scripsit, quod idem valet. S.

14. τέσσαρας ἴππους συζευγνύναι) ζευγνύναι (cum Aldo) legit et Eustath. in Dionys. vs. 175. et simplici verbo facile poterimus esse contenti. A sua fortasse Minerva Neptunine hoc didicerant Libyes, Λίβυες ζυγωτῶν ἀρμάτων ἐπιστάται, Sophocli Elect. vs. 704. Vid. Steph. Byz. in Βάρκη, Harpocr. in Ἰκπία Ἀθηνᾶ, ibique Valesius, et in Sophocleis Βαρκαίους ὄχοις Hesychius. VALCK.

CAP. CXC. [4. ἐπεὶ ἀπὴν (scil. ὁ ἀποθνήσκων) τὴν ψυχὴν. Transitus a plurali numero ad singularem, familiaris Nostro. Conf. I. 195, 1 et 3. S.]

5-7. οἰκήματα δὲ σύμπηκτα --- περιφορητά.) Idem tradidit Hellanicus, quem scribit Athen. XI. p. 462. ἐν Ἑθῶν ὀνομασίαις λέγοντα, ὅτι Λιβύων τῶν Νομάδων τινὲς --- οἰκίας ἔχουσιν ἐξ ἀνδρείκου πεποιημένας μικράς ὅσας σκυῖς ἔνεκα, αἷς καὶ περιφέρουσιν
Z 2

ὅπου ἂν πορεύωνται. Multa περὶ ἀνθρίκων, omissis tamen Herodoteis, notavit ill. Ez. Spanhem. in *Callim. hymn. Del.* vs. 193. aptiora quaedam *L. Bos. Obs. Crit.* p. 40. Sumsit et ista forsitan *Milesius Hellanicus* ex *Herodoto*; nam et τὰ Βαρβαρικά Νόμιμα Ἑλληνίκου ἐκ τῶν Ἡρόδοτου καὶ Δαμάσκου (lege Δαμάσσκου) *Damastes* enim intelligitur, *Sige* natus:) συνῆκται, teste *Pophyr.* in *Eusebii Praep.* X. p. 466. VALCK.

6. ἐξ ἀνθρίκων) *Laurentii lentiscos* expolit Nob. *Palmerius Exerc.* p. 25. et copiosius *Cl. Bos Observ. Crit.* c. 7. WESS. — *Suidas*: 'Ανθρίκες' - - - Ἡρόδοτος τοὺς καυλοὺς φησι τῶν ἀσφοδέλων. S.

CAP. CXCI. 2. 3. οἰκίας νομίζοντες ἐκτῆσθαι - - - Μάξυες) *Afri Maxyes* abs *Steph. Byz.* in Μάξυες agnoscuntur: [conf. *Adn.* ad c. 178, 1.] et horum quidem οἰκίαι veri nominis domus fuerunt; superiorum duntaxat οἰκήματα, tuguria; eaque περιφορητὰ, sicubi usus requireret. WESS. — Quae de eorumdem tonsura subiiciuntur, conferenda cum cap. 180, 4. S.

14. καὶ ἄρκτοι) In *Africa ursum non gigni* confidenter *Plinius Hist. Nat.* VIII. 36. Sequitur *Lipsius Elect.* II. 4. *pelle Libystidos ursae* [Aeneid. V. 37. ubi vide *Interpp.*] leoninam interpretatus, similemque in modum alia. Contra *Plinium* olim venerat *Bodinus* ad *Oppiani Cyneget.* lib. II. p. 76. contra vero utrumque, *Lipsium* et *Plinium*, operosa ac erudita disputatione *Cl. Salmasius* ad *Solin.* p. 220. abducto in partes, alia prius arbitrato, *G. Io. Vossio* lib. III. *Idol.* c. 52. *Harduinus* tamen *Plinio* suo adstipulatur, errorem de ursis *Afris* ex conmutatione vocis Ἀρκτοὶ in Λιβυστικοὶ late sparsum coniiciens, quae utique in *Herodotum*, ἄρκτους sine eo titulo recensentem, non quadrat. Mihi *Salmasiana* non displicent, stabilita testimonio doctissimi *Shaw Itiner.* T. I. p. 323. Statim *Gronov.* belle, καὶ οἱ κυνοκέφαλοι καὶ οἱ ἀκίφαλοι, οἱ etc. [lin. 16.] quomodo *Corn. de Pauw* ex ingenio. *Blemmyis*, verba *Plinii Hist. Nat.* V. 8. traduntur capita abesse, ore et oculis pectori affixis, ad haec alludentis. WESS. — De his vide quae ad *Plin.* ab *Harduino* notata. Ut *cynocephalos* (simiorum quoddam genus, de quo *Diodor. Sic.* III. 35.) sic et *acephalos*, non ut populum aliquem memorat *Herodotus*, sed in bestiarum numero refert, et quidem in fabulosarum (ut ipsi

videbatur) bestiarum numero, quod his verbis satis significat, ὡς δὴ λέγονται γι' ὑπὸ Λιβύων. S.

19. ἀκατάφυστα) Scinduntur eximii viri *Montfauconius* et *Gronov.* in contraria studia hanc ob vocem: illi *θηρία ἀκατάφυστα*, *ferae intractabiles*; huic *ἀκατάφυστα*, *haud ementitae*, ut olim *Valla*, *veriores*. Litis arbitrium ad priscos et manu exaratos *Herodoti* codices venit, quorum in locupletibus Italiae Galliaeque bibliothecis decem *Montfauconio*, totidem *Gronovio* favent, sicuti *Histor. Acad. Inscript. T. VI. p. 264.* testificatur. Ita in aequilibrio negotium, quod ubi nostrorum pondus accesserit, praegravabitur. Verum in talibus numerari suffragia, non ponderari, iniqua lex. Ut *ἀκατάφυστα* valeant, series urgetur narrationis, fabulosa animalia ex Afrorum fide repetentis. Neque enim tam anilis Scriptorem fuisse credulitatis, ut huiusmodi monstra, *Cynocephalos* et *sine capite homines*, reapse exstitisse sibi persuaserit: cavisse ipsum praestruendo, ὡς δὴ λέγονται γι' ὑπὸ Λιβύων, ut quidem illi ab *Afris* memorantur. Nusquam quidem, quod *Gronovius* obiecit, *ἀκατάφυστα* [apud Graecos scriptores] nunc haberi; succurrere tamen analogiam, in haud paucis solidam et sufficientem, praesertim cum *ἀκατάφυστα* non exemplis et scriptorum auctoritate, sed parili ratione nitantur. Id non iniuria *D'Orvillius* arripit ad *Chariton. lib. III. p. 241.* ἀκατάφυστα, nisi si *ἐνκατάφυστα*, de quibus facile quis mentiat, praefarendum, eligens. Atque haec viri doctissimi. Equidem pronior in *ἀκατάφυστα* olim fui; quam muto sententiam, arbitratus καὶ ἄλλα - - ἀκατάφυστα, et alias *feras* - - nullo mendacio fictas, clare a praecedentibus segregari. Libyū e fabulis *cynocephalos* et *acephalos*, quorum in pectore oculi, dederat. Qui copulantur viri feminaeque *ferae*, non item inde: sunt enim et fuerunt olim in Africa, sicuti multae aliae non fictae, *θηρία ἀκατάφυστα*, *bestiae*, sive, ut alia in re *Iamblichus*, *ἀδιάφυστα*, *Protrept. p. 137.* WESS. — Merito mireris *Reizium* *Schaeferumque*, prudentissimos viros, hisce rationibus non persuasos, reiectā certissimā plerorumque et probatissimorum codicum scripturā, praeter necessitatem locum dedisse coniecturae, ne unius quidem veteris libri auctoritate comprobatae. S.

CAP. CXCI. 5. καὶ ὅρνεος) Passim ὅρνεος corriguntur, invito *Corn. de Pauw.* ad *Horapollin. c. 49.* ubi

peregrinū animal, atque ex Aegypto, ὄρυς, ὄρυες, ὄρυξ: ex illo ὄρυες, ex altero ὄρυγες venisse, coniectatur dubie. ὄρυες in nostris Codd. constanter. WESS. — Videntur ὄρυες Nostro dici qui aliis ὄρυγες: quo de genere dixi ad Athen. V. p. 200. f. T. III. Animadv. p. 113 seq. S.

5 seq. τῶν τὰ κέρα τοῖσι Φοῖνιξι οἱ πῆχες ποιῶνται) Plus difficultatis [quam scriptura ὄρυες] verba trahunt τῶν τὰ κέρα etc. quomodo Med. et alii. [In nostra Var. Lect. per operarum socordiam „τὰ κέρα Med.“ pro τὰ κέρα Med. editum.] Gronovii sententiam utcunque evolvunt Latina, in quis normae fidium obscuriores. Saepe πῆχες cithararum cubita, sive ἀγκῶνας, dant, nec raro ulnas, quibus metimur: has Reiskius, damnatis, quae in Miscellan. Lipsiensibus deposuerat, sibi sumit, ut H. Steph. ante, τοῖσι οἱ πῆχες ποιῶνται Φοῖνιξι ordinans vertensque, e quibus fiunt ulnae Phoenicibus. Sunt Salmasio in Solin. p. 157. et Bocharto Hieroz. p. 946. Φοῖνιες citharae, punicae dictae, quod Graeci orygon cornua haberent ex Africa, Poenis deferentibus. Memorantur sane Φοῖνιες inter Musica instrumenta, ab Athenaeo lib. XIV. p. 636. v. parcius, quam certi ut quid statui queat, descripti. Citharae si fuerint, πῆχες recte aptabuntur. Ex vetere scriptura τῶν κατὰ τὰ κέρα etc. [At non κατὰ τὰ κέρα dabat vetus scriptura: sed κατὰ κέρα: sub quo fortasse καὶ τὰ κέρα latebat.] ad modulum cornuum orygon Poenis cithararum ἀγκῶνας, cubita fieri, tradetur, sententia satis adcommodata. Mihi res anceps. WESS. — Non erat cur haesitaret Vir praestantissimus. Iam ante Salmasium et Bochartum perspecte Conr. Gesnerus, De Quadruped. p. 770. ὄρυγες pro ὄρυς legens, et τῶν καὶ τὰ pro olim vulgato τῶν κατὰ legendum suspicans, sic interpretatus erat hunc locum: ex quorum cornibus cubiti fiunt instrumentis musicis quae phoenices vocant. De instrumento musico, cui Φοῖνιξ nomen, paullo copiosius, quam p. 636. v., idem Athenaeus, a Wesselingio citatus, disseruit p. 637. v. quem ad locum et nos in Animadv. T. VII. p. 475. quid sit quod πῆχες in instrumentis musicis Graeci dixerunt, declaravimus. Verborum structura, τῶν τὰ κέρα -- οἱ πῆχες ποιῶνται, similis est illi VIII. 27, 20. ἡ δὲ δικάτη ἐγένετο τῶν χρημάτων -- οἱ μεγάλοι ἀνδριάντες etc. S.

[7. βασσάρια] Hesychius: Βασσαρίς· ἀλώπηξ. Et Βασσάρια· τὰ ἀλωπίκια (Βασσάρια debuit, et ἀλωπίκια) εἰ Λίβυες λέγουσι.

Suidas: Βάσσαρος, ἀλώπηξ κατὰ Ἡρόδοτον. *Etymologus* p. 190 extr. Λέγεται Βάσσαρος ἡ ἀλώπηξ ὑπὸ Κυρηναίων. S.]

[8. δίκτυες, καὶ θῶες) *Thoëm* consentiunt fere docti bestiam esse illam, aut ei similem, de canino aut vulpino genere, quae *chakal* vulgo nominatur. Qua de bestia *Aristot.* *Hist. Anim.* IX. 44. *Plin.* VIII. 34. *Arrian.* *Indic.* p. 329. et *Belin* ad *Oppian.* *Cyneg.* III. 338. laudati *Schneidero* in *Lexic. crit.* quibus adiici potest *Camus* in *Notis* ad *Aristot.* *Hist. Anim.* *Dictys* nulli alii scriptori nominatus: nec enim huc facit quod *milvum* apud *Lacedaemonios* δίκτυον nominatum fuisse *Hesychius* tradit: quandoquidem non de ave, sed de quadrupede hic agi, consentaneum est. S.]

[10. τῆσι ταύρησι) *Conf.* ad IV. 183, 20. not. S.]

13. ἔλαφος δὲ etc.) Nihil ab hac assertionione abeunt *Aristoteles*, *Antigonus Caryst.*, *Plinius*, *Aelianus*, alii. Falsam aiunt *Virgilius*, *Oppianus*, *Philostratus*, quorum testimoniis *Brodaeus* *Miscell.* VIII. 13. et *Bodinus* ad *Oppiani* lib. II. *Cyneget.* p. 76. utuntur. *Herodoti* aevo cervi et apri *Libyae* si defuerint, dicendum erit, aliunde in regionem devenisse: nam conspici isthic et venatu intercepti, docuit *Th. Gatakerus* *Miscellan.* II. 8. et *Shaw* *Itin.* T. I. p. 323. *WESS.*

15. διποδὶς καλίστραι) Satis erit, si *Bochartum* *Hieroz.* p. 1010. et *Scultensium* ad *Salomonis* *Proverb.* c. xxx, 26. διποδῶς hos mures uberrime magnaue eruditione ex Graecorum et Arabum copiis illustrasse dixero. Mures ζυγίμης, [lin. 15. et 17.] *Hesychio* ζυγίμαι, explicantur βουνοί, colles: an quod in collibus cubilia posuerint? Quae quidem inpedition foret vocabuli expositio. *Bochartus* *Colon. Phoenic.* lib. II. c. 3. βουνῖνοι refingit, formatum ex βουνιόν: eam enim herbam esse, quae Punice zigar: inde ζυγίμης, sive βουνίους, hos mures, quod plantae eius esu aut umbra delectentur, dictos; eleganter, modo vere. *WESS.* — *Conf.* *Beckmann* ad *Aristot.* *Mirab. Auscult.* cap. 27. De mure dipode, indigenis *Ierbôa* dicto, *conf.* *Schaw*, *Voyage* T. I. p. 321 seq. et *Bruce*, *Voyage aux Sources du Nil*, T. V. p. 146 seqq. laudatos *Larchero* in *Adnot.* ad h. l. S.

16. ἔστι μὲν Λιβυκόν) *Arch.* Λιβύστινον: quam formam adfirmat exemplis *Wetsten.* ad *Lucae* *Act.* Ap. vi, 9. Si *Libystina* Ζυγίμης est adpellatio, quomodo tandem in barbarae vocis vi reddenda illa βουνῶν uteretur? quod noster vocabulum veluti proprium tribuit *Cyrenaeis* IV.

c. 199. De his diversis murium generibus agentes *Aristot.* *Theophrast. Aelian.* nihil iuvant ad haec illuminanda. *Bouvius* venit in mentem *Bocharto* Geogr. S. II. II. cap. 3. et *Hieroz.* I. III. c. 33. *Bouviades* etiam dici potuerunt ob quamdam cum *napis* similitudinem. VALCK.

[17. ἐχίνες) ἐχίνες probat *Schneid.* in Lex. crit. Conf. *Sylburg.* et *Beckmann* ad *Aristot.* Mirab. Auscult. c. 27. Commodius vero ἐχίνες videtur, a sing. num. ἐχινός. S.]

18. τῆς Ταρσιῆς) Docte de his *mustelis*, *Iac. Perizonius* ad *Aelian.* Var. XIV. 4. Animalculum, quod cum his contenditur, numi Cyrenaeorum sub silphio ostentant in *Haymii* Thes. Britan. T. II. p. 124. ubi eiusdem accuratior ex *Africa* pictura. Id nollem, idem a doctissimo viro censi, ac μὴν διποδα, quippe, ut superiora postulant, alium. Vidit descripsitque, in paucis discrepans, animal, quod hic adcommodatius, sollertissimus *Shaw* Itin. T. I. p. 321. WESS. — *Dipodi* nomen est a brevissimis pedibus anterioribus. S.

CAP. CXCV. 2. Γύζαντες) Sic oportebat. Erroris *Steph. Byz.* reus est in Βύζαντες, quando παρ' Ἡεροδωτῶ δι' κακῶς διὰ τοῦ γ Γύζαντες. Longe hinc distabant *Afri Byzant*es et *Byzacium*, infra *Carthaginem Syrtibus* adfines. Γύζαντες sunt et in *Apollonio* [*Dyscolo*] Hist. Mirab. c. 38. ubi his de mellificio artificioso ex *Eudoxo Cnidio* consimilia. Bonum itaque factum *Bocharti*, *Holstenii*, *Gronovii*, iudicium et *crisin Stephani* improbantium. WESS. — Errorrem suum ipse *Stephanus* tacite retractavit in voc. Γύζαντες et Κύζαντις. *Apollonii* locum, ubi de melle arte facto agitur, exhibet *Holstenius* in Notis ad *Steph. Byz.* voc. Γύζαντες. Et hos quidem e collectis floribus mel parare *Eudoxus* ait, alibi vero (in *Cariae* oppido quodam) ex *myrica* et *tritico* confici *Herodotus* tradit VII. 31, 6. Qui conficiendi mellis (cuius in bellariis apud veteres maximus usus) artem exercebant, hi, ut h. l. δημιουργοὶ ἄνδρες, sic et VII. 31. ἄνδρες δημιουργοὶ vocantur: unde colligi par est, non ita male, ut *Casaubono* visum erat, apud *Athenaeum* IV. 172. A. legi, τοὺς τὰ πέμματα, προστίθῃ τοὺς ποιοῦντας τοὺς πλακοῦντας (eos qui bellaria conficiebant) οἱ πρότερον δημιουργοὺς ἐκάλουν: ubi τὰς - - ποιοῦσας scriptum oportuisse doctissimus *Animadvorsor* censuit. S.

CAP. CXCV. 2. Κύζαντιν) Eiusdem *Ethnicographi* [*Stephani Byz.*] scripturam amplector, Κύζαντιν redu-

cendo. [*Κυραυνίς* quidem acute scribitur apud *Steph.*] Prae-
eunt *Areh.* et *Ask.* Non obliviscor schedarum *Stephani* Pe-
rusinarum, quarum auctoritatem potiorē non arbitror.
Ad lacum, unde *Afrae* virgines aurum egerebant, [lin. 5-7.]
Achillēs Tat. Amor. lib. I. p. 97. in paucis dissentiens,
digitum intendit. WESS. — Nescio quī factum, ut pro
Cyraunis temere *Ceraunis* in Latinis nostris sit positum. S.

8. εἴη δ' ἂν πᾶν) Claudicare hoc Reiskio videbatur ratio-
cinium; nec miror. Tota periodus ista, εἴη δ' ἂν πᾶν, ὅκου
--- usque ad αὐτός ἐγὼ ᾤρεον, in sua mihi sede legi videretur
ad finem capitis, post vocem λίμνης collocata; atque
his ista proxime subiecta meā sententiā responderent
aptissime: οὕτω ἂν καὶ τὰ ἀπὸ τῆς νήσου τῆς ἐπὶ Λιβύῃ κειμένης
εἰκότα ἐστὶ ἀληθινή. Formulae, εἴη δ' ἂν πᾶν, habet alibi si-
milem in re diversa, γένοιτο δ' ἂν πᾶν ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ:
qualibus utebantur fabularum et ἀπίστων narratores. Pru-
denter *Pausan.* in *Arcad.* et vere p. 601. ἐν τῷ παντί, inquit,
αἰῶνι πολλὰ μὲν πάλαι συμβάντα, μηκέτι δὲ γινόμενα, ἄπιστα
εἶναι πεποιθήκασιν ἐς τοὺς πολλοὺς οἱ τοῖς ἀληθέσιν ἐποικοδομοῦντες
ἔψευσμένα. Ab hac culpa vereor ut noster ille censi quae
immunis. VALCK. — Sunt sane res non admodum si-
miles, quae hic inter se conferuntur: et poterat utique,
quae de *Zacynthio* fonte subiicitur παρενθήκη, loco non
commodissimo interserta videri. Sed veniam concedamus
Scriptori, huiusmodi παρενθήκας amanti, et occasione illius
in *Libyae* insula fontis, de alio memorabili fonte, quem
alibi ipse viderat, verba facienti; neque obtrudamus ei
transpositionem verborum, quam ipse deprecaturus erat.
Ex ratione a *Valckenario* proposita, fons ille, qui mox
describitur, e quo pix asphalti odorem habens hauritur, in
Libyca insula *Cyrauni* fuerit. Atqui *Cyraunius* fons non-
nisi ex incerta *Carthaginensium* fama innotuerat Scrip-
tori nostro: de illo autem, e quo pix hauritur, ita enu-
cleate et particulatim loquitur, ut qui cuncta ipse viderit:
et fontem, de quo hic agitur, in *Zacyntho* fuisse, ex di-
serto *Eudoxi Cnidii* testimonio apud *Antigonum Caryst.*
c. 169. constat. S.

13. ἐπ' ἄκρῳ μυρσίην προσθήσαντες) *Zacynthii* lacus mira-
culum attigerunt *Antigonus Caryst.* c. 169. et *Vitruvius*
lib. VIII. c. 3. *Βυρσίην* et *Βυρσίην* qui instaurant, [ut *Reiskius*,]
praeter descriptionis vicinitatem, quo nitantur, haud perspi-

cio: dubium mihi quoque, an unquam *βυρίνη* sola *amphora* sit coriacea. WESS. — Percommode sane *μυρίνη* *myrti* ramus potuerit intelligi. Ex Atragantino in Sicilia fonte liquidum bitumen incolae arundinum paniculis, citissime sic adhaerescens, colligunt, *Plinio* teste, XXXV. xv. 51. quo loco etiam *Zacynthium liquidum bitumen* laudatur. S.

15. τῆς Πιερίκῃς πίστεως ἀμείνω) τῆς πευκίνης πίστεως codicis *Arch.* [quam scripturam *Galeus* probavit] illaudatum transmitti debuerat. Asia olim, *Plinio* auctore *Hist. Nat.* XIV. 21. picem *Idaeam* maxime probabat, *Graecia Piericam*. WESS.

[19. Ubi in *Var. Lect.* nostra *Antigon.* c. 159. citatur, ibi c. 169. scriptum oportuit. S.]

CAP. CXCVI. 3 seqq. ἐπιάν -- ἐξέλωνται τὰ φορτία etc.) Merces navibus exemptas deponere dicuntur παρὰ τὴν κυματογῆν, in litoris erepidine, prout in *Luciani Timone* §. 56. dedit *Hemsterhusius*. *Sophoclis Oed.* in Col. vs. 1237. αἰετὰ κυματοπλήξ, aliis κύματος ἀγὴ et *Apollon.* *Rhodio* I. 554. aliquoties etiam *Herodoto* dicitur κυματογῆ, vide *Celeberr. Wess. Diss. Herod.* p. 207. Rarius illud *Archilochi* apud *Etymol.* p. 47, 22. Ἀκὴ, ἡ ὁῦτης ὠτως Ὠρος (praebeet ista Cod. mstus.) Ἀρχίλοχος, Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος κυανίων: vitiatum senarius attento mendae moveret suspicionem; corrigatur Ἰστη κατ' ἡκὴν κύματος τε κἀνέμου, ex p. 424, 18. Enarrans *Herodotea Eustath.* in *Dionys.* vs. 752. αἰγιαλὸν habet, et, τὰ φορτία ἐξελόντες, ὥς φησιν Ἡρόδοτος, ὑποτύφουσι καπνόν: ubi rectius ex *Herod.* posuisset ἐξελόμενοι: in talibus enim apud veteres ἐξελίσθαι vel ἐξαιρεῖσθαι adhibetur; nunquam opinor, ἐξελῖν. Qualia de his Africanis absque linguae usu propositarum rerum pretia aestimantibus *Herodotus*, de *Seribus* saepius in eam rem citati tradiderunt, *Plinius*, *Solinus*, et *Ammianus Marcell.* ex *Uranii* forsitan Arabicis petita; ex quibus *Stephano* Σῆρες esse dicuntur ἔθνος Ἰνδικὸν ἀπροσμυγὲς ἀνθρώποις. Cum *Herodoteis* componi poterunt *Eustathio* l. c. narrata de *Seribus*: τῶν παλουμένων τὸ τίμημα σακκίοις ἐπιγραφάντες ὑποχωροῦσιν, εἴτα ἰλθόντες οἱ ἔμποροι καὶ δέντες τὴν τιμὴν ἀναχωροῦσιν ἐφ' οἷς ἔρχονται οἱ Σῆρες, καὶ, εἰ μὲν ἀρέσκονται, λαμβάνουσι τὴν τιμὴν, εἰ δὲ μὴ γι, τὰ ἴδια. VALCK. — Nondum exolevisse permutandarum hanc mercium in interiore Africa Nigritas inter et *Mauros* consuetudinem, luculentus testis *Shaw* *Itin.* T. I. p. 393. Va-

luit eadem, valetque in pluribus utriusque Indiae nationibus apud amplissimum *Orig. Legum, Art. et Scientiar.* scriptorem T. I. lib. IV. c. 1. p. 265. WESS.

CAP. CXCVII. [2 seq. καὶ τούτων οἱ πολλοὶ -- ἐφρόντιζον οὐδέν. Sic filum narrationis cum superioribus, unde digressus erat, paullatim rursus nectere instituit. conf. cap. 167 extr. S.]

4. τέσσαρα ἔθνη νέμεται αὐτὴν) Quod invexit vir Cl. [ταύτην] si lectum fuisset in Editis, alterum ego quidem censuissem restituendum. Quatuor gentes, in quas Africa fuerit Agathoclis aetate divisa, commemorat Diodor. Sic. XX. 55. Eidem lib. III. c. 49. quatuor αὐτοχθόνων genera tantum recensentur, Νασαμῶνες, Αὐχίσται, Μαρμαρίδαι, Μάκαι: ceteros iisdem, Marmaridas diversis adpellationibus Herodotus designavit. VALCK.

CAP. CXCVIII. 2. εἶναι τις Λιβύη σπουδαίη) Putares ob cap. 23. οὐ γὰρ τι σπουδαῖται νομαὶ αὐτόθι εἰσί, hoc etiam loco εἶναι τι ἢ Λιβ. σπουδ. oportere cum viro erudito. At hoc vide Philostrati Epist. 38. Οὐδ' αὖ τις ξανθή, ῥόδα ζητιῖς: inque primis Sophocleum Aiac. vs. 1283. τοῦ θανόντος ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαρρῖ, ubi docte Critici veteres. Non adicio ex Act. Ap. cap. VIII, 9. λέγων εἶναι τινα ἑαυτὸν μέγαν, tametsi adsimile. Homeri γαιῶν, de quo Eustath. p. 1598, 46. [Od. p. 311, 41. ed. Bas.] non me, quominus γαιῶν post pauca [lin. 5.] revocetur, inpedi. Posterioris usum ex Democrito et Crinagora aliàs adfirmavi. WESS.

5 seqq. ἀρίστη γαιῶν Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν etc.) Cinypis comparat fertilitatem cum illa agri Babylonii; Cinypis enim ager ἐκφέρει -- ἐπὶ τριηκόσια: Babylonius minimum ἐπὶ διηκόσια, ἐπειδὴ δὲ ἄριστα αὐτὴ (ἢ χώρα) ἐωυτῆς ἐνείκη, ἐπὶ τριηκόσια ἐκφέρει, lib. I. cap. 193. ubi praeterea dicitur esse χωρίων αὐτῇ ἀπασίων μακροῦ ἀρίστη Δήμητρος καρπὸν ἐκφέρειν. Pro χωρίων ἀρίστη hic legitur ἀρίστη γαιῶν: multum me iudice praestat γαιῶν, munitum auctoritate Democriti in Diss. Herod. p. 183. Plurativum γαῖς vel γαίας qui adhibuerit veterum novi neminem, qui quidem scripserint accuratius; restituendum forsitan Aristoteli ap. Demetrium π. Έρμ. §. 233., εἰ δὲ πρὸς ἀπάσας οἴχεται γαῖς Φυγαῖς οὗτος, ubi vulgaritur τὰς Φυγ. Τὰς ἀρίστας τῶν γαιῶν, Schol. Thucyd. p. 3., similesque dixere. Γαιῶν habet aliquoties interpres Gr. semibarbarus libri Esdrae: superest, quod ab aliis non anim-

adversum miror, eiusdem libri Graeca multo elegantior interpretatio, quam Hellenistae Iudaei cuiusdam additamenti auctam inter libros perperam retulerunt, quos vocant Apocryphos: ubi γαιῶν dederat alter ille, hic formam semper adhibuit usitatum γῆς: quod ille, ἐπιγαμβριῦσαι τοῖς λαοῖς τῶν γαιῶν, IX, 14. id hic dixit (VIII, 84.) ἐπιμιγνῆναι τῇ ἀναβάσει τῶν ἰθῶν τῆς γῆς. Quae de hac regione subiungit Herod. pervenusta sunt: et in seq. cap. quo de Cyrenaicae regionis agit fertilitate, est elegantissimum illud, [cap. CXCIX. 4.] ὄργα ἀμᾶσθαί τε καὶ τρυᾶσθαι, perdocte tractatum Ruhnkenio nostro ad Tim. p. 104. In talibus adhibitum [aliàs verbum] ἰθίλει nativum tamen istum e succi plenitudine tumorem non demonstrat. VALCK.

8. ὁμβρον πλέω πιόῦσα) Veram praestant hanc Raphaelii coniecturam schedae. Iovis erat in Graecia, cum plueret, ποιεῖν ὕδωρ, in Theophrasti Charact. cap. 3. cum Casauboni observatis: terrae vero, πίνειν sive πιεῖν τὸ ὕδωρ, unde γῆ -- πίνουσα τὸ ὕδωρ lib. III. 117. et frequentissime alibi. Librariorum aberratio in ποιεῖν et πιεῖν exposita satis est Diss. Herod. c. 11. pag. 182. Mox [lin. 9.] τῶν δὲ ἐκφορίων bene habet. Τὰ ἐκφόρια τῆς γῆς, terrae proventus, [sc. ἃ ἡ γῆ ἐκφέρει] illustrantur ad Hesychii Ἐκφόρια. Minime autem displicet [lin. 10.] τῇ βαβυλωνίῃ γῇ ex lib. I. 193., ubi de ubertate et multa eius fruge. WESS.

CAP. CXCIX. 3. τρεῖς ὥρας ἐν ἑωτῇ) Hoc, apud H. Stephanum laudatum, multo potius. Ingratum certe ἔχει -- ἡ Κυρηναίη χώρα -- τρεῖς ὥρας. Diversa et sibi succedentia autumnitatis tempora elegantissime pinguntur. Ὅργα [lin. 4.] ornat hinc Timaei Lexicon pag. 104., ubi Ruhnkenius erudite. [pag. 193 seq. ed. sec. Conf. Valck. supra, ad c. 198, 5 seqq.] Illa autem, [lin. 6.] τὰ βόωνους καλλοῦσι, ad fructus non refero, verum ad τὰ μέσα, quae collibus videntur excelluisse. Profecto sanequam inconcinne βουνοὶ fruges dicuntur, quod ἐν τοῖς βουνοῖς adolescent. Simile, controversum tamen, de muribus Afris cap. 192. Eustath. ad Hom. p. 1854, 21. [Od. p. 682, 37. ed. Bas.] vocabulum habuit in oculis. WESS. — Conf. Valck. ad c. 158, 10. S.

CAP. CC. 1. Οἱ δὲ etc.) Interruptum longa digressionem redordiens sermonem suam forsitan et hic voculam posuerat, Οἱ δὲ δὴ Φερετίμης τιμωροί. VALCK.

[4 seq. τῶν δὲ πᾶν γὰρ ἦν etc. Idem sonat, ac si dixisset ὅτι (vel διότι) δὲ τούτων πᾶν τὸ πλῆθος etc. Vide Adn. ad I. 24, 17. et ad IV. 149, 7 seqq. supra p. 305. S.]

8 seqq. τὰ μὲν νυν ὀρύγματα etc.) Barcaei χαλκίως laudabile factum hinc enarrans Eustath. in Iliad. N'. pag. 883, 40. firmat lectionem [προσίσχει] a Gron. mutatam: et ὀρύγματα ὑπόγαια dicta Herodoto vocat ὑπόνομον, cuniculos. Alio modo Demetrii cunicularios Rhodii, [simili vero quadam ratione] Romanos sefellerunt Ambraciotaе, apud Diodor. XX. 94. Livium lib. XXXVIII. 7. et Polyæn. VI. 17. VALCK. — Confer Polyb. XXII. cap. XI. nostrae editionis; fragmentum Polybii ab Herone in libello de repellenda Obsidione conservatum. S.

11. προσίσχει πρὸς τὸ δάπεδον) Reduxi, quod errans Med. et alii mutaverant: aberrarunt pariliter in secuturis Passi et Ask. Optime, etsi nunc luxatus, Aeneas Poliorcet. c. 37. ex Herodoteis, ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνέυρεν, ἐνθυμήσας ἀσπίδος χάλκωμα ἐπιφέρειν, καὶ ἐντὸς τοῦ τείχους προσίσχειν πρὸς τὸ δάπεδον τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ, κωφαὶ ἦν πρὸς αὐτὸ προσίσχει τὸ χάλκωμα· ἣ δ' ὑπαρύσσεται, ἀντήχει. Sic, puto, hiatus consarcitis, dederat primitus WESS. — Non verbo tenus Aeneas transscripsit Herodoti locum in quo versamur: nec est in illius verbis, uti edita leguntur, tantus hiatus, quantum doctissimus Wess. aestimavit. Non nisi unum verbum ἐντὸς deest, latens in vitioso ὄντος, quod illius loco exhibent duo Codices mssti Parisienses, quorum penes me sunt Lectiones a Godofredo Schweighausero, filio, nunc collega meo, olim excerptae. Ista adiecta voce, et verbo ἐπιφέρειν in περιφέρειν mutato, (quae mihi necessaria emendatio videtur,) sana atque integra fuerit oratio, in hunc modum distincta: ἔπειτα ἀνὴρ χαλκεὺς ἀνέυρεν, ἐνθυμήσας, ἀσπίδος χάλκωμα περιφέρειν ἐντὸς τοῦ τείχους, ἐπάνω προσίσχειν. πρὸς τὰδε, τῇ μὲν δὴ ἄλλῃ etc. Ad προσίσχειν facile τῷ τείχει intelligitur: ἐπάνω, superne, super toto tractu sub quo cuniculi agi posse videbantur: πρὸς τὰδε, ad haec; quo facto: ἀνέυρεν, invenit, reperit locum, quo cuniculos agebant hostes. S.

CAP. CCI. 6. τάρφην) Maluit τάρφρον c. 3. 20. 28., aliisque in locis. Suidas, haec excerpens, τάρφρον pro notabili deposuit in voc. Τάρφρος. Cognitissimae quoque ex Stephan. Byz. Τάρφραι et Τάρφρη, et plures eiusmodi voces, ut

maculae suspicio cessare queat. WESS. — Τάφους etiam pro vulgato τάφου dant codd. Arch. et Vind. IV. 28, 7. quae ibi fortasse perinde atque hic, utpote rarior, vocis forma recipi debuerat. Quum vero apud eundem Nostrum, mox lin. 12. tum IV. 3, 5. alibique constanter ἡ τάφος mascula terminatione, ut apud alios scriptores, frequentetur; intelligi par est id de quo iam saepius monuimus, nulla necessitate se adstrictum putasse Herodotum religiosissimam talibus in rebus constantiam servandi. Igitur similiter et ἡ ψάμμος et ἡ ψάμμη promiscue dixit, IV. 181, 3. 182, 2. itemque σαῦρος et σάυρη, IV. 183, 20. 192, 10. et ὁ κίων et ἡ κίων, IV. 184, 16. I. 92, 5. et similia. S.

12 seq. ἐς τ' ἂν ἡ γῆ αὕτη etc.) In foederis formula Latinos inter et Romanos, citra fraudem omnem, μέχρις ἂν ὑβρανός τε καὶ γῆ τὴν αὐτὴν στάσιν ἔχωσι, apud Dionys. Halic. lib. VI. p. 415. Mox [lin. 14.] ὑποτελείειν Aldi et aliorum longe verius. Namque ὑποτελίειν, de tributo, novum atque inusitatum; et ἀξίη Nostro omne, quod ex aequo iure debetur. Habe hoc ex VII. 39. τὴν μὲν ἀξίην οὐ λάμβαναι, ἐλάσσω δὲ τῆς ἀξίης. WESS. — Ἡ ἀξίη, scil. τιμὴ. S.

13. μένειν τὸ ὄρεον) Parum refert, hoc probetur, an futurum tempus μενέειν. Nostrum sequutus in hac fraude Persica narranda Polyaen. VII. 34. tempus habet in talibus usitatus: στάς μετὰ τῶν τὰ ὄρεα ταμνόντων ὤμοσεν, ἐφ' ὅσον αὐτως ἡ γῆ μένει, φυλάξειν τὰ συγκείμενα: Herodoteo enim verbo respondet τὸ φυλάξειν, neque in istis μένει mutandum, nisi scripserit: ἐφ' ὅσον ἂν αὐτως ἡ γῆ μένῃ: sicut in simillima fraude eidem narrata VI. 22., nihil se novaturos iurant Locri Italici ἐφ' ὅσον ἂν τὴν γῆν αὐτῶν πατῶσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τοῖς ὤμοις φέρωσιν: *alliorum capita sub tunicis occultata humeris imposuerant*. Κεφαλὰς in oraculo Dodonaeo Pelasgis edito *capita non viventium, sed fictilia*, laudabili fraude Herculeis interpretabatur ap. Macrobi. I. Saturn. c. VII. VALCK.

CAP. CCII. 3. τοὺς μαζοὺς ἀποταμοῦσα) Ammonius: *μαστός μὲν γὰρ ἐστὶν ὁ γυναικείος κυρίως, διὰ τὸ εἶναι μεστός γάλακτος*, in codice Bibliothecae Traiectinae. Paria Grammaticorum complures. Herodotus passim *μαστόν* feminis tribuit lib. III. 133. V. 18.; *μαζόν* tamen lib. II. 85. et IX. 3., ubi, uti hic, *mssti μαστόν* malunt. Labare

vero criticorum illorum observationem docent ad *Thom. Magistram* a doctis viris conducta. Significantissimum autem *περί τετιξι*, tanquam punctis moenia distincta mulierum fuisse mammis ab inmani regina, testatur. WESS. — Conf. IV. 2, 9. ibique notata. S.

CAP. CCIII. 5. ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατοῦ στρατηγός) Hinc tamen distant quae similia videntur HomERICA: et debetur forsitan errori describentis vox στρατοῦ. ὁ τοῦ πεζοῦ et ὁ τοῦ ναυτικοῦ στρατηγός saepius occurrunt apud Herod. Qui Persis paulo post [lin. 11 seq.] οὐδενός μαχομένου φόβος ἐπέπαι, terror fuit Graecis Panicus dictus, cuius utpote divinitus immissi non adpareret ratio. *Thucydid.* lib. VII. cap. 80. Φιλῆ πᾶσι στρατοπέδοις, μάλιστα δὲ τοῖς μεγίστοις, φόβοι καὶ δέσματα ἐγγίνεσθαι: et IV. 125. Euripid. Rhés. vs. 36. Κρονοῖον Πανὸς τρομερᾶ Μάστιγι φοβῆ, Φύλακός τε λιπὼν Κινεῖς στρατιάν. Πανικός ταραχάς vocat *Cornutus* de Nat. Deor. cap. 27. Πανικά δέσματα, *Eustath.* in Iliad. O'. p. 1021, 32. De adpellationis egerunt origine *Eratosth.* Catast. c. 27. *Plutarch.* de Is. et Osir. §. 14. et *Polyaen.* I. 2. VALCK.

CAP. CCIV. 4. ἀνασπάστους ἐποίησαν) Praestantius hoc, atque in aliorum ex patrio solo abductione in Musis tritissimum lib. V. 12. VI. 32. et pluries: in quibus ἀνασπάστους ποιῆσαι amplius conplectitur, ipsamque patriae eversionem. Solent ea in dictione varios se scribae dare, et ἀνάρπαστον, ἀνάστατον, ἀνάσπαστον commutare, in *Demosthen.* Philipp. IV. pag. 81., *Ioseph.* Ant. Iud. lib. XIV. 8, 4. etc. WESS. — Ἀνασπάστους [pro ἀναστάτους, quod *Gron.* tenuerat] recipietur ex *Codd.* in contextum: vide *Diss. Herod.* p. 114. Docta sunt quae dedere *Vales.* in not. *Mauss.* ad *Harp.* p. 212., et *D'Orvillius* in *Charit.* p. 318. necdum tamen liquido constat, quid distent in talibus ἀνάστατον, ἀνάσπαστον, et ἀνάρπαστον. Multa dici possent quae huius non sunt loci: vid. interim *A. Dounaeus* in *Demosth.* p. 8. VALCK.

CAP. CCV. 1. Οὐ μὲν οὐδὲ ἡ Φερετιμή) Crudelissimae mulieris fatum non illibenter commemorat, et ut ingenio suo malorum osor *Herodotus* satisfaceret, et ut formidine poenae lectores a talibus absterneret; adparet ubique historici διάθεσις, qualis *Dionysio* dicitur *Halicarn.* II. p. 209. [Epist. ad Cn. Pomp. T. VI. ed. Reisk. p. 774.] *Herodoti Pheretima* [lin. 3 seq.] ζῶσα εὐλέων ἐξέζεσε. Qui hoc

genere morbi perierint plures enumerantur Menagio ad Laërt. IV. 4. et Kühnio ad Aelianum Var. Hist. IV. 28. In Aethiopiae gente Ἀκιδόφάγοις, qui secundum Diodor. III. 29., teterrimo hoc morbo passim adfecti moriebantur, non potuit illud ut poena divinitus inflictā considerari: mihi de morbis similibusque non absurdum videtur Hieroclis iudicium in Stobaei Ecl. Phys. p. 10. Secundum Herodotum, pessima mulier viva a vermibus erosa mortalibus fuit documento, ὡς ἄρα ἀνθρώποισι αἱ λίην ἰσχυραὶ τιμαῖαι πρὸς θεῶν ἐπίφθοροι γίνονται. Ob Dirce crudeliter raptatam Antiopae furorē divinitus immisum ubi scribit Pausanias IX. [c. 17.] p. 744., expressit haec etiam Herodoti, ista interserens: ἐπίφθοροι αἰεὶ πῶς παρὰ θεῶν αἱ ὑπερβολαὶ τῶν τιμαῖων εἰσι. Superbos et crudeles si lento pede Deus sequitur ultor, tamen

Ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας.

VALCK. — Conf. ad I. 32, 6. et ad III. 40, 8. notata. S.

3. ἴδου γὰρ οὐδέων ἱξίεσσι) Posses ex Tertulliano ad Scapul. cap. 3. cum viva vermibus ebullisset. Alexander Pseudomantis Luciani c. 59. καὶ σκυλήων ξίσας, quomodo et schedae quaedam heic loci et in versione Alexandrina Exodi xvi, 20. Id nollem, turpem Vallae errorem, quo Φερετίμης τῆς Βάττιω, [lin. 6.] Pheretimae Batti filiae, per omnes editiones sine animadversione propagari. Uxor Batti fuit, non filia; quod evidentissime c. 162. signatum. [Etiam mihi, quum nec capitis 162. meminisset, nec latinam versionem a Wesselingio h. l. emendatam, nec Eiusdem Adnotationem inspexissem, imprudenti accidit, ut Pheretimen, quae uxor Batti fuerat, filiam interpretarer.] Vertenti Laurentio non obversabatur Ἐκτορος Ἀνδρομάχη: ceteri praeterviderunt, non item doctissimi viri Bouhierius et Pavius, quos sequi iustissimum. Literae, quibus Melpomenes caleem Codex Passion. instruxit, numerales sunt, creberrime in Oroniensi. et Sandvicensi marmore obviae; indicantque, nisi fallor, hanc Musam στιχῆως olim exaratam, versus sive στιχούς mmmcccliii. habuisse. Similes fini aliorum librorum adposuisse, adparebit deinceps. WESS.